JAMES CLAVELL

Tai-pan

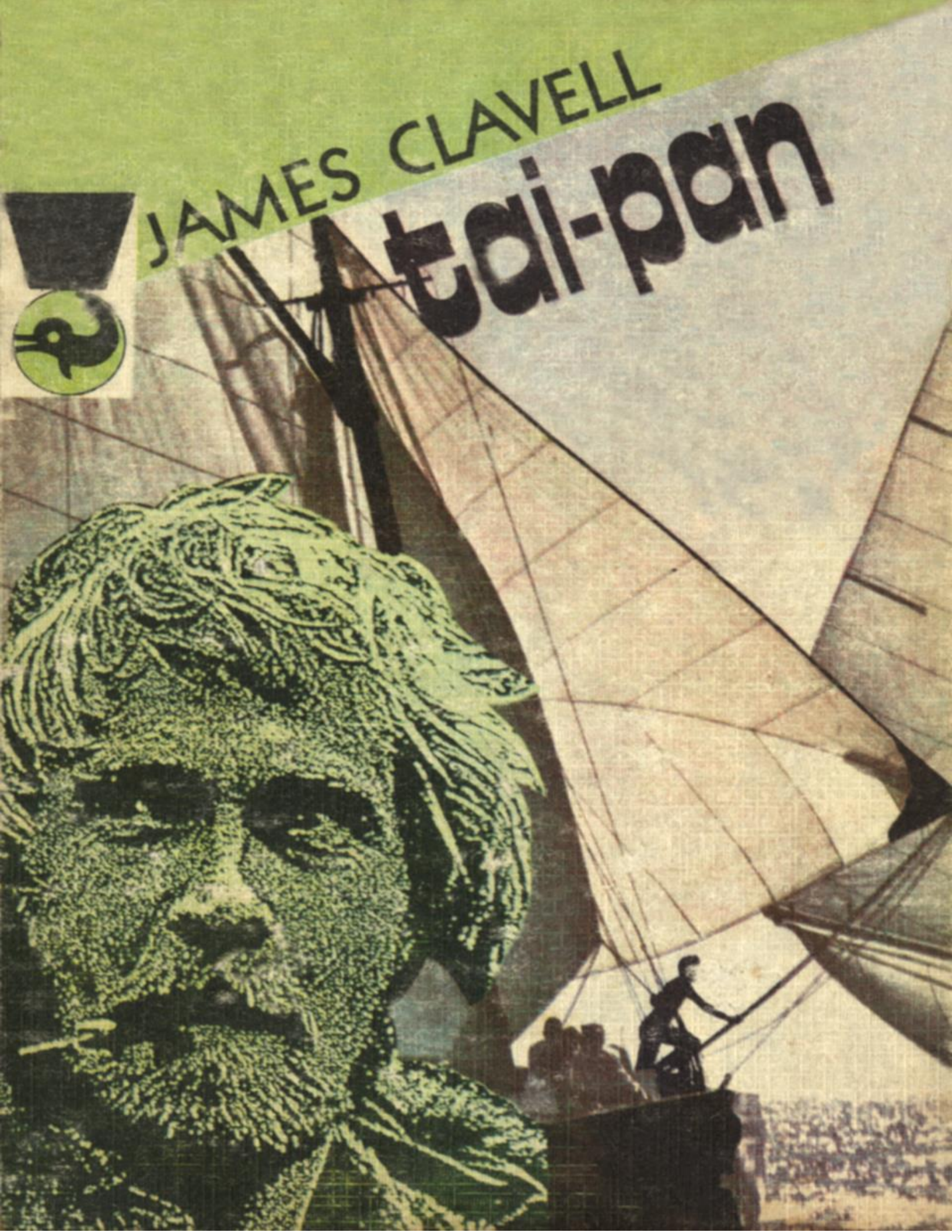

JAMES CLAVELL

TAI-PAN

Volumul I

Pentru Tai-tai, pentru Holly şi pentru Michaela

NOTA AUTORULUI

Aş vrea să-mi exprim mulțumirile mele oamenilor din Hong Kong, care mi-au oferit atît de mult din timpul şi cunoştințele lor, şi mi-au permis să pătrund în prezentul şi trecutul lor. Desigur, această carte
nu este istorie, ci doar un roman. În el apar bărbați şi femei plăsmuite de imaginația autorului, şi nu se intenționează nici o referire la vreo persoană, sau companie, care a existat – sau există – în Hong Kong.

CARTEA ÎNTÎI

Dirk Struan ieşi pe puntea dunetei navei amiral Vengeance şi se îndreptă cu paşi mari spre pasarelă. Nava de linie cu 74 de tunuri era ancorată la jumătate de milă de insulă. Era înconjurată de restul navelor de război ale flotei, de navele ce transportaseră trupe ale corpului expediționar, de nave de comerț şi cliperele opiului ale negustorilor care făceau negoț cu China.

Era în zori, o zi de marți, cețoasă şi rece, 26 ianuarie 1841.

În vreme ce traversa puntea principală, Struan aruncă o privire spre țărm şi simți cum îl prinde un fel de emoție. Războiul cu China decursese aşa cum plănuise el, victoria se desăvîrşise aşa cum prezisese. Fructul victoriei – insula – era exact ceea ce jinduise vreme de douăzeci de ani. Iar acum se îndrepta spre țărm pentru a participa la formalitățile de luare în stăpînire, pentru a fi martor al actului prin care o insulă chinezească devenea un giuvaier al coroanei Maiestății sale britanice, regina Victoria.

Insula se numea Hong Kong. Treizeci de mile pătrate de ținut muntos, numai piatră, în dreptul buzei nordice a estuarului uriaşului fluviu Pearl, din sudul Chinei. La o mie de iarzi de continent. Neospitalieră. Nefertilă. Nelocuită, dacă nu se lua în seamă o mică aşezare de pescari pe țărmul sudic. Plasată exact în drumul monstruoaselor uragane care se năpusteau în fiecare an din largul Pacificului. Mărginită la est şi la vest de primejdioase bancuri de nisip şi recifuri. Nefolositoare chiar şi mandarinului – cum se numea orice reprezentant al împăratului Chinei – în provincia căruia se nimerise. Dar Hong Kong-ul avea cea mai mare radă din lume. Şi era primul pas al lui Struan în China.

— Atenție! strigă tînărul ofițer de cart către marinarul strîns într-o tunică stacojie. Barca cea mare a domnului Struan la scara centrală!

— 'Nțeles, sir!

Marinarul se aplecă peste copastie şi repetă ordinul.

— Într-o secundă, sir! spuse ofițerul, încercînd să-şi stăpînească teama pe care i-o trezea acest prinț al negoțului ce devenise legendă în mările Chinei.

— Nici o grabă, flăcăule.

Struan era un uriaş, cu fața bătucită de o mie de furtuni. Redingota albastră se încheia cu nasturi de argint, iar pantalonii albi, bine mulați, erau vîrîți neglijent în nişte cizme marinăreşti. Era înarmat cum se obişnuia: un cuțit într-o teacă la spate şi altul la cizma dreaptă. Avea patruzeci şi trei de ani, părul roşcat şi nişte ochi verzi ca smaraldul.

— O zi pe cinste, mai adăugă el.

— Da, sir.

Struan coborî pasarela, sări la prova bărcii sale şi-i zîmbi mai tînărului său frate vitreg Robb, ce se aşezase la mijlocul ambarcației.

— Am cam întîrziat, îi spuse Robb forțînd un zîmbet.

— Mda, excelența sa şi amiralul cam aveau chef de vorbă.

Struan se uită fix o clipă spre insulă, apoi îi făcu semn boțmanului:

— Mola! Spre țărm, domnule McKay.

— 'Țeles, sir.

— În fine, am reuşit, Tai-Pan? îi spuse Robb.

În chineză Tai-Pan însemna şef suprem. Fiecare companie, sau armată, flotă ori țară are numai un singur astfel de conducător, cel ce deține adevărata putere.

— Mda! făcu Struan.

Era Tai-Pan al Nobilei Case.

Capitolul unu

— Dar-ar frenția-n insula asta împuțită! izbucni Brock uitîndu-se lung dinspre plajă pînă sus spre piscurile golaşe. S-avem toată China la picioarele noastre şi noi să ne mulțumim doa' cu insula asta pustie, numa' stîncă blestemată.

Stătea în picioare, pe plaja eliberată de reflux, împreună cu alți doi comercianți angajați în negoțul cu China, în jurul lor erau şi alte grupuri de neguțători şi ofițeri din corpul expediționar. Toți aşteptau ca ofițerul marinei regale să înceapă ceremonialul. Lîngă catargul steagului erau aliniați pe două rînduri perfecte douăzeci de militari din marină, stacojiul uniformelor aruncînd o pală de culoare. Lîngă ei, neorînduiala

marinarilor care tocmai reuşiseră cu greu să înfingă catargul steagului în piatra țărmului.

— La opt bătăi de clopot era vorba să ridicăm steagul! mîrîi Brock, vocea răguşită trădîndu-i nerăbdarea. De-acu' a şi trecut un ceas. Ce-i cu zăbava asta, fir-ar a naibii să fie!

— Marțea e păcat şi *joss* rău să blestemi, domnule Brock, replică Jeff Cooper.

Acesta era un american din Boston, zvelt, cu nasul coroiat, purtînd o redingotă neagră, iar pe cap joben de fetru, aşezat sfidător pe-o sprînceană.

— Foarte rău!

Partenerul lui Cooper, Wilf Tillmann, se crispă uşor cînd simți tonul tăios al vocii nazale, caracteristică mai tînărului său tovarăş. Tillman era un roşcovan bine legat, din Alabama.

— Io am să ț-o spun p-aia dreaptă: rahatul ăsta de muscă afurisit e *joss* rău! replică Brock.

Joss era un cuvînt chinezesc ce însemna şi şansă, şi soartă, şi Dumnezeu, şi diavol, toate la un loc.

— Rău, fir-ar să fie.

— Mai bine să nu fie aşa, sir! răspunse Tillman. Viitorul negoțului cu China e aici acum, *joss* bun sau *joss* rău.

Brock îl privi de sus.

— Hong Kong-ul n-are nici un viitor. Porturi deschise spre mare ale zonei continentale, de alea avem noi nevoie, şi doar avem habar de asta, Doamne Dumnezeule!

— E cel mai bun port din apele astea, reluă Cooper. Loc destul şi pentru carenaj şi pentru armarea navelor toate. Loc destul să ne ridicăm locuințe şi depozite. Şi la urma urmelor scăpăm şi de amestecul chinezilor.

— O colonie nezmintit să aibă ogoare şi țărani care să le lucreze, dom'le Cooper. Să aducă venituri, sublinie Brock pierzîndu-şi răbdarea. Am bătut toate coclaurile la fel ca dumneata. Aici n-o să crească niciodată nici o recoltă. Nu-s cîmpuri şi nici rîuri să le ude, nici o păşune. Deci nu o să vedem noi nici carne, nici barabule. Şi toate cele trebuitoare o să fim nevoiți să le aducem pe mare. Ia gîndeşte-te cît o să coste. Hmm, pînă şi pescuitul o să fie afurisit de nenorocit. Şi cine-o să plătească întreținerea Hong Kong-ului, ei? Noi, cu negoțul nostru, fir-ar să fie!

— Păi o colonie de asta vrei dumneata, domnule Brock? reluă Cooper. Eu socoteam că Imperiul Britanic – şi scuipă dibaci în vînt – are destule colonii de felul ăsta.

Brock duse mîna spre cuțit.

— Scuipi doar ca să-ți cureți gîtlejul sau scuipi pe Imperiul Britanic?

Tyler Brock era un bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt şi chior, la fel de dur şi rezistent ca şi fierul cu care fusese nevoit să facă negoț pe vremea cînd umbla ca negustor ambulant la Liverpool, în tinerețe, şi la fel de puternic şi periculos ca şi navele comerciale înarmate, pe puntea cărora îşi găsise refugiu şi pe care acum ajunsese să le conducă în calitate de şef al casei *Brock şi Fiii.* Veşmintele îi dovedeau bogăția şi cuțitul de la brîu era bătut în pietre scumpe. Barba ca şi părul începuseră să-i încărunțească.

— Azi e destul de rece, domnule Brock, interveni iute Tillman, stăpînindu-şi supărarea provocată de limba ascuțită a mai tînărului său partener.

Brock nu era omul pe care să-l provoci, iar ei nu-şi puteau încă permite să fie în relații de duşmănie pe față cu el.

— Vîntul ăsta e cam tăios, aşa-i, Jeff?

Cooper dădu scurt din cap afirmativ, dar nu-şi luă ochii de la Brock. El n-avea cuțit, dar păstra în buzunar un pistol scurt de calibru mare. Era cam de aceeaşi înălțime cu Brock, dar mai zvelt şi netemător.

— Dom'le Cooper, să-ți dau o povață, reluă Brock. Cînd pomeneşti de Imperiul Britanic, nu mai stuchi atît de des! S-ar putea să nimereşti unul care n-o să mai stea să cumpănească prea mult întrebîndu-se dacă te-a înțeles bine sau nu.

— Mulțumesc, domnule Brock, am să țin minte, îi răspunse Cooper netulburat. Dar am să-ți dau şi eu un sfat: e *joss* rău să blestemi marțea!

Brock îşi stăpîni mînia. În cele din urmă avea să-i zdrobească pe Cooper şi Tillman, ca şi firma lor, cea mai importantă a unor negustori americani. Dar acum avea nevoie de ei ca aliați împotriva lui Dirk şi Robb Struan. Brock blestemă din nou acel *joss.* Acel *joss* făcuse din Struan şi Compania cea mai mare casă de comerț din Asia şi atît de bogată şi puternică încît ceilalți negustori implicați în comerțul cu China, îmboldiți de spaimă şi invidie, o numiseră Nobila Casă, nobilă pentru că era prima prin bogățiile ei, prima prin mărimea ei, prima prin comerțul pe care-l făcea, prima prin cliperele sale, dar mai ales pentru că Dirk Struan era Tai-Pan, Tai-Pan înaintea tuturor celorlalți tai-pani

din Asia. Şi acelaşi *joss* îl costase pe Brock, cu şaptesprezece ani în urmă, un ochi, în anul în care Struan punea bazele imperiului său.

Nenorocirea se întîmplase în largul Insulei Chushan. Chushan era exact în sudul imensului port al Shanghai-ului, la gura atotputernicului fluviu Yang-tse. Brock izbutise cu greu să răzbească prin rafalele musonului cu o încărcătură foarte mare de opiu, Dirk Struan fiind la cîteva zile în urma lui, transportînd tot opiu. Brock ajunsese primul la Chushan, îşi vînduse încărcătura şi o pornise înapoi, fericit fiindcă ştia de-acum că Struan trebuia să o ia mai spre nord şi să încerce să-şi plaseze marfa pe o coastă necunoscută, înfruntînd riscuri în plus. Brock se grăbea spre sud, către casă, Macao, cu lăzile pline de lingouri, mînat din spate de un vînt avan. Cînd deodată, din Marea Chinei, s-a ridicat o furtună pe cinste. Chinezii numesc aceste furtuni *tai-fung,* Vînturi Supreme. Neguțătorii îi spun taifun. Taifunurile sînt spaima însăşi.

Taifunul îi devastase fără milă nava, iar el fusese prins sub arborada şi catargele ce se prăbuşeau pe punte. Fu biciuit de şfichiul unei fungi rupte, ce se zbătea sub furia vîntului, în vreme ce el zăcea neputincios dedesubt. Oamenii lui au reuşit să ajungă pînă la el tăind funii, parîme, dar nu înainte ca cheia de împreunare ruptă de la capătul funiei să-i scoată ochiul stîng. Nava era aplecată primejdios pe-o parte, aşa că, împreună cu ceilalți oameni al lui, s-au chinuit să taie şarturile şi straiurile ce țineau catargele, arborada, aruncîndu-le peste bord şi, printr-o minune, cliperul şi-a revenit chilă dreaptă. Abia atunci s-a îngrijit să toarne nişte brandy în găvanul ochiului din care curgea sînge. Încă şi acum îşi mai amintea de durerea care l-a fulgerat atunci. Nu uitase cum se tîrîse pînă la urmă într-un port, cu mult după ce fusese socotit pierdut pentru totdeauna, minunatul său cliper cu trei catarge arătînd doar ca o biată cocă amărîtă, prin încheieturile căreia pătrundea apa, fără nici un catarg, fără arboradă, fără un tun. Şi cînd Brock izbuti pînă la urmă să înlocuiască arborada, catargele şi tunurile, să facă rost de altă pulbere, de oameni şi muniție, să cumpere altă încărcătură de opium, tot cîştigul primului voiaj se dusese.

Struan nimerise în acelaşi taifun cu o mică lorce – navă cu o cocă construită după modelul chinezesc, dar cu arborada împrumutată de la corăbiile englezeşti, folosită pentru contrabandă de-a lungul coastei doar pe vreme frumoasă. Dar Struan ieşi cu bine din taifun şi, elegant şi neatins ca de obicei, îl întîmpină pe cheu pe Brock, cîntărindu-l batjocoritor cu ochi săi mari, ciudați şi verzi.

Dirk şi blestematul lui *joss,* se gîndi Brock. Acelaşi *joss* i-a îngăduit lui Dirk să facă din lorcea aceea împuțită o flotă întreagă de clipere şi

sute de alte lorci, antrepozite şi grămezi de lingouri cîte vrei. Să facă din ea afurisita de Nobilă Casă. Tot acel *joss* a împins firma Brock şi Fiii pe blestematul de loc secund. Secund! Şi, se gîndi el, tot datorită acelui *joss* a ajuns Dirk să-i aibă, în toţi anii ăştia, la degetul mic pe afurisitul nostru de plenipotenţiar fără vlagă în el, onorabilul Longstaff, blestemat să fie! Şi acum, mînă-n mînă, ne-au vîndut cu totul.

— Dar-ar frenţia-n Hong Kong, frenţia-n Struan.

— Dacă n-ar fi fost planul lui Struan, n-aţi fi cîştigat, niciodată aşa de uşor războiul ăsta, replică liniştit Cooper.

Războiul izbucnise la Canton, cu doi ani înainte, cînd împăratul Chinei, hotărît să-i îngenuncheze pe europeni, încercase să pună capăt contrabandei cu opiu care forma grosul negoţului englezesc. Viceregele Ling înconjurase zonele rezidenţiale străine de la Canton cu trupele sale şi pretinsese toată marfa, pînă la ultima ladă cu opiu existentă în Asia, drept preţ de răscumpărare pentru viaţa neguţătorilor englezi lipsiţi de apărare. În cele din urmă, au fost predate douăzeci de mii de lăzi pline cu opiu ce au fost distruse, iar englezilor li s-a îngăduit astfel să se retragă în Macao. Dar englezii n-au putut accepta prea uşor nici acest amestec în negoţul lor, nici ameninţarea care a planat asupra concetăţenilor lor. Cu şase luni în urmă, în Orientul îndepărtat sosise o forţă expediţionară britanică pusă sub jurisdicţia lui Longstaff, căpitan superintendent al Camerei de comerţ.

Dar Struan concepuse acel inspirat plan prin care a fost ocolit Cantonul, unde începuse conflictul, şi trimisese forţa expediţionară la nord de Chushan. Struan explicase că nu era mare lucru ca insula să fie ocupată fără nici un fel de pierderi, deoarece chinezii nu erau aproape deloc pregătiţi şi deci neajutoraţi în faţa unei armate sau flote europene. După ce lăsară o forţă neînsemnată de ocupaţie la Chushan şi cîteva nave care să blocheze gurile fluviului Yang-tse, restul forţei expediţionare putu să se îndrepte pe mare mai spre nord, spre gura fluviului Pei Ho, de unde să ameninţe direct Pekin-ul, capitala Chinei, aflată la numai o sută de mile în sudul fluviului. Struan ştia bine că numai o astfel de ameninţare directă l-ar fi putut face pe împărat să ceară de îndată pace. O idee minunată. Şi izbutise în mod strălucit. Forţa expediţionară sosise în China în iunie, anul dinainte. În iulie fusese ocupată insula Chushan. În august flota ancorase la Pei Ho. După două săptămîni, împăratul însărcinase un trimis oficial să negocieze pacea, prima dată în istorie cînd un împărat al Chinei recunoştea oficial o naţiune europeană. Şi războiul se încheiase aproape fără prea multe pierderi nici de-o parte, nici de cealaltă.

— Longstaff a fost destul de înțelept să-i pună în aplicare planul, mai adăugă Cooper.

— Orice pîrlit de negustor care a făcut negoț prin părțile astea ştie cum să-i pună pe chinezoi cu botul pe labe, replică Brock cu asprime.

Îşi împinse jobenul şi mai mult pe spate şi-şi slăbi bandajul de la ochi.

— Da' ia zi-mi de ce-a îngăduit Longstaff şi Struan să se tîrguie asupra păcii la Canton, ei? Cel din urmă tîmpit ştie că a se tîrgui pentru un chinez înseamnă să cîştige timp. Trebuia să fi stat țapeni acolo în nord, la Pei Ho, pînă se semna pacea. Da' nu, am venit cu toata flota înapoi şi de şase luni de zile bune tot aşteptăm şi aşteptăm ca sodomiții ăştia să pună pana pe hîrtie şi să semneze! scuipă Brock. Prostie, mare prostie de tot. Şi să părăduieşti atîta vreme şi atîția bani pentru împuțitura asta de stîncărie. Trebuia să păstrăm insula Chushan. Acum am avea o insulă pe care merita s-o păstrăm.

Insula Chushan avea douăzeci de mile lungime şi zece lățime, pămînt fertil, bogat, un port bun şi un oraş mare pe ea, Tinghai.

— Aveai loc unde să respiri acolo, cît îți trebuie. Ei, şi de acolo, cu trei sau patru fregate, puteai bloca Yang-tse-ul cît ai zice peşte. Şi cine stăpîneşte fluviul ăla, stăpîneşte şi inima Chinei. Acolo trebuia noi să ne înfigem, pe Dumnezeu.

— Domnule Brock, dar stăpîniți Chushanul şi aşa.

— Da, da' nu-i trecut şi în tratatul ăla blestemat, aş' că nu-i a nostru.

Izbi înfuriat cu piciorul în pămînt, bombănind împotriva vîntului tot mai rece care se stîrnise.

— Poate că ar fi bine să-i spui asta şi lui Longstaff, sugeră Cooper. Ştiu că ştie să asculte un sfat...

— Nu de-a meu, de-a meu nu ascultă el. După cum bine cunoşti. Da' ține minte ce-ți zic, cînd a să afle parlamentul de tractatul ăsta, o să se stîrnească zarvă mare că cine-o să plătească, să nu-mi zici mie pe nume.

Cooper îşi aprinse un trabuc.

— Şi mie îmi vine să cred că aşa se va-ntîmpla. E un tratat tare curios, domnule Brock. Mai ales pentru zilele în care trăim, pentru epoca noastră, cînd orice putere europeană vrea să apuce cu lăcomie orice petec de pămînt şi e ahtiată după putere.

— Şi după cîte mi se pare mie, Statele Unite nu se potriveşte la una ca asta, aşa-i? spuse Brock şi chipul i se înăspri. Da' ce zici de indienii voştri? De tîrgul cu Louisiana? De Florida Spaniolă? Şi acum ați pus

ochii şi pe Alaska, care-i a ruşilor, şi pe Mexic. Din ultimele scrisori se zvoneşte că o să încercați să furați şi Canada. Ei?

— Canada aparține Americii, nu Angliei. N-o să ne războim pentru Canada. Canada o să se alipească la noi de buna ei voie, adăugă Cooper, încercînd să-şi ascundă temerile.

Se trase gînditor de favoriți şi-şi strînse mai bine redingota pe el, îmboldit de vîntul tot mai tăios. Ştia că un război cu Imperiul Britanic ar fi fost dezastruos în acest moment şi ar fi dus la ruină firma Cooper-Tillman. Doamne, blestemate fie războaiele. Dar chiar şi aşa, el ştia bine că Statele Unite erau nevoite să pornească război şi pentru Mexic şi pentru Canada, dacă nu se ajungea la un fel de înțelegere. Aşa cum şi Marea Britanie trebuia să se lupte cu China.

— Nu va fi război, spuse Tillman, încercînd să mai îndulcească în chip diplomatic vorbele lui Cooper.

Oftă din adînc şi îşi dori să fie din nou acasă, în Alabama. Doar acolo omul poate fi gentleman, îi trecu lui prin minte. Acolo nu trebuie să te tîrgui cu blestemații ăştia de englezi în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, şi cu nişte blestemați ca Brock, gură spurcată ce huleşte tot timpul, sau cu un diavol în carne şi oase cum e Struan, sau chiar cu un tînăr şi nestăpînit partener ca Jefferson Cooper, care-şi închipuie că Boston-ul e buricul lumii!

— Şi chiar şi războiul ăsta s-a terminat, de bine de rău.

— Ține minte vorbele mele, dom'le Tillman, replică Brock. Tractatul ăsta afurisit nu-i bun nici pen' ai noştri nici pen' ai lor. Trebuia să luăm Chushanul şi să ținem deschise porturile Chinei continentale. În numa cîteva săptămîni, ai să vezi că pornim iar războiul. În iunie, cînd vîntul o să fie numa potrivit şi vremea la fel, flota o să trebuiască să o ia din nou spre nord, spre Pei Ho. Şi dacă iar pornim război, cum o să mai luăm noi ceaiul,1a vremea lui şi mătăsurile, ei? Anul trecut negoț deloc din pricina războiului, anul de dinainte iar nici un fel de negoț, şi ne-au mai şi jefuit de tot opiul pe care-l aveam. Numa de la mine a înşfăcat opt mii de lăzi. Două milioane de taeli de argint, uite asta m-a costat. Bani gheață.

— Banii aceia nu-s pierduți, spuse Tillman. Longstaff ne-a poruncit să predăm toată marfa ca să ne răscumpărăm cu viața. Ne-a dat şi hîrtii cu acoperirea guvernului britanic. Şi mai există şi în tratat o înțelegere să se plătească şase milioane de taeli.

Brock rîse strepezit:

— Îți închipui că parlamentu' o să încuviințeze hîrtiile lu' Longstaff? Păi în clipa cînd o să ceară cumva armata să plătească oalele sparte cu

opiu, oricare guvern îşi rupe gîtu' în clipa aia. Cît priveşte cele şase milioane, astea sînt cheltuieli cu războiul. Ştiu eu parlamentu' mai bine decît tine. Fă-i semn cu mîna şi la revedere jumătății ăleia de milion de taeli, ăsta-i sfatul pe care vi-l dau la amîndoi. Dacă şi anul ăsta iar se stîrneşte război, iar n-o să fie nici o scofală cu negoțul. Şi dacă nici anul ăsta nu facem cît de cît comerț, o să fim cu toții faliți. Voi, eu, toți cei care fac negoț cu China. Şi chiar şi afurisita aia de Nobilă Casă.

Cu un gest brusc îşi smulse ceasul din buzunar. Ceremonia trebuia să fi început de o oră. Cam trece timpul, se gîndi el. Dar nu pe seama firmei Brock şi Fiii, fir-ar să fie. Dirk a avut parte vreme de şaptesprezece ani de un *joss* bun, acu vine şi vremea să se mai schimbe lucrurile. Brock se desfătă gîndindu-se la fiul său Morgan, cel de-al doilea băiat al lui, care, cu pricepere şi fără milă, se ocupa de toate treburile lor în Anglia. Se întrebă dacă Morgan reuşise să sape influența lui Struan în parlament şi în cercurile bancare. Dirk, o să te aducem în pragul falimentului, îi trecu lui prin minte, şi Hong Kong-ul o dată cu tine.

— Ce naiba mai e cu zăbava asta? spuse el, îndreptîndu-se grăbit spre ofițerii de marină care băteau țărmul în sus şi-n jos.

— Ce te-a apucat, Jeff? Doar ştii şi tu că în privința Hong Kong-ului are dreptate. Doar ştii şi tu bine că nu e sănătos să-l stîrneşti.

Cooper zîmbi subțire cum îi era felul:

— Brock e al naibii de sigur de el. Nu-l pot suferi.

— Dacă Brock are dreptate în privința acelei jumătăți de milion de taeli, să ştii că sîntem ruinați.

— Da, numai că Struan va pierde de zece ori mai mult dacă nu vor fi plătite daunele. El o să se aranjeze să-şi capete banii, fii fără teamă. Aşa că şi noi o să ni-i dobîndim pe ai noştri.

Cooper se uită să vadă unde-i Brock.

— Crezi că o fi aflat ceva de înțelegerea noastră cu Struan?

Tillman ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ce ştiu e că Brock are dreptate în privința tratatului. E idiot. O să ne coste o mulțime de bani.

În ultimele trei luni, firma Cooper-Tillman funcționase ca o casă de agenți secreți ai Nobilei Case. Navele de război britanice blocaseră Canton-ul şi fluviul Pearl, aşa că negustorilor britanici li se interzisese dreptul de a face comerț. Longstaff, la imboldurile lui Struan, impusese acest embargo ca un mijloc în plus de a forța obținerea tratatului de pace, ştiind bine că depozitele din Canton pleznesc de ceai şi mătăsuri. Dar cum America nu declarase război Chinei, navele americane puteau

trece prin blocadă nestingherite, dîndu-le cu tifla navelor de război. Aşa că firma Cooper-Tillman cumpărase patru milioane de livre de ceai de la Chen-tse Jin Arn, sau Jin-qua, cum era poreclit, cel mai bogat dintre negustorii chinezi, pe care le transportase la Manila, în aparență pentru nişte negustori spanioli. Oficialitățile spaniole, pentru o mită substanțială, eliberaseră permisele de import export necesare şi ceaiul a fost transferat, fără nici o taxă, în cliperele lui Struan şi expediat în grabă în Anglia. Drept plată, lui Jin-qua i s-a furnizat o navă plină cu opiu, în mare taină, de către Struan, undeva în susul coastei. Un plan perfect, se gîndi Cooper. Toată lumea s-a îmbogățit de pe urma lui şi fiecare s-a ales cu marfa de care avea nevoie. Dar ne-am fi ales cu o adevărată avere dacă navele noastre aveau voie să ducă ceaiul direct în Anglia. Şi blestemă în gînd Regulamentul britanic de navigație care interzicea oricărei nave străine, ci doar celor britanice să transporte mărfuri în porturile englezeşti. Fir-ar să fie, ei stăpînesc lumea.

— Jeff!

Cooper urmări încotro privea partenerul său. O vreme nu fu în stare să distingă ce voia să-i arate tovarăşul său în portul acela foind de mişcare. Apoi zări barca cea lungă dezlipindu-se de nava amiral, şi în ea silueta înaltă, capul roşcovan al scoțianului care era atît de puternic încît putea suci hotărîrile parlamentului în aşa fel încît să fie în favoarea lui şi să determine cea mai puternică națiune de pe fața pămîntului să se angajeze în război.

— Ar trebui să fii prea optimist să speri că Struan s-a înecat, spuse Tillman.

Cooper rîse:

— Nu ai dreptate în ceea ce-l priveşte, Wilf. Oricum marea n-o să îndrăznească niciodată una ca asta.

— Ba poate că da, Jeff. Şi avem timp înainte berechet. Pe ce am mai sfînt.

Dirk Struan stătea în picioare la prova bărcii celei mari lăsîndu-se săltat de ritmul valurilor. Deşi întîrziase la ceremonia stabilită, nu-şi îmboldi oamenii de la rame să se grăbească. Ştia că oricum, pînă cînd nu soseşte şi el, nu va începe nimic.

Barca cea mare era la vreo trei sute de iarzi de țărm şi comanda nostromului: „Ține drept înainte!” se potrivea de minune cu suflarea tăioasă dinspre nord-est a musonului. Sus, în tării, vîntul dobîndea şi mai multă putere şi scărmăna norii cumulus veniți dinspre continent, chiar deasupra insulei, şi apoi îi mîna spre largul oceanului.

Portul era plin de nave, aproape toate englezeşti, în afară de cîteva americane şi portugheze, nave comerciale de toate mărimile. Înainte de război, aceste nave ar fi ancorat la Macao, acea măruntă aşezare portugheză ridicată pe o limbă a continentului, la patruzeci de mile spre sud-vest de uriaşa gură de vărsare a fluviului Pearl. Sau în largul insulei Whampoa, la treisprezece mile la sud de Canton. Conform legilor chinezeşti, aceasta era cea mai mică distanță la care se puteau apropia de Canton navele europene. Prin decret imperial, întregul comerț european era îngăduit numai prin Canton. Legenda spunea că între zidurile acestui oraş locuiau un milion de chinezi. Dar nici un european nu ştia care era adevărul, pentru că nici unul nu pusese piciorul pe vreuna din străzile sale.

Încă din vechime, chinezii aveau o lege neînduplecată, care nu îngăduia nici un european în această țară. Aceste legi severe, interzicerea ca europenii să meargă acolo unde voiau şi să facă negoț după cum le era cheful, duseseră la acest război.

Pe cînd barca trecea pe lîngă o navă comercială, nişte copii îi făcură lui Struan cu mîna şi el le răspunse în acelaşi chip. E bine ca, în cele din urmă, țîncii ăştia să aibă şi ei casa lor, pe pămîntul lor, îi trecu lui prin minte. Cînd începuse războiul, toți cetățenii englezi fuseseră evacuați pe nave, din motive de siguranță. Acum erau vreo sută cincizeci de bărbați, şaizeci de femei, optzeci de copii. Unele familii erau la bordul uneia sau alteia dintre nave de aproape un an.

Navele comerciale erau înconjurate de cele de război ale corpului expediționar: nave de linie, cu cîte 74 de tunuri la bord, sau numai 44 sau chiar 22, bricuri, fregate, o mică parte a celei mai mari flote pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Şi zeci de nave care transportau trupe, cu patru mii de soldați englezi şi indieni la bord, parte a celei mai puternice armate din lume. Iar printre aceste nave erau şi frumoasele clipere ale flotei opiului, cu catargele lor uşor înclinate, cele mai iuți nave construite vreodată.

Struan simți cum îl cuprinde un val de emoție în vreme ce cerceta insula, cu muntele ce părea s-o domine țîşnind pînă la o mie opt sute de picioare, aproape drept din mare.

Nu pusese încă niciodată piciorul pe insulă, deşi ştia despre ea mai mult decît toți ceilalți. Jurase să nu calce acolo pînă cînd nu avea să aparțină Angliei. Îi plăcea acum că fusese atît de neînduplecat. Dar asta nu-l împiedicase să-şi trimită căpitanii şi chiar pe fratele lui mai tînăr Robb să cerceteze insula. Cunoştea de-acum toate recifurile, stâncile şi

văioagele şi colinele, aşa cum ştia şi unde avea să-şi ridice depozitele şi Casa cea Mare şi pe unde avea să treacă drumul.

Se întoarse să se uite la cliperul care-i aparţinea, *China Cloud,* cu 22 de tunuri la bord. Toate cliperele firmei Struan şi Compania primeau şi numele de *Cloud,* în cinstea mamei sale din familia McCloud, care murise cu mulţi ani în urmă. Marinarii se străduiau să dea cu pitură şi să cureţe nava care şi aşa strălucea de curăţenie. Erau cercetate tunurile, iar arborada era supusă unor verificări atente. Flamura Marii Britanii flutura mîndră la pupa, iar steagul companiei în vîrful artimonului. Steagul Nobilei Case înfăţişa roşul leu regal al Scoţiei, îngemănat cu verdele dragon imperial al Chinei. Flutura pe vreo douăzeci de clipere înarmate, răspîndite pe oceanele lumii, pe vreo sută de lorci înarmate ce brăzdau iuţi marea, transportînd opiul de contrabandă la ţărm. Acelaşi steag flutura şi la catargul a trei imense nave depozit pentru opiu, nave comerciale transformate, care acum erau ancorate în rada Hong Kong-ului. Şi tot el flutura pe *Resting Cloud*, acea navă imensă ce-i aparţinea, cartierul său general semi-staţionar unde avea încăperi-safeuri pentru lingourile sale, birouri, apartamente luxoase şi sufragerii. Un steag pe cinste, gîndi mîndru Struan.

Prima navă care arborase acest steag fusese o lorcea piraterească, încărcată ochi cu opiu, pe care o dobîndise prin forţă. Coastele erau infestate de piraţi şi corsari, iar autorităţile chineze şi portugheze ofereau o răsplată în argint pentru capul piraţilor. Cînd vînturile erau potrivnice contrabandei cu opiu, sau cînd nu avea nici un dram de opiu de vînzare, Struan cutreiera mările Chinei făcînd curăţenie. Lingourile dobîndite din vînătoarea de piraţi le investea în negoţul cu opiu. Afurisit opiu, gîndi el. Dar ştia că viaţa lui era legată inexorabil de opiu şi că fără el n-ar fi existat nici Nobila Casă, nici măcar Imperiul Britanic. Şi motivul trebuia căutat în anul 1699, cînd prima navă englezească a făcut în chip paşnic negoţ cu China şi a adus în ţară, în Anglia, mătăsuri şi, pentru întîiaşi dată, nepreţuita buruiană numită ceai, pe care numai China o producea ieftin şi din belşug. Împăratul nu accepta în schimb decît lingouri de argint. Şi de atunci schimbul nu s-a făcut decît aşa.

În vreo cincizeci de ani, ceaiul a devenit cea mai populară băutură a Occidentului, mai ales în Marea Britanie, cea mai mare putere comercială din lume. În numai şaptezeci de ani, ceaiul a devenit cea mai importantă sursă de venituri din taxe a guvernului britanic. În numai un secol revărsarea de bogăţii către China istovi în chip primejdios

tezaurul britanic şi negoțul neechilibrat ceai-argint ajunse o catastrofă națională.

În tot acest secol Compania engleză a Indiilor de Est, acea firmă uriaşă, semiprivată, semipublică, care deținea printr-un act al parlamentului monopolul total al comerțului cu India şi Asia, a oferit rînd pe rînd orice, totul, cu o crescîndă disperare – produse din bumbac, războaie de țesut, ba chiar arme şi nave, în locul lingourilor – dar împărații Chinei au refuzat categoric. Socoteau că China îşi ajunge sieşi, îi disprețuiau pe barbari, cum îi numeau ei pe toți cei care nu erau chinezi, şi considerau toate neamurile pămîntului doar nişte bieți vasali ai Chinei. Şi iată că, în urmă cu treizeci de ani, o navă comercială britanică, *Vagrant Star*, a urcat pe fluviul Pearl şi a ancorat în largul insulei Whampoa. Transporta în secret opiu, care se producea din belşug şi ieftin în Bengalul Britanic. Deşi opiul se utiliza de secole în China, dar numai de către cei bogați şi cei din provincia Yunnan, unde creştea şi macul, aducerea lui însemna contrabandă. Compania Indiilor de Est îi dăduse ilegal autorizație căpitanului navei *Vagrant Star* să ofere opiu pe piață, dar numai în schimbul lingourilor de argint. Breasla negustătorilor chinezi, care prin decret imperial deținea monopolul întregului comerț cu Occidentul, cumpără toată încărcătura şi o vîndu în taină cu mare profit. Căpitanul navei *Vagrant Star* a predat în secret ofițerilor din Canton ai companiei lingourile dobîndite, reținu partea lui de cîştig în note bancare asupra unei bănci londoneze şi porni în goană spre Calcutta să încarce şi mai mult opiu.

Struan îşi amintea prea bine de *Vagrant Star.* Fusese băiat de cabină la bordul navei cu pricina. Pe această navă ajunsese el să fie bărbat şi să cunoască Asia. Şi tot aici jurase să-l distrugă pe Tyler Brock, care pe vremea aceea era ofițer trei pe *Vagrant Star.* Struan avea doisprezece ani, Brock optsprezece şi era un flăcău zdravăn. Brock prinsese pică pe el de cum îl văzuse şi se distra găsindu-i tot felul de cusururi, pentru care-i reducea rația de mîncare, îl obliga să facă mereu carturi suplimentare, expediindu-l în arboradă cînd era vremea mai nenorocită, provocîndu-l, stîrnindu-i mînia. La cea mai mică greşeală, ordona ca Struan să fi legat de catarg şi bătut cu pisica cu nouă cozi.

Struan rămăsese la bordul navei *Vagrant Star* vreme de doi ani. Într-una din nopți nava se izbi de un recif în Strîmtoarea Malacca şi se duse la fund. Struan înotă pînă la mal şi-şi croi apoi drum spre Singapore. Mai apoi află că Brock supraviețuise şi el, ceea ce-l făcu să simtă un fel de fericire. Voia să se răzbune, dar în felul lui, şi cînd va socoti el mai bine.

Struan se angajă pe altă navă. La vremea aceea, Compania Indiilor de Est dăduse în mare taină aprobare de comerț mai multor căpitani, negustători independenți, aleşi cu deosebită grijă, continuînd să le vîndă numai lor opiul din Bengal, la prețuri avantajoase. Compania începu să dobîndească profituri uriaşe şi să adune mari cantități de lingouri de argint. Breasla negustătorilor chinezi şi mandarinii se făceau că nu văd acest comerț ilicit, pentru că şi ei dobîndeau profituri uriaşe. Şi pentru că aceste profituri erau secrete, nu erau supuse nici taxelor imperiale.

Opiul deveni principala marfă de import. Compania monopoliză în scurt timp toată producția de opiu, în afară de cea din provincia Yunnan şi Imperiul Otoman. În douăzeci de ani, argintul obținut prin contrabanda cu opiu ajunse să-l egaleze pe cel datorat în schimbul ceaiului şi mătăsii. În fine, balanța comercială începu să devină echilibrată. Apoi excedentară, pentru că erau de douăzeci de ori mai mulți muşterii în China decît în Occident, aşa că porni un val amețitor de argint în exterior cum nici măcar China nu-şi putea îngădui. Compania oferi şi alte mărfuri pentru a stăvili acest flux, dar împăratul rămase neînduplecat: pentru ceai numai lingouri!

La vremea cînd împlinea douăzeci de ani, Struan era căpitanul şi proprietarul propriei sale nave angajate în comerțul cu opiu. Brock era principalul său rival. Se aflau într-o competiție nemiloasă. În numai şase ani, Struan şi Brock ajunseseră să domine piața.

Contrabandiştii de opiu au reuşit să fie cunoscuți drept negustătorii cu China. Erau un grup de comandanți-proprietari foarte întreprinzători, neîndurători şi exclusivişti, din care făceau parte englezi, scoțieni şi vreo cîțiva americani, care cu dezinvoltură pătrundeau cu măruntele lor ambarcații în ape necunoscute, înfruntînd primejdii nebănuite, asta fiind viața lor de toate zilele. Porneau pe mare cu intenția de a face un paşnic negoț, de a dobîndi profituri, nu de a cuceri. Dar dacă aveau de înfruntat o mare ostilă sau un act de ostilitate, navele lor deveneau deodată nave de luptă. Iar dacă nu ştiau să se lupte ca lumea, navele lor dispăreau şi erau curînd acoperite de uitare.

Negustătorii cu China au priceput foarte repede că în vreme ce ei se alegeau cu cea mai mare parte a riscurilor, Compania se alegea cu cea mai mare parte a profitului. Şi pe deasupra, mai erau cu totul excluşi din comerțul legal şi imens de bănos cu ceai şi mătăsuri. În ciuda faptului că între ei se concurau fără nici o milă, la insistențele lui Struan aceşti negustori începură să lupte împreună pentru a spulbera monopolul Companiei. Dacă n-ar fi existat acest monopol, negustorii

puteau transforma opiul în argint, argintul în ceai, apoi acest ceai era expediat în Anglia şi vîndut direct pieţelor din toată lumea. Negustorii cu China ar fi putut controla ei acum comerţul mondial cu ceai iar profiturile aveau să fie imense.

Iar parlamentul deveni forumul pledoariilor lor. Parlamentul fusese acela care încredinţase acest monopol cu două veacuri în urmă Companiei, în exclusivitate, şi numai parlamentul putea anula acest monopol. Aşa că negustătorii cu China începură să se bage tot mai adînc în acest joc, cumpărînd voturi, sprijinind pe membrii parlamentului care credeau în utilitatea liberei concurenţe şi în comerţul liber, scriind ziarelor şi membrilor guvernului. Erau hotărîţi în acţiunea lor şi, pe măsură ce le creşteau averile, le sporeau şi puterile. Erau plini de răbdare, de tenacitate, îndărătnici, aşa cum numai oamenii învăţaţi cu marea pot fi.

Compania se arătă furioasă în faţa acestor rebeli şi nu voi să-şi piardă monopolul, numai că avea mare nevoie şi ea de negustătorii cu China pentru a dobîndi argintul cu care să plătească ceaiul, iar la vremea asta ajunsese dependentă de veniturile imense obţinute din vînzarea opiului din Bengal. Aşa că în parlament Compania se luptă cu prudenţă. Chiar şi parlamentul era prins în capcana acestor interese. Condamna traficul cu opiu, dar avea nevoie de veniturile din comerţul cu ceai ca şi de cele din Imperiul indian. Parlamentul se strădui să-i asculte şi pe negustătorii cu China şi Compania, dar nu-i mulţumi nici pe unii nici pe alţii. Apoi Compania hotărî să le dea o lecţie prin Struan şi Brock, principalii ei adversari, aşa că le retrase autorizaţiile de a face comerţ cu opiu şi-i lăsă faliţi. Brock rămase doar cu nava, Struan cu nimic. Brock intră în tovărăşie cu un alt negustător cu China şi continuă să facă propagandă. Struan şi echipajul lui dădură iama într-unul dintre raiurile piraţilor, la sud de Macao, îl devastară şi puseră mîna pe cea mai iute lorce. În felul acesta deveni contrabandist independent, plasînd marfa altor negustători, şi în acelaşi timp puse mîna pe tot mai multe nave piratereşti şi cîştigă tot mai mulţi bani. În cîrdăşie cu alţi negustători cu China, începu să tragă tot mai multe sfori, cumpărînd tot mai numeroase voturi, continuînd să hărţuiască şi să influenţeze pînă cînd parlamentul începu să urle în cor cerînd definitiva distrugere a Companiei. Cu şapte ani în urmă, parlamentul votase un act prin care elimina monopolul Companiei în Asia şi deschidea calea comerţului liber. Dar îi îngăduise Companiei să-şi menţină drepturile exclusive de a face comerţ cu India britanică şi deci să-şi păstreze monopolul opiului. Parlamentul deplîngea acest comerţ cu opiu, nici Compania nu voia să

facă tranzacții cu opiu, negustătorii cu China ar fi preferat şi ei o altă marfă; la fel de profitabilă, în locul opiului. Dar cu toții ştiau că fără acest echilibru între ceai-lingouri-opiu, imperiul era mort. Era un fapt incontestabil al vieții comerțului mondial.

Avînd dreptul de a face comerț, Struan şi Brock deveniră nişte prinți ai negoțului. Flotele lor înarmate se extinseră, iar concurența dintre ei deveni şi mai ascuțită. Pentru a umple golul politic lăsat în Asia în clipa în care monopolul Companiei fu anulat şi comerțul liberalizat, guvernul britanic numi un diplomat, în persoana onorabilului William Longstaff, în calitate de căpitan superintendent al comerțului, pentru a-i apăra interesele. Iar interesele coroanei însemnau extinderea continuă a comerțului, pentru a dobîndi şi mai multe venituri din taxe, şi excluderea mai departe a tuturor celorlalte puteri europene de pe aceste piețe. Longstaff răspundea de siguranța negoțului şi de cea a supuşilor britanici, dar mandatul lui era cam vag şi nu i se încredințase o reală putere pentru a impune cu forța această politică.

Sărmanul Willie, se gîndi Struan fără răutate. Cu toate explicațiile mele pline de răbdare din ultimii şapte ani, înălțimea sa, căpitanul superintendent al comerțului, nu izbuteşte nici acum să priceapă o iotă.

Struan îşi îndreptă privirea spre țărm în momentul în care soarele se ridica deasupra crestelor muntelui, scăldîndu-i pe neaşteptate în lumină pe cei adunați pe țărm, fie prieteni, fie duşmani, toți însă rivali. Se întoarse spre Robb:

— Nu-ți vine-a zice că-s o strînsură venită să ne firitisească?

Cu toate că plecase de atîta vreme din Scoția, anii nu-i şterseseră cu totul accentul dialectal. Robb Struan rîse şi îşi împinse pălăria într-un unghi mai provocator.

— Aş zice că toți trag nădejde să ne vadă duşi la fund şi înecați, Dirk.

Robb avea treizeci şi trei de ani, părul negru, nişte ochi gînditori, nas subțire, favoriți stufoşi şi se purta proaspăt bărbierit. Veşmintele îi erau negre, în afară de redingota verde de catifea şi cămaşa albă plisată, la care purta o cravată tot albă. Bumbii la cămaşă şi butonii erau din rubine.

— Doamne Dumnezeule, acela nu-i cumva căpitanul Glessing? întrebă el, scrutînd țărmul.

— Mda, făcu. Struan. Am socotit că e potrivit să citească taman el proclamația.

— Şi ce-a mîrîit Longstaff cînd i-ai şoptit una ca asta?

— ”P'onoare a mea Dirk, 'n regulă, dacă aşa socoţi tu că-i înţelept şi bine.” Struan zîmbi. De cînd am început, am bătut drum lung, zău!

— Meritul tău, Dirk. Cînd am venit eu încoace totul mergea strună.

— Creierul eşti tu, Robb. Eu doar muşchii.

— Da, Tai-Pan, numai muşchii.

Robb ştia cît se poate de bine că fratele său vitreg era Tai-Pan al firmei Struan şi Compania, şi că în Asia Dirk Struan era Tai-Panul.

— Frumoasă zi pentru ceremonia înălţării steagului, aşa-i?

— Aşa-i!

Robb îl urmări cu privirea în vreme ce se răsucea din nou spre ţărm. Cum stătea acolo la prova, aducea cu un uriaş, mai înalt chiar decît muntele pe care-şi proiecta silueta şi la fel de dur. Aş vrea să-i semăn, îi trecu lui Robb un gînd prin minte. Robb nu participase decît o singură dată la o acţiune de contrabandă, îndată după ce sosise în Orient. Nava lor fusese atacată de piraţi chinezi, iar lui Robb i se făcuse o teamă cumplită. Chiar şi acum, cînd îşi aducea aminte, simţea cum îl copleşeşte ruşinea, deşi Struan îi spusese: „Flăcăule, nu te necăji, cînd intri prima dată sub foc, e întotdeauna greu.” Dar Robb ştia că n-avea fire de luptător, nu-l stăpînea curajul. Îşi slujise fratele vitreg însă în alte feluri: cumpărînd ceai şi mătăsuri şi opiu, tratînd împrumuturi şi veghind asupra lingourilor de argint, căutînd să deprindă mecanismele tot mai complicate ale sistemului modern al negoţului şi finanţelor mondiale, făcînd totul pentru a-şi apăra fratele, compania şi flota, aducîndu-le siguranţă, vînzînd ceaiul în Anglia, ţinînd registrele contabile şi împlinind toate cele necesare pentru ca o firmă modernă să poată funcţiona. Da, îşi spuse Robb, însă fără Dirk nu însemni nimic.

Struan cerceta oamenii aflaţi pe plajă. Barca se afla încă la vreo două sute de iarzi de ţărm, dar reuşea să distingă limpede chipurile celor de acolo. Cei mai mulţi priveau spre barca lui. Struan zîmbi în sinea lui. Mda, îşi spuse el. Ne-am adunat cu toţii aici în această zi aleasă de soartă.

Ofiţerul de marină, căpitanul Glessing, aştepta cu răbdare să înceapă ceremonialul ridicării steagului. Avea douăzeci şi şase de ani, era căpitan al unei nave de linie, fiul unui viceamiral, aşa că avea marina regală în sînge. Se lumina de ziuă destul de repede pe ţărm, şi departe, spre răsărit, la orizont, cerul era brăzdat de fîşii de nori.

N-or să treacă multe zile şi vine furtună, îl ispiti un gînd pe Glessing, în vreme ce adulmeca vîntul. Îşi întoarse privirea dinspre Struan şi imediat, în mod automat, verifică felul în care stătea la ancoră nava sa, o fregată cu 22, de tunuri. Era o zi memorabilă în viaţa sa. Nu

chiar în fiecare zi se lua în stăpînire un pămînt nou în numele reginei, şi era semn bun pentru cariera lui faptul că avea cinstea de a citi proclamația. În flotă erau mulți căpitani mai bătrîni ca el. Ştia însă că tocmai el fusese ales pentru că navigase cel mai mult în aceste ape, iar nava sa, *Mermaid,* fusese din plin implicată în toată această campanie. Şi nici măcar nu s-ar putea vorbi de campanie, se gîndi el cu dispreț. Mai degrabă un banal incident. Căruia i se putea pune capăt încă din urmă cu doi ani dacă prostul acela de Longstaff ar fi avut cît de cît curaj. Cu condiția să mi se fi îngăduit să mă îndrept cu fregata pînă la porțile Canton-ului. Blestemat să fie, am scufundat o flotă întreagă de jonci afurisite de război şi drumul era deschis. Aş fi putut bombarda Canton-ul, şi l-aş fi prins şi pe diavolul acela păgîn de vicerege Ling şi l-aş fi spînzurat de un capăt de vergă.

Glessing lovi enervat cu piciorul în nisipul țărmului. Nu că-mi pasă mie că păgînii ăştia fură blestematul de opiu. Da' să se termine cu contrabanda. E o insultă pentru flamura noastră. Să ajungem să răscumpărăm viețile supuşilor britanici din mîinile păgînilor blestemați! Longstaff ar fi trebuit să-mi îngăduie să merg mai departe. Da' nu, el s-a retras frumuşel, a evacuat pe toată lumea pe navele flotei comerciale şi apoi m-a lucrat pe la spate. Pe mine, Dumnezeule, eu care trebuie să apăr toată flota comercială. Fir-ar el afurisit să fie. Şi Struan la fel, el care-l duce de nas cum vrea.

Ei, da' chiar şi aşa, tot ai puțin noroc că te afli şi tu aici. În clipa de față e singurul loc unde are loc un război. Sau cel puțin singurul în care-s implicate forțe navale. Celelalte-s doar nişte incidente acolo, ăia care ocupă statele păgîne ale indienilor, o, Doamne, se închină la vaci, îşi ard văduvele, adoră idoli; şi mai sînt şi războaiele alea împotriva afganilor. Şi simți cum îl cuprinde o undă de mîndrie că făcea parte din cea mai mare flotă din lume. Mulțumesc, Doamne, că m-am născut englez.

Îl văzu deodată pe Brock apropiindu-se de el şi simți uşurare cînd observă că fusese interceptat de un individ scund, îndesat, parcă fără gît, cu un pîntec imens ce i se revărsa peste nădragi, deşi avea doar vreo treizeci şi ceva de ani. Morley Skinner, proprietarul publicației *Oriental Times,* cea mai de seamă dintre gazetele englezeşti din Orient. Glessing citea fiecare număr. Era bine scris. Foarte important să ai un ziar ca lumea, se gîndi el. Important să existe relatări ale campaniilor militare consemnate pentru gloria Angliei. Da' Skinner e un individ dezgustător. Ca şi toți ceilalți. Ei, nu chiar, nu toți. Bătrînul Aristotle Quance nu e aşa.

Aruncă o privire unui bărbat mărunt şi urît ce stătea singur pe un mal de unde se vede plaja toată, aşezat pe un scăunel dinaintea unui şevalet, pictînd bineînțeles de zor. Glessing rîse în sinea lui, amintindu-şi de frumoasele vremuri de care avusese parte în Macao împreună cu pictorul. Dintre cei aflați pe plajă, în afară de Quance, Glessing nu înghițea pe nimeni decît pe Horatio Sinclair.

Horatio era de aceeaşi vîrstă cu el, iar în cei doi ani de cînd se afla în Orient, Glessing ajunsese să-l cunoască destul de bine. Horatio era aghiotant al lui Longstaff, tălmaciul şi secretarul său, singurul englez din Orient care ştia să vorbească şi să scrie fluent în chineză, şi au fost nevoiți să lucreze împreună.

Glessing cercetă țărmul şi văzu cu silă că Horatio era pe plaja eliberată de reflux trăncănind cu un austriac, Wolfgang Mauss, individ pe care el îl disprețuia. Pastorul Mauss era al doilea european din Orient care ştia să scrie şi să vorbească chinezeşte. Om trupeş, cu barbă neagră, preot renegat, tălmaciul lui Struan şi contrabandist de opiu. La brîu purta pistoale, iar poalele fracului la spate îi erau pătate de mucegai. Avea un nas roşu şi gogonat, iar părul lung, negru, încărunțit îi era încîlcit şi zburlit ca şi barba. Cei cîțiva dinți care-i mai rămăseseră îi erau stricați şi înnegriți, iar ochii subliniau vulgaritatea chipului.

Ce contrast față de Horatio, se gîndi Glessing. Horatio era blonziu, firav şi la fel de curat ca şi Nelson, în cinstea căruia fusese botezat astfel, din cauza Trafalgar-ului şi pentru că îşi pierduse un unchi acolo. La discuția lor mai lua parte şi un eurasian înalt, zvelt, un tînăr pe care Glessing îl cunoştea numai din vedere, Gordon Chen, copilul din flori al lui Struan.

Doamne, se gîndi Glessing, cum pot oare nişte englezi să se mai şi laude pe față cu bastarzii lor metişi? Iar ăsta mai e şi îmbrăcat ca toți păgînii afurisiți, cu robă lungă, şi poartă şi coadă pe spate. Doamne! De n-ar avea ochii aceia albaştri şi pielea mai albă, n-ai zice că are vreo picătură de sînge englezesc în vene. De ce naiba nu-şi taie şi el părul ca un bărbat? Grețos!

Glessing îşi întoarse privirea de la ei. Bănuiesc că metisul acela e de treabă, el n-are nici o vină. Dar Mauss e o tovărăşie tare proastă. Proastă şi pentru Horatio şi pentru sora lui, draga de Mary. Ei, uite în fine şi o domnişoară pe care merită să o cunoşti! Ce nevastă bună ar fi, Doamne! Glessing, ce păşea îngîndurat, avu un moment de şovăială. Pentru prima oară se gîndi la Mary ca la o posibilă tovarăşă de viață. Şi de ce nu? se întrebă el. Doar o cunoşti de doi ani încheiați. E mîndria coloniei Macao. Ține casa lui Sinclair ireproşabil şi-l tratează pe Horatio

ca pe un prinț. Acolo găseşti cea mai bună mîncare din tîrg, şi îşi conduce slujitorii minunat. Cîntă la clavecin dumnezeieşte, iar din gură ca un înger, Doamne! Şi e limpede că te place, altfel cum se explică faptul că ori de cîte ori tu şi Horatio sînteți în Macao eşti bine venit acolo oricînd? Şi atunci de ce nu nevastă, ei? Dar fetița asta n-a fost niciodată în Anglia. Şi-a petrecut toată viața numai printre păgîni. Şi nici avere nu prea are. Părinții i-s morți. Dar ce contează toate astea, ei? Pe cînd mai trăia, reverendul Sinclair era respectat în toată Asia, iar Mary e frumoasă şi are taman douăzeci de ani. Am un viitor excelent, cinci sute de lire pe an, şi în cele din urmă am să moştenesc eu şi conacul şi ogoarele alea. Doamne, s-ar putea ca asta să fie fata ce-mi trebuie. Ne-am putea căsători în Macao, la biserica anglicană, închiriem o casă pînă mi se încheie misiunea aici, apoi plecăm în Anglia. Cînd o să fie momentul potrivit, am să-i spun lui Horațio: „Horațio, bătrîne, aş avea ceva să-ți vorbesc...”

— Ce-i zăbava asta, dom'le căpitan Glessing? îi spulberă momentul de visare vocea aspră a lui Brock. Era vorba ca steagul să fie ridicat la opt ceasuri, acu' a trecut o oră.

Glessing se răsuci pe călcîie. Nu era obişnuit cu tonul poruncitor al nimănui dacă nu era cel puțin vice-amiral.

— Domnule Brock, steagul se ridică atunci cînd se întîmplă una din două: ori Excelența sa vine la țărm, ori cînd se aude o lovitură de tun dinspre nava amiral.

— Şi cînd o să fie şi asta?

— După cîte bag eu de seamă, aici încă nu s-au adunat toți cei care trebuie să vă reprezinte.

— Vrei să pomeni de Struan?

— Bineînțeles! Nu e el Tai-Pan al Nobilei Case? spuse Glessing într-adins, ştiind că asta avea să-l supere pe Brock, după care adăugă: Vă sfătuiesc să vă înarmați cu răbdare. Nimeni nu v-a convocat pe dumneavoastră negustorii la țărm.

Brock se înroşi:

— Ai face bine dacă ai învăța şi dumneata diferența dintre un neguțător şi un comerciant.

Îşi mişcă bucata de tutun de mestecat din gură dintr-o parte în cealaltă şi scuipă pe pietrele de la picioarele lui Glessing. Cîțiva stropi pătară luciul neştirbit al încălțărilor cu catarame de argint.

— 'M' pare rău, spuse Brock cu batjocoritoare umilință şi se îndepărtă cu paşi mari.

Chipul lui Glessing împietri. Dacă n-ar fi fost acel „'M' pare rău”, l-ar fi provocat pe Brock la duel. Afurisit neam prost, gîndi el plin de dispreț.

— Iertare, sir, făcu lîngă el căpitanul de arme în vreme ce-l saluta. Semnale de pe nava amiral.

Glessing îşi miji ochii din pricina vîntului tot mai tăios. Semnalele cu pavilioanele de pe nava amiral spuneau: „Toți căpitanii se vor prezenta la raport la ora patru.” În seara de dinainte, Glessing fusese la o întîlnire particulară între amiral şi Longstaff. Amiralul spusese că opiul era pricina tuturor tulburărilor din Asia. „La naiba, sir, oamenii ăştia nu au simțul onoarei”, explodase el. „Nu se gîndesc decît la bani. Să interzicem negoțul cu opiu şi nu vom mai avea nici un fel de necazuri cu păgînii şi nici cu afurisiții ăştia de negustori. Marina regală va şti să pună ordine după cum veți porunci, pe Dumnezeu!”. Iar Longstaff fusese de acord, aşa cum era şi cazul. Şi cred că ordinul acesta va fi anunțat încă astăzi, se gîndi Glessing, străduindu-se cu greu să-şi stăpînească bucuria. Aşa. Ar cam fi vremea. Mă întreb dacă Longstaff nu cumva tocmai i-o fi spus lui Struan că are să emită acest ordin.

Se uită din nou înspre barca cea mare ce se apropia domol. Struan îl fascina. Îl şi admira, dar îl şi detesta: marinarul desăvîrşit care ținuse timona navelor pe toate oceanele lumii, care distrusese oameni, companii întregi şi nave numai pentru gloria Nobilei Case. Atît de deosebit de Robb, cumpăni Glessing. Îmi place Robb.

Se înfioră în ciuda voinței sale. Probabil că era şi ceva adevăr în poveştile pe care şi le şopteau marinarii pe toate mările Chinei, poveşti cum că Struan s-ar fi închinat diavolului în taină, şi că în schimb diavolul i-ar fi dăruit puteri aici pe pămînt. Altfel cum ar putea arăta atît de tînăr un bărbat la vîrsta lui, cum de e atît de zdravăn, cu nişte dinți atît de albi, cu un păr de flăcău şi reflexe aşijderea, cînd la anii lui altul ar fi fost infirm, sleit şi aproape în pragul morții? E de înțeles de ce chinezii erau îngroziți de Struan. Îl porecliseră Bătrînul drac de Şobolan cu Ochi Verzi, şi puseseră un premiu pe capul lui. Pe capul tuturor europenilor se pusese cîte o recompensă, dar pe al lui Tai-Pan oferiseră o sută de mii de taeli de argint. Dacă era mort. Fiindcă nimeni nu avea să-l prindă viu.

Enervat, Glessing încercă să-şi mai elibereze puțin degetele prinse în încălțările strînse în catarame. Îl dureau picioarele şi nu se simțea în largul lui în uniforma aceea cu galoane de aur. Afurisită fie zăbava asta! Afurisite fie şi portul şi insula asta, ca şi părăduiala de nave bune şi oameni buni. Îşi aminti de vorbele lui taică-su: „Afurisiții ăştia de civili.

Nu se gîndesc decît la bani şi la putere. Nu au cu nici un chip simțul onoarei, deloc. Fiule, cînd la comandă se află un civil, atunci să ai grijă să te aperi din spate. Şi nu uita că pînă şi Nelson a fost nevoit să-şi ducă ocheanul la ochiul cel chior cînd la comandă se afla un idiot." Cum poate un om ca Longstaff să fie în halul ăsta de prost?! Doar provine dintr-o familie bună, a avut parte de o educație aleasă, taică-su a fost diplomat la curtea Spaniei. Sau o fi fost cumva vorba de Portugalia? De ce l-o fi împins Struan pe Longstaff să oprească războiul? E drept că am dobîndit un port unde poate să ancoreze toată flota lumii. Dar altceva?

Glessing cercetă navele din port. Nava cu 22 de tunuri a lui Struan, *China Cloud.* Apoi *White Witch,* tot 22 de tunuri, mîndria flotei lui Brock. Şi bricul *Princess of Alabama,* 20 de tunuri, al firmei americane Cooper-Tillman. Frumoase, toate frumoase. Ei, merită să lupți pentru ele, gîndi el. Ştiu că pe americani îi pot trimite la fund. Dar pe a lui Brock? Greu, dar eu sînt mai bun decît Brock. Struan? Glessing cîntări sorții într-o luptă navală cu Struan. Apoi îşi dădu seama că Struan îl cam speria. Şi din cauza acestei temeri simți cum îl apucă sila şi mînia cînd auzea minciunile lor că Struan, Brock şi Cooper şi toți ceilalți neguțători cu China nu ar fi fost pirați. Fir-ar să fie, îşi jură el, de îndată ce ordinul va deveni oficial, am să conduc o flotilă care o să-i şteargă pe toți de pe fața apelor.

Aristotle Quance rămase gînditor în fața tabloului pe jumătate terminat de pe şevalet. Era un mărunțel cu părul negru bine încărunțit. Fiind nemaipomenit de pretențios în privința veşmintelor, era îmbrăcat după ultima modă: pantaloni strîmți, cenuşii, ciorapi de mătase albi, şi pantofi negri cu şireturi. Jiletcă de un alb perlat şi redingotă neagră de lînă, guler înalt, cravată, ac de cravată cu perlă. Pe jumătate englez, pe jumătate irlandez, la vîrsta de cincizeci şi opt de ani era cel mai bătrîn european din Orient.

Îşi scoase ochelarii cu rame de aur şi începu să-i şteargă cu o batistă de dantelă franțuzească imaculată. Mă doare că am apucat şi ziua asta, gîndi el. Afurisit fie Struan. De n-ar fi fost el, n-ar fi existat nici afurisitul ăsta de Hong Kong. Ştia că era martorul sfîrşitului unei epoci. Hong Kong-ul va distruge Macao, îi trecu lui prin minte. Îi va sufla de sub nas tot comerțul. Toți tai-panii englezi şi americani îşi vor muta cartierele generale aici. Aici vor trăi şi aici îşi vor construi cele trebuitoare. Şi apoi vor veni aici şi toți funcționarii portughezi, şi apoi toți chinezii care trăiesc de pe urma europenilor şi a comerțului lor. Ei bine, eu nu am de gînd să-mi fac veacul pe aici, jură el. O să trebuiască să mă abat şi eu pe aici din cînd în cînd ca să mai cîştig un ban, dar

casa mea va fi întotdeauna Macao. Şi Macao îi fusese casă de mai bine de treizeci de ani. Dintre toți europenii, numai el socotea Orientul drept casa lui. Toți ceilalți veneau pentru cîțiva ani şi apoi plecau. Numai cei care mureau rămîneau. Ba chiar şi atunci, cei care-şi puteau permite menționau în testamentul lor ca rămăşițele pămînteşti să fie trimise cu navele acasă. Mulțumescu-ți, Doamne, eu voi fi înmormîntat în Macao, îşi spuse el. Ce vremuri minunate am trăit acolo, toți am avut parte de ele. Dar s-a terminat. Doamne, pedepseşte-l pe împăratul Chinei. Ce tîmpit să distrugă o structură atît de bine durată cu un veac în urmă. Şi totul mergea ca pe roate, se gîndi Quance, cu amărăciune, dar de-acum s-a terminat. Am pus mîna pe Hong Kong. Iar acum, dacă cei atotputernici din Anglia s-au implicat în Est, iar negustorii au prins gustul puterii, atunci nu vor mai fi mulțumiți doar cu Hong Kong-ul. „Ei bine, spuse el cu voce tare, fără să vrea, împăratul va culege ce-a semănat."

— De ce eşti atît de mohorît, domnule Quance?

Quance îşi puse ochelarii. La picioarele falezei stătea Morley Skinner.

— Nu mohorît, tinere. Ci trist. Artiştii au dreptul... mda, ba chiar obligația de a fi trişti.

Puse tabloul neterminat deoparte şi aşează o foaie neatinsă de hîrtie pe şevalet.

— De-acord, de-acord, răspunse Skinner, chinuindu-se să urce panta falezei, ochii-i căprui amintind culoarea drojdiei de bere. Voiam doar să-ți cer părerea asupra acestei zile memorabile. Am de gînd să scot o ediție specială. Şi fără opinia celui mai vechi cetățean al nostru pe aceste meleaguri, ediția n-ar fi completă.

— Corect, domnule Skinner. Ai putea scrie: „Domnul Aristotle Quance, cel mai de seamă artist al nostru, prieten mult iubit şi bonviveur, a refuzat să ne dea vreo declarație întrucît tocmai era preocupat să înceapă o nouă capodoperă."

Luă o priză de tabac şi strănută cumplit. Apoi, cu imaculata lui batistă scutură firele de tutun de pe redingotă şi urmele strănutului de pe noua hîrtie.

— Domnule, la bună vedere!

Din nou se concentră asupra hîrtiei.

— Tulburi nemurirea, domnule.

— Îmi dau perfect de bine seama ce simți, domnule, spuse Skinner, dînd încîntat din cap. Perfect de bine seama ce simți. Şi eu simt la fel atunci cînd am de scris ceva foarte important

Se îndepărtă cu mersul lui greoi. Quance nu avea deloc încredere în Skinner. De fapt nimeni nu avea încredere în el. În orice caz nici unul dintre cei care aveau ceva pe conştiință, iar cei de pe aici aveau cu toții cîte ceva de ascuns. Lui Skinner îi făcea mare plăcere să reînvie trecutul.

Trecutul! Quance se gîndi la soția lui şi îl trecu un fior. „Toate trăsnetele cumplite ale cerului! Cum de-am putut fi atît de idiot încît să-mi închipui că dintr-un monstru irlandez îmi pot face tovarăş?! Mulțumesc lui Dumnezeu că individa s-a scufundat iar în blestemata ei de mlaştină irlandeză, ca să nu-mi mai întunece niciodată cerul dinainte. Femeile sînt cauza tuturor rătăcirilor bărbatului. Ei, făcu el prudent, nu chiar toate femeile, în orice caz nu micuța şi scumpa de Maria Tang. Ei, bine, o dulce fătucă, dacă a fost să am vreodată parte de aşa ceva. Şi dacă cineva a avut şansa de a cunoaşte un minunat amestec de portugheză şi chinezoaică, atunci tu eşti acela, dragul meu, şi inteligentul meu domn Quance. La naiba, am avut parte de o viață minunată."

Şi deodată îşi dădu seama că, deşi era martorul sfîrşitului unei epoci, el era în acelaşi timp o părticică a celei noi. Acum va avea prilejul de a vedea o nouă istorie şi de a o consemna în felul lui. Noi chipuri de schițat, noi nave de pictat. Un nou oraş de imortalizat. Alte fete de curtat şi alte funduri de ciupit. „Trist? Niciodată!" strigă el. „Apucă-te de lucru, Aristotle, băşină bătrînă ce eşti!"

Cei de pe plajă care-l auziseră pe Quance rîseră uitîndu-se unii la alții. Omul se bucura de o popularitate imensă, şi toată lumea se bătea să-l aibă în preajmă. Şi avea şi obiceiul de a vorbi de unul singur.

— Ziua de azi ar fi văduvită de nu l-am avea şi pe scumpul şi bătrînul Aristotle printre noi, spuse Horatio Sinclair zîmbind.

— Mda, încuviință Wolfgang Mauss, scărpinîndu-se în barbă unde-l supăra un păduche. E atît de urît de zici că-i frumos!

— Domnul Quance e un mare artist, spuse Gordon Chen. În consecință e frumos.

Mauss se răsuci cît era el de masiv şi se uită chiorîş la eurasian:

— Cuvîntul nimerit aici e *atrăgător,* fiule. De ani de zile tot m-am chinuit cu tine să te învăț, şi asta ca să nu ştii nici acum care-i diferența dintre atrăgător şi frumos, *hein?* Şi, pe deasupra, nici măcar nu e un mare artist. Are un stil excelent şi mai e şi prietenul meu, dar nu are magia unui mare artist.

— Am vrut să spun *frumos* în sensul artistic al cuvîntului, domnule.

Horatio izbuti să observe unda fulgerătoare de enervare care-l traversă pe Gordon Chen. Sărmanul Gordon, gîndi el, plîngîndu-i de milă. Chinuindu-se cu disperare să fie cît mai englez, şi totuşi purtînd costum chinezesc şi coadă. Deşi toată lumea ştia că era bastardul Tai-Panului, făcut cu o prostituată chinezoaică, nimeni nu a îndrăznit să-i spună treaba asta în față, nici măcar taică-su.

— Socot că pictura lui e minunată, spuse Horatio cu vocea lui blîndă. Ca şi el, de altfel. Ciudat cît de mult îl iubeşte toată lumea. Numai tatăl meu îl disprețuia.

— Ei, taică-tu, făcu Mauss. A fost un adevărat sfînt printre oameni. Era însufleţit de înalte principii creştine, nu ca noi, păcătoşi sărmani. Odihnească-se sufletul său în pace!

Nu, gîndi Horatio. Fie ca sufletul lui să ardă veşnic în flăcările iadului. Reverendul Sinclair făcuse parte din primul grup de misionari englezi stabiliți în Macao, cu vreo treizeci de ani mai înainte. Dăduse o mînă de ajutor la traducerea Bibliei în chinezeşte, şi fusese unul dintre profesorii şcolii engleze pe care o înființase misiunea. Toată viața avusese onoarea de a fi socotit un cetățean de vază de către toți, în afară de Tai-Pan, şi cînd murise, cu şapte ani în urmă, fusese înmormîntat ca un sfînt.

Horatio ar fi fost în stare să-şi ierte tatăl că o băgase pe maică-sa în pămînt mult prea devreme, pentru principiile lui de viață înguste şi tiranice, pentru fanatismul cu care adora un Dumnezeu înspăimîntător, pentru obsedanta idee fixă a zelului său misionar, ca şi pentru toate bătăile pe care i le administrase fiului său. Dar nici acum, după atîta timp, nu putea să-l ierte în veci pentru bătăile pe care i le dăduse surorii lui, Mary, şi nici blestemele pe care le aruncase pe capul Tai-Panului.

Tai-Panul o găsise pe micuța Mary, care, pe cînd avea doar şase ani, fugise de acasă cuprinsă de groază. O liniştise, apoi o aduse acasă la taică-său, avertizîndu-l că, de avea să o mai atingă chiar şi numai cu un singur deget, avea să-l smulgă din amvonul lui şi să-l poarte pe străzile din Macao mînîndu-l din urmă cu biciul. De atunci Horatio îl adora pe Tai-Pan. Bătăile au încetat, dar au fost alte pedepse. Sărmana Mary!

Gîndindu-se la Mary, simți că plînsul i se accelerează şi-şi îndreptă privirea spre nava amiral pe care îşi aveau temporar domiciliul. Ştia că şi ea privea acum spre țărm şi că, la fel ca şi el, probabil număra zilele pînă la sorocul de a se întoarce înapoi la Macao. La numai patruzeci de mile mai la sud, şi totuşi atît de departe. Trăise în Macao toți cei douăzeci şi şase de ani cîți număra, în afară de o scurtă perioadă cît

fusese trimis să facă şcoală în Anglia. Urîse şcoala, şi pe cea din țară şi pe cea din Macao. Îi fusese silă să-l aibă pe taică-său dascăl; încercase cu disperare să-l mulțumească, dar fără a reuşi vreodată. Spre deosebire de Gordon Chen, primul eurasian ce fusese îngăduit în şcoala din Macao. Gordon Chen fusese un elev strălucit şi reuşise să-l încînte întotdeauna pe reverendul Sinclair. Dar Horatio nu-l invidia. Mauss fusese schingiuitorul lui Gordon Chen. Pentru fiecare bătaie pe care o încasase el de la taică-su, Mauss îi dăduse lui Gordon Chen trei bătăi. Mauss era şi el misionar: preda engleza, latina şi istoria.

Horațio îşi îndrepta spinarea. Băgă de seamă că Mauss şi Gordon Chen se uitau iarăşi țintă spre barca cea mare, şi se întrebă din nou de ce fusese Mauss atît de aspru cu bietul băiat pe cînd era la şcoală, de ce-i ceruse acestuia atît de mult. Presupunea că din cauză că Wolfgang îl ura pe Tai-Pan. Pentru că Tai-Panul îl ghicise şi-i oferise bani şi postul de tălmaci în cursul călătoriilor de contrabandă în vederea desfacerii opiului în susul coastei, în schimb, îi îngădui lui Wolfgang să-şi distribuie bibliile lui chinezeşti şi broşurile, lăsîndu-l să le predice păgînilor oriunde se oprea corabia, dar numai după ce se încheiau afacerile cu opiul. Bănuia că Wolfgang se disprețuia pentru că se socotea ipocrit şi interesat într-o acțiune atît de dăunătoare. Şi pentru că fusese silit să se prefacă mereu că scopul scuză mijloacele, cînd ştia destul de bine că nu era chiar aşa.

Eşti un om însemnat de soartă, Wolfgang, se gîndi el. Îşi aminti că în urmă cu un an se dusese în Insula Chushan cu prilejul ocupării ei. Cu aprobarea Tai-Panului, Longstaff îl numise temporar pe Mauss magistrat, însărcinat să impună legea marțială şi justiția britanică. În ciuda obiceiurilor, se dăduseră ordine stricte în Chushan care interziceau jafurile şi tîlhăriile. Mauss avusese grijă ca oricare infractor chinez, indian sau englez, să aibă parte de o judecată dreaptă, în văzul tuturor, ca apoi să-i condamne la spînzurătoare, folosind aceleaşi cuvinte pentru fiecare: „*Gott im Himmel,* iartă-l pe acest biet păcătos. Spînzurați-l." Curînd jafurile au încetat.

Cum între două execuții prin spînzurătoare, Mauss se lăsa pradă amintirilor, pe care i le evoca, Horatio descoperi că acesta fusese căsătorit de trei ori, de fiecare dată cu o englezoaică, primele două muriseră de dezinterie, iar actuala soție era suferindă. Şi a mai aflat că, deşi Mauss era un soț credincios, diavolului ispitise rînd pe rînd cînd cu un bordel, cînd cu o pivniță unde se bea gin în Macao. Că Mauss învățase limba chineză de la păgînii din Singapore, unde fusese trimis de tînăr ca misionar. Că din cei patruzeci de ani ai săi, douăzeci şi-i

petrecuse în Asia, şi că în tot acest, timp nu se mai întorsese în țară. Că acum purta şi el pistoale, pentru că „Horatio, niciodată nu ştii cînd vreunul dintre diavolii ăştia păgîni are chef să te omoare, sau vreun pirat păgîn îşi pune în gînd să te jefuiască". Pe toți oamenii îi socotea nişte păcătoşi, iar pe sine mai păcătos decît ceilalți. Şi singurul său țel în viață fusese convertirea păgînilor şi dorința de a face din China o țară creştină.

— Ce gînduri te frămîntă? îi întrerupse reflecțiile o voce.

Îl văzu pe Mauss cercetîndu-l atent.

— Păi, nimic, făcu el iute. Mă gîndeam şi eu... aşa.

Mauss se scărpină gînditor în barbă.

— Şi eu cam la fel. E o zi făcută parcă să te gîndeşti, hein? De-acum niciodată Asia nu va mai fi ce-a fost.

— Nu, îmi vine şi mie să cred că nu. Te muți din Macao? O să-ți faci casă aici?

— Mda, e bine să ai şi tu nişte pămînt acolo, să fii stăpîn pe ogorul tău, cît mai departe de haznaua aia de papistaşi. O să-i placă şi nevestimi. Dar mie? Eu nu prea ştiu. Locul meu e în Macao, adăugă Mauss, încercat de un jind, şi făcu cu pumnul lui uriaş spre continent.

Horațio văzu cum privirea lui Mauss, pierdută-n depărtări, deveni mai gînditoare. De ce o fi China atît de fascinantă? se întrebă în sinea lui. Cercetă obosit țărmul, deşi ştia că nu va găsi răspunsul acolo. Aş vrea să fi fost şi eu mai bogat. Nu la fel de bogat ca Tai-Pan sau Brock. Dar destul de bogat ca să-mi ridic o casă frumoasă, să-i invit la mine pe toți negustorii ăştia, s-o iau pe Mary cu mine într-o minunată călătorie şi, în drum spre casă, să vizităm toată Europa, fără să ne pese cît costă.

Îi plăcea slujba lui de tălmaci şi secretar particular al excelenței sale, dar avea nevoie de mai mulți bani. În lumea asta trebuie să ai şi ceva bani. Mary are şi ea nevoie de toalete de bal şi diamante. Da. Dar chiar şi aşa, era bucuros că el nu era nevoit să-şi cîştige traiul zilnic ca toți ceilalți negustori. Negustorii ăştia erau siliți să fie necruțători, prea necruțători, iar viața lor atîrna de un fir de păr. Mulți dintre cei ce se socoteau bogați astăzi, aveau să fie faliți peste o lună. Era destul să pierzi o corabie, şi puteai să fii măturat cu totul. Uneori chiar şi Nobila Casă era lovită în acest fel. Nava *Scarlet Cloud*, aparținînd firmei, avea de acum o lună întîrziere, probabil fiind nevoită să se pună pe uscat pentru a-şi repara coca mult încercată, şi pentru a fi rearmată, pe țărmul vreunei insule netrecute încă pe vreo hartă, aflată undeva între Pămînturile lui Van Diemen şi Hong Kong, la vreo două mii de mile de drumul pe care trebuia să-l străbată. Sau chiar mai sigur de undeva

prin fundul mării, cu opiu de jumătate de milion de guinee în pîntecele sale. Iar ca negustor eşti nevoit, pentru a supraviețui tu, să treci peste oameni şi chiar peste prieteni, ca să nu mai vorbim ce trebuie să faci ca să ajungi şi bogat. Groaznic.

Surprinse privirea lui Gordon Chen pironită asupra bărcii celei mari, şi se întrebă ce gînduri i-or fi trecînd prin minte. Trebuie să fie cumplit să ştii că eşti corcitură, se gîndi el. Dacă ştie şi el adevărul, bănuiesc că-l urăşte pe Tai-Pan şi el, deşi se preface că din contră. Eu l-aş urî...

Gordon Chen se gîndea la opiu, şi în mintea lui binecuvînta acest dar. De n-ar fi fost opiul n-ar fi existat nici Hong Kong-ul... iar Hong Kong-ul, îi trecu prin minte, simțind o undă de exaltare, înseamnă cea mai formidabilă ocazie de a face bani din cîte mi-a oferit viața, şi cel mai minunat şi de necrezut *joss* pe care l-a avut China. De n-ar fi fost opiul, îşi spuse el, n-ar fi existat comerțul cu China. De n-ar fi existat comerțul cu China, Tai-Panul n-ar fi avut niciodată destui bani ca s-o cumpere pe mama de la bordel, şi nici eu nu m-aş fi născut. Tot opiul a adus banii pentru casa pe care a cumpărat-o tata ca să i-o dăruiască mamei, cu mulți ani în urmă, la Macao. Tot din opiu au venit banii cu care ne-am cumpărat mîncarea şi îmbrăcămintea. Opiul a plătit anii mei de şcoală ca şi meditatorii mei englezi şi meditatorii mei chinezi, aşa că azi, acum, sînt cel mai bine pregătit tînăr din tot Orientul.

Uitîndu-se în jur, îl văzu pe Horatio Sinclair, care cerceta încruntat țărmul. Simți un fel de invidie cînd îşi aminti că Horatio îşi făcuse studiile în țară. El nu fusese niciodată în Anglia. Cu un efort, lăsă invidia Ia o parte. O să vină şi Anglia mai tîrziu, îşi promise sieşi, fericit. În cîțiva ani. Se întoarse şi se uită la barca cea mare din nou. Îl adora pe Tain-Pan. Nu-i spusese niciodată lui Struan tată, şi nici acesta nu-i spusese vreodată fiule. De fapt, în toată viața lui nu vorbise cu el decît de vreo douăzeci, treizeci de ori. Dar făcuse întotdeauna în aşa fel încît taică-sau să fie mîndru de el, şi în taină se gîndise întotdeauna le el ca la un tată. Îl binecuvîntă din nou pentru că o vînduse pe maică-sa lui Chen Sheng, devenind a treia lui soție. Am avut un *joss* imens, gîndi el.

Chen Sheng era comprador al Nobilei Case, şi-i fusese ca un tată lui Gordon Chen. Un comprador era un fel de agent care cumpăra şi vindea în numele unei firme străine. Toate mărfurile, fie ele mărunte sau mari, treceau prin mîinile lui. Prin tradiție, la fiecare articol el adăuga pentru sine un procent oarecare la preț. Acesta era profitul său personal. Dar beneficiul lui depindea de succesul casei pe care o slujea, şi trebuia să

acopere el datoriile păgubitoare. Aşa că un comprador era nevoit să fie şi foarte isteț şi cu foarte mare băgare de seamă pentru a ajunge bogat.

Ei, se gîndi Gordon Chen, să ajungi bogat ca Chen Sheng! Sau, şi mai bine, la fel de avut ca Jin-qua, unchiul lui Chen Sheng! Zîmbi în sinea lui, socotind că era amuzant să vezi cum englezilor le venea atît de greu să se descurce cu numele chinezeşti. Numele adevărat al lui Jin-qua era Chen-tse Jin Arn, dar nici măcar Tai-Panul, care-l cunoştea pe Chen-tse Jin Arn de aproape treizeci de ani, nu era în stare să pronunțe acest nume. Aşa că, în urmă cu ani de zile, îl poreclise pe acesta „Jin". Iar qua are o pronunție stîlcită a cuvîntului chinezesc care însemna „domnul".

Gordon Chen ştia că chinezilor nu le păsa de poreclele pe care le primeau. Îi distrau chiar, fiind pentru ei încă o dovadă a lipsei de cultură a barbarilor. Îşi aduse aminte cum, cu mulți ani în urmă, pe cînd era doar un țînc, îi urmărise printr-o gaură în peretele grădinii pe Chen-tse Jin Arn şi pe Cheng Shen în timp ce aceştia fumau opiu. Îi auzise făcînd haz pe seama excelenței sale. Mandarinii din Canton îl porecliseră pe Longstaff „Sulă Urîtă", joc de cuvinte prilejuit de numele lui, distrîndu-se pentru felul în care fuseseră folosite semnele chinezeşti pentru traducerea în dialectul din Canton a acestui nume în scrisorile oficiale adresate lui Longstaff, şi asta vreme de mai bine de un an, pînă cînd Mauss i-a dezvăluit lui Longstaff sensul adevărat al acestor semne, stricînd astfel o minunată glumă.

Se uită pe furiş spre Mauss. Îl respecta pentru că-i fusese un dascăl neîndurător, şi-i rămăsese recunoscător că-l silise să fie cel mai bun elev din şcoală. Dar îl disprețuia pentru murdăria în care trăia, pentru duhoarea pe care o emana şi pentru cruzimea de care dădea dovadă. Lui Gordon Chen îi plăcuse şcoala misiunii, îl plăcuse să învețe, îi plăcuse să fie elev. Dar într-o zi descoperise că el era altfel decît ceilalți elevi. De față cu toți ceilalți, Mauss îi explicase ce însemnau „bastard", „nelegitim" şi „metis". Gordon Chen fugise îngrozit acasă. Şi pentru prima dată îşi văzuse mama aşa cum era ea cu adevărat şi o disprețui pentru că era chinezoaică. Şi, printre lacrimi, află de la ea că era bine să fii chiar şi numai în parte chinez, pentru că chinezii erau cea mai pură rasă de pe fața pămîntului. Şi află că Tai-Pan îi era tată.

— Dar atunci de ce locuim noi aici? De ce Chen Sheng e „tată"?

— Barbarii, fiul meu, n-au parte decît de o singură nevastă şi nu se căsătoresc niciodată cu o chinezoaică, îi explică Kai-sung.

— De ce?

— Aşa e obiceiul la ei. Prostesc. Dar aşa sînt ei de felul lor.

— Îl urăsc pe Tai-Pan! îl urăsc! izbucnise el.

Maică-sa îl plesnise peste față fără milă. Pînă atunci nu-l lovise niciodată în viața ei.

— În genunchi, şi roagă-te să fii iertat! îi spusese ea plină de mînie. Tai-Pan e tatăl tău. El ți-a dat viață. Pentru mine e un zeu. M-a cumpărat numai pentru el, apoi m-a binecuvîntat vînzîndu-mă lui Chen Sheng ca soție. Şi şi-ar fi dorit Chen Sheng să-şi ia drept soție o femeie căpătuită şi cu un copil spurcat, de numai doi ani, cînd ar fi putut să-şi cumpere o mie de fecioare de n-ar fi fost asta dorința Tai-Panului? Şi de ce mi-ar fi oferit mie Tai-Panul proprietate dacă nu ne-ar fi iubit? Şi de ce chiriile îmi sosesc mie şi nu lui Chen Sheng, nu cumva asta-i porunca Tai-Panului? Şi de ce Chen Sheng să se poarte cu mine atît de frumos, deşi sînt de-acum bătrînă? Nu cumva pentru că Tai-Panul m-a onorat mereu cu bunăvoința lui? Şi cum să te trateze Chen Sheng pe tine, un nerod nerecunoscător, de parcă i-ai fi fiu adevărat, de n-ar fi vorba de Tai-Pan? Du-te la templu şi prosternează-te şi roagă-te pentru iertare. Tai-Pan ți-a dăruit viață. Aşa că iubeşte-l, cinsteşte-l şi binecuvîntează-l, aşa cum fac şi eu. Şi dacă ai să mai spui vreodată una ca asta, am să-mi întorc pentru totdeauna fața de la tine.

Gordon Chen zîmbi în sinea lui. Cît de multă dreptate a avut mama, şi cît de prost şi păcătos eram eu. Dar nu la fel de prost ca mandarinii şi blestematul de împărat încît să încerc să opresc negoțul cu opiu. Orice tîmpit, ştie că fără opiu n-ar exista argintul pentru negoțul cu ceai şi mătăsuri. Cîndva o iscodise pe maică-sa să afle cum se prepară opiul, dar nu ştia nici ea, nici altcineva din casă. A doua zi îl întrebase pe Mauss, care-i explicase că opiul era seva, lacrimile unei capsule coapte de mac. „Culegătorii de opiu fac o crestătură delicată în capsulă, pe unde se scurge o picătură de lichid alb, *hein?* Picătura se întăreşte în cîteva ceasuri şi îşi schimbă culuarea din alb în maroniu închis. Apoi te apuci şi răzuieşti picătura, o pui bine şi faci altă crestătură fină. Şi apoi o răzuieşti şi pe asta şi faci altă crestătură. Apoi aduni toate picăturile la un loc şi faci din ele o bilă, de obicei în greutate de zece livre. Cel mai bun opiu provine din Bengal, India britanică, *hein?* Sau din Malwa. Unde-i Malwa, băiete?

— În India portugheză, sir!

— A fost portugheză, dar acum aparține Companiei Indiilor de Est. Au pus mîna şi pe Malwa pentru a deține monopolul întregului opiu din lume şi pentru a-i aduce la sapă de lemn pe negustorii portughezi de opiu din Macao. Băiete, faci cam multe greşeli, aşa că adu şi biciul, *hein?*

Gordon Chen îşi aduse aminte cîtă ură prinsese pe opiu în ziua aceea. Dar acum îl binecuvînta. Şi mulţumi acelui *joss* nemaipomenit pentru că-i dăruise un astfel de părinte şi Hong Kong-ul. Hong Kong-ul avea să-l facă om cu stare. Foarte bogat.

— Aici au să se nască multe averi, îi spuse el lui Horatio.

— Unii dintre negustori au să prospere, îi răspunse Horatio absent, uitîndu-se țintă la barca ce se apropia. Dar puțini. Comerțul e o treabă afurisit de parşivă.

— Ca întotdeauna, tot la bani te gîndeşti, Gordon, *hein?* se auzi vocea aspră a lui Mauss. Mai bine te-ai gîndi la salvarea sufletului tău nemuritor, băiete. Banii nu contează chiar atît de mult.

— Bineînțeles, sir, îşi mască Gordon Chen plăcerea văzîndu-l pe Mauss cum îşi etalează prostia.

— Tai-Pan arată de parcă ar fi un prinț ce vine să-şi revendice regatul, spuse Horatio, mai mult ca pentru sine.

Mauss se uită şi el spre Struan:

— Cum aşa, *hein?*

Barca ajunsese exact acolo unde se spărgeau valurile.

— Vîslele sus! răcni nostromul, iar vîslaşii traseră iute ramele înăuntru, săriră peste copastie şi împinseră frumos barca peste crestele surfului.

Struan ezită o clipă. Apoi sări de la prova jos. În secunda în care cizmele lui marinăreşti atinseră nisipul țărmului ştiu că insula aceea avea să-i aducă moartea.

— Isuse Cristoase!

Robb era lîngă el şi-i observă brusca paloare.

— Ce s-a întîmplat, Dirk?

— Nimic! spuse Struan forțîndu-se să zîmbească. Nimic, flăcăule.

Îşi şterse de pe frunte picăturile sărate ale mării şi o luă cu paşi mari pe mal în sus, către catargul steagului. Pe Dumnezeul meu, gîndi el, am asudat şi am pus totul la cale ani de zile pentru a te stăpîni, Insulă, şi n-ai să mă dobori chiar acum! Nu, pe legea mea!

Robb continuă să-l urmeze şi-l văzu că şchioapătă uşor. Probabil că-l chinuie piciorul, gîndi el. Se întrebă cît de rău poate să te doară cînd îți lipseşte jumătate din laba piciorului. Accidentul se întîmplase în singura acțiune de contrabandă la care participase şi Robb. Pe cînd încerca să-i salveze viața lui Robb, neajutorat şi paralizat de spaimă, Struan fusese încolțit de nişte pirați. Un glonte de muschetă îi smulse partea exterioară a osului astragal şi două degete mici de la picior. După ce atacul a fost respins, medicul de pe navă cauteriză rănile şi turnă

smoală topită pe ele. Robb mai simțea şi acum în nări duhoarea de carne arsă. De nu eram eu, nu i s-ar fi întîmplat nimic. Porni în urma lui Struan să urce malul, chinuit de silă față de sine însuşi.

— 'Neața, domnilor, salută Struan cînd ajunse lîngă un grup de negustori aflați în apropierea catargului. Frumoasă dimineață, Doamne!

— Dirk, îi cam frig, spuse Brock. Şi-i bună creştere din parte-ți să vii cu aşa grabă.

— Încă am venit prea devreme. Excelența sa nu a ajuns la țărm, şi nici nu s-a tras salva de semnal de pe nava amiral.

— M-da, aşa-i, nici nu-nseamnă mare lucru un ceas şi jumătate de zăbavă, cînd totu-i pus la cale între tine şi neisprăvitul ăla de slugoi, pe legea mea!

— Am să-ți rămîn recunoscător, domnule Brock, dacă nu o să mai vorbeşti despre Excelența sa în chipul ăsta, izbucni căpitanul Glessing.

— Şi io am să-ți fiu recunoscător dacă-ți păstrezi părerile numai pen' tine. Io nu-s în marina militară şi nici sub comanda ta, i-o tăie scurt Brock. Mai bine ți-ar fi mintea la războiul care nici măcar nu ți-a dat ocazia să lupți.

Mîna lui Glessing se strînse pe garda sabiei.

— N-am crezut să ajung ziua în care marina regală să fie chemată să apere nişte contrabandişti şi nişte pirați. Asta sînteți! spuse el şi se uită spre Struan. Asta sînteți cu toții!

Se făcu deodată tăcere şi Struan rîse:

— Excelența sa n-ar prea fi de acord cu dumneata.

— Avem legile parlamentului, Dumnezeule, legile Actului de navigație. Una dintre ele spune: „Orice navă neautorizată ce este înarmată poate fi capturată de marina militară.” Flota dumitale are astfel de autorizație?

— În apele astea hălăduiesc o mulțime de pirați, căpitane Glessing. După cum ştii şi dumneata destul de bine, spuse Struan degajat. Sîntem înarmați pentru a ne apăra. Doar atît.

— Negoțul cu opiu e împotriva legii. Cîte mii de lăzi ai cărat în susul coastei introducîndu-le prin contrabandă în China, împotriva legilor chineze şi ale celor ale umanității. Trei mii? Douăzeci de mii?

— Ce facem noi aici e lucru bine ştiut în toate tribunalele din Anglia.

— Negoțul ăsta al vostru e dezonorant pentru steagul țării.

— Mai bine ai mulțumi Domnului pentru acest negoț, fiindcă fără el Anglia n-ar avea nici ceai, nici mătăsuri, ci numai sărăcie lucie, care i-ar sfîşia inima cu totul.

— Mare dreptate ai, Dirk, exclamă Brock, şi se întoarse spre Glessing din nou. Mai bine ți-ai băga în cap odată că fără neguțători n-ar mai exista nici un Imperiu Britanic şi nici taxe cu care să se cumpere nave de război şi praf de puşcă! şi se uită la uniforma imaculată a lui Glessing, la pantalonii pînă la genunchi, la fel de albi ca şi jambierele, la încălțările prinse în catarame, la tricornul din cap. Şi nici lovele din gros ca să aibă de unde-i plăti pe frumoşii săi căpitani.

Militarii marini îşi făcură cu ochiul, mateloții rîseră şi ei, dar cu mare fereală.

— Mai bine ați mulțumi Domnului că există marina regală, pe legea mea. Fiindcă fără ea n-ar mai face nimeni negoț.

De pe nava amiral bubui semnalul, o lovitură de tun. Brusc, Glessing se îndreptă în pas de front spre catargul steagului.

— 'Zentaaați arm!

Scoase la iveală proclamația şi toată mulțimea făcu tăcere. Apoi, cînd mînia i se mai domoli, începu să citească: „Din ordinul Excelenței sale onorabilul William Longstaff, căpitan superintendent al comerțului în China din însărcinarea Maiestății sale britanice regina Victoria. Conform documentului cunoscut sub numele de Tratatul de la Chuenpi, semnat la 20 ianuarie, anul în curs, de Excelența sa în numele guvernului Maiestății sale, şi de Excelența sa Ti-sen, ministrul plenipotențiar al Maiestății sale Tao Kuang, împăratul Chinei, eu, căpitanul Glessing, marina regală, iau prin acest act în stăpînire această insulă Hong Kong în numele Maiestății sale britanice, al moştenitorilor şi reprezentanților ei, pe vecie, nestingherit, în această zi de 26 ianuarie a anului 1841 de la naşterea Domnului. Pămîntul acestei insule e din acest moment pămînt englezesc. Dumnezeu s-o ocrotească pe regină!”

Stindardul Angliei începu deodată să fluture în vînt în vîrful catargului şi garda de onoare formată din militari marini trase o salvă. Apoi tunurile întregii flote prinseră să bubuie şi văzduhul deveni greu, încărcat de mirosul iute al prafului de puşcă. Cei aflați pe țărm scoaseră trei urale în cinstea reginei.

Ei, de-acum s-a împlinit, se gîndi Struan. Am făcut-o şi pe asta. De acum putem începe. Părăsi grupul, se îndepărtă pînă la linia surfului, şi pentru prima oară întoarse spatele insulei ca să privească îndelung întinderea portului imens şi tărîmul aflat de cealaltă parte: China continentală, la numai o mie de iarzi depărtare. Peninsula continentului era o întindere foarte joasă, pe care abia se profilau două movile scunde, ce se repezea în inima portului care o împresura din toate părțile.

Peninsula se numea Kau-lung, sau Kowloon, cum îi spuneau negustorii – Nouă Dragoni. Iar spre nord se întindea, necunoscută şi fără sfîrşit, China.

Struan citise toate cărţile scrise de cei trei europeni care avuseseră şansa să pătrundă în China şi să se întoarcă. Marco Polo, cu aproape şase sute de ani înainte, şi doi preoţi catolici cărora li se îngăduise să intre în Pekin cu două sute de ani mai devreme. Cărţile nu-i dezvăluiră aproape nimic. De două sute de ani încoace, nici unui european nu i se permisese să pătrundă în China. O singură dată, şi împotriva legii, Struan se aventurase o milă spre interiorul tării, debarcînd lîngă Swatow, pe cînd vindea opiu, dar chinezii se arătaseră duşmănoşi, iar el era singur doar cu secundul său alături. Nu semnele de duşmănie îl făcuseră să se întoarcă, ci imensitatea numărului lor şi nemărginirea acelei întinderi. Doamne Dumnezeule, habar nu avem despre cea mai numeroasă şi mai străveche naţiune de pe pămîntul ăsta. Ce-o fi în miezul ei?

— Vine şi Longstaff la ţărm? îl întrebă Robb cînd se apropie de el.

— Nu, flăcăule. Excelenţa sa are alte lucruri mult mai importante de făcut.

— Adică?

— Adică nişte treburi care înseamnă citirea şi scrierea corespondenţei. Sau de stabilit nişte înţelegeri particulare cu amiralul.

— Pentru ce?

— Pentru, de-o pildă, cum să scoată negoţul cu opiu în afara legii.

Robb nu-şi putu stăpîni rîsul.

— Nu fac glume. De asta a voit Excelenţa sa să mă vadă... laolaltă cu amiralul. A vrut să afle şi sfatul meu, ca să ştie cînd să emită acest ordin. Amiralul spunea că marina regală nu va avea nici un fel de dureri de cap pentru a impune respectarea ordinului.

— Doamne, Dumnezeule! A înnebunit Longstaff?

— Nu, e doar puţin cam nătărău, spuse Struan, aprinzîndu-şi un trabuc. I-am spus să emită acest ordin cînd vor răsuna la bord cele patru lovituri de clopot.

— Dar e o aiureală! izbucni Robb.

— Nu, e o măsură foarte înţeleaptă. Marina nu va impune respectarea ordinului decît după o săptămînă: „pentru a da timp neguţătorilor cu China să se debaraseze de marfa lor”.

— Şi atunci noi ce ne facem? Fără opiu sîntem terminaţi. Tot comerţul cu China e terminat. Terminat!

— Ce bani gheaţă avem, Robb?

Robb privi în jur ca să se încredințeze că nu era nimeni în preajmă să audă şi apoi cu voce scăzută spuse:

— Avem tezaurul din Scoția. Un milion o sută de mii de lire sterline în banca noastră din Anglia. Aproape o sută de mii aici, în lingouri de argint. Ni se datorează trei milioane pentru opiul capturat. Şi avem opiu de două sute de mii de guinee în *Scarlet Cloud* la cursul de acum al pieții. Mai e...

— Scoate-o din socoteli pe *Scarlet Cloud.* Nava e pierdută.

— Dirk, totuşi o mai fi vreo şansă. Să-i mai dăm un răgaz de o lună. Şi o mai fi şi opiu de vreo sută de mii de guinee în navele noastre. Şi datorăm cam nouă sute de mii în polițe plătibile la vedere.

— Cît ne-ar putea costa ca să plutim în următoarele şase luni?

— O sută de mii de guinee ar fi destul pentru plata navelor, a salariilor şi a tributului.

Struan rămase un moment pe gînduri.

— De mîine, o să intre dihonia în negustori. Nici unu' din ei... poate numai Brock... nu e în stare să-şi vîndă opiul într-o săptămînă. Mai bine ai expedia tot opiul în susul coastei încă din după-amiaza asta. Cred...

— Longstaff trebuie să-şi schimbe hotărîrea, spuse Robb cu o crescîndă nelinişte. Neapărat trebuie. Măsura o să sleiască tezaurul şi atunci...

— Ai de gînd să mă asculți? Mîine, cînd panica va fi în floare, ia cîți taeli ne-au mai rămas şi cîți mai poți pune mîna de la alții şi cumpără opiu de ei. Ar fi bine să izbuteşti să cumperi la un curs de zece cenți pentru un dolar.

— Noi nu sîntem în stare să ne vindem într-o săptămînă opiul pe care îl avem şi atunci cum să ne descurcăm şi cu cantitățile în plus.

Struan scutură scrumul trabucului.

— Cu o zi înainte ca ordinul să intre în vigoare, Longstaff o să-l revoce.

— Nu pricep!

— Aşa îşi salvează omul cinstea obrazului. După ce a plecat amiralul, i-am expediat lui Longstaff că interzicerea comerțului cu opiu va distruge întregul comerț. Doamne, Dumnezeule, de cîte ori trebuie să-i desluşesc omului chestia asta? Apoi i-am arătat că nu poate anula imediat ordinul fără să-şi piardă rău cinstea obrazului, şi să-l facă pe amiral, care-i bine intenționat, dar habar nu are săracul nimic de comerț, să şi-o piardă şi el. Nu rămînea nimic alta de făcut decît să dea ordinul, şi apoi să-l anuleze, pentru ca amiralul să nu-şi piardă şi slujba

şi cinstea obrazului, ca de altfel şi Longstaff. I-am făgăduit să-i predic amiralului între timp ce înseamnă comerț. Ordinul o să apară într-o lumină bună şi în ochii chinezilor, dar o să-i pună pe ei într-o situație proastă. În trei zile are loc o altă întîlnire cu Ti-sen. Longstaff a fost în totul de părerea mea şi mi-a cerut să păstrez secretul numai pentru mine.

Robb se lumină la față.

— Ah, Tai-Pan, eşti bărbat între bărbați! Dar ce garanție avem noi că Longstaff va anula ordinul?

Struan avea în buzunar o proclamație semnată, datată cu şase zile mai tîrziu prin care se anula ordinul. Chiar Longstaff îl silise să ia documentul: „Uite, Dirk, ia-l acum, ca să pot scăpa de el. Fir-ar să fie! Învîrtitul ăsta al hîrtiilor, doar ştii... cumplit. Dar păstrează secretul numai pentru tine pînă cînd vine sorocul."

— Tu n-ai anula un ordin atît de idiot, Robbie?

— Ba da, bine-nțeles! lui Robb îi venea să-l ia în brațe pe frate-său. Dacă ține numai şase zile şi nu mai ştie nimeni de asta, atunci strîngem o avere.

— Mda!

Struan îşi lăsă privirea să lunece peste port. Îl descoperise cu douăzeci de ani în urmă. Marginea unui taifun îl prinsese în largul oceanului, departe, şi, deşi se pregătise de furtună, nu prea reuşea să scape, era împins fără milă spre țărm. Corabia gonea în neştire, cu catargele goale, ambarcînd talazuri întregi, cerul şi orizontul se şterseseră dinaintea lor, ascunse de masele de apă pe care Vîntul Suprem le smulgea din ocean şi le arunca în calea lor.

Apoi, culmea ghinionului, în apropierea țărmului, izbiți de valuri monstruoase, ancorele de furtună s-au rupt şi Struan a înțeles că nava era pierdută. Talazurile au apucat corabia şi au aruncat-o spre țărm. Printr-un miracol, vîntul şi-a schimbat direcția cu o fracțiune de grad, a împins corabia pe lîngă stînci, într-un canal stîncos şi îngust, netrecut pe nici o hartă, nu mai larg de trei sute de iarzi, canal format între vîrful estic al Hong Kong-ului şi continent, şi apoi în acest port aflat la capătul canalului, în ape liniştite, la adăpost.

Taifunul făcuse să naufragieze cea mai mare parte a flotei comerciale din Macao şi scufundase zeci de mii de jonci de-a lungul întregii coaste. Dar Struan şi joncile adăpostite la Hong Kong au înfruntat taifunul în deplină siguranță. După trecerea furtunii, Struan navigase în jurul insulei, trecîndu-i configurația pe hartă. Apoi păstrase aceste informații în mintea lui şi începuse să încropească în taină un

plan. Şi acum, dacă tot eşti a noastră, acum pot să plec, gîndi el, prins de o caldă emoție. De-acum parlamentul!

De ani de zile Struan pricepuse că singurul mijloc de a proteja Nobila Casă şi noua colonie se afla în Londra. Adevăratul sediu al puterii în lume era parlamentul. Ca membru al parlamentului, sprijinindu-se pe puterea pe care imensa avere a Nobilei Case i-o dădea, el ar fi putut stăpîni Asia şi politica asiatică aşa cum îl stăpînise şi pe Longstaff. Da. Cu cîteva mii de livre ajungi în parlament, îşi spuse el. Nu mai lucrăm de-acum prin alții. O să fii în stare să faci politica asta chiar tu. Mda, în fine, flăcăule! Apoi cîțiva ani încă şi o să fii şi tu înnobilat. Apoi intri în cabinet, şi apoi, Dumnezeule, o să aşezi timona imperiului şi a Nobilei Case pe un drum care să țină o mie de ani.

Robb îl urmărea cu privirea. Ştia că uitase de acum de el, dar asta nu mai conta. Îi plăcea să-l urmărească pe frate-său cînd se lăsa purtat de gînduri departe, foarte departe. Robb se simțea foarte aproape de el şi în siguranță atunci cînd chipul Tai-Panului îşi mai domolea din duritate, iar ochii lui pierdeau acea lucire verzuie care te înghețа, cînd mintea i se lăsa legănată de visuri pe care ştia bine că nu le va putea împărtăşi nimănui niciodată.

Struan rupse tăcerea.

— În şase luni de zile iei tu funcția de Tai-Pan.

Robb simți cum stomacul i se zbate cuprins de panică.

— Nu, nu sînt pregătit pentru una ca asta.

— Eşti pregătit. Numai din parlament pot să apăr şi Nobila Casă şi Hong Kong-ul.

— Aha, făcu Robb, apoi adăugă încercînd să nu ridice tonul. Dar asta trebuia să se întîmple cîndva încolo, în viitor, în vreo doi sau trei ani... Aici mai e atîta de făcut.

— Ce-i de făcut poți să faci şi tu.

— Nu.

— Ba poți. Şi de-asta nici Sarah nu se îndoieşte.

Robb se uită la *Resting Cloud,* nava lor folosită drept antrepozit, unde locuiau acum temporar soția şi copiii lui. Ştia că Sarah avea ambiții mult prea mari pentru el.

— Nu vreau deocamdată misiunea asta. Mai e timp berechet.

Struan se gîndi şi el la timp. Nu regreta deloc anii petrecuți în Orient, departe de țară. Departe de soția sa Ronalda şi de Culum şi de Jan şi Lechie şi Winifred, copiii lui. Ar fi vrut să fi fost şi ei cu el, dar Ronalda ura Orientul. Se căsătoriseră în Scoția, pe cînd el avea douăzeci de ani şi Ronalda şaisprezece, şi plecaseră îndată spre Macao. Dar

detestase şi drumul într-acolo şi Macao pe deasupra. Primul lor băiat murise la naştere şi, în anul următor, cînd se născuse cel de-al doilea fiu, Culum, şi acesta se îmbolnăvise. Aşa că Struan îşi expediase familia în țară. La fiecare trei sau patru ani venise şi el să-i vadă în concediu. Rămînea o lună sau două cu ei în Glasgow şi din nou înapoi în Orient, pentru că acolo erau multe de făcut şi trebuia construită Nobila Casă.

Nu-mi pare rău de nici o zi din viața mea, îşi spuse el. Nici una. Bărbatul trebuie să ia lumea în piept şi să vadă ce drum îşi poate croi în viață. Nu acesta-i rostul vieții? Deşi Ronalda-i o fată minunată şi-mi iubesc copiii, bărbatul trebuie să-şi împlinească menirea lui de bărbat. Nu de asta ne-am născut? De nu punea şeful clanului Struan mîna pe tot pămîntul şi nu-l înconjura cu garduri, lăsîndu-ne pe toți ceilalți pe drumuri, pe noi, neamurile lui, noi care am trudit pămîntul acela de generații întregi, atunci aş fi avut şi eu mica mea fermă acolo, aşa cum a avut şi tata înaintea mea. Mda, şi aş fi fost mulțumit să am ferma aia. Da' el ne-a aruncat pe toți într-o mahala împuțită din Glasgow şi a pus el mîna pe tot pămîntul să se ajungă el conte de Struan, şi desființase clanul. Noi, ceilalți, aproape că am murit de foame şi atunci ne-am avîntat pe mare şi am avut un *joss* bun care ne-a salvat, iar acum familia a ajuns bogată. Toți s-au încropit. Şi asta pentru că eu am pornit pe mare. Şi pentru că s-a născut Nobila Casă.

Struan învățase foarte repede că banii înseamnă putere. Şi avea să folosească această putere pentru a-l distruge pe contele de Struan şi pentru a răscumpăra o parte din pămînturile clanului. Nu regreta nimic din viața lui. Descoperise China şi China îi dăruise ceea ce nu-i putuse dărui propria lui țară. Nu doar bogăție, bogăția în sine era odioasă. Ci bogăție şi un scop pentru această bogăție. Îi datora şi el Chinei cîte ceva.

Deşi ştia bine că trebuia să se întoarcă în țară ca să devină membru al parlamentului şi ministru în cabinet, ca să-l doboare pe conte şi să prindă Hong Kong-ul în coroana Marii Britanii ca un giuvaier, ştia la fel de bine că se va întoarce mereu aici. Pentru că adevăratul său țel – o taină pentru toată lumea şi aproape şi pentru el o taină în mare măsură, mai tot timpul – îi va cere ani şi ani de zile pentru a-l împlini.

— Niciodată n-are omul destul timp.

Privi spre muntele care domina insula.

— O să-i spunem Piscul, adăugă el absent, şi din nou avu acea intuiție ciudată că insula asta îl ura şi că-i dorea moartea, simți cum ura îl împresoară din toate părțile şi se întrebă uluit de ce. În şase luni de zile tu vei conduce Nobila Casă, repetă el cu voce aspră.

— Nu pot. Singur n-am să pot.

— Un tai-pan e singur întotdeauna. Asta-i bucuria şi suferința acestei poziții.

Peste umărul lui Robb îl văzu pe nostrom apropiindu-se.

— Iertare, sir. Îngăduiți să „udăm puțin verga mare”?

— Da, domnule McKay?

McKay era scund şi îndesat, cu părul adunat la spate într-o coadă smolită, ca de şobolan.

— Da, cîte două porții de rom de fiecare. Apoi ocupă-te de treburi, aşa cum ne-am înțeles.

— Da, sir! spuse McKay şi se îndepărtă în grabă.

Struan se întoarse spre Robb, iar acesta nu simți decît intensitatea acelei priviri verzi care părea să-şi reverse lumina asupra lui.

— La sfîrşitul anului am să-l trimit încoace şi pe Culum. La vremea aia e cu facultatea terminată. Ian şi Lechie o să se îmbarce şi ei pe navă şi o să plece pe mare, apoi o să vină şi ei. La vremea aceea băiatul tău Roddy va fi destul de mare şi el. Mulțumesc lui Dumnezeu că avem destui feciori care să ne urmeze. Alege pe unul dintre ei să fie succesorul tău. Întotdeauna numai Tai-Panul trebuie să aleagă pe cel ce-l va urma şi momentul anume cînd se va întîmpla una ca asta.

Apoi, hotărît, se întoarse cu spatele la China continentală şi spuse fără drept de apel:

— Şase luni.

Se îndepărtă. Robb îl urmări cum pleacă, simți deodată cum îl urăşte şi pe el, se urăşte şi pe sine şi insula asta. Ştia că nu se va descurca niciodată ca Tai-Pan.

— Nu beți şi dumneavoastră cu noi? se adresă Struan unui grup de negustori. Să închinăm un pahar pentru noua noastră casă! Avem brandy, rom, bere, vin sec, whisky şi şampanie.

Arătă cu mîna spre barca cea mare, unde echipajul lui descărca butoaie şi aşternea mese. Alți marinari se clătinau sub povara grămezilor de fripturi reci – pui, pulpe de porc, ca şi douăzeci de purcei de lapte şi o jumătate de vită – maldăre de pîini, plăcinte cu carne de porc, oale cu varză călită cu slănină şi treizeci sau patruzeci de şunci afumate, legături de banane de Canton, prăjituri cu fructe conservate, căni mari din sticlă fină sau cositor, vedre cu gheață, adusă din nord la bordul cliperelor sau unor lorci, anume pentru sticlele de şampanie.

— E aici de mîncare pentru toți flămînzii.

Răsună o salvă de urale de aprobare, şi neguțătorii începură să se îndrepte spre mese. Cînd fiecare puse mîna pe cîte un pahar sau cană, Struan ridică paharul:

— Un toast, domnilor.

— A să beau şi io cu tine, da' nu pen' frenţita asta de insulă numai bolovani. A să beau ca să te văd cum îți rupi gîtu'! spuse Brock săltînd o stacană cu bere. Da' dacă stau şi mă gîndesc mai bine, am să beau şi pen' pietricica asta, da' am să o şi botez: Aiureala lui Struan!

— Mda, e destul de mică, îi răspunse Struan, dar destul de mare pentru firma lui Struan şi a celorlalți negustori cu China. Dar dacă e destul de mare şi pentru compania Struan şi pentru a lui Brock, asta-i altă problemă.

— Io o să ți-o zic p-a' dreaptă, Dirk, bătrîne. Pen' noi doi nu e destul de mare nici toată China, cît îi ea.

Brock dădu cana peste cap şi o aruncă spre insulă. Apoi porni țanțoş spre propria lui barcă. Cîțiva negustori îl urmară.

— Pe legea mea, proaste purtări, făcu Quance, după care strigă să acopere hohotele de rîs. Hai, Tai-Pan, toastul. Pe domnul Quance îl munceşte o nemuritoare sete. Să trăim acest moment istoric.

— Iartă-mă, domnule Struan, spuse Horatio Sinclair, înainte de a auzi acest toast, n-ar fi potrivit să mulțumim Domnului pentru milostivirea ce ne-a arătat în această zi?

— Bineînțeles, flăcăule. Ce prostie să uit una ca asta! Nu vrei să dai tu tonul rugăciunii?

— Sir, de față e şi pastorul Mauss.

Struan şovăi, luat pe nepregătite. Îl cercetă pe tînăr, păru să-i placă sticlirea aceea de umor care pîndea din ochii cenuşii. Apoi, cu voce tare, spuse:

— Domnule pastor Mauss, unde eşti? Să ascultăm o rugăciune.

Mauss se ridică dominîndu-i cu statura lui pe negustori. Se îndreptă poticnindu-se spre capul mesei şi puse cana goală, prefăcîndu-se că totdeauna fusese goală şi nu i-o umpluse nimeni niciodată. Bărbații îşi scoaseră pălăriile şi rămaseră cu capetele goale în vîntul tăios. Asupra țărmului se lăsă tăcere. Struan ridică privirea spre piciorul pantei, spre un gorgan unde avea să fie ridicată biserica. Cu ochiul minții el şi vedea silueta bisericii, ca şi oraşul şi cheiurile portului, antrepozitele şi casele şi grădinile. Chiar şi Nobila Casă de unde Tai-Panul va ține consiliu în generațiile viitoare. Apoi alte locuințe pentru cei din conducerea acestei case şi familiile lor. Şi fetele lor. Gîndul îi fugi spre iubita lui de acum, T'chung Jen May-may. O

cumpărase pe May-may cu cinci ani mai înainte, pe cînd avea cincisprezece ani şi era neprihănită. Aiiii iaaa! făcu el, amintindu-şi de exclamaţia ei în dialectul din Canton care voia să exprime plăcere sau mînie, silă sau fericire sau chiar neputinţă, depinde de felul cum era rostită. Ei bine, e ca o pisică sălbatică, dacă există pe lume femeia care să semene cu sălbăticiunea asta.

— Dumnezeule blînd al tuturor vînturilor sălbatice şi al talazurilor ce se sparg puternice la ţărm, al frumuseţii şi dragostei, Dumnezeule stăpîn al tuturor marilor nave şi al Stelei Polare şi al fericirii caselor noastre, Doamne Dumnezeule, părinte al lui Isus, priveşte-ne pre noi şi ne miluieşte.

Cu ochii închişi, Mauss ridică mîinile în sus. Avea o voce adîncă şi expresivă şi puterea credinţei lui iradie asupra celorlalţi.

— Sîntem şi noi fii ai oamenilor, şi părinţii noştri au suferit pentru noi aşa cum şi tu ai suferit pentru binecuvîntatul tău fiu Isus. Sfinţii sînt urcaţi pe cruce şi păcătoşii se înmulţesc pe pămînt. Ne uităm la minunea unei flori şi nu te mai vedem. Înfruntăm Vîntul cel Mare şi nu te simţim pe tine. Străbatem imensele oceane şi nu te cunoaştem. Adunăm roadele ogoarelor şi nu mai simţim atingerea ta. Ne îndestulăm cu mîncare şi băutură, dar nu mai sînt trupul tău. Pentru că tu eşti în toate astea şi încă în multe altele. Pentru că tu eşti şi viaţa şi moartea şi izbînda şi înfrîngerea. Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi simpli oameni...

Se opri cu faţa chinuită, în vreme ce se trudea cu sufletul său care-şi dădea duhul. O, Doamne, iartă-mi mie păcatele mele. Lasă-mă să-mi ispăşesc slăbiciunile ajutînd la convertirea păgînilor. Lasă-mă să fiu un martir al credinţei tale sfinte. Şi din ceea ce am ajuns acum fă-mă să fiu cum eram odinioară... Dar Wolfgang Mauss ştia că drum de întoarcere nu mai era, că din clipa în care alesese să-l slujească pe Struan, sufletul său nu mai cunoscuse tihna, iar dorinţele cărnii l-au cufundat în păcat. Doamne, ceea ce am făcut a fost drept. Pentru că alt drum de a pătrunde în China nu era. Deschise ochii şi se uită neajutorat în jur.

— Iertare. Iertaţi-mă. Nu mai ştiu ruga mai departe. Îi văd cuvintele, cuvintele sfinte prin care aş putea să vă fac să-l auziţi, aşa cum îl auzeam şi eu odinioară... dar nu mai pot rosti aceste cuvinte de acum încolo. Iertaţi-mă. O, Doamne, binecuvîntează această insulă. Amin.

Struan apucă o sticlă de whisky şi i-o întinse lui Mauss.

— Eu cred că ai spus rugăciunea destul de bine. Domnilor, un toast. În cinstea reginei!

Băură cu toţii şi cînd cănile rămaseră goale, Struan porunci să fie umplute din nou.

— Cu îngăduința dumitale, domnule căpitan Glessing, mi-ar face plăcere să ofer cîte o duşcă şi oamenilor dumitale. Ca şi dumitale de altfel. Un toast pentru cel mai nou teritoriu al reginei! Astăzi ai intrat în istorie. Apoi, întorcîndu-se spre ceilalți negustori, le spuse: Ar trebui să-l cinstim pe căpitan. Haideți să botezăm această plajă Promontoriul Glessing!

Se stîrni un cor de voci ce încuviința ideea.

— Numai cel mai înalt dintre ofițeri poate da nume unei insule sau unei părți a ei, răspunse Glessing.

— Am să-i amintesc Excelenței sale lucrul acesta.

Glessing dădu scurt din cap şi răcni către maestrul de arme:

— O duşcă marinarilor, cu urările firmei Struan şi Compania. Soldaților nu. De voie!

În ciuda faptului că avea pică pe Struan, Glessing nu se putu abține să nu se simtă mîndru ştiind că atîta vreme cît va exista această colonie a Hong Kong-ului numele său nu va fi dat uitării. Fiindcă Struan nu arunca niciodată vorbe în vînt. Urmară toastul pentru Hong Kong şi cele trei rînduri de urale. Apoi Struan îi făcu semn din cap cimpoierului şi pe plajă răsună cîntecul tînguios al clanului Struan. Robb nu se atinse de băutură. Struan îşi muie buzele într-un pahar de brandy şi porni să se plimbe prin mulțime, salutîndu-i zgomotos pe cei pe care dorea el să-i salute şi dînd doar din cap către ceilalți.

— Gordon, tu nu bei deloc?

— Nu, mulțumesc, domnule Struan, şi Gordon Chen făcu o plecăciune după protocolul chinezesc, foarte mîndru că fusese remarcat.

— Cum îți mai merg treburile?

— Foarte bine, mulțumesc, sir.

Flăcăul a ajuns acum un tînăr minunat, se gîndi Struan. Cam ce vîrstă să aibă acum? Nouăsprezece. Cum mai fuge timpul. Îşi aminti de Kai-Sung, mama băiatului, îşi aminti cu dragoste. Fusese prima lui iubită şi foarte frumoasă. Aiii iaa! multe te-a mai învățat!

— Ce mai face mama ta? îl întrebă el.

— Foarte bine, zîmbi Gordon Chen. Prin mine vă transmite rugile ei toate pentru a fi teafăr şi nevătămat, în fiecare lună arde în templu bețe sfinte să aveți un *joss* bun.

Struan se întrebă cum o mai fi arătînd acum. N-o mai văzuse de şaisprezece ani. Dar îşi amintea limpede chipul ei.

— Transmite-i cele mai bune urări din partea mea.

— Mare cinste pentru ea, sir.

— Chen Sheng îmi spune că munceşti din greu şi-i eşti foarte folositor.

— E prea bun cu mine, sir.

Chen Sheng n-a fost bun niciodată cu nimeni care nu aduce mai mult decît îl costă. Chen Sheng e un bandit bătrîn, gîndi Struan, dar fără el am fi pierduți.

— Ei, făcu Struan, nu puteai să ai mai bun profesor decît Chen Sheng. În următoarele cîteva luni vor fi multe de făcut, bani buni de dobîndit.

— Sper să fiu de folos Nobilei Case, sir.

Struan simți că băiatul lui cocea ceva în minte, dar nu zise nimic şi plecă mai departe, după ce dădu din cap în semn de încuviințare, ştiind că Gordon va găsi el o cale să-i spună la timpul potrivit despre ce-i vorba. Gordon Chen se înclină şi el şi, după o clipă, porni agale spre una dintre mese, şi aşteptă politicos mai în spate pînă cînd se făcu loc şi pentru el, conştient de faptul că ceilalți îl urmăreau îndelung cu privirea, dar nu-i păsa: atîta vreme cît Struan era Tai-Pan, era în siguranță. Negustori şi marinari pe toată plaja aceea rupeau cu mîinile bucăți de pui şi de purcei de lapte şi se îndopau cu carne, grăsimea scurgîndu-li-se pe bărbie. Ce adunătură de sălbatici, gîndi Gordon Chen, şi mulțumi *jossului* său că fusese crescut în educația chineză şi nu cea europeană.

Da, îi trecu lui prin minte, am avut un *joss* imens de bun. Acelaşi *joss* îl adusese pe tainicul lui învățător chinez acum cîțiva ani. Nu spusese nici un cuvînt nimănui despre acest învățător, nici măcar mamei lui. De la acesta învățase el că nu tot ceea ce îi spuneau pastorul Mauss şi pastorul Sinclair era neapărat adevărat. Aşa aflase de Budha şi de China, despre trecutul ei, dar mai ales cum să te răscumperi pentru darul vieții şi cum să foloseşti acest dar pentru gloria patriei tale. În urmă cu un an învățătorul lui îl inițiase în cea mai puternică, mai tainică şi militantă dintre toate societățile secrete chinezeşti, Hung Mun Tong, care avea membri răspîndiți în toată China şi în cadrul căreia se legase prin cele mai sfinte jurăminte pecetluite cu sînge, frățeşte, să răstoarne dinastia urîtă a manciurienilor, străinii Ch'ing, dinastia domnitoare a Chinei. De două veacuri, sub diverse înfățişări şi nume, societatea îndemnase la revoltă. Răscoalele cuprinseseră toate colțurile imperiului chinez, din Tibet pînă în Formoza, din Mongolia pînă în Indochina. Ori de cîte ori țara era lovită de foamete sau de asuprire, Hung Mun îi aduna pe țărani laolaltă şi-i stîrnea împotriva mandarinilor şi a dinastiei Ch'ing. Toate aceste revolte au eşuat şi au fost înăbuşite

sălbatic de către dinastie. Dar societatea secretă supraviețuise. Gordon Chen se simțise adînc onorat că el, fiind chinez doar în parte, fusese socotit demn de a face parte din Hung Mun. Moarte dinastiei Ch'ing! îşi binecuvîntează *jossul* că avusese şansa de a se naşte în această epocă a istoriei, în această parte a Chinei, şi de a avea chiar un astfel de tată, pentru că el ştia că era aproape timpul cînd se va răscula toată China. Şi-l binecuvîntă pe Tai-Pan că dăruise societății Hung Mun o neprețuită perlă: Hong Kong-ul. În fine, acum societatea va avea o bază sigură unde să se refugieze ca să scape de permanenta asuprire a mandarinilor. Hong Kong-ul va fi sub stăpînirea barbarilor, şi aici, în această insuliță, era convins că societatea lor va înflori. Iar de aici, din Hong Kong, în taină şi la adăpost, se vor strecura pe continent şi-i vor hărțui pe cei din dinastia Ch'ing pînă la ziua cea mare. Şi cu puțin *joss*, gîndi el, cu puțin *joss* aş putea folosi şi puterea Nobilei Case pentru cauza noastră.

— Ia înfulecă din asta, păgîn blestemat!

Gordon Chen ridică privirea surprins. Un marinar mic şi îndesat se uita urît la el. Ținea în mîini un picior de la un purcel de lapte de care trăgea cu dinții lui stricați.

— Înfulecă din asta sau am să-ți iau coada aia blestemată şi ți-o înfăşor în jurul gîtului tău afurisit.

Nostromul McKay veni grăbit şi-l zvîrli deoparte pe marinar.

— Ține-ți cățeaua, Ramsey, netrebnic frențit, îl admonestă el. N-a vrut să vă facă nici un rău, domnule Chen.

— Mda, mulțumesc, domnule McKay.

— Vreți ceva de haleală? se oferi McKay, şi cu cuțitul din mînă străpunse o găină şi i-o oferi.

Gordon Chen rupse cu mare delicatețe o bucățică din capătul aripii găinii, îngrozit de apucăturile barbare ale lui McKay.

— Mulțumesc.

— Numai atît doriți?

— Da, e cea mai delicioasă bucățică, spuse Chen şi se înclină. Mulțumesc încă o dată! şi se îndepărtă.

McKay se apropie de marinarul lui.

— Hei, bătrîne, eşti întreg?

— Ar fi trebuit să-l spintec pe pederastul ăla şi să-i dau inima afară. E femeia ta, McKay?

— Vorbeşte mai pe şest, bătrîne. Chinezul ăsta trebuie lăsat în pace. Dacă vrei să te legi de vreun bastard de păgîn, găseşti tu o groază. Da' nu pe ăsta, pe Dumnezeu. E bastardul Tai-Panului, uite de asta.

— Atunci de ce naiba nu are şi el un semn acolo să-l ştim... sau măcar să-şi taie părul? Ramsey coborî glasul şi se uită cu jind. Am auzit că chinezii ăştia-s nişte iubite.... straşnice, cu totul altfel...

— Habar n-am. N-am avut niciodată de-a face cu vreuna din putorile astea. Există din belşug de-ale noastre în Macao.

Struan urmări cu privirea un sampan ancorat în larg. Era o barcă destul de mică cu o cabină plăcută, construită din rogojini subțiri, împletite din pai, întinse pe structuri de bambus. Pescarul şi familia sa erau Hoklo, adică oameni ai bărcii care-şi trăiau viața numai pe apă şi doar rar, sau poate niciodată, nu puneau piciorul pe pământ. Văzu pe ea patru adulți şi opt copii. Unii ținci erau legați de sampan cu funii înnodate la brîu. Aceştia erau băieți. Fetele nu erau legate, ele nu prea aveau valoare.

— Cînd credeți că ne putem întoarce la Macao, domnule Struan?

Se întoarse şi-i zîmbi lui Horatio.

— Cred că mîine, flăcăule. Dar îmi imaginez că Excelența sa va avea nevoie de tine pentru întîlnirea sa cu Ti-sen. Vor fi o groază de documente de tradus.

— Pe cînd e programată întîlnirea?

— Cred că în vreo trei zile.

— Dacă vreo navă de-a dumneavoastră se îndreaptă spre Macao sînteți bun să-i îngăduiți şi surorii mele să meargă? Sărmana Mary, de două luni n-a mai coborît de pe navă.

— Cu plăcere.

Struan se întrebă ce-ar fi făcut Horatio cînd ar fi aflat adevărul despre Mary. El fusese pus în fața acestui adevăr cu doar trei ani şi ceva în urmă... Se afla în Macao, într-o piață aglomerată şi, deodată, un chinez îi împinsese un bilețel în mînă şi apoi dispăruse. Era scris în chineză. Îi arătase hîrtia lui Wolfgang Mauss. „Sînt nişte indicații cum să ajungi la o anumită casă, domnule Struan. Şi un mesaj: «Tai-Panul Nobilei Case are nevoie de informații deosebite pentru salvarea acestei case. Să vină în taină la intrarea laterală la ora maimuței.»„ „Cînd e ora asta a maimuței?" „La ora trei după-amiaza." „Unde se află locuința asta?" Wolfgang îi spusese şi apoi adăugase: „Nu te duce. E o capcană, *hein?* Ai uitat că pe capul tău e o recompensă de o sută de mii de taeli?" „Casa asta nu-i în cartierul chinezesc, replicase Struan. Iar ziua în amiaza mare nu poate fi o capcană. Du-te şi strînge oamenii bărcii mele. Dacă nu mă arăt teafăr şi nevătămat într-un ceas, veniți şi căutați-mă voi."

Aşa că se dusese, lăsîndu-l pe Wolfgang şi pe oamenii bărcii lui, cu toții înarmați, în apropiere, gata să intervină. Casa făcea parte dintr-un şir de locuințe de pe o stradă liniştită, cu pomi pe margine. Pe o poartă, ce se deschise într-un zid înalt, Struan pătrunse într-o grădină. Îl aştepta o servitoare chinezoaică. Era îmbrăcată corect, cu pantaloni negri şi haină neagră, iar părul îi era strîns într-un coc. Femeia se înclină dinainte-i şi-i făcu semn să păstreze tăcere şi să o urmeze. Îl conduse prin grădină şi apoi în casă, urcară o scară spre un apartament particular şi apoi într-o încăpere. El merse precaut în urma ei, gata în orice moment să facă față oricărui pericol.

Camera avea un mobilier fastuos, iar tăbliile pereților erau împodobiți cu tapiserii. Scaune, o masă şi mobile chinezeşti din lemn de tec. În încăpere dăinuia un aer ciudat de curat, doar cu o foarte uşoară sugestie de parfum extrem de rafinat. Fereastra, singura de altfel, dădea spre grădină. Femeia se apropie de un perete lateral şi, cu foarte mare grijă, dădu la o parte o minusculă bucată de panou. În perete era o găurică prin care se putea spiona ce se petrece în încăperea de alături. Femeia se uită pe acolo, şi apoi îi făcu semn să facă la fel. Ştia că chinezii aveau un truc vechi pentru a pedepsi un duşman, mai prost, punîndu-l să se uite printr-o astfel de găurică în perete în vreme ce de cealaltă parte îl aştepta cineva cu un ac în mînă. Aşa că se apropie cu fereală la cîțiva inci de gaura respectivă. Putea totuşi să vadă totul clar în încăperea de alături.

Era un dormitor. Wang Chu, cel mai mare mandarin din Macao, zăcea sforăind gol puşcă în pat, etalîndu-şi corpul trupeş. Alături de el se afla Mary, goală şi ea. Stătea cu mîinile sub cap şi privea pierdută în tavan. Struan urmări cuprins de silă scena de care nu-şi putea desprinde privirile. Cu un gest leneş, Mary îl împinse cu cotul pe Wang Chu, îl mîngîie ca să-l trezească şi apoi vorbi şi rîse cu el. Struan nu ştiuse niciodată că Mary vorbea chinezeşte, şi doar o cunoştea mai bine ca toată lumea, în afară de fratele ei. Ea făcu să sune un mic clopoțel, şi de îndată se arătă o slujnică ce-l ajută pe mandarin să se îmbrace. Wang Chu nu se putea îmbrăca singur pentru că avea nişte unghii de patru inci lungime şi acoperite cu foiță bătută în nestemate. Struan întoarse capul plin de ură. Din grădină se auzi deodată o discuție, glasurile cîntate ale unor chinezi, Struan se uită cu băgare de seamă într-acolo. În grădină se adunase garda lui Wang Chu, aşa că aveau să-i taie calea de retragere. Femeia îi făcu semn să nu se îngrijoreze, ci să aştepte liniştit. Se apropie de masă şi-i turnă nişte ceai, apoi făcu o plecăciune şi dispăru. În jumătate de oră bărbații părăsiră grădina şi

Struan îi văzu pe stradă adunîndu-se înaintea lecticii. Slujitorii îl ajutară pe Wang Chu să se urce în ea şi porniră.

— Hello, Tai-Pan!

Struan se răsuci iute, trăgîndu-şi cuțitul din teacă, în cadrul uşii disimulate în perete stătea Mary. Purta o rochie vaporoasă care nu ascundea nimic din farmecele ei. Purta părul blond foarte lung, avea ochi albaştri şi gropiță în bărbie, picioare lungi şi o talie îngustă, iar sînii îi erau mici şi tari. La gît îi atîrna de un lanț de aur o neprețuită bijuterie de jad. Mary îl cerceta pe Struan abordînd un zîmbet curios, lipsit de expresie.

— Poți să-ți pui cuțitul la loc, Tai-Pan. Nu te amenință nici un pericol.

Avea o voce calmă, batjocoritoare.

— Ai merita să fii bătută cu biciul, îi replică el.

— Ştiu cum e cînd eşti bătută cu biciul, ştiu tot, nu-ți aduci aminte? îi făcu semn s-o urmeze în dormitor. O să fim mai la larg aici! şi se apropie de un birou şi turnă brandy în două pahare. Ce s-a întîmplat? făcu ea cu acelaşi zîmbet pervers. N-ai mai fost în dormitorul unei fete pînă acum?

— Vrei să spui în dormitorul unei curve?

Fata îi întinse un pahar şi el îl luă.

— Tai-Pan, sîntem amîndoi la fel. Şi unul şi celălalt preferăm să ne alegem tovarăşii de pat dintre chinezi.

— Dumnezeule, afurisită cățea...

— Nu o face pe ipocritul cu mine, nu ți se potriveşte. Eşti căsătorit şi mai ai şi copii. Şi cu toate astea ai o mulțime de alte femei. Chinezoaice. Ştiu totul despre ele. Am avut grijă să aflu.

— Nu se poate să fii Mary Sinclair pe care o cunosc eu, îşi spuse el mai degrabă sieşi.

— Deloc imposibil. Surprinzător, da! şi sorbi calmă din paharul cu brandy. Am trimis după dumneata pentru că am vrut să mă vezi aşa cum sînt cu adevărat.

— De ce?

— Mai întîi concediază-ți oamenii şi trimite-i acasă.

— De unde ştii de ei?

— Fiindcă te ştiu pe tine foarte grijuliu. Ca şi mine. N-ai fi venit niciodată aici, în mare taină, fără să-ți iei nişte oameni de pază.

În ochi i se citea o expresie batjocoritoare.

— Ce ai de gînd?

— Cît le-ai spus oamenilor să aştepte?

— O oră.

— Eu am nevoie de mai mult din timpul dumitale. Trimite-ți oamenii! rîse ea. Am să aştept.

— Aşa să faci, şi să nu uiți să pui nişte veşminte pe tine.

Ieşi din casă şi-i spuse lui Wolfgang să mai adaste vreo două ceasuri şi numai apoi să vină după el. Îi încredință taina uşii secrete, dar nu-i suflă o vorbă despre Mary. Cînd se întoarse o găsi pe Mary întinsă pe pat.

— Tai-pan, te rog închide uşa, făcu ea.

— Doar ți-am spus să pui nişte haine pe tine.

— Doar ți-am spus să închizi uşa.

Trînti uşa cu furie. Mary îşi scoase şi cămaşa aceea părelnică şi o aruncă deoparte.

— Mă găseşti atrăgătoare?

— Nu, îmi faci silă.

— Mie nu-mi faci silă, Tai-Pan. Eşti singurul bărbat de pe lumea asta pe care-l admir.

— Ar trebui să te vadă şi Horatio cum arăți tu în clipa asta.

— Ah, Horatio! făcu ea misterioasă. De data asta cît timp le-ai spus oamenilor tăi să aştepte?

— Două ceasuri.

— Le-ai spus despre uşa tainică. Dar nimic despre mine.

— De ce eşti aşa de sigură?

— Pentru că te cunosc, Tai-Pan. De asta am avut curajul să-ți dezvălui taina mea! spuse ea şi se jucă atentă cu paharul de brandy, privind în jos. Cînd te-ai uitat prin gaura aceea de spionat, noi... terminaserăm?

— Dumnezeule, mai bine ai...

— Tai-Pan, fii răbdător cu mine, spuse ea. Terminaserăm?

— Mda!

— Îmi pare bine. Îmi pare şi bine şi rău. Da' voiam să fii sigur.

— Nu pricep.

— Am vrut să fii convins că Wang Chu e iubitul meu.

— De ce?

— Pentru că dețin informații pe care le poți folosi, Tai-Pan. Am mulți iubiți. Şi Chen Sheng vine pe aici uneori. Mulți dintre mandarinii din Canton. O dată a fost chiar şi bătrînul Jin-qua! Ochii ei avură o lucire de gheață şi părură să-şi schimbe culoarea. Lor nu le fac silă. Lor le place culoarea pielii mele şi sînt mulțumiți de mine. Şi eu sînt

mulțumită de ei. Trebuia să-ți spun toate astea, Tai-Pan. Nu fac decît să-mi plătesc o veche datorie față de tine.

— Ce datorie?

— Ai pus capăt bătăilor. Le-ai pus capăt prea tîrziu, dar asta nu e vina ta! spuse ea ridicîndu-se din pat ca să-şi tragă pe ea o rochie lungă, groasă. De-acum nu mă mai joc cu tine. Te rog ascultă-mă pînă la capăt şi apoi poți să faci ce vrei.

— Ce doreşti să-mi spui?

— Împăratul a numit un alt vicerege la Canton. Viceregele Ling aduce cu el un edict imperial prin care se opreşte contrabanda cu opiu. O să sosească în două săptămîni, iar peste trei săptămîni va înconjura cu trupe colonia din Canton. Nici unui european nu-i va fi îngăduit să părăsească apoi Canton-ul pînă cînd nu va fi predată şi ultima cantitate de opiu.

Struan rîse disprețuitor.

— Nu cred o iotă.

— Dacă opiul acesta va fi predat şi distrus, oricine are încărcături de opiu în afara Canton-ului va face avere, spuse Mary.

— Opiul nu va fi predat.

— Ia zi, dacă toată colonia va fi eliberată numai în schimbul opiului, atunci ce-ai să te faci? Acolo nu sînt nave de război. Sînteți lipsiți de apărare. Nu-i aşa?

— Mda.

— Trimite atunci o navă la Calcutta cu ordinul de a cumpăra opiu, tot opiul pe care poate pune mîna, la două luni după ce soseşte acolo. Dacă informațiile mele sînt false, ai destul timp să contramandezi ordinul.

— Wang ți-a spus?

— Numai despre vicerege. Cealaltă parte a fost ideea mea. Am vrut să-mi plătesc vechea datorie față de tine.

— Nu-mi datorezi nimic.

— N-ai fost niciodată bătut cu biciul.

— De ce n-ai trimis pe cineva să-mi spună în taină toate astea? De ce m-ai adus aici? Ca să te văd în halul ăsta? De ce să mă obligi să trec prin... chinul ăsta?

— Voiam să-ți spun cu gura mea. Eu. Voiam să mai ştie şi altcineva în afară de mine ce-am ajuns. Eşti singurul om în care am încredere, spuse ea cu o neaşteptată inocență de copil.

— Eşti nebună. Ar trebui să fii închisă undeva.

— Numai fiindcă îmi place să mă culc cu chinezi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți dai seama ce-ai ajuns?

— Ba da. O ruşine a Angliei, şi mînia trecu peste chipul ei, făcîndu-l mai dur, îmbătrînindu-i-l. Voi, bărbaţii, puteţi face ce poftiţi, dar noi, femeile, nu avem dreptul. Dumnezeule! Cum să mă culc cu un european? Abia aşteaptă să plece şi să spună şi celorlalţi tot ce ştie şi să mă facă de rîs înaintea tuturor. Dar în felul ăsta nu păţeşte nimeni nimic. În afară de mine, probabil, dar şi asta s-a întîmplat de multă vreme.

— Ce s-a întîmplat?

— Tai-Pan, mai bine să-ţi spun un lucru cît se poate de adevărat: o femeie are nevoie de bărbaţi la fel cum un bărbat are nevoie de femei. De ce să ne mulţumim doar cu un singur bărbat? De ce?

— Şi de cîtă vreme te îndeletniceşti cu treaba asta?

— De cînd aveam paisprezece ani. Nu fi atît de surprins! Ce vîrstă avea May-may cînd ai cumpărat-o?

— Era altceva.

— Pentru un bărbat întotdeauna e altceva! Mary se aşează la masă dinaintea unei oglinzi şi începu să-şi perie părul. Brock duce tratative în mare taină cu spaniolii la Manila pentru recolta de zahăr. I-a oferit lui Carlos de Silvera zece la sută pentru a obţine monopolul.

Struan simţi cum îl cuprinde un val de furie. Dacă lui Brock îi reuşeşte pungăşia asta cu zahărul, atunci va putea domina toată piaţa Filipinelor.

— De unde ştii?

— Mi-a spus compradorul său, Sze-tsin.

— Şi el e unul dintre... clienţii tăi?

— Da.

— Mai vrei să-mi destăinui şi altceva?

— Poţi să cîştigi o sută de mii de taeli de argint din ce ţi-am spus pînă acum.

— Ai isprăvit?

— Da.

Struan se ridică în picioare.

— Ce-ai de gînd să faci?

— Să-i spun totul fratelui tău. Ar fi mai bine să fii trimisă înapoi în Anglia.

— Tai-Pan, lasă-mă să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau. Mă bucur să fiu aşa cum sînt şi n-am să mă schimb niciodată. Nici un european în afară de tine şi de Horatio şi foarte puţini chinezi ştiu că eu vorbesc

dialectele cantonez şi mandarin. Dar numai tu ştii cum sînt eu cu adevărat. Îți făgăduiesc să-ți fiu foarte, foarte folositoare.

— Gata, te duci acasă, pleci din Asia.

— Asia e casa mea! Fruntea i se încreți şi privirea i se mai îmblînzi. Te rog, lasă-mă să fiu aşa cum sînt. Nu s-a schimbat nimic. Acum două zile ne-am întîlnit pe stradă şi ai fost bun cu mine, amabil. Sînt aceeaşi Mary şi acum.

— Nu, nu mai eşti tot aia. Şi tot ce-a fost aici e ca şi cum n-ar fi?

— Toți sîntem făcuți din mai mulți oameni diferiți în acelaşi timp. Ce-ai văzut e una dintre Mary, şi cealaltă Mary, fetița dulce, un neprihănit şi inocent nimic, căreia îi plac discuțiile prosteşti, venerează biserica şi clavecinul, se dă în vînt după cîntat şi împletit, sînt tot eu. Nu ştiu de ce, dar e adevărul adevărat. Tu eşti Struan, Tai-Panul – un diavol, contrabandist, prinț, criminal, soț iubitor, bărbat căzut în preacurvie, sfînt şi încă o sută de indivizi diferiți. Care e Struan cel adevărat?

— N-am să-i spun lui Horatio nici o vorbă. Te poți întoarce singură în țară. Banii ți-i dau eu.

— Am bani destui pentru călătorie, Tai-Pan. Eu muncesc pentru darurile pe care le primesc. Casa asta îmi aparține, la fel ca şi cea de alături. Şi am să plec cînd am să hotărăsc eu şi aşa cum am să hotărăsc. Te rog, lasă-mă în plata sorții mele. Sînt ceea ce sînt, şi nu poți face nimic ca să mă schimbi. Cîndva ai fi putut să mă ajuți. Nu, nu-i cinstit din partea mea să spun una ca asta. Nimeni nu m-ar fi putut ajuta. Îmi place să fiu aşa cum sînt. N-am să mă schimb niciodată. Am să rămîn ceea ce sînt: fie în taină, şi nimeni nu ştie în afară de tine şi de mine, fie aşa cum sînt ştiută de toți ceilalți. Şi atunci de ce să-i faci pe alții să sufere? De ce să-l chinui pe Horatio?

Struan o fixă cu privirea. Ştia că spune ceea ce gîndeşte.

— Ştii măcar ce primejdie te paşte?

— Da.

— Să zicem că ai să rămîi grea.

— Primejdia face viața mai interesantă, Tai-Pan! şi-l privi adînc în ochi, o umbră trecînd prin albastrul privirii ei. Numai dintr-un singur motiv regret că te-am adus aici: de-acum n-am să pot fi niciodată femeia ta. Mi-ar fi plăcut să ştiu că am fost a ta.

Struan o lăsase pe Mary să se bucure de soarta pe care şi-a ales-o. Avea dreptul să trăiască după cum îi era pofta, şi dacă ar fi demascat-o în fața comunității n-ar fi slujit la nimic. Ba, din contra, n-ar fi făcut decît să-l distrugă pe devotatul ei frate. Informațiile ei îi aduseseră

imense profituri. Datorită ei, Nobila Casă dobîndi aproape întreg monopolul comerțului cu opiu vreme de un an, şi compensă cu vîrf pierderile sale de opiu – douăsprezece mii de lăzi – cu care plătise răscumpărarea coloniei din Canton. Corecte s-au dovedit şi informațiile date de Mary cu privire la Brock, aşa că Brock a fost oprit la vreme. Struan i-a deschis fetei un cont secret în Anglia, şi în acest cont a depus o cotă parte din profituri. Ea îi mulțumi, dar nu păru prea interesată de bani. Din vreme în vreme ea îi dădu şi alte informații. Dar niciodată nu i-a mărturisit cum a început această viață dublă şi din ce motiv. Doamne Dumnezeule Atotputernic, se gîndi el, n-am să pricep oamenii niciodată...

Iar acum, pe plajă, se întrebă ce-ar putea face Horatio cînd va descoperi adevărul. Era imposibil ca Mary să mai poată păstra taina vieții ei ascunse multă vreme, cu siguranță că avea să facă vreo prostie.

— Ce s-a întîmplat, domnule Struan? întrebă Horatio.

— Nimic, flăcăule, mă gîndeam şi eu.

— Pleacă vreo navă de-a dumneavoastră azi sau mîine?

— Poftim?

— Care să meargă spre Macao, reluă Horatio rîzînd. S-o ducă pe Mary în Macao.

— A, da, Mary, spuse Struan făcînd un efort să se concentreze. Probabil mîine. Am să te anunț eu, flăcăule.

Îşi croi cu greu drum printre negustori, îndreptîndu-se spre Robb, ce se afla în picioare lîngă una dintre mese, uitîndu-se pierdut spre larg.

— Şi acum ce urmează, domnule Struan? îi strigă Skinner.

— Hmm?

— Insula-i a noastră. Care-i mişcarea următoare a Nobilei Case?

— Să construiască, bun înțeles. Cine construieşte mai întîi acela va profita mai întîi, domnule Skinner.

Struan dădu din cap prietenos şi-şi continuă drumul. Se întrebă ce-ar fi zis ceilalți comercianți, chiar şi Robb, dacă ar fi ştiut că el era proprietarul ziarului *Oriental Times* şi că Skinner era omul plătit de el.

— Robb, tu nu bagi ceva în gură?

— Mai tîrziu, Dirk. Avem timp berechet.

— Ceai?

— Mulțumesc.

Cooper porni spre ei şi ridică paharul:

— Pentru Aiureala lui Struan?

— Dacă aşa stau lucrurile, Jeff, replică Struan, vă trag şi pe voi în şanț o dată cu mine.

— Mda, făcu Robb. Şi o să fie un şanț tare scump dacă Struan e şi el băgat în treaba asta.

— Nobila Casă face tot ce face în stil mare. Un whisky perfect, şampania, brandy-ul la fel. Şi pe deasupra şi pahare venețiene! Cooper lovi paharul cu unghia şi se auzi un sunet cristalin. Minunat.

— Făcut în Birmingham. Taman acum au dibuit un nou procedeu. Una dintre fabrici produce de-acum cîte o mie pe săptămînă. În numai un an o să avem o duzină de fabrici din astea. Struan tăcu o clipă. Pot să vă livrez în Boston orice cantitate doriți. Zece cenți, cenți americani, paharul.

Cooper cercetă paharul cu şi mai mare atenție.

— Zece mii de pahare, şase cenți.

— Zece cenți. Brock v-ar lua doisprezece.

— Cinsprezece mii la şapte cenți.

— Adjudecat! Dar cu o comandă garantată pentru treizeci de mii la acelaşi preț, pînă-ntr-un an de acum încolo, şi o garanție scrisă că veți importa numai prin firma Struan.

— Adjudecat! Dacă transportați şi o încărcătură de bumbac cu aceeaşi navă de la New Orleans la Liverpool.

— Cîte tone?

— Trei sute. În condițiile obişnuite.

— Adjudecat! Dacă veți acționa în calitate de agenți ai noştri la Canton pentru recolta de ceai din acest an. Dacă va fi nevoie.

Cooper se puse în aceeaşi secundă în gardă.

— Dar războiul s-a terminat. De ce mai ai nevoie de un agent?

— Încheiem afacerea?

Gîndurile mişunau în mintea lui Cooper ca furnicile într-un muşuroi. Tratatul de la Chuenpi deschidea porțile Canton-ului în fața comerțului. În ziua următoare aveau să se întoarcă în colonie cu toții din nou, pentru a-şi relua fiecare ce-i al lui. Se vor instala din nou în factoriile lor, sau hong, cum li se spune în Orient tuturor clădirilor în care se făceau afaceri, şi vor locui în colonie pînă în mai, cînd se încheia sezonul de afaceri. Dar să spui că Nobila Casă avea nevoie de un agent acum la Canton era o nebunie la fel de mare ca şi a lansa ideea că Statele Unite ale Americii aveau nevoie de o casă regală.

— Încheiem afacerea, Jeff?

— Da. Te aştepți să izbucnească din nou războiul?

— Toată viața nu-i decît un şir de necazuri. Nu asta încerca să ne spună Wolfgang?

— Nu ştiu.

— Şi cam cît de repede va fi gata noua noastră corabie? îl încolți Struan pe neaşteptate,

Cooper miji ochii.

— Cum de-ai aflat despre corabie? Nimeni în afara celor din compania noastră nu ştie o iotă.

Robb rîse.

— Meseria noastră-i să aflăm şi noi cîte ceva, Jeff. Corabia asta poate însemna o competiție necinstită. Dacă fuge aşa cum socoate Dirk că ar putea fugi, poate că o s-o cumpărăm de sub nasul vostru. Sau o să construim alte patru la fel.

— Ar însemna o mare schimbare dacă englezii încep să cumpere corăbii americane, spuse Cooper încordat.

— Oh, n-o să le cumpărăm, Jeff, replică Struan. Avem deja o copie completă a liniilor sale. O să le construim acolo unde am construit corăbii întotdeauna, la Glasgow. Dacă aş fi în locul tău i-aş înclina doar o idee catargele mai mult şi aş adăuga zburători la artimon şi arborele principal. Şi cum o să botezați corabia?

— *Independence!*

— Ei, atunci noi o să-i spunem *Independent Cloud.* Dacă o să merite.

— O să vă ştergem de pe fața mărilor. În război v-am bătut de două ori, acum o să vă batem acolo unde o să vă doară mai tare. O să vă luăm tot comerțul.

— La naiba, n-aveți nici o şansă, poate în iad.

Struan bagă de seamă că Tillman se pregătea să plece. Brusc vocea i se aspri.

— Şi cu siguranță nici una atîta vreme cît jumătate din țara voastră se bizuie pe sclavie.

— Cu vremea o să se schimbe lucrurile. Englezii au fost cei care au început comerțul cu negri.

— Lepădăturile au început una ca asta.

Da, şi nebunii o continuă, se gîndi Cooper, amintindu-şi de nenumăratele certuri intime şi violente avute cu partenerul său care deținea plantații cu sclavi şi se ocupa şi cu traficul de sclavi. Cum naiba de Wilf era atît de orb?

— Pînă mai acum vreo opt ani erați încă vîrîți în negoțul ăsta.

— Firma Struan n-a făcut niciodată trafic de carne vie, jur. Şi aşa să-mi ajute mie Dumnezeu dacă n-am să trag cu tunurile pînă cînd am să şterg de pe fața apei orice navă pe care o prind îndeletnicindu-se cu una ca asta. În apele englezeşti sau în afara lor. Noi am dat tonul.

Sclavia e scoasă în afara legii. Dumnezeu să ne ajute. A trebuit să ajungem pînă în anul 1833 ca să întocmim legea asta, dar am făcut-o. Şi nu uita: indiferent care navă o fi aceea!

— Atunci fă altceva: foloseşte-ți influența pentru a obține autorizația ca şi noi să cumpărăm opiu de la afurisita aia de Companie a Indiilor de Est. De ce toți ceilalți, în afară de negustorii britanici, să fie excluşi cu totul de la licitație, ei? De ce să fim noi obligați să cumpărăm opiu turcesc de calitate inferioară, cînd există destul opiu în Bengal pentru toți?

— După cum bine ştiți, mi-am făcut mai mult decît datoria pentru a distruge monopolul companiei, cheltuieşte şi dumneata nişte bani, flăcăule, încearcă-ți norocul, fă agitație la Washington, îmboldeşte-l pe fratele partenerului dumitale. Nu e el senator de Alabama? Dar o fi şi el prea prins să se ocupe de patru afurisite de nave ce transportă negri, şi de piețele de vînzare a sclavilor din Mobile?

— O, Doamne, doar cunoşti bine părerile mele in privința asta, replică tăios Cooper. Faceți în aşa fel ca licitațiile să fie deschise pentru toți şi o să vă măturăm din comerț din toată lumea. Bănuiesc că vă e cam frică să intrați într-o concurență liberă cu noi, dacă s-ar şti adevărul adevărat. Altfel de ce să mai mențineți Actul de navigație? De ce e nevoie de o lege care să dea dreptul numai corăbiilor englezeşti să transporte mărfuri în Anglia? Cu ce drept ați monopolizat cea mai mare piață de consum de pe fața pămîntului?

— Flăcăule, nu prin dreptul divin, îi replică tăios Struan. Idee care pare să fi îmbîcsit gîndirea americanilor şi politica lor externă.

— În unele privințe noi avem dreptate şi voi greşiți. Dar atunci hai să trecem la libera concurență. Fir-ar ele afurisite tarifele alea! Concurență liberă şi mări libere navigației... uite aşa ar fi drept.

— În privința asta Compania Struan e de partea voastră. Nu citeşti ziarele? Nu mă deranjează să-ți mărturisesc că în fiecare an cumpărăm cîte zece mii de voturi pentru a sprijini şase membri ai parlamentului care să voteze în favoarea liberului comerț. Luptăm din greu.

— Un om un vot! Noi nu cumpărăm voturi.

— Voi aveți sistemul vostru, noi pe al nostru. Şi am să-ți mai spun ceva. Britanicii n-au fost pentru a porni război cu America. Şi nici pentru sprijinirea afurisiților de regi de Hanovra. Nici voi n-ați cîştigat războaiele, iar noi le-am pierdut oricum. Chiar încîntați. De ce să ne războim noi între noi, cei de-un neam şi-un sînge? Dar dacă poporul Insulelor se va hotărî să pornească la război împotriva Statelor Unite, atunci, păzea! Pe Dumnezeul meu! Fiindcă atunci sînteți terminați!

— Cred că mai bine să ridicăm un toast! interveni Robb.

Cei doi bărbați, care-şi încleştaseră privirile, cu greu reuşiră să-şi întoarcă ochii să se uite la Robb. Spre uimirea lor, acesta turna băutură în trei pahare.

— Robb, de data asta n-ai să bei! răsună vocea lui Struan ca un bici.

— Ba am să beau! În primul rînd pentru Hong Kong. Şi în ultimul!

Robb le întinse paharele. Whisky-ul avea o culoare gălbuie-maronie şi era distilat special, în exclusivitate pentru Nobila Casă, la Loch Tannoch, locul lor de naştere. Robb avea mare nevoie de un pahar de băutură, de un butoi întreg de băutură.

— Dar ai jurat jurămînt sfînt!

— Ştiu. Dar aduce ghinion să închini cu un pahar cu apă. Şi toastul ăsta e foarte important! În vreme ce ridica paharul, mîna lui Robb începu să tremure. Pentru viitorul nostru! Pentru *Independence* şi *Independent Cloud*. Pentru liberalizarea mărilor. Pentru libertate față de orice tiranie!

Luă o gură, ținu o vreme băutura în gură, simțind cum îl arde, în vreme ce trupul întreg se răscula pe dinăuntru, jinduind după această licoare. Apoi Robb scuipă din gură băutura şi aruncă pe pietriş restul din pahar.

— Dacă mă mai vezi făcînd una ca asta, dă-mi una peste mînă să-mi zboare paharul.

Le întoarse spatele, simțind cum îl copleşeşte greața, şi porni spre interiorul insulei.

— Pentru una ca asta e nevoie de mai multă voință decît am eu, îngăimă Cooper.

— Robb nu e zdravăn la cap dacă se lasă ispitit de diavol în halul ăsta! întări şi Struan.

Cu şase ani în urmă, Robb începuse să bea pînă ajunsese în pragul nebuniei. Cu un an înainte venise în Macao din Scoția şi Sarah împreună cu copiii. O vreme totul mersese minunat, dar apoi nevastă-sa aflase de țiitoarea lui chinezoaică, Ming Soo, cu care fusese împreună ani de zile, şi despre fiica lor. Struan îşi mai amintea şi acum furia care o cuprinsese pe Sarah şi chinurile prin care trecuse Robb, şi suferise pentru amîndoi. Ar fi trebuit să divorțeze cu ani înainte, se gîndi el, şi blestemă în gînd sistemul care nu îngăduia obținerea divorțului decît printr-un act al parlamentului. În cele din urmă, Sarah fusese de acord să-l ierte pe Robb, dar numai dacă jura în fața lui Dumnezeu să se descotorosească pentru totdeauna de iubita lui adorată şi de fetița lor.

Cu o neostoită ură față de sine, Robb acceptase. Într-ascuns, îi dăruise lui Ming Soo patru mii de taeli de argint, după care ea şi fiica lor dispăruseră din Macao. De atunci nu le mai văzuse şi nici măcar nu mai auzise nimic despre ele. Deşi după asta se potolise, Sarah nu le uitase nici o clipă pe frumoasa chinezoaică şi fetița ei, continuînd să zgîndăre mereu rana ce nu se închidea. Robb dăduse în patima beției rău de tot. Curînd ajunsese să fie stăpînit de băutură şi luni de zile era criță. Apoi într-una din zile dispăru cu totul. După multe investigații, Struan îl găsise într-una din pivnițele împuțite unde se vindea băutură în Macao, îl cărase acasă, şi-l păzise pînă cînd se trezise din beție. Apoi îi pusese o armă în mînă:

— Trage-ți un glonte în cap sau, dacă nu, jură pe sfîntul Dumnezeu să nu te mai atingi de băutură în viața ta. Robb, pentru tine băutura e otravă. De aproape un an de zile umbli numai beat. Gîndeşte-te la copiii tăi. Bieții țînci sînt înspăimîntați cînd te văd, şi pe bună dreptate. Şi m-am cam săturat şi eu să te mai scot de prin şanțuri. Uită-te şi tu la mutra ta. Haide!

Struan îl luase cu forța şi-l silise să se uite în oglindă. După asta Robb jurase să nu mai bea, Struan îl îmbarcase pe o corabie şi-l expediase pe mare, dîndu-i comandantului ordine severe să nu cumva să-i îngăduie să pună gura pe băutură. Robb aproape că se sfîrşise cu zile. Dar cu vremea îşi revenise, îi mulțumi fratelui său că-l scăpase de pacoste, se întoarse din nou la Sarah şi încercă să se împace cu situația. Dar între ei n-a mai fost nici dragoste, nici pace de atunci. Sărmanul Robb, gîndi Struan. Mda, şi sărmana Sarah! Cumplit să duci o astfel de viață cînd eşti mereu împreună, soț şi soție.

— De ce naiba a făcut Robbie una ca asta?

— Cred că a vrut să pună capăt unei certe, spuse Cooper. Mă cam înfuriasem. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare, Jeff. Eu sînt de vină. Ei, să onorăm curajul lui Robb. În cinstea lui!

Au băut amîndoi în tăcere. Pe plajă, pretutindeni se auzea zarva negustorilor şi marinarilor care petreceau.

— Hei, Tai-Pan, şi tu, afurisit de colonialist, veniți încoace.

Era vocea lui Quance care se aşezase lîngă catargul steagului. Le făcu semne cu mîna şi mai strigă o dată la ei:

— Veniți încoace, fir-ar să fie! Luă cu vîrful degetelor cîteva fire de tutun de prizat, trase pe nas, strănută de două ori, şi se scutură enervat cu o batistă franțuzească cu dantele. Pe Dumnezeul meu, sir, îi spuse el lui Struan, privindu-l pe deasupra ochelarilor, cum naiba să mai lucreze

un om în toată gălăgia şi aiureala asta? Ah. dumneata şi afurisita dumitale de băutură!

— Ai încercat cumva şi nişte brandy, domnule Quance?

— Impecabil, dragul meu. Ca ţîţele domnişoarei Tillman! Luă tabloul de pe şevalet şi-l ridică în dreptul privirii. Ei, ce zici?

— De Shevaun Tillman?

— De tablou! Sfinte rotunjimi ale prostiei! Cum de ajunge un bărbat să se gîndească tot la fundul unei gagici cînd are dinaintea ochilor o capodoperă?

Quance mai luă o priză de tabac, se înecă, trase o duşcă de Napoleon din stacana lui, apoi strănută. Pe hîrtie era o acuarelă care surprindea ceremonia ce avusese loc. Tonuri delicate. Multă fidelitate. Şi chiar ceva mai mult. Era foarte uşor să-i recunoşti pe Brock şi pe Mauss, îl găseai şi pe Glessing, cu proclamaţia în mînă.

— Foarte bun, domnule Quance, îl felicită Struan.

— Cincizeci de guinee.

— Am mai cumpărat o lucrare şi săptămîna trecută.

— Douăzeci de guinee.

— Eu nu mă văd în tabloul ăsta.

— Cincizeci de guinee şi te pun pe dumneata să citeşti proclamaţia.

— Nu!

— Domnule Cooper, o capodoperă. Douăzeci de guinee.

— În afară de Tai-Pan şi Robb, eu sînt deţinătorul celei mai mari colecţii de tablouri Quance din Extremul Orient.

— Fir-ar să fie, domnilor! De undeva trebuie să fac şi eu rost de nişte lovele!

— Vinde-i-l lui Brock. Uite ce frumos e în tablou! îi spuse Struan.

— Dar-ar frenţia în capul lui! Quance trase o duşcă zdravănă şi spuse puţin cam răguşit: M-a refuzat, fir-ar el afurisit să fie! Luă pensula, trase cu ea furios de cîteva ori peste acuarelă şi Brock dispăru. De ce, Dumnezeule, să-l fac nemuritor? Dar-ar frenţia în voi amîndoi. Am să trimit lucrarea la Academia Regală. Cu următorul dumitale vapor, Tai-Pan.

— Şi cine plăteşte transportul şi asigurarea?

— Eu, fiule!

— Cu ce bani?

Quance privi pînza. Ştia că, deşi bătrîn, tot mai putea picta, şi chiar şi mai bine: talentul său nu va dispărea.

— Cu ce bani, domnule Quance?

Acesta făcu energic cu mîna spre Struan:

— Bani. Taeli. Parale. Dolari. Bani gheață!

— Aveți o nouă sursă de credit, domnule Quance?

Dar Quance nu-i răspunse. Continuă să-şi admire opera, ştiind bine că-şi momise prada.

— Haide, Aristotle, cine-i creditorul? insistă Struan.

Quance trase o imensă duşcă de brandy, priză tutun şi strănută din toată inima. Îi şopti pe un ton complice:

— Stai jos! şi privi în jur să se convingă că nu ascultă nimeni. O taină! Săltă tabloul spre el. Douăzeci de guinee?

— Bine, fie, făcu Struan. Dar ai mare grijă să merite banii.

— Tai-Pan, eşti un prinț printre oameni. O priză de tabac?

— Hai, dă-i drumul odată!

— Se pare că unei anume doamne îi place să se admire foarte mult. În oglindă. Fără nimic pe ea. Şi eu am fost angajat s-o pictez taman aşa.

— Doamne Dumnezeule! Cine-i?

— O cunoaşteți amîndoi cît se poate de bine, adăugă Quance cu un fel de batjocoritoare amărăciune. Am jurat să nu-i dezvălui numele. Dar am să-i trec posteriorul în posteritate. E superb! Mai trase o duşcă de brandy. Eu, hmm, am insistat să văd totul înainte de a fi de acord să accept comanda asta! Îşi sărută, plin de extaz, pe rînd, degetele. Domnilor, impecabil! Şi ce țîțe! Dumnezeule carele eşti în ceruri! Aproape m-am pierdut cu firea! Şi mai trase o duşcă.

— Nouă poți să ne spui. Haide, cine-i?

— Prima regulă a nudului, ca şi a amorului liber: niciodată să nu dezvălui numele doamnei! Quance îşi goli cu durere în suflet cana. Şi nu e bărbat care să nu plătească o mie de guinee ca să pună mîna pe tabloul ăsta. Se ridică, rîgîi satisfăcut, se scutură cu batista, închise cutia cu vopsele şi-şi săltă şevaletul încîntat la culme de sine. Pentru săptămîna asta am făcut afacerea care-mi trebuia. Am să mă adresez compradorului dumitale să-mi achite treizeci de guinee.

— Douăzeci de guinee, replică Struan.

— Un Quance original cu cea mai memorabilă zi din istoria Orientului, îl înfruntă cu dispreț pictorul, pe care dai abia prețul unui poloboc de Napoleon!

Se îndreptă țopăind în paşi de dans spre propria lui barcă, unde fu întîmpinat cu chiote de bucurie.

— Doamne, Dumnezeule, despre cine o fi vorba? îngăimă în cele din urmă Cooper.

— Shevaun trebuie să fie, spuse Struan rîzînd reținut. Exact un gest pe măsura acelei tinere doamne.

— Niciodată. O fi ea nestăpînită, dar nu chiar aşa nebună!

Cooper aruncă o privire stînjenită spre nava depozit a firmei Cooper-Tillman, unde locuia Shevaun Tillman. Fata era nepoata partenerului său de afaceri, şi venise din Washington în Asia doar cu un an în urmă. În acest scurt răgaz devenise trufandaua continentului. La nouăsprezece ani, era frumoasă, îndrăzneaţă şi demnă de a fi curtată, dar nici un bărbat nu reuşise s-o păcălească şi s-o vîre în pat sau în mrejele căsniciei. Toţi bancherii din Asia, inclusiv Cooper, îi ceruseră mîna. Cu toţii fuseseră refuzaţi în doi peri, şi în felul acesta ţinuţi în frîu, aşa cum ştia să-şi strunească toţi peţitorii. Dar lui Cooper nu-i păsa, el ştia că, în cele din urmă, avea să fie soţia lui. Taică-său, senator din Alabama, o trimisese aici, punînd-o sub paza lui Wilf Tillman, în speranţa că o să-i placă şi lui Cooper, încît legătura dintre ei să întărească şi mai mult afacerile de familie. Iar el se îndrăgostise din clipa în care pusese ochii pe ea. „Atunci o să anunţi logodna îndată”, îi spusese încîntat Tillman cu un an înainte. „Nu, Wilf. Nici o grabă. Las-o să se obişnuiască, biata fată cu Asia şi cu mine.”

În vreme ce se întorcea spre Struan, Cooper zîmbea în sinea lui. Cu o pisică sălbatică ca ea merită să ai răbdare şi s-o aştepţi.

— Trebuie să fie vorba de una dintre tinerele fete ale doamnei Fortheringill.

— Puşlamalele alea ar fi în stare de orice.

— Mda, numai că nu i-ar plăti lui Aristotle nici o leţcaie pentru treaba asta.

— Cap de Cal s-ar putea totuşi s-o facă. O lucrare de asta ar stimula afacerile.

— Face ea afaceri destule şi fără tablou. Are cea mai aleasă clientelă din Asia. Ţi-o închipui pe cotoroanţa aia dîndu-i un ban lui Aristotle?

Cooper se trase neliniştit de cotleţii favoriţilor.

— Singurul hatîr pe care i-l poate face e să-l lase să se bucure şi el de favorurile casei. Poate Quance a glumit cu noi.

— Face el glume pe seama tuturor şi rîde de toate. Dar niciodată nu glumeşte cînd e vorba de pictura lui.

— Să fie una dintre portugheze?

— Imposibil. Dacă e măritată, bărbat-su i-ar zbura creierii cu un foc, dacă-i văduvă, treaba asta ar arunca în aer toată biserica catolică! Trăsăturile asprite ale lui Struan se îndulciră într-un fel de rînjet. Am să mă folosesc de toată influenţa Nobilei Case ca să aflu despre cine-i vorba. Pun pariu cu tine că am să descopăr taina asta primul! Pe douăzeci de guinee!

— Mă prind! Dacă cîştig, dobîndesc şi tabloul.

— Ei, fir-ar să fie, a început să-mi placă şi tabloul ăsta de cînd i-a şters mutra lui Brock din el.

— Cine cîştigă dobîndeşte şi tabloul şi-l rugăm pe Aristotle să-l deseneze pe cel ce pierde în tablou.

— Bine, mă prind!

Dădură mîna. Deodată se auzi o bubuitură de tun şi amîndoi priviră spre largul portului. Pe canalul de est gonea o corabie cu toate pînzele întinse. Aripile pătrate, zburătorii şi contrazburătorii, precum şi rîndunicile făceau în partea de sub vînt burtă, strînsă rotund ca în chingi de funiile cargafungilor şi contrabulinelor, în vreme ce greementul, solicitat la maximum, gemea şi şuiera sub rafalele vîntului ce se întărea continuu. Acel cliper, cu catargele nobil înclinate, gonea acum cu murele sub vînt, ieşind mai la larg, valul de prova pe care-l ridica zbura spulberat de vînt, balustradele dintr-un bord intraseră în apă, iar deasupra spumei lăsate în siajul său – de un alb intens pe verdele albăstrui al oceanului – ţipau pescăruşii în semn de bun venit.

Din nou se auzi bubuitul tunului, şi un nor de fum ţîşni peste bordul de sub vînt al corăbiei, pavilionul britanic flutura la pupa, cel cu leul şi dragonul în vîrful artimonului. Cei de pe mal care cîştigaseră rămăşagul chiuiau plini de entuziasm, pentru că se puseseră la bătaie sume mari de bani, pariindu-se care navă va ajunge prima în Anglia, şi care navă va ajunge prima înapoi.

— Domnule McKay! strigă Struan, dar nostromul se îndrepta deja grăbit spre el cu ocheanul cel dublu.

— Cu trei zile mai înainte, timp trăsnet, sir! exclamă nostromul McKay satisfăcut, arătîndu-şi gingiile ştirbe. Ah, zău, uitaţi-vă la el cum zboară. Pe Brock o să-l coste un butoi de arginţi socoteala asta! şi nostromul se grăbi spre interiorul insulei.

Cliperul *Thunder Cloud* ieşi ca din puşcă pe gura canalului şi, scăpînd la larg, porni cu vîntul din spate, prinzînd şi mai multă viteză. Struan duse la ochi ocheanul cel dublu, mai scurt decît cele obişnuite, şi-l reglă să vadă codul de pavilioane care-l interesa. Mesajul transmis spunea: „Criza nu s-a rezolvat. Un nou tratat cu Imperiul Otoman împotriva Franţei. Se vorbeşte de război.” Apoi Struan cercetă mai departe nava: pitura era în bună regulă, greementul întins cum trebuie, tunurile la locul lor. Iar într-un colţ al rîndunicii trinchet se vedea un mic petec negru, un semnal de cod, folosit numai în cazuri de mare necesitate şi care însemna: „Important transport la bord!”

Luă binoclul de la ochi şi i-l oferi lui Cooper.

— Vrei să te uiți şi dumneata cu el?

— Mulțumesc.

— Se cheamă biocular sau binoclu. Adică doi ochi. Se reglează cu şurubul din mijloc, îl lămuri Struan. Comandă specială.

Cooper se uită şi văzu pavilioanele de cod. Ştia că nu exista om în flotă care să nu fi încercat să citească mesajele acelea cifrate, şi că toate companiile cheltuiseră o groază de bani şi timp pentru a reuşi să dezlege codul Nobilei Case. Binoclul era mai puternic decît un ochean obişnuit.

— Unde găsesc şi eu unul din ăsta?

— O sută de guinee bucata. Aştepți un an şi vine.

Ori dai cît cere, ori lasă-l, îşi spuse Cooper cu amărăciune, ştiind după voce că nu începea tîrg.

— Adjudecat!

Se ridicară alte pavilioane de cod şi Cooper îi restitui binoclul. Al doilea mesaj nu cuprindea decît un singur cuvînt: „Zenith", cuvînt-cheie în inima celui mai tainic cod.

— Dacă aş fi în locul dumitale, îi spuse Struan lui Cooper, aş descărca îndată tot bumbacul din acest sezon. Şi în mare grabă.

— De ce?

Struan ridică din umeri.

— Doar un sfat care să-ți prindă bine. Acum iartă-mă.

Cooper îl urmări cu privirea cum se îndreaptă pentru a-l intercepta pe Robb ce se apropia însoțit de nostrom. Ce naiba o fi cu afurisitele acelea de pavilioane? se întrebă el. Ce voia să spună cu bumbacul nostru? De ce n-o fi sosit, la naiba, vasul poştal? Aceste necunoscute făceau negoțul atît de pasionant. Tu cumpărai şi vindeai pentru o piață aşa cum va fi ea peste patru luni, ținînd seama de starea pieței din urmă cu patru luni. Era destul o singură greşeală pentru a face cunoştință cu interiorul închisorii datornicilor. Ca şi o calculată lovitură care-ți reuşea şi te puteai retrage fără să mai pui piciorul în Orient cîte zile ai. Prin pîntece îl trecu un fior dureros. Durerile Orientului, care nu-l mai slăbeau, împreună cu toate celelalte ce constituiau un fel de viață a Orientului. Pontul aruncat de Tai-Pan era un gest de prietenie sau o cursă calculată?

Căpitanul Glessing, însoțit de Horatio, se uita cu invidie la *Thunder Cloud.* Şi, în acelaşi timp, cu nerăbdare. Pentru el constituia o pradă ce merita strădaniile de a pune mîna pe ea, şi cum era prima navă din acel an care venea din Anglia şi Calcutta. Calele ei trebuiau să fie ghiftuite

cu opiu. Glessing se întrebă şi el cam ce voiau să spună pavilioanele. Şi de ce era şi un petec negru pe colțul rîndunicii trinchet.

— Frumoasă navă, spuse Horatio.

— Mda, frumoasă.

— Chiar dacă e vorba de o navă pirat? îl întrebă Horatio ironic.

— Din cauza proprietarului şi a încărcăturii e navă pirat. Altfel o navă e o navă şi asta e una dintre cele mai mîndre doamne care l-au slujit pe om vreodată, îi răspunse Glassing tăios, dovedind că gluma lui Horatio nu-l încîntase. Şi, fiindcă veni vorba de doamne, continuă el, încercînd să atenueze prea evidentul interes, v-ar face plăcere ca împreună cu domnişoara Sinclair să luați cina cu mine în seara asta? M-ar bucura să vă pot arăta şi nava mea.

— George, drăguț din partea ta. O să-mi facă mare plăcere. Şi-mi închipui că Mary va fi încîntată. Ea n-a mai călcat niciodată pe puntea unei fregate.

Poate chiar în seara asta, îşi spuse Glessing, o să am şi eu ocazia să aflu ce sentimente nutreşte Mary față de mine.

— Am să trimit o barcă mare să vă ia. E bine în cartul de seară, la trei duble una simplă?

— Mai bine la patru duble, zic eu, făcu Horatio cu nonşalanță, doar pentru a-i dovedi că ştia şi el că trei duble una simplă însemna şapte şi jumătate seara, iar patru duble ora opt.

— Foarte bine, replică Glessing. Domnişoara Sinclair va fi prima lady căreia îi arăt nava.

Doamne Dumnezeule, oare Glessing nutreşte pentru Mary un interes mai mult decît trecător? Bineînțeles. Invitația e pentru ea mai mult, nu pentru mine. Ce impertinență! Măgar înfumurat! Chiar şi numai pentru faptul că a putut să-i treacă prin minte că Mary s-ar gîndi o singură secundă la o astfel de căsătorie. Sau că eu îi voi da voie să se căsătorească acum! Pe pietrişul plajei se auzi zgomotul metalic făcut de căderea unei muschete şi se uitară amîndoi într-acolo. Leşinase unul dintre militarii marini care zăcea acum întins pe jos.

— Ce naiba o fi pățit şi ăsta acum? exclamă Glessing.

Maestrul de arme îl întoarse pe tînăr cu fața în sus.

— Nu ştiu, sir. E Norden, sir, şi de săptămîni de zile se poartă cam uşchit. Poa' l-o fi luat frigurile.

— Lasă-l deocamdată unde zace, adună-i pe marinari şi pe militarii marini şi du-i la bărci. Cînd s-a urcat toată lumea, întoarce-te şi ia-l şi pe ăsta.

— Da, sir!

Maestrul de arme săltă muscheta lui Norden şi i-o aruncă altui soldat, după care îşi conduse oamenii la bărci. Cînd simți că se poate mişca fără să-l bage nimeni în seamă, Norden, care doar se prefăcuse că leşină, se strecură după nişte bolovani şi se ascunse. O, Doamne, ajută-mă pînă ajung la Tai-Pan, se rugă el cu disperare. N-am să mai am eu prilejul ăsta altă dată. Ajută-mă, Doamne, să ajung la el înainte să vină ceilalți după mine.

Brock stătea în picioare pe puntea dunetei navei sale, cu ocheanul la ochi, îndreptat spre pavilioanele navei adverse. Cu şase luni înainte reuşise să pună mîna pe codul lui Struan, aşa că pricepu primul mesaj. Ei, dar ce-o fi cu acel „Zenith”? Ce-o fi însemnînd? se întrebă el. Şi ce-o fi aşa de important cu tratatul otoman încît cei de la firma Struan să rişte să vorbească de el chiar şi în cod. În loc să aştepte puțin şi să discute în taină la bordul navei? Poa' c-au auzit că eu am dezlegat codul lor. Poa' că vor ca eu să desluşesc mesajul, iar „Zenith” înseamnă că-i fals. Crizele şi războiul înseamnă că prețul ceaiului şi al mătăsii urcă. Şi al bumbacului. Mai bine să cumpăr din gros. Doar dacă-i adevărat. Da' poa' să-mi şi bag singur capul sănătos în capcana lui Struan. Unde naiba o fi *Gray Witch?* N-are iertare că s-a lăsat bătută. Afurisit fie Gorth! M-a şi costat o mie de guinee.

Gorth era băiatul lui cel mare, căpitan al cliperului *Gray Witch.* Un flăcău de care putea fi mîndru. La fel de înalt ca şi el, la fel de dur, la fel de zdravăn şi un marinar cum nu erau mulți. Mda, un flăcău nimerit să te urmeze, demn să fie Tai-Pan într-un an sau doi. Brock spuse în gînd o rugăciune ca să-l aibă Domnul în pază pe Gorth, apoi iar îl blestemă fiindcă se lăsase întrecut de *Thunder Cloud.* Îşi îndreptă telescopul spre țărm, exact ca să-l vadă pe Struan întîlnindu-se cu Robb, şi tare ar mai fi vrut să poată auzi ce vorbesc cei doi.

— Iertare, domnule Brock! îl auzi pe Nagrek Thumb, căpitan pe *White Witch,* neaoş din Insula Man, bărbat lat în umeri, îndesat, cu nişte mîini uriaşe şi cu o față parcă tăbăcită în coajă de stejar,

— Da, Nagrek?

— Prin flotă umblă tot felul de vorbe. Nu pun eu prea mare preț pe ele, dar nu ştii niciodată. Şi zvonurile zic că marina regală a primit puteri depline pentru a ne împiedica să mai facem contrabandă cu opiu. Şi că putem fi prinşi ca pirați.

— Hmm, da' ştiu că-i gogonată! pufni Brock batjocoritor.

— Şi eu am rîs, dom'le Brock. Da' numai pîn-am auzit că ordinul va fi comunicat la două duble. Şi pîn-am auzit că Struan i-a spus lui

Longstaff să ni se îngăduie şase zile de grație pentru ca să vindem ce avem în magazii.

— Eşti sigur?

Brock n-avu timp să rumege cutremurătoarele veşti, cînd atenția îi fu atrasă de gălăgia de pe pasarelă: Eliza Brock se arătă greoaie pe punte. Era o femeie trupeşă, cu nişte brațe groase şi o putere de bărbat. Părul încărunții, îi bătea în culoarea oțelului mai degrabă, şi-l purta strîns în coc. O însoțeau cele două fete, Elizabeth şi Tess.

— Mneața, dom'le Brock, îi spuse Liza, călcînd îndesat pe punte, şi încrucişîndu-şi brațele peste sînii imenşi. Frumoasă zi, fir-ar să fie.

— Pe-unde mi-ai hălăduit, dulceață? 'Mneața, Tess. Ce faci, Lillibet, dulceață, le întîmpină Brock, copleşit de dragostea pe care o simțea pentru fetele lui.

Elizabeth avea şase ani şi un păr frumos, castaniu. Alergă spre Brock, făcu o reverență de mai-mai să cadă, apoi țuşti în brațele lui, luîndu-l de gît, iar taică-său rîse fericit.

— Ne-am dus şi noi în preumblare pîn' la doamna Blair, îi spuse Liza. E suferindă rău, săraca.

— O să piardă copilul?

— Nu, dacă o să vrea Domnul, îi mai spuse ea. 'Neața. Nagrek.

— 'Neața, doamnă, îi răspunse Thumb, făcînd un efort să-şi ia ochii de la Tess care se apropiase de parapet şi se uita spre insulă. Tess Brock avea şaisprezece ani, era înaltă, cu forme cambrate, talia îngustă aşa cum era moda. Avea trăsături ascuțite şi nu era drăguță. Vădeau însă tărie de caracter şi expresia lor o făcea atrăgătoare. Ispititoare.

— Mă duc să fac ceva să avem ce îmbuca! zise Liza, băgînd de seamă felul în care se uita Nagrek la Tess.

Ar cam fi timpul s-o măritățm, îi trecu ei prin minte. Da' nu cu Nagrek Thumb, Dumnezeule.

— Tess, hai sub punte. Mai termină odată, Lillibet, îi spuse celei mici care-i întinsese mîinile s-o ia în brațe.

— Te rog, te rog, mami. Te rog.

— Ei, fetițo, mai foloseşte-ți şi picioruşele tale!

Dar Liza se îndură, o culese cu o mînă, o culcuşi la pieptul ei generos şi o duse spre cabine, jos. Tess o urmă, îi zîmbi tatălui ei şi dădu din cap, plină de sine, spre Nagrek.

— Eşti sigur ce spuneai de Longstaff şi Struan? îl întrebă din nou Brook.

— Da! Nagrek se întoarse spre Brock, silindu-se să-şi scoată din cap imaginea fetei. O guinee de aur în mîna unui om îl face să ciulească urechile mai bine. Am eu un şmecher mare pe nava amiral.

— Struan n-ar fi fost niciodată de acord cu una ca asta. N-avea cum. L-ar fi dus şi pe el la fund ca pe noi toți ceilalți.

— Da, da' totuşi asta s-a vorbit. În chiar dimineața asta.

— Şi ce altceva s-a mai zis, Nagrek?

— Şmecherul meu numai atît a auzit.

— Aici e viclenie mare... una din pungăşiile alea afurisite.

— Da, da' care?

Brock începu să învîrtă în minte diversele posibilități.

— Trimite vorbă pe fiecare lorcea. Să expedieze pe coastă toate lăzile cu opiu. Da' în vremea asta trimite-i şmecherului nostru de pe *China Cloud* o pungă cu douăzeci de guinee. Şi spune-i că-l mai aşteaptă încă douăzeci de află ce se ascunde în spatele acestor manevre. Da' fii cu ochii în patru, să nu cumva să-l pierdem chiar noi.

— De-l prinde Struan, ne trimite numai limba lui.

— Laolaltă cu căpățîna. Pe cinj' de guinee că Struan are şi el omu' lui la bordul nost'.

— Pe-o sută că n-aveți dreptate, îi replică Thumb. La noi sînt numai oameni de încredere!

— Nagrek, mai bine să pui tu întîi mîna pe el decît să-l prind eu viu.

— Dar de ce să lanseze şi semnalul „Zenith”? insistă Robb. Bineînțeles că ne ducem la bord de îndată.

— Nu mă duce capul, îi replică Struan.

„Zenith” însemna: „Proprietarul să vină la bord imediat, urgent”. Se încruntă uitîndu-se la *Thunder Cloud.* Nostromul McKay nu-l putea auzi, fiind mai departe pe țărm, unde aştepta calm.

— Robb, tu du-te la bord, salută-l pe Isaac din partea mea şi spune-i să vină imediat la țărm. Adu-l în vîlcea.

— De ce?

— La bord sînt prea multe urechi care ascultă. S-ar putea să fie ceva foarte important. Apoi strigă: Nostrom McKay!

— Da, sir! spuse McKay şi se grăbi spre el.

— Du-l pe domnul Struan la *Thunder Cloud.* Apoi treci pe la nava mea. Ia de acolo un cort, aşternut de dormit şi lucrurile mele. În noaptea asta rămîn la țărm.

— 'Nțeles, sir! Da' vă cer iertare, sir, spuse nostromul McKay stînjenit. E un tînăr, Ramsey. De pe nava Majestății sale *Mermaid,* a

domnului Glessing. Cei din neamul Ramsey sînt cimotie cu cei din neamul McKay. Secundul îl năpăstuieşte rău pe bietul flăcău. Treizeci de bice ieri şi încă şi mai multe mîine. A fost încorporat cu forța de la Glasgow.

— Şi ce-i cu asta? îl întrebă Struan nerăbdător.

— Am auzit, sir, începu nostromul prudent, că bietul de el ar pofti să se îmbarce pe altă navă.

— Doamne Dumnezeule, ți-ai pierdut bruma de minte pe care o ai? Nu luăm dezertori la bordul navelor noastre. Dacă luăm unul şi se află ne putem pierde chiar nava... şi pe bună dreptate.

— 'Devărat, sir, da' m-am gîndit că ați putea plăti pentru el, răspunse McKay iute, fincă sînteți aşa de bun prieten cu căpitanul Glessing. Şi dau toți banii adunați de mine, sir. E băiat bun, sir, şi se aruncă şi-n foc dacă-i nevoie..

— Am să mă mai gîndesc la asta.

— Mulțumesc, sir, spuse nostromul şi-şi duse mîna la moțul din frunte în semn de salut, după care se grăbi să dispară.

— Robb, dacă erai tu Tai-Pan, ce făceai în cazul ăsta?

— Cei ce dau bir cu fugiții sînt primejdioşi întotdeauna şi nu poți avea încredere în ei, îi răspunse Robb pe dată. Aşa că eu n-aş plăti pentru el niciodată. Iar acum aş fi cu ochii pe McKay. Poate că McKay e omul lui Brock şi înțeles cu el în treaba asta. L-aş pune la o încercare. Aş folosi nişte mijlocitori... un duşman al lui McKay, şi chiar şi pe McKay... şi l-aş încolți pe Ramsey şi n-aş pune mare încredere pe informațiile lui.

— Mi-ai spus ceea ce aş face eu, îi replică Struan cu o sclipire de umor în privire. Te-am întrebat ce-ai face tu.

— Eu nu-s Tai-Pan, aşa că nu-i problema mea. Şi dacă aş fi, probabil că nu ți-aş spune nici o iotă. Sau poate ți-aş spune şi aş face taman pe dos. Doar aşa, ca să te încerc.

Robb era încîntat că, din cînd în cînd, putea să-şi urască fratele. În felul ăsta putea ține în restul timpului mai mult la el.

— De ce te temi aşa de tare, Robb?

— Am să-ți spun peste un an.

Robb plecă pe urmele nostromului. O vreme Struan rămase pe gînduri, meditînd la soarta fratelui său şi a viitorului Nobilei Case, apoi apucă în trecere o sticlă de brandy şi porni pe şleaul tăiat în piatră spre vîlcea. Rîndurile neguțătorilor aflați pe țărm se subțiaseră, unii părăseau insula cu bărcile lor cele mari, alții încă se mai ghiftuiau cu băuturi şi mîncăruri, din cînd în cînd izbucneau salve de rîsete dintr-un

loc unde mai mulți bețivi se adunaseră şi încinseseră un dans de opt scoțian.

— Sir!

Struan se opri şi se uită la tînărul militar marin.

— Da?

— Am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, sir. Sînt disperat, spuse Norden iute, țintuindu-l cu o privire ciudată şi arătîndu-şi chipul cenuşiu.

— Ce fel de ajutor? îl întrebă Struan, observînd cu supărare arma albă din mîna militarului, o baionetă.

— M-am căpătuit cu frenție... boală de la o femeie. Mă puteți ajuta, dați-mi doctoria, sir. Orice, fac orice pentru asta.

— Nu sînt medic, flăcăule, îi spuse Struan, simțind cum i se zburleşte părul de groază. N-ar trebui acum să te afli la bordul bărcii tale?

— Şi dumneavoastră ați avut boala asta, sir. Da' ați pus mîna pe doctorie. Nu vreau şi eu decît doctoria asta, sir. Fac orice, sir! Vocea lui Norden sună ca o gîjîială, iar la gură îi apărură spume.

— Flăcăule, eu nu m-am căpătuit niciodată cu boala asta, îi răspunse Struan şi băgă de seamă că maestrul de arme se îndrepta spre ei, strigînd ceva ce putea fi un nume.

— Mai bine du-te la bordul bărcii tale, flăcăule. Se pare că te aşteaptă.

— Doctoria, spuneți-mi cum să fac. Uitați toată agoniseala mea, sir! şi Norden dădu la iveală o cîrpă jegoasă, înnodată la cap pe care i-o oferi, plin de valoarea economiilor lui, în vreme ce sudoarea i se scurgea pe față. Sînt strîngător, sir, şi aici să tot fie... cinci şilingi şi patru penny, sir, şi-i tot ce am eu pe lumea asta, sir, şi mai e şi plata pe care o primesc, douj' de şilingi pe lună pe care-i puteți lua. Puteți lua tot, sir, jur pe sfîntul Dumnezeu, sir!

— Flăcăule, eu n-am avut niciodată boala asta muierească. Niciodată, repetă Struan, întărindu-şi cuvintele, în vreme ce inima începu să-i bată mai tare la amintirea copilăriei cînd îşi socotea averea în penny şi şilingi şi jumătăți de şiling, iar nu în zeci de mii de taeli de argint.

Şi retrăi din nou groaza întregii sale tinereți, pe care nu o uitase niciodată, aceea de a nu avea bani, nici speranțe, nici mîncare, fără căldură şi nici un acoperiş deasupra capului, şi imaginea burților umflate ale copiilor. Doamne Dumnezeule, aş putea uita foamea ce m-a măcinat pe mine, dar nu şi cea a copiilor, cum n-am să pot uita nici

strigătele lor aţîţate de ghiorăiturile foamei dăinuind mereu pe o stradă ca o hazna.

— Sir, am să fac orice, da' orice. Uitaţi. Am cu ce plăti. Nu vreau nimic pe veresie. Uitaţi, sir.

Maestrul de arme urca malul cu paşi mari.

— Norden! se auzi strigătul mînios al acestuia. O să încasezi treizeci de lovituri de bici pentru că nu eşti în rînd cu ceilalţi, pe Dumnezeul meu.

— Norden te cheamă?

— Da, sir, Bert Norden, Vă rog, nu vreau decît să mă vindec. Ajutaţi-mă, sir. Uitaţi, luaţi banii, sînt ai dumneavoastră şi mai vin şi alţii. Pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-mă.

— Norden, urlă la el maestrul de arme de la o sută de iarzi, cu chipul înroşit de mînie. Pentru Dumnezeu, vino încoa', afurisit de bastard ce eşti.

— Vă rog, sir, îl imploră Norden cu şi mai multă disperare. Am auzit că v-aţi vindecat cu doftorii de la păgînii ăştia. Aţi cumpărat doftoria de la păgîni.

— Ceea ce ai auzit e o minciună. Nici chinezii nu au vreo doctorie de care să fi auzit. Nu există. Mai bine te-ai întoarce la barca ta.

— Ba există doftorie! strigă Norden, şi scoase la iveală baioneta. Ori îmi spui de unde să fac rost de ea, ori îţi dau maţele tale afurisite afară.

Maestrul de arme porni să alerge îngrozit spre ei.

— Norden!

Cîţiva din cei aflaţi pe ţărm se întoarseră spre ei: Cooper, Horatio şi încă cineva şi toţi porniră în goană spre ei. Mintea lui Norden se întunecă şi, cu spume la gură, îngăimînd sunete de neînţeles, Norden se aruncă la Struan, baioneta şuieră parşiv prin aer, dar Struan făcu doar un pas într-o parte şi aşteptă atacul fără umbră de teamă, ştiind că-l poate ucide pe Norden oricînd ar fi vrut. Lui Norden i se năzări că era înconjurat de diavoli imenşi, toţi cu acelaşi chip, dar la care el nu era în stare să ajungă. Deodată simţi că aerul din plămîni parcă îi explodează, ţărmul se repede la el împroşcîndu-l în faţă, şi rămase aşa plutind într-o sfîrşeală fără umbră de durere. Apoi veni întunericul.

Maestrul de arme îl smuci pe Norden întorcîndu-l cu spatele şi-l izbi cu pumnul, apoi îl apucă şi-l zgîlţîi ca pe-o păpuşă de cîrpă şi-l aruncă din nou pe jos.

— Ce naiba l-o fi apucat! spuse el ridicîndu-se în picioare, cu chipul desfigurat de furie. Aţi păţit ceva, dom'le Struan?

— Nu, nimic.

Cooper şi Horatio şi cîțiva alți negustori urcau grăbiți panta.

— Ce s-a întîmplat?

Struan îl răsuci cu piciorul cu băgare de seamă pe Norden.

— Sărmanul nebun, s-a căpătuit cu frenție.

— Dumnezeule, îi scăpă maestrului de arme, care simți cum îl apucă greața.

— Tai-Pan, mai bine nu sta lîngă el, îi spuse Cooper. Dacă respiri miasmele lui s-ar putea să iei boala.

— Sărmanul nebun credea că am avut şi eu boala asta şi m-am vindecat. Dumnezeule, dacă aş cunoaşte cum se vindecă aş ajunge cel mai bogat om din lume.

— O să-l pun pe ticălos în lanțuri, dom'le Struan, îşi recăpătă glasul maestrul de arme. Căpitanul Glessing o să-l facă să-şi blesteme ziua în care s-a născut.

— Mai bine fă rost de un hîrleț, îi spuse Struan.E mort.

Cooper rupse tăcerea care se lăsase deodată:

— Din prima zi, prima vărsare de sînge. *Joss* rău.

— După cerințele chinezilor, din contra, interveni Horatio îngrețoşat, pierdut. De-acum stafia lui o să vegheze asupra acestui loc.

— Semn bun sau rău, amărîtul e mort, spuse Struan

Nu-i răspunse nimeni.

— Domnul aibă-l în pază, continuă Struan.

Apoi se întoarse spre apus şi porni de-a lungul plajei eliberate de maree spre coama stîncoasă ce cobora din vîrful muntelui şi aproape că se cufunda în mare. Era plin de rele presimțiri în vreme ce trăgea lacom în piept aerul curat, adulmecînd izul de mare. E un *joss* rău, îşi spuse el. Foarte rău. Pe măsură ce se apropia de coama aceea, presimțirile rele i se întăreau, iar cînd, în cele din urmă, se opri pe firul vîlcelei unde hotărîse să fie ridicat oraşul, simți pentru a treia oară cum îl înconjoară un val imens de ură. „Doamne, Dumnezeule”, spuse el cu voce tare. „Ce m-a apucat?” Nu mai încercase niciodată o astfel de groază. În timp ce încerca să-şi stăpînească acest simțămînt, aruncă furiş o privire spre gorganul pe care avea să fie ridicată Nobila Casă şi deodată pricepu de ce-l duşmănea atît insula aceea, şi rîse. „De-aş fi în locul tău, insulă, şi eu m-aş urî la fel. Urăşti planul! Ei bine, ascultă la mine, planul e bun. Bun, mă auzi, insulă? China are nevoie de restul lumii şi lumea are nevoie de China. Iar tu eşti cheia cu care se poate deschide China, şi ştii şi tu asta, aşa cum bine ştiu şi eu, şi exact asta am să şi fac, iar tu ai să mă ajuți!”

Încetează, îşi spuse el în gînd. Te porţi ca un zăpăcit. Mda, şi toţi ar crede că eşti cu adevărat nebun dacă le-ai mărturisi că adevăratul tău ţel n-a fost doar să te îmbogăţeşti de pe urma acestui negoţ şi apoi să-ţi iei tălpăşiţa. Ci să foloseşti averea şi puterea pentru a deschide porţile Chinei spre lume, şi în mod deosebit spre cultura britanică, legea britanică, aşa încît fiecare să poată învăţa de la celălalt şi să propăşească spre binele amîndurora. Mda. Seamănă cu visul unui nebun.

Dar el era sigur că China putea oferi lumii ceva cu totul şi cu totul deosebit. Ce anume, nu ştia nici el. Poate că, într-o bună zi, va reuşi să afle. „Da' şi noi avem ceva deosebit de oferit în schimb dacă vei binevoi să accepţi, spuse Struan cu voce tare. Dacă nu cumva în timp ce se face acest schimb acel ceva nu va fi pîngărit. De-acum, fie bine, fie rău, eşti teritoriu britanic. O să te răsfăţăm cu de toate şi o să facem din tine centrul Asiei... care înseamnă adevărata lume. Şi pun Nobila Casă în slujba acestui plan. Dacă ne întorci spatele vei fi şi de acum încolo ceea ce eşti acum – un căcat de muscă neînsemnat acolo, o biată stîncă pustie şi împuţită, şi vei dispărea. Iar dacă, în cele din urmă, Nobila Casă va fi cea ce se va întoarce cu spatele la tine, atunci s-o distrugi tu pe ea, avînd binecuvîntarea mea!”

Porni să urce gorganul, îşi smulse pumnalul din teacă, şi tăie două crengi lungi. Curăţă una dintre ele şi o înfipse în pămînt, iar cu cealaltă închipui o cruce primitivă. Stropi crucea cu brandy şi-i dădu foc.

Cei de pe navele flotei, care puteau vedea pe firul văii şi băgară de seamă fumul şi flăcările, îşi dibuiră ocheanele şi desluşiră crucea arzîndă şi pe Tai-Pan alături de ea, pentru ca apoi să se înfioare, cuprinşi de superstiţii, întrebîndu-se ce naiba mai punea la cale. Scoţienii ştiau că aprinderea unei cruci era o chemare către clan şi către toate neamurile din clanurile înrudite, o chemare pentru a se aduna în jurul crucii pentru luptă. Iar dreptul de a aprinde o astfel de cruce aparţinea numai căpeteniei clanului. După legea cea veche, odată aprinsă, această cruce juruia clanul, legîndu-l de apărarea acelui pămînt atîta vreme cît mai exista acel clan.

Capitolul doi

— Bine ai venit la bord, Robb, îl întimpină căpitanul Isaac Perry. Ceai?

— Mulţumesc, Isaac.

Robb se aşează, rezemîndu-se de spătarul fotoliului confortabil de piele, special făcut pentru mare, simțindu-i izul înțepător, şi aşteptă. Nimeni nu-l putea face pe Perry să se grăbească, nici măcar Tai-Panul. Perry turnă ceaiul în ceşti de porțelan. Era un tip zvelt, dar neaşteptat de puternic. Părul lui împrumutase culoarea cînepii îmbătrînite, bătînd în castaniu, cu dungi care mai argintii, care mai întunecate, barba îi era încărunțită, fața însemnată de vechi cicatrici, şi lăsa în urma lui un iz de sărătură de mare şi de cînepă îmbibată cu catran.

— Bun voiajul? întrebă Robb.

— Minunat!

De fiecare dată Robb era fericit să se afle în cabina cea mare: spațioasă, luxoasă ca toate celelalte. Pretutindeni pe navă, nu vedeai decît alamă, aramă şi mahon, vele din cea mai bună pînză şi parîme totdeauna noi, tunurile în perfectă rînduială. Da' şi cea mai bună pulbere. Tai-Panul avea politica lui față de propria-i flotă şi oferea tuturor ofițerilor lui, ca şi marinarilor de rînd, cele mai bune condiții de locuit, cea mai bună mîncare şi o parte din profituri, iar la bord se găsea întotdeauna şi un medic. Biciuirea era interzisă, pentru laşitate exista un singur fel de pedeapsă, ca şi pentru nesupunere, indiferent că era vorba de un ofițer, sau de un simplu marinar: era lăsat la țărm, în primul port, şi nu i se mai dădea niciodată prilejul să se angajeze în această flotă. Aşa încît şi ofițerii şi marinarii se băteau să facă parte din flota lui, şi niciodată nu exista un loc liber.

Tai-Panul n-a uitat niciodată primele nave pe care s-a îmbarcat, nici cazarma marinarilor de la teugă, nici pedepsele prin biciuire pe care le încasase. Cum nu-i uitase nici pe cei care porunciseră aceste pedepse. Unii dintre ei muriseră înainte de a-i mai găsi el, pe cei pe care i-a găsit, i-a adus la sapă de lemn. Numai de Brock nu se atinsese. Robb n-a priceput niciodată de ce fratele lui l-a cruțat pe Brock. Se cutremură ştiind că, indiferent care era motivul, va veni şi o zi a răfuielii.

Perry mai puse în ceai o lingură de zahăr şi una de lapte condensat, îi întinse lui Robb o ceaşcă, apoi se aşează la masa de mahon marinărească şi se uită la celălalt cu o privire gînditoare, pe sub sprîncenele stufoase.

— E sănătos domnul Struan?

— Ca de obicei. Te aşteptai să fie bolnav?

— Nu.

În uşa cabinei se auzi o bătaie.

— Intră!

Uşa se deschise şi Robb rămase cu gura căscată cînd văzu cine era tînărul ce stătea în uşă.

— Dumnezeule, Culum, flăcăule, de unde ai apărut?

Se ridică tulburat în picioare, răsturnînd cana cu ceai.

Un mesaj foarte important, bineînțeles, bineînțeles „Zenith”.

Culum Struan intră în cabină şi închise uşa în urma lui. Robb îl cuprinse cu duioşie pe după umeri, apoi băgă de seamă cît de palid şi tras era la față.

— Ce ți s-a întîmplat, flăcăule? îl întrebă el neliniştit.

— Acum sînt mult mai bine, unchiule, mulțumesc, îi răspunse Culum cu un glas cam pierit.

— Mult mai bine după ce?

— Ciumă, ciumă de Bengal, îi răspunse Culum nedumerit.

Robb se suci iute spre Perry:

— Ai ciumă la bord? Pentru Dumnezeu, de ce n-ai ridicat pavilionul galben?

— Cum o să fie ciumă la bord! Ciuma a bîntuit în Scoția, acum multe luni în urmă! Perry se opri deodată. *Scarlet Cloud!* Nava asta a mai ajuns?

— E în întîrziere cu patru săptămîni. N-am primit nici o veste despre ea, nimic. Ce s-a întîmplat? Haide, omule, spune!

— Culum, flăcăule, să-i spun eu, sau îi zici tu?

— Unde-i tata? îl întrebă Culum pe Robb.

— La țărm. Te aşteaptă pe mal. În vîlcea. Pentru numele lui Dumnezeu, Culum, ce s-a întîmplat?

— În iunie, s-a năpustit ciuma peste Glasgow, începu Culum ascultător. Se zice că a fost adusă tot de o navă. Din Bengal, India. Întîi la Sutherland, apoi la Edinburgh, apoi a dat năpasta şi peste noi la Glasgow. Mama a murit, Ian, Lechie, bunica... Winifred e atît de pierită că nu cred că o să mai scape. Bunicul se îngrijeşte de ea. Făcu un gest neputincios şi se aşează pe brațul fotoliului. Bunica a murit. Mama. Mătuşa Uthenia şi copiii ei şi bărbat-su. Zece, douăzeci de mii au murit numai din iunie pînă în septembrie. Apoi ciuma a dispărut. Pur şi simplu a dispărut cu totul.

— Roddy? Ce-i cu Roddy? Fiul meu e mort? îl întrebă Robb cu glas rugător.

— Nu, unchiule, Roddy e sănătos. Nu l-a atins ciuma.

— Eşti sigur, Culum, eşti sigur? Fiul meu e salvat?

— Da, l-am văzut cu o zi înainte de plecare. În şcoala lui foarte puțini au fost atinşi de boală.

— O, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Robb şi se cutremură amintindu-şi de primul val de ciumă care bîntuise în chip misterios prin Europa cu zece ani înainte. Numai în Anglia fuseseră cincizeci de mii de victime, un milion în Europa, cu miile la New York şi New Orleans. Unii botezaseră această molimă cu un nume nou, holeră.

— Maică-ta a murit? îl întrebă Robb parcă nevenindu-i să creadă. Şi Ian, şi Lechie, şi bunica?

— Da. Şi mătuşa Susan, şi vărul Clair, şi mătuşa Uthenia, vărul Donald, şi micuța Stewart şi...

Deodată se lăsă o tăcere cumplită. Perry rupse tulburat liniştea:

— Cînd am tras la cheu în Glasgow, ei bine, flăcăul ăsta de Culum era de capul lui. Nu ştiam ce să fac, aşa că am socotit că mai bine să-l aduc la bord. Am plecat la o lună după *Scarlet Cloud.*

— Isaac, ai făcut taman ce trebuia, îşi auzi Robb vocea.

Cum am să-i spun toate astea lui Dirk?

— Eu mai bine mă duc. Am să-ți fac eu semnale cînd să vii la țărm. Stai acum la bord.

— Nu, spuse Culum răspicat, ca şi cum şi-ar fi răspuns unei întrebări ce se ridicase din adîncul lui. Nu. Eu mă duc la țărm primul. Singur. E mai bine aşa. Am să mă întîlnesc singur cu tata. Eu trebuie să-i spun. Merg singur la țărm.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă sigur de el, în vreme ce nava se legăna domol şi se auzea plescăitul plăcut al valurilor, după care ieşi afară. Apoi îşi aminti ceva şi se întoarse în cabină:

— Corespondența o iau cu mine, spuse el cu o voce lipsită de vlagă. Poate o să vrea să vadă corespondența.

Cînd barca cea mare se desprinse de lîngă *Thunder Cloud,* Struan se afla pe gorganul unde avea să se înalțe Casa cea Mare. Apoi, de îndată ce-l zări pe fiul său cel mare în mijlocul bărcii, inima îi dădu brînci:

— Culuuuum! urlă el emoționat din vîrful gorganului.

Îşi smulse haina de pe el şi începu să o fluture entuziasmat deasupra capului, ca unul care stătuse părăsit şase ani pe o insulă pustie şi vede deodată prima corabie.

— Culuuum!

Se avîntă la vale prin mărăcinii deşi către țărm, fără să mai simtă spinii, şi uitînd de poteca ce ducea de pe plajă peste creastă, spre satul de pescari, cuib de pirați, din partea de sud a insulei. Uitase de tot, în mintea lui nu mai era loc decît pentru un singur gînd: că fiul său venea

acum, chiar în prima zi a colonizării. Mai iute. Şi iată-l gonind pe plajă, cuprins de exaltare. Primul care-l văzu fu Culum.

— Acolo, lăsați-mă acolo! arătă el spre cel mai apropiat loc de acostare.

Nostromul McKay smuci timona.

— Trageți cu inimă, flăcăi, îi îmboldi el pe vîslaşi către țărm.

Acum aflaseră cu toții, şi cuvintele zburau acum prin toată flota, iar în siajul lor – neliniştea. Multe din rudele lor locuiau între Sutherland şi Glasgow, iar la Londra cea mai mare parte a celeilalte. Culum țîşni în picioare şi, trecînd peste copastie sări în apa puțin adîncă de la țărm.

— Nu mai veniți şi voi.

Porni spre mal, bălăcindu-se prin apă. Struan se repezi în valurile ce spălau plaja, îndreptîndu-se spre feciorul lui, îi văzu lacrimile brăzdîndu-i fața şi-i strigă:

— Culum, fiule!

Culum se opri o clipă, copleşit, înecat în imensitatea bucuriei tatălui său. Apoi începu şi el să alerge prin spuma valurilor şi, în cele din urmă, se simți în siguranță în brațele tatălui său. Şi toată groaza ce se adunase în el de luni de zile se sparse ca un buboi, îl apucă plînsul, şi plînse şi plînse, apoi Struan îl mai domoli şi-l duse spre țărm purtîndu-l mai mult în brațe, şi şoptindu-i: „Culum, fiule, Culum, fiule", „gata, nu te mai chinui" şi: „Oh, puiul meu!", iar Culum hohotea mai departe: „Sîntem morți... toți am murit... mama, Ian, Lechie, bunica, mătuşile, vărul Clair... tată, sîntem morți cu toții. Şi n-am rămas decît eu şi Winifred, da' şi ea-i moartă acum." Şi le pomeni numele iar şi iar, şi fiecare se înfigea ca un cuțit în pîntecele lui Struan. După un răstimp, Culum adormi, istovit, pentru prima oară simțindu-se în siguranță, la adăpostul căldurii şi puterii. Şi pentru prima oară de cînd cu holera dormi un somn fără vise. Şi dormi toată ziua aceea şi noaptea ce urmă şi o parte din a doua zi, iar Struan îl ținu în brațe şi-l legănă uşor.

Struan nici nu băgă de seamă trecerea vremii. Uneori începea să discute cu soția lui şi cu copiii, cu Ronalda, şi Ian, şi Lechie, şi Winifred, care stăteau pe țărm în jurul lui. Alteori, cînd aceştia se îndepărtau, îi chema înapoi, în şoaptă, să nu-l trezească pe Culum, şi pînă la urmă se întorceau. Alteori pornea să îngîne cîntece de leagăn, cum obişnuia să le cînte Ronalda copiilor. Sau în dialectul gaelic, cum vorbeau maică-sa şi Catherine, mama lui vitregă. Iar uneori o ceață îi învăluia tot sufletul şi nu mai ştia nimic.

Cînd Culum se trezi, era cu sufletul împăcat.

— Tată!

— Te simți bine, fiule?

— Acum da.

Se ridică în picioare. Pe plajă, la adăpostul stîncii, era răcoare, dar la soare se simțea căldura. Flota se legăna liniştită la ancoră, iar ambarcațiile de serviciu se mişcau încoace şi-ncolo. Erau mai puține nave decît de obicei.

— Acolo va fi Casa cea Mare? întrebă Culum arătînd cu degetul spre gorgan.

— Mda. Acolo o să ne facem veacul din toamnă pînă în primăvară. E un climat minunat.

— Cum se numeşte valea asta?

— Nici n-are nume încă.

Struan se mută la soare, şi încercă să-şi stăpînească durerea care-l încerca în umeri şi spinare.

— Dar trebuie să aibă şi valea asta un nume.

— Micuța Karen, verişoara ta Karen,... prîslea lui Robb, vrea să-i zică Valea Fericită. Noi am fost fericiți aici! Vocea lui Struan căzu grea ca de plumb. S-au chinuit mult?

— Da.

— O să-mi spui şi mie?

— Nu acum.

— Micuța Winifred a murit înainte de plecarea ta?

— Nu, dar era tare sfîrşită. Doctorii ziceau că, fiind atît de sfîrşită... doctorii au ridicat din umeri şi au plecat.

— Şi bunicul?

— Molima nu s-a lipit de el. A venit într-un suflet la noi şi a luat-o pe Winifred. Eu m-am dus la mătuşa Uthenia s-o ajut. Dar n-am apucat să ajut pe nimeni.

Struan stătea cu fața spre port, dar nu-l vedea.

— I-ai spus unchiului Robb?

— Da, cred că i-am spus.

— Sărmanul Robb. Ar fi bine să mă duc şi eu la bord.

Struan întinse mîna şi apucă pachetul cu corespondență pe jumătate îngropat în nisip. Scrisorile erau neatinse. Scutură nisipul de pe ele.

— Îmi pare rău, iartă-mă că am uitat să ți le dau, spuse Culum.

— Ba nu, feciorule, mi le-ai dat.

Struan zări o barcă mare ce se îndrepta spre țărm. La pupa se zărea Isaac Perry.

— Bună ziua, domnule Struan, îl salută Perry protocolar. Îmi pare rău de victimele din familie.

— Ce face Robb?

Perry nu-i răspunse. Făcu un pas spre plajă şi strigă la cei din barcă:

— Mai cu tragere de inimă, iute!

În vreme ce Struan se întreba, prin amorţeala care-i cuprinsese mintea, de ce lui Perry îi era teamă de el. Nu avea nici un motiv să-i fie teamă. Dar nici unul. Oamenii aduseră la ţărm o masă, bănci, mîncare, ceai, brandy şi veşminte.

— Mai iute, îi îmboldi Perry enervat. Şi rămîneţi la barcă. Ştergeţi-o dracului de aici şi staţi la barcă!

Vîslaşii împinseră iute barca cea mare de pe plajă, trecură dincolo de linia surfului şi rămaseră acolo în aşteptare, fericiţi că erau mai departe de căpitan. Struan îl ajută pe Culum să-şi pună alte veşminte uscate, apoi îşi trase pe el o cămaşă curată, cu piepţii de dantelă încreţită, o haină de pînză groasă la două rînduri de nasturi. Perry îl ajută să-şi scoată cizmele îmbibate de apă.

— Mulţam, îi spuse Struan.

— Te doare? îl întrebă Culum cînd îi zări piciorul.

— Nu.

— Acum despre domnul Robb, sir, începu Perry. După ce a plecat Culum, dumnealui a trecut la băutură. I-am spus să nu facă una ca asta, dar n-a vrut sa mă asculte! continuă el poticnindu-se. Da' mi-aţi dat ordin doar. Aşa că atunci cabina a devenit cam strîmtă, dar i-am luat sticla din mînă. Cînd şi-a revenit în simţiri, n-avea nimic. L-am dus la *China Cloud* şi l-am dat în primire soţiei.

— Isaac, ai făcut bine. Mulţumesc.

Struan îl îmbie pe Culum să înghită o farfurie de mîncare – tocană de vită, găluşti, friptură rece de pasăre, cartofi, biscuiţi marinăreşti, iar el dădu pe gît o cană mare de cositor plină cu ceai fierbinte, bine îndulcit.

— Excelenţa sa vă transmite condoleanţe. Vă roagă să-i faceţi o vizită la bord îndată ce veţi putea.

Struan îşi trecu palma peste obraz şi simţi înţepătura bărbii, se întrebă de ce întotdeauna avea senzaţia că e murdar cînd nu apuca să se bărbierească sau să se spele pe dinţi.

— Briciul e colo, îi spuse Perry, arătîndu-i spre o masă aşezată mai la o parte.

Ştiuse dinainte că Struan va dori să se dichisească. Tai-Panul avea o manie aproape fanatică în ceea ce privea igiena personală.

— Apa fierbinte dincolo.

— Mulțumesc.

Struan muie un prosop în apă şi şi-l trecu peste față şi păr. Apoi se săpuni şi se rase cu dibăcie, fără să folosească vreo oglindă. După care muie o periuță mică în cana cu ceai şi începu să-şi frece energic dinții. Trebuie să fie vreo altă păgînească credință, se gîndi Perry cu dispreț. Dinții cresc după cum le e datul, apoi îmbătrînesc, se strică, şi cad. Şi asta-i tot.

Struan îşi clăti gura cu ceai şi aruncă ce mai rămăsese în cană. Spălă apoi cana cu ceai proaspăt, o umplu din nou şi bău cu sete. Printre ustensilele lui de bărbierit se găsea şi o sticluță cu colonie, turnă cîteva picături în palmă şi apoi se dădu pe față. La urmă se aşeză, înviorat. Culum nu se omora cu mîncatul.

— Flăcăule, hai, mănîncă!

— Nu prea mi-e foame, mulțumesc.

— Nu contează, mănîncă! Vîntul zburli părul roşcat-auriu al lui Struan, pe care-l purta lung, drept şi pieptănat pe spate. Isaac, cortul meu e ridicat?

— 'Nențeles. Doar ați dat ordin. E pe un gorgan dincolo de catargul steagului.

— Spune-i lui Chen Sheng din partea mea să umble prin Macao şi să cumpere miere şi ouă proaspete. Şi se facă rost şi de nişte ierburi de leac chinezeşti ce vindecă slăbiciunile şi urmările holerei de Bengal.

— Tată, mă simt bine, nu e nevoie, mulțumesc, protestă Culum fără convingere. Nu-mi trebuie nici un fel de leacuri vrăjitoreşti de-ale păgînilor.

— Nu-s vrăjitorii băbeşti cum ştii tu că sînt vrăjitoriile, îi replică Struan. Şi sînt chinezeşti şi nu păgîne. Ierburile lor de leac m-au salvat de nenumărate ori. Orientul nu e ca Europa.

— Tată, nu-ți mai fă griji pentru mine.

— Ba da. Orientul nu e cel mai nimerit loc pentru cei slăbănogi şi neajutorați. Isaac, dă ordin ca *China Cloud* să plece la Macao cu Chen Sheng şi, dacă nu se întoarce în timp record, şi căpitanul Orlov şi toți ofițerii vor fi debarcați. Cheamă acum barca.

— Dom'le Struan, poate că ar fi bine ca Culum să plece cu nava la Macao.

— Nu dispare din ochii mei pînă cînd nu socot eu că s-a înzdrăvenit.

— În Macao o să fie bine îngrijit. Şi la bord nu e...

— Doamne Dumnezeule, Isaac, oare n-ai de gînd să faci odată ce ţi s-a poruncit? Cheamă barca.

Perry se îmbăţoşă pe dată şi strigă chemînd barca la mal. Struan, avîndu-l pe Culum alături de el, se aşează la mijlocul bărcii, iar Perry în spatele lor.

— Nava amiral! ordonă Struan, controlînd din obişnuinţă cum stăteau la ancoră navele lui, adulmecînd vîntul şi cercetînd norii, încercînd să ghicească cum va fi vremea. Marea era liniştită, dar nasul lui simţi în aer cum pluteşte primejdia.

În drum spre nava amiral, Struan citi corespondenţa. Profiturile de pe recolta de ceai din anul din urmă – bun. Perry făcuse o călătorie rentabilă, bun. O copie a poliţei de încărcare a navei *Scarlet Cloud* pe care o adusese Perry de la Calcutta, prost, opiu în valoare de două sute zece mii de lire sterline pierdute. Dumnezeule, bine măcar că nava era asigurată, deşi asta nu-i va putea înlocui pe oamenii pierduţi, nici timpul pierdut pînă cînd se va construi o altă navă în loc. Încărcătura de opiu era contrabandă şi deci oricum nu putea fi asigurată. Beneficiul pe un an întreg s-a dus. Ce i s-o fi întîmplat? Furtuna sau piraţii? Mai degrabă furtuna. Dacă nu cumva o fi nimerit în calea vreunei nave corsar spaniole, sau franţuzeşti, sau chiar americane, sau sigur, chiar englezeşti, care au împînzit mările astea. În cele din urmă rupse sigiliul de pe scrisoarea bancherului său. Citi şi izbucni plin de furie.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă înspăimîntat Culum.

— Oh, o durere veche. Mai nimic. N-are importanţă.

Struan se prefăcu mai departe că citeşte următoarea scrisoare, în vreme ce în sufletul lui era turbat de cele citite în depeşa precedentă. Doamne Dumnezeule! „Cu regret vă informăm că din neglijenţă, pentru moment s-a exagerat cu acordarea creditelor şi datorită maşinaţiilor unor adversari răuvoitori, depunătorii au luat cu asalt banca. În consecinţă, uşile băncii noastre au trebuit să fie închise. Consiliul de directori ne-a arătat că nu putem returna decît şase penny la o liră. Am cinstea de a fi al dumneavoastră credincios slujitor...” Şi deţinem hîrtii de valoare la banca lor care se ridică la aproape un milion de lire. Douăzeci şi cinci de mii de lire pentru un milion, în vreme ce datoriile noastre ajung la un milion aproape. Sîntem faliţi, Dumnezeule, şi doar i-am spus lui Robb să nu depună toţi banii noştri într-o singură bancă. În nici un caz cu afacerile exagerate care se fac acum în Anglia, şi nu cînd o bancă poate scoate la hîrtii de valoare după cum are chef.

„Dar banca asta-i cît se poate de solidă”, îi replicase Robb, „şi avem nevoie ca banii să fie grămadă într-un singur loc pentru a garanta împrumuturi din alte părți”, după care Robb pornise să-i explice resorturile unei complicate structuri financiare în care erau amestecate hîrtii de valoare spaniole şi franceze, germane şi aparținînd de banca națională de împrumut, pentru ca, în cele din urmă, să-l convingă că Struan şi Compania au o situație bancară sigură, o imensă putere de cumpărare pentru dezvoltarea flotei, aşa cum voia el, şi aduceau Nobilei Case unele privilegii deosebite pe piețele pline de profit nemțeşti, franceze şi spaniole. „În regulă, Robb”, îi replicase el în cele din urmă, fără să priceapă toate subtilitățile, dar încredințîndu-se că Robb vorbea cu înțelepciune. Şi acum sîntem faliți. Falimentari. Doamne Dumnezeule.

Era încă prea năucit ca să se gîndească la o soluție. Nu era în stare decît să se mire de grozăviile vremurilor noi. Complexitatea lor. Viteza cumplită cu care se propagau. O nouă regină, Victoria, prima regină îndrăgită de poporul ei de secole întregi. Ca şi soțul ei Albert, de el nu putea spune o iotă deocamdată, un afurisit de străin din casa Saxa-Coburg, dar acum parlamentul era puternic, stăpîn pe frînele țării, şi începea o nouă eră. O pace care dura de douăzeci şi şase de ani, şi nu se anunța nici o confruntare militară mai deosebită, ceea ce nu se mai auzise de veacuri. Afurisitul de Bonaparte mort ca toți morții, zurbagia de Franță şi ea strînsă bine în chingi, Marea Britanie dominînd lumea pentru prima oară. Sclavia scoasă în afara legii cu opt ani în urmă. Canale, un nou mijloc de transport. Drumuri cu taxă, netede cum nu s-au mai văzut altele, cu şleaul permanent, şi fabrici şi întreprinderi industriale, țesătorii cu producții de masă, companii de exploatare a fierului şi cărbunelui, cu capital asociat, ca şi atîtea alte lucruri noi doar în ultimii zece ani: serviciul poştal intern care costa numai un penny, cel mai ieftin serviciu poştal din lume, prima forță de poliție din lume, „magnetismul” – naiba ştie ce-o mai fi însemnînd şi asta –, ciocanul cu aburi, precum şi primul Act privind fabricile, pentru ca în cele din urmă parlamentul să fie luat din mîinile celor cîțiva aristocrați bogați, deținînd imense pămînturi, aşa încît deşi e de necrezut, acum oricare bărbat din Anglia ce stăpîneşte o casă ce aduce venituri de douăzeci de lire pe an poate vota, poate vota cu adevărat, şi orice bărbat poate ajunge prim-ministru. Şi incredibila revoluție industrială, Anglia care a ajuns necrezut de avută, şi bogățiile sale continuînd să cucerească lumea. Şi barierele înstăpînite de veacuri dărîmate acum de noile idei de

guvernare şi umanitate. Şi toate britanice, şi toate noi-nouțe. Şi acum iaca şi locomotiva!

— Ascultați, a apărut o invenție care o să clatine lumea, murmură el.

— Ce-ai zis, tată? îl întrebă Culum.

Struan se dezmetici.

— Tocmai mă gîndeam la prima noastră preumblare cu trenul, o cîrpi el la repezeală.

— Ați fost şi cu trenul, sir? se interesă McKay. Şi cum e? Cînd a fost asta?

Îi răspunse Culum:

— Am participat la prima călătorie, cea inaugurală, a maşinii lui Stephenson, *Racheta.* Aveam doisprezece ani.

— Nu, fiule, aveai numai unsprezece. Era în 1830. Acum unsprezece ani. Era primul drum pe care-l făcea *Racheta,* cu primul tren de pasageri din lume. De la Manchester la Liverpool. Cu poştalionul o zi întreagă de mers, dar noi am făcut drumul într-o oră şi jumătate.

Şi din nou Struan se întoarse cu gîndul la soarta Nobilei Case. Apoi îşi aminti de dispozițiile pe care i le dăduse lui Robb de a împrumuta cît mai mulți bani va putea pentru a rade piața opiului. Ia să vedem... din asta putem cîştiga să zicem, cincizeci, o sută de mii de lire. Mda... doar o picătură în butoiul de bani de care avem nevoie. Trei milioane ce ni se datorează pentru opiul luat cu anasîna la Canton! Mda... da' nu putem pune mîna pe ei pînă cînd nu se ratifică tratatul, în şase sau nouă luni de acum încolo,... iar noi trebuie să ne onorăm creditele într-o lună! Cum să pun mîna pe bani gheață? Avem o situație bună... staționar bună. Numai că există şi şacalii cărora le curg balele gonind pe urmele noastre. Unul din ei e Brock. Cooper-Tillman şi ei. Brock să fie cel care a stîrnit panica ce a dus banca la faliment? Sau odrasla lui de Morgan? Familia Brock are şi destulă putere şi suficienți bani pentru una ca asta. De bani gheață am nevoie! Sau o linie de credit imensă. Susținută de bani gheață, nu de hîrtii de valoare. Sîntem faliți! Adică sîntem faliți dacă creditorii noştri se reped la noi. Simți mîna fiului său pe umăr.

— Ce-ai zis, fiule? Ziceai ceva de *Racheta?*

Culum era tulburat de paloarea feței lui Struan şi de verdele pătrunzător al privirii sale.

— Nava amiral. Am ajuns.

Culum îl urmă pe tatăl său pe punte. Nu călcase niciodată pe o navă de război, ca să nu mai vorbim de una atît de importantă. Nava Maiestății sale *Titan* era una dintre cele mai mari nave din lume.

Imensă, cu trei arbori, 74 de tunuri, montate pe trei punți suprapuse. Dar pe Culum nu-l impresionă. Lui nu prea îi păsa de nave. Ba şi ura marea. Era înspăimîntat doar la gîndul primejdiilor, al furiei dezlănțuite, ca şi de imensitatea mării şi, în plus, nici nu ştia să înoate. Se minuna cum de taică-său putea să iubească marea.

Multe nu ştiu eu despre tatăl meu, se gîndi el. Dar nu e de mirare. În toată viața mea abia de l-am văzut de cîteva ori, şi ultima dată cu şase ani în urmă.Tata nu s-a schimbat. Eu da. Acum ştiu ce am de gînd să fac în viață. Şi acum, dacă tot am rămas singur... îmi place să fiu singur şi mi-e silă să fiu singur.

O luă pe urmele tatălui său, coborî scara la puntea principală a tunurilor. Tavanul era atît de jos aici, încît trebuiau să se aplece în vreme ce se îndreptau spre cabina păzită de santinelă. Toată nava mirosea a praf de puşcă şi catran, a cînepă şi sudoare.

— 'Ziua! îl salută militarul de marină pe Struan, cu muscheta îndreptată aşa cum cerea regulamentul către el. Maestrul de arme!

Maestrul de arme, în uniforma lui stacojie, cu garniturile albe strălucind, păşi apăsat ieşind din camera de gardă. Arăta zdravăn ca o ghiulea şi avea o căpățînă la fel de rotundă.

— 'Ziua, dom'le Struan! Aşteptați doar o secundă, sir.

Bătu la uşa de stejar a cabinei cu tot respectul. Dinăuntru se auzi o voce:

— Intră! după care maestrul de arme închise uşa în urma lui.

Struan scoase din buzunar un trabuc şi i-l oferi lui Culum.

— Fiule, te-ai apucat de fumat de acum?

— Da, mulțumesc, tată!

Struan îi aprinse trabucul lui Culum şi apoi şi pe-al lui. Apoi se rezemă de unul din tunurile lungi de douăsprezece picioare. Ghiulelele erau aşezate cu multă grija într-o grămadă perfectă, gata de folosit. Ghiulele de şaizeci de livre. Uşa cabinei se deschise. Şi ieşi Longstaff, un bărbat zvelt, dichisit. Avea părul negru, cîrlionțat după cum cerea moda, cu nişte favoriți uriaşi. Frunte înaltă şi ochi negri. Santinela prezentă arma, iar maestrul de arme dispăru din nou în camera de gardă.

— Salutare, Dick, scumpul meu prieten. Ce mai faci? M-a mîhnit ceea ce-am aflat! Longstaff strînse nervos mîna lui Struan, îi zîmbi lui Culum şi-i întinse mîna. Trebuie să fii Culum. Eu sînt William Longstaff. Îmi pare rău că soseşti aici în nişte împrejurări atît de groaznice.

— Vă mulțumesc, Excelență, îi răspunse Culum, mirat că însuşi căpitanul superintendent al comerțului putea fi atît de tînăr.

— Dirk, nu te superi dacă te rog să mai aştepţi cîteva momente? Conferinţă cu amiralul şi căpitanii lui. În cîteva minute terminăm, îi spuse Longstaff căscînd. Am o mulţime de lucruri de discutat cu tine. Numai dacă eşti dispus să le discutăm.

— Da.

Longstaff aruncă îngrijorat o privire spre ceasul de buzunar, aur şi pietre scumpe, ce atîrna cu lanţ de cheutoarea redingotei de brocart.

— Auzi, aproape unsprezece! Parcă niciodată nu-mi ajunge timpul. Nu vrei să cobori în careul ofiţerilor?

— Nu, am să aştept aici.

— Cum vrei.

Longstaff intră repezit în cabină şi închise uşa în urma sa.

— Nu cumva e cam tînăr pentru misia de plenipotenţiar? îl întrebă Culum.

— Şi da, şi nu. Are treizeci şi şase de ani. Imperiile se durează de oameni tineri, Culum. Şi se pierd de cei bătrîni.

— Dar nici nu prea arată a englez. E cumva din Welsh?

— Maică-sa e spanioloaică! Ceea ce explică înclinaţiile lui spre cruzime, îşi spuse Struan în gînd. Era contesă. Taică-său ajunsese diplomat la curtea spaniolă. S-a încheiat una dintre acele căsnicii din lumea înaltă. Familia lui se înrudeşte cu cea a contelui de Toth.

Dacă nu eşti aristocrat din naştere, îi trecu prin minte lui Culum, indiferent cît de deştept ai fi, n-ai nici o şansă. Nici una. Nici una dacă nu prinzi o revoluţie.

— În Anglia, lucrurile stau cît se poate de prost, îi spuse el lui taică-său.

— Cum asta, fiule? îl întrebă Struan.

— Bogaţii sînt prea bogaţi, iar cei săraci prea săraci. Oamenii dau năvală la oraşe în căutare de lucru. Şi sînt mai mulţi oameni decît locuri de muncă, aşa încît patronii plătesc din ce în ce mai puţin. Oamenii mor de foame. Conducătorii chartişti sînt în închisori.

— O treabă bună. Ticăloşii aceia ce stîrnesc lumea ar fi trebuit spînzuraţi sau deportaţi, nu-i destul că-s în închisoare.

— Nu eşti de acord cu mişcarea chartistă? îl întrebă Culum, brusc prudent faţă de taică-său.

Charta poporului fusese scrisă cu mai puţin de trei ani înainte, iar acum devenise un simbol al libertăţii care-i aduna în jurul său pe toţi nemulţumiţii din Anglia. Charta cerea dreptul la vot pentru fiecare bărbat, desfiinţarea cerinţei de a fi proprietar pentru a avea dreptul să devii membru al parlamentului, circumscripţii electorale egale, vot

secret, parlament pe durată de un an, salarii pentru membrii parlamentului.

— Sînt de acord cu el ca document care cere nişte drepturi justificate. Dar nu-mi plac chartiştii şi nici conducătorii lor. Charta conține o mulțime de idei fundamentale bune, dar care au căzut în mîinile unor conducători cu totul nepotriviți pentru ele.

— Nu e o greşeală să te manifeşti pentru reformă. Parlamentul trebuie să facă nişte schimbări.

— Să te manifeşti, sînt de acord. Să discuți, să dezbați probleme, să scrii petiții, da' nu să stîrneşti lumea la violență şi să conduci revoluții. A avut dreptate guvernul să pună capăt tulburărilor din Wales şi Midlands. Dumnezeule, soluția nu e insurecția. Se aude că chartiştii nu s-au învățat minte încă, şi cumpără arme şi se adună în taină. Ar trebui călcați în picioare, Doamne!

— Dar aşa, călcîndu-i în picioare, n-o să reuşeşti să înăbuşi mişcarea chartistă. Prea mulți o sprijină şi sînt gata să-şi dea viața pentru ea.

— Atunci o să fie o mulțime de morți, fiule. Dacă aceşti chartişti nu se înarmează şi cu răbdare.

— Tu nu ştii cum arată acum insulele britanice, tată. Eşti de prea multă vreme aici. Răbdarea nu se împacă deloc cu stomacul gol.

— Aşa-i şi aici, în China. Peste tot în lume asta-i la fel. Dar revolta şi insurecția nu sînt în spiritul britanic.

În curînd o să fie, se gîndi cu amărăciune Culum, dacă nu se fac schimbări. Acum îi părea rău că plecase din Glasgow şi nimerise în acest Orient. Glasgow era centrul mişcării scoțiene a chartiştilor, iar el era conducătorul studențimii care se juruise în taină să trudească, să năduşească şi dacă e nevoie să şi moară pentru cauza chartismului.

Uşa cabinei se deschise din nou, santinela înțepeni în poziție de drepți. Amiralul, un bărbat îndesat, ieşi primul, cu fața crispată şi furioasă, îndreptîndu-se spre scară, urmat de căpitanii lui. Cei mai mulți căpitani erau oameni tineri, cîțiva însă cu părul încărunțit. Toți erau îmbrăcați în uniforme de marină, purtau tricorn, şi-şi zăngăneau sabia. Ultimul care ieşi era căpitanul Glessing. Se opri dinaintea lui Struan.

— Domnule Struan, pot să vă exprim condoleanțele mele? Mare nenorocire.

— Da!

E numai nenorocire să pierzi o soție minunată şi trei copii minunați? Sau poate în treaba asta e amestecat şi Dumnezeu sau chiar

şi diavolul? Sau or fi Dumnezeu, diavolul, soarta, acel *joss,* doar nişte nume diferite pentru acelaşi lucru?

— Şi ai fost îndreptățit să-l omori pe soldatul ăla afurisit, continuă Glessing.

— Nici nu l-am atins.

— Aaa! Am socotit că ai făcut-o. De unde mă aflam n-am putut vedea prea bine. Şi nici n-are mare însemnătate.

— L-ați îngropat pe mal?

— Nu, n-avea rost să pîngărim insula cu o boală ca asta. Vă spune ceva numele de Ramsey, domnule Struan? îl întrebă Glessing, retezînd cu bruschețe politețurile.

— Ramsey e un nume destul de comun, îi răspunse Struan prudent.

— Adevărat. Dar scoțienii se ajută totdeauna între ei. Nu e ăsta succesul firmelor dominate de scoțieni?

— Mda, e destul de greu să găseşti oameni în care să ai încredere, îi replică Struan. Dumitale îți spune ceva numele ăsta de Ramsey?

— E numele unui dezertor de pe nava mea, îi răspunse Glessing de-a dreptul. E văr cu nostromul dumitale, nostromul McKay, după cîte mi se pare.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic. Doar îți puneam la dispoziție o simplă informație. După cum bine ştii, orice navă comercială, fie ea înarmată sau nu, care adăposteşte vreun dezertor poate fi confiscată. De Marina regală! spuse zîmbind Glessing. Mare prostie să dezertezi. Unde să se ducă bietul de el decît pe o altă navă?

— Nicăieri!

Struan se simți încolțit. Era convins că Ramsey se afla pe una din navele sale, aşa cum era convins că în treaba asta era amestecat Brock şi poate chiar şi Glessing.

— Astăzi facem percheziție în toată flota. 'Nențeles că nu ai nici o obiecție.

— 'Nențeles. Sîntem cu mare băgare de seamă pe cine angajăm pe navele noastre.

— Foarte înțelept. Amiralul a socotit că Nobilei Case trebuie să i se acorde onoarea primului loc, aşa încît navele dumneavoastră vor fi percheziționate imediat.

Atunci, în situația asta, îşi zise, eu chiar că nu mai am nimic de făcut. Aşa că îşi şterse din minte problema asta.

— Domnule căpitan, aş vrea să ți-l prezint pe fiul meu cel mare... ăăă, pe fiul meu, atît, Culum. Culum, fă cunoştință cu faimosul căpitan Glessing, cel ce-a cîştigat pentru Anglia bătălia de la Chuenpi.

— Salutare! îi strinse Glessing mîna cu politețe.

Culum avea o mînă molatecă, cu degete lungi, puțin cam feminină... Niţeluş cam dandy, îi trecu lui Glessing prin minte. Jiletcă pe talie, cravată albastru palid şi guler înalt. Probabil că e student. Ciudat să dai mîna cu unul care s-a potcovit cu ciumă de Bengal şi încă mai e în viață. Mă întreb dacă eu aş fi rezistat.

— Ei, n-a fost chiar o bătălie.

— Cum? Două fregate destul de mici împotriva a douăzeci de jonci de război, dimpreună cu vreo treizeci sau chiar mai multe nave incendiatoare? Şi asta nu-i bătălie?

— O confruntare... acolo, dom'le Struan. Ar fi putut fi o bătălie navală dacă...

Dacă n-am fi avut parte de afurisitul ăsta de Longstaff, care-i atît de laş, şi de tine, de tine, pirat afurisit, se simți el îmboldit să completeze.

— Noi, cei din marina comercială, socotim că a fost o bătălie în toată regula, Culum, insistă Struan cu o notă ironică. Noi nu pricepem deosebirea dintre o confruntare şi o bătălie navală. Noi sîntem doar nişte negustori paşnici. Dar atunci cînd pentru prima oară armiile Angliei pornesc împotriva armiilor Chinei, tărăşenia merită numele de bătălie. A avut loc doar acum un an de zile. Noi am fost cei care am tras prima salvă.

— Şi dumneata, ce-ai fi făcut, dom'le Struan, în locul nostru? Era singura decizie tactică potrivită.

— 'Nențeles!

— Căpitanul superintendent al comerțului a fost întru totul de acord cu acțiunile mele.

— 'Nențeles. Nici nu puteam face altceva.

— Iar porniți să refaceți vechile bătălii, căpitane Glessing? interveni Longstaff, care se ivise în cadrul uşii cabinei şi ascultase neobservat discuția.

— Nu, Excelența voastră, reluăm doar o veche confruntare. Eu şi domnul Struan nu am dat deloc ochii la Chuenpi, după cum prea bine ştiți.

— Şi de ce să fi dat ochi? Dacă domnul Struan ar fi avut comanda dumitale, probabil că ar fi luat aceleaşi decizii pe care le-ai luat şi dumneata. Dacă ai fi fost dumneata în locul domnului Struan, atunci ți-ai fi luat toate măsurile pentru a fi sigur că n-ar fi existat posibilitatea

de a fi atacat, şi ai fi riscat! Longstaff căscă, şi se jucă absent cu ceasul său de buzunar. Culum, tu ce-ai fi făcut?

— Nu ştiu, sir. Nu ştiu ce complicații existau atunci.

— Bine spus complicații, cuvîntul potrivit, chicoti Longstaff. Căpitane Glessing, ai plăcerea să ne ții tovărăşie? Un pahar de Xeres?

— Mulțumesc, sir, dar cred că e mai bine să mă întorc la nava mea! Glessing salută impecabil şi se retrase.

Longstaff îi invită pe Struan şi fiul său în sala de consiliu care de nevoie, slujea şi de apartament particular al căpitanului superintendent al comerțului. Era spartan şi funcțional, iar fotoliile adînci de piele, mesele de hărți, dulapurile, precum şi masa cea mare de stejar erau fixate bine în podea. În spatele mesei de stejar bogat sculptate se vedea un semicerc de ferestre cu mai multe ochiuri care dădeau spre pupa. Cabina mirosea a catran, fum stătut de tutun şi a mare, nelipsind bineînțeles nici izul de praf de puşcă.

— Steward! strigă Longstaff.

Uşa cabinei se deschise de îndată.

— 'Zent, dom'le!

Longstaff se întoarse spre Struan:

— Xeres, brandy, porto?

— Nişte Xeres mai sec, mersi.

— La fel şi eu, domnule, spuse şi Culum.

— Mie nişte porto, spuse Longstaff căscînd din nou.

— 'Țeles, dom'le!

Stewardul luă sticlele cu pricina dintr-un bufet şi turnă vinul în nişte pahare frumoase de cristal.

— Culum, e prima ta vizită în străinătate? îl întrebă Longstaff.

— Da, sir.

— Da' bănuiesc că eşti la curent cu recentele noastre „complicații”?

— Nu, Excelența voastră. Tata n-a prea scris, iar despre China nu se vorbeşte mare lucru în ziarele noastre.

— Hmm! În curînd se va vorbi, nu-i aşa, Dirk?

Stewardul îi oferi paharul întîi lui Longstaff şi apoi musafirilor săi.

— Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

— 'Țeles, sir.

Stewardul lăsă sticlele la îndemînă şi ieşi.

— Un toast! spuse Longstaff, şi Struan îşi aminti de toastul lui Robb şi regretă acum că prima vizită o făcuse la nava amiral. Pentru o plăcută şedere aici, Culum, şi o călătorie în bună siguranță spre casă.

Băură. Vinul de Xeres sec era excelent.

— Culum, aici se face istorie. Şi nu-i nimeni mai în măsură să-ți povestească despre ce se întîmplă aici decît tatăl tău.

— Culum, există un vechi proverb chinezesc: adevărul are mai multe fețe, spuse şi Struan.

— Nu pricep.

— Am vrut să spun că părerea asupra faptelor nu e neapărat şi singura adevărată! ceea ce-i aminti de fostul viceregе Ling, aflat acum în dizgrație la Canton, pentru că politica lui fusese cea care grăbise conflictul deschis cu Marea Britanie, iar în prezent aştepta sub apăsarea unei condamnări la moarte. Diavolul acela de Ling tot mai e la Canton?

— Aşa cred. Acum trei zile cînd l-am întrebat, Excelența sa Ti-sen mi-a zîmbit şi mi-a răspuns în cimilituri: „Stacojiul e fiul cerului. Cum poate omul să ştie care e voia cerului?" Împăratul chinez e numit aici fiul cerului, explică Longstaff spre ştiință lui Culum. Iar „stacojiul" e un alt nume al său pentru că numai el are voie să scrie cu cerneală stacojie.

— Culum, chinezii sînt ciudați, un popor tare ciudat, îi spuse şi Struan. De exemplu, din trei sute de milioane de oameni numai împăratului îi e îngăduit să folosească această culoare stacojie. Încearcă să-ți închipui numai atît. Dacă regina Victoria ar spune „De acum încolo numai mie mi-e îngăduit să folosesc cerneală stacojie", indiferent cît de mult o iubim noi, patruzeci de mii de britanici ar jura ca din clipa aceea să nu mai folosească alt fel de cerneală decît stacojie. Aşa aş face şi eu.

— Şi oricare negustor care face afaceri cu China, întări Longstaff cu un rînjet de care nici el nu-şi dădea seama, în aceeaşi clipă i-ar trimite un butoi cu această culoare, cu plata în bani peşin la livrare, şi i-ar spune Maiestății sale britanice că vor fi fericiți să devină furnizorii Coroanei la acest preț. Şi îşi vor scrie această scrisoare cu cerneală stacojie. Exact aşa bănuiesc eu că s-ar petrece lucrurile. Şi unde am fi noi dacă n-ar exista comerțul?

Urmă o scurtă tăcere şi Culum se întrebă de ce tatăl său trecea cu vederea această insultă. Sau poate nu era nici o insultă în vorbele lui? Sau nu era oare o altă dovadă pe care o oferea viața şi anume că aristocrații totdeauna zîmbeau de sus la oricine nu era aristocrat? Ei bine, Charta o să rezolve ea şi cu aristocrații o dată pentru totdeauna.

— Will, ai vrut să mă vezi? îl întrebă Struan simțindu-se obosit de moarte, piciorul îl durea, la fel ca şi umerii.

— Mda, doar cîteva lucruri mărunte care s-au întîmplat de cînd... În ultimele două zile. Culum, vrei să fii bun şi să ne laşi singuri o clipă? Vreau să vorbesc numai cu tatăl tău.

— Bineînțeles, sir, spuse Culum ridicîndu-se.

— Nu e nevoie, Will, interveni Struan, care, dacă n-ar fi văzut zîmbetul acela de superioritate al lui Longstaff, l-ar fi lăsat pe Culum să plece. Acum Culum e partener al firmei Struan. Şi într-o zi va şi conduce firma în calitate de Tai-Pan. Poți să ai încredere în el aşa cum ai în mine.

Culum ar fi vrut să zică: „N-am să fac parte niciodată din compania asta, niciodată. Eu am alte planuri.” Dar nu fu în stare să scoată un cuvînt.

— Culum, trebuie să te felicit atunci, spuse Longstaff. Să fii părtaş la firma Nobilei Case... ei bine, e o cinste cum nu e alta.

Nu şi atunci cînd eşti falit, îi stătu pe limbă lui Struan să zică.

— Culum, stai jos.

Longstaff începu să bată încăperea şi zise:

— Pentru mîine a fost convenită o întîlnire cu plenipotențiarul chinez pentru a discuta amănuntele tratatului.

— El a sugerat locul şi ora sau tu le-ai fixat?

— El.

— Atunci e mai bine să le schimbi. Alege un alt loc de întîlnire şi altă oră.

— De ce?

— Pentru că de eşti de acord cu cele suflate de el, atunci şi el şi toți ceilalți mandarini or să socotească asta drept un semn de slăbiciune.

— 'N regulă, dacă zici tu aşa. Atunci poimîine, nu? La Canton, nu?

— Mda. Ia-i şi pe Horatio şi Mauss. Vin şi eu cu tine, dacă vrei, şi o să ajungem cu patru ceasuri mai tîrziu.

— Ei, Dirk, fir-ar să fie, de ce să ajungem la astfel de excese ridicole? Patru ceasuri? Pă cuvîntul meu!

— Nu e ridicol nimic. Purtîndu-te cu ei ca un superior cu unul într-o postură inferioară îi pui într-o situație dezavantajoasă. Struan se uită la Culum. Dacă te apuci să joci un joc oriental, atunci trebuie să-l joci după regula orientalilor. Unele lucruri mărunte devin foarte importante. Excelența sa are o situație foarte dificilă aici. O singură mică greşeală şi rezultatul ei va dura cincizeci de ani. Trebuie să se grăbească, dar cu nemăsurat de multă prudență.

— Mda. Şi fără nici un fel de ajutor, fir-ar să fie! spuse Longstaff, dădu peste cap paharul şi şi-l umplu din nou. De ce naiba nu se pot purta şi ei ca nişte oameni civilizați n-am să pricep niciodată. În afară de tatăl tău nu e nici unul care să mă ajute. Cabinetul de miniştri din țară habar nu are cu ce probleme mă confrunt eu aici, şi nici nu-i pasă.

Sînt numai de capul meu aici. Îmi dau nişte indicaţii imposibile şi se aşteaptă să rezolv totul cu un popor imposibil ca ăsta. Pă cuvîntul meu! Uite, trebuie să întîrziem cu patru ceasuri pentru ca să le dovedesc că noi sîntem mai tari, cînd ştie oricine că noi sîntem mai tari!

Enervat, luă o priză de tutun, strănută.

— Will, cînd ţii licitaţia pentru terenuri?

— Păi, ăăă, am zis că atunci cînd o să aprobe şi cabinetul tratatul. E vreme berechet. Să zicem în septembrie.

— Nu-ţi mai aduci aminte ce ziceai? Credeam că doreai să începi de îndată construcţiile în Hong Kong.

Longstaff încercă să-şi amintească. Parcă ceva-ceva îşi aducea aminte să-i fi spus lui Struan. Dar ce anume?

— Păi, sigur, cedarea teritoriului Hong Kong nu e oficializată pînă cînd nu aprobă amîndouă guvernele tratatul... vreau să zic că aşa se obişnuieşte, nu-i aşa?

— Da, dar nu trăim nişte împrejurări obişnuite, spuse Struan jucîndu-se cu paharul. Hong Kong-ul e al nostru. Cu cît începem mai curînd să construim, cu atît mai bine, nu exact aşa ziceai?

— 'Nţeles că-i al nostru!

Cum naiba era planul? Longstaff îşi înăbuşi un căscat.

— Ziceai că tot teritoriul aparţine reginei. Că atîta vreme cît eşti în mod oficial primul guvernator al Hong Kong-ului, în calitate de plenipotenţiar dispui cum vrei de guvernarea insulei. Dacă dai o proclamaţie specială în acest sens, atunci totul se desfăşoară exact aşa cum ai plănuit. Dacă aş fi în locul tău, aş ţine licitaţia de vînzare a terenurilor luna viitoare. Will, nu uita că pentru colonia asta ai nevoie de veniturile din taxe. Cabinetul de miniştri e foarte sensibil cînd e vorba de colonii care nu se pot chivernisi financiar singure.

— Corect. Mda. Perfect adevărat. 'Nenţeles. Trebuie să începem şi treaba asta cît mai curînd posibil. Prima licitaţie va fi luna viitoare. Ia stai să văd. Cum facem, vindem terenul în folosinţă veşnică, sau îl concesionăm, sau cum?

— Concesiune pe nouăzeci şi nouă de ani. După obişnuitele canoane ale Coroanei.

— Excelent! spuse Longstaff, făcînd un gest de om neajutorat. Ca şi cum n-am avea şi aşa destulă bătaie de cap, Culum. Acum musai să ne apucăm să procedăm ca nişte neguţători. Şi cum naiba începi tu pentru a pune temelia unei colonii, ei? Şi trebuie să ne pornim să facem canale de scurgere şi străzi şi să ridicăm construcţii şi numai

Dumnezeu ştie cîte altele încă. Un tribunal şi o puşcărie, Dumnezeule! spuse şi se opri dinaintea lui Culum. Ai vreun fel de pregătire juridică?

— Nu, Excelența voastră, îi răspunse Culum. Doar o jumătate de facultate în domeniul artelor.

— Nu contează. Trebuie să am şi eu un secretar pentru colonie, un aghiotant general, un vistier şi Dumnezeu mai ştie ce. Mai trebuie să existe şi un fel de forță polițienească. Ai vrea să te ocupi de organizarea poliției?

— Nu, mulțumesc, sir! răspunse Culum, încercînd să nu trădeze şocul pe care-l trăia.

— Ei bine, sînt sigur că trebuie să existe vreun loc unde să te putem folosi. Toată lumea trebuie să se implice. Eu nu pot să mă ocup chiar de toate. Gîndeşte-te ce ți-ar place să faci şi spune-mi şi mie. Avem nevoie de oameni de nădejde.

— De ce nu-l numeşti aghiotant? spuse Struan. Ți-l împrumut pe termen de şase luni de zile.

— Excelent, îi zîmbi Longstaff lui Culum. Buun! Te numesc aghiotant secretar colonial. Minunat. Ia să vedem. Ocupă-te tu de pregătirile pentru licitația terenurilor. E prima ta misie.

— Dar eu nu ştiu nimic despre vînzarea terenurilor, sir. Habar nu am o iotă de...

— Ştii tot atît cît oricare altul, şi taică-tău te poate ajuta. O să fii... ăăă... aghiotant secretar colonial. Minunat. Acum pot să nu-mi mai bat eu capul cu problema asta. Trebuie să afli ce trebuie făcut şi cum trebuie făcut şi să-mi aduci la cunoştință ce e necesar pentru a ține licitația în mod oficial. O să ținem o licitație. E cel mai cinstit, după cîte îmi închipui eu. Longstaff îşi umplu din nou paharul. Ei, şi fiindcă veni vorba, Dirk, am ordonat evacuarea insulei Chushan.

Struan simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Will, de ce-ai făcut una ca asta?

— Am primit o scrisoare specială din partea Excelentei sale Ti-sen acum două zile să întreprindem această evacuare pentru a sluji drept dovadă a bunei noastre credințe.

— Puteai să mai aştepți.

— Voia un răspuns imediat şi... ăăă... nu era chip să ajungă cineva la tine.

— Imediat, în protocolul chinezesc, înseamnă orice, oricît, chiar şi un secol.

Oh, Willie, sărman dobitoc, se gîndi el, de cîte ori trebuie să-ți explic acelaşi lucru? Longstaff simți că Struan îl mînca din priviri.

— Trimitea o copie a tratatului şi împăratului şi voia să menționeze şi că noi am dispus evacuarea. Oricum aveam să le restituim insula, m'nu? Aşa stabilisem în planul nostru. Ei, fir-ar să fie, şi care-i deosebirea dacă o facem acum sau mai tîrziu?

— Pentru chinezi e foarte important momentul cînd se face sau nu se face ceva anume. Ordinul a plecat?

— Da, l-am expediat ieri. Ti-sen a fost atît de amabil încît ne-a pus la dispoziție serviciile rețelei imperiale de olăcari. Prin ei am trimis ordinul.

Trăsni-te-ar să te trăsnească, îi trecu lui Struan prin minte. Dobitoc nesuferit.

— Ai făcut foarte rău că ai folosit serviciile lor pentru dispozițiile noastre. Noi ne-am pierdut din cinstea obrazului, iar ei au cîştigat un punct avantaj. Acum nu mai foloseşte la nimic să trimiți o navă. Glasul îi suna rece şi aspru. Cînd ar ajunge nava la Chushan, evacuarea ar fi fapt împlinit. Ei, dacă s-a făcut s-a făcut, şi asta-i. Dar nu a fost înțelept. Chinezii vor interpreta acest gest drept un semn de slăbiciune.

— Am crezut că acest gen de bună credință e o idee minunată, minunată, continuă Longstaff, încercînd să-şi învingă enervarea. La urma urmei am dobîndit tot ce doream. Despăgubirile de război pe care ei trebuie să le plătească sînt mici... doar şase milioane de dolari, şi acoperă cu vîrf prețul opiului pe care l-au distrus. Canton-ul e din nou deschis comerțului. Şi avem şi Hong Kong-ul, în cele din urmă! Ochii îi străluceau. Totul aşa cum am plănuit. Insula Chushan nici n-are importanță. Ziceai să luăm insula doar aşa, pentru orice eventualitate. Hong Kong-ul e însă al nostru. Iar Ti-sen mai zicea că o să numească un mandarin pentru Hong Kong într-o lună şi o să...

— Ce-o să facă? icni Struan uluit.

— O să numească un mandarin la Hong Kong. Ce s-a întîmplat?

Stăpîneşte-ți firea, îşi spuse Struan, făcînd un efort supraomenesc. Ai fost stăpîn pe tine tot timpul. Nepriceputul ăsta slab de minte e unealta ta cea mai importantă.

— Will, dacă-i îngădui una ca asta, e ca şi cum i-ai da depline puteri asupra Hong Kong-ului.

— Ba deloc, dragul meu, m'cum? Hong Kong-ul e teritoriu britanic. Păgînii vor fi sub flamura noastră, sub guvernul nostru. Dar cineva trebuie să se ocupe şi de afurisiții ăştia, m'cum? Şi trebuie ca cineva să plătească şi taxele vamale. Şi unde e mai bine decît în Hong Kong? O să aibă propriul lor serviciu vamal, magaziile lor...

— Cum, cum? Cuvintele parcă plesniră izbindu-se de peretele de stejar. Doamne Dumnezeule, sper că n-ai fost de acord şi cu treaba asta!

— Dirk, nu văd nimic rău in asta. P'onoarea mea, asta nu schimbă nimic, m'cum? Ba ne şi scapă de multă bătaie de cap. Nu mai trebuie să ne ducem la Canton. Facem toate operațiile astea de aici.

Ca să nu se simtă ispitit să-l strivească pe Longstaff ca pe o ploşniță, Struan se îndreptă spre birou şi-şi turnă nişte brandy. Stăpîneşte-te. Nu-l doborî acum. Nu e momentul potrivit. Trebuie să te foloseşti de el.

— Ai fost de acord cu Ti-sen ca să numească un mandarin la Hong Kong?

— Ei, dragul meu, nu s-ar putea spune că am fost chiar de acord. Am spus numai că sînt de acord că ar fi o idee bună.

— Şi ai făcut asta în scris?

— Da. Ieri! Lonstaff era uimit de reacția exagerată a lui Struan. Dar nu asta încercăm noi să împlinim de atîta vreme? Să tratăm direct cu mandarinii şi nu cu neguțătorii chinezi *hong?*

— Da, dar nu pe insula noastră, Dumnezeule!

Struan se străduia să nu ridice vocea şi se gîndea cu intensitate. Afurisită caricatură de conducător politic, grămadă de rahat tîmpită, care nu eşti în stare să iei o hotărîre ca lumea cu ifosele tale nesărate de aristocrat.

— Dacă sîntem de acord cu una ca asta e ca şi cum am îneca definitiv Hong Kong-ul. Pierdem totul.

Longstaff se trase de lobul urechii, dezumflîndu-se sub privirile lui Struan.

— De ce, tată? întrebă Culum.

Spre uşurarea lui Longstaff, privirile lor se întoarseră spre Culum, şi prin minte îi trecu: Chiar aşa, de ce? De ce să pierdem totul, m'cum? Am socotit că e o soluție cît se poate de bună.

— Fiindcă sînt chinezi.

— Nu pricep.

— Ştiu, fiule.

Ca să-şi înăbuşe durerea pentru pierderea celor din familia lui – durerea zvîrcoli deodată în adîncul sufletului său – şi ca să-şi abată gîndul de la grijile şi disperarea că au pierdut averea, Struan făcu un efort să explice, atît pentru Longstaff, cît şi pentru Culum.

— Primul lucru pe care trebuie să-l pricepeți: de o mie cinci sute de ani chinezii numesc China Imperiul de Mijloc – tărîmul pe care zeii l-au

aşezat între cerurile de deasupra şi pămîntul de dedesubt. Prin definiție, chinezul e o ființă unică şi superioară. Ei socotesc că toți ceilalți, dar absolut toți, sînt nişte barbari fără nici un căpătîi. Şi că numai ei au harul dat de Dumnezeu, ca singurul neam de oameni civilizați, să stăpînească lumea. După mintea lor, regina Victoria e doar o vasală barbară care ar trebui să le plătească tribut. China n-are nici flotă, nici armate, şi putem face ce vrem cu ea, dar ei totuşi cred că tot ei sunt cei mai civilizați, cei mai puternici, cea mai bogată națiune de pe pămîntul ăsta, şi în privința asta socot că în fond au dreptate. Ați auzit de cele opt porunci?

Culum clătină din cap.

— Ei bine, acestea sînt condițiile cu care împăratul Chinei a acceptat să facă negoț cu „barbarii" acum o sută şi cincizeci de ani. Aceste porunci au limitat comerțul cu „barbarii" numai la un singur port, Canton-ul. Tot ceaiul şi mătasea trebuie plătite numai în argint, fără să se îngăduie nici un sistem de credit, iar contrabanda a fost interzisă. „Barbarilor" li s-a îngăduit să-şi ridice antrepozite şi factorii pe un teren de jumătate de milă lungime pe două sute de iarzi lățime la Canton şi „barbarii" au fost obligați să nu iasă din acest perimetru îngrădit cu ziduri – Colonia din Canton – şi nu li s-a îngăduit să rămînă aici decît în perioada sezonului de iarnă, cînd se poate naviga, din septembrie pînă în martie, după care erau nevoiți să-şi ia tălpăşița şi să se ducă la Macao. În colonie nu era îngăduit nimănui să-şi aducă familia, sub nici un motiv, femeilor li se interzicea dreptul de a pune piciorul aici. În colonie nu era permis să se găsească nici un fel de arme. La fel erau interzise învățarea limbii chineze, plimbările cu barca, lecticile, ca şi întîlnirile cu populația chinezească. Navelor de război „barbare" le era interzis să treacă dincolo de estuarul de la rîul Pearl. Toate navele comerciale „barbare" trebuiau să ancoreze la Whampoa, la treisprezece mile în josul rîului, cînd încărcătura trebuia trecută pe navele lor, iar taxele de export plătite în argint. Întregul comerț al „barbarilor" trebuia să se facă numai printr-o corporație, o breaslă formată din zece negustori chinezi numită de noi Co-hong. Tot acest Co-hong era singurul îndrituit să ne furnizeze alimente, să ne pună la dispoziție un anumit număr de servitori, barcagii şi compradori. Şi, în fine, porunca ce ne-a bătut în cuie pe cruce, chiar cea pe care o anulează acest tratat, subliniază că numai acest Co-hong primeşte toate petițiile, cererile şi plîngerile „barbarilor", care apoi, numai prin această instituție, vor fi înaintate mai departe mandarinilor. Miezul acestor porunci era să ne țină cît mai departe de viața Chinei, să ne hărțuiască

şi să ne stoarcă pînă la ultimul penny. Şi nu uitaţi încă un lucru despre chinezi: le plac banii. Dar de ceea ce storceau de la noi se bucura numai clasa conducătoare, Manchu, nu şi ceilalţi chinezi. Cei din această clasă socotesc că ideile noastre de creştinism, parlament, sufragiu şi mai ales de egalitate dinaintea legilor şi a sistemului juridic sînt revoluţionare, periculoase şi dăunătoare. În schimb vor să pună mîna pe argintul nostru. Prin aceste porunci, noi rămînem fără nici o apărare în faţa lor, tot comerţul nostru era controlat de ei şi sufocat după cum le era pofta. Dar chiar şi aşa tot mai cîştigam şi noi ceva.

Struan zîmbi.

— Am cîştigat o groază de bani, şi ei la fel. Cele mai multe din aceste porunci au căzut de la sine datorită lăcomiei funcţionarilor lor oficiali. Cele mai importante dintre ele – fără nave de război, fără nici un fel de contact oficial decît prin mijlocirea acestui Co-hong, fără femei la Canton, fără dreptul de a rămîne aici dincolo de luna martie sau înainte de septembrie – au rămas valabile. Şi o măsură tipic chinezească – negustorii din Co-hong erau făcuţi răspunzători pentru noi. Era destul să se ivească o „complicaţie" şi mînia împăratului se abătea asupra lor. Atît de obişnuit pentru spiritul chinezesc. Cei din Co-hong care ne storceau pe noi erau la rîndul lor storşi pînă dădeau faliment, cei mai mulţi. Firma mea are şi acum hîrtii fără nici un fel de valoare pentru şase sute de mii de guinee, iar Brock cam tot atît. Cei din Co-hong trebuie să-şi cumpere de la împărat funcţiile, şi există obiceiul să trimită mereu daruri imense mai marilor lor... de ziua împăratului datina spune ca fiecare din ei să trimită un dar de cincizeci de mii de taeli de argint. Deasupra celor din Co-hong se află însărcinatul special cu tributul, numit personal de împărat. Noi îi spunem Hoppo. El e răspunzător de stoarcerea birurilor de la mandarinii din Canton, de la Co-hong şi de la oricine mai poate. Dar şi acest Hoppo îşi cumpără slujba, şi e cel mai mare neguţător de opiu, printre altele, şi numai din asta adună o avere. Aşa încît dacă îngăduim un singur mandarin în Hong Kong atunci ne trezim aici cu tot sistemul ăsta. Mandarinul va deveni imediat Hoppo. Toţi chinezii vor deveni supuşii lui, toţi negustorii chinezi care vor veni să facă negoţ cu noi vor fi din cei ce-şi cumpără acest drept şi deci plătitori de tribut şi în schimb ne vor sili şi pe noi să plătim din greu. Hoppo îi va zdrobi pe cei ce ne vor ajuta şi-i va ajuta pe cei ce ne urăsc. Şi n-o să se lase pînă ce nu ne va alunga de aici.

— De ce?

— Pentru că sînt chinezi.

Struan se întinse ca să-şi mai dezmorțească umerii, simțind cum oboseala îl copleşeşte, apoi se ridică şi se duse spre bufet şi-şi mai turnă un pahar de brandy: Aş vrea să fiu chinez măcar pentru un ceas, se gîndi el sleit. Atunci aş putea să-mi trag frumos un milion de taeli de undeva fără nici o bătaie de cap. Dacă ăsta-i răspunsul, îşi spuse el, atunci încearcă să gîndeşti ca un chinez. Eşti Tai-Panul „barbarilor", mandarin cu puteri fără margini. Care-i rostul puterii dacă nu o foloseşti pentru ca să întorci acel *joss* în folosul tău? Cum poți să-ți foloseşti puterea? Cine are un milion de taeli? Pe cine poți strînge cu uşa ca să-l dobîndeşti? Cine-ți este îndatorat pentru vechi înlesniri?

— Dirk, ce trebuie să facem acum? Vreau să zic, ăă, că sînt de acord cu tine, se dezmetici Longstaff.

— Ar fi bine să-i trimiți lui Ti-sen de îndată o scrisoare. Şi să-i spui... nu, să-i ordoni...

Struan se opri deodată în clipa în care mintea i se limpezi. Oboseala îi dispăru ca prin farmec. Eşti un idiot, circar palavragiu şi fără minte! Ti-sen! Ti-sen, el e cheia. Un singur mandarin. Asta trebuie să accepți. Două măsuri trebuie luate: întîi, anulează înțelegerea lui Longstaff, care oricum va fi anulată, în al doilea rînd, într-o săptămînă sau două, fă-i lui Ti-sen în mare taină propunerea ca, în schimbul unui milion de taeli în argint, să-l convingi pe Longstaff să-şi schimbe gîndul şi să îngăduie un singur mandarin la Hong Kong. Ti-sen va muşca din propunere pentru că va cîştiga de îndată tot ceea ce războiul l-a obligat să piardă, o să-i stoarcă pe cei din Co-hong de milionul ăsta, iar aceştia vor fi încîntați să plătească pentru că vor adăuga milionul la prețul ceaiului pentru care se dau de ceasul morții ca să ni-l vîndă, iar noi ne zbatem ca să-l dobîndim. Bietul de tine, Willie, nu mai e nici o problemă, şi nici unul dintre ceilalți negustori nu vor avea nimic de spus împotriva unui singur mandarin. Şi nici nu-i vom spune individului „mandarin", o să inventăm alt nume pentru a-i păcăli pe cei mai deştepți. „Împuternicit pentru comerț." Negustorii noştri nu vor zice nimic împotriva unui chinez „împuternicit pentru comerț", pentru că omul o să sprijine comerțul şi va ajuta la simplificarea plății taxelor vamale. Ei, şi acum prin cine să-i fac această propunere? 'Ne'nțeles prin bătrînul Jin-qua. E cel mai bogat şi mai vulpoi dintre toți cei din Co-hong, principalul tău furnizor, şi-l cunoşti de douăzeci de ani. El e omul potrivit, fără-ndoială. Un mandarin va fi garanția viitorului Nobilei Case. Da, da'. Dar o să ducă de rîpă Hong Kong-ul. Şi o să-ți distrugă tot planul. Vrei să rişti în jocul acesta ca să ajungi la înțelegere, ştiind că apoi mai tîrziu va trebui să-i tragi tu pe ei pe sfoară? E un risc cumplit, doar ştii că un singur

mandarin înseamnă învierea întregului sistem. Nu poți lăsa moştenire lui Robb sau Culum, sau copiilor lor, un astfel de pact cu diavolul. Dar fără argintul ăsta nu mai există nici Nobila Casă şi nici un viitor.

— Ce spuneai tu, Dirk?

— Porunceşte-i lui Ti-sen, în numele reginei, să uite că v-ați înțeles vreodată asupra numirii unui mandarin la Hong Kong.

— Exact ce gîndeam şi eu! spuse Longstaff fericit, aşezîndu-se la birou şi luînd pana de gîscă. Ce-ar trebui să scriu?

Dar, sărmane Willie, ce-ar trebui să fac eu ca să rezolv cea de-a doua problemă? se întrebă Struan. Scuză oare scopul mijloacele?

— Scrie aşa: Lui Ti-sen, la Canton. Proclamație specială: Numai Maiestatea sa britanică, regina Victoria, are autoritatea să numească funcționari oficiali în insula britanică Hong Kong. Aşa încît aici nu vor putea funcționa persoane oficiale chinezeşti şi nici un fel de servicii vamale de nici un fel! Struan şovăi un moment şi apoi continuă stăpîn pe sine, simțind că socoteala lui era corectă. Şi toți chinezii ce vor locui în Hong Kong de aici înainte vor fi supuşi britanici, şi supuşi numai legilor Angliei.

— Dar asta depăşeşte împuternicirea pe care o am!

— E cît se poate de obişnuit ca un plenipotențiar să-şi depăşească împuternicirile. De asta sînt şi aleşi cu atîta grijă, Will. De asta am ajuns noi un imperiu. Raffles, Hastings, Clive, Raleigh, Wellington. Deții împuternicirea de plenipotențiar al guvernului Maiestății sale pentru a încheia un tratat cu China. Ce ştiu cei din țară despre China şi ce mare lucru le pasă lor. Dar tu eşti un înainte mergător, făcător de istorie, Will. Eşti pe cale să accepți doar o măruntă insulă pustie, aproape nelocuită, cînd obiceiul în lume e să pui mîna pe continente întregi, cînd ai putea lua în stăpînire întreaga Chină dacă ai pofti. Dar dovedeşti că eşti cu atît mai luminat.

Longstaff şovăi şi începu să sugă capătul penei de scris.

— Mda, dar am fost de acord cu chinezii din Hong Kong să se supună legilor chineze, în afară de cele ce prevăd tortura! O picătură de sudoare i se adună pe bărbie. Era clauză în tratat şi am dat o proclamație specială.

— Ți-ai schimbat pur şi simplu părerea, Will. Aşa cum şi-a schimbat-o şi Ti-sen. Doar nu exista nici o clauză care să prevadă numirea unui mandarin.

— Dar se subînțelege.

— Nu şi după opinia ta. Nici a mea. Vrea să te fraierească. Aşa cum a făcut în privința insulei Chushan.

— Cam aşa, fu de acord Longstaff, fericit că fusese convins. Ai perfectă dreptate, Dirk. Absolut. Dacă-i lăsăm să exercite orice fel de control... ai perfectă dreptate. O să înceapă iar cu vechile lor blestemății, m'cum? Mda. Şi ar cam fi vremea să vadă şi chinezii ce înseamnă cu adevărat legea. Lege şi disciplină. Mda. Ai perfectă dreptate.

— Şi încheie scrisoarea aşa cum ar face-o şi împăratul lor: Temeți-vă de mînia mea şi ascultați cu nezmintită supunere! Şi semnează cu toate titlurile tale, spuse Struan şi deschise uşa cabinei.

— Maestrul de arme!

— Da, sir!

— Excelența sa are nevoie de secretar, de domnul Sinclair, fuga marş!

— Da, sir!

Longstaff termină de scris. Citi din nou cele puse pe hîrtie.

— Nu e puțin cam tăioasă? Adică nu pomenim nici unul din titlurile sale şi încheiem ca într-un edict al împăratului?

— Asta-i tot şpilul. O să pofteşti să-l publici şi în presă.

— Dar e un document privat.

— E un document istoric, Will. Unul de care poți fi mîndru. Şi unul care o să-l facă pe amiral să fie încîntat de tine. Apropo, de ce era atît de furios?

— Ei, ca de obicei, şi Longstaff începu să-l maimuțărească pe amiral. Fir-ar să fie, sir, am fost trimişi aici ca să ne luptăm cu păgînii ăştia, şi după două debarcări în care n-am întîmpinat nici o rezistență dacă e să vorbim, ați încheiat un amărît de tratat demn de toată mila, care ne aduce cu mult mai puțin decît v-a ordonat secretarul de externe să cereți. Unde sînt porturile deschise pe care vi s-a poruncit să le dobîndiți? Dirk, eşti sigur că cerînd mai puțin am procedat mai bine? Ştiu că înainte aşa ai zis, dar, ăăă, negustorii par să socotească asta drept o mare greşeală. Adică faptul că n-am dobîndit porturi deschise.

— Hong Kong-ul e mult mai important, Will.

— Dacă tu eşti atît de convins. Amiralul era foarte zburlit din cauza unor dezertări şi, bineînțeles, din cauza întîrzierii în aplicarea ordinului împotriva contrabandei. Iar toți negustorii au țipat cît au putut.

— În frunte cu Brock?

— Da, ticălosul ăla prost crescut.

Struan simți cum îl apucă disperarea.

— Şi le-ai spus negustorilor că ai de gînd să anulezi acest ordin?

— Ăăă, Dirk, nu le-am spus chiar aşa de-a dreptul, dar le-am dat de înțeles că va fi anulat.

— Şi i-ai dat de înțeles şi amiralului că anulezi ordinul?

— Păi, ăăă, i-am sugerat că nu e bine să-l pună în aplicare. A fost furios nevoie mare şi mi-a spus că o să-şi expună punctele de vedere amiralității! oftă Longstaff, apoi căscă. P'onoarea mea, habar nu are de miezul problemelor. Deloc. Dirk, ți-aş rămîne îndatorat dacă ai încerca să-i mai bagi în cap cum e chestia cu negoțul, hmm? Am încercat, dar n-am reuşit să-i vîr nimic în căpățînă.

Nici eu într-a ta, Willie, îi trecu lui Struan prin minte. Dacă Robb a cumpărat opiu sîntem şi mai rău în găleată. Iar dacă n-a cumpărat cumva, tot sfîrşiți sîntem. Dacă nu se încheie afacerea – un mandarin blestemat pentru un blestemat de milion.

— Nu ştiu ce m-aş face fără sfatul tatălui tău, Culum.

Longstaff luă o priză de tutun dintr-o cutie de prizat, bătută în pietre prețioase. Fir-ar afurisită de treabă, eu sînt diplomat, nu unul care se ține de războaie. Să ajung guvernator la Hong Kong e doar primul pas. Întîi guvernator aici, apoi poate ceva mai de soi. Poate Bengalul. Jamaica... ei, acum acolo e un post bun. Canada? Nu, e prea afurisit de frig acolo. Bengalul, sau poate altul dintre statele din India.

— Culum, în Asia e tare complicat. Trebuie să te descurci cu atîtea păreri deosebite şi atîtea interese, cele ale coroanei, ale negustorilor, ale misionarilor, ale marinei regale şi armatei, şi ale chinezilor, şi toate bătîndu-se cap în cap. Şi, fir-ar să fie, şi chinezii sînt împărțiți în atîtea grupuri care se luptă între ele. Neguțătorii lor, mandarinii şi stăpînitorii Manchu! îşi băgă tutun de prizat din belşug în ambele nări, trase adînc în piept şi strănută. Bănuiesc că ştii că cei ce conduc China nici măcar nu sînt chinezi.

— Nu, domnule.

— Ăsta-i miezul discordiei în cea mai mare parte. Conducătorii sînt Manchu. Din Manciuria. Nişte barbari sălbatici din nordul Marelui Zid Chinezesc. Ei conduc China de două sute cincizeci de ani, după cîte se spune. Socot probabil că noi sîntem nişte proşti. Ne îmbrobodesc cum că pe toată lungimea în nordul Chinei s-a ridicat un zid pentru apărare împotriva hoardelor barbare, un zid imens, ca al lui Hadrian. Un fel de fortificații de peste trei mii de mile jumătate lungime, patruzeci de picioare înălțime şi treizeci grosime, destul de lat pe creastă ca să treacă opt călăreți cu tot cu cai, unul lîngă altul. Şi cu tunuri de veghe la fiecare trei sute de iarzi. Durat din cărămizi şi granit, şi cică ar fi fost ridicat acum două mii de ani! pufni el. Ridicol!

— Eu totuşi cred că zidul există, spuse Struan.

— Dirk, cum poți să crezi! replică Longstaff. Era imposibil să construiască astfel de fortificații acum două mii de ani.

— Culum, legenda spune că pe atunci în China din trei bărbați unul era înrolat pentru a lucra la zid. A fost construit în zece ani. Se spune că un milion de oameni au murit şi sînt îngropați în zid. Spiritele lor păzesc astfel zidul.

Culum zîmbi.

— Dacă e atît de imens, tată, atunci cei din neamul Manchu n-ar fi izbutit niciodată să treacă de el. Nu se poate să existe.

— Legenda spune că armatele lor au escaladat zidul prin înşelăciune. Generalul chinez însărcinat cu paza zidului şi-a vîndut poporul.

— Mai mult decît probabil, interveni Longstaff scîrbit. La orientalii ăştia nu găseşti simțul onoarei, m'cum? Generalul şi-a închipuit că poate el să uzurpe tronul folosindu-se de aceşti inamici. Numai că aceşti Manchu s-au folosit ei de el, apoi l-au ucis. În orice caz cam aşa sună povestea.

— Şi ce poveste, spuse şi Culum.

Privirea lui Struan deveni tăioasă.

— Ar trebui să te obişnuieşti cu o mulțime de poveşti ciudate. Şi încă ceva să ții minte, Culum: civilizația chineză are cinci mii de ani vechime. Cărți, tiparnițe, artă, poeți, guvern, mătase, ceai, praf de puşcă şi o mie de alte lucruri. Şi asta de mii de ani. Noi am ajuns la civilizație de numai cinci sute de ani. Dacă poți să-i spui aşa.

Se auzi un ciocănit în uşă şi Horatio se grăbi să intre.

— Excelență, m-ați chemat?

— Mda, vreau să traduci astea imediat în chineză şi să expediezi scrisoarea prin curier special. Şi trimite o copie şi domnului Skinner pentru a o publica.

— Da, sir. Horatio luă scrisoarea şi se întoarse spre Struan. Îmi pare tare rău pentru cumplitele veşti pe care le-am auzit, domnule Struan.

— Mulțumesc. Ți-l prezint pe fiul meu Culum. Domnul Horatio Sinclair.

Cei doi îşi strînseră mîinile, simpatizîndu-se din prima clipă. Horatio citi scrisoarea.

— O să-mi ia puțin timp ca s-o transcriu în stilul protocolar, sir.

— Excelența sa doreşte s-o traduci şi s-o expediezi exact aşa cum e scrisă acum, spuse Struan. Dar exact.

Horatio rămase cu gura căscată. Dădu uşor din cap.

— Înțeleg, am să... ăăă... am s-o fac imediat. Dar, domnule Struan, Ti-sen n-o să accepte niciodată una ca asta. Niciodată, Excelența voastră. Ar însemna să-şi păteze prea tare cinstea obrazului.

Longstaff se zburli.

— Obraz ai zis? Am să-i arăt eu parşivului ăluia de păgîn un obraz de-o să-l țină minte, pe Dumnezeul meu! Transmite-i amiralului complimentele mele şi roagă-l să expedieze scrisoarea cu o mare navă de linie la Whampoa, cu ordine să plece mai departe spre Canton dacă scrisoarea nu e acceptată pe loc.

— Da, sir.

— Auzi, să n-o accepte! mormăi Longstaff după plecarea lui Horatio. Auzi ce obrăznicie. Sînt cu toții nişte barbari păgîni. Cu toții. Şi chinezii şi mongolii. N-au simțul dreptății şi disprețul lor față de viața omului e de necrezut. Şi vînd tot, îşi vînd fetele, surorile, frații. De necrezut.

Culum îşi aminti deodată de mama şi frații lui, de moartea lor. Cum dădeau din ei un lichid apos, fie că vomau sau aveau scaune, de miasmele, crampele şi chinurile îngrozitoare, ochii lor înfundați în orbite şi spasmele morții. Apoi iar erau prinşi de convulsii, duhoarea era şi mai puternică pentru ca apoi, după ce se zbăteau să mai respire, să urmeze moartea. Şi chiar şi după moarte încă mai aveau cîte un spasm al muşchilor, ca maică-sa care, moartă de un ceas, s-a mai răsucit o dată în pat, deşi în ochii deschişi era pecetea morții, iar gura deschisă ca la toți morții. Şi vechea spaimă începu să-l prindă iar făcîndu-l să se simtă rău, şi se luptă să-şi schimbe gîndul, orice, numai să uite groaza de atunci.

— În privința vînzării terenurilor, sir. Mai întîi terenul trebuie măsurat. Şi cine o să facă treaba asta, sir?

— Găsim noi pe cineva, nu-ți bate tu capul.

— Poate Glessing, spuse Struan. Are experiență de cartograf.

— Bună idee. Am să vorbesc cu amiralul în chestia asta. Excelent.

— Ar fi bine să te gîndeşti ca plaja pe care a fost ridicat catargul steagului să poarte numele de Promontoriul Glessing.

Longstaff era uimit.

— Niciodată n-am să te înțeleg. De ce îți bagi singur bețe în roate doar pentru a perpetua numele unui om care te urăşte?

Pentru că duşmanii buni sînt prețioşi, se gîndi Struan. Şi am nevoie de Glessing. E în stare să-şi dea şi viața pentru a apăra Promontoriul Glessing şi asta înseamnă Hong Kong.

— O să facă plăcere celor din marina regală, spuse Struan. E doar o idee de-a mea.

— E o idee bună. Mă bucur că tu ai propus-o.

— Ei, cred că acum o să ne ducem la nava noastră, încheie Struan. Era obosit şi mai avea încă multe de făcut.

Isaac Perry se afla pe puntea dunetei navei *Thunder Cloud,* urmărindu-i pe militarii marini care căutau pe sub prelate şi prin bărci, prin lăzile de vele. Îi ura pe militarii marini ca şi pe ofițerii lor – de mult, fusese băgat cu sila în marina militară.

— Nu e nici un dezertor la bord, le spuse el din nou.

— Bun înțeles, îi replică tînărul ofițer.

— Vă rog dați ordin oamenilor dumneavoastră să nu mai facă atîta dezordine. Marinarii o să fie nevoiți să muncească un cart întreg să pună rînduială în urma lor.

— Nava dumneavoastră ar fi o pradă pe cinste, domnule căpitan Perry. Şi nava şi încărcătura, rînji ofițerul.

Perry îl fulgeră cu privirea pe McKay care se afla lîngă pasarelă, păzit de oameni înarmați. Eşti un om mort, McKay, se gîndi Perry, dacă l-ai ajutat pe Ramsey să se urce la bord.

— O barcă la pasarela pupa, strigă al treilea ofițer. Patronul soseşte la bord.

Perry se grăbi să iasă în întîmpinarea lui Struan.

— Le-a intrat în cap că noi avem un dezertor la bord, sir.

— Ştiu, îi replică Struan cînd ajunse să pună piciorul pe punte. De ce se află nostromul meu sub stare de arest? îl luă el în primire, cu o notă tăioasă în glas pe arogantul ofițer.

— E o măsură de precauție. E rudă cu Ramsey şi...

— Fir-ar să fie cu precauțiile voastre! Pînă cînd nu se dovedeşte a fi vinovat, omul e nepătat, la naiba! urlă Struan. Sînteți aici să cercetați, nu să-mi hărțuiți oamenii şi să mi-i arestați.

— Nu ştiu nimic, sir, izbucni şi McKay. Ramsey nu e la bord, eu nu l-am adus. Nu e! Nu e!

— Dumnezeu să te păzească, dacă e găsit aici! îi spuse Struan. Eşti consemnat la bord pînă la noi ordine. Treci sub punte.

— Da sir! răspunse McKay şi o luă la fugă.

— Pe Dumnezeul meu, Isaac! urlă ca turbat Struan. Ar trebui să fii căpitanul acestei nave. Ce lege spune că marina militară poate aresta fără mandat un om numai ca măsură de precauție?

— Nici una, sir, spuse Perry, făcîndu-se mic de tot şi ştiind că nu era cazul să se apere.

— Să te dai jos de pe nava mea. Eşti debarcat!

Perry se albi la față.

— Dar, sir…

— La apusul soarelui să nu te mai găsesc pe nava mea! şi Struan se îndreptă spre scara ce cobora spre pîntecele navei. Culum, vino.

Culum îl ajunse pe Struan pe coridorul către cabina principală.

— Nu e drept, îi spuse el. Nu e drept. Perry e cel mai bun căpitan pe care-l ai. Tu ai spus!

— A fost, fiule, îi replică Struan. Dar nu a apărat drepturile omului său. Şi i-a fost frică. De ce? Habar n-am. Dar oamenii speriați sînt primejdioşi şi noi n-avem nevoie de ei.

— Dar McKay n-a pățit nimic.

— Prima lege a unui căpitan de-al meu e să apere nava. A doua, oamenii lui. Atunci şi ei or să-l apere pe el. Poți comanda de unul singur o navă, dar singur n-o poți face să meargă.

— Perry n-a greşit cu nimic.

— A îngăduit ca marina militară să-l aresteze pe McKay în mod ilegal, fir-ar să fie! spuse Struan răspicat. Un căpitan trebuie să ştie şi alte lucruri în afară de felul în care se conduce o navă, fir-ar să fie! Isaac ar fi trebuit să ştie să-i țină piept mucosului ăluia. Dar i-a fost teamă, şi nu i-a luat apărarea unuia din oamenii lui cînd era foarte important s-o facă. Data viitoare nu va apăra nava. Eu nu risc una ca asta.

— Dar a fost omul tău vreme de ani în şir. Asta nu contează?

— Ba da. Asta înseamnă că am avut noroc toți aceşti ani. Acum nu mai am încredere în el. Aşa că acum trebuie să plece şi cu asta basta! spuse Struan şi deschise uşa cabinei.

Robb stătea la birou, uitîndu-se pe ferestrele de la pupa. Pe jos, pe podea, erau împrăştiate tot felul de cutii, lăzi, veşminte de copii şi jucării. Sarah, soția lui Robb, stătea făcută covrig în unul dintre fotoliile marinăreşti, moțăind. O femeie mărunțică, însărcinată, şi prinsă de somn, ce-şi arăta chipul ridat, obosit. Cînd Robb îi văzu pe Struan şi Culum, încercă, fără succes, să zîmbească.

— Salutare, Dirk, Culum.

— Salut, Robb.

Lui Struan îi trecu prin minte: în două zile a îmbătrînit cu zece ani.

Sarah se trezi tresărind.

— Hello, Dirk.

Se ridică greoaie şi veni spre uşă.

— Hello, Culum.

— Ce mai faci, mătuşă Sarah?

— Obosită, dragă. Foarte obosită. Şi nu mă împac deloc cu nava, o urăsc. Serviți un ceai?

— Nu, mulțumesc.

Robb îl urmări vinovat cu privirea pe Struan.

— Eu ce să mai spun?

— Nimic, Robbie. Ei sînt morți ca toți morții, noi în viață, şi cu asta basta.

— Aşa o fi, Dirk? Ochii ei albaştri luceau dur, îşi trecu degetele prin părul castaniu şi-şi netezi rochia lungă, verde, înfoiată, cu crinolină. Aşa o fi?

— Mda. Sarah, vrei să ne laşi singuri puțin? Trebuie să vorbesc cu Robb.

— Da, bine! Se uită la soțul ei şi-l disprețul cînd îl văzu atît de neajutorat. Dirk, noi plecăm. Plecăm din Orient pentru totdeauna. Eu am hotărît aşa. I-am dat firmei Struan şi Compania şapte ani din viața mea şi un copil. Acum a venit timpul să plecăm.

— Sarah, eşti o femeie înțeleaptă. În zilele pe care le trăim, Orientul nu e locul cel mai nimerit pentru o familie. Peste un an, cînd Hong Kong-ul va fi construit, ei bine, atunci va fi foarte bine.

— Pentru unii, dar nu şi pentru noi. Nu pentru Robby, sau Karen, Naomi sau Jamie. Şi nici pentru mine. Noi nu vom locui niciodată în Hong Kong.

După care ieşi.

— Robb, ai cumpărat opiu?

— Am cumpărat ceva. Am cheltuit toți banii gheață pe care-i aveam şi am mai împrumutat vreo sută de mii... nu ştiu exact. Prețurile n-au scăzut prea mult. Apoi, ăăă, n-am mai avut nici un chef.

Deci sîntem rău de tot în găleată, se gîndi Struan.

— De ce tocmai peste familia noastră? E groaznic, groaznic, îngăimă Robb cu glas chinuit. De ce toată familia noastră?

— Aşa a fost să avem parte de acest *joss.*

— La naiba cu acest *joss!* Robb se uită pierdut la uşa cabinei. Brock doreşte să te întîlnească, şi cît mai repede.

— De ce?

— N-a zis.

Struan se aşează, îşi mai slăbi curelele unei cizme pentru cîteva momente şi se gîndi la Brock. Apoi spuse:

— L-am făcut pe Culum partener al firmei.

— Minunat! spuse Robb cu o voce lipsită de expresie, în vreme ce se uita mai departe pierdut la uşă.

— Tată, interveni Culum. Vreau şi eu să vorbesc cu tine despre problema asta.

— Mai tîrziu, fiule. Robb, mai e ceva. Avem necazuri mari.

— Mai e şi ceva ce am să spun chiar acum, spuse Robb dezlipindu-şi ochii de la uşă. Dirk, eu şi Sarah şi copiii plecăm cu prima navă din Orient.

— Cum?

— Eu n-am să fiu niciodată Tai-Pan şi nici nu vreau.

— Pleci acum pentru că l-am luat pe Culum partener?

— Doar mă cunoşti bine. Puteai să stai şi cu mine de vorbă în privința asta, bineînțeles, dar toată chestia n-are nici o importanță. Eu vreau să plec.

— De ce?

— Toată nenorocirea cu moartea celor de acasă m-a făcut să mă gîndesc. Sarah are dreptate. Viața e prea scurtă ca să stau aici să năduşesc muncind şi să dau ortul popii. Vreau şi eu puțină linişte. Şi am bani mai mulți decît mi-ar trebui. Poți să răscumperi partea mea. Vreau să plec cu următoarea navă.

— De ce?

— Am obosit. Obosit!

— Eşti doar zdruncinat, Robb. Sarah iar te-a melițat, nu-i aşa?

— Sînt zdruncinat, da, aşa-i, şi m-a melițat din nou, dar aşa am hotărît eu. Prea mulți mor. Prea mulți.

— Nu pot să răscumpăr partea ta. Sîntem faliți! îi spuse Struan şi-i întinse scrisoarea bancherului.

Robb citi scrisoarea. Chipu-i îmbătrîni şi mai mult.

— Bată-i Dumnezeu să-i bată şi să-i trimită în iad.

— Aşa-i. Dar noi tot faliți se cheamă că sîntem, şi Struan îşi trase cizma şi se ridică. Îmi pare rău. Culum, faptul că ai devenit partener nu-ți mai aduce nimic. Banca noastră a fost asaltată de creditori şi a dat faliment.

Aerul din cabină păru să devină deodată mai dens.

— Mai avem o sută de mii în Scoția, spuse Robb. Lasă-mi mie jumătate şi iei tu restul.

— Mulțumesc, Robbie, ai vorbit şi tu ca un bărbat.

Robb izbi cu pumnul în masă.

— Nu e vina mea că banca a tras obloanele.

— Ba da! Aşa că nu mai cere tu jumătate din banii noştri cînd noi avem nevoie de fiecare penny.

— Tu ai nevoie, nu eu! Dar o să găseşti tu soluția, totdeauna ai găsit-o.

— Cincizeci de mii de lire n-o să-i ajungă lui Sarah nici cinci ani.

— Asta e treaba mea! Banii nu-s trecuți în registru, aşa că sînt ai noştri pe cinstite. Eu iau jumătate. Partea mea din afacerile pe care le-am făcut valorează de douăzeci de ori pe atît.

— Sîntem falimentari! Nu-ți intră odată în cap treaba asta? Falimentari!

Uşa cabinei se deschise şi în cabină intră o fetiță cu păr auriu. În mînă ținea o păpuşă de paie. Era încruntată.

— Hello, tati, hello, unchiule Dirk! Se uită țintă la Struan. Sînt chiar urîtă?

— Nu, bineînțeles că nu, Karen! Struan o ridică în brațe. Cine a fost în stare să-ți spună nişte lucruri atît de îngrozitoare, fetițo?

— Ne jucam de-a şcoala pe *Resting Cloud*. Lillibet mi-a zis.

— Lillibet Brock?

— Nuuu. Ea e cea mai bună prietenă a mea. Era Lillibet Altcineva.

— Păi cum o să fii tu urîtă! Să-i zici lui Lillibet Altcineva că nu e frumos să spună aşa. Eşti tare drăguță.

— Bine atunci! zîmbi Karen cu toată gura. Şi tati spune mereu că-s frumoasă, da' am vrut să te-ntreb şi pe tine pen' că tu ştii întotdeauna. Tu le ştii pe toate! şi-l îmbrățişă strîns. Mulțumesc, unchiule Dirk. Acum dă-mi drumul jos! şi porni spre uşă dansînd. Sînt tare bucuroasă că nu-s urîtă.

Robb se prăbuşi în fotoliu. În cele din urmă îngăimă:

— Doamne, pedepseşte-i pe bancherii ăştia. Îmi pare rău. E numai vina mea... şi-mi pare tare rău.... aşa cum am zis, îmi pare rău.

— Şi mie îmi pare rău, flăcăule.

Robb încercă în zadar să-şi limpezească gîndurile.

— Ce mai putem face?

— Habar n-am, Robb, dar să nu-mi faci una ca asta acum. Lasă-mi un răgaz de cîteva luni. O expediem pe Sarah împreună cu copiii cu prima navă. Cu cît mai repede cu atît mai bine, ca să scape de sezonul uraganelor.

— Poate că izbutesc să aranjez cumva vreun împrumut. Trebuie să onorăm polițele plătibile la vedere. O să pierdem navele... totul! şi Robb făcu un efort s-o uite pe Sarah. Dar cum naiba în scurtul răgaz pe care-l avem? Degetele i se chirciră de nervi. Nava poştală a sosit ieri. Pentru noi n-a adus nimic important. Nici o veste din țară. Dar probabil că şi alții ştiu de falimentul băncii noastre. Şi noi am cumpărat nişte acțiuni,

nu prea multe, la banca lui Brock tocmai pentru ca să-l putem supraveghea. Probabil că şi el ştie de falimentul băncii noastre. De asta vrea să te vadă acum?

— Poate. Dacă află, atunci o să se repeadă să ne sfîşie. Dacă nu cumva toată treaba-i aranjată chiar de el. O să ne cumpere toate polițele şi o să ne ruineze.

— De ce? îl întrebă Culum.

— Pentru că şi eu l-aş ruina pe el dacă aş avea numai pe jumătate şansa asta.

Culum voi să-l întrebe din nou de ce, şi să-i spună că şi el va pleca spre țară cu următoarea navă, dar tatăl său arăta atît de abătut, iar Robb atît de posomorît, încît nu îndrăzni. O să-i spună a doua zi.

— Trebuie să încerc să dorm şi eu cîteva ceasuri, spuse Struan. Mă duc la țărm. Tu şi Sarah puteți să vă duceți pe *Resting Cloud,* bine? Lui Perry i-am dat ordin să părăsească nava pînă la apusul soarelui. L-am debarcat.

— Şi pe cine o să pui în locul lui?

— Habar n-am, spuse Struan pe cînd se pregătea să plece. Trimite-i vorbă lui Brock că mă întîlnesc cu el la mal, la apusul soarelui.

Capitolul trei

Struan nu reuşi să doarmă prea mult. Pe masă mîncarea rămăsese neatinsă. Privea pe uşa cortului la navele care se legănau la ancoră în port. Soarele apunea şi, la orizont, se ridica o lună neclară, învăluită de cețuri, înaltul cerului era dominat de imense mase de nori cumulus. Vîntul anunța furtună.

Ti-sen, îşi repeta el mereu în minte. E singurul care te poate salva. Da, dar asta înseamnă trădare față de tot ceea ce ai crezut, față de toată munca pentru asta de pînă acum.

McKay intră cu un felinar aprins şi-l aşeză pe masă. Cortul era spațios şi confortabil, pe podeaua de piatră erau aşternute covoare.

— Barca lui Brock se apropie de țărm, sir.

— McKay, ia oamenii şi retrage-te cu ei destul de departe ca să nu audă ce vorbim.

— Da, sir.

— S-a aflat dacă l-au găsit pe Ramsey?

— Nu, sir.

— Unde-i acum?

— Nu ştiu, sir.

Struan dădu gînditor din cap.

— Mîine să pui pe toți spionii noştri să-l caute şi să afle unde s-a ascuns.

— Vă cer iertare, sir, am şi dat de veste treaba asta, sir. McKay încercă să-şi ascundă tulburarea. Dacă e la bord, atunci numai diavolul l-a putut ajuta să ajungă acolo! după care adăugă: Îmi pare rău de căpitanul Perry, sir.

Privirea lui Struan deveni brusc aspră:

— Îți dau cinsprezece zile ca să-mi dovedeşti că am avut dreptate în privința lui Isaac. Cinsprezece zile sau de nu eşti şi tu debarcat alături de el.

— Da, sir.

McKay simți un junghi cum îi urca din testicule pînă în mațe şi-şi blestemă prostia de a fi deschis gura. Ai să ajungi să te înveți vreodată, afurisit nebun ce eşti?

Pe țărm se auzi pasul greu al lui Brock. Apăru deodată în uşa cortului.

— Voie să urc la bord, Dirk?

— Da, Tyler.

McKay ieşi. Brock se aşează la masă şi Struan îi turnă un pahar mare de brandy.

— Mare nenorocire să-i pierzi pe cei din familia ta. 'Mi-nchipui ce-i în sufletul tău. Şi mie mi-au murit două neveste la naştere şi pruncii. Rău de tot.

— Mda.

— Nu-i mare lucru de cabina asta, spuse Brock aruncîndu-şi ochii prin cort.

— Ți-e foame? îl întrebă Struan arătîndu-i mîncarea de pe masă.

— Mulțam tare mult!

Brock luă o găină friptă, o rupse în două, şi desprinse fără mofturi jumătate de piept de pe os. La degetul cel mic purta un inel de aur cu un smarald mare.

— Se pare că Nobila Casă nu mai are nici un *joss.*

— *Joss* e un cuvînt mare.

Brock rîse.

— Dirk, haide să nu ne mai jucăm. O firmă musai să aibă un tezaur cu care să-şi apere creditu'. Chiar şi Nobila Casă.

— Mda.

— Dirk, am părăduit o groază de parale, o groază de timp ca să aflu ce sfori tragi, tot! Brock apucă şi cealaltă jumătate de piept de găină şi-l înfulecă. Ai un bucătar bun. Spune-i că-i dau oricînd o slujbă la mine.

— Ține la cea pe care o are acum.

— Nici o para, nici slujbă, sărmanul meu gunoier. Bancă nu, credit nu, 'nica nu! Brock rupse încă o găină în două. Mai ai tu dosită nişte şampanie din aia? I-o zi mare, fir-aş să fiu!

Struan deschise sticla fără să-i şovăie mîna şi umplu două pahare curate pentru el şi Brock.

— Taman cum e musai de rece, fiule! Taman! plescăi Brock din buze. Doujcinci de mii în loc di-un milion, nu-i mare lucru, aşa-i?

Struan nu-i răspunse, pe fața lui nu se putea citi nimic.

— Şase peny la o liră, aşa se zice. Am primit şi io o scrisoare cu vasul poştal de ieri. Am pierdut şi io vreo zece mii de sfanți. Rău. Foarte rău din partea unei bănci să se joace aşa cu paralele clienților – chicoti Brock. Aşa, ca din întîmplare, am dat şi de amărîtul ăla de Skinner. Şi el îşi dădea cu presupusul că e de rău. O să feştelească el un articol acolo... titluri de-o şchioapă, aşa mă bate gîndul. Şi p-aia dreaptă.

Îşi tăie o bucată de plăcintă cu mere şi o înfulecă cu poftă.

— A, să nu uit. Am şi io polițe de plată la vedere de vro op' su de mii a firmei Struan. În alea şase luni din urmă am tîrguit polițe taman pen' vremuri ca astea. Ş-o zic pe-a dreaptă, feciorul meu Morgan şi agenții mei din târgul Londrei au făcut-o.

— Tyler, e o investiție bună. Foarte bună.

— Îhî! Şi Skinner o dumireşte cam tot aşa, Dirk, flăcăule. Am fost a naibii de zdruncinați de ghina care-a dat peste tine. Da' să ştii că io păstrez numele navelor tale. E *joss* rău să schimbi numele. Da' sub pavilionu' meu o s-o ducă mai bine.

— Mai întîi ar trebui să ajungi să pui mîna pe el.

— În treij' de zile a mele-s, flăcăule. Atunci espireşte şi polițele astea. Ş-o să afle toată lumea de tărăşenia asta aşa că în Orient nu mai pupi tu credit. Eşti terminat, flăcăule.

— Poate că înainte de-a pune mîna pe ele, am să-mi trimit navele la fund.

— Dirk, nu faci tu una ca asta. Te ştiu io bine. Poate alții ar face-o, da' nu tu. Noi doi semănăm aici: navele-i ceva fără samă. Mai bune ca orice muiere.

Îşi termină paharul de şampanie, Struan i-l umplu din nou. Brock rîgîi.

— Pardonați! apoi bău iar. Şampania-i făcută anume ca să rîgîi, aşa-i?

— Tu ai asmuțit creditorii asupra băncii?

— Dacă-mi dădea mie prin cap una ca asta o făceam de mult. O idee foarte şmecheră şi dibace. Să vezi şi să nu crezi: să te laşi tu cu amîndouă boaşele prinse-n capcana aia!

— Dacă cineva a pus la cale dinainte toată treaba asta o să aflu eu.

— Păi într-adins a fost, flăcăule.

— Atunci cine a pus la cale?

— Morgan, îi răspunse Brock. Treburile astea trebuie să le las pe mîna lui, cățelandru' creşte. Aşa-i, băiatu' meu a facut-o, şi-s mîndru pîn' la Dumnezeu! Se scărpina încîntat, deranjînd păduchii, semn ai unei vieți fireşti. Aşa că eşti falit, Dirk. Şi asta după atîția ani. Terminat.

— În treizeci de zile se mai pot întîmpla multe lucruri.

— Mda, aşa o fi. Mi-a ajuns la ureche că fi-tu se ocupă de licitația terenurilor.

— Mda, dar licitația va fi pe cinstite. Cine dă mai mult ăla ia pămîntul. Tyler, noi nu umblăm cu înşelătorii. N-avem nevoie.

— Fira-i tu să fii a naibii! mugi Brock. Vrei să zici că io înşel pe cineva?

— Tu înşeli tot timpul, se înroşi la față Struan. Înşeli şi cînd e vorba de oamenii tăi şi cînd e vorba de navele tale şi asta o să te piardă. Nu poți aduna la nesfîrşit folosindu-te numai de bici.

— Pe Dumnezeul meu, nu mă folosesc de bici mai mult decît alții. Numai pen' că ție ți-a intrat în cap tot felul de idei din astea moderne şi n-ai vînă în tine, nu înseamnă că alții n-are dreptate. Biciu-i bun că-i ține pe ticăloşi la treaba lor.

— Ai trăit folosind biciul şi o să mori tot de el.

— Vrei să încheiem socotelile chiar acum? Bici împotriva biciului? Cuțit împotriva cuțitului? Hai acum, Cristoşii şi Dumnezeii! Sau şi acum tot laş eşti?

— Ți-am spus-o o dată şi acum ți-o zic pentru cea din urmă. Într-o bună zi am să viu cu biciul după tine, poate chiar la noapte, poate mîine, poate poimîine. Pe Dumnezeul meu, într-o bună zi am să viu să te dibui. Şi să-ți mai zic una. Dacă aşa o voi soarta să mori înainte să-mi vină mie la socoteală, am să-l vînez pe Gorth şi pe Morgan si am să vă duc de rîpă compania.

Brock şi dădu la iveală şişul.

— Flăcăule, poa' că mai bine să-ți iau io gîtul chiar acu!

Struan turnă din nou şampanie. Sticla rămase goală.

— Mai deschide o sticlă, că sînt destule.

Brock se scutură de rîs.

— Of, Dirk, flăcăule, eşti nemaipomenit! Eşti la pămînt, da' tot fudul, eşti, eşti terminat, mă auzi, flăcăule? Nobila Casă o ia la vale de-acu. Şi eşti şi laş!

— Nu-s laş, Tyler, ştii bine.

— Ai ginit dealu' unde o să fie Casa cea Mare? îl întrebă Brock cu ochi sticlind.

— Da.

— I-a meu, flăcăule. Io îl cumpăr. Poţ să dai cît oi da, io dau mai mult!

Struan simţi că i se urcă sîngele la cap, fiindcă ştia bine că nu avea banii care să-i îngăduie să liciteze împotriva lui Brock. Decît doar dacă încheia afacerea cu Ti-sen. Decît doar dacă vindea de pe acum Hong Kong-ul.

— Să dea Dumnezeu în iad să putrezeşti.

— I-a meu, flăcăule. Ca şi toată stînca asta împuţită! spuse Brock, golindu-şi paharul şi rîgîind din nou. După ce firma ta s-o fali de tot, am să te mătur şi pe tine şi pe-a tăi din mările astea! Scoase din buzunar o pungă de bani, şi numără douăzeci de guinee de aur, apoi le aruncă pe podeaua cortului. Cumpără-ţi şi tu un coşciug de ei.

Şi Brock ieşi din cort mătăhăind.

— Iertare, sir, îngăimă McKay.

Struan se dezmetici din reveria care-l cuprinsese.

— Da?

— Domnul Culum e la ţărm. Vrea să vă vadă.

Struan tresări cînd băgă de seamă că luna aceea ştearsă ajunsese în crucea cerului şi se făcuse noapte tîrziu.

— Să vină.

— Au venit şi alţii, sir. Chinezul acela Gordon Chen. Domnişoara Sinclair. Doi pe care nu-i cunosc. Bătrînul Quance. Le-am zis că o să-i primiţi mîine. Bănui că n-am greşit că nu l-am lăsat pe domnul Culum să vină fără să vă-ntreb.

McKay văzu guineele de aur de pe jos, dar tăcu mîlc.

— Atîta vreme cît asculţi ce ţi se porunceşte nu greşeşti.

Culum apăru în uşa cortului.

— Tată, te deranjez?

— Nu, fiule, stai jos.

Culum văzu monedele de aur de pe podea şi dădu să le adune.

— Lasă-le acolo unde sînt.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu să rămînă unde sînt.

Culum se aşează.

— Vreau să vorbesc cu tine, tată.

— Acum nu prea am chef de discuții, fiule.

— Ai vorbit serios atunci cînd ai spus că mă iei şi pe mine partener la firmă?

— Da.

— Nu vreau să fiu partener. Nu vreau să mai rămîn în Orient. Vreau să mă duc acasă.

— Culum, eu ştiu mai bine decît tine ce-i de făcut. Lasă-mi numai un răgaz.

— Timpul n-o să schimbe nimic.

— Eşti încă crud, feciorule. Ai timp berechet înaintea ta. Acum ai puțină răbdare cu mine. Şi cu China. Ți-a spus Robb ce ai de făcut în privința licitației terenurilor?

— Da.

Fir-ar să fie şi unchiul Robb, gîndi Culum. Măcar dacă n-ar fi făcut atîta tărăboi cu tata şi n-ar fi spus şi el că pleacă. Fir-ar, fir-ar, fir-ar să fie! Afurisită fie şi banca aia. Le-a dus pe toate de rîpă. Săracul tata!

— Cred că am să mă descurc.

— N-ai să ai nici o bătaie de cap atîta vreme cît totul se desfăşoară cinstit. Cine plăteşte mai mult, acela dobîndeşte terenul.

— Da 'nențeles, spuse Culum, cu ochii la guineele de pe jos. De ce vrei ca banii ăia să rămînă unde sînt?

— Pentru că-s banii pentru coşciugul meu.

— Nu pricep.

Struan îi povesti ce se întîmplase în timpul discuției cu Brock.

— Mai bine să ştii cu cine ai de-a face, Culum. Păzeşte-te din toate părțile, fiindcă o să te vîneze aşa cum am să-l vînez şi eu pe Gorth.

— Păcatele părinților nu le moştenesc copiii!

— Gorth Brock e după chipul şi asemănarea tatălui său.

— Cristos nu predică iertarea?

— Da, fiule, dar eu nu-i pot ierta. Ei reprezintă tot ce e mai putred pe pămîntul ăsta. Sînt nişte tirani şi socot că biciul e răspuns la toate. Aşa-i viața pe pămînt: banii înseamnă putere, fie că eşti rege sau moşier, căpetenie sau neguțător sau un mărunt arendaş. Iar fără putere nu poți să aperi nici măcar ceea ce-ai dobîndit, şi nici să îmbunătățeşti soarta altora.

— Vrei să spui că învățăturile lui Cristos sînt greşite?

— Nu greşite, fiule. Vreau să spun doar că unii oameni sînt nişte sfinți, unii sînt fericiți să fie blînzi şi umili şi fără nici o ambiție; alți oameni se mulțumesc să fie mereu pe planul al doilea. Eu nu. Nici Brock. Tu?

— Nu ştiu.

— Odată şi odată ai să fii şi tu pus la încercare. Atunci ai să afli şi tu mai multe în ceea ce te priveşte.

— Atunci vrei să spui că banii înseamnă totul?

— Eu spun doar că fără putere nu poți fi un sfînt în ziua de azi şi în epoca asta. Puterea numai de dragul puterii e un păcat. Ca şi banii de dragul banilor, tot păcat înseamnă.

— E chiar atît de important să ai bani şi putere?

— Nu, fiule, îi replică Struan cu un zîmbet ironic. Doar lipsa banilor e importantă.

— De ce vrei atît de mult puterea?

— Dar tu de ce-o doreşti, Culum?

— Poate că nici nu mi-o doresc.

— Da, poate. Vrei să bei ceva, fiule?

— Puțină şampanie.

— Ai mîncat?

— Mulțumesc, da. Deocamdată nu ştiu mare lucru despre mine, continuă Culum.

— Fiule, ai timp berechet înaintea ta. Sînt tare bucuros că eşti aici. Tare bucuros.

Culum se uită din nou la monede.

— De fapt nici nu mai contează mare lucru, nu-i aşa? Chestia cu participarea mea la firmă şl toate celelalte. Compania e terminată. Acum ce-ai să faci?

— Vreme de douăzeci şi nouă de zile de acum încolo nu sîntem încă terminați. Dacă acel *joss* e împotriva noastră, forma de acum a Nobilei Case va muri. Atunci o să o luăm de la capăt.

Nu te mai păcăli singur, îşi spuse el. N-o să mai fii în stare s-o iei niciodată de la capăt.

— Aşa, un fel de luptă fără sfîrşit?

— Dar ce credeai tu că e viața, fiule?

— Dacă n-o să-mi placă sau dacă am să socot că nu sînt bun şi nici nu merit, pot să mă retrag ca partener al firmei? Cînd poftesc?

— Da! Dar nu şi dacă ajungi Tai-Pan vreodată. Cel care e Tai-Pan nu se poate niciodată retrage decît atunci cînd e convins că firma se află pe mîini bune. Şi trebuie să fie sigur. E ultima lui răspundere.

— Dacă negustorii chinezi ne datorează atît de mult, nu putem să ne luăm banii de la ei? Atunci vom avea cu ce-i plăti lui Brock.

— Nici ei n-au bani.

Dracul s-o ia de treabă, îşi spuse Struan, sîntem în capcană. Hotărăşte-te odată, ori Ti-sen, ori nimic.

— Dar Excelența sa? Nu ne poate acorda un avans? Din banii aceia de răscumpărare?

— Aceia aparțin Coroanei. Parlamentul poate că o să-i onoreze cererea, poate că o s-o respingă. Dar tezaurul acela nu va putea trece în alte mîini vreme de aproape un an.

— Dar o să obținem despăgubirea. Brock n-o să accepte garanțiile astea?

Vocea lui Struan deveni mai aspră:

— Ți-am spus o dată cît de mare-i generozitatea lui Brock. Eu nu i-aş da nici douăzeci de guinee dacă l-aş prinde în capcană cum m-a prins el pe mine. Bată-i Dumnezeu să-i bată pe el şi pe afurisiții aceia de cățelandri ai lui!

Culum se foi stînjenit în scaun. Cu piciorul mişcă una dintre monede care luci brusc în lumină.

— Excelența sa nu e... nu e cam slab de minte?

— Asia nu e locul nimerit pentru el, asta-i tot. E nepotrivit pentru slujba pe care o are. Eu aş fi cu totul pierdut în anturajul unei curți europene. Dar e ministru plenipotențiar. Asta e tot ce contează. Mda, e cam slab de minte, dar e bine să fii cu mare băgare de seamă cu el. Fii cu băgare de seamă cu toată lumea.

— Întotdeauna face ce-i spui tu?

Struan privi noaptea prin uşa cortului.

— De cele mai multe ori îmi ascultă sfaturile. Cu condiția ca eu să fiu ultimul care i le dă.

Culum mişcă încet cu piciorul altă monedă.

— Trebuie să existe ceva, cineva care să te ajute. Trebuie să ai nişte prieteni.

Fără putință de scăpare, mintea lui Struan se oprea doar la numele singurei persoane care putea să desfacă acum capcana în care era prins: Ti-sen. Brock o să pună mîna pe nave frumuşel, se gîndi el, chinuit de o neputincioasă furie. Şi fără nave, fiule, eşti pierdut. Şi casa şi Hong Kong-ul şi planurile. Da, ai putea s-o iei de la capăt, dar nu te păcăli singur. N-ai să mai ajungi niciodată să construieşti şi să aduni oameni pentru o flotă ca asta. Şi nici nu-l mai ajungi vreodată din urmă pe Brock. Vei rămîne pentru totdeauna în planul al doilea. Struan simți

cum vinele de la gît pulsează. Gîtlejul i se uscase. N-am să fiu niciodată în urma cuiva. Dumnezeule, nu pot. Nu pot. Nici în urma lui Brock, nici a altuia.

— Mîine, cînd se întoarce *China Cloud,* plec la Canton. Vii cu mine!

— Şi cum rămîne cu licitaţia terenurilor? Nu trebuie să încep să mă ocup de asta?

— La dracu şi cu licitaţia terenurilor! Întîi trebuie să ne salvăm firma. Fiule, du-te la bordul navei *Resting Cloud.* Plecăm cît mai curînd posibil.

— Bine, spuse Culum şi se ridică în picioare.

— Noapte bună, fiule.

Culum dădu cu ochii de monedele care-l fascinau, începu să le adune.

— Ţi-am spus să le laşi acolo unde sînt!

— Nu pot.

Pe fruntea lui Culum se iviră broboane de sudoare. Monedele păreau să-i frigă degetele.

— Trebuie... trebuie să le iau.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu ştiu. Le... le vreau! şi puse banii în buzunar. De-acum sînt ale mele. Noapte bună, tată.

Capitolul patru

Struan lua masa singur în sufrageria spaţioasă a impunătoarei factorii a firmei din colonia de la Canton. Reşedinţa impresionantă, cu trei nivele, fusese construită de Compania Indiilor de Est cu patruzeci de ani înainte. Struan rîvnise multă vreme la ea, socotind-o potrivită pentru Nobila Casă. Izbutise s-o cumpere cu opt ani înainte.

Sufrageria se afla la al doilea etaj şi dădea cu ferestrele spre rîul Pearl. Sub acest etaj era un labirint de birouri, depozite şi magazii. Deasupra se aflau dormitoarele şi încăperile particulare ale Tai-Panului, separate de rest cu mare grijă. Pe toată întinderea acestui etaj erau apartamente şi dormitoare, camere de serviciu şi balcoane. În această clădire locuiau şi munceau patruzeci, cincizeci de funcţionari portughezi, zece-cinsprezece alţi europeni. În plus o sută de slujitori chinezi, numai bărbaţi. Legea chineză nu le îngăduia femeilor din acest neam să fie slujnice aici.

Struan îşi împinse fotoliul sculptat mai departe de masă şi îşi aprinse enervat un trabuc. Un foc zdravăn încălzea încăperea cu pereţii

şi podeaua placate cu marmură. La masă ar fi putut lua loc patruzeci de persoane, argintăria era georgiană, candelabrul din cristal plin de lumînări, răspîndind o lumină puternică. Se îndreptă spre fereastră şi se uită la negustorii care foiau în curtea de jos. Dincolo de gardul grădinii era o uliță ce se întindea pe toată lungimea coloniei şi de-a lungul cheului fluviului. Ca de obicei, ulița viermuia de negustori ambulanți, gură-cască, vînzători şi cumpărători, ghicitori de tot felul, scribi, vagabonzi şi cîini. Cînd ieşeau din factoriile lor, negustorii nu se puteau plimba în oarecare linişte decît în Grădina Englezească, cum era numit parcul. Chinezilor, în afară de slujitori, le era interzis să intre în factorii sau în parc. Treisprezece clădiri se rînduiau una lîngă alta, pe toată lungimea coloniei, cu şiruri de pomi în față, iar între ele erau două alei înguste: strada Hog şi Aleea Veche a Chinei. Numai Struan şi Brock stăpîneau singuri cîte o clădire aici, ceilalți negustori stăteau laolaltă în celelalte, ocupînd spațiul ce le era necesar, şi plătind chirie Companiei Indiilor de Est, care ridicase colonia cu o sută de ani înainte.

La nord, colonia era mărginită de strada Celor Treisprezece Factorii. Zidurile oraşului Canton se ridicau la un sfert de milă distanță. Între zidurile oraşului şi colonie era un furnicar de cocioabe şi şandramale. Pe rîu domnea înghesuiala inevitabilă a aşezărilor plutitoare ale poporului de barcagii. Iar deasupra tuturor pulsa zumzăitul continuu ce sugera un imens stup.

Pe o latură a grădinii, Struan îl zări pe Brock adîncit în discuții cu Cooper şi Tillman. Se întrebă dacă nu cumva cei doi îi explicau lui Brock meandrele aranjamentelor comerciale cu ceai şi opiu dimpreună cu spaniolii. Baftă, le ură el fără nici o ranchiună. În dragoste şi în comerț orice gest e cinstit.

— Unde naiba o fi Jin-qua, spuse el cu voce tare.

De douăzeci de zile Struan încerca să-l întîlnească pe Jin-qua, dar în fiecare zi trimisul lui se întorsese în colonie cu acelaşi răspuns: „El nu intoarce inca. Tu pot aştepte. Mine el intoarce Canton, nu conteşte!”

Culum rămăsese zece zile în colonia de la Canton cu el; în cea de-a unsprezecea zi Longstaff îi trimisese un mesaj urgent să se întoarcă la Hong Kong: se iviseră probleme în legătură cu licitația terenurilor. Împreună cu mesajul lui Longstaff sosise şi o scrisoare de la Robb, în care acesta spunea că articolul de fond al lui Skinner produsese consternare printre neguțători, cei mai mulți trimiseseră de îndată depeşe în țară pentru a-şi pune banii la adăpost în mai multe bănci diferite, că cei mai mulți aşteptau cu nerăbdare cea de-a treia zi scadentă, că nu era rost de procurat nici un fel de credit de nicăieri, că

toate propunerile făcute de el adversarilor lui Brock rămăseseră fără rezultat, cei din marina regală făcuseră o criză cînd devenise publică anularea oficială a ordinului lui Longstaff cu privire la interzicerea contrabandei cu opiu, iar amiralul trimisese o fregată spre țară pentru a cere guvernului permisiunea de a interveni direct, şi, în cele din urmă, că Chen Sheng, compradorul lor, fusese invadat de creditori care-şi cereau banii pentru datorii mai mici care în mod normal, ar fi aşteptat să le vină rîndul.

Struan ştia că era îngenunchiat dacă nu ajungea la Jin-qua în următoarele opt zile, şi din nou se întrebă dacă Jin-qua se ferea să se întîlnească cu el, sau chiar nu era în Canton. E un bandit bătrîn, îi trecu lui Struan prin minte, dar niciodată n-o să încerce să mă evite. Şi dacă totuşi ajungi să te întîlneşti cu el, flăcăule, chiar ai de gînd să-i faci propunerea aceea diavolului de Ti-sen?

Afară se auzi un schimb furios de voci cîntate. Uşa se deschise brusc şi în salon pătrunseră o femeie hoklo din neamul poporului de barcagii şi un servitor care se străduia s-o împiedice să intre. Femeia purta obişnuita pălărie conică, imensă, a barcagiilor de pe sampane, nişte pantaloni negri şi soioşi, o bluză şi pe deasupra o haină matlasată jegoasă.

— Oprit poate nu asta cow chillo, stapin! spuse servitorul în *pidgin English,* încă ținînd-o pe fata ce se zbătea să scape.

Negustorii europeni nu se puteau înțelege cu servitorii lor decît în *pidgin,* ca şi aceştia cu stăpînii. *Cow* însemna „femeie”, *chillo* era o formă stîlcită de la „copil”. *Cow chillo* însemna „femeie tînără”.

— Cow chillo afară! Iute-iute foarte, savvy? răcni Struan.

— Tu nevoie cow chillo, heya? Cow chillo mult bun la pat. Doua dolar, nu conteşte, îi strigă fata.

Servitorul o înfăşcă, pălăria îi căzu şi pentru prima dată Struan îi zări fața desluşit. Din cauza machiajului abia i se puteau ghici trăsăturile, şi Struan se frînse în două de rîs. Servitorul rămase cu gura căscată uitîndu-se la el, de parcă ar fi socotit că înnebunise, şi dădu drumul fetei. Printre hohote de rîs Struan îngăimă:

— Asta una cow chillo sta poate, nu conteşte!

Fata îşi netezi veşmintele soioase cu furie şi îl potopi cu un alt torent de invective pe servitorul ce se îndepărta.

— Cow chillo mult bine vede tu, Tai-Pan.

— Şi eu mă bucur că te văd, May-may, spuse Struan şi se uită încă surprins la ea. Ce naiba cauți tu aici, şi ce naiba e cu jegurile astea pe tine?

— Cow chillo crede tu face hîț-hîț cu alt cow chillo, heya?

— Pentru numele lui Dumnezeu, fato, acum sîntem singuri. Termină cu *pidgin!* Am cheltuit destul timp şi bani ca să te învăț engleza regală!

Struan o ridică în brațe, dar o ținu departe de el.

— Dumnezeule, May-may, puți de se simte pînă în tăria cerului.

— Şi tu puți la fel dacă trebui porți haine puturos.

— *Dacă ar trebui să porți haine puturoase,* o corectă el din obişnuință. Ce cauți aici? Şi de ce haine puturos pe tine?

— Tai-Pan, lasă-mă jos.

Struan o lăsă jos şi ea i se încolăci tristă dinainte.

— Am venit aici în mare taină şi tare întristată pentru că ai pierdut-o pe Suprema Doamnă şi copiii pe care ți i-a dăruit în afară de un singur fecior.

Lacrimile lăsară dîre pe machiajul obrazului.

— Rău îmi pare, rău îmi pare!

— Mulțumesc, fetițo. Aşa-i. Dar ce-a fost să fie s-a împlinit şi nici o suferință de pe lume nu-i mai poate aduce înapoi.

O mîngîie pe creştet şi o bătu uşor pe obraz, tulburat de sincera ei compătimire.

— Eu nu vă cunosc obiceiurile. Cît timp trebuie să îmbrac în doliu?

— Nici un doliu, May-may. S-au dus, gata. Nu mai plîngem, nu mai jelim.

— Am ars tămîie pentru sigura lor renaştere.

— Mulțumesc. Şi acum spune ce cauți aici, şi de ce-ai plecat din Macao? Doar ți-am spus să rămîi acolo.

— Întîi o baie, apoi mă schimb şi la urmă vorbim.

— May-may, aici n-avem nici un fel de schimburi.

— Ah Jeep, netrebnica mea amah e jos. E cu veşmintele şi lucrurile mele, nu conteşte! Unde-i baia?

Struan trase de cordonul clopoțelului şi de îndată se arătă un servitor făcînd ochii mari.

— Cow chillo la baie meu, savvy? Amah poate urca. Aduce potol!

Apoi către May-may:

— Tu spun potol ce.

May-may îi poruncii vorbind iute servitorului care nu-şi mai revenea, şi plecă din încăpere. Mersul ei legănat cu totul deosebit îl mişcase întotdeauna pe Struan. May-may avea picioarele bandajate. Labele picioarelor ei nu erau mai mari de trei inci. Cînd o cumpărase, cu cinci ani înainte, Struan tăiase bandajele şi fusese îngrozit cît de

deformate erau, diformitate pe care vechile datini o socoteau un semn de frumusețe – piciorul cît mai mic. Numai fetele cu picioare bandajate – picioare lotus – puteau spera să ajungă să fie neveste sau concubine. Cele cu picioare normale rămîneau țărănci, servitoare, prostituate pentru clasele de jos, amah sau muncitoare, şi erau disprețuite.

May-may avea picioarele schilodite. Fără legătura strînsă a bandajelor, fata suferise cumplit, de-ți producea milă. Struan fusese nevoit să-i îngăduie să-şi pună bandajele la loc, iar după o lună durerile au mai slăbit şi fata a fost în stare să meargă din nou. Numai cînd ajung la bătrînețe, picioarele legate devin insensibile la dureri. Atunci, la început, Struan o întrebase prin intermediul lui Gordon Chen cum se proceda, iar ea îi povestise plină de mîndrie că maică-sa începuse să-i lege picioarele încă de la şase ani: „Bandajele erau fîşii de doi inci lățime şi douăsprezece picioare lungime şi se umezeau. Mama mi le înfăşură strîns în jurul labelor piciorului, în jurul călcîiului, a tălpilor şi a scobiturii piciorului, îndoindu-mi cele patru degete mai mici de la picior sub talpă, şi lă- sînd degetul mare liber. Cînd bandajele se uscau, se strîngeau şi mai tare, iar durerile erau cumplite. O dată cu trecerea lunilor şi a anilor, distanța dintre degetul mare şi călcîii se micşora, şi scobitura piciorului se arcuia şi mai mult. Bandajele sînt scoase o dată pe săptămînă, pentru cîteva minute, şi picioarele se spală. După cîțiva ani, degetele mici se zgîrcesc, se usucă şi se îndepărtează. Cînd am ajuns la doisprezece ani puteam să merg de-acum destul de bine, dar încă nu aveam picioarele destul de mici. Atunci mama a consultat o bătrînă pricepută în arta legării picioarelor. Cînd am împlinit doisprezece ani bătrîna a venit la noi acasă cu un cuțit bine ascuțit şi nişte uleiuri. Mi-a făcut cîte o crestătură adîncă de-a latul mijlocului tălpii. Tăietura asta a îngăduit ca apoi călcîiul să fie şi mai aproape de degetul mare şi au fost înfăşurate bandajele.” „Ce cruzime! întreab-o cum de-a rezistat la chinurile astea.” Struan îşi aminti de privirea ei uluită cînd Chen îi traduse întrebarea şi apoi răspunse în fermecătoarea ei limbă cîntată: „Fata spune: «Pentru fiecare pereche de picioare bandajate se adună un lac de lacrimi. Dar ce contează lacrimile şi durerile? Acum nu-mi mai e ruşine să las pe oricine să-mi măsoare picioarele». Domnule Struan, fata doreşte să i le măsurați.” „Nu fac una ca asta nici în ruptul capului!” „Vă rog, sir. Gestul acesta o s-o umple de mîndrie. După datina chinezească, sînt perfecte. Dacă nu o faceți, fata o să creadă că vă e ruşine de ea. Şi o să piardă mult din cinstea obrazului dinaintea dumneavoastră.” „De ce?” „Ea crede că i-ați scos bandajele pentru că v-ați gîndit că vrea să vă înşele.” „De ce să-mi treacă una ca

asta prin minte?" „Fiindcă, vedeți, sînteți... ea n-a mai întîlnit niciodată un european pînă acum. Vă rog, sir. Numai dacă vă dovediți mîndru de ea abia atunci sînt plătite toate lacrimile de care a avut parte." Aşa că s-a pus şi i-a măsurat picioarele, şi şi-a arătat o bucurie pe care de fapt n-o simțea, iar ea i s-a prosternat de trei ori dinainte.

I se făcea silă să vadă bărbați şi femei prosternîndu-se, îngenunchind cu fruntea pînă în podea. Dar datina străveche cerea acest gest de supunere a unui inferior dinaintea stăpînului său, şi Struan n-avea cum să interzică acest obicei. Dacă ar fi protestat, May-may s-ar fi înspăimîntat din nou, şi obrazul ei ar fi pierdut orice trecere dinaintea lui Gordon Chen. „Întreab-o dacă acum o mai dor picioarele." „Sir, întotdeauna mai dor, dar pot să vă încredințez că dacă ar avea picioare mari şi dezgustătoare asta ar face-o să sufere mult mai mult."

Apoi May-may îi spuse ceva lui Chen, şi Struan prinse cuvîntul *fan-quai,* care însemna „diavolul de barbar". „Fata vrea să ştie ce trebuie să facă pentru a intra în grațiile unuia care nu e chinez", îi spuse Gordon Chen. „Spune-i că un *fan-quai* nu se deosebeşte de un chinez." „Da, sir." „Şi mai spune-i că tu o s-o înveți engleza. Chiar de-acum. Şi mai spune-i că nimeni nu trebuie să afle că o înveți engleza. Şi nimeni nu trebuie să afle că ştie engleza. În prezența altora nu va vorbi decît chineza, sau pidgin, pe care o s-o înveți tot tu. Şi ca încheiere, o s-o aperi şi răspunzi de ea cu viața."

— Pot să intru acum?

May-may se afla în cadrul uşii, de unde făcu o plecăciune plină de eleganță.

— Te rog!

Avea fața ovală, ochii migdalați şi sprîncenele ca o semilună perfectă. Răspîndea o undă de parfum, iar roba lungă, căzînd în falduri, era croită din cel mai fin brocart de mătase albastră. În vîrful capului coafura ei era aranjată în cocuri succesive, împodobite cu ace din jad. Era destul de înaltă pentru o chinezoaică şi avea pielea atît de albă încît părea transparentă. May-may era din provincia Soochow.

Deşi atunci cînd o cumpărase de la Jin-qua, Struan se tocmise cu el la sînge vreme de mai multe săptămîni asupra prețului, ştiuse că de fapt T'chung May-may era darul lui Jin-qua pentru multele servicii pe care i le făcuse de-a lungul anilor şi mai ştia că Jin-qua ar fi putut-o vinde celui mai bogat om din China, unui prinț manciurian, chiar şi împăratului, cu prețul greutății ei în jad, şi nu pentru cincisprezece mii de taeli de argint cu care au încheiat tîrgul. May-may era unică, neprețuită.

Struan o ridică în braţe şi o sărută cu blîndeţe.

— Ei, şi acum spune-mi şi mie de unde ai apărut.

Struan stătea într-un fotoliu şi o ţinea în braţe.

— Întîi am venit deghizată pentru că era primejdios. Nu numai pentru mine, ci şi pentru tine. Deasupra capului tău mai e încă valabilă recompensa. Şi aici se mai practică străvechile obiceiuri de a răpi oameni pentru o recompensă.

— Copiii unde i-ai lăsat?

— Bineînţeles că i-am lăsat cu Sora mai Mare, îi răspunsese ea.

Sora mai Mare era numele pe care-l folosea May-may pentru fosta ţiitoare a lui Struan, Kai-sung, aşa cum era obiceiul. Şi acum Kai-sung era ce-a de-a treia soţie a compradorului lui Struan. Între May-may şi Kai-sung era mare dragoste şi Struan ştia că la ea copiii vor fi în siguranţă şi îngrijiţi ca şi cum ar fi fost ai ei.

— Bine, spuse el. Şi ce mai fac?

— Duncan şi-a făcut o vînătaie la ochi. S-a poticnit şi a căzut aşa că am bătut-o cu biciul pe amah a lui pînă cînd mîinile mi-au căzut de la mine. Duncan are un caracter rău, moştenit de la sîngele tău de barbar.

— De la tine, nu de la mine. Kate?

— Ei i-a ieşit şi al doilea dinte. Asta noroc înseamnă, înainte de doi ani! May-may se culcuşi în braţele lui. Apoi am citit ziarul. Individul acela de Skinner. Mare şi rău *joss,* este? Cîinele ăla de Brock o să te strivească fiindcă-i datorezi mulţi bani. E adevărat?

— În parte-i adevărat. Mda, dacă mă paşte acelaşi *joss,* sîntem faliţi. Nici mătăsuri, nici jad, nici parfumuri, nici case, o necăji el.

— Aiiii ia! făcu ea azvîrlindu-şi capul pe spate. Nu eşti tu singur bărbat din China.

Struan îi trase una la fund. Ea se repezi cu unghiile ei lungi la el, dar el o prinse strîns de încheietura mîinilor.

— Să nu mai spui una ca asta niciodată! îi puse el în vedere şi o sărută cu patimă.

— Dumnezeule, scînci ea, încercînd să-şi tragă sufletul. Uită-te şi tu ce ai făcut cu toată coafura mea. Curva aia puturoasă de Ah Gip a stat o oră să mi-o facă, nu conteşte.

Ştia că el era încîntat de ea peste măsură, şi era mîndră că la douăzeci de ani era în stare să citească şi să scrie în engleză, în chineză şi să vorbească şi dialectul din Canton şi engleza la fel de bine ca şi dialectul ei matern din Soochow, aşa cum vorbea şi mandarina, limba de la Pekin şi de la curtea împăratului, precum ştia şi o mulţime de alte lucruri din cele învăţate de Gordon Chen la şcoală, fiindcă el o învăţase

temeinic, iar între ei dăinuia o mare dragoste. May-may ştia că era unică în toată China.

Se auzi un ciocănit discret la uşă.

— Un european? spuse ea în şoaptă.

— Nţţ, fetiţo! Doar unul dintre servitori. Au ordin să anunţe cînd intră. Da?

Servitorul intră urmat de alţi doi şi toţi se feriră să se uite spre Struan şi fată. Dar curiozitatea lor era evidentă, şi se moşmondiră cu aşezarea farfuriilor cu mîncare chinezească şi beţişoare. May-may se repezi la ei cu un potop de vorbe în dialectul din Canton şi ei se înclinară speriaţi şi o şterseră afară.

— Ce le-ai spus? o iscodi Struan.

— I-am prevenit doar că, Dumnezeule Cristoase, dacă spun cuiva că sînt aici, am să le tai eu cu mîna mea limba, am să le retez urechile şi apoi am să te fac să-i pui în lanţuri pe una dintre navele tale pe care s-o scufunzi în adîncul oceanului cu tot cu afurisitele lor de neveste, copii şi părinţi, dar înainte de asta o să-i deochi cu ochiul tău cel întunecat să fie blestemaţi cu tot neamul lor afurisit şi cu toţi urmaşii lor afurisiţi, în vecii vecilor.

— Termină cu blestemele, diavol mic şi însetat de sînge. Şi nu mai glumi cu deochiul şi cu ochiul cel întunecat,

— Nu e nici o glumă. E exact ceea ce ai tu, diavol afurisit de barbar. Pentru toată lumea în afară de mine. Eu ştiu cum să mă descurc cu tine.

— Naiba să te ia, May-may!

Îi prinse din zbor mîinile, amînînd mîngîierile intime.

— Mănîncă acum cît e mîncarea caldă şi mă ocup eu de tine după aia.

O săltă uşor şi o duse pînă la masă. Ea îi puse dinainte crevete prăjite la foc iute, o bucată slabă de porc, ciuperci înăbuşite uşor în soia, nucşoară, muştar, miere, după care se servi şi ea.

— Fir-ar sfîntul să fie, tare mi-e foame, spuse ea.

— N-ai de gînd să termini cu blestemele?

— Dar tu cînd zici „pe Dumnezeul meu”?

Radia de încîntare şi se apucă să mănînce cu mare poftă. El luă beţişoarele şi începu să le mînuiască cu mare pricepere. Mîncarea i se păru minunată. Îi trebuiseră luni întregi pînă să prindă gustul acestor mîncăruri. Nici unul dintre europeni nu agrea mîncarea chinezească. Chiar şi Struan preferase multă vreme bucătăria serioasă a bătrînei

Anglii, dar May-may îl învățase că era mai sănătos să mănînce aşa cum făceau chinezii.

— Şi cum ai ajuns aici? o întrebă Struan.

May-may alese una dintre cele mai mari crevete prăjite, şi apoi înăbuşite în sos de soia şi ierburi, o decapită cu dibăcie şi începu apoi s-o jupoaie de piele.

— Am plătit o lorce ca să mă aducă încoace. Am cumpărat cel mai ieftin bilet de stat pe punte şi, pentru ca să fiu mai în siguranță, m-am mînjit cum am ştiut mai bine. Îmi datorezi cincizeci, bani gheață.

— Plăteşte-i din banii de întreținere. Nu eu te-am chemat aici.

— Asta cow chillo bani facem poate uşor, nu conteşte.

— Termină cu jargonul ăsta şi poartă-te ca lumea.

Ea rîse, îi oferi o crevetă şi începu să jupoaie alta.

— Mulțumesc, mie-mi ajunge.

— Mănîncă. Îți face foarte bine. Şi doar ți-am spus de atîtea ori că te ajută să fii foarte sănătos şi potent.

— Fetițo, las-o baltă.

— Ba da, insistă ea foarte serioasă. Crevetele sînt foarte bune şi te țin în putere. Şi e foarte important să fii plin de vigoare. O nevastă trebuie să aibă grijă de soțul ei în privința asta.

Fata îşi şterse mîinile de un şervețel brodat, apoi luă capul unei crevete cu beţişoarele.

— Fir-ar să fie a naibii, May-may, chiar trebuie să te apuci să rozi şi capetele alea?

— Îhî, pe Dumnezeu, chiar nu ştii că tocmai capul e cea mai bună bucățică? îi răspunse ea maimuțărindu-l, şi o apucă o criză de rîs încît se înecă. El o lovi în spate, dar uşor, apoi fata bău o gură de ceai.

— Cred că asta o să te învețe minte! îi spuse el.

— Chiar şi aşa, tot capetele sînt partea cea mai bună, nu conteşte.

— Chiar şi aşa, tot groaznic arată, nu conteşte.

O vreme fata mîncă în tăcere.

— E chiar atît de serioasă chestia cu Brock?

— Rău de tot.

— Atunci e groaznic de uşor să rezolvi necazul acesta. Ucide-l pe Brock şi gata. Acum e momentul.

— Ar fi o cale.

— O cale, altă cale, găseşti tu o cale.

— De ce eşti tu atît de sigură?

— Pentru că nu ai de gînd să mă pierzi.

— De ce să te pierd?

— Nici mie nu-mi place să fiu pe al doilea loc. Eu aparţin Tai-Panului. Eu nu-s o afurisită de Hakka sau femeie din poporul barcagiilor, sau o tîrfă din Canton. Ceai?

— Da.

— Dacă bei ceai după ce-ai mîncat asta e foarte bine pentru tine. În chipul ăsta n-ai să te îngraşi niciodată. Îi turnă ceai şi-i întinse ceaşca plină de grație. Tai-Pan, te iubesc cînd te văd furios. Da' pe mine nu mă sperii tu. Ştiu că ții prea mult la mine aşa cum şi eu țin prea mult la tine. Cînd am să ajung pe locul al doilea, alta îmi va lua locul, nu conteşte. Asta-i *joss.* Cel puțin pentru mine. Dar şi pentru tine.

— May-may, poate că şi eşti pe locul al doilea încă de pe acum.

— Nu, Tai-Pan, încă nu. Mai tîrziu da, poate, dar nu acum. Se aplecă spre el, îl sărută şi lunecă iute de lîngă el cînd vru s-o prindă. Aiii iaaa! Nu trebuie să-ți dau să mănînci atîtea crevete! Fugi rîzînd şi ferindu-se de el, dar el tot o prinse, ea îl cuprinse cu brațele pe după gît şi-l sărută. Îmi datorezi cincizeci, bani gheață.

— Naiba să te ia! şi o sărută, dorind-o la fel de mult pe cît îl dorea şi ea.

— Ah, ce bun eşti la gust. Dar mai întîi jucăm table!

— Nu!

— Un dolar punctul. Poate mă apucă şi capul cît sînt de obosită.

— Poate că nici eu n-am să-ți mai dau cadoul de Anul Nou la care mă tot gîndesc.

— Care cadou?

— Nu conteşte.

— Te rog, Tai-Pan, nu mai rîd de tine niciodată. Care cadou?

— Nu conteşte.

— Te rog, spune-mi, te rog. Un ac din jad? Sau o brățară din aur? Mătase cumva?

— Ce-ți mai face capul? Te mai doare?

Supărată, îi dădu o palmă, apoi îşi aruncă brațele pe după gîtul lui.

— Eşti atît de rău cu mine şi eu sînt atît de bună cu tine. Atunci hai să facem dragoste.

— Nu, jucăm patru partide de table. Pe o mie de dolari.

— Miza e prea mare! Zări expresia batjocoritoare şi provocatoare de pe chipul lui şi-l fulgeră cu privirea. Patru partide. Am să te zmintesc, fir-ar să fie.

— Nici vorbă, fir-ar să fie.

Şi au jucat patru partide, şi ea înjură şi strigă entuziasmată şi plînse şi rîse, îşi pierdu şi suflul, ameţită de emoţie după cum i se schimba şi norocul. Pierdu optsprezece mii de dolari.

— Pe mormîntul Domnului, sînt ruinată, Tai-Pan. Ruinată. Vai, vai, vai mie. Toate economiile mele şi chiar mai mult. Şi casa... Hai să mai jucăm o singură dată, îl imploră ea. Trebuie să mă laşi să-mi iau banii înapoi.

— Mîine, la aceeaşi miză.

— N-am să mai joc în viaţa mea la mize de astea. Niciodată, niciodată. Numai mîine o singură dată şi gata!

După ce făcură dragoste, May-may se ridică din patul cel mare cu baldachin şi se duse dinaintea şemineului. Lîngă flăcări pe un grătar mic din fier, sfîrîia domol un ibric de metal. Fata îngenunche şi turnă apă fierbinte din ibric pe prosopul alb imaculat. Flăcările îşi aruncară lumina dansînd pe puritatea trupului ei. În picioare purta nişte papucei minusculi pentru dormit, iar în jurul gleznei se vedeau bandajele înfăşurate perfect. Avea nişte picioare lungi şi frumoase. Îşi trecu pieptenele prin părul lucios, negru cu reflexe albăstrui, apoi se întoarse în pat. Struan întinse mîna să ia unul din prosoape.

— Nu, spuse May-may. Eu fac asta. Îmi face plăcere şi e datoria mea.

După ce-l şterse bine, se spălă şi ea şi se întinse împăcată alături de el, sub pătura matlasată. O pală de vînt proaspăt făcu draperia de damasc să foşnească şi flăcările să sfîriie în şemineu. Pe pereţi şi pe tavan dansau umbre.

— Uite, acolo-i un dragon, spuse May-may.

— Nu, e o navă. Nu ţi-e frig?

— Niciodată lîngă tine. Uite o pagodă.

— Mda.

O cuprinse cu un braţ, bucurîndu-se de răcoarea şi netezimea pielii ei.

— Ah Gip face acum ceaiul.

— Bine, ceaiul vine la ţanc.

După ce-au băut şi ceaiul, se simţiră învioraţi, rămaseră mai departe în pat şi stinseră lampa. Urmăriră din nou umbrele.

— La voi e obiceiul ca să ai numai o singură nevastă, heya?

— Mda.

— Chinezii au nişte obiceiuri mai bune. E mai înţelept să ai o Tai-tai..

— Ce înseamnă asta, fetiţo?

— Suprema Supremelor. Soțul e suprem în familie, bineînțeles, dar, în casă, prima nevastă e Suprema Supremelor. Aşa-i legea chinezească. Legea spune că pot fi mai multe neveste, dar numai una singură Tai-tai! îşi dădu părul de-o parte ca să stea mai confortabil. Cînd ai de gînd să te căsătoreşti din nou!

— Nu cred că am să mă mai căsătoresc vreodată.

— Trebuie. Să iei o scoțiană sau o englezoaică. Dar mai întîi trebuie să te căsătoreşti cu mine.

— Mda, spuse Struan. Probabil că ar trebui şi asta.

— Da, da, poate că ar trebui. Eu sînt Tai-tai a ta!

Apoi se culcuşi, băgîndu-se şi mai tare în el şi lunecă uşor într-un somn liniştit. Struan urmări jocul umbrelor încă multă vreme. Apoi adormi şi el.

Exact înainte de ivirea zorilor, Struan se trezi brusc, simțind primejdie. Îşi luă cuțitul de sub pernă, păşi neauzit pînă la fereastră şi trase draperia la o parte. Spre mirarea lui, văzu că piațeta din față era pustie. Dincolo de ea, pe rîu, peste satele plutitoare părea să dăinuie o tăcere neliniştită. Apoi auzi nişte paşi înăbuşiți apropiindu-se de uşă. Se uită la May-may. Dormea mai departe netulburată. Cu şişul pregătit, Struan se rezemă de perete, în spatele uşii, şi aşteptă. Paşii se opriră. Se auzi un ciocănit uşor.

— Da.

Servitorul păşi neauzit în cameră. Era înspăimîntat şi, cînd îl mai văzu şi pe Struan gol puşcă şi cu cuțitul în mînă, îngăimă cu sufletul la gură:

— Stapin Chim şi Stapin Păr Negru au venit aici. Spus iute-iute vin poate.

— Spune eu iute-iute vin poate.

Struan se îmbrăcă în grabă, o perie de păr îi căzu din mînă şi May-may se trezi doar pe jumătate.

— Prea devreme să ne sculăm. Hai, vino înapoi în pat, spuse ea mai mult adormită, se făcu covrig în pături şi adormi pe dată din nou.

Struan deschise uşa. Ah Gip stătea ghemuită pe coridor unde dormise, aşteptînd cu răbdare să aibă cineva nevoie de ea. Struan renunțase să mai încerce s-o convingă să se culce în altă parte, pentru că Ah Gip ar fi zîmbit, ar fi dat din cap zicînd „Da, Stapin” şi avea să se culce mai departe lîngă uşă. Era o femeie scundă, colțuroasă, şi pe fața ei rotundă, marcată de vărsat, dăinuia un zîmbet permanent. De trei ani

era sclava personală a lui May-may. Struan plătise pentru ea trei taeli de argint. Îi făcu semn să intre în cameră.

— Stapina doarme trebuie aşteptăm aici cameră, savvy?

— Savvy, stapin.

El o porni în grabă spre apartamentul de jos. Cooper şi Wolfgang Mauss îl aşteptau în salon. Mauss îşi cerceta gînditor pistoalele.

— Iartă-ne că te deranjăm, Tai-Pan. Dar s-au ivit necazuri, începu Cooper.

— Ce anume?

— Se întinde zvonul că două mii de soldați manciurieni şi nu oricare, ci stegari, au sosit noaptea trecută în Canton.

— Eşti sigur?

— Nu, îi răspunse Cooper. Dar dacă-i adevărat, atunci o să avem necazuri.

— Azi dimineață How-qua a trimis după mine, îi spuse Mauss mai mult parcă în silă.

— A zis cumva dacă s-a întors Jin-qua?

— Nu, Tai-Pan. Zice că taică-su-i plecat. După mintea mea mie nu-mi vine să cred, *hein?* How-qua era tare înspăimântat. Zicea că fusese sculat dis-de-dimineață, şi i s-a pus dinainte un edict semnat de împărat în care se spunea că orice schimburi comerciale cu noi trebuie să înceteze îndată. L-am citit şi eu. Sigiliile erau corecte. Toți cei din Co-hong urlă.

Pe stradă se auzi tropot de copite. Se repeziră la ferestre. Dinaintea clădirii trecu în mers săltat o companie de soldați manciurieni călare ce se îndreptă spre partea de est a coloniei şi descălecă. Erau nişte bărbați zdraveni, înarmați din greu: muschete, arcuri lungi, săbii şi sulițe cu flamuri la capăt. Unii dintre ei purtau barbă. Li se spunea stegari pentru că făceau parte din trupele imperiale şi purtau cu ei steagurile imperiale. Chinezilor nu li se îngăduia să facă parte din aceste regimente. Ele constituiau elita armatei împăratului.

— Ei bine, cu siguranță că patruzeci sau cincizeci de manciurieni se află în Canton, spuse Struan.

— Şi dacă sînt două mii? întrebă Cooper.

— Mai bine ne-am pregăti să părăsim colonia.

— Stegarii ăştia sînt un semn rău, spuse Mauss.

El nu voia să părăsească acum colonia, prefera să rămînă alături de convertiții lui din rîndul chinezilor, să continue să predice păgînilor, treabă care-i răpea tot timpul în afara perioadelor cînd trebuia să slujească drept interpret lui Struan.

— *Schrechlich* rău.

Struan cîntări posibilitățile pe care le aveau, apoi trase de cordonul clopoțelului, chemînd un servitor.

— Mancare mult, iute-iute. Cafea... ceai... ouă... carne, iute-iute.

— Stegarii sînt în piață şi tu nu te gîndeşti decît la mîncare? îl întrebă Cooper.

— Nu văd nici un rost să ne facem griji cu stomacul gol, îi răspunse Struan. În dimineața asta mi-e foame.

Mauss rîse. Auzise şi el zvonul şoptit printre servitori că legendara amantă a Tai-Panului sosise în taină aici. Cu doi ani înainte, la rugămintea lui Struan, o învățase în secret pe May-may dogmele creştine şi o convertise la această religie. Mda, se gîndi el plin de mîndrie, Tai-Panul are încredere în mine. Datorită lui, o, Doamne, cel puțin încă un suflet a fost salvat. Datorită lui, şi alții sînt salvați spre mare mila ta divină.

— E bună ideea cu micul dejun.

Cum stătea lîngă fereastră, Cooper îi vedea bine pe ceilalți negustori trecînd grăbiți prin grădină şi intrînd în factoriile lor. Stegarii erau adunați de-a valma, stăteau pe vine şi sporovăiau.

— Poate se va întîmpla ca şi data trecută. Mandarinii au să ne rețină, pretinzînd răscumpărarea noastră, spuse Cooper.

— Flăcăule, de data asta va fi altfel. Dacă vor începe balamucul, atunci sigur o să ne taie.

— De ce?

— Atunci de ce să mai fi trimis un corp de stegari la Canton? Ăştia sînt luptători de meserie, nu ca armata chineză de aici.

Servitorii se arătară şi începură să aştearnă pe imensa masă din sufragerie. Apoi aduseră şi mîncarea: friptură rece de pui, ouă fierte, pîini întregi, plăcinte cu fructe şi plăcinte fierbinți cu carne, unt, dulceață de portocale, gem. Struan se apucă să înfulece cu poftă, la fel ca şi Mauss. Dar Cooper n-avea chef să mănînce.

— Stapin? îngăimă un servitor.

— Mda?

— Stapin Unu Ochi venit aici. Poate?

— Poate!

Brock intră în cameră cu mersul lui sigur de sine. Alături de el apăru şi Gorth.

— 'Neața, dom'lor. 'Neața, Dirk, flăcăule.

— Mănînci?

— Mulțam mult.

— Ai călătorit bine, Gorth?

— Da, mulțam, dom'le Struan! Gorth era cam de înălțimea tatălui său, zdravăn, plin de cicatrici, cu nasul zdrobit de lovituri, cu părul şi barba înspicate de fire albe. Data viitoare ajung înaintea lui *Thunder Cloud.*

— Fiule, data viitoare, interveni Brock rîzînd, tu vei fi căpitanul cliperului! Se aşează şi începu să înfulece şi el. Dom'le Cooper, dă-mi şi mie tocana! Cu degetul mare îndoit arătă spre fereastră. Puii ăia de lele n-au gînduri prea bune.

— Mda, tu ce zici, Brock? îl întrebă Struan.

— Cei din Co-hong îşi smulg cozile din cap. Pentru o vreme, negoțul e terminat. Pen' primaşi dată că văz frențiții ăştia de stegari.

— Ce facem, evacuăm colonia?

— N-am ajuns io să fiu alungat de nişte chinezi sau stegari. Brock îşi mai luă nişte tocană. 'Nțeles că mă mai retrag şi io puțin. Da' cîn' vreau io. Mai toți de-aci mîne tot trebuia să plecăm 'napoi pen' licitația aia cu terenurile. Da' n-ar fi rău să ne adunăm taman acu. Ai niscaiva arme p-aici?

— Nu îndestule.

— Noi avem destule pen' un asediu. Gorth le-a trambalat aici. Locu' ăsta e cel mai nimerit de apărat. Şi nu ne scoate nimeni d-aici, adăugă el.

— Cîți oameni zdraveni ai?

— Douj de oameni. Hăndrălăii lui Gorth. Fiecare dă de pămînt cu o su' de chinezi.

— Eu am treizeci, dacă-i pun la socoteală şi pe portughezi.

— Pe portugheji lasă-i d-oparte. Mai bine noi singuri cu-ai noştri.

Brock se şterse la gură, rupse o pîine în două şi o unse cu unt şi dulceață de portocale.

— Brock, colonia nu poate fi apărată, îşi dădu cu părerea Cooper.

— Fiule, putem apăra factoria aiasta. Nu-ți mai bate tu capu' cu noi. Tu şi ceilalți americani ascundeți-vă-ți în factoria voastră. N-o să s-atingă ei de voi, pe noi ne vînează.

— Mda, confirmă Struan. Şi dacă noi va trebui sa plecăm, o să avem nevoie de voi ca să vedeți ce se întîmplă cu negoțul nostru.

— Dirk, asta-i unul dintre pricinile pentru care am venit aici. Am vrut să discutăm pe față de negoțul nostru şi de firma Cooper-Tillman. Eu am făcut o propunere care a fost acceptată.

— Propunerea a fost acceptată numai dacă Struan şi Compania nu-şi mai poate onora angajamentele luate înainte, interveni Cooper. Noi vă acordăm treizeci de zile, Dirk. Astea peste cele treizeci de la început.

— Mulțumesc, Jeff. Foarte generos din partea voastră.

— I-o prostie, fiule, da' mie puțin îmi pasă de timp. O să fiu şi io generos cu timpul. Ai de la mine încă opt zile, Dirk. Ei?

Struan se întoarse spre Mauss:

— Du-te din nou la cei din Co-hong şi vezi ce mai poți să afli. Fii cu mare băgare de seamă şi ia cu tine pe unul din oamenii mei.

— N-am nevoie de nici un om cu mine! Mauss îşi săltă burdihanul de pe scaun şi plecă.

— O să ținem consiliul jos, la parter, le spuse Struan celorlalți.

— Bun, s-ar putea să trebuiască să ne strîngem cu toții aici şi-i loc destul.

— Da, numai că aşa ne dăm de gol. Mai bine să fie fiecare gata pregătit acolo la el şi să stea în aşteptare. S-ar putea ca totul să fie doar o şmecherie.

— Flăcăule, ai mare dreptate. Pîn' nu se topesc şi servitorii, chestia-i limpede că sîntem în siguranță. Gorth, hai, băiete. Într-o oră ne adunăm din nou? Jos?

— Da.

Brock şi Gorth părăsiră încăperea, Cooper rupse tăcerea ce se lăsase în urma lor.

— Ce să însemne toate astea?

— Mă bate gîndul că e o şmecherie a lui Ti-sen să ne sperie. Probabil ca să ne împingă să-i mai acordăm nişte concesii pe care le vrea el, spuse Struan şi-şi puse o mînă pe umărul lui Cooper. Îți mulțumesc pentru cele treizeci de zile. N-am să uit.

— Lui Moise i s-au dat patruzeci de zile. Pentru dumneata am zis că treizeci ajung.

Consfătuirea s-a încins gălăgioasă, oamenii s-au arătat furioşi, dar Brock şi Struan au reuşit să-i domolească. Toți negustorii, cu excepția americanilor, se strînseseră în salonul cel mare pe care Struan îl folosea ca birou personal. Lîngă perete erau aliniate acum butoiaşe de whisky, coniac, rom şi bere. Lîngă celălalt perete erau rafturi cu cărți şi registre contabile. Pe perete mai erau tablouri de Quance: peisaje din Macao, portrete, nave. Apoi vitrine cu căni mari din cositor şi stacane cu capac, din argint, pentru bere. Rastele pline cu săbii de abordaj, muschete, pulbere şi gloanțe.

— O să vedeți că n-o să fie nimic, pufni Masterson.

Capul firmei Masterson Roach şi Roach era un individ mereu congestionat la față, cu o bărbie dublă, abia sărit peste treizeci de ani. Era îmbrăcat la fel ca toți ceilalți din încăpere: redingotă din postav negru, jiletcă elegantă şi joben.

— Pe Dumnezeul meu, chinezii n-au atacat colonia asta de cînd a apărut ea aici.

— Da, numai că asta s-a întîmplat înainte de a porni noi războiul cu ei şi de-al cîştiga.

Struan dorea acum să-i vadă pe toți căzînd mai repede la învoială şi să se ducă. Ținea o batistă parfumată la nas să nu mai simtă mirosul acelor trupuri duhnind a sudoare.

— Eu zic să-i dăm peste cap pe stegarii ăştia din piață chiar acum, spuse Gorth, umplîndu-şi iar cana mare cu bere.

— De-o fi nevoie, o facem noi şi p-asta, întări Brock scuipînd în scuipătoarea de cositor. Toată sporovăiala asta m-a lehămetuit. Ia spuneți, sîntem de-o părere cu planu lu' Dirk au ba?

Şi-i fulgeră pe toți ceilalți din jur cu privirea, iar aceştia îi răspunseră în acelaşi chip. Se adunaseră acolo vreo patruzeci de oameni, englezi şi scoțieni, în afară de danezul Eliksen, care conducea o factorie în numele unei firme londoneze, precum şi un indian corpolent, Rumajee, din secta parşilor, îmbrăcat într-un veşmînt lung. MacDonald, Kerney, Maltby din Glasgow şi Messer, Vivien, Tobe, Smith din Londra erau principalii negustori, toți oameni aspri, tari ca inima stejarului, abia trecuți şi ei, de treizeci de ani.

— Mie-mi miroase a necazuri mari, sir, spuse Rumajee şi se trase de mustața lui imensă. Eu vă sfătuiesc să ne retragem de îndată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rumajee, planul pe care l-am întocmit l-am făcut tocmai ca să nu ne retragem, îi replică Roach tăios. Să ne retragem numai dacă e mare nevoie. Eu am fost în favoarea acestui plan. Şi sînt de acord cu domnul Brock: vorbim afurisit de mult şi am cam obosit.

Planul lui Struan era simplu: aveau să aştepte fiecare în factoria sa. Dacă începeau necazurile, la un semnal din partea lui Struan, toți se vor îndrepta spre factoria lui, acoperiți de focul de arme al oamenilor săi, dacă va fi necesar.

— Să mă retrag io dinaintea păgînilor? Niciodată, Dumnezeule!

— Domnule Struan, pot să vă spun şi eu ceva? întrebă Eliksen.

Struan dădu din cap afirmativ către bărbatul acela înalt, blond şi tăcut.

— Bineînțeles.

— Poate că ar fi bine ca unul dintre noi să se ofere voluntar să plece înainte şi să anunțe la Whampoa ce se întîmplă aici. De acolo, o lorce rapidă poate goni pînă la flota noastră din Hong Kong. Asta numai ca măsură de prevedere dacă ne vor înconjura şi ne vor tăia orice posibilitate de retragere ca data trecută.

— Bună idee, spuse Vivien, un individ înalt, palid la față şi beat cui. Să ne oferim voluntari cu toții. Pot să mai iau un whisky? Bun băiat.

Apoi dintr-o dată se treziră toți vorbind laolaltă, certîndu-se care să se ofere voluntar, ca la urmă Struan să-i împace:

— A fost propunerea domnului Eliksen. Dacă tot i-a venit în cap s-o facă, de ce să nu-i lăsăm lui onoarea asta?

Au pornit toți grămadă în grădină şi i-au urmărit cu privirea pe Struan şi Brock care-l însoțiră pe Eliksen pînă traversară piața, către lorcea pe care Tai-Pan i-o puse la dispoziție. Stegarii nu le acordară o atenție deosebită, ci doar îi arătau cu degetul şi rânjeau. Lorcea se îndreptă în josul fluviului.

— Poa' că nici n-o să-l mai vedem pe Eliksen fodată, spuse Brock.

— Nu cred că se vor atinge de el, altfel nu-l lăsam să plece.

Brock mîrîi:

— Deşi-i străin, nu-i băiat rău.

Se întoarse împreună cu Gorth la factoria lor. Ceilalți comercianți făcură la fel, luînd-o către proprietățile lor. După ce Struan se convinse că sistemul de pază ai oamenilor înarmați din grădină era mulțumitor şi că şi poarta din spate care dădea spre strada Hog era bine păzită, se întoarse în apartamentul său. May-may dispăruse. Şi Ah Gip.

— Unde fata?

— Nu ştie, stapin. Eu nu vede cow chillo.

Cercetă întreaga clădire, dar se evaporaseră. Ca şi cum nici n-ar fi fost pe acolo vreodată.

Capitolul cinci

Struan ajunse în grădină. Chiar înainte de miezul nopții. În aer stăruia o linişte stînjenitoare. Ştia că cei mai mulți dintre negustori dormeau îmbrăcați, cu armele lîngă ei. Printre scîndurile porții se uită furiş la stegari. Unii dormeau, alții sporovăiau în jurul focului pe care-l făcuseră în piață. Noaptea era cam răcoroasă. Pe fluviu se vedea puțină mişcare.

Struan se îndepărtă de poartă şi porni agale şi gînditor prin grădină. Unde naiba putea fi May-may? Ştia că fata n-ar fi părăsit chiar degeaba colonia. Poate fusese momită cumva să plece. Poate... Doamne Dumnezeule, ce-i cu gîndurile astea! Dar ştia că nici cel mai bogat dintre stăpînii Chinei n-ar fi şovăit să pună mîna pe ea, chiar şi cu forța la nevoie, dacă ar fi zărit-o măcar o singură dată.

Peste zidul lateral al grădinii sări o umbră şi în aceeaşi secundă Struan fu cu şişul în mînă. Era un chinez care, tremurînd tot, îi întinse un petec de hîrtie. Un individ scund, mlădios, cu dinți stricați, fața tăbăcită şi îngălbenită ca a celor ce consumă opiu. Pe hîrtie se vedea însemnul lui Jin-qua, un sigiliu personal folosit numai pe contracte şi documente deosebite.

— Stapin, şopti chinezul, trebe merge mine. Singura.

Struan şovăi. Era primejdios să părăsească adăpostul coloniei păzit de oamenii lui. Nesăbuință!

— Nu poate. Jin-qua aici poate?

— Nu poate. Trebe merge mine! Chinezul arătă sigiliul. Jin-qua vrea tu, iute-iute!

— Mîine! replică Struan.

Chinezul clătină din cap.

— Acu, iute-iute, savvy?

Lui Struan îi trecu prin minte că poate sigiliul lui Jin-qua nimerise pe mîini străine şi că totul putea fi o capcană cît se poate de simplă. Dar nici nu îndrăzni să se gîndească să-l ia pe Mauss sau pe oricare dintre oamenii săi pentru că întîlnirea lor trebuia să se petreacă în cea mai mare taină. Şi cu cît mai repede cu atît mai bine. Cercetă din nou hîrtia la lumina felinarului şi se convinse pe deplin că sigiliul era autentic. Încuviință dînd din cap:

— Poate!

Chinezul se îndreptă spre zidul lateral şi-l escaladă. Struan porni după el, pregătit în orice clipă pentru vreun atac viclean. Chinezul se strecură iute pe lîngă zidul factoriei şi o apucă pe strada Hog. De necrezut, dar strada era pustie. Struan simțea însă ochi pînditori în jur. La capătul străzii Hog, chinezul o luă spre est, îi aşteptau două lectici cu perdelele trase. Purtătorii lor erau speriați. Cînd îl mai văzură şi pe Struan, spaima le spori şi mai mult. Struan urcă într-o lectică, chinezul în cealaltă. Culii săltară îndată lecticile şi o porniră, lipa-lipa, de-a lungul străzii Celor Treisprezece Factorii. Apoi se întoarseră spre sud, luînd-o pe o străduță pustie, necunoscută lui Struan. Curînd acesta pierdu orice simț al direcției. Se lăsă pe spate şi se blestemă pentru

prostia lui, înviorat în acelaşi timp de iminența pericolului. În cele din urmă, culii se opriră pe o uliță murdară, cu grămezi de gunoaie intrate în putrefacție, mărginită de ziduri înalte. O javră amărîtă scormonea după mîncare.

Chinezul le dădu culilor nişte bani şi, după ce-i văzu că dispar în noapte, ciocăni la o uşă. Uşa se deschise şi chinezul se dădu deoparte să-l lase pe Struan înainte, dar acesta îi făcu semn s-o ia el înainte, după care porni prudent pe urmele lui, intrînd într-un fel de grajd duhnind grețos, unde-i aştepta un alt chinez cu un felinar în mînă. Văzîndu-i, acesta se răsuci pe călcîie, traversă neauzit grajdul, intră pe o uşă fără să se mai uite înapoi. Pătrunseră într-un depozit imens, urcară nişte scări şubrede, coborîră pe altele, într-un alt depozit. În întuneric se auzea fojgăiala şobolanilor. Struan îşi dădu seama că se aflau pe undeva prin apropierea fluviului, pentru că auzea plescăitul apei şi geamătul parîmelor. Era pregătit pentru un atac prin surprindere, ținînd mânerul şişului în căuşul palmei şi lama băgată în mînecă. Omul cu felinarul se aplecă strecurîndu-se pe sub un maldăr de lăzi stivuite ce lăsau doar o îngustă trecere şi ajunse în fața altei uşi pe jumătate mascate. Ciocăni şi apoi deschise uşa.

— Halloa, Tai-Pan, îl întîmpină Jin-qua. Asta nu văzut la tine lunga vreme.

Struan intră în încăpere, altă magazie plină de gunoaie risipite alandala, slab luminată de nişte lumînări, înghesuită de lăzi şi plase pescăreşti mucegăite.

— Halloa, Jin-qua, îi replică ei uşurat. Nu văzut la tine lunga vreme.

Jin-qua era un bătrîn mărunt şi plăpînd. Avea o piele ca pergamentul, câteva fire rare de barbă căruntă îi căzdeau pe piept. Veşmîntul lung era din cel mai scump brocart, iar tichia îi era împodobită cu pietre scumpe în picioare, purta încălțări cu toc înalt, bogat brodate, iar coada părului îi atîrna lungă şi lucioasă. Unghiile degetelor mici erau protejate cu nişte teci bătute în pietre prețioase.

Jin-qua dădu din cap fericit, îşi tîrşîi picioarele pînă într-un colț al încăperii, unde se aşează la o masă pe care aşteptau mîncarea şi ceaiul. Struan se aşează în fața lui, cu spatele la perete. Jin-qua zîmbi. Nu mai avea decît trei dinți. Dar şi aceştia erau îmbrăcați în aur. Jin-qua îi spuse ceva chinezului care-l adusese pe Struan şi acesta părăsi încăperea ieşind pe altă uşă.

— Ceai vreau? îl întrebă Jin-qua.

— Poate.

Jin-qua îi făcu un semn din cap servitorului ce purtase felinarul şi acesta turnă ceai şi servi mîncarea, după care se trase într-o parte, cu ochii numai la stăpînul lui. Struan băgă de seamă că individul era bine clădit şi la brîu purta cuțit.

— Rog! îl invită Jin-qua, făcîndu-i semn lui Struan să se servească.

— Mulțumesc.

Struan ciuguli din mîncare şi bău puțin ceai, după care aşteptă urmarea. Trebuia să-l lase pe Jin-qua să deschidă discuția. După ce mîncară în tăcere, Jin-qua începu:

— Tu vreau vede la mine.

— Jin-qua făcut bun negustorie afară din Canton?

— Negustorie bun rău tot bun, nu conteşte.

— Negustorie acum stop?

— Acum stop. Hoppo mandarin rău tare. Soldat multa, multa. Eu plăteşte multa pentru soldat. Aiii iaaa!

— Rau.

Struan îşi sorbi ceaiul. Acum ori niciodată, îşi spuse el. Iar dacă, în cele din urmă, venise momentul crucial, ştia că nu va fi în stare să vîndă Hong Kong-ul. Dar-ar frenția-n mandarin! Cît am să trăiesc eu în Hong Kong nu va fi nici picior de mandarin afurisit. O să stăpîneaseă Brock. Dar crima nu e un mod de-a rezolva falimentul. Aşa că Brock e în siguranță pentru că toată lumea se aşteaptă să rezolv problema tocmai în chipul ăsta. Da' o fi el chiar în siguranță? Unde naiba a dispărut May-may?

— Eu aude că Unul Ochi Diavol Brock stringe de gît la Tai-Pan.

— Eu aude Diavol Hoppa stringe de gît la Co-hong, îi replică Struan, care, acum că se hotărîse să nu mai încheie nici un tîrg, se simțea mult mai la largul lui. Aiii iaaa!

— Tot bun. Mandarin Ti-sen primit suparare-suparare mare.

— De ce?

— Domn Sula Urita scrie scrisoarea rau-rau.

— Ceai tot foarte număr unu negoț, îi spuse Struan.

— Domn Sula Urita face Tai-Pan ce spune, asta?

— Uneori poate.

— Rau chind Ti-sen suparare are.

— Rau cînd Stapin Longstaff suparare are.

— Aiii iaaa! făcu Jin-qua şi cu un aer disprețuitor ciuguli din farfurie, dunga ochilor îngustîndu-i-se şi mai mult. Ştie de Kung Hay Fat Choy?

— An Nou chinezesc? Ştie.

— An Nou îndata incepe. Co-hong datorii de an trecut. Bun *joss* este an nou incepe fara datorie. Tai-Pan mult hirtie Co-hong are.

— Nu conteşte. Poate aşteaptă datorii alea.

Jin-qua şi alți negustori din Co-hong îi datorau lui Struan şase sute de mii.

— Unu Ochi Diavol poate aşteaptă?

— Hîrtie la Jin-qua poate aşteaptă. Terminat. Mancare număr unu bun!

— Foarte rau! spuse Jin-qua sorbind din ceai. Aude la Tai-Pan Suprema Doamna şi chillo mort. Rau *joss.* Pare rau.

— Rau *joss* mult, încuviință Struan.

— Nu conteşte, tu tiner foarte, mult alti chillo. Tu are una cow chillo May-may. De ce Tai-Pan unu doar băiat chillo? Tai-Pan trebuie leac poate? Leac găsim.

— Cînd vrea eu, eu cere, îi răspunse Struan bine dispus. Aude Jin-qua inca un băiat chillo. Cîte băieți asta număr?

— Zece cu şapte, îi răspunse Jin-qua strălucind de încîntare.

Doamne Dumnezeule, se gîndi Struan. Şaptesprezece băieți, şi poate încă pe atîtea fete pe care Jin-qua nici nu le pune la socoteală. Îşi înclină capul în fața lui şi scoase un şuierat de uimire. Jin-qua rîse.

— Chit ceai mult vrea la tine an asta?

— Negoț stop. Cum poate negoț face?

Jin-qua clipi din ochi cu înțeles.

— Poate.

— Nu ştie. Tu vinde Brock. Cînd eu vrea ceai eu spune la tine, înțelege?

— Trebuie ştie la mine două zile.

— Nu poate.

Jin-qua îi spuse servitorului ceva pe un ton tăios, acesta se îndreptă spre una dintre lăzile mucegăite şi săltă capacul. Era plină de lingouri de argint. Jin-qua făcu semn spre celelalte lăzi.

— Aici patruj' lac dolar!

Un lac era aproximativ douăzeci şi cinci de mii de lire sterline. Patruzeci de lac făceau un milion de lire. Ochii lui Jin-qua se îngustară şi mai mult.

— Eu împrumutat. Tare-tare greu. Tare-tare scumpe. Tu vrea la ei? Jin-qua împrumute poate.

Struan încercă să-şi stăpînească emoția. Ştia că fiecare împrumut se dobîndea după o tîrguială înfiorătoare. Ştia că probabil Jin-qua îşi pusese viața în joc şi sufletul şi casa şi viitorul şi nu numai pe ale sale,

ci şi pe ale prietenilor şi fiilor săi pentru a aduna în mare taină atîta tezaur. Şi acest tezaur trebuie să rămînă o taină, pentru că altfel Hoppo l-ar fi înşfăcat, iar Jin-qua ar fi dispărut pur şi simplu. Dacă vestea despre tezaurul acesta ar fi ajuns cumva la bîrlogurile piraților şi banditilor din Canton şi împrejurimi, şi nu erau puține, şi dacă la urechile lor s-ar fi şoptit doar de a suta parte din bogăția aflată atît de aproape, Jin-qua ar fi fost pur şi simplu şters de pe fața pămîntului.

— Mult lac dolar, spuse şi Struan. Mult favoare trebuie răsplătit cu mult favoare.

— Cumpere an asta doi ori ceai cît an trecut, preț la fel an trecut, poate?

— Poate.

— Vinde doi ori opiu an asta preț la fel an trecut. Poate?

— Poate.

Struan ar fi plătit ceaiul peste prețul lui de piață şi ar fi vîndut opiul cu mai puțin decît se vindea în mod curent acum şi totuşi ar fi dobîndit un profit uriaş. Numai de-ar fi şi celelalte condiții acceptabile, îşi aminti el. Poate că pînă la urmă nu era chiar terminat. Dacă Jin-qua nu condiționa şi prezența mandarinului. Struan spuse în gînd o rugă pentru ca mandarinul să nu facă parte din tîrg. Dar şi el ştia că de nu va exista un mandarin la Hong Kong nu va exista nici Co-hong, iar dacă nu va exista Co-hong şi monopolul său, şi Jin-qua şi ceilalți negustori vor fi scoşi din afaceri. Aveau şi ei nevoie de sistemul lor.

— Cumpere numai la Jin-qua sau la Jin-qua fiu zece ani. Poate?

Doamne Dumnezeule, îi trecu lui Struan prin minte, dacă-i dau monopolul comerțului cu Nobila Casă atunci o să fie în stare să ne stoarcă după cum îi e pofta.

— Poate... da' preț ceai, preț mătase tot ala ca la alți negustori Co-hong.

— Tunci doizeci ani. Preț piața plus zece procent.

— Plus cinci procent, cinci procent plus. Poate.

— Opt!

— Cinci!

— Şapte!

— Cinci!

— Şapte!

— Nu poate. Nu profit deloc. Mult-mult tare! spuse Struan.

— Aiiii iaaa! Mult profit mult. Şapte!

— Zece ani şase procent, zece ani cinci procent.

— Aiii iaaa! replică Jin-qua înfierbîntat. Rau tare rau! îşi vîntură mînuța fragilă spre lăzi. Mult-mult costat. Mare procent. Mare mult. Zece ani şase, zece ani cinci, plus alta zece ani cinci.

Struan se întrebă dacă furia lui era prefăcătorie sau adevărată.

— Zicem nu este Jin-qua, nu mai este nici Jin-qua fiu, ei?

— Multă băiat, multă băiat la băiat. Poate?

— Alta zece ani plus patru procent.

— Cinci.

— Patru.

— Hau, rau. Dobinda mare mult foarte. Cinci.

Struan se străduia să nu se uite în direcția acelui tezaur, dar simțea cum îl împresoară. Nu fi nebun. Ia-l! Acceptă orice. Eşti salvat, flăcăule. Totul îți aparține de-acum.

— Mandarin Ti-sen zice unu mandarin la Hong Kong! spuse deodată Jin-qua. De ce tu zice nu?

— Jin-qua nu iubeşte mandarin, aşa? îi replică Struan. Atunci de ce eu iubeşte mandarin, aşa? şi simți un nod în pîntece.

— Patruj' lac dolar unu mandarin. Poate?

— Nu poate.

— Mult uşor. Tu de ce zice nu poate? Poate.

— Nu poate! răspunse Struan fără să clipească din ochi. Mandarin nu poate.

— Patruj' lac dolar unu mandarin. Ieftin.

— Patruzeci de ori cîte zece lac dolar tot nu poate, întîi moare! Struan se hotărî să încheie tîrguiala asta. Terminat! spuse el tăios. Pe mormîntul tatei, gata, terminat.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— De ce plece? îl întrebă Jin-qua.

— Nu mandarin, nu dolar! Atunci de ce mai vorbeşte, aşa?

Spre uimirea lui Struan, Jin-qua chicoti şi spuse:

— Ti-sen vrei mandarin. Jin-qua nu imprumute bani de la Ti-sen. Jin-qua imprumute bani de la Jin-qua. Plus zece ani cinci procent. Poate?

— Poate! Struan se aşează din nou, simțind cum i se învîrte capul.

— Cinci lac dolar cumperi la Jin-qua pamint la Hong Kong. Poate?

De ce vrea una ca asta, se întrebă Struan neajutorat. Dacă Jin-qua îmi împrumută mie acum bani, atunci trebuie să-i treacă prin minte că s-a terminat cu Co-hong-ul. De ce-ar vrea el să se distrugă cu mîna lui? De ce vrea să cumpere teren în Hong Kong?

— Poate? întrebă din nou Jin-qua.

— Poate.

— Cinci lac dolar păstreze bine.

Jin-qua deschise o cutiuță de tec şi scoase din ea două sigilii. Sigiliile erau nişte beţişoare subțirele, pătrate, din fildeş, de vreo doi inci lungime. Bătrînul le ținu cu abilitate în mînă, unul lîngă celălalt, muie în cerneală capetele sculptate cu modele foarte complicate şi făcu un semn cu acest sigiliu pe o bucată de hîrtie. Jin-qua îi dădu lui Struan unul din sigilii, iar pe celălalt îl puse înapoi în cutie.

— Om vine aduce unu sigiliu, dai pamint la el şi dolar, cinci lac, aşa?

— Aşa!

— Anul vine eu trimite unul mascul chillo la Hong Kong. Tu trimite el Londra la şcoala copil al teu. Poate?

— Poate.

— Mascul teu chillo, Gordon Chen. Buna? Rau poate?

— Bun chillo. Chen Sheng spune mult cap-cap!

Lăsa de înțeles că Struan trebuia să facă şi el ceva cu băiatul lui, cu Gordon Chen. Dar de ce şi cum era implicat Gordon Chen în maşinațiile lui Jin-qua?

— Eu crede mult cap-cap trebuie Gordon mai mare post.

— De ce mai mare post? îi replică Jin-qua cu dispreț. Eu crede imprumute unu lac dolar la mascul chillo Chen.

— Ce dobîndă?

— Jumătate profit.

— Profit de la ce? Lui Struan începu să i se pară că Jin-qua se juca cu el de parcă ar fi fost un peşte agățat în undiță. Dar ai scăpat de cîrlig, flăcăule, îi veni lui să strige cît îl țineau bojocii. O să pui mîna pe tezaur fără să încuviințezi şi mandarinul.

— Poate.

Jin-qua oftă uşurat şi Struan socoti că tîrguiala s-a încheiat. Dar nu se încheiase. Jin-qua îşi strecură mîna într-unul din buzunarele de la mînecă şi scoase la iveală opt jumătăți de monedă şi le puse pe masă. Fiecare dintre cele patru monede fusese ruptă în două cum se întîmplase. Cu teaca de la unul din degetele mici Jin-qua împinse cîte o jumătate din fiecare monedă spre el.

— Ultim. Patru servici. Om aduce una asta, tu faci servici.

— Ce fel de servici?

Jin-qua se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu ştie, Tai-Pan, îi răspunse el. Chindva patru servici. Poa' nu eu trăieşte atunci, poa' fiu la mine. Nu ştie chind, da' cere patru servici, jumate moneda, una servici. Poate?

Struan simți cum i se scurge sudoarea pe spinare. Să fii de acord cu astfel de condiții e ca şi cum ai chema singur dezastrul asupra ta. Dar dacă refuza, se ducea şi tezaurul. Îți bagi capul în capcana diavolului, îşi spuse el. Mda, dar trebuie să te hotărăşti. Vrei să mai ai parte de vreun viitor sau nu? Îl ştii pe Jin-qua de douăzeci de ani. Totdeauna a fost cinstit cu tine. Mda, dar e şi cel mai viclean om din Canton. Vreme de douăzeci de ani te-a ajutat şi te-a îndrumat, şi împreună v-ați ridicat la tot mai multă putere şi bogăție. Aşa că trebuie să ai încredere în el. Nu, nu trebuie să ai încredere în nimeni, şi cel mai puțin în Jin-qua. Ai prosperat împreună cu el pentru că întotdeauna tu ai avut ultima carte de jucat. Acum ți se cere să-i dai lui Jin-qua patru jokeri care să-ți hotărască viața sau moartea. Din nou Struan se cutremura dinaintea abilității şi vicleniei diabolice a minții chinezului. De măreția ei. De neîndurarea ei. Dar, îşi spuse Struan, amîndoi pariau pe mize imense. Fiecare paria pe cinstea celuilalt pentru că nimic altceva nu garanta că acele servicii vor fi şi împlinite. Doar dacă tu le garantezi, şi trebuie să le garantezi, pentru că o înțelegere e o înțelegere.

— Poate, îi răspunse el întinzîndu-i mîna. Obicei la mine, strînge mîna. Nu obicei chinezesc, nu conteşte.

Nu mai dăduse pînă acum niciodată mîna cu Jin-qua, şi ştia că aici era socotit un obicei barbar să dai mîna cu cineva. Jin-qua spuse:

— Servici poate contra lege. Lege la mine, lege la tine, savvy?

— Savvy. Tu prieten la mine. Tu sau fiu la tine nu trimite monedă cere rau servici.

Jin-qua închise o clipă ochii şi se gîndi la aceşti barbari europeni. Erau păroşi, aduceau cu maimuțele. Aveau obiceiuri respingătoare şi grețoase. Puțeau neînchipuit de rău. Nu aveau nici cultură, nici bune maniere, nici grație. Chiar şi cel mai de jos culi era de zece mii de ori mai bun decît cel mai bun dintre europeni. Şi ceea ce se potrivea bărbaților, se potrivea cu atît mai mult femeilor lor. Îşi aduse aminte de singura vizită pe care o făcuse acelei prostituate englezoaice din Macao, ce vorbea însă chineza. Se dusese la ea mai mult din curiozitate decît că s-ar fi aşteptat la cine ştie ce împlinire, încurajat de prietenii lui care spuneau că va fi o experiență de neuitat, pentru că nu exista vreo formă de rafinament pe care ea să nu o încerce cu stăruință dacă era încurajată cum trebuia. Se cutremură cînd se gîndi la mîinile ei pline de păr, la subțioara păroasă, la părul abundent de la despicătura

picioarelor, la pielea şi faţa ei aspră, la mirosul acela de sudoare amestecat cu parfum prost.

Şi mîncarea pe care o înfulecă barbarii ăştia... greţoasă. Fusese la mesele date de ei de multe ori şi fusese nevoit să stea şi să îndure cum îi trec pe dinainte nenumărate feluri de mîncare, aproape leşinînd de greaţă, dar prefăcîndu-se doar că nu-i e foame. Şi urmărise îngrozit cum înfulecau cantităţi enorme de carne pe jumătate crudă aproape, pe care şi-o îndesau cu cuţitele în gură, zeama amestecată cu sînge scurgîndu-li-se pe bărbie. Şi groaznicele cantităţi de alcool pe care le turnau în ei. Şi mai erau şi verdeţurile acelea fierte, searbede, care-ţi trezeau revolta. Şi prăjiturile tari, de neînghiţit! Şi totul în cantităţi groaznice. Ca nişte porci... ca nişte lacomi stăpîniţi de demoni. De necrezut!

Nu aveau nici o calitate care să-i ridice în ochii lumii, se gîndi el. Nici una. Doar pofta lor de a ucide, treabă pe care ştiu s-o facă la nevoie cu o incredibilă brutalitate, deşi fără nici un fel de rafinament nici aici. Bine măcar că pentru noi reprezintă mijlocul de a face bani. Barbarii aceştia sînt întruchiparea răului. Cu toţii... În afară de acest om... acest Dirk Struan. Cîndva şi acest barbar era la fel ca toţi ceilalţi barbari. Acum e în parte chinez, în mintea lui. Mintea e foarte importantă, pentru că a fi chinez presupune într-o măsură o anumită atitudine a minţii. Şi mai e şi curat şi miroase curat. A mai şi învăţat cîte ceva din felul nostru de viaţă. E încă brutal, barbar şi ucigaş. Dar puţin schimbat. Şi dacă unul dintre barbari poate fi schimbat într-o fiinţă civilizată, atunci de ce să nu fie schimbaţi astfel mai mulţi? Planul ticluit de tine e un plan bun, îşi spuse Jin-qua. Deschise ochii, întinse mîna şi-i atinse uşor mîna lui Struan.

— Prieten.

Jin-qua îi făcu semn servitorului să mai toarne ceai.

— Oameni al meu aduce tezaur la factorie a tău. În doi zile. Noapte. Mult taina, spuse Jin-qua. Mult pericolă, savvy? Mult tare!

— Savvy. Eu dau hîrtie la tine cu sigiliu al meu pentru tezaur. Trimit mîine.

— Nu sigiliu, nu hîrtie, nu. Cuvint mai buna, heya?

Struan încuviinţă dînd din cap. Dar cum să-i explici cuiva, să zicem lui Culum, că Jin-qua i-a dat un milion în lingouri de argint, ţi-a oferit ocazia unui tîrg cinstit, deşi ştia că putea să-ţi pună orice condiţii, şi că-ţi oferă tot ce doreşti numai pentru o strîngere de mînă?

— Trei ori zece lac dolar plăteşte Jin-qua, datorii Co-hong. Acum An Nou nu datorie. Bun *joss,* spuse Jin-qua plin de mîndrie.

— Da, replică Struan. Bun *joss* la mine.

— Mult tare primejdie, Tai-Pan. Nu poate ajute.

— Mda.

— Mult tare primejdie. Trebuie aştepte doi nopți.

— Aiii iaa, primejdie, îi replică Struan şi luă de pe masă cele patru jumătăți de monedă. Mulțumesc la tine, Chen-tse Jin Arn. Mulțumesc la tine mult.

— Nu mulțumesc, Dirk Struan. Prieten.

Deodată cel care-l adusese pe Struan la Jin-qua dădu buzna în încăpere. Îi spuse ceva în mare grabă lui Jin-qua, care se întoarse speriat spre Struan.

— Servitori trebuie pleacă. Pleacă de la colonia. Toți pleacă!

Capitolul şase

Struan stătea în lectică şi se lăsa legănat de mişcarea acesteia în ritmul purtătorilor culi care tropăiau prin ulițele tăcute. Cutia aceea închisă de draperii era murdară şi pătată de sudoare. Din cînd în cînd mai arunca furiş cîte o privire prin despicătura draperiilor din dreptul ferestrei laterale, cercetînd străzile. Nu reuşea să vadă cerul, dar simțea că zorile erau aproape. Vîntul aducea un iz greu de fructe, gunoaie şi excremente intrate în putrefacție, amestecate cu mirosurile emanate de bucătării, mirodenii, laolaltă cu duhneala de sudoare a culilor.

Cu Jin-qua stabilise un plan mai sigur pentru a duce tezaurul la Hong Kong. Aranjase cu el ca să încarce lăzile cu lingouri pe o lorce înarmată. După două nopți această lorce trebuia să fie adusă în taină la cheul coloniei. Exact la miezul nopții. Dacă nu se putea, lorcea trebuia lăsată lîngă capătul de sud al cheului, ridicîndu-se un felinar la catargul mare şi un altul la prova. Ca să fie sigur că nu se va întîmpla nici o confuzie, Jin-qua propusese ca drept semn de recunoaştere să vopsească ochiul dinspre mal al ambarcației în roşu. Fiecare lorce avea cîte doi ochi, săpați în lemnul de tec al provei. Aceşti ochi erau pentru a îmbuna acel *joss,* dar şi pentru ca să ajute sufletului bărcii să vadă înainte. Chinezii ştiau cu toții că o navă trebuia să aibă şi ea nişte ochi cu care să vadă.

Dar de ce mi-a îngăduit Jin-qua să stăpînesc, fără nici un amestec chinezesc, Hong Kong-ul? se întrebă Struan. Cu siguranță că ştie cît de importantă este prezența unui mandarin. Şi de ce vrea el ca unul din fiii lui să fie şcolit în Londra? Să fie Jin-qua, singurul dintre toți chinezii, atît de clarvăzător încît să înțeleagă în cele din urmă că de-acum

şansele viitorului Chinei vor fi legate pentru totdeauna de şansele viitorului Marii Britanii?

Auzi nişte cîini lătrînd, şi prin despicătura perdelelor îi zări repezindu-se la picioarele culiului din față. Dar chinezul care ducea felinarul înaintea lecticii se întoarse în fugă şi cu dibăcie, căpătată dintr-o lungă experiență, lovi cu bîta cu vîrf de fier şi cîinii dispărură schelălăind în întuneric. Struan băgă de seamă că mai departe, la o încrucişare de drumuri, stăteau nişte stegari, un grup de vreo sută poate. Erau înarmați şi aveau şi felinare. Păstrau o amenințătoare tăcere. Cîțiva dintre ei se ridicară în picioare şi se îndreptară spre lectică. Culii se răsuciră din mers şi o luară pe o uliță laterală, spre marea uşurare a lui Struan. Flăcăule, de acum nu mai ai nimic de făcut decît să ajungi cu tezaurul la Hong Kong, în siguranță. Sau în siguranță la Whampoa, unde îl poți transborda pe *China Cloud.* Dar pînă cînd nu ajunge acolo, în siguranță, flăcăule, nu eşti nici tu în siguranță.

Lectica zvîcni în clipa în care unul dintre culi era aproape să se prăbuşească într-una din gropile care însemnau mai peste tot drumul. Struan îşi întinse gîtul în spațiul limitat al lecticii, încercînd să se orienteze. Mai apoi zări catargele unor nave, pe jumătate mascate de colibele din jur. Dar înainte nu putea recunoaşte nimic din ceea ce vedea. Lectica mai dădu un colț, îndreptîndu-se spre fluviu, apoi traversă o uliță îngustă, pătrunse în alta. În cele din urmă, undeva în față, pe deasupra acoperişurilor colibelor, reuşi să vadă cît de cît unele construcții ale coloniei lucind în bătaia lunii.

Brusc, lectica se opri şi fu trîntită fără menajamente jos, aruncîndu-l pe Struan într-o parte. El dădu scurt perdelele la o parte şi sări afară cu cuțitul în mînă, exact în clipa în care trei sulițe străpungeau peretele subțire al lecticii. Trei sulițaşi se chinuiau cu disperare să-şi smulgă armele în vreme ce Struan se repezi la cel mai aproape de el, îi înfipse şişul în coaste, şi se răsuci la vreme pentru a-l întîmpina pe un altul ce se arunca asupra lui cu un topor de luptă cu două tăişuri. Lama toporului îi şterse umărul, Struan se strîmbă de durere, făcu un pas lateral, apucă de mîner şi începu să se lupte cu individul pentru a pune stăpînire pe armă. Reuşi să o smulgă din mîna lui, iar acesta porni să urle cînd o suliță țintită spre Struan îl nimeri pe el. Struan se trase cu spatele la zid. Celălalt sulițaş îi dădea tîrcoale, gîfîind din greu şi înjurînd. Struan se feri de o lovitură, se repezi la el cu toporul fără să-l nimerească, individul şarjă cu sulița, aceasta se înfipse în perete prinzîndu-i şi haina.

Struan îşi smulse poalele hainei şi-şi înfipse cuțitul pînă în plăsele în pîntecele lui, îl răsuci, spintecîndu-l. Struan sări peste trupurile căzute, avînd grijă să se țină tot cu spatele la zidul ce-i asigura protecția, şi aşteptă la pîndă. Individul pe care-l înjunghiase într-o parte urla, altul zăcea nemişcat, cel pe care-l spintecase se ținea cu o mînă de burtă şi se chinuia să se tîrîie. Struan mai rămase aşa o clipă să-şi adune puterile, cînd o săgeată se înfipse bufnind deasupra capului său. Apucă o suliță la întîmplare şi o luă la goană în josul străzii spre colonie. Auzi paşi în urma lui şi-şi înteți goana. Cînd dădu colțul, recunoscu în față Strada celor Treisprezece Factorii. Aruncă sulița, fugi în zigzag traversînd strada şi intră în strada Hog, goni pe aceasta din urmă, parcurse la fel şi piața plină acum de şi mai mulți stegari. Înainte ca aceştia să-l poată opri, el şi trecuse de poarta grădinii. Simți cum o muschetă îl izbeşte în stomac.

— Oh, tu erai, Dirk! făcu Brock. Unde naiba te preumbli acu?

— Pe-afară, îngăimă Struan, luptîndu-se să tragă aer în piept. Doamne, Dumnezeule, nişte bandiți împuțiți au sărit asupra mea.

— Ş-ăla-i sînge de-al tău sau de-al lor?

La lumina felinarului, Struan îşi sfîşie haina şi cămaşa de pe umărul rănit. Rana era superficială şi curată, exact la suprafața muşchiului.

— O pişcătură de purice, acolo, mormăi Brock, care luă o sticlă de rom şi turnă pe rană, zîmbind cînd îl văzu pe Struan strîngînd ochii de durere. Şi cîți erau mă rog?

— Trei!

— Ş-au reuşit să te taie? Înseamnă c-ai îmbătrînit! şi Brock turnă rom în două pahare.

Struan bău şi se simți mai întremat.

— Şi eu care socoteam că faci nani nani. Uşile la tine erau închise. Pe un' mi-ai umblat?

— Aici ce s-a mai întîmplat?

— Servitorii au întins-o cu toții acu vreun ceas. Asta-i. Şi mi-a trecut mie aşa prin divlă să nu-i chem chiar toți pînă dimineață. Şi cînd o tuleai tu iepureşte prin piață, juma de su' de muschete erau îndreptate spre tine.

— Şi atunci de ce naiba mi-ai băgat patul ăla de armă în burtă?

— Am vrut io să te primesc cu cinste, cum ți se cuvine. Brock dădu nişte rom pe gît. Am vrut io să ştii şi tu că noi nu dormim.

— Ştie cineva de ce-au fugit servitorii?

— Nu.

Brock se îndreptă spre poartă. Stegarii îşi căutau din nou loc să se culce. Deasupra orizontului se străduiau să se ivească zorii unei zile pline de nervozitate.

— Treburile arată al naibii de rău, spuse el, cu chipul împietrit. Nu prea-mi place mie deloc. Afurisiții ăia nu-s în stare de nimic decît să stea tolăniți pe jos şi din cînd în cînd să mai bată din tobele lor blestemate. Mă paşte gîndul că mai bine am tuli-o de-aci cît o mai putem tuli.

— Cîteva zile sîntem în siguranță.

Brock clătină din cap.

— Nu-mi miroase mie-a bine. Ceva e rău de tot. Mai bine am tuli-o.

— E o demonstrație de intimidare, Brock!

Struan rupse o bucată din cămaşă şi-şi şterse sudoarea de pe față.

— Poa', da' mie nu-mi miroase-a bine şi cînd mie nu-mi miroase-a bine e vremea s-o ştergem! Brock arătă cu degetul spre stegari. I-am numărat. O su' cinzeci. How-qua zicea că-s mai bine de o mie împrăştiați prin toată colonia.

— Eu am văzut poate două, trei sute. În partea de est.

— Pe unde-ai umblat?

— Prin tîrg.

Struan era ispitit să-i spună. Dar asta nu-i de nici un folos, se gîndi el. Brock o să facă tot ce-i stă în puteri pentru a mă împiedica să ajung cu tezaurul în siguranță. Şi fără tezaurul ăsta eşti mort ca toți morții.

— După colț stă o muiere, îi spuse el cu un aer uşuratic.

— Frenția-n muierea aia! Nu eşti tu aşa de prost s-o iei razna din colonie pentru o muiere! Brock începu să se tragă nervos de barbă. Vii tu într-un ceas să mă înlocuieşti la pază?

— Da.

— La prînz o tundem de-aici.

— Nu.

— Am zis, la prînz.

— Nu.

Brock se încruntă.

— Ce te ține pe tine aici?

— Dacă plecăm înainte de a vedea că avem de-a face cu necazuri adevărate, ne pierdem rău de tot cinstea obrazului.

— Mda, mă gîndeam şi io. Nu-mi place s-o şterg aşa. Da' ceva-mi spune că-i mai bine.

— Mai aşteptăm cîteva zile.

Brock deveni foarte bănuitor.

— Doar ştii şi tu că io n-am sfeclit-o niciodată, ş-am ştiut cînd s-o întind. De ce tu mai vrei să mai rămîi?

— Ti-sen iar s-a apucat de vechile lui tertipuri. De data asta n-ai dreptate. Într-un ceas vin şi te schimb, îi mai spuse Struan, şi intră în clădire.

Ei, cam ce coace în el bătrînul Dirk? încercă să se dumirească Brock. Tuşi tare ca să-şi dreagă glasul; nu-i plăcea deloc izul de primejdie care părea să vină dinspre noaptea ce sta să se sfîrşească.

Struan urcă treptele de marmură ale scării ce ducea spre apartamentul lui. Pe pereți atîrnau picturi de Quance şi desene chinezeşti pe mătase. Pe paliere erau înşirați dragoni Ming uriaşi, din lemn de tec, ca şi dulapuri din aceeaşi esență. Pe coridoarele ce se deschideau de la primul palier se vedeau picturi înfățişînd corăbii şi lupte navale, iar pe un piedestal era modelul la scară redusă al navei *Victory.* Struan descoperi că uşa spre apartament era închisă cu cheia.

— Deschideți uşa, spuse el şi aşteptă, ca îndată Ah Gip să-i deschidă.

— Unde naiba ai dispărut, May-may? izbucni el, încercînd să nu-şi manifeste uşurarea cînd le văzu.

May-may stătea în întuneric, lîngă fereastră, îi spuse ceva lui Ah Gip şi apoi îi făcu semn să plece. Struan zăvorî uşa.

— Unde naiba ai dispărut?

Ea apăru în bătaia luminii felinarului şi el tresări cînd îi zări paloarea.

— Ce s-a-ntîmplat?

— O mulțime de zvonuri, Tai-Pan. Se zice că toți barbarii vor fi trecuți prin sabie.

— Nici o noutate. Unde ai fost tu?

— Da, dar prezența stegarilor e o noutate. Se zice că Ti-sen e în dizgrație. Că a fost condamnat la moarte.

— E o prostie. E doar vărul împăratului, şi stăpîneşte cea mai mare avere din China după împărat.

— Se zice că împăratul e al naibii de supărat pentru că Ti-sen a încheiat tratatul, aşa că Ti-sen trebuie să fie torturat în public.

— E o aiureală! Struan se apropie de sobă şi îşi scoase haina şi cămaşa. Unde-ai fost?

— Ce-ai pățit? exclamă ea, văzîndu-i rana.

— M-au atacat nişte tîlhari de drumul mare.

— L-ai văzut pe Jin-qua?

Struan rămase încremenit.

— De unde ştii tu de Jin-qua?

— M-am dus să mă închin dinaintea Supremei lui Doamne şi să-i aduc toată cinstirea. Ea mi-a spus că tocmai s-a întors Jin-qua şi că a trimis după tine.

Struan nu ştiuse pînă acum că May-may o cunoştea pe Suprema Doamnă a lui Jin-qua şi îl cuprinse atîta furie din pricina asta că-şi alungă gîndul din minte.

— De ce naiba nu mi-ai spus unde pleci?

— Pentru că nu mi-ai fi dat voie, îi replică tăios May-may. Voiam neapărat s-o văd. Şi să-mi fac părul şi să consult astrologul.

— Ce?

— Soțiile lui Jin-qua au o coafeză nemaipomenită. Nemaipomenit ce se pricepe la păr. Femeia asta are faimă în tot Kwangtung-ul. Ia foarte scump. Astrologul zice că e un *joss* bun acum. Foarte bun. Dar să luăm aminte la construirea caselor.

— Îți rişti tu viața ca să sporovăieşti cu nu ştiu ce vrăjitor şi să-ți faci părul? izbucni Struan. Ce naiba nu-ți convine la părul tău? E frumos şi aşa cum e el.

— Tu habar n-ai de lucrurile astea, Tai-Pan, îi replică ea reținută. Acolo trag şi eu cu urechea la zvonuri. La coafeză! Îi luă mîna şi-l obligă să-i pipăie părul. Vezi! Acum e mult mai moale, nu?

— Nu, deloc. Pe Dumnezeul meu dacă mai pleci fără să-mi spui şi mie unde te duci, am să-ți trag la fund de n-ai să mai poți sta pe el o săptămînă.

— Ia încearcă numai, Tai-Pan, îi replică ea şi-l fulgeră cu privirea.

Struan o înşfăcă iute şi o duse pînă la pat, fără să se uite că se zbătea, îi săltă poalele veşmîntului şi jupoanelor de dedesubt şi-i arse una peste fund de-l ustură palma, după care o aruncă pe pat. N-o mai plesnise niciodată. Cum stătea pe pat, May-may se repezi la el şi încercă furioasă să-l zgîrie pe față cu unghiile ei lungi. Un felinar căzu pe podea şi se sparse cînd Struan o înşfăca şi o suci cu fundul în sus din nou şi începu s-o pălmuiască. Ea se zbătu să scape, îşi repezi unghiile spre ochii lui, şi doar foarte puțin i-a lipsit să nu nimerească, dar îi lăsă dungi pe obraz. O apucă de încheieturile mîinilor, o răsuci iar, îi smulse veşmîntul lung de deasupra şi hainele de dedesubt şi începu s-o plesnească peste fesele goale cu palma. Ea se luptă să se întoarcă, îl lovi cu cotul în vintre şi se repezi iar cu unghiile la fața lui. Adunîndu-şi toată puterea, el o țintui de pat, dar ea izbuti să-şi răsucească capul şi-

şi înfipse dinţii în braţul lui. Aproape îşi pierdu suflarea de durere, dar o plesni mai departe, iar ea îşi băgă dinţii mai adînc.

— Pe Dumnezeu, n-ai să mai îndrăzneşti tu să mă muşti vreodată, spuse el cu dinţii încleştaţi.

Ea îşi împlîntă dinţii şi mai adînc, dar el nu-şi smulse într-adins braţul. De durere îi dădură lacrimile, dar o plesnea pe May-may din ce în ce mai tare, numai peste fese, pînă cînd simţi că-l doare mîna. În cele din urmă ea îşi descleştă dinţii.

— Nu... nu mai da... te rog... nu... te rog, scînci şi începu să hohotească neajutorată cu capul înfundat în pernă.

Struan îşi trase sufletul.

— Ei, acum zi că-ţi pare rău că ai plecat fără să ceri voie.

Fesele ei umflate, numai dungi, se încordară din nou şi ea se cutremură cu totul în aşteptarea palmei care avea s-o lovească, dar el nu mai ridică mîna asupra ei. Ştia că îndărătnicia unui animal de rasă trebuie doar îmblînzită, nu distrusă.

— Îţi dau trei secunde.

— Iertare... iertare. M-ai făcut să mă doară, m-ai făcut să mă doară rău, scînci ea.

Struan se ridică de pe pat şi ţinînd mîna în lumină, cercetă rana. May-may îşi băgase colţii adînc de tot în braţul lui şi curgea sînge.

— Vino aici, spuse el calm. Ea nu se mişcă şi continuă să plîngă. Vino aici, repetă el chemarea, şi de data asta vocea lui era bici şi ea sări în pat.

Nici nu se uită la ea. Ea îşi adună ce veşminte mai rămăseseră pe ea şi se chinui să coboare din pat.

— Nu ţi-am spus să te îmbraci! Ţi-am zis să vii aici.

Se grăbi să vină lîngă el, arătîndu-şi ochii înroşiţi, pudra şi machiajul mînjindu-i obrazul. El îşi puse ferm braţul pe tăblia mesei, îşi şterse sîngele care şiroia încet şi turnă brandy pe fiecare urmă lăsată de dinţi. Aprinse un chibrit şi i-l dădu ei.

— Arde cu flacăra fiecare rană, la rînd.

— Nu!

— Pe rînd! spuse el. Muşcătura de om e la fel de otrăvitoare ca şi cea a unui cîine turbat. Grăbeşte-te.

I-au trebuit trei chibrituri, şi de fiecare dată plîngea parcă tot mai mult, îngreţoşată de duhoarea de carne arsă, dar mîna nu-i tremură. Şi de fiecare dată cînd brandy-ul se aprindea, Struan scrîşnea din dinţi şi nu zicea nimic. Cînd s-a terminat, Struan vărsă şi mai mult brandy peste rănile înnegrite, iar May-may se repezi la oala de noapte şi vomită

îndelung. Struan puse îndată apă fierbinte din ibric pe un prosop şi tamponă cu blîndeţe fundul lui May-may, iar cînd termină, îi şterse obrazul cu delicateţe şi la urmă îi dădu apă caldă să-şi clătească gura. O săltă în braţe şi o aşeză uşor în pat, după care voi să plece, dar ea se ţinu de el şi începu să plîngă, plînsul acela din adîncul sufletului care spală ura. Struan o legănă şi o linişti pînă cînd ea adormi. După care ieşi din cameră şi preluă serviciul de pază de la Brock.

La prînz avu loc un alt consiliu. Mulţi voiau să plece de îndată. Dar Struan îl domină pe Brock şi-i convinse pe negustori să aştepte pînă a doua zi. Au acceptat cu foarte puţină tragere de inimă, şi au hotărît să se mute cu toţii în factorie pentru a se putea apăra reciproc. Cooper şi americanii se retraseră în propria lor factorie. Struan se întoarse în apartament.

May-may îl întîmpină plină de patimă. Apoi au dormit amîndoi, liniştiţi. La un moment dat s-au trezit amîndoi şi ea îl sărută somnoroasă şi-i şopti:

— Ai avut dreptate să mă baţi. Am greşit, Tai-Pan. Dar să nu mă baţi niciodată dacă nu greşesc. Pentru că şi tu trebuie să dormi şi atunci am să te omor.

În cartul de mijloc liniştea lor fu tulburată. Wolfgang Mauss bătea cu pumnii în uşă.

— Tai-Pan, Tai-Pan!

— Da.

— Repede! Jos! Grăbeşte-te!

Se putea auzi vuietul mulţimii care mişuna în piaţă.

Capitolul şapte

— Şi doar tata v-a prevenit pe toţi, fir-aţi să fiţi! spuse Gorth, întorcîndu-se de la fereastra salonului şi croindu-şi drum printre ceilalţi negustori.

— Am mai văzut noi adunîndu-se mulţimea şi înainte! replică Struan tăios. Şi doar ştiţi cu toţii că întotdeauna sînt la cheremul mandarinilor şi pleacă atunci cînd li se porunceşte tot de către ei.

— O fi, da' nu ca ăştia! insistă Brock.

— Probabil că există un motiv anume. Dar deocamdată nu-i nici un temei să ne facem griji.

Piața era blocată de o mulțime de chinezi care se adunau de pretutindeni, unii purtînd felinare, alții torțe. Cîțiva erau înarmați. Şi toți strigau într-un glas.

— Poa' să fie vo' două, trei mii de ticăloşi, spuse Brock, care apoi strigă: Hei, Wolfgang, ce tot urlă diavolii ăia de păgîni?

— Moarte diavolilor de barbari.

— Ce obrăznicie afurisită! murmură Roach, un individ mărunțel, ca o vrăbiuță, a cărui muschetă părea mai înaltă decît el.

Mauss se uită din nou la mulțimea aceea, inima îi bătea să-i spargă pieptul, îşi simțea veşmintele cleioase de atîta sudoare cîtă curgea pe el. Doamne, ăsta-i sorocul pe care l-ai ales? Sorocul martiriului fără seamăn?

— Mă duc eu să le vorbesc, să le predic, spuse el cu glas răguşit, jinduind pacea unui astfel de sacrificiu, dar şi înspăimîntat de el.

— O neprețuită idee, domnule Mauss, spuse Rumajee cu vocea lui plăcută, în vreme ce clipea nervos din ochii negri, uitîndu-se cînd la Mauss, cînd la gloata adunată, şi iar la Mauss. Trebuie să asculte de îndemnurile dumneavoastră, sir.

Struan văzu sudoarea curgînd pe el picătură cu picătură şi paloarea neobişnuită a chipului său, şi-l ajunse cînd era de-acum la uşă.

— N-o să faci una ca asta.

— Tai-Pan, a venit sorocul.

— Nu-ți răscumperi tu păcatele atît de uşor.

— Cine eşti tu să judeci? şi Mauss încercă să treacă de el, însă Struan nu se clinti din cale.

— Am vrut să spun că ispăşirea e un proces îndelungat şi plin de suferință, spuse el cu blîndețe.

— Văzuse în alte două rînduri această comportare ciudată a lui Mauss. Se întîmplase de fiecare dată în timpul unei lupte cu pirații, şi după ce se încinsese bătălia, Mauss îşi lăsase arma jos şi se îndreptase spre duşmani într-o stare de extaz religios, căutîndu-şi moartea.

— E un proces îndelungat...

— Mîntuirea... mîntuirea Domnului e... e greu de dobîndit, îngăimă Mauss, simțind că îl strângea ceva de gît încît abia putea vorbi, bucuros că se găsise cineva să-l oprească şi fiindu-i silă de sine că era bucuros. Voiam doar...

— Perfect. Io ştiu totul despre mîntuire, se băgă în vorbă Masterson care îşi împreună palmele şi adoptă o postură plină de pioşenie. Doamne, păzeşte-ne de afurisiții de păgîni! Tai-Pan, nu pot înghiți mai mult. Afurisită fie toată zarva asta!

Cu un efort, Mauss reuşi să se stăpînească, simțindu-se în toată goliciunea lui dinaintea lui Struan, care, o dată mai mult, văzuse în adîncul sufletului lui.

— Da... da, ai dreptate. Adevărat...

— Şi apoi, dacă te pierdem şi pe tine, cine mai rămîne să predice cuvîntul Domnului? spuse Struan şi-şi promise să-l supravegheze pe Mauss dacă aveau să aibă necazuri cu adevărat.

— Bun înțeles, întări şi Masterson, suflîndu-şi nasul în degete. Ce rost are să aruncăm un creştin atît de prețios în gura lupilor? Adunătura asta de ticăloşi sînt stîrniți rău de tot şi apucați, nu-s în stare să asculte ei acum o predică. Domnul să ne ocrotească. Fir-ar să fie al naibii, Tai-Pan, ți-am zis eu că se lasă cu un atac.

— La naiba ai spus! strigă Roach din celălalt capăt al încăperii.

— Da' ție cine ți-a cerut părerea, la naiba? Aveam şi eu o discuție aşezată cu Tai-Pan şi reverendul Mauss, îi strigă la rîndul lui Masterson, apoi către Mauss: De ce nu spui o rugăciune şi pentru noi, ei? La urma urmei, la naiba, noi sîntem creştinii.

Se înghesui şi el spre fereastră.

— Nu mai poate nimeni să se uite pe fereastră de răul vostru? Să vadă ce se mai întîmplă?

Mauss îşi şterse sudoarea de pe frunte. Doamne Dumnezeule şi milostiv Isus, unicul tău fiu, născut din tine, dă-mi mîntuirea ta. Adu-mi discipoli şi misionari ca să pot lepăda povara ta. Şi te binecuvîntez că l-ai trimis la mine pe Tai-Pan care-i conştiința mea şi mă vede aşa cum sînt.

— Mulțumesc, Tai-Pan.

Uşa se dădu de perete şi în încăpere pătrunseră mai mulți negustori. Toți erau înarmați.

— Ce naiba se întîmplă aici?

— Habar n-are nimeni, le răspunse Roach. Acum era linişte şi pace, în clipa aialaltă a început să tot curgă mulțimea asta.

— Pariu că nu-l mai vedem noi pe bătrînul Eliksen, sărmanul. Bietul de el cred că zace pe undeva cu gîtul retezat, spuse Masterson, cu o expresie ce nu prevestea nimic bun, în vreme ce-şi punea capsele la muschetă. În noaptea asta o să răposăm cu toții în paturile noastre.

— Ah, mai ține-ți fleanca, îl apostrofă Roach.

— Eşti un vestitor al blîndeții şi mîngîierii, nu-i aşa? îi replică şi Vivien, un negustor cît un taur, care-l privi chiorîş pe Masterson. De ce nu te pişi în pălărie de pe-acum?

Ceilalți negustori începură să vocifereze care mai de care, în timp ce Gorth îşi croi drum cu umerii spre uşă.

— Îmi adun oamenii mei de nădejde şi-i expediez pe ăştia direct în iad.

— Nu! Vocea lui Struan plesni ca un bici, şi se făcu linişte. Deocamdată nu ne-au pricinuit nici un rău. Ce te-a apucat, Gorth? Ți-au băgat frica-n oase cîțiva amărîți care te înjură?

Gorth se făcu roşu la față şi porni spre Struan, dar Brock se puse între ei.

— Stai blînd! îi porunci el. Fă de pază în grădină şi primu' chinez care intra n-ai decît să-i zbori creierii afurisiți!

Gorth îşi stăpîni furia cu mare efort şi ieşi. Toți începură din nou să trăncănească.

— N-a fost frumos să-l stîrneşti pe bietul flăcău, Dirk! Brock îşi turnă o stacană de bere şi o bău cu sete. Putea să-ți ia capul şi să ți-l aşeze în palmă.

— Putea. Dar putea şi să învețe cum să se poarte.

— Iartă-mă, domnule Struan, interveni Rumajee, nervozitatea făcîndu-l să treacă peste politețe. Sînt oameni de pază şi la poarta din spate?

— Da, trei oameni de-ai mei. Ei trei pot ține piept unei armate întregi de amărîți din ăştia.

Între negustori se stîrni brusc scandal şi Roach strigă:

— Eu sînt de partea lui Gorth. Eu zic să ne croim cu armele drum să ieşim de-aici chiar în clipa asta.

— Dacă va fi nevoie, aşa vom face, îi replică Struan.

— Mda, mîrîi Brock. Dacă o facem acu e ca şi cum am căutat-o cu lumînarea. Musai să mai aşteptăm şi stăm de pază pîn' se mai luminează oleacă. Poa' c-atunci se cară şi ăştia.

— Şi dacă nu se cară? Ei? Uite asta vreau eu să ştiu.

— Atunci vărsăm şi noi puțin sînge. Am strecurat trei oameni de-ai mei în lorcea noastră şi le-am poruncit să stea în mijlocul fluviului. La bord e ş-un tun de zece livre.

Struan începu să rîdă.

— Socot că domnului Brock i se cuvine un vot de încredere.

— Pe Dumnezeul meu, domnu' Brock, eşti deştept foc! spuse Masterson. Trei urale pen' domn Brock.

Uralele răsunară şi Brock rînji în felul lui.

— Mulțam tare mult, băieți. Acu mai bine să punem şi noi capu' jos şi să dormim. Nu-i nici o primejdie.

— *Gott im Himmel!* Uitați-vă! arătă Mauss pe fereastră afară cu ochii ieşiți din orbite.

Din strada Hog se scurgea spre piață o procesiune cu lanterne, gonguri şi tobe. În frunte erau stegari, cu nişte nunceaguri în mînă, croindu-şi cu ele drum prin gloată, în față păşea un personaj îmbrăcat cu un veşmînt bogat. Hainele-i erau din cele mai scumpe, în schimb mergea cu picioarele goale, fără pălărie pe cap, şi se poticnea mereu sub povara lanțurilor care-l stînjeneau.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Struan. E chiar Ti-sen.

Procesiunea îşi făcu drum pînă în mijlocul pieței unde se opri. Din procesiune făceau parte toți negustorii chinezi din Co-hong, în afară de Jin-qua. Însemnele de ceremonie ale rangului le fuseseră smulse de pe tichie, şi stăteau acum tremurînd din toate mădularele. Cînd îi văzu astfel mulțimea începu să-şi bată joc de ei şi să-i huiduie. Atunci şeful stegarilor, un războinic înalt, cu barba neagră, izbi într-un gong imens şi gloata făcu din nou linişte.

În piață îşi făcu apariția o lectică deschisă, însoțită în față şi în urmă de stegari călare. În lectică stătea tolănit, în costum complet de ceremonie, gri şi stacojiu, însuşi Hi'pia-kho, Hoppo imperial. Un mandarin manciurian, bondoc, cu cărnurile atîrnînd pe el iar gîtul aproape că nu i se mai cunoştea, dar în mîini vîntura evantaiul imperial, însemn al dregătoriei sale. Evantaiul era din fildeş şi bătut în jad. Lectica demnitarului fu lăsată jos în mijlocul pieței, iar şeful stegarilor răcni o poruncă. Toți cei din piață se prosternară de trei ori la rînd şi apoi se ridicară din nou în picioare. Hoppo desfăşură un pergament şi la lumina unui felinar ținut de unul din stegari începu să citească cu o voce stridentă.

— Ce 'ice? îl întrebă Brock pe Mauss.

— Uite-l colo pe bătrînul How-qua, spuse Masterson şi începu să rîdă. Al naibii de tare-i mai tremură tîrtița...

— Vă rog, linişte! nu pot auzi, *hein?* interveni Mauss, care-şi întinsese gîtul pe fereastră afară, şi ascultară cu toții. E un edict imperial, spuse Mauss iute. Şi trădătorul Ti-sen, fostul nostru văr, trebuie să fie de îndată pus în lanțuri şi trimis spre capitala noastră sub sentința de condamnare la moarte... Nu mai aud, *hein?* Stați puțin... şi tratatul demn de tot disprețul numit Convenția de la Chuenpi, pe care l-a semnat fără încuviințarea noastră, se revocă. Barbarilor li se porunceşte să plece din imperiul nostru, şi din Canton şi din Hong Kong sub amenințarea pedepsei cu moartea în chinuri prelungite. Şi...

— Nu cred una ca asta, pufni Roach.

— Ține-ți fleanca. Cum vrei să mai audă Wolfgang ceva?

Mauss asculta încordat vocea aceea stridentă, stranie, care spărgea tăcerea apăsătoare.

— Ni se porunceşte să părăsim țara, spuse el. Şi trebuie să plătim şi o despăgubire pentru toate necazurile pe care le-am produs. Nu va mai avea loc nici un fel de negoț decît sub prevederile celor Opt Porunci. Reginei Victoria i se porunceşte să vină în persoană la Canton în costum de doliu... ceva despre... se pare că pe capul nostru s-au pus nişte recompense... şi... „ca simbol al supărării noastre, criminalul Ti-sen va fi certat cu biciul în mod public, şi toate bunurile lui sînt confiscate. Temeți-vă de mînia mea şi ascultați cu nezmintită supunere!”

Şeful stegarilor se apropie de Ti-sen şi cu nunceagul îi făcu semn spre pămînt. Alb ca varul, Ti-sen îngenunche, şi şeful stegarilor ridică arma, apoi îşi luă vînt şi-l lovi pe Ti-sen în spinare. Iar şi iar şi iar. În piață nu se mai auzi nici o suflare, doar şuieratul nunceagului. Ti-sen se prăbuşi cu fața în jos şi stegarul continuă să-l lovească

— Nu pot să-mi cred ochilor!

— E imposibil să poruncească una ca asta! adăugă Mauss.

— Dacă lui Ti-sen îi fac ei una ca asta, atunci, pe Dumnezeu, or să ne ucidă pe toți.

— Prostie! Noi putem ocupa China cînd vrem.

Brock începu să rîdă în hohote.

— Ce-i aşa de vesel, *hein?* îl întrebă Mauss enervat.

— Asta înseamnă din nou război, spuse Brock. Bine atunci, zic io! şi-i aruncă o privire lui Struan, luîndu-l peste picior. Şi doar ț-am zis io, flăcăule. Cu asta-ai să te-alegi dacă faci un tratat atît de blînd cu ticăloşii.

— Trebuie să fie la mijloc vreo viclenie, îi replică Struan liniştit, dar în sufletul lui era cutremurat de ceea ce se întîmpla. Ti-sen e cel mai bogat om din China. Împăratul are nevoie de un vinovat, de un țap ispăşitor. Şi de toată averea lui Ti-sen. Ca să-şi spele obrazul. Aşa-şi spală împăratul obrazul.

— Tu cu obrazul tău cu tot, mîrîi Brock deloc înveselit acum. Ş-o să-ți jupoi obrazul! S-a terminat cu tratatul, s-a terminat cu negoțul, s-a terminat şi cu Hong Kong-ul, s-a terminat şi cu tine, şi cu toată vorbăria ta despre obraz.

— Greşeşti rău de tot, Tyler. Hong Kong-ul e abia la început, îi replică Struan. O mulțime de lucruri s-au pornit de-acum.

— Mda, război, fir-ar să fie.

— Şi daca-i război, unde-i baza întregii flote, ei? Macao nu e de nici un folos aşa cum n-a fost niciodată... e pe continent, şi chinezii pot da buzna acolo cît ai clipi. Dar nu şi pe insula noastră, pe Dumnezeu! Nu atunci cînd mai e şi flota noastră care o apără. Sînt de acord că fără Hong Kong am fi cam terminați. Că fără el n-am fi în stare să pornim într-o campanie spre nord. Niciodată. Şi nici să apărăm mai ştiu eu ce porturi şi aşezări vom mai dobîndi pe continent în viitor. Tyler, mă auzi bine? Hong Kong-ul e cheia întregii Chine. Ți-a căşunat ție pe Hong Kong.

— Dumnezeule, io ştiu ce-nseamnă să faci dintr-o insulă o fortăreață, izbucni Brock, acoperind corul afirmativ al celorlalți. Da' Hong Kong nu e singurul loc potrivit, ş-am tot zis. Chushan e mai bun.

— Nu poți apăra insula Chushan aşa cum poți apăra Hong Kong-ul, interveni Struan înfierbîntat, ştiind că Brock era implicat în asta aşa cum erau cu toții. Insula aceea „golaşă, şi blestemată", cum îi zici tu, ea e tot viitorul tău afurisit.

— Poa' că da, poa' că nu, îi replică Brock nemulțumit. Asta o s-o vedem noi. Da' tu n-ai să fii printre noi să te bucuri şi tu de Hong Kong nicicum. Io o să fiu stăpînul gorganului şi tu ai să fii terminat de tot.

— Nu fi tu atît de sigur, îi spuse Struan, cercetînd piața.

Biciul se ridica mai departe şi se abătea asupra condamnatului. Îi era milă de Ti-sen, care fusese prins într-o capcană pentru care nu era vinovat, fiindcă nu fusese dorința lui să facă ce făcuse. Nu el căutase să pună mîna pe dregătoria de plenipotențiar al părții chineze – i se poruncise. Era prins în capcana epocii în care trăia. Aşa cum fuseseră prinşi în capcană, de îndată ce se făcuse această primă mişcare, şi Struan însuşi şi Longstaff, şi Brock, şi Hoppo, şi toți ceilalți. Iar urmarea va fi la fel de implacabilă ca şi biciul. La fel ca şi data trecută, armata se va mişca împotriva Canton-ului. Mai întîi trebuie să ocupi forturile pe măsură ce te apropii de Canton, pentru ca apoi să amenințI oraşul, şi-i destul. Nici nu va fi nevoie să fie ocupat Conton-ul, pentru că oraşul va plăti primul despăgubirile. Apoi, la vară, cînd vînturile vor fi prielnice, din nou spre nord, către gurile fluviului Pei Ho şi locurile sale de debarcare; şi apoi din nou împăratul, prins şi el în capcană ca toți ceilalți, va cere pace. Şi atunci tratatul va rămîne în vigoare, pentru că fusese un tratat cinstit. Apoi, o dată cu trecerea anilor, chinezii îşi vor deschide porturile din propria lor dorință, văzînd că englezii pot să le ofere multe: lege, dreptate, dreptul sfînt de proprietate, libertate. Fiindcă chinezul de rînd vrea şi el exact ce dorim şi noi, se gîndi el, şi nu e nici o osebire între noi. Putem munci laolaltă spre folosul tuturor. Poate că noi

o să-i ajutăm pe chinezi să scuture jugul barbarilor manciurieni. Şi asta se va şi întîmpla, acum că există un tratat bine gîndit, şi sîntem şi răbdători, şi o să jucăm jocul acesta al Chinei după regulile chinezeşti şi după o chinezească scurgere a vremii. Vreme măsurată nu în zile sau în ani, ci in generații. Şi atîta vreme cît putem face şi negoț cu ei în timp ce aşteptăm. Că fără negoț lumea va deveni iar ceea ce a fost odată – un iad în care lege însemna doar brațul celui mai tare şi biciul cel mai amarnic. Cei blînzi nu vor moşteni niciodată pămîntul. Mda, dar cel puțin pot fi apărați de lege să-şi trăiască soarta aşa cum doresc.

După ce Ti-sen îşi primi pedeapsa celor o sută de lovituri, stegarii îl culeseră de pe jos. Pe față şi pe gît îi şiroia sîngele, iar veşmintele îi erau îmbibate de sînge şi sfîşiate. Gloata rînjea şi zbiera în delir. Un stegar bătu într-un gong, dar mulțimea nu-i dădu nici o atenție, şi alți stegari se repeziră în ei, lovindu-i cu biciul, cu armele. Izbucniră vaiete, mulțimea se trase înapoi şi făcu linişte. Hoppo făcu un gest poruncitor spre grădină. Lectica fu ridicată şi stegarii se puseră în mişcare în fața ei, mînuind biciul pentru a-şi croi drum către neguțători.

— Haideți! le spuse Struan lui Mauss şi Brock. Voi toți ceilalți să fiți pregătiți pentru cazul că urmează să ne atace.

Ieşi în grabă în grădină, urmat îndeaproape de Brock şi Mauss.

— Eşti bolnav la cap? strigă la el Brock.

— Nu.

Priviră încordați cum gloata se desfăcea în două şi stegarii ajunseră la poarta grădinii. Hoppo nu catadicsi să coboare din lectică, dar strigă spre ei poruncitor.

— Domnule Struan, vă porunceşte să luați o copie a acestui edict, îi suflă Mauss.

— Spune-i că nu sîntem îmbrăcați în costum de ceremonie. Un act atît de important trebuie să aibă parte de mare ceremonie pentru a-i conferi cinstea pe care o merită.

Hoppo se arătă descumpănit. După un moment de tăcere glăsui din nou.

— Spune: Barbarii nu au nici un fel de ceremonial şi nu sînt demni nici de dispreț. Dar Fiul Cerului, cu toate astea, a îndemnat la milostivire față de cei care se tem de el. Astăzi dimineață la locuința mea să se înfățişeze o delegație, la ora şarpelui.

— Cînd naiba e ora asta? întrebă Brock.

— Şapte dimineața, îi replică Mauss.

— Da' n-o să ne vîrîm singuri capu-n capcana lui afurisită. Spune-i că n-are decît să se cufurească-n nădragi.

— Spune-i, interveni Struan, că în conformitate cu cele Opt Porunci nu ni se îngăduie să se întîlnim direct cu înaltul Hoppo, ci trebuie să primim toate documentele prin reprezentanții Co-hong, aici, în colonie. Dar ora şarpelui nu ne lasă răgazul necesar! îşi ridică ochii spre cer, zorii începeau să mijească în zare. Cînd e ora unsprezece noaptea?

— Ora şobolanului, îi răspunse Mauss.

— Atunci spune-i că o să primim documentul de la Co-hong cu toată ceremonia cuvenită la ora şobolanului. *La noapte!*

— Cu ceremonia cuvenită! Deştept mai eşti, Dirk, îi spuse Brock. E vreme destulă să-i pregătim o primire de să-i dea şi lui oleacă de sînge!

Mauss asculta cuvintele dregătorului Hoppo.

— Zice că cei din Co-hong vor înmîna edictul la ora şarpelui, adică pînă la ora nouă dimineața, astăzi! Şi toți barbarii trebuie să părăsească de-acum colonia pînă la ora oii, ora unu după-amiază.

— Spune-i că ora unu nu ne dă răgazul de care avem nevoie. La ora oii, mîine!

— Spune că trebuie să evacuăm colonia pînă la ora trei după-amiază, încă azi, ora maimuței, că ni se cruță viața numai pînă la ora aceea şi putem părăsi colonia nestingheriți.

— Spune-i la ora maimuței, mîine!

Hoppo îi răspunse lui Mauss şi apoi lătră o poruncă. Lectica fu ridicată şi procesiunea porni să se formeze din nou.

— A spus că trebuie să părăsim colonia azi. La ora maimuței. Trei după-amiază.

— Mînca-l-ar flăcările iadului să-l mănînce! strigă Struan, turbat de furie.

Procesiunea se îndreptă spre strada Hog. Unul dintre stegari îl îmbrînci pe Ti-sen în urma lecticii şi-l biciui cînd acesta se poticni, iar mai mulți, dădură iama în gloata care se scurse din piață. Stegarii care rămaseră se împărțire în două grupuri, unul se trase mai aproape de factorie, tăindu-i legătura cu strada Hog, cealaltă se postă la vest; în felul acesta factoria era complet înconjurată.

— De ce te tot zbuciumi să obții o amînare? îl întrebă Brock.

— Aşa e normal cînd e vorba de tîrguială.

— Doa' ştii bine că după tot ce i se-ntîmplă lui Ti-sen, nici viața lui Hoppo nu face destule parale ca să-şi îngăduie răgazul cerut. Şi ce-i atît de important ca să mai zăboveşti aici încă o noapte, ei? Cei mai mulți din noi pleacă încă de azi. Că doar urmează şi licitația terenurilor.

Isuse Cristoase, ai milă! se rugă Struan, ştiind că Brock avea dreptate. Cum să izbutesc eu să stau şi să aştept sosirea tezaurului?

— Ei? insistă Brock.
— Nici un motiv.
— Tre' să fie unu, spuse apăsat Brock şi apoi intră în factorie.

Cu toată exactitatea, la ora şarpelui tot soborul neguțătorilor din Co-hong pătrunse în piață, escortat de cincizeci de stegari în răpăit de gonguri şi tobe. Stegarii care asigurau paza factoriei i-au lăsat să treacă, apoi au închis accesul, strîngîndu-şi rîndurile. Jin-qua nu se vedea nici de data asta. Dar era de față fiul lui, How-qua, neguțător de frunte în Co-hong. How-qua, un dolofan de vîrstă mijlocie, zîmbea întotdeauna. Dar acum avea o mutră serioasă şi curgea apa pe el, fiind atît de îngrozit încît aproape scăpă din mînă edictul imperial frumos făcut sul şi legat cu panglică stacojie. Ceilalți neguțători care-l însoțeau erau la fel de înspăimîntați.

Struan şi Brock se pregăteau să-i primească în grădină, îmbrăcați în cele mai bune redingote, cravată albă şi joben. Struan se bărbierise proaspăt, iar Brock îşi pieptănase barba. Amîndoi purtau în chip ostentativ cîte o floare la butonieră. Ştiau că prin această ceremonie obrazul lor avea mult de cîştigat în măsura în care cel al lui Hoppo pierdea.

— Mare dreptate ai, îi spuse Brock, însoțindu-şi vorbele de rîsul lui răguşit. Io şi Struan o să primim afurisitul ăla de edict, şi de nu ne purtăm aşa cum se cuvine, taman ca ei, atunci poa' c-o să ne şi pună pe foc şi o să ne prăjească taman ca pe şobolani în capcană şi n-o să ne mai lase răgazul pe care ni l-au dat. Şi acu' faceți toți aşa cum ne-a zis Struan.

Delegația lor se opri la poartă. Mauss o deschise şi Struan şi Brock păşiră pînă-n prag. Struan şi Brock îşi amintiră fără nici un fel de veselie de răsplata care era pusă pe capetele lor, dar nu lăsară să li se citească pe chip nici o umbră de teamă, mai ales că erau protejați de armele nevăzute, pregătite la ferestrele din spatele lor şi de tunul de pe lorcea lui Brock, ancorată în mijlocul fluviului. Şeful stegarilor vorbi aprins, gesticulînd cu nunceagul din mînă.

— Spune să ieşim şi să primim edictul, îi traduse Mauss.

Struan doar ridică pălăria de pe cap, întinse mîna şi se proțăpi mai bine pe picioare.

— Hoppo a spus că edictul ne va fi înmînat. Atunci înmînați-mi-l!

Şi întinse mîna. Mauss traduse ce spusese Struan, şi atunci, după un moment de nervozitate, stegarul îl înjură pe How-qua şi acesta se repezi şi-i dădu lui Struan sulul de hîrtie. Struan, Brock şi Mauss îşi

scoaseră de îndată jobenurile şi strigară din răsputeri: „Dumnezeu s-o ocrotească pe regină!” La acest semnal, Gorth aprinse fitilul pocnitorilor şi le aruncă în grădină. Negustătorii din Co-hong săriră ca arşi înapoi, stegarii îşi smulseră arcurile din spinare şi săbiile, dar Struan şi Brock, cu chipurile pline de solemnitate, rămaseră stană, ținîndu-şi mai departe pălăriile în aer. Pocnitorile umplură grădina de fum. Cînd exploziile încetară, spre groaza negustorilor din Co-hong, Mauss, Struan şi Brock strigară: ,,Dumnezeu să-i facă pe toți manciurienii să putrezească!” iar dinspre factorie se auziră, ca un ecou, trei rînduri de urale. Şeful stegarilor se apropie bătăios şi i se adresă tăios lui Mauss:

— Tai-Pan, întreabă ce înseamnă toate astea.

— Răspunde-i exact aşa cum ți-am spus eu! şi Struan surprinse privirile lui How-qua, şi-i făcu într-ascuns cu ochiul, ştiind cît de mult îi urau chinezii pe manciurieni.

Şi Mauss vorbi tare, clar, într-o mandarină perfectă:

— Acesta este obiceiul nostru cu prilejul unor foarte importante momente. Nu în fiecare zi ne este dată cinstea de a primi un document atît de prețios.

Stegarul îl înjură o vreme, apoi le porunci celor din Co-hong să plece. Negustătorii se îndreptară, dar acum le mai veniseră inima şi curajul la loc. Brock începu să hohotească, iar epidemia aceea de rîs se întinse întîi în factoria lui Struan şi ecoul ei veni tocmai de departe, din celălalt capăt al pieții, unde era factoria americanilor. De la una dintre ferestre apăru flamura britanică pe care cineva o flutura într-o parte şi-n cealaltă cu îndrăzneală.

— De-acu' mai bine ne-am găti de plecare, spuse Brock. A fost nemaipomenit.

Struan nu-i răspunse. Îi aruncă edictul lui Mauss.

— Wolfgang, fă-mi o traducere cît mai exactă, îi spuse el şi se duse în apartamentul lui.

Ah Gip îi făcu o plecăciune şi-i dădu drumul să intre, după care se întoarse la oalele ei de bucătărie. May-may se îmbrăcase, dar stătea întinsă pe burtă în pat.

— Ce s-a întîmplat, May-may?

— Uite asta s-a-ntîmplat, spuse ea cu prefăcută furie. Uită-te şi tu să vezi ce-ai făcut, nenorocit de brută şi barbar ce eşti. Acum nu-mi rămîne decît ori să stau în picioare ori să zac pe burtă.

Ea îl fulgeră cu privirea, se întoarse cu spatele la el şi, ridicîndu-şi veşmintele, îi arătă fundul numai vînătăi.

— Trebuie să mă întind şi eu puțin, spuse el şi se prăbuşi gînditor într-un fotoliu.

May-may îşi trase iute veşmintele la loc şi, cu mare gingăşie, se dădu jos din pat.

— De ce nu rîzi? Am crezut că dacă fac aşa o să te stîrnesc să rîzi.

— Îmi pare rău, fetițo, aşa ar fi trebuit să fac. Dar am atîtea la care trebuie să mă gîndesc.

— Ce?

El făcu semn cu mîna spre Ah Gip.

— Tu afara, heya? după care zăvorî uşa în urma ei.

May-may se chinci lîngă oala de mîncare şi amestecă încet cu un beţişor.

— Trebuie să părăsim colonia la ora trei, îi spuse Struan. Să zicem că vrei să mai rămîi aici pînă mîine, ce faci atunci?

— Mă ascund, îi răspunse ea pe loc. Într-un... cum ziceți... o cămăruță mică lîngă acoperiş.

— Pod?

— Da, pod. De ce vrei să mai rămîi?

— Crezi că atunci cînd o să plecăm or să cerceteze toată factoria?

— De ce să mai rămîi? Nu e deloc înțelept să mai rămîi.

— Crezi că stegarii or să ne numere la plecare?

— Ticăloşii ăia nici nu ştiu să socotească! Hîrîi din gît tare de tot şi scuipă în foc.

— Să nu mai scuipi!

— Tai-Pan, doar ți-am spus de atîtea ori că e un obicei chinezesc înțelept şi important, îi răspunse ea. Totdeauna omul are în gît multă otravă. Dacă nu mai expectorezi poți să te îmbolnăveşti rău de tot. E foarte înțelept să scuipi otrava asta. Şi cu cît icneşti mai tare, cu atît se sperie mai mult zeul scuipatului otrăvitor.

— E o prostie, şi un obicei scîrbos.

— Aiii iaaa! făcu ea pierzîndu-şi răbdarea. Nu mai pricepi acum nici engleza? Uneori mă întreb şi eu de ce-mi mai răcesc gura cu tine ca să-ți explic atîtea lucruri înțelepte din civilizația chineză. Ce-i cu treaba aia că trebuie să ne ascundem în factorie? E tare primejdios să nu plecăm o dată cu ceilalți. Şi ar fi cu mare primejdie dacă stegarii ar apuca să mă zărească. O să avem nevoie de protecție. De ce să ne ascundem aici?

Atunci Struan îi spuse despre lorcea pe care o aştepta. Şi despre tezaur.

— Înseamnă că ai mare încredere în mine, îi răspunse ea cu o mină foarte serioasă.

— Mda.

— Şi ce trebuie să-i dai lui Jin-qua în schimb?

— Înlesniri comerciale.

— Bineînțeles, dar şi mai ce?

— Numai nişte înlesniri comerciale.

Se lăsă tăcere.

— Jin-qua e un om tare înțelept. Nu se mulțumea el numai cu nişte înlesniri comerciale, mormăi ea. Şi ce înlesniri aş cere eu dacă aş fi Jin-qua! Şi ar trebui să le accepți pe toate. Toate.

— Şi ce-ai pofti?

Ea se uită țintă la flăcările focului şi se întrebă ce-ar fi spus Struan dacă ar fi ştiut că ea era nepoata lui Jin-qua, a doua fiică a fiului său cel mai mare, How-qua, de la cea de-a cincea lui nevastă. Şi se mai întrebă şi de ce i se interzisese să-i spună vreo vorbă lui Struan, sub pedeapsa ca numele ei să fie şters pentru totdeauna de pe pomelnicul strămoşesc. Ciudat, îşi spuse ea, şi se cutremură cînd se gîndi că ar putea fi alungată din familie, pentru că una ca asta, însemna că nu numai ea, dar şi urmaşii ei şi urmaşii urmaşilor ei vor fi pierduți din şirul neamului şi deci lipsiți de protecția ajutorului reciproc care reprezenta piatra fundamentală a societății chinezeşti. O piatră veşnică. Singurul lucru cu adevărat de valoare pe care cinci milenii de civilizație şi tot felul de încercări i-au învățat că însemna o certitudine pentru care merita să faci orice. Familia! Şi se întrebă acum de ce fusese ea dată lui Struan, în fond. „Tu, a doua fiică a celei de-a cincea mame", îi spusese tatăl ei cînd împlinise ea cincisprezece ani. „Ilustrul meu tată s-a gîndit să-ți facă o mare cinste. Tu ai să fii dată Tai-Panului barbarilor." Fusese îngrozită. Pînă atunci nu văzuse în viața ei cum arăta un barbar şi-i socotea a fi murdari, nişte canibali dezgustători. Plînsese şi se rugase să fie cruțată, iar apoi, în mare taină, îi fusese arătat Struan, pe cînd se afla el cu Jin-qua. Uriaşul de Struan o înspăimîntase, dar cel puțin văzuse că nu arăta ca o maimuță. Dar chiar şi aşa se rugase să fie măritată cu un chinez. Dar tatăl ei fusese de neclintit şi-i lăsase o singură alternativă: „Ori te supui, ori părăseşti această casă şi nu mai ai ce căuta în familie niciodată." Aşa că se dusese la Macao şi apoi ajunsese în casa lui Struan, cu poruncă să facă totul ca să-i intre în grații. Să învețe limba barbarului, şi să-l învețe şi pe el obiceiurile chinezeşti, dar fără să simtă el că era învățat. O dată pe an, Jin-qua şi tatăl ei trimiteau pe cineva la ea să afle cum mergeau lucrurile şi să-i transmită veşti despre familie. Tare ciudat, se gîndi May-may. Cu siguranță că n-am fost trimisă ca să-l spionez, ci pentru a-i fi

concubină. Şi nici tata, nici bunicul n-ar fi făcut chiar cu inima uşoară şi fără motive temeinice una ca asta, nu cu cineva din acelaşi sînge cu ei. N-am fost eu tocmai nepoata favorită a lui Jin-qua?

— Un tezaur atît de mare, spuse ea, evitînd să răspundă la întrebare. Un tezaur ca acesta e o groaznică ispită. Imensă. Şi totul grămadă... doar o dată să rişti, un atac, o tîlhărie şi douăzeci, patruzeci de generaţii după aceea sînt la adăpost.

Ce nebunie în capul meu să-mi fie frică de Tai-Pan. E un bărbat la fel ca toţi bărbaţii şi-i stăpînul meu. Şi încă ce bărbat! Şi curînd am să fiu şi eu Tai-tai. În fine. În fine, am să pot să zic că mi-am cinstit obrazul. I se înclină adînc dinainte.

— Mare cinste pentru obrazul meu că ai atîta încredere. Am să binecuvîntez *jossul* care te apără, Tai-Pan, în vecii vecilor. Mi-ai făcut imensă cinste şi mi-ai cinstit tare mult obrazul. Fiindcă oricine ar afla de una ca asta nu s-ar gîndi decît cum să te fure. Oricine.

— Şi cum te-ai descurca tu?

— Aş trimite-o pe Ah Gip la Hoppo, spuse ca imediat şi se întoarse la învîrtit cu beţişorul în oală. Dacă i se promite cincizeci la sută e în stare să nu mai ţină seamă nici de porunca împăratului. O să-ţi îngăduie să rămîi, dacă aşa vrei, chiar în taină, pînă va sosi lorcea. Cînd se va convinge că e chiar lorcea cu pricina, o să te lase să te urci în taină la bord şi o să te intercepteze în josul rîului. Şi o să-ţi taie beregata. Numai că atunci o să vrea să mă păcălească să devin femeia lui. Mare mizerie! Nu, pentru tot ceaiul, din China, nu cu porcul ăla de curvar. Nu-i plac decît perversiunile murdare. Ştii că-i aproape impotent?

— Ce? îi replică Struan, fără să fie prea atent la ce spunea ea.

— Ştie toată lumea, insistă ea, gustă cu delicateţe mîncarea şi adăugă puţin sos de soia. Are nevoie de două fete odată. Una trebuie să se joace cu el frumos, în vreme ce cealaltă munceşte din greu. Apoi mai e ceva, că o are atît de măruntă încît trebuie să îşi pună tot felul de treburi să fie mai mare, nişte chestii din alea imense. Şi mai la urmă îi place să facă amor şi cu raţe.

— Nu mai tot vorbi în dodii!

— Ce înseamnă dodii? îl întrebă May-may.

— Prostii.

— Ha! Să ştii că nu-s prostii. Ştie toată lumea! îşi aruncă frumos capul pe spate şi o şuviţă lungă de păr dansă în jurul ei. Tai-Pan, eu nu te înţeleg cîteodată deloc. Rămîi foarte şocat cînd îţi spun de nişte lucruri obişnuite. Mulţi oameni folosesc diverse tertipuri pentru a-şi

spori plăcerile. Şi e foarte important să le sporeşti dacă poți. Să mănînci mîncarea care trebuie, să foloseşti leacurile care îți servesc. Şi dacă o ai mică nu e rău să-ți sporeşti norocul şi să-i oferi fetei tale mai multă plăcere. Dar nu ca porcul acela scîrnav. Îi place să le facă să sufere.

— Femeie, n-ai de gînd să termini odată!

May-may nu mai amestecă mîncarea şi se uită la el. O umbră de supărare îi trecu pe față.

— Tai-Pan, toți europenii sînt ca tine? Şi nu le place să vorbească deschis despre relațiile dintre un bărbat şi o femeie?

— Despre unele lucruri nu se vorbeşte, şi cu asta basta.

Ea clătină din cap.

— E rău. E mai bine să vorbeşti. Altfel cum să izbuteşti să faci dragoste tot mai bine? Bărbatu-i bărbat şi femeia femeie. Cînd e vorba de mîncare nu eşti şocat. Atunci de ce să-ți ieşi aşa din sărite? Sexul e şi el mîncare, nu conteşte! îşi strînse ochii cu un fel de răutate şi-l măsură de sus pînă jos. Ei, toți stapin ca tu face hîț-hîț la fel, heya?

— Toate fetele astea chinezoaice sînt la fel ca tine, heya?

— Da, îi răspunse ea liniştită. Cele mai multe. Ca mine, dar nu la fel de bune. Aşa sper! şi rîse. Cred că tu eşti foarte special. Şi eu sînt specială!

— Şi modestă.

— Frenția-n modestia de felul ăsta. Sînt cinstită, Tai-Pan. Chinezii sînt cinstiți. Şi atunci de ce să nu mă cinstesc cum mi se cuvine? Şi pe tine. Eu mă bucur de tine aşa cum şi tu te bucuri de mine. O prostie să te prefaci că nu-i aşa.

Se uită în oală, luă cu beţişoarele o bucățică de carne şi o gustă, apoi dădu oala la o parte de pe plită şi o puse destul de aproape de foc, atît cît să se mențină mîncarea caldă. Deschise uşa şi-i şopti ceva lui Ah Gip, iar servitoarea o porni tîrşindu-şi picioarele. May-may se întoarse la focul ei.

— Unde s-a dus?

— Să ne găsească o ascunzătoare.

— Eu fac treaba asta.

— E mai pricepută decît tine la una ca asta. Mai întîi mîncăm şi apoi hotărăşti să vedem ce facem cu Brock.

— Ce-i cu Brock?

— Doar n-o să te lase să te ascunzi şi să stai liniştit cum pofteşti tu, heya?

— Am şi hotărît ce voi face cu el! şi zîmbetul i se întinse pînă la urechi, încreţindu-i faţa. May-may, eşti o fiinţă cu totul şi cu totul specială.

— Destul de specială pentru tine ca să mă faci Tai-tai? Adică Suprema ta Doamnă, după obiceiurile voastre?

— O să hotărăsc şi în privinţa asta, dar numai după ce împlinesc trei lucruri.

— Care sînt acelea?

— Primul, să ajung cu tezaurul teafăr şi nevătămat pe *China Cloud.*

— Al doilea?

— Al doilea, să fac din Hong Kong un teritoriu bine apărat.

— Ultimul?

— Asupra acestuia nu sînt încă sigur. Va trebui să mai ai puţină răbdare în privinţa lui.

— Am să te ajut să duci la bun sfîrşit primele două. De al treilea nu pot zice nimic. Dar sînt chinezoaică, chinezii sînt foarte răbdători. Însă, pe deasupra, mai sînt şi femeie.

— Mda, făcu el după o lungă tăcere.

Capitolul opt

Struan era în biroul lui personal de la parter, scriindu-i lui Robb o depeşă. Era aproape ora două. Afară, negustorii cu servitorii lor, ajutaţi de culi, îşi cărau avutul din factorii şi-l încărcau pe lorcile lor. Hoppo anulase ordinul de retragere a tuturor servitorilor; servitorii şi culii aveau îngăduinţa să le dea o mînă de ajutor celor ce plecau pînă la ora maimuţei, ora trei, cînd toată colonia trebuia să fie părăsită. În piaţă mai adăstau stegari care împiedicau accesul spre factoria americanilor.

Struan îşi încheie scrisoarea, îi puse sigiliul său special şi o pecetlui cu ceară în care imprimă şi sigiliul de pe inel. Îi spusese lui Robb să nu-şi facă griji pentru că el va veni cu bune veşti la Hong Kong, şi că dacă el va întîrzia cumva, atunci Robb să se prezinte la licitaţie şi să cumpere tot terenul la care se hotărîseră cu mult timp înainte. Şi să cumpere şi colina, indiferent cît o costa. Şi indiferent cît va pune în joc Brock, Robb trebuia să dea cu un dolar mai mult.

Struan se rezemă de spătar, îşi frecă ochii să-i treacă oboseala, şi începu din nou să verifice planul pus la cale, căutînd să-i găsească părţile slabe. Ca toate planurile în care trebuia să se ţină cont şi de acţiunile altora, acesta avea o marjă de şansă, de *joss.* Şi simţea că

girueta acestui *joss* se orienta iar spre vechea ei direcție, unde era protejat şi lucrurile decurgeau întotdeauna aşa cum dorea el să se întîmple.

Pendula mare, bătrînească, bătu de două ori. Struan se ridică de la masa sculptată din tec şi se amestecă şi el în şirul servitorilor care ieşeau şi intrau în factorie, sub supravegherea funcționarilor portughezi.

— Aproape am terminat, domnule Struan, îi spuse Manoel de Vargas.

Vargas era un portughez în vîrstă, cu părul încărunțit, plin de demnitate. De unsprezece ani slujea Nobila Casă şi ajunsese şeful funcționarilor. Înainte avusese propria lui companie, cu sediul în Macao, dar nu fusese în stare să concureze cu negustorii englezi şi americani. Nu le purta pică în nici un fel. Spusese fără ranchiună că asta-i voia Domnului, îşi luase nevasta şi copiii şi se dusese la liturghie şi mulțumise Madonei pentru toate cele cu care fuseseră binecuvîntați. Ca marea majoritate a portughezilor, şi el era credincios, calm, mulțumit cu soarta lui şi nepripit.

— Putem pleca de îndată ce porunciți, îi spuse el obosit.

— Vargas, te simți bine?

— M-au prins puțin frigurile malariei. Dar îndată ce totul intră în rînduială, o să mă simt bine din nou! Vargas clătină din cap. Tare rău e să te muți, să te tot muți, să te tot muți! apoi se răsti în dialectul cantonez la unul dintre culi care se clătina sub povara registrelor şi-i arătă cu mîna una dintre nave. Sînt ultimele noastre registre, domnule Struan.

— În regulă.

— E o zi tristă, tristă. Se aud multe zvonuri rele. Unele de-a dreptul aiurite.

— Adică?

— Că vom fi cu toții prinşi pe drum şi ucişi. Că Macao va fi şi el curățat şi că noi vom fi o dată pentru totdeauna alungați din Orient. Ca şi zvonurile obişnuite că într-o lună vom fi înapoi şi comerțul va înflori mai mult ca niciodată. Şi mai circulă un zvon că în Canton se află douăzeci de lac în lingouri de argint.

Zîmbetul nu părăsi chipul lui Struan.

— Atîta argint nu există nici în toată provincia Kwangtung.

— Bunînțeles, aiureală, dar e amuzantă şi s-o spui. Se zice că tot tezaurul acesta a fost adunat de Co-hong pentru a-l îmblînzi pe împărat.

— Vorbe în vînt.

— Bunînțeles că-s vorbe-n vînt. Nimeni n-ar îndrăzni măcar să adune atîta avere într-un singur loc. Toți bandiții din China ar da năvală într-acolo.

— Uite, ia scrisoarea asta şi dă-i-o numai lui Robb în mînă. Îndată ce ai să poți, îi spuse Struan. Apoi du-te de îndată în Macao. Vreau să-mi strîngi echipe de constructori. Îi vreau în insula Hong Kong în două săptămîni de azi înainte. Cinci sute de oameni.

— Da, senhor.

Vargas oftă din adînc şi se întrebă cîtă vreme va mai fi el nevoit să se prefacă de acum încolo că nimic nu s-a întîmplat. Doar cu toții ştim că Nobila Casă e la pămînt. Cinci sute de oameni? De ce mai avem nevoie de oameni cînd noi nu avem bani să cumpărăm terenuri?

— Senhor, va fi tare greu.

— În două săptămîni, repetă Struan.

— Vor fi greu de găsit muncitori pricepuți, replică Vargas cu politețe. Toți negustorii se vor bate să le cumpere serviciile... iar împăratul a revocat tratatul. S-ar putea ca aceştia să nici nu fie de acord să lucreze la Hong Kong.

— Nişte salarii bune o să le schimbe ideile. Vreau cinci sute de oameni. Pe cei mai buni. Plăteşte-le salarii de două ori mai mari dacă e necesar.

— Da, senhor.

— Dacă n-o să avem noi bani să-i plătim, adăugă Struan cu un zîmbet întunecat, atunci Brock o să le plătească el bine. Nu trebuie să-ți faci nici un fel de probleme.

— Nu sînt îngrijorat de muncitorii mei, îi replică Vargas cu multă demnitate, sînt îngrijorat de soarta firmei. N-aş vrea ca Nobila Casă să se prăbuşească vreodată.

— Mda, ştiu. M-ai slujit cu credință, Vargas, şi am să țin cont de asta. Acum ia pe toți funcționarii cu tine. Eu vin cu Mauss şi oamenii mei.

— Să închid eu factoria sau o închideți dumneavoastră, senhor?

— Închide tu, după ce toți funcționarii vor fi la bord.

— Prea bine. Domnul cu dumneavoastră, senhor.

— Şi cu tine, Vargas.

Struan traversă piața. În jurul lui oamenii se grăbeau să mai aducă în ultima clipă cîte ceva pe lorcile încărcate din greu ce stăteau amarate de-a lungul cheiului. În susul cheului îi zări pe Brock şi Gorth care-şi înjurau cu foc marinarii şi funcționarii. Unii negustori şi plecaseră de-acum, şi Struan făcu vesel semne cu mîna spre o lorce care pornise la

vale. Oamenii bărcilor ancorate pe fluviu urmăreau acest exod, strigînd şi oferindu-se să remorcheze vasele cu sampanele lor pînă în mijlocul curentului, pentru că direcţia vîntului stînjenea plecarea navelor de la cheu. Struan avea o lorce cu două catarge, patruzeci de picioare lungime şi încăpătoare. Mauss era deja pe dunetă.

— Tai-Pan, totul e în regulă. Se zvoneşte că Hoppo i-ar fi luat casa lui Ti-sen. Şi a găsit acolo cincizeci de lac în lingouri de argint.

— Şi ce-i cu asta?

— Nimic, Tai-Pan. Un *z*von, *hein?* Mauss arăta obosit. Toţi convertiţii mei au dispărut.

— Se întorc ei, nu-ţi fă griji. Şi o să ai o mulţime de convertit şi la Hong Kong, îi spuse Struan, căruia îi părea rău pentru el.

— Singura noastră speranţă-i Hong Kong-ul, aşa-i?

— Mda.

Struan se îndreptă în susul cheului. Văzu un culi înalt care se amestecase prin mulţimea din piaţă. Îşi schimbă direcţia.

— Heya, ce face iancheu la tine? îi strigă el acelui culi.

— Tai-Pan, fir-ai să fii, îi răspunse Cooper ascuns sub pălăria largă, chinezească. Atît de prost m-am deghizat?

— Nu, înălţimea te trădează, flăcăule.

— Tocmai voiam să-ţi urez călătorie sprîncenată. Nu ştiu cînd am să te mai văd. Şi ai şi cele treizeci de zile de care am vorbit, bineînţeles.

— Dar nu crezi că îmi mai oferă vreo şansă, aşa-i?

— Am să aflu eu în vreo treizeci de zile, nu-i aşa?

— Dar în vremea asta cumpără pentru noi şi vreo opt milioane de livre de ceai.

— Cu ce, Tai-Pan?

— Cu ce plăteşti de obicei ceaiul pe care-l cumperi?

— Sîntem, bineînţeles, agenţii tăi. Pentru încă treizeci de zile. Dar dacă n-ai argint n-am cu ce cumpăra pentru firma dumitale.

— Ai vîndut tot bumbacul?

— Nu încă.

— Atunci vinde-l repede, fiule.

— De ce?

— Poate că piaţa o să cadă cu totul.

— Dacă-i aşa, atunci s-a dus şi *Independence.*

— Ar fi păcat, nu-i aşa?

— Sper să-ţi aranjezi treburile cu Brock în vreun fel. Şi să-ţi construieşti şi *Independence Cloud.* Îmi doresc bucuria să te învinge eu însumi.

— Ține-te bine, fiule, îi replică Struan bine dispus. Pregăteşte-te să cumperi mult şi repede. O să-ți trimit eu vorbă.

— Tai-Pan, fără tine n-o să mai fie cum a fost. Dacă te duci tu, şi noi o să avem destul de pierdut.

— Poate că pînă la urmă n-am să mă duc.

— Pe jumătate aş vrea să ieşi din afaceri. Mai mult decît oricare altul, tu ai ras o bună bucată din piață, şi asta de prea multă vreme. A cam venit timpul să fie libere mările.

— Libere pentru navele americane?

— Şi pentru alte națiii. Dar nu în condițiile puse de britanici.

— Fiule, tot noi o să stăpînim pe veci marea. Trebuie. Voi sînteți o țară agricolă. Noi sîntem industriaşi. Avem nevoie de mări.

— Într-o bună zi o să stăpînim noi mările.

— Poate că la vremea aia n-o să mai avem nevoie de mări pentru că vom stăpîni văzduhul.

Cooper chicoti.

— Nu uita de pariul nostru.

— Asta îmi aduce aminte că am primit o scrisoare de la Aristotle acum cîteva zile. Mi-a cerut un împrumut să se mai mențină în stare de plutire pentru că „acea minunată comandă mai trebuie să aştepte pînă la vară pentru că modelul a făcut coşuri". Aşa că avem timp berechet s-o aducem pe pămînt. Sau ar fi mai bine zis în pat?

— Nu poate fi vorba de Shevaun. Ea are gheață în vine, nu sînge.

— Iar te-a refuzat?

— Mda. Pune o vorbă bună pentru mine, da?

— Eu nu mă bag în afaceri din astea.

Peste umărul lui Struan, Cooper îi zări pe Brock şi Gorth apropiindu-se.

— Dacă ăştia doi Brock nu mai ajung niciodată la Hong Kong, atunci ai la dispoziție tot timpul de care ai nevoie. Nu-i aşa?

— Îmi sugerezi să punem la cale o mică crimă?

— N-ar fi chiar mică. Ar fi o crimă destul de mare, Tai-Pan. Bună ziua, domnule Brock.

— M-a bătʼ pe mine gîndu' că tu treʼ să fii, Cooper, îi răspunse Brock nespus de vesel. Frumos din partea ta să vii să ne vezi cum spălăm putina! Apoi către Struan: Acu' o ştergi şi tu?

— Mda. Pînă la Whampoa, am să am plăcerea să-i arăt lui Gorth doar pupa navei mele. Şi apoi sus pe *China Cloud,* taman pînă la Hong Kong, la fel. Ca de obicei.

— O să ne arăți doar fundul dumitale, şi asta nu mai departe de şase zile de-acu' încolo cînd o să fii zvîrlit în închisoarea datornicilor unde ți-e locul, îi răspunse Gorth răguşit.

— Gorth, o să-mi ții coada tot drumul pînă la Hong Kong. Dar n-are rost să fac concurs cu tine. Ca marinar nu eşti bun nici să tragi la vîsle.

— Am să fiu mai bun ca tine, la naiba!

— Dacă n-ar fi şi taică-tu pe-aici, ai ajunge bătaia de joc a Asiei.

— La naiba, pui de...

— Ține-ți fleanca! răcni Brock.

Ştia că Struan ar fi fost încîntat să-i spună Gorth în văzul tuturor pui de cățea, pentru că atunci l-ar fi putut provoca la duel.

— De ce-l momeşti pe băiat?

— Nu-l momesc deloc, Tyler. N-am făcut decît să spun un adevăr. Mai bine l-ai mai învăța cum să se poarte şi cum să ajungă şi el marinar.

Brock se stăpîni. Deocamdată Gorth nu era un rival pe măsura lui Struan. Într-un an-doi, cînd o să mai învețe şi el vicleniile trebuincioase, o să fie altceva. Dar nu acum, Dumnezeule. Şi-un englez nu-şi loveşte duşmanu' cîn' ăsta e neputincios la pămînt. Ca afurisitu' de Struan.

— Un pariu aşa-ntre pretenari. Flăcău' mieu zice că pen' o su' de guinee te lasă-n urmă. Cine-ajunge primu' la catargu' steagului de la Hong Kong.

— Douăzeci de mii de guinee. Dar cu banii lui, nu ai tăi, spuse el privindu-l în zeflemea pe Gorth.

— Şi cum ai să-mi plăteşti tu banii ăştia, Tai-Pan? îi spuse cu dispreț Gorth, şi Brock simți cum fierbe cînd îşi văzu fiul cît e de prost.

— Zice şi el aşa în glumă, Dirk, interveni iute Brock. Atunci fie douăzeci de mii de guinee.

— Mda, gluma-i glumă, dacă zici tu aşa, Tyler, replică Struan cu multă răceală, dar pe dinăuntru fierbea de încîntare.

Au înghițit momeala! Acum Brock şi Gorth o să-i dea bătăi spre Hong Kong... douăzeci de mii de guinee e o frumoasă avere, dar ce contează pe lîngă patruzeci de lac de argint, stînd în siguranță la bordul navei *China Cloud?* Pe Brock îl înlăturase din drumul lui. Dar periculos joc. Gorth aproape că era cît pe-aci să întindă coarda şi atunci putea să se lase cu vărsare de sînge. Ar fi fost prea uşor să-l omoare pe Gorth. Îi întinse mîna lui Cooper.

— Batem palma pentru cele treizeci de zile.

Îşi strînseră mîinile. Struan se uită la Gorth:

— Catargul steagului din Hong Kong! Călătorie sprîncenată, Tyler! şi porni grăbit spre lorcea lui care molase parîmele şi ținea prova spre mijlocul fluviului.

Trecu peste copastie, se întoarse şi făcu semne cu mîna în bătaie de joc. Apoi dispăru sub punte.

— Pe noi să ne ierți, domnu' Cooper, spuse Brock şi-l luă pe Gorth de braț. Mai ținem legătura.

Îl îmbrînci pe Gorth spre nava lor. Ajuns pe dunetă, îl izbi cu furie de parapet.

— Fir-ai tu să fii afurisit de tîmpit, frențit nenorocit de şobolan ce eşti! Ț-a venit chef să te trezeşti cu gîtița ta blestemată retezată de la o ureche la cealaltă? De-i spui unuia pui de cățea pe meleagurile astea, trebe sa ştii să te şi bați cu el. Spune-i aşa şi are tot dreptu' să te omoare! îl plezni pe Gorth cu dosul mîinii peste față, şi din gura lui Gorth se prelinse o şuviță de sînge. Ț-am zis de-o mie de ori să te fereşti de afurisitu' ăla. Dacă io mă feresc de el, cu atît mai mult tu trebuie s-o faci, fir-ai al naibii să fii.

— Tată, po' să-l omor, ştiu că pot!

— Ț-am zis de-o mie de ori să te porți cum se cade cu el! Idiot ce eşti, abia aşteaptă să te taie! Şi e-n stare. Cu afurisitu' ăla n-ai să te bați decît o dată. Pricepi?

— Da.

Gorth simți în gură gustul sîngelui şi asta-l înfurie şi mai tare.

— Idiotule, data viitoare am să-l las să te omoare. Ş-încă ceva. Să nu-l stîrneşti tu vorbind de datorii. Şi să nu dai în el cîn' a căzut şi-i neajutorat. Regula nu-i aşa.

— Dar-ar frenția-n regula asta.

Brock îi mai dădu un dos de labă.

— Ai din neamu' lu' Brock țin datina asta. Pe față. Față-n față. Ridică-te tu împotrivă şi te şterg eu de la Brock şi Fiii.

Gorth îşi şterse sîngele de la gură.

— Tată, să nu mai dai în mine!

Brock simți că furia fiului era gata-gata să dea pe dinafară, după cum îi tremura vocea, şi fața i se înăspri.

— Tată, nu mai da. Pe Dumnezeul meu, te lovesc şi io, spuse Gorth, cumpănindu-se pe amîndouă picioarele şi strîngîndu-şi pumnii ca piatra.

— M-ai lovit pen' ultima oară. Mai dă în mine şi nu mă mai opresc. Pe Dumnezeul meu, m-ai lovit pen' ultima oară!

Vinele de la gîtul lui Brock se umflară, devenind negre, pulsînd, în timp ce-şi încheia astfel răfuielile cu fiul lui, care nu mai era de-acum fiu, ci duşman. Nu, nu duşman. Doar un băiat care nu mai era de-acum copil. Un fiu care-şi înfruntase tatăl, aşa cum toți fiii îşi înfruntă părinții. Brock ştia şi ştia şi Gorth că dacă se băteau mai departe, s-ar fi lăsat cu vărsare de sînge, şi unul din ei va fi înlăturat. Nici unul dintre ei nu dorea ca celălalt să fie înlăturat, dar de se ajungea la una ca asta, şi tatăl şi fiul ştiau că din clipa aceea deveneau duşmani de moarte. Brock îl urî pe Gorth fiindcă îl făcea să simtă povara vîrstei. Dar îl şi iubea pentru că-l înfruntase cînd ştia bine, fără nici o îndoială, că el era mai priceput în arta de a ucide decît va învăța Gorth vreodată.

— Să te topeşti la Hong Kong!

Gorth îşi descleştă pumnii cu un evident efort.

— Mda, răspunse el cu glas răguşit. Da' ar trebui să închei socotelile cu bastardul ăla îndată, dacă ți-e în gînd... altfel data viitoare o s-o fac eu aşa cum ştiu! îl fulgeră cu privirea pe nostrom. Ce naiba mai aştepți, fir-ar să fie! Dă-i drumul!

Îşi şterse sîngele de pe bărbie şi scuipă peste bord. Dar inima încă îi mai bătea cu putere şi-i părea rău acum că taică-său nu se încumetase să-l lovească şi a treia oară. Eram gata, fir-ar să fie, şi l-aş fi mardit... aşa cum l-aş mardi şi pe puiul ăla de cățea cu ochi verzi. Ştiu că pot.

— Tată, ce drum luăm? îl întrebă el pentru că erau mai multe căi pe care puteau merge. Fluviul, în apropierea oraşului Canton, devenea un labirint de insule mari şi mici, cu o mulțime de căi navigabile.

— Descurcă-te singur în încîlceala asta. Pune-ți singur pe hartă drumul.

Brock se duse la parapetul babord. Se simțea foarte bătrîn şi tare obosit. Îşi aminti de propriul tată care fusese fierar, şi cum pe cînd era copil trebuise să primească de la el şi bătăi şi îndrumări, şi să-şi stăpînească mînia, şi să facă numai ce i se spunea să facă, pînă într-o zi cînd avea vreo cincisprezece ani şi i se urcase sîngele la cap. Iar cînd i se limpezise mintea, îşi dăduse seama că stătea călare pe trupul inert al propriului său tată. Doamne Dumnezeule care eşti în ceruri, tare aproape de nenorocire am ajuns. Îs fericit că n-a trebuit să mă lupt cu el de-adevăratelea. Nu vreau să-mi pierd fiul.

— Gorth, să nu te iei după Dirk Struan, îi spuse el şi vocea nu-i mai suna deloc duşmănos.

Gorth nu spuse nimic. Brock îşi frecă găvanul gol al ochiului şi-şi puse bandajul la loc. Supraveghea lorcea lui Struan. Ajunsese în mijlocul fluviului, dar Struan nu se vedea nicăieri. Sampanul care-l

remorca îşi întoarse prova şi apoi trecu exact în cealaltă parte a ei cu grabă. O echipă de oameni de-ai lui Struan trăgeau îndemnîndu-se de parîme pentru a sălta velele, sampanul folosindu-se de ghiondere se îndrepta spre lorcea lui Vargas. Nu e felu' lu' Dirk s-o ia din loc atît de iute, medită Brock. Ba chiar deloc. Aruncă o privire înapoi spre cheu şi văzu că Vargas şi toți ceilalți funcționari ai lui Struan erau încă acolo, lorcea lor încă amarată. Nu, nu e felu' lu' Dirk să lase lucrurile aşa. Să plece el înaintea funcționarilor lui. Dirk e tare ciudat cînd e vorba de lucruri din astea.

Struan se ascunsese în cabina sampanului. Cînd sampanul trecu pe sub prova navei lui Vargas, Struan îşi îndesă mai bine pălăria de culi pe cap şi-şi strînse mai tare haina matlasată pe el. Proprietarul sampanului nu păru să-l bage în seamă. El şi familia lui fuseseră bine plătiți să nu audă şi să nu vadă nimic.

Struan pusese împreună cu Mauss la cale cel mai sigur plan care era posibil în împrejurările date. Îi dăduse instrucțiuni lui Mauss să ajungă cît mai repede pe *China Cloud* care se afla lîngă insula Whampoa, la vreo treisprezece mile depărtare de Canton, să apuce pe trecătoarea de nord şi să-i transmită căpitanului Orlov să salte toate pînzele şi să pornească val-vîrtej în aval, spre celălalt capăt al insulei cu pricina, acolo să schimbe de drum, să ocolească insula şi s-o ia în susul fluviului prin canalul de sud din nou spre Canton; îl avertizase că era de cea mai mare importanță ca aceste manevre să nu fie băgate de seamă de Brock. În vremea asta Struan avea să aştepte lorcea încărcată cu tezaurul, apoi avea să apuce pe cea mai lungă cale şi să se strecoare prin canale laterale spre malul sudic al insulei, unde urmau să se întîlnească. În apropiere de Pagoda de Marmură. Pagoda avea două sute de picioare înălțime şi se vedea uşor de departe.

— Dar de ce, Tai-Pan, de ce? îi replicase Mauss. E tare periculos. De ce rişti atît de mult, *hein?*

— Wolfgang, singura ta grijă e să ajungi acolo, îi puse din nou în vedere Struan.

Cînd sampanul atinse cheul, Struan apucă nişte coşuri pe care le pregătise din timp, şi se grăbi prin mulțime să ajungă la poarta grădinii. Îndată ce ajunse acolo, aruncă coşurile, alergă spre sufragerie şi pe fereastră se uită cu mare atenție din dosul perdelei. Lorcea lui ajunsese de-acum departe, Brock se afla în mijlocul canalului, cîştigînd viteză, cu velele umflate, pe măsură ce le prindea vîntul. Pe dunetă se vedea bine Gorth, şi Struan parcă îi auzea de departe înjurăturile. Brock se

retrăsese lîngă parapetul din babord, şi privea țintă în josul fluviului. Struan se strecură din salon, mergînd îndoit din mijloc să nu fie zărit de nimeni şi alergă pe scări în sus. De pe palier îl zări pe Vargas întorcîndu-se iar în holul cel mare, verificînd încă o dată totul, după care ieşi. Struan auzi cheia răsucindu-se în broasca uşii. Atunci se relaxă şi începu să urce pe scara îngustă ce ducea la pod. Îşi croi drum pe lîngă vechi lăzi uitate pe acolo, şi păşi cu atenție către fațada edificiului.

— Hello, Tai-Pan, îl întîmpină May-may.

Era îmbrăcată cu nişte pantaloni mizerabili, cum purtau fetele Hoklo, şi o haină matlasată, dar încă nu-şi mîzgălise şi fața. Stătea în genunchi pe o pernă în spatele unor lăzi. Ah Gip se ridică în picioare şi se înclină dinaintea lui, după care se ghemui la loc, lîngă boccelele mici de haine şi ustensile de bucătărie. May-may arătă cu mîna spre o altă pernă în fața ei ca şi spre cutia de table gala aranjată de joc.

— Jucăm la aceeaşi mizã, heya?

— Aşteaptă numai o clipă, fetițo.

Podul avea un luminator şi o fereastră spre fațadă. Struan putea cerceta pe îndelete toată piața, fără nici un pericol. Oamenii mişunau grăbiți. Înjurau şi făceau ultimele pregătiri.

— M-ai văzut ce-am făcut?

— Ba bine că nu, îi răspunse ea. Dar noi ne uitam de aici de sus, şi poate că de jos să nu te fi văzut nimeni. De ce şi-a luat Brock fiul la bătaie, heya?

— Nici n-am ştiut că l-a plesnit.

— Şi încă de două ori. Şi încă ce palme! Am rîs să ne prăpădim. Iar fiu-su mai-mai să-l atingă şi el. Îmi pun nădejdea că o să se bată..., o să se omoare unul pe celălalt... şi atunci nimeni nu-i mai datorează un ban. Şi socot că eşti nebun de legat de nu plăteşti un pirat acolo să-l ucidă.

Fata se aşează pe pernă, apoi se săltă din nou în genunchi scăpînd un blestem.

— Ce s-a întîmplat?

— Fundul meu, ea ustură şi acum.

— El mă ustură şi acum.

— Bine, mă ustură! Făcusem o glumă. Aiii iaaa, de data asta am să te bat de-am să te usuc şi să-mi iau toți dolarii înapoi, după care adăugă cu inocență: Şi cît îți mai datorez eu ție? Paişpe mii?

— Lasă că îți aduci tu aminte foarte bine.

Se aşează şi el şi luă paharul cu zarurile.

— Patru partide, apoi ne culcăm. Avem înainte o noapte lungă şi grea care ne aşteaptă.

Aruncă zarurile şi fata scăpă o înjurătură.

— Ce *joss* poți să ai! Doi de şase, frenția-n şase şase!

Aruncă şi ea zarurile, dădu acelaşi zar, trînti paharul şi scoase un strigăt de izbîndă:

— Frumuşelul şi drăgălaşul şi scumpul de şase şase!

— Nu mai striga aşa de tare că nu mai jucăm deloc!

— Tai-Pan, aici sîntem în deplină siguranță. Dă cu zarul! Azi mă curtează un *joss* bun.

— Să sperăm că e chiar foarte bun! îi replică el. Şi să țină şi mîine!

— Aiiia iaaa! mîine, Tai-Pan! Azi! Numai de azi contează! Dădu cu zarul, din nou doi de şase. Drăguțele şi frumoasele de zaruri, vă ador! Fata se încruntă. Şi ce înseamnă „ador”?

— Dragoste!

— Şi „dragoste” ce-nseamnă?

Struan îşi miji ochii şi-i făcu cu degetul.

— Nu vreau să mai dezbatem subiectul ăsta acum.

Mai demult încercase să-i explice ce înseamnă dragostea. Dar chinezii nu aveau nici un cuvînt care să exprime conceptul european de dragoste.

Bătrîna pendulă începu să bată ora unsprezece. Struan se foi neliniştit. În spatele postului său de observație de la fereastra dinspre fațadă, May-may dormea făcută colac, iar Ah Gip rezemată de o ladă putrezită. În urmă cu cîteva ceasuri, se întinsese şi el să doarmă cîteva minute, dar avusese parte de nişte visuri ciudate ce se amestecau cu realitatea. Se făcea că era pe *China Cloud* zdrobit de apăsarea întregului tezaur. Jin-qua venise în cabină, ridicase de pe el povara care-l apăsa, şi luase întregul tezaur în schimbul unui coşciug şi a douăzeci de guinee de aur, şi se visă deodată că nu mai era pe navă, ci la țărm, în Casa cea Mare de pe colină. Winifred îi adusese trei ouă, el începuse să înfulece micul dejun, iar May-may îi spunea, peste umărul lui: „Dumnezeule mare, cum poți tu să mănînci nişte copii încă nenăscuți de găină?” El se întorsese şi văzuse că ea nu avea nici un veşmînt pe ea şi era dureros de frumoasă. Winifred spusese: „Cînd era dezbrăcată, mama era la fel de frumoasă?” Iar el îi răspunse: „Da, dar în alt chip”. Şi se trezi pe dată. Visul despre cei din familia lui îl făcu să se întristeze. Trebuie să mă întorc în țară curînd, se gîndi el. Habar n-am nici măcar unde-s îngropați.

Se întinse şi cercetă mişcarea de pe fluviu. Se gîndi la Ronalda şi la May-may. Sînt deosebite, atît de deosebite una de alta... atît de deosebite. Le-am iubit pe amîndouă la fel de mult. Ronaldei i-ar fi plăcut Londra, să aibă ea o casă mare acolo, şi în timpul sezonului să se ducă la băi la Brighton şi Bath. Ar fi fost o gazdă perfectă la toate dineurile şi petrecerile. Dar acum... am rămas singur. Am să o iau oare pe May-may în țară cu mine? Poate. Ca Tai-tai? Imposibil. Pentru că din pricina ei n-aş mai putea intra în cercul celor de care am nevoie. Îşi alungă gîndurile astea şi se concentră asupra celor ce se petreceau în piață. Nu se mai vedea nici țipenie. Chiar înainte de lăsarea serii, stegarii părăsiseră toate posturile din piață. Acum piața era stăpînită doar de lumina palidă a lunii şi de umbre nedesluşite, şi această pustietate îi părea lui Struan sinistră, dureroasă. Voia să mai doarmă. Acum nu mai ai cînd să dormi, îşi spuse el. Mda, dar sînt zdrobit de oboseală.

Se ridică în picioare, se întinse şi-şi reluă postul de observație. Pendula marcă sfertul de oră, apoi jumătate, şi se hotărî să le scoale pe May-may şi Ah Gip într-un sfert de oră. Nu e nici o grabă, îi trecu lui prin minte. Nu-şi îngădui să lase frîu liber gîndurilor şi să ghicească ce s-ar întîmpla dacă lorcea lui Jin-qua nu s-ar arăta. Degetele îi pipăiau cele patru jumătăți de monedă din buzunar şi din nou se întrebă ce-o fi în mintea lui Jin-qua. Ce servicii are de gînd să-i ceară şi cînd anume? Acum înțelegea în mare măsură motivele care-l împinseseră pe Jin-qua să procedeze aşa cum procedase. Dizgrația în care căzuse Ti-sen lămurise multe. Era limpede că va fi iar război. Era limpede, de asemenea, că englezii îl vor cîştiga. La fel de limpede se putea bănui că şi comerțul va fi reluat. Dar nu sub imperativul celor Opt Porunci. În chipul acesta Co-hong-ul îşi va pierde monopolul şi fiecare negustor va trebui să lupte pentru pielea lui. De aici şi înțelegerea pentru următorii treizeci de ani: Jin-qua îşi cimenta legăturile de afaceri pentru trei decenii de acum încolo. Aşa procedează un chinez, se gîndi Struan, nu-şi bate capul cu profitul imediat, ci cu cel ce-o să-l dobîndească el peste ani şi ani.

Mda, dar de fapt ce-i în mintea lui Jin-qua? De ce vrea el să cumpere terenuri la Hong Kong? De ce vrea el să-şi educe unul din fii după obiceiurile barbarilor? Şi în ce scop dinainte bine calculat? Şi care vor fi cele patru servicii? Şi acum, dacă le-ai acceptat şi ai promis să le împlineşti, cum ai să faci să fii sigur că vor fi împlinite? Cum ai să faci să ai garanția că Robb şi Culum vor respecta înțelegerile?

Struan începu să mediteze la aceste lucruri. Întoarse pe-o parte şi pe cealaltă o duzină de posibilități înainte de a ajunge la un răspuns. I

se făcu silă cînd se gîndi la ce ştia că trebuia să împlinească. Apoi, odată hotărît, îşi îndreptă gîndurile spre un alt făgaş. Cu Brock ce avea să facă? Dar cu Gorth? Pe cînd fuseseră pe cheu, o clipă îi trecuse prin minte să-l înfrunte pe Gorth. Dacă acesta ar mai fi scos un cuvînt, ar fi fost obligat să-l provoace la duel fără şovăială. Onoarea l-ar fi silit... şi i-ar fi îngăduit să-l umilească pe Gorth. Cu un şiş în pîntece. Sau cu biciul.

Şi Culum. Ce-o fi punînd şi el la cale? De ce nu i-o mai fi scris? Mda, la fel şi Robb. Şi ce parşivărenii o mai fi făcut şi Longstaff ăla?

Ceasul bătu douăsprezece fără un sfert. Struan o trezi pe May-may. Fata căscă şi se întinse cu voluptate, ca o pisică. Ah Gip se săltase în clipa în care se mişcase Struan, şi de-acum îşi strîngea boccelele.

— A venit lorcea aia? îl întrebă May-may.

— Mnu! Dar să coborîm la parter şi să fim pregătiți.

May-may îi şopti ceva lui Ah Gip, care scoase acele din părul fetei şi începu s-o pieptene energic. May-may închise ochii, să simtă plăcerea de a fi pieptănată astfel. Apoi Ah Gip îi împleti părul aşa cum făceau fetele Hoklo, i-l legă cu o bucată de panglică roşie, şi-i lăsă părul să-i cadă pe spate. May-may îşi vîrî palmele în praf şi-şi mînji fața.

— Uite să vezi ce fac eu pentru tine, Tai-Pan. Murdăria asta o să-mi strice frumusețe de ten. O să am nevoie de mulți, mulți bani pentru ca să mai dreg ceva. Cît dai, heya?

— Hai, ia-o din loc.

El o porni primul pe scări în jos, cu mare grijă, pînă în sufragerie, le făcu semn să stea nemişcate, şi se apropie de fereastră. Piața era mai departe pustie. Pe sampanele înghesuite unele în altele din satul acela plutitor ardeau opaițe cu ulei. Din cînd în cînd se auzea un lătrat de cîine, pleznea cîte-o pocnitoare, izbucneau glasuri puse pe harță, care apoi treceau la şoapte, uneori răzbăteau şi voci pline de veselie, pocnetul permanent al pieselor de mah-jong izbite de punți sau de mese, sporovăiala cîntată a chinezilor. Fumul se ridica liniştit de la focurile unde se gătea masa, jonci şi sampane blocau aproape cu totul estuarul. Lui Struan toate i se păreau fireşti, şi zgomotele acelea, şi mirosurile şi privelişte a. În afară de pustietatea pieței coloniei. Îşi făcuse socoteala că vor mai fi oameni mişunînd prin piață. Acum aveau să fie nevoiți să traverseze spațiul acela pustiu şi, la lumina lunii aveau să fie văzuți de la sute de iarzi distanță. Pendula bătu miezul nopții. Aştepta, supraveghea totul şi aştepta mai departe. Minutele deveniră nesfîrşite, şi după o veşnicie ceasul marcă sfertul de oră. Apoi jumătatea de oră.

— Poate că lorcea aceea e spre sud, şopti May-may, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mda. Mai aşteptăm un sfert de oră şi apoi ne ducem să vedem.

Cînd aproape se împlini ceasul, văzu o lorce coborînd fluviul şi avînd două felinare. Ambarcaţia se afla prea departe ca să poată vedea ochiul vopsit în roşu, şi aşteptă în continuare cu sufletul la gură. Lorcea înainta încet, dar părea greoaie, mult afundată în apă. Era semn bun pentru el, fiindcă tezaurul acela cîntărea mai multe tone. După ce nava trecu de colţul de nord al coloniei, îşi schimbă direcţia şi se apropie încet de cheu. Doi din echipajul chinezesc al lorcei săriră pe cheu cu parîmele în mînă şi legară nava. Spre uşurarea lui Struan, un al treilea chinez se duse la felinarul din prova, suflă în el, îl stinse şi apoi îl aprinse din nou, aşa cum se înţeleseseră dinainte. Struan cercetă semiîntunericul ce dăinuia în piaţă, să surprindă dacă-i pîndea vreun pericol. Nu simţi a-l ameninţa ceva. Îşi verifică pistoalele, să vadă dacă le pusese capsele, şi le vîrî la brîu.

— Hai, iute, urmaţi-mă!

Se duse fără să facă un zgomot pînă la uşa din faţă, o deschise, şi le conduse cu multă prudenţă prin grădină. Deschise apoi poarta şi traversară în mare grabă piaţa. Lui Struan i se părea că tot Canton-ul îl spionează. Cînd ajunseră la lorce, văzu ochiul vopsit în roşu al navei, şi la prova îl recunoscu pe omul care-l condusese la Jin-qua. O ajută pe May-may să urce la bord. Ah Gip sări şi ea uşurel pe punte.

— Ce ele doi cow chillo, heya? Nu poate! se răsti chinezul.

— Nume la tine care poate? îl întrebă Struan.

— Wung, heya!

— Cow chillo al meu! Mola, mola, Wung!

Wung băgă de seamă picioarele minuscule ale lui May-may, îşi miji şi mai tare ochii. Nu putea vedea chipul fetei pentru că aceasta îşi trăsese mult pe ochi pălăria de pai. Lui Struan nu prea îi plăcu felul în care Wung părea să şovăie şi nici privirile pe care i le aruncase lui May-may.

— Mola! îi porunci el scurt şi-şi strînse pumnul.

Wung slobozi un ordin. Parîmele de ancorare fură dezlegate, şi lorcea se desprinse de cheu. Struan le luă pe May-may şi Ah Gip şi le conduse pe scară în jos spre puntea de dedesubt. Se îndreptă spre pupa, unde ar fi trebuit să fie cabina principală, şi deschise uşa. Înăuntru se aflau cinci chinezi. Le făcu semn să iasă afară. Fără prea multă tragere de inimă, aceştia se ridicară în picioare şi părăsiră

încăperea, nu înainte de a o măsura pe May-may de sus pînă jos. Şi ei băgară de seamă picioarele ei.

Era o cabină destul de mică, cu patru cuşete, o masă grosolană din lemn şi nişte bănci la fel. Stăruia un iz de cînepă şi peşte împuțit. Wung se ivi în uşa cabinei, cercetînd-o pe May-may.

— Ce cauta la cow chillo? Nu poate.

Struan nu-i dădu nici o atenție.

— May-may, tu la tine închide uşa, heya? Nu deschide decît eu bate uşa, savvy?

— Savvy, stapin.

Struan se apropie de uşă şi-i făcu semn lui Wung să vină afară cu el. Auzi cum se trage zăvorul după el, apoi spuse:

— Merge cală!

Wung îl conduse pînă la cală. Cele patruzeci de lăzi erau aşezate frumos pe două rînduri pe lîngă pereții navei, cu un spațiu larg de trecere între ele.

— Ce are lada, heya?

Wung păru uluit de întrebare.

— De ce spune la asta, heya? Are la ele ce spune stapin Jin-qua are.

— Cît oamenii ştii la asta?

— Unu io! Daca ştii la ei, aiiia iaaa! şi Wung făcu un semn cu degetul în dreptul beregatei.

Struan mîrîi:

— Păzeşte uşa!

Se opri la întîmplare la una dintre lăzi şi o deschise cu o rangă. Se uită la lingouri, apoi ridică una dintre cărămizile de argint de pe rîndul de deasupra. Simți încordarea lui Wung care se transmise şi asupra lui, sporindu-i neliniştea. Puse lingoul la loc şi capacul.

— Ce caute aici cow chillo, heya? interveni Wung.

— Cow chillo meu! Terminat!

Struan se convinse că acum capacul lăzii era bine închis. Wung îşi înfipse degetele mari în brîul nădragilor rufoşi:

— Mancat poate?

— Poate.

Struan ieşi pe punte şi verifică greementul şi velele. La prova se vedea un tun de patru livre şi un altul la pupa. Se duse să se convingă că amîndouă erau încărcate şi cu capsele pregătite, cutiile cu pulbere pline şi pulberea uscată cum trebuie. Mitraliile şi ghiulelele se aflau la

îndemînă. Îi porunci lui Wung să adune echipajul şi el apucă o cavilă de luat volte. La bord erau opt oameni.

— Tu spune la ei, îi porunci Struan, tot cuțit, tot bum-bum, jos la puntea iute-iute!

— Aiii iaa, nu poate! protestă Wung. Mult pirat la apa aici.

Pumnul lui Struan îl nimeri în gît şi-l izbi de parapet. Oamenii echipajului începură să vocifereze mînioşi şi se pregătiră să se arunce asupra lui, dar cavila ridicată din mîna lui păru să-i descurajeze.

— Tot cuțit, tot bum-bum, la puntea jos, iute-iute!

Wung se ridică greoi şi mormăi ceva în dialectul cantonez. După o pauză amenințătoare, îşi aruncă cuțitul pe punte şi, mîrîind, ceilalți îi urmară exemplul. Struan îi porunci să adune cuțitele şi să le lege într-o bucată de pînză de sac aruncată pe punte. Apoi îi obligă pe cei din echipaj să se întoarcă cu spatele, şi începu să-i controleze el. La cel de-al treilea om găsi un pistol mic şi cu patul armei îl izbi în cap. Patru cuțite zăngăniră pe punte aruncate de către ceilalți, şi cu coada ochiului Struan îl zări pe Wung care făcea vînt în apă unei securi mici bune de luptă. După ce-i verifică pe toți, Struan le porunci să rămînă pe punte şi, luînd armele cu el, cercetă cu mare atenție întreaga navă. Sub punte nu se ascundea nimeni. Găsi o ascunzătoare unde erau vîrîte patru muschete, şase săbii, patru arcuri şi trei fiare de luptă, în spatele unor lăzi, şi le luă cu el în cabină.

— Heya, May-may, auzit ce vorbit sus la punte? îi şopti el.

— Da, îi răspunse ea la fel de încet. Spuneai că putem vorbi în engleză de față cu Ah Gip. Nu mai vrei acum?

— Am uitat. Obişnuința. Da, fato, e în regulă.

— De ce l-ai lovit pe Wung? E omul de încredere al lui Jin-qua, nu?

— Încărcătura noastră e magnetul acestei călătorii.

— Magnet?

— Magnet. Acul busolei!

— Ah, acum pricep, şi May-may se aşează pe cuşetă, cu nările fremătînd din cauza miasmelor de peşte împuțit. Dacă mai stau mult aici, o să-mi fie tare rău. Nu pot să ies pe punte?

— Aşteaptă puțin, pînă trecem de Canton. Aici eşti mai în siguranța. Mult mai în siguranță.

— Şi cît o să dureze pînă cînd ne întîlnim cu *China Cloud?*

— Îndată după ivirea zorilor... dacă Wolfgang nu face nici o greşeală în privința locului de întîlnire.

— Şi s-ar putea şi una ca asta?

— Cu încărcătura asta la bord e posibil orice! Struan luă una dintre muschete. Ştii cum să te foloseşti de o armă ca asta?

— De un' să ştiu eu cum să umblu cu puşcoace? Eu sînt o biată femeie bătrînă, o mare frumusețe, sînt de acord, dar cu frica unei femei civilizate, şi habar n-am de puşcoace.

El îi arătă cum funcționează.

— Dacă în cabina asta încearcă să intre altcineva în afară de mine, ucide-l.

Se întoarse pe punte, ducînd cu el cealaltă muschetă. Lorcea ajunsese de-acum în mijlocul fluviului, şi naviga greoaie, mult adîncită în apă, făcînd cam patru noduri, sub lumina lunii care se înălța tot mai sus. Depăşeau acum mahalalele Canton-ului, şi ambele maluri erau împînzite cu o puzderie de sate plutitoare. Din cînd în cînd treceau pe lîngă bărci, sampane şi jonci ce se străduiau să răzbească împotriva curentului. Aici fluviul avea jumătate de milă lărgime, şi ambarcații de toate mărimile, înainte şi în urmă, se lăsau duse la vale. Cercetînd cerul, Struan bănui că va fi vreme frumoasă şi, adulmecînd vîntul, îl simți blînd, uscat, fără nici un gînd să lase rouă. Înțelese că boarea asta va slăbi şi mai mult, şi viteza lor va scădea. Dar nu era îngrijorat, făcuse drumul ăsta de atîtea ori că ştia cu ochii închişi bancurile de nisip, afluenții, punctele de reper. În apropierea Canton-ului, străjuia un labirint de canale şi ostroave, mari şi mici, ce se întindeau pe o suprafață de cinci mile pe douăzeci de mile. Şi erau o mulțime de căi pe care să urci fluviul. Şi la fel de multe să mergi în aval.

Struan era fericit că naviga din nou. Fericit că începuse călătoria spre Pagoda de Marmură. Se legăna alene, după mişcarea navei. Wung stătea lîngă cîrmaci, iar ceilalți se împrăştiaseră şi ei pe punte, încruntați şi amenințători. Struan băgă de seamă că veghea de la prova era la postul ei.

În față, la vreo jumătate de milă, fluviul era împărțit în două de un ostrov. Înainte de această bifurcație era un banc de nisip ce trebuia evitat. Struan nu spuse nimic, aştepta. Îl auzi pe Wung spunîndu-i ceva cîrmaciului, care puse cîrma banda şi făcu nava să se abată de la drum, îndepărtîndu-se de banc. Bun, gîndi Struan. Wung cunoaşte măcar o bună parte din drum. Era curios să ştie pe ce drum va apuca Wung ca să ocolească insula. Amîndouă erau bune, dar pe la nord era mai bine decît pe la sud. Lorcea îşi menținu drumul, îndreptîndu-se spre canalul de nord. Struan se întoarse, clătină din cap şi arătă spre canalul de sud, măsură de prevedere dacă cumva Wung pusese la cale o ambuscadă.

Cîrmaciul se uită la Wung, aşteptînd încuviinţarea lui. Struan făcu doar o mişcare uşoară către cîrmaci. Cîrma fu împinsă imediat, pînzele fluturară cîteva clipe şi nava o apucă pe noul drum.

— Ce pe merge la drum ala, heya? Ce loveşte la mine? Rau, rau tare.

Wung se duse lîngă parapet şi privi furios în noapte. Vîntul se întări uşor, nava prinse viteză îndată, în vreme ce traversau canalul de sud. La capătul primei volte, Struan îi făcu semn cîrmaciului care împinse echea în celălalt bord. Nava îşi schimbă încet drumul, şi pe noua direcţie vîntul prinse iar velele care fluturau, bubuitul lor făcu puntea să geamă şi lorcea porni uşor şi începu din nou să ia viteză. Struan dădu ordin să fie orientate velele şi vreme de jumătate de oră înaintară statornic, navă anonimă a traficului de ambarcaţii de pe fluviu. Deodată, cu coada ochiului, Struan surprinse o lorce mare îndreptîndu-se iute spre ei dinspre partea din care bătea vîntul. La prova se zărea Brock, în picioare. Struan se ghemui şi se strecură iute spre eche şi-l dădu deoparte pe cîrmaci. Wung şi cîrmaciul erau uluiţi şi începură să discute tulburaţi evenimentul, întregul echipaj cu ochii pe Struan. Acesta puse cîrma banda în tribord, rugîndu-se în gînd ca nava să răspundă cît mai iute. Prinse glasul lui Brock abia auzit – „Cîrma tribord, drept aşa!" – şi simţi cum pierde vîntul din vele, împinse pînă la capăt echea să facă voltă în cealaltă parte şi să schimbe direcţia, dar nava nu răspunse, şi lorcea lui Brock veni cu bordul lîngă a lui. Văzu ghearele de pisică zburînd şi prinzîndu-se bine. Îndreptă muscheta asupra asediatorului.

— Ah, tu erai, Dirk, Dumnezeule! strigă Brock, prefăcîndu-se uluit.

Stătea rezemat de parapet, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Să abordezi o navă cu ghearele de pisică e un act de piraterie, Brock! îi aruncă lui Wung cuţitul, cu mînerul înainte. Taie parîme gheare pisică, iute-iute.

— Flăcăule, ai dreptate. Iertare pen' ghearele de pisică, îi spuse Brock. Mă bătea gîndu' că aveţi nevoie să vă remorcheze cineva. Nu ţi-am văzut flamura sus. Poa' ţi-e ruşine de ea?

Dintr-o privire Struan văzu că oamenii lui Brock erau înarmaţi şi în poziţie de atac. Gorth se vedea pe dunetă, lîngă un mic tun pivotant, şi cu toate că tunul nu era îndreptat spre el, ştia că trebuia să fie încărcat şi cu capsa la locul ei, gata de tras.

— Data viitoare cînd mai abordezi cu ghearele de pisică o navă de-a mea am să socot că eşti pirat şi-ţi zbor creierii!

— Voie să vin la bord, Dirk?

— Da!

Brock se strecură printre parîmele greementului navei sale, şi sări pe cealaltă. Trei oameni săriră în acelaşi timp pe copastie ca să-l urmeze, dar Struan îndreptă muscheta spre ei şi strigă:

— Rămîneți acolo! Oricine sare pe puntea mea fără încuviințare îl expediez drept în iad!

Oamenii încremeniră unde se aflau.

— Drept îi! spuse Brock răutăcios. Asta-i legea mării. Un căpitan pofteşte la bord numai pe cin' vrea el, pe cin' nu, nu. Rămîneți acolo.

Struan îl trimise pe Wung la prova.

— Taie parîme la gheare pisică!

Înspăimîntat, chinezul alergă la prova şi începu să reteze parîmele. Gorth răsuci tunul, dar Struan îndreptă muscheta spre el.

— Du-te de-acolo, Gorth! se răsti tăios Brock la el.

Legea mării era de partea lui Struan: abordarea cu gheare de pisică a unei nave e un act de piraterie. Şi să vii la bord înarmat, fără să ai îngăduință din partea comandantului, era piraterie, şi nici una dintre legile Angliei nu era mai sever respectată şi apărată ca legile privind navele aflate pe mare şi cele privind autoritatea căpitanului în voiaj. Iar pentru piraterie nu exista decît o singură pedeapsă: spînzurătoarea.

Wung tăie ultima parîmă şi cele două nave începură să se depărteze una de cealaltă. Cînd lorcea lui Brock ajunse la vreo treizeci de picioare distanță, Struan lăsă muscheta jos şi strigă:

— Dacă vă mai apropiați fără învoirea mea la cincizeci de iarzi, vă acuz de piraterie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu! apoi se rezemă de parapet. Tyler, spune-mi şi mie ce se-ntîmplă!

— Ş-io po' să te-ntreb la fel, Dirk, îi spuse nonşalant Brock. Te-am văzut io strecurîndu-te în sampanul ăla ieri, şi ochiul lui Brock scăpără în lumina felinarului. Apoi te-am văzut, năstruşnic dichisit ca un culi, şi, Dumnezeu fie binecuvîntat, cum te-ai şoricit înapoi în factorie. Poznaşă treabă, m-am dumirit io. Poa' că bătrînu' Dirk s-a scrîntit la cap. Sau poa' c-are nevoie de-o mînă de ajutor să iasă teafăr şi nevătămat din Canton. Aşa c-am mai mers noi puțin la vale şi ne-am strecurat iar la deal ş-am ancorat la nord de colonie. Şi iată că te văz sărind la bordul ăstei nave care mai-mai să se scufunde. Tu şi două muieri.

— Ce fac mă priveşte numai pe mine.

— Mda, asta cam aşa-i.

Mintea lui Struan lucra cu febrilitate. Ştia că nava lui Brock era mult mai iute ca a lui, că avea un echipaj de oameni primejdioşi şi bine

înarmați, şi că singur n-avea cum le face față. Se blestemă în gînd că fusese atît de încrezător în planul lui şi pentru că nu se păzise mai bine. Dar atunci tot nu l-ai fi văzut pe Brock cum se strecoară în amonte. Şi cum să faci acum să-l foloseşti tu pe Brock spre avantajul tău? Trebuie să fie o cale. Noaptea poate da peste tine, şi chiar dacă reuşeşti să scapi cu viață tot n-ai să poți dovedi nimic. Brock o să pretindă că a fost un accident. Şi apoi, May-may habar nu are să înoate.

— Covata asta învechită stă cam mult afundată în apă. Ia cumva apă din gros? Sau poa' că din cauza încărcăturii?

— Tyler, ia spune, ce pui îți face mintea?

— Ia acolo mă bîntuie nişte zvonuri, fiule. Ieri seară numai zvonuri umblau peste tot. Taman 'nain' de-a pleca. Ia. nişte vorbe de tezauru' lu' Ti-sen. Ți-a ajuns şi ție la urechi?

— Au umblat tot felul de vorbe.

— Mda, da' toate dădeau brînci spre gîndu' că-n Canton s-ar găsi tributu' imperial în lingouri. Da' nu mi-am mai bătut io capu' cu asta pîn' nu te-am văzut că te-ntorci. Ş-am socotit că-i poznaşă treabă. Ş-asta după un pariu de douj de mii de guinee. Mare poznă. Ş-apoi te văz c-o ştergi noaptea ca un hoț, p-o lorce greu împovărată, ş-o iei pe la sud, pe canalu' cel rău! Brock se întinse şi se scărpină în barbă energic. Bătrînu' Jin-qua n-o fi şi el p-aici, hmm?

— Mda, nu e la Canton.

— Bătrînu' Jin-qua-i cîinele tău. Aşa mă bate gîndu', completă Brock rînjind, i-omu' tău, hmmm?

— Zi ce-ai de zis.

— Nu-i nici-o grabă, fiule. Nu, pe Dumnezeu! Aruncă o privire spre prova navei sale. Ține nasu' sus barca mea, aşa-i?

Brock se referea la pintenul de oțel gros de un picior care ieşea cu şase picioare în fața provei, exact sub linia de plutire. Struan inventase pintenul acesta cu mulți ani în urmă, o metodă simplă pentru a găuri şi trimite o navă la fund. Şi Brock şi mulți dintre negustătorii cu China îl adoptaseră.

— Mda, iar noi sîntem pe-o navă încărcată din greu. Dar sîntem destul de bine înarmați.

— Mda, am cam văzut şi io. Tun la pupa, tun la prova, da' nu se pot roti.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Mai îs cin' zile şi polițele-ți expiră. Mda?

— Da.

— Ş-o să le onorezi?

— În cinci zile o să afli şi tu.

— Patruj de lac sau cinj de lac în lingouri îs multe tone d'argint.

— Îmi închipui că da.

— Şi-l întreb io pe Gorth, ei, acum ce-o să facă bătrînu' Dirk de-o să-l pască un *joss* rău? Gorth îmi spune el: o să-ncerce să schimbe roata. Mda, i-am zis io da' cum? Păi o să-mprumute, alta nu-i, zice el. Da' de un? Ş-atunci, Dirk, fiule, m-a dus pacostea de gînd la Jin-qua şi la Ti-sen. Da' Ti-sen îi terminat, aşa că nu rămîne decît Jin-qua! Frămîntă un gînd în minte o clipă. Îs două muieri la bord. M-ar ferici să le pot transporta la Whampoa sau Macao. Oriunde zici.

— Au cu ce călători şi aşa.

— Mda. Da' covata asta învechită s-ar putea să se ducă la fund. Nu-mi place mie gîndu' că se îneacă nişte muieri cînd nu e nevoie să se-nece.

— Tyler, n-o să ne ducem la fund.

Brock se întinse din nou şi strigă spre nava lui să i se trimită barca. Apoi clătină trist din cap:

— Ei, fiule, io aşa am gîndit, să le duc tefere pe muierile alea. Şi pe tine, 'nenţeles. Covata asta nu arată ea să ţină mult la apă. N-am mai văzut una care să fie mai nepotrivită să plutească pe apă.

— Sînt o mulţime de piraţi prin apele astea. Dacă se apropie de mine prea mult vreo navă am să folosesc şi eu tunurile.

— Înţelept lucru, Dirk, da' în bezna nopţii mă trezesc aşa cu o navă drept înaintea mea, fac tot ce pot s-o feresc, da' nava aia e atît de obraznică de trage cu tunu' în mine, ei bine, fiule, o să faci ce-am să poftesc şi io să fac. Ia gîndeşte şi tu că-i o navă pirat şi atunci o spulberi cu tunu' de pe faţa apei. Mda?

— Dacă mai eşti în viaţă după prima ghiulea.

— Mda, trăim într-o lume tare rea. Nu-i deloc înţelept să tragi cu tunu'.

Barca de serviciu ajunse lîngă bordul navei.

— Dirk, mulţam tare mult. Da' dacă tot ai şi tu o flamură, ridic-o s-o vedem. Atunci n-o să se mai întîmple nici o nenorocire afurisită cum se-ntîmplă. Iertare pen' ghearele de pisică. Să ne vedem în Hong Kong.

Brock trecu peste copastie şi rămase în picioare în barca lui. Făcu semne cu mîna în bătaie de joc, şi vîslaşii se opintiră disciplinaţi în rame şi se îndepărtară.

— Ce la stapin, Unu Ochi vrei? îl întrebă Wung tulburat.

Tot echipajul lui fusese cuprins de groază la apariţia navei lui Brock.

— La tine ce crede, heya? Tu face ce eu zice ca înainte. Nimeni nu moare poate, îi răspunse Struan tăios. Toate vele, iute-iute. Omorît lumina ochi!

Mai venindu-le inima la loc, marinarii lui stinseră felinarele, şi lorcea lor porni cu vîntul din spate, cît putea.

Cînd Brock sări pe puntea navei sale, se întoarse şi se uită scăpărîndu-i privirile în bezna din jur. Nu putea distinge care era lorcea lui Struan dintre multele care înaintau fantomatic în aval, pe canalul de sud.

— Tu o mai vezi?

— Da, tată.

— Io mă duc sub punte. Dacă o să iei în pinten vreo lorce o să fie mare păcat. Tare mare păcat.

— Tezauru-i la bord?

— Tezaur, Gorth? făcu el cu prefăcută uimire. Habar n-am ce îngaimi tu acolo! Coborî glasul. De-ai nevoie de mine, cheamă-mă. Da' să nu aud nici un tun, ține minte. Cu nici un chip, decît dacă trage el în noi. N-o să facem noi act de piraterie contra lui. Avem şi aşa destui duşmani care-ar fi fericiți săracii să ne dovedească piraţi.

— Tată, dormi liniştit, îi spuse Gorth.

Vreme de trei ceasuri, Struan îşi croi drum cînd prin mijlocul traficului de pe fluviu, cînd ieşind din el, întorcîndu-se în amonte, schimbînd des drumul, navigînd razant cu bancuri periculoase de nisip, avînd mereu grijă ca între el şi Brock să fie întotdeauna alte ambarcaţii, fiindcă acesta din urmă se ținea scai pe urmele lui. Şi acum ajunseră şi la capătul canalului de sud care făcea un cot pe lîngă ostrovul acela mărunt şi ieşea din nou în albia principală. Ştia că acum va exista mai mult loc de manevră, dar asta avea să-l ajute mai degrabă pe Brock decît pe el.

Odată ieşit din canalul de sud, Brock putea să urce frumos pe vînt, şi apoi să-l atace exact cînd făcea volta sub vînt. În situația asta, Struan n-ar fi avut destul vînt ca să se ferească din calea lui şi ar fi fost lovit chiar la mijlocul navei. O lovitură directă sau chiar piezişă cu pintenul l-ar fi sfîrtecat şi l-ar fi trimis la fund ca pe-un bolovan. Deoarece tunurile lui erau prinse fix la prova şi la pupa, nu le putea răsuci travers ca să se apere şi din partea aceea. Dacă ar fi fost pe nava asta cu echipajul lui, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, ar fi făcut manevre ca să se mențină tot timpul în curent pînă se iveau zorile, sigur că oamenii lui vor şti să-şi folosească armele pentru a respinge orice încercare de apropiere din

partea inamicului. Dar nu prea se încredea în echipajul acesta de chinezi, cum nu avea încredere nici în învechitele muschete care puteau să-ți explodeze în mînă atunci cînd apăsai pe trăgaci. Şi Brock avea dreptate: dacă pe întuneric se încumeta el să tragă primul, Brock avea dreptul să-i răspundă cu foc. Şi o singură salvă bine chitită îi trimitea în ceruri.

Pentru a mia oară se uită din nou la cer. Cu disperare, îşi dorea o furtună care să vină din senin, ploaie, măcar nişte nori care să ascundă luna. Dar nu se vedea nici un semn, nici de furtună, nici de ploaie, nici de nori măcar. Se chinui să vadă ce se întîmplă în spate şi văzu cealaltă lorce cîştigînd teren. Era cu vreo sută de iarzi în pupa lor şi înainta mai departe contra vîntului, urcînd mai bine pe vînt decît ei şi deci apropiindu-se. Struan îşi scormoni cu disperare mintea să găsească o soluție. Ştia că putea să scape fără probleme dacă mai uşura nava aruncînd tezaurul acela peste bord. Cu jumătate de milă mai la vale, fluviul avea să se bifurce din nou, în jurul insulei Whampoa. Dacă apuca pe canalul de nord era în siguranță, pentru că cele mai multe bărci pe acolo navigau şi ar fi putut să evite să fie lovit cu pintenul. Cu toate astea n-ar fi fost în stare să scape de soarta asta navigînd cît era insula Whampoa de lungă, apoi ocolind-o pentru a se întîlni cu *China Cloud,* aflată mult în susul canalului de sud. Nu vedea nici o ieşire din capcana asta. În două-trei ore aveau să se ivească şi zorile şi va fi pierdut. Trebuia să facă ceva şi să scape acum pe întuneric şi să se ascundă, pentru ca apoi să se strecoare frumos spre locul de întîlnire. Dar cum?

Înaintea lui, în întunericul acela desluşi bifurcația din fața insulei Whampoa, lucind ca argintul. Apoi o zări pe Ah Gip pe scară, făcîndu-i semn. Lorcea lui Brock era tot în pupa, destul de departe încă, înaintînd contra vîntului, pregătindu-se ca apoi să pornească cu vîntul din spate, dacă Struan o apuca pe canalul de sud, sau să se mențină în partea din vînt, dacă alegea canalul de nord. Struan îi arătă cîrmaciului o mică pagodă aflată pe bancurile de nisip din sud, oferindu-i astfel un punct de reper.

— Savvy?

— Savvy, stapin!

Struan îşi trecu cu degetul peste beregată, apoi se grăbi să coboare sub punte. Lui May-may îi era foarte rău. Duhoarea de peşte, aerul înăbuşitor al cabinei şi mişcările navei o îngreţoşaseră de nu mai era bună de nimic dar, cu toate astea, mai ținea muscheta în mînă. Struan o luă pe sus şi porni cu ea spre punte.

— Nu, îngăimă ea abia auzit. Te-am chemat din pricina lui Ah Gip.

— Ce-i cu ea?

— Am trimis-o în mare taină să se strecoare spre prova. Să tragă cu urechea ce spune echipajul.

May-may icni a vomă, dar se ținu tare. După ce-i trecu spasmul, continuă:

— I-a auzit pe doi oameni vorbind între ei. Vorbeau de lingouri. Cred că au aflat cu toții de-acum.

— Mda, făcu Struan. Sînt sigur că au aflat! şi o bătu pe Ah Gip pe umăr. Tu plata bun poate, curînd.

— Aiii iaaa! exclamă Ah Gip. De ce plata, heya!

— Brock e tot pe urmele noastre? îl întrebă May-may.

— Mda.

— Poate-l trăsneşte săgeata cerului!

— Mda, poate. Ah Gip, face mancam la doamna poate! Supa!

Ah Gip încuviință, dînd din cap:

— Sup nu. Ceai bun la ea.

— Supa!

— Ceai!

— Nu conteşte, replică Struan enervat, ştiind bine că tot ceai va fi pînă la urmă, indiferent de cîte ori poruncea el supă.

O duse pe May-may pe punte şi o aşează pe butoiul cu pulbere. Nici Wung, nici cîrmaciul şi nici ceilalți din echipaj nu catadicsiră să se uite la ea. Dar Struan ştia că realizau intens prezența ei, contribuind astfel la sporirea tensiunii de pe punte. Apoi îşi aduse aminte deodată ce spusese ea despre săgeata de foc a cerului şi gîndul îi declanşă un plan. Grijile parcă-l părăsiră brusc şi începu să rîdă tare.

— De ce ha-ha, heya? îl întrebă May-may, care trăgea acum adînc în piept aerul de mare, în vreme ce stomacul începu să i se liniştească.

— Gîndesc bun drum să doboare la stapin Unu Ochi, o lămuri Struan. Heya, Wung! Vine aici! Struan îi dădu lui May-may un pistol. Om apropie, omoare la el, savvy?

— Savvy, stapin!

Struan îi făcu semn lui Wung să-l urmeze şi se îndreptă spre prova. În vreme ce mergea cu paşi uşori de-a lungul punții, ceilalți oameni din echipaj i se fereau din cale. Se opri pe teugă ca să se mai convingă o dată că lorcea lui Brock era încă departe de el şi se grăbi apoi să coboare sub punte cu Wung aproape pe urmele lui. Teuga echipajului era formată dintr-o singură cabină mare, cam de lățimea navei, cuşetele rînduindu-se de-o parte şi de alta a bordajului. Văzu şi o vatră primitivă

făcută din cărămizi cu un chepeng de spirai în partea de sus. Deasupra cărbunilor de lemn ce stăteau să se stingă se legăna o oală. Lîngă foc erau aruncate mănunchiuri de buruieni şi ciuperci uscate, peşte proaspăt şi peşte uscat, legume proaspete, o desagă de orez, precum şi tot felul de oale mari şi mici, făcute din lut ars. Săltă capacele oalelor de lut şi adulmecă să afle ce conțin.

— Stapin vrea mancam? Poate!

Struan clătină din cap. În prima oală era soia. În a doua ghimber în sirop, apoi rădăcini de ginseng în oțet şi mirodenii. Urmau uleiuri de gătit, într-un vas ulei de arahide, în altul de porumb. Struan lăsă să picure cîteva picături din fiecare vas în foc. Uleiul de porumb arse mai îndelung decît cel de arahide.

— Wung, duce asta sus! îi spuse el, arătîndu-i vasul cu ulei de porumb.

— La ce nevoi, heya?

Struan se grăbi să se întoarcă pe punte. Nava se apropia de locul de bifurcație unde trebuiau s-o ia fie pe canalul de sud, fie pe cel de nord. Struan arătă spre sud.

— De ce drumu mai lunga, heya? îl întrebă Wung, punînd oala cu ulei jos.

Struan îl măsură cu privirea şi Wung se trase puțin înapoi. Cîrmaciul pusese deja cîrma în bordul celălalt, se îndreptau spre canalul de sud. Lorcea lui Brock schimbă îndată drumul, făcînd volta în acelaşi sens. Între cele două nave mai erau încă destul de multe ambarcații, şi o vreme Struan ştia că era în siguranță.

— Tu ramine aici! îi spuse el lui Wung. Heya, cow chillo, tu ramine aici. Tragi bum-bum la oricine.

— Savvy, stapin, îi răspunse May-may.

Fata se simțea mai bine. Struan coborî în cabina cea mare, adună toate armele şi le aduse pe dunetă. Alese dintre ele o muschetă, cele două arcuri, săgeți, un fier de luptă, şi le aruncă pe toate celelalte peste bord.

— Pirat venit, noi nu bum-bum avem! mîrîi Wung supărat.

Struan luă fierul de luptă şi-l răsuci parcă fără nici o pricină. Era un lanț articulat, un bici de fier, armă mortală în lupta de aproape – trei bare de oțel, de un picior lungime fiecare, articulate între ele, cu o bilă de fier la capăt. Mînerul scurt de oțel se ținea bine în mînă şi o chingă protectoare se petrecea peste încheietura mîinii.

— Vine pirat şi multa multa morți are ei, îi spuse Struan eu voce răguşită.

Wung arătă furios cu mîna spre nava lui Brock.

— La el opreşte nu poate, heya? şi arătă apoi spre cel mai apropiat ţărm. Colo. Noi pus la uscat... noi scapat!

— Aiii iaaa! îi întoarse Struan spatele cu dispreţ.

Se aşeză pe punte, cu chinga lanţului de luptă petrecută la încheietură. Echipajul înspăimîntat îl urmărea să vadă ce face, şi uimiţi văzură că Struan îşi smulse o mînecă de la jacheta matlasată de culi, o sfîşie în fîşii, pe care le muie în ulei. Apoi luă una dintre fîşii şi o înfăşură în jurul vîrfului de oţel al săgeţii. Se traseră înapoi cînd Struan puse săgeata în arc, ochi spre catarg şi-i dădu drumul. Săgeata nu nimeri catargul, în schimb se înfipse în lemnul de tec al uşii teugii. Se duse şi smulse săgeata cu destul de multă greutate. Se întoarse la locul lui, desfăcu fîşia de material şi o înmuie în ulei. Apoi presără cu grijă praf de puşcă, înfăşură din nou fîşia în jurul vîrfului săgeţii, iar pe deasupra mai înfăşură o fîşie de cîrpă.

— Hola! strigă veghea din pupa, cînd lorcea lui Brock porni ameninţător spre ei.

Struan trecu el la cîrmă şi guvernă el nava o vreme. Se strecură periculos în spatele unei jonci greoaie şi schimbă direcţia de mers cu dibăcie, aşa încît atunci cînd se îndepărtă de ea, înainta iute cu murele în celălalt bord. Lorcea lui Brock se răsuci şi ea îndată, pentru a-l intercepta, dar trebui să facă un ocol pentru a feri un convoi de jonci ce se îndreptau spre canalul de nord. Struan lăsă cîrma în seama unuia din echipaj şi el se apucă să mai meşterească încă patru săgeţi. Wung nu se mai putu stăpîni:

— Stapin la ce poate, heya?

— Aduce la mine ochi lumină, heya?

Proferînd tot felul de înjurături, Wung se duse şi aduse felinarul.

— Ochi lumină!

Struan făcu gesturi pantomimice, ca şi cum ar fi pus vîrful săgeţii în flacăra felinarului şi ar fi tras apoi cu ea aprinsă asupra velei celei mari a navei lui Brock.

— Mult mult foc, heya? Atunci ei opreşte, heya?

Wung rămase cu gura căscată. Apoi izbucni deodată în rîs. Abia cînd fu în stare să vorbească le explică celor din echipaj ce se punea la cale şi toţi se uitară radioşi la Struan.

— Tu mult mult Tai-Pan! Aiii iaaa! făcu Wung.

— Multa minunata la tine! făcu şi May-may, rîzînd şi ea cu toţi ceilalţi laolaltă. Hîţ-hîţ mult la stapin Unu Ochi!

— Hola! avertiză iar veghea.

Nava lui Brock terminase ocolul şi acum se îndrepta spre ei, ajungîndu-i din urmă. Struan luă el cîrma din nou şi începu să se strecoare printre celelalte ambarcaţii ce formau traficul, cînd într-o parte, cînd în cealaltă, înaintînd tot mai mult în canalul de sud. Nava lui Brock se apropia inexorabil, menţinîndu-se mereu în partea din vînt. Struan ştia că Brock aştepta momentul cînd traficul avea să se răărească pentru a-i da lovitura fatală. Dar acum Struan era ceva mai încrezător în şansele lui. Dacă săgeata nimereşte în velă, îşi spuse el, dacă nu o străpunge, trecînd mai departe, dacă ai norocul să nu se stingă în timp ce zboară spre ţintă, dacă vela cea mare e destul de uscată ca să ia foc, dacă or să aştepte încă vreo patru mile înainte de a trece la primul atac şi dacă şi *jossul* meu e bun, atunci s-ar putea să scap de ei.

— Frenţia-n Brock să dea! glăsui el.

Circulaţia ambarcaţiilor pe fluviu se rări considerabil, Struan împinse echea şi porni să urce în vînt, ca să iasă cît mai mult înspre malul de sud al canalului, în aşa fel încît atunci cînd va face volta din nou să aibă vîntul înapoia traversului, şi deci să fugă cu vîntul din spate. Malul de sud al canalului era plin de bancuri de nisip, periculos. Ieşind însă atît de mult spre sud, Struan rămăsese primejdios de descoperit. Nava lui Brock abia aştepta să atace. Struan se hotărî să-i facă să atace acum. Venise sorocul. Cu multă vreme în urmă învăţase una dintre legile supravieţuirii: să-l faci pe inamic să te atace în condiţiile alese de tine, nu de el.

— Heya, May-may, coboară sub punte!

— Eu vede tot, poate! Nu conteşte.

Struan luă a doua muschetă şi i-o dădu lui Ah Gip.

— Coboară sub punte, acum!

Amîndouă femeile coborîră sub punte.

— Wung, aduce ochi lumină doi!

Wung aduse şi al doilea felinar şi Struan le aprinse pe amîndouă. Îşi aşează la îndemînă săgeţile şi cele două arcuri. Ei, acum am intrat în joc! îşi spuse el. Nava lui Brock se afla la două sute de iarzi în partea din vînt. Circulaţia de pe fluviu treptat dispăru cu totul. Cele două lorci rămăseseră singure. Deodată lorcea lui Brock se răsuci şi se repezi spre el. Echipajul lui Struan se risipi pe punte, alergînd spre capătul parapetului. Se ţineau de straiuri şi şarturi, pregătindu-se să sară în apă. Numai Wung rămase alături de Struan pe dunetă.

Struan îl putea vedea pe Gorth acum destul de bine, stînd la cîrmă, în vreme ce echipajul ocupase poziţii de atac. Îl căută peste tot pe punte pe Brock, dar nu-l zări şi se întrebă ce naiba mai punea acesta la cale.

Cînd cele două nave erau la numai cincizeci de iarzi una de cealaltă, Struan împinse echea şi porni greoi cu vîntul în spate, întorcîndu-se cu pupa spre Gorth. Gorth se apropia iute, păstrîndu-şi avantajul poziție în partea din vînt, şi Struan ştia că acesta nu era chiar atît de prost încît să-l atace cînd erau cu murele sub vînt. Îi făcu semne lui Wung să ia el cîrma şi să țină drept aşa, iar el pregăti arcul şi săgețile şi se ghemui la adăpostul parapetului. Vedea catargele lorcei ce se îndrepta iute spre el. Vîrî vîrful uneia dintre săgeți în flacăra felinarului, fîşia de pînză îmbibată cu ulei se aprinse iute, el se ridică în picioare şi ochi. Nava duşmană era la doar treizeci de iarzi distanță. Săgeata trasă o traiectorie luminoasă în mijlocul unor strigăte de avertizare şi lovi vela cea mare. Forța impactului stinse flacăra însă.

Gorth strigă ceva oamenilor săi, şi-şi continuă drumul de interceptare, în vreme ce a doua săgeată se îndrepta spre el. Aceasta se lovi de vela mare şi rămase înfiptă în ea, împrăştiind picături de ulei aprins pe punte. Pulberea dinăuntrul fîşiilor de pînză se aprinse şi ea şi țîşni un buchet de flăcări. Fără să vrea, Gorth împinse echea, iar nava lui se abătu de la drum, cutremurată de violența răsucirii.

Struan pregătise şi cea de-a treia săgeată, şi pe cînd nava cealaltă gonea cu vîntul din spate trecînd pe lîngă el, trase iar şi văzu că săgeata aceasta se izbi de vela focului imens din prova. Flăcările începură să lingă pînza. Struan răsuci fericit echea făcînd volta în vînt, cînd îl văzu pe Brock țîşnind de sub punte, măturîndu-l pe Gorth din cale şi apucînd el echea pentru a răsuci nava. Apoi Brock forță echea pînă la capăt, aruncîndu-se astfel spre tribordul navei lui Struan chiar la mijlocul ei, tăindu-i astfel orice cale de scăpare.

Struan prevăzuse mişcarea lui Brock, numai că propria lui navă nu răspunse la cîrmă, şi pricepu că ăsta era sfîrşitul. Aprinse şi ultima săgeată, aşteptă, lăsîndu-şi toată greutatea pe eche, rugîndu-se ca lorcea să-l asculte şi să apuce noua direcție. Brock stătea în picioare pe dunetă, strigînd la echipajul care se lupta cu disperare să stingă focul. Un talmeş-balmeş din arboradă se prăbuşi în flăcări lîngă Brock, dar el nici nu luă seama, concentrîndu-şi toată atenția asupra locului de la mijlocul navei adverse pe care-l alesese ca punct de lovire.

Struan ochi cu grijă, şi cînd cealaltă navă era doar la cincisprezece iarzi distanță trase. Săgeata se înfipse în peretele de lemn lîngă capul lui Brock, dar nava lui nu-şi schimbă direcția. Lorcea lui Struan începu să vireze încet, dar era prea tîrziu. Struan simți o izbitură care cutremură toată nava, auzi trosnetul înspăimîntător al lemnului frînt atunci cînd

pintenul navei lui Brock spintecă bordajul din babord, nava lui Struan se aplecă, mai-mai să se răstoarne într-o parte, zvîrlindu-l pe punte.

O ploaie de scîntei şi flăcări se abătu asupra lui Struan, bucăți de arboradă şi vele în flăcări, care-l făcu să sară iute în picioare. Se auzeau țipetele chinezilor stăpîniți de panică, glasul răguşit al oamenilor lui Brock, în vreme ce ambele echipaje se chinuiau în încîlceala aceea prinsă de flăcări. În mijlocul acelui vacarm, Struan auzi strigătul lui Brock: „Iertare!", şi cele două nave se desprinseră una de cealaltă, lorcea lui Brock luînd-o înainte, cu velele în flăcări. Nava lui Struan reveni pe chilă dreaptă, se aplecă apoi ca beată în bordul tribord, apoi în celălalt bord, canarisindu-se în chip periculos spre babord. Struan apucă echea şi o împinse din răsputeri. Nava răspunse foarte încet la cîrmă şi cînd vîntul prinse velele, el o îndreptă spre mal, sperînd cu disperare că nu se va duce la fund şi va reuşi s-o pună pe uscat.

Acum văzu că ambele vele ale lui Brock erau în flăcări. Ştia că nu le mai rămîne decît să taie greementul lăsîndu-l să cadă în apă şi să-l înlocuiască cu altul. Brusc, băgă de seamă că puntea era înclinată cu vreo zece grade spre babord, în partea opusă locului de impact. Se chinui să se ridice în picioare pe puntea în pantă şi se uită peste copastie la uriaşa gaură deschisă în bordaj. Partea de jos a găurii era doar de un inci sub linia de plutire şi Struan pricepu îndată că forța izbiturii mutase lăzile cu lingouri prin cală. Greutatea tezaurului menținea nava canarisită la acel unghi. Strigă la Wung să treacă el la eche şi să păstreze acelaşi drum. Apoi apucă fierul de luptă, se repezi la prova şi, învîrtind arma pe deasupra capului, adună mai mulți oameni din echipaj şi-i sili să pornească sub punte. În drum spre cală, aruncă o privire spre May-may şi Ah Gip, care erau tefere, dar speriate în mijlocul talmeş-balmeşului din cabina principală.

— Duceți sus la punte. Ține bum-bum!

În cală era o întreagă harababură. Unele lăzi fuseseră sparte şi lingouri zăceau împrăştiate peste tot. Lăzile rămase întregi fuseseră azvîrlite în bordul babord. Prin spărtură apa năvălea înăuntru. Cînd se treziră cu apa pînă la genunchi, chinezii se arătară înspăimîntați, gîndindu-se că se vor îneca, dar fură şi mai înspăimîntați de şfichiuirea fierului de luptă şi se apucară să facă tot ce le spunea Struan. Nava se înclină periculos, trosnind, şi spărtura ieşi încet din apă. Struan luă randa de rezervă şi începu să astupe gaura cu pînza aceea, folosind şi lingouri de argint drept dopuri.

— Doamne Dumnezeule! urlă el. Iute-iute!

Oamenii din echipaj săriră să-l ajute şi curînd spărtura era astupată şi nu mai intra apa. Struan le făcu semn oamenilor să ia vela cea mare de rezervă şi-i mînă spre punte din nou. May-may şi Ah Gip stăteau aşteptînd cutremurate, dar erau tefere şi neatinse. May-may încă mai ținea pistolul în mînă, Ah Gip muscheta. Wung, paralizat de spaimă, ținea mai departe drumul. Struan îi trimise pe oameni la prova, şi cu ajutorul lor trecu randa cea mare pe sub prova lorcei, pe sub cocă, şi apoi o legă strîns exact peste gaura de apă. Presiunea apei lipi pînza de velă peste spărtură, în vreme ce nava se clătină primejdios, aproape să se răstoarne. Din nou îşi sili Struan oamenii să coboare sub punte şi, după ce îndesă mai bine pînza în spărtură şi călăfătui pe unde mai pătrundea apa, îi puse să aşeze restul de lăzi pentru a reduce înclinația periculoasă spre babord. Se întoarse din nou pe punte şi cercetă vela şi legăturile ei. Cînd se convinse că acestea erau strînse bine şi țineau, începu din nou să respire cu uşurare.

— May-may, te simți bine?

— Ce nu?

— Simți doare?

— Poate!

Îi arătă încheietura mîinii: era zdrelită şi sîngera. Cercetă locul cu grijă. Deşi o durea, nu părea ca osul să fie rupt. Turnă rom peste rană, bău cu sete şi se uită înspre pupa. Nava lui Brock pornise în derivă, randa cea mare şi focul mare ardeau cu furie. Urmări siluetele oamenilor care tăiau parîmele de legătură şi velele se prăbuşiră în cele din urmă în fluviu. O vreme continuară să ardă pe apă, apoi se lăsă iar întunericul. În preajmă se vedeau cîteva jonci şi sampane, dar nici una dintre ele nu sărise în ajutorul navei care luase foc. Struan scrută întunericul înainte. Canalul celor Şase Stînci, un braț mai puțin cunoscut, se deschidea în partea de sub vînt. Încercă echea cu mare băgare de seamă şi nava îşi schimbă direcția cu cîteva puncte. Vîntul se opinti în vele şi lorcea se înclină brusc, spărtura dispărînd sub apă. Oamenii echipajului scoaseră un strigăt de avertizare, şi Struan corectă din cîrmă unghiul de canarisire. Cam periculos de navigat în chipul ăsta, îşi spuse el. Nu îndrăznesc să fac o voltă în tribord. Te trezeşti cu un val mai abraş, smulge vela de pe spărtură şi ne ducem la fund ca un bolovan. Dacă aş lua-o prin Canalul Celor Şase Stînci, Brock n-o să mai dea de mine în vecii vecilor, dar nu pot face volte cum ar trebui să fac. Aşa că trebuie să merg mai departe pe largul fluviului. Să fug cu vîntul din spate cît mai mult.

Îşi verifică poziția. Pagoda de Marmură se afla la opt sau nouă mile mai la vale. Avînd peste spărtură vela aceea care funcționa ca o ancoră de furtună, nava nu făcea acum decît vreo două noduri sau trei cel mult. Fiind silit să urce cît mai mult pe vînt, ca să evite necesitatea de a face vreo voltă, viteza navei avea să se reducă şi mai mult. În față, fluviul făcea meandre şi coturi. Poate, dacă am puțin *joss,* n-o să fiu nevoit să fac volta în tribord. O să cobor velele cu totul, am să derivez cu curentul şi cînd mi-o veni bine ridic din nou velele. Îi dădu echea lui Wung, coborî în cală ca să verifice cum stătea pînza velei îndesate în spărtură. O vreme o să mai țină... cu puțin *joss,* se gîndi el. Luă nişte ceşti de ceai şi urcă pe punte. Echipajul se strînsese amenințător într-o parte. Nu se vedeau decît şase oameni.

— Heya! Numai şase om. Unde doi, heya?

Wung arătă cu mîna peste bord şi rîse:

— Aruncat, căzut! apoi arătă cu mîna în urmă şi ridică din umeri. Nu conteşte.

— Dumnezeule, de ce nu salvat la ei, heya?

— De ce salvat, heya?

Struan înțelese că nu avea nici un rost să înceapă să-i explice. Chinezii socoteau că aşa fusese *jossul* lor să cadă peste bord. *Jossul, jossul* lor să se înece, şi în acelaşi timp voința zeilor. Nu era deloc înțelept să te amesteci cînd era la mijloc voința zeilor. Dacă salvai un om de la moarte, răspundeai apoi de viața lui pînă la moarte. Aşa-i cinstit, fiindcă dacă te amesteci împotriva voinței zeilor, trebuie să fii gata să-ți asumi şi responsabilitățile lor. Struan turnă nişte rom într-o cană şi i-o dădu lui May-may. Oferi fiecărui om din echipaj cîte o porție de rom, fără să se aştepte ca vreunul să-i mulțumească, şi nici nu mulțumi careva. Ciudat, îşi spuse el, dar e în spiritul chinezului. De ce mi-ar mai mulțumi pentru că le-am salvat viața? Nu ne-am scufundat numai pentru că *jossul* a vrut aşa. Doamne, îți mulțumesc pentru acest *joss.* Mulțumesc.

— Hola! strigă îngrijorat unul din oamenii din echipaj, uitîndu-se peste copastie.

Pînza îndesată în spărtură ieşise şi se tîra prin apă. Struan se repezi sub punte. Îşi smulse fierul de luptă de la mînă şi începu să bage pînza îmbibată de apă în rana navei. În santină apa ajunsese la trei picioare şi plescăia într-o parte şi-n cealaltă. Luă o ladă cu lingouri şi o rezemă de pînza îndesată, după care înfipse lingouri de argint ca nişte pene în spărturi.

— O să țină, spuse el tare. Mda, poate!

Luă fierul de luptă şi se duse în cabina principală. Totul era vraişte. Trase plin de jind cu ochiul la cuşetă. Apucă o saltea umplută cu paie şi începu să urce scara, în capul scărilor încremeni. Wung stătea cu pistolul îndreptat spre el. Un alt chinez îl amenința cu o muschetă, în vreme ce Ah Gip zăcea inertă la picioarele lui. Un membru al echipajului îi prinsese gîtul lui May-may în menghina brațului şi-i astupase gura cu mîna. Cînd Struan instinctiv ridică salteaua şi se aruncă într-o parte a coridorului, Wung apăsă pe trăgaci. Simți cum glontele îi şterge gîtul şi se zvîrli cu capul înainte pe punte, cu fața arzîndu-i de muşcătura prafului de puşcă şi ținînd salteaua ca pe un scut patetic. Al doilea chinez trase drept în el de aproape, dar muscheta explodă retezîndu-i mîinile şi omul rămase uitîndu-se tîmp la cioturile brațelor, nevenindu-i să creadă, şi începu să urle.

Struan răsuci fierul de luptă cînd Wung şi ceilalți din echipaj se repeziră la el să-l doboare. Bila cu ghinturi îl prinse pe Wung în plin, drept în mijlocul obrazului, smulgîndu-i jumătate de falcă, omul se învîrti năucit şi dispăru. Struan lovi din nou cu fierul şi un alt om se prăbuşi, în vreme ce altul i se repezi în spinare, încercînd să-l sugrume, folosindu-se de propria lui coadă de păr drept laț, dar Struan se descotorosi şi de el. Cel care o ținea pe May-may sări spre el, dar Struan îl izbi cu mînerul armei în față, iar cînd omul urlă şi se prăbuşi, el îl zdrobi sub picioare. Doi care rămăseseră neatinşi fugiră la prova. Abia mai trăgîndu-şi sufletul, Struan alergă după ei. Aceştia săriră peste bord. Dinspre dunetă auzi un țipăt. Wung, cu sîngele curgîndu-i pe jumătate de față, bîjbîia nefiresc, orbeşte, s-o apuce pe May-may. Ea îi scăpă din mînă şi porni împleticindu-se să se refugieze din calea lui. Struan se întoarse la pupa şi-l ucise.

Cel rămas fără brațe porni să urle sfîşietor. Struan îl ucise şi pe el şi-l scăpă de suferințe. Pe navă se lăsă liniştea. May-may se uita țintă la o bucată de mînă şi o cuprinse o criză cumplită de greață. Struan îi făcu vînt mîinii peste bord. Cînd îşi mai veni în fire, aruncă toate cadavrele în apă, în afară de trupul unui chinez. Se duse şi o cercetă pe Ah Gip. Răsufla pe gură, din nas îi curgea sînge.

— Cred că o să-şi revină, spuse el, şi se miră şi el cît de răguşit îi suna vocea.

Îşi pipăi fața. Valuri de durere îl cutremurară. Se lăsă să cadă lîngă May-may.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu ştiu, îi spuse ea, copleşită de lacrimi. Acum eram cu pistolul în mînă, acum m-am trezit cu o mînă la gură şi ei trăgeau în tine. Cum de n-ai murit?

— Ba cred că-s mort, îi răspunse el.

Partea stîngă a feței îi era arsă rău de tot, părul pîrlit şi-i lipsea jumătate dintr-o sprînceană. Durerea din piept i se mai domoli.

— De ce... ăştia... de ce-au făcut una ca asta? De ce? Wung doar era omul de-ncredere al lui Jin-qua!

— Doar tu ai spus-o cu gura ta: oricine va fi îmboldit să pună mîna pe tezaur. Da. Oricine. Nici măcar nu-i condamn. Am fost un tîmpit că m-am dus în cală.

Cercetă drumul înainte. Tîrîş-grăpiş, mergeau în direcția cea bună. May-may zări urma glontelui pe gîtul lui.

— Doar un inci, jumătate de inci mai trebuia, şopti ea. Mulțumeşte zeilor că ți-au sorocit un *joss* bun. Merită daruri imense.

Struan simți mirosul dulceag de sînge şi acum, cînd se ştiu în siguranță, stomacul i se întoarse pe dos, bîjbîi să se apuce de copastie şi vomită. Apoi găsi un ghiordel de lemn şi spălă puntea. La urmă curăță şi lanțul de luptă.

— Pe individul ăsta de ce-l mai laşi aici? îl întrebă May-may.

— Nu e mort.

— Aruncă-l în apă.

— După ce moare. Sau dacă îşi revine, de mai poate, o să poată sări singur în apă.

Struan inspiră adînc şi valul de greață îl părăsi. Îl dureau picioarele de oboseală, se duse pînă la Ah Gip şi o ridică, aşezînd-o lîngă piciorul catargului mare.

— Ai văzut unde a fost lovită?

— Nu.

Struan îi scoase haina matlasată şi o cercetă cu atenție. Nu avea nici un semn nici pe spate, nici pe piept, dar se vedea o urmă de sînge la baza cozii părului. O înveli din nou şi o aşeză cît mai comod. Fața îi era cenuşie şi pătată, răsuflarea poticnită.

— Nu arată prea bine.

— Acum cît mai avem de mers? îl întrebă May-may.

— Două sau trei ore! Apucă echea. Nu ştiu. Poate chiar mai mult.

May-may se lăsă pe spate, aşteptînd ca vîntul şi aerul rece să-i limpezească gîndurile. Struan zări sticla spartă de rom rostogolindu-se lîngă gurile sabordului.

— Coboară sub punte. Vezi dacă mai este vreo sticlă de rom, bine? Cred că erau două.

— Iartă-mă, Tai-Pan, din cauza prostiei mele era să fim uciși.

— Nu, fato. Din cauza tezaurului. Aruncă o privire şi în cală.

Ea se îndreptă spre scara de coborîre. Nu se arătă multă vreme.

Cînd se întoarse, aduse un ceainic şi două ceşti.

— Fac mai bine ceai, îi spuse ea mîndră. Fac foc şi apoi pun de ceai. Sticla de rom e spartă. Aşa că bem ceai.

— Habar n-aveam că ştii să faci ceai, cu atît mai puțin focul, îi spuse el ca s-o necăjească.

— Cînd am să ajung bătrînă şi fără un dinte în gură o să fiu amah.

Băgă de seamă că ultimul dintre marinarii chinezi nu mai era pe punte. Turnă ceai şi-i întinse ceaşca, zîmbind nesigură.

— Mulțumesc.

Ah Gip îşi recăpătă cunoştința. Vomită, apoi leşină iar.

— Nu-mi place deloc cum arată, spuse Struan.

— E o sclavă minunată.

Bău ceaiul şi-i fu recunoscător.

— Cît de multă apă e în cală?

— Podeaua e acoperită de apă! May-may sorbi din ceai. Cred că ar fi înțelept să... cum se zice... să-i cumpărăm pe zeii mării de partea noastră.

— O rugă? Mda, o rugă.

Ea încuviință din cap.

— Da, e înțelept dacă le-am trimite zeilor o rugă de mulțumire.

— Şi cum o să faci?

— În cală sînt o mulțime de lingouri. Un singur lingou e destul.

— N-ar fi bine deloc. Mare părăduială de argint. Am mai trecut prin astea de o mie de ori, nu există zei, ci un Dumnezeu.

— Adevărat. Dar te rog eu. Te rog, Tai-Pan. Te rog! îndreptă spre el nişte ochi în care se citea implorare. Avem nevoie de mult şi fantastic ajutor. Te sfătuiesc să înălțăm o rugă să cerem de îndată binecuvîntarea specială a zeului mării.

Struan renunțase să mai încerce să o facă să priceapă că nu există decît un Dumnezeu, că Isus e fiul lui Dumnezeu, că la urma urmei creştinismul era singura religie adevărată. Cu doi ani în urmă se străduise să-i explice în ce consta creştinismul.

— Vrei să fiu creştină? Atunci sînt creştină, îi mărturisise ea veselă.

— May-may, nu e chiar atît de uşor. Trebuie chiar să crezi.

— Bineînțeles. Eu cred tot ce vrei tu să cred. E un singur Dumnezeu. Dumnezeul creştin şi barbar. Dumnezeul cel nou.

— Nu e un Dumnezeu barbar, nu e un Dumnezeu nou. E...

— Isus al vostru nu e chinez, heya? Atunci e barbar. Şi cum zici tu la mine că nu e nou, cînd acum două mii de ani nici nu se născuse măcar, heya? E nou nouț. Aiii iaaa, zeii noştri sînt de cinci, zece mii de ani vechime.

Struan nu se simțise în largul lui, pentru că deşi era creştin şi se ducea la biserică şi uneori se şi ruga şi cunoştea Biblia la fel ca cei mai mulți oameni obişnuiți, nu avea nici învățătura, nici priceperea de a o învăța pe fată. Aşa că-l pusese pe Wolfgang Mauss să-i explice Sfînta Scriptură în dialectul mandarin. Iar după ce Mauss o învățase şi o botezase, Struan descoperise că ea se ducea mai departe la templul chinezesc.

— De ce te mai duci acolo? E ca şi cum ai fi din nou păgînă. Te pleci dinaintea idolilor.

— Şi atunci chipul cioplit în lemn al lui Isus pe cruce din biserică ce e, dacă nu tot un idol? Sau chiar crucea, da? Nu e şi ea tot un idol?

— Nu-i acelaşi lucru.

— Dar Budha nu e decît un simbol al lui Budha. Flăcăule, eu nu mă închin la idoli. Eu sînt chinezoaică. Chinezii nu se închină la idoli, numai la ideea din statuie. Noi chinezii nu sîntem proşti. Sîntem chiar nemaipomenit de deştepți în treburile astea cu zei. Şi de unde să ştiu eu că Isus, care a fost un barbar, îi iubeşte pe chinezi, heya?

— Vrei te rog să nu mai spui astfel de vorbe? Înseamnă să huleşti pe Domnul. Wolfgang doar ți-a explicat toată Biblia în lunile astea din urmă. Bineînțeles că Isus îi iubeşte pe toți oamenii, la fel.

— Atunci de ce bărbații aceia creştini, care-s preoți şi poartă fuste lungi şi nu au parte de femei, zic că ceilalți preoți creştini care se îmbracă la fel ca toți bărbații şi fac mulți copii sînt nişte nebuni, heya? Dom' Mauss zice că înainte au fost multe războaie, mulți oameni ucişi. Aiii iaaa! Diavolii cu fuste lungi au ars în foc bărbați şi femei! Scutură din cap cu putere. Tai-Pan, mai bine să ne schimbăm credința acum. Să fim creştini din aceia cu fuste lungi, şi dacă nu mergem cu ei la pierdere, n-o să fim arşi. Creştinii tăi cei blînzi nu ard oameni, aşa-i, heya?

— Numai din motivul ăsta nu-ți schimbi credința. Catolicii se înşală. Ei...

— Tai-Pan, ascultă-mă pe mine. Să ne facem creştini cu fuste lungi. Şi mai spun ca tu să ai grijă de Dumnezeul vostru cel nou Isus şi să fii

cu mare băgare de seamă, şi eu am să-l cinstesc cît am să pot de bine, dar am să mă îngrijesc şi de zeii noştri chinezeşti adevărați cu mare băgare de seamă! întări spusele dînd energic din cap şi apoi zîmbi fermecător. Şi atunci oricare dintre ei o fi mai puternic o să aibă el grijă de noi.

— Nu poți face una ca asta. Nu există decît un singur Dumnezeu. Unul!

— Dovedeşte-o! îi replică ea.

— N-am cum.

— Vezi! Cum poate un muritor să aducă dovada lui Dumnezeu, sau a oricărui zeu. Dar sînt creştină ca şi tine. Din fericire şi chinezoaică, şi în treburile astea cu zeii e mai bine să gîndeşti puțin chinezeşte. E tare înțelept să ai mintea cît mai deschisă. Cît mai mult. S-a întîmplat să ai parte de *joss* că eu sînt chinezoaică. Pentru că atunci în numele nostru mă pot ruga de zeii chinezi. Pentru ca să adauge în grabă: Care, bineînțeles, nici nu există! Zîmbi. Nu-i asa că-i minunat?

— Nu.

— Bineînțeles, dacă aş avea de ales, dar nu am pentru că nu există decît un singur Dumnezeu, aş prefera zeii chinezi. Ei nu vor ca adepții lor să omoare alți zei sau să-i ucidă pe toți oamenii care nu li se închină dinainte! După care continuă repede: Dar Dumnezeul creştin al barbarilor, care e singurul şi unicul Dumnezeu, mie, femeie simplă şi proastă, mi se pare cam dornic de sînge, şi greu te mai descurci cu el, dar bineînțeles că eu cred în el. Asta-i, încheie ea cu convingere.

— Asta nu înseamnă nimic.

— După mine, Tai-Pan, raiul acela al vostru e un loc tare ciudat. Toți zboară pe acolo ca păsările şi toți cu barbă. În rai se face dragoste?

— Nu ştiu.

— Dacă nu putem face dragoste, eu nu mă duc în raiul vostru. A, nu, sigur! Fie el Dumnezeul cel adevărat, sau neadevărat! Ar fi un loc tare rău. Trebuie să aflu şi eu înainte de a mă duce acolo. Da, da, neapărat. Şi încă ceva, Tai-Pan. De ce Dumnezeul acela care e singurul adevărat, şi fantastic de înțelept, spune să nu ai decît o singură nevastă, heya, ceea ce e cumplit de prosteşte? Şi dacă tu eşti creştin, atunci de ce mai sîntem noi de parcă am fi soț şi soție, cînd tu ai deja o nevastă? Adulterațiune, da? Tare păcat. Şi de ce tu calci atîtea din cele zece porunci, heya, şi îți zici tare frumos că eşti creştin?

— May-may, ştii, unii dintre noi sînt slabi şi păcătoşi. Isus Domnul o să ne ierte pre noi, pe unii din noi, Ne-a promis că de ne pocăim, o să ne ierte

— Eu n-aş face una ca asta, îi replică ea cu tărie. Dacă eu aş fi unicul şi cel mai mare Dumnezeu. Nu, hotărît. Şi încă ceva Tai-Pan. Cum poate Dumnezeul vostru să fie o treime, şi să aibă un fiu numărul unu, care şi el e Dumnezeu şi e născut de o femeie femeie, fără ajutorul unui bărbat bărbat, care apoi ajunge mama lui Dumnezeu? Uite asta eu nu pricep. Dar nu cumva să înțelegi greşit, Tai-Pan, eu sînt creştină ca oricare alta, pe Dumnezeu, heya?

Avuseseră multe astfel de discuții şi de fiecare dată se trezise prins într-o controversă care nu avea nici început nici capăt, ştiind doar atît, că nu există decît un singur Dumnezeu adevărat, şi că May-may n-o să înțeleagă niciodată una ca asta. Sperase doar că El, cînd va alege El ceasul, o să o lumineze...

— Te rog, Tai-Pan, dacă ne prefacem acum puțin, insistă din nou May-may, n-o să se supere nimeni. Am şi înălțat o rugăciune către Dumnezeu cel unic. Dar nu uita că sîntem acum în China şi că acesta e un fluviu chinezesc.

— Dar n-are nici un fel de zeu.

— Ştiu, ştiu, Tai-Pan, ştiu bine. Dar eu sînt numai de doi ani creştină, aşa că tu şi Dumnezeu trebuie să aveți răbdare cu mine. El o să mă ierte, încheie ea triumfătoare.

— Bine, bine, se dădu Struan bătut.

May-may coborî sub punte. Cînd se întoarse se vedea că-şi spălase fața şi mîinile, îşi împletise părul. În mîini ținea un lingou de argint învelit într-o hîrtie. Hîrtia era acoperită cu caractere chinezeşti.

— Tu ai scris caracterele?

— Da, am găsit o pană de scris şi cerneală. Am scris o rugă pentru zeul mării.

— Şi ce spune ruga?

— O mare, înțelept şi puternic zeu al mării, în schimbul acestui dar imens, de aproape o sută de taeli de argint, te rog ajută-ne să ajungem la nava barbară numită *China Cloud,* care aparține barbarului meu şi de acolo la insula Hong Kong pe care barbarii ne-au furat-o.

— Nu cred că ruga asta e mare scofală, interveni el. La urma urmei, argintul e al meu, şi mie nu-mi place să mi se spună barbar.

— E o rugă politicoasă, şi spune adevărul adevărat. E vorba de un zeu chinez. Pentru un chinez tu eşti un barbar. E foarte important ca într-o rugăciune să spui adevărul.

Apoi se apropie cu mersul ei delicat de copastia bordului în care era canarisită nava, şi cu mare greutate reuşi să țină în mîna întinsă lingoul de argint învelit în hîrtie, închise ochii şi dădu glas rugăciunii pe care o

scrisese. Apoi, stînd cu ochii închişi mai departe, scoase hîrtia de pe lingoul de argint şi dădu hîrtiei drumul în apă, ascunzînd iute lingoul în faldurile veşmintelor ei. Deschise ochii, urmări cum hîrtia era înghiţită de curentul format de înaintarea navei. Apoi veni înapoi veselă, cu lingoul în mînă.

— Aşa, şi acum ne putem odihni.

— Dumnezeule, dar asta e înşelătorie curată, explodă Struan.

— Cum?

— N-ai dat drumul lingoului în apă.

— Sssssst! Nu aşa de tare. O să strici totul! Apoi continuă în şoaptă: Bineînțeles că nu. Doar nu crezi că sînt nebună.

— Credeam că vrei să faci o danie zeului.

— Dar i-am şi făcut-o, şopti ea nedumerită la culme. Doar n-ai crezut că am să arunc în fluviu tot argintul ăsta, heya? Dumnezeule, sînt o ciozvîrtă de aruncat la cîini, sînt eu nebună?

— Atunci de ce-ai mai făcut toate...

— Sssssst! făcu May-may speriată. Nu mai vorbi atît de tare. S-ar putea ca zeul mării să te audă.

— De ce te-ai prefăcut că arunci argintul peste bord? Asta nu mai e ofrandă.

— Jur pe Dumnezeul meu, Tai-Pan, că nu te înțeleg deloc. De ce să aibă zeii nevoie de argint adevărat, heya? La ce să folosească ei argintul adevărat? Să-şi cumpere veşminte adevărate, mîncare adevărată? Zeii sînt zei şi chinezii sînt chinezi. Eu am făcut ofranda şi ți-am salvat argintul. Jur pe Dumnezeu, barbarii ăştia sînt oameni tare ciudați.

May-may coborî în cală, vorbind de una singură în dialectul Soochow: „Ca şi cum aş fi în stare să-mi bat joc de argint. Ce-s eu, împărătească, să arunc argintul aşa! Aiii iaaa!” îşi spunea ea, dibuind drumul spre cală. „Şi nici o afurisită de împărătească n-ar fi atît de nebună.”

Puse lingoul în santină de unde îl luase şi se întoarse pe punte. Struan o auzi venind şi încă mormăind enervată în chinezeşte.

— Ce spui acolo? o întrebă el.

— Oare să fiu eu atît de nebună încît să risipesc argintul atît de greu dobîndit? Sînt eu barbară? Sînt eu o risipitoare...

— Bine, bine. Dar eu tot nu pricep cum de crezi tu că zeul mării o să-ți împlinească ruga cînd tu îl tragi pe sfoară pe față. Toată povestea asta e nemaipomenit de aiurită.

— Nu mai spune lucrurile astea atît de tare, interveni ea. El şi-a primit ofranda. Acum o să ne ajute. Un zeu n-are nevoie de argint

adevărat, doar de idee. Şi asta a şi dobîndit! îşi aruncă înveselită capul pe spate. Zeii sînt ca oamenii. Sînt în stare să creadă totul dacă ştii cum să le vorbeşti! Apoi adăugă: Dar poate că zeul e plecat pe undeva şi n-o să ne ajute oricum şi o să ne ducem la fund, nu conteşte.

— Şi încă ceva, continuă el neîndurător. De ce să vorbim în şoaptă, ei? E doar un zeu chinez al mării. Cum naiba să ştie el englezeşte, heya?

Ideea o încurcă pe May-may. Se încruntă, gîndindu-se intens. Apoi ridică din umeri.

— Un zeu e zeu. Poate că şi ei vorbesc limba barbarilor. Mai vrei ceai?

— Mulțumesc.

Turnă ceai în ceaşca lui şi a ei. Apoi îşi cuprinse genunchii cu mîinile, aşezîndu-se pe o gură de magazie, îngînînd un cîntecel. Lorcea se clătina mînată de curentul fluviului. Se iveau zorile.

— May-may, eşti o femeie şi jumătate, îi spuse Struan.

— Şi eu țin la tine! Se ghemui în el. Cîți bărbați sînt ca tine, în țara voastră?

— Vreo douăzeci de milioane, bărbați, femei, copii.

— Se zice că sînt vreo trei sute de milioane de chinezi.

— Asta înseamnă că tot al patrulea om de pe pămînt e chinez.

— Dar dacă toți barbarii sînt ca tine, mă îngrijorează soarta poporului meu. Eşti în stare să omori atît de mulți cu atîta uşurință.

— I-am omorît pentru că au încercat ei mai întîi să mă omoare pe mine. Şi noi nu sîntem barbari.

— Sînt fericită că te-am văzut cum ştii tu să ucizi, spuse ea fascinată, cu ochii strălucitori, cu o aură proiectată de lumina tot mai puternică a zorilor în jurul capului, Şi sînt tare fericită că n-ai murit.

— Odată şi odată o să fiu şi eu mort.

— Da, bineînțeles. Dar sînt fericită că te-am văzut cum ştii tu să ucizi. Fiul nostru Duncan va fi vrednic de tine.

— La vremea cînd va fi el mare, n-o să mai fie nevoie să omoare.

— La vremea cînd copiii copiilor copiilor copiilor lui vor ajunge mari, oamenii tot se vor omorî între ei. Omul e un animal ucigaş. Mai toți oamenii. Noi chinezii ştim. Dar barbarii sînt mai răi decît noi. Mai răi.

— Aşa crezi numai pentru că tu eşti chinezoaică. Voi aveți obiceiuri mult mai barbare decît avem noi. Dar oamenii se mai şi schimbă, May-may.

Atunci ea îi replică simplu:

— Învață de la noi, din lecțiile Chinei, Dirk Struan. Oamenii nu se schimbă niciodată.

— Învață tu de la noi, din lecțiile Angliei, fetițo. Lumea poate pune rînduială pe pămînt, unde toți să fie egali în fața legii. Şi legea-i dreptate. Adevăr. Fără înşelătorie.

— Şi dacă mori de foame, treaba asta mai e aşa de importantă?

Stătu şi se gîndi la asta multă vreme. Nava înainta tîrîş-grăpiş la vale. Pe lîngă ei trecură alte nave, în susul şi în josul fluviului, şi echipajele se uitau cu curiozitate la lorcea aceea, dar nu spuneau nimic. Înaintea lor fluviul făcea un cot şi Struan manevră încet lorcea în canal. Improvizația aceea cu pînză de vele părea să țină încă.

— Da, cred că şi atunci, îi răspunse în cele din urmă. Da. Cred că e foarte important. A, da, voiam să te-ntreb ceva. Ai spus că ai fost s-o vizitezi pe Suprema Doamnă a lui Jin-qua. Unde ai cunoscut-o?

— Am fost sclavă în casa ei, îi răspunse May-may calmă. Chiar înainte ca Jin-qua să mă vîndă ție! Se uită în ochii lui. Doar m-ai cumpărat, nu-i aşa?

— Da, te-am dobîndit după obiceiurile voastre, da, aşa-i. Dar nu eşti sclavă. Poți să pleci, poți să rămîi, eşti liberă. Doar ți-am spus asta încă din prima zi.

— Atunci nu te-am crezut. Acum te cred, Tai-Pan! Se uita la țărm şi la navele care treceau. N-am mai văzut pînă acum cum se omoară oamenii între ei. Nu-mi place asta. Oare din cauză că sînt femeie?

— Da. Şi nu. Nu ştiu.

— Ție îți place să ucizi?

— Nu.

— Păcat că săgeata ta nu l-a nimerit pe Brock.

— Nici n-am tras să-l nimeresc pe el. N-am încercat să-l ucid, ci doar să-l fac să răsucească echea.

Fata rămase uluită.

— Jur pe Dumnezeu, Tai-Pan, eşti cu totul şi cu totul fantastic.

— Jur pe Dumnezeu, May-may, îi răspunse el cu ochii mijiți a zîmbet. Eşti cu totul şi cu totul fantastică.

Ea se întinse pe o parte, fără să-l slăbească din ochi, simțind cît îi e de drag, apoi adormi.

Cînd se trezi, soarele era sus. Terenuri joase se vedeau în apropierea țărmurilor, pierzîndu-se departe, în zarea înceţoşată. Un pămînt rodnic, pe care erau parcă desenate nenumărate ogoare de orez, înverzite, orezul de iarnă legănîndu-se în bătaia vîntului. În depărtare, munți cu panaşe de nouri.

Pagoda de Marmură se ivi drept în față. Mai jos de ea se vedea *China Cloud.*

CARTEA A DOUA

Capitolul nouă

Patru zile mai tîrziu, *China Cloud* stătea la ancoră în mare taină în golful Deepwater, în partea de sud a insulei Hong Kong. Era o dimineață răcoroasă, cu cerul acoperit de nori, şi o mare cenuşie. Struan stătea în picioare dinaintea ferestrei în formă de romb a cabinei principale, şi se uita spre insulă. Munții golaşi coborau abrupt spre țărm, în apropierea golfului, vîrfurile lor dispărînd în nori. În capătul golfului se întindea o mică plajă cu nisip, de unde terenul se înălța deodată iar spre nori, peisaj aspru şi singuratic. Pescăruşii țipau, valurile clipoceau molcom în bordajul navei şi clopotul răsună de şase ori.

— Da, răspunse Struan auzind o bătaie în uşă.

— Şalupa s-a întors, îi spuse căpitanul Orlov cu voce obosită.

Avea nişte umeri neobişnuit de largi, spinarea gîrbovită, abia cinci picioare înălțime, nişte brațe masive şi un cap imens. La încheietura mîinii îi spînzura un fier de luptă. De cînd tezaurul fusese adus la bord, fierul de luptă nu-l mai părăsise zi şi noapte, ba chiar dormise cu el la mînă.

— Pe barba lui Odin, încărcătura pe care o avem noi acum la bord e mai afurisită decît frigurile negre.

— S-au mai ivit necazuri?

— Necazuri zici? Pe o navă comandată de mine niciodată, pe crucea Mîntuitorului! Piticul acela atît de rău întocmit chicoti, în ochi aprinzîndu-i-se o lumină răutăcioasă. Cel puțin nu atîta vreme cît nu dorm, nu, Ochi Verzi?

Struan îl întîlnise pe Orlov rătăcind prin docurile din Glasgow, cu mulți ani în urmă. Era un norvegian naufragiat în primejdiosul arhipelag Orkney şi nu fusese în stare să găsească o altă navă pe care să se îmbarce. Oamenii mării puteau avea orice naționalitate, nu conta, dar nici un proprietar n-ar fi încredințat o navă unui om atît de ciudat care nu spunea nimănui sir sau mister, şi care nu accepta să fie numit decît căpitan şi nimic altceva.

— Sînt cel mai bun căpitan din lumea asta! strigase el de nenumărate ori, şi fața plină de pete, cu nasul coroiat, îi tremura de furie. Am fost destulă vreme marinar de rînd, n-am să mai fiu niciodată. Pune-mă la încercare, şi am să-ți dovedesc, pe sîngele zeului Thor!

Struan examinase cunoştinţele lui Orlov asupra mării şi vînturilor, îi pusese la încercare puterea şi curajul, şi nu-i găsise nici un cusur. Orlov vorbea engleza, franceza, rusa, finlandeza şi norvegiana. Avea o minte sclipitoare şi o memorie uimitoare. Deşi semăna mai degrabă cu un pitic şi era în stare să fie la fel de primejdios ca un rechin, Orlov era cinstit şi puteai avea deplină încredere în el; Struan îi dăduse pe mînă o navă mai mică, apoi una mare. În cele din urmă, comanda unui cliper. Cu un an înainte îl făcuse căpitan pe *China Cloud,* ştiind că pretenţiile lui Orlov, care păreau lăudăroşenie, erau de fapt adevărate. Struan mai turnă nişte ceai, fierbinte şi dulce, dres cu rom.

— Îndată ce domnul Robb şi Culum se urcă la bord, porneşti spre portul Hong Kong.

— Cu cît mai repede cu atît mai bine, aşa-i?

— Unde-i Wolfgang?

— În cabina lui. Ai nevoie de el?

— Nu. Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Orlov îşi aranjă enervat hainele umede de mare în vreme ce părăsea încăperea.

— Cu cît scăpăm mai iute de încărcătura asta ciumată, cu atît mai bine. Cea mai afurisită din cîte mi-a fost dat să văd.

Struan nu-i răspunse. Era frînt de oboseală, dar mintea îi lucra cu înfrigurare. Aproape că am ajuns acasă, îşi spuse el. Numai cîteva ceasuri încă şi vei fi la adăpost în port. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru marina regală. Lîngă una dintre fregate poţi să stai şi să te mai odihneşti şi tu. Cabina cea mare era spaţioasă şi luxoasă. Dar acum era plină de muschete, cuţite, fiare de luptă, săbii şi hangere de abordaj. Înainte de a aduce tezaurul la bord, îşi dezarmase întregul echipaj. Acum numai el şi căpitanul Orlov purtau arme. Struan simţea tensiunea care îmbibase parcă toată nava. Tezaurul îi îmbolnăvise pe toţi. Mda, se gîndi el, n-a rămas nici unul neatins de microb. Nici Robb. Nici Culum. Poate că nici Orlov.

În timpul călătoriei de la Pagoda de Marmură, Ah Gip intrase în comă şi apoi îşi dăduse sufletul. Struan voise s-o înmormînteze în mare, dar May-may îl rugase să nu facă una ca asta.

— Ah Gip a fost o sclavă credincioasă, îi spusese ea. Ar însemna să stîrneşti un *joss* rău dacă n-o restitui părinţilor ei ca s-o îngroape ca pe o chinezoaică ce este, absolut tare cumplit, Tai-Pan.

Aşa că Struan schimbase destinaţia navei şi pornise spre Macao. Acolo, cu ajutorul lui Mauss, îi cumpărase lui Ah Gip un sicriu frumos,

şi-l încredinţase părinţilor. Pentru înmormîntarea fetei le oferise şi zece taeli de argint. Părinţii ei erau nişte Hoklo, din poporul acela de barcagii, şi-i mulţumiseră îndelung şi îl bătuseră la cap s-o ia în schimb pe sora mai mică a lui Ah Gip, Ah Sam. Ah Sam avea cincisprezece ani, o fetişcană numai veselie, care vorbea şi pidgin English, lucru neobişnuit pentru cei din neamul Hoklo, şi mai avea şi picioarele legate. May-may o ştia pe Ah Sam şi fusese de acord s-o cumpere, aşa că Struan încuviinţă. Părinţii ei cerură trei sute de taeli de argint pentru Ah Sam. Struan ar fi acceptat să le dea suma asta, dar May-may îi spusese că şi el şi ea aveau să-şi piardă obrazul dacă ar fi plătit primul preţ care li se cerea. Aşa că s-a tocmit ea cu părinţii şi a coborît preţul la o sută şaisprezece taeli. Struan împlini apoi toate formalităţile de cumpărare a fetei aşa cum era obiceiul. Dar, după aceea, după ce vînzarea s-a încheiat iar el, după legea chineză, devenise stăpînul unei sclave, Struan rupse în faţa fetei documentul şi-i spuse că nu mai era sclavă, ci slujnică. Ah Sam nu pricepu. El ştia că mai apoi fata o va întreba pe May-may de ce rupsese el hîrtia şi May-may avea să-i explice că barbarii ăştia aveau unele obiceiuri ciudate, Ah Sam va fi de acord cu ea şi apoi avea să fie şi mai temătoare faţă de el.

Cît timp *China Cloud* rămăsese la Macao, Struan consemnase tot echipajul la bord, în afară de Wolfgang Mauss. Se temea să nu cumva să răsufle vreun cuvînt despre tezaurul pe care-l avea în cală, şi, cu toate că de obicei avea încredere în oamenii echipajului său, acum, cînd era la îndemînă atîta bogăţie, numai cît s-o apuci, nu mai putea pune bază pe ei. Se aştepta să fie victimă a unui act de piraterie fie din afară, fie dinăuntru. La Macao aproape că izbucni o revoltă la bord, şi pentru prima oară el şi ofiţerii lui fuseseră nevoiţi să folosească biciul, fără alegere, şi pusese pază pe puntea dunetei şi ancorase departe de celelalte nave, în rada puţin adîncă. Sampanelor li se interzise să se apropie la mai mult de o sută de iarzi de *China Cloud.*

Îl trimisese pe secund, Cudahy, cu cuterul înainte la Hong Kong, pentru a-i aduce pe Robb şi Culum într-un tainic loc de întîlnire, în golful Deepwater, cu instrucţiuni severe de a nu scoate o vorbă despre tezaurul de pe navă. Ştia că asta putea spori pericolul, dar înţelesese că trebuia să-şi asume acest risc. Acum, cînd tezaurul era în siguranţă pe *China Cloud,* avusese vreme destulă să se gîndească la Jin-qua, la Nobila Casă, la Robb şi Culum, şi ce avea de făcut în viitor. Ştia că acum venise sorocul să schiţeze configuraţia viitoare a companiei. Cu sau fără Robb şi Culum. Cu orice preţ.

O lăsase pe May-may la Macao, în casa pe care i-o dăruise. Înainte de plecare, el şi May-may se duseseră pînă la Chen Sheng acasă. Duncan, feciorul său în vîrstă de trei ani, începu să se prosterne dinaintea lui, dar el îl ridicase în braţe şi-i spusese să nu mai facă asta niciodată, dinaintea nimănui. Duncan îi răspunsese: „Da, Tai-Pan” şi-i îmbrăţişase pe el şi May-may. Kate, mezina, fusese alintată în acelaşi chip ca Duncan, în vreme ce Chen Sheng se învîrtea în jurul lor ca o cloşcă bătrînă. Se aduseră pe masă ceai şi mîncare, după care Chen Sheng îi ceru lui Struan încuviinţarea să i-o prezinte pe Kai-sung, care dorea să se prosterne dinaintea Tai-Panului. Kai-sung avea treizeci şi şase de ani. Apăru într-o frumoasă rochie în care se îmbinau auriul cu purpuriul, cu ace din jad şi argint în părul ei negru ca smoala. Parcă nici n-ar fi trecut şaptesprezece ani. Avea chipul ca dăltuit în alabastru, ochii la fel de adînci ca în tinereţe. Dar pe chip îi curgeau rîuri de lacrimi, vorbi în dialectul cantonez şi May-may traduse cu emoţie.

— Sora cea mai mare e atît de îndurerată pentru că Tai-tai a murit, Tai-Pan. Sora cea mai mare spune că ori de cîte ori o să vrei să laşi copiii aici, vor fi ca şi copiii ei. Şi-ţi mulţumeşte pentru că ai fost atît de bun cu ea şi fiul ei.

— Spune-i că e foarte frumoasă şi mulţumeşte-i.

May-may făcu întocmai şi apoi mai plînse şi ea puţin împreună cu Kai-sung, şi apoi fură fericite amîndouă. Kai-sung iar se prosternă dinaintea lui şi apoi dispăru. Chen Sheng îl trase pe Struan deoparte.

— Eu auzit bun *joss* la tine, Tai-Pan.

Faţa lui ca o lună plină era numai zîmbet.

— Poate.

— Eu cumpere oameni construieşte la Hong Kong tare tare ieftin la atît *joss* bun! Chen Sheng se ţinu cu mîinile de burdihanul imens şi hohoti de rîs. Heya, Tai-Pan, cumpere fecioară la tine sclavă. Vreau? Eu cumpere la tine, heya? Ieftin ieftin.

— Aiii iaa! fecioară! Şi aşa destul necaz!

Struan şi May-may îşi luară copiii şi se întoarseră acasă. Banii pe care-i pierduse May-may la table depăşeau valoarea casei. Cu un aer oficial şi-un întreg ceremonial, ea îi înmînă actul de proprietate al casei, dar, în aceeaşi clipă îi oferi şi un pachet de cărţi de joc:

— Tai-Pan, dublu sau nimic, pe toată datoria.

El trase un valet, ea începu să se lamenteze şi să-şi smulgă părul din cap.

— Vai mie, vai mie! Mă aşteaptă bordelul, unde am să ajung o curvă bună doar de dat la cîini. De ce-am mai deschis eu gura asta spurcată?

Distrusă cu totul, închise ochii, trase o carte, se îndoi de mijloc ca la o închinăciune, şi deschise ochii numai pe jumătate. Trăsese o damă, urlă de fericire şi i se aruncă în braţe.

Struan se înţelese cu May-may ca el să se întoarcă repede de la Hong Kong, sau să trimită *China Cloud* s-o ia, după care porni cu nava spre golful Deepwater.

Uşa cabinei se deschise.

— Bună, tată, îl salută Culum.

— Hello, Dirk, spuse şi Robb.

— Fiţi bineveniţi la bord. Cum a fost călătoria?

— Destul de plăcută, spuse Robb şi se lăsă să cadă pe un scaun.

Avea ochii încercănaţi.

— Robb, arăţi cam obosit.

— Sînt. Am încercat de toate, totul! îşi scoase haina groasă, din care ieşeau aburi. Nu ne mai dă nimeni credite. Am pierdut. Dirk, tu ce veşti bune ne aduci? Pipăi în buzunarul hainei sale marinăreşti şi scoase, la iveală o scrisoare. Îmi pare rău că nu pot să-ţi aduc eu nişte veşti, mai bune. A venit pentru tine cu vasul poştal de ieri. De la tata.

Toată emoţia şi fericirea de care fusese cuprins gîndindu-se la ceea ce înfăptuise dispărură. Winifred, îi fulgeră lui prin minte, trebuie să fie vorba despre ea. Luă scrisoarea. Sigiliul era neatins. Recunoscu scrisul încîlcit al tatălui său.

— Ce veşti mai sînt de acasă? se interesă el străduindu-se să nu-l trădeze glasul.

— Dirk, doar atîta a venit. Eu n-am primit nimic, îmi pare rău. Tu ce-ai mai făcut? Ce-ai păţit la obraz? Te-ai ars? Iartă-mă că nu prea ţi-am fost de mare ajutor.

Struan puse scrisoarea pe birou.

— Ai cumpărat teren?

— Nu. Licitaţia terenurilor s-a amînat.

Robb încercă să nu se mai uite la scrisoare.

— Licitaţia e mîine, tată. N-a fost timp îndestul pentru a se face măsurătoarea terenurilor. Aşa că s-a amînat.

Culum se clătină în clipa în care nava se bandă sub apăsarea vîntului în vele. Îşi recăpătă echilibrul, sprijinindu-se de birou.

— Să deschid eu scrisoarea?

— Nu, mulţumesc. L-ai văzut pe Brock?

— Acum două zile a sosit de la Whampoa şi *White Witch,* îi răspunse Robb. Eu nu l-am văzut cu ochii mei. Iar sîntem în război cu el?

— Da, îi răspunse Struan. Flota de război mai e la Hong Kong?

— Da. Dar de cînd a venit Eliksen şi ne-a adus veştile proaste, s-a desfăşurat în dispozitiv de război. Intrările dinspre est şi vest au fost ocupate de patrule de pază. O să atace Hong Kong-ul?

— Nu fii caraghios, Robbie.

Robb urmări siajul lăsat de navă. Dirk arată cu totul alt om, îi trecu lui prin minte. Apoi băgă de seamă harababura din cabină.

— Dirk, ce caută aici atît de multe arme? Ce se petrece aici?

— Culum, ce-a mai făcut Longstaff? îl întrebă Struan.

— Habar n-am, îi răspunse Culum. Nu l-am văzut decît o singură dată, şi atunci doar pentru a-i cere aprobarea ca să amînăm licitația.

— Nici eu nu l-am mai văzut, Dirk. După ce-a apărut articolul acela despre noi în presă, mulți oameni au devenit scumpi la vedere. În special Longstaff.

— Ah, ce s-a întîmplat?

— L-am întîlnit a doua zi. Şi mi-a zis: P-onoarea mea, i-adevărat? şi după ce i-am răspuns că da, a luat o priză de tabac şi mi-a zis: Păcat. Ei, Robb, sînt tare, tare ocupat. La revedere. Şi a mai ras un pahar de porto.

— Şi ce-ai fi vrut să facă?

— Dirk, nu ştiu. Cred că mă aşteptam să-şi exprime părerea de rău. Sau chiar să dea o mînă de ajutor.

— Longstaff nu l-a concediat pe Culum. Asta-i în favoarea lui.

— A dorit să mă întorc doar pentru că nu s-a găsit pe moment altcineva să-i facă treaba, îi răspunse Culum, care în ultimele două săptămîni se mai împlinise şi-şi mai pierduse din paloarea lăsată de holeră. Cred că-l distrează faptul că sîntem faliți. În ce mă priveşte, adăugă el iute, eu nici nu contez. Vreau să zic acum că Nobila Casă e falimentară.

— Culum, dacă nu sîntem noi, o să fie altă companie.

— Da, bine, ştiu, tată. Voiam să zic că... ei bine, între tine şi Longstaff erau nişte legături foarte speciale. Se prosterna dinaintea priceperii tale din cauza averii pe care o aveai. Dar dacă n-ai avere nu mai eşti de soi, şi dacă nu eşti de soi, nu mai poți fi egal cu el, iar dacă nu eşti egalul lui nu mai ai nici pricepere. Nimic! Cred că e destul de trist.

— De unde ai învățat chestia cu prosternatul?

— Aşteaptă pînă ajungi la Hong Kong.

— Ce înseamnă asta, fiule?

— În cîteva ceasuri sîntem acolo. O să vezi cu ochii tăi! Vocea lui Culum deveni tăioasă. Tată, te rog, deschide scrisoarea.

— Veştile n-or să fugă. Cînd ai plecat, Winifred abia mai sufla. Speri într-un miracol?

— Da, sper. M-am rugat pentru miracolul ăsta.

— Haideți în cală, le spuse Struan.

Grămezile ordonate de lingouri de argint străluceau straniu sub lumina legănată a felinarului din cală. Dăinuia un aer închis, îmbîcsit de izul dulceag şi greţos al opiului crud. Peste tot mişunau gîndacii negri.

— Uite, aici e îndestul! le spuse Struan.

Robb luă un lingou ca să se convingă că era adevărat, mîinile îi tremurau.

— De necrezut.

Struan le povesti cum dobîndise tezaurul acesta. Le încredința toate cele discutate cu Jin-qua, în afară de sigiliu şi de cele patru jumătăți de monedă, de cei cinci lac ce trebuiau păstrați la loc sigur şi de un lac pentru Gordon Chen. Le relată confruntarea cu Brock pe fluviu, dar nu spuse un cuvînt despre May-may.

— Bestia aia de pirat! se înfurie Culum. Cînd o să audă de toate astea, Longstaff o să dea ordin ca Brock şi Gorth să fie spînzurați.

— De ce? îl întrebă Struan. Brock n-a fost mai rău decît mine. Pur şi simplu din întîmplare a dat peste mine.

— Dar e minciună. Poți să dovedeşti că e...

— Nici nu pot şi nici n-am să dovedesc nimic. Brock a încercat şi n-a reuşit, asta-i tot. E treaba noastră, şi nimeni să nu-şi bage nasul.

— Nu-mi place chestia asta, insistă Culum. Nu e un mod legal de a trata un act deliberat de piraterie.

— O să ne socotim noi. Cînd o să-mi vină mie la îndemînă.

— Să ne ajute Dumnezeu, sîntem salvați, se băgă în vorbă şi Robb, cu glas abia auzit. De-acum toate planurile monetare internaționale vor trece prin noi. Vom fi cea mai bogată companie din Orient. Dirk, Dumnezeu să te binecuvînteze. Eşti nemaipomenit!

De-acum viitorul e asigurat, exulta de emoție Robb în sufletul lui. De-acum vom avea destul, chiar şi pentru gusturile extravagante ale lui Sarah. De-acum pot să mă întorc de îndată în țară. Poate că Dirk o să-şi schimbe intențiile şi n-o să plece de aici niciodată, n-o să se întoarcă în țară, o să uite de parlament. Nu mai există nici un motiv de îngrijorare. Acum pot să-mi cumpăr şi eu un castel, şi să trăiesc în tihnă ca un moşier. Copiii or să se căsătorească şi or s-o ducă bine şi o să avem

destul şi pentru copiii copiilor lor. Roddy poate termina universitatea şi să se apuce de activitatea bancară, şi să nu-i pese de Orient.

— Dirk, Dumnezeu să te binecuvînteze!

Şi Culum era în culmea extazului. Mintea lui striga: „Asta nu-i tezaur, ci putere. Puterea de a cumpăra arme, sau de a cumpăra voturi pentru a domina parlamentul. Aici e răspunsul pentru chartă şi mişcarea chartistă. Ca Tai-Pan eu pot folosi puterea întreagă a acestei bogății... ba şi mai multă... pentru un scop folositor. Doamne, îți mulțumesc, se ruga el cu fervoare, pentru că ne-ai ajutat în ceas de nevoie. Culum îl privea acum pe tatăl său cu alți ochi. În ultimele săptămîni, se gîndise mult la cele spuse de taică-său cu privire la avere şi putere, la utilitatea acestora. Fiind în anturajul lui Glessing şi la marginea imperiului puterii stăpînit de Longstaff, simțind în plus zîmbetele răutăcioase abia ascunse, ca şi bucuria exprimată deschis față de prăbuşirea Nobilei Case, Culum pricepuse că omul singur, fără ranguri nobiliare şi fără putere, e cu totul neajutorat.

Struan simțea lăcomia lui Robb şi Culum. Mda. Îşi spuse el, dar fii cinstit. Tezaurul ăsta îi transformă pe toți. Uită-te la tine. Ai ucis opt, zece oameni pentru a-l apăra. Da, şi ai fi în stare să mai ucizi o sută. Uită-te la ce te împinge să le faci fiului şi fratelui tău.

— Trebuie să vă spun neapărat ceva, începu el. Acest tezaur mi-a fost dat sub formă de împrumut. În schimbul cuvântului meu. Răspund pentru el în fața lui Jin-qua. Eu! Nu Nobila Casă.

— Dirk, nu pricep, interveni Robb.

— Tată, ce-ai spus?

Struan luă o Biblie.

— Mai întîi jurați pe Sfînta Scriptură că cea ce am să vă spun va rămîne sub pecetea tainei, numai între noi trei.

— Chiar e nevoie să mai şi jurăm? se miră Robb. Bineînțeles că n-am să spun niciodată nimănui

— Robb, juri?

— Bineînțeles.

Şi el şi Culum jurară să păstreze secretul. Struan puse Biblia pe o grămadă de lingouri.

— Acest tezaur e menit pentru salvarea Nobilei Case cu condiția ca atunci cînd oricare dintre voi va deveni Tai-Pan să accepte să consacre compania în totalitate pentru a sprijini Hong Kong-ul şi comerțul cu China. În al doilea rînd, cartierul general al companiei să fie la Hong Kong. În al treilea rînd să preia angajamentele şi responsabilitatea cuvîntului meu dat lui Jin-qua şi față de moştenitorii lui; să garantați că

cel pe care-l veți alege drept succesor ca Tai-Pan să facă acelaşi lucru, şi, în fine, în ultimul rînd – şi Struan arătă spre Biblie –, să consimți ca numai un creştin, şi rudă cu voi, să fie Tai-Pan. Jurați pe Sfînta Scriptură, aşa cum consimțiți ca şi succesorul vostru să jure pe Sfînta Scriptură înainte de a-i încredința stăpînirea.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Robb, care cunoştea mintea fratelui său mai bine, întrebă:

— Acum ştim toate condițiile puse de Jin-qua?

— Nu.

— Care-s celelalte?

— Vi le spun după ce jurați. Ori aveți încredere în mine, ori nu, cum vreți.

— Nu e prea cinstit.

— Robb, nici tezaurul ăsta nu e prea cinstit. Trebuie să fiu sigur de voi. Nu e o joacă de copii. În clipa asta nu mă gîndesc că îmi sînteți neamuri. În joc e soarta a o sută de ani. A două sute de ani! În semiobscuritatea împrăştiată de felinarul care se legăna, ochii lui Struan erau de un verzui luminos. Încredințez Nobila Casă scurgerii vremii după calendarul acestui pămînt al Chinei. Cu voi sau fără nici unul dintre voi.

Aerul păru să se facă dintr-o dată vîscos. Robb simți cum îi curge sudoarea pe umeri şi pe gît. Culum se uita la taică-său încremenit. Robb glăsui:

— Ce înseamnă pentru tine să consacri compania în totalitate pentru a sprijini Hong Kong-ul?

— Să-l sprijine permanent, să-l apere, să facă din el o permanentă bază de negoț. Iar negoț înseamnă să deschizi China în fața lumii. Întreaga Chină. Să atragi China în rîndul familiei națiunilor lumii.

— Asta e imposibil, replică Robb. Imposibil!

— Mda, poate. Dar asta va încerca Nobila Casă să facă.

— Vrei să zici adică să ajute China să devină o putere mondială? îl întrebă Culum.

— Da.

— Dar e primejdios, răcni Robb. E o nebunie! Şi aşa sînt destule necazuri pe lume, fără să mai stîrnim şi masa asta de umanitate păgînă. O să ne înghită. Pe toți. Toată Europa.

— Robb, al patrulea om e chinez pe pămînt acum. Avem marea şansă de a-i ajuta acum! Să-i învățăm legea noastră. Legea britanică. Legea, şi ordinea, şi dreptatea. Creştinismul. Într-o zi sau alta vor porni

şi singuri în lume, de capul lor. Eu zic că trebuie să le arătăm cum s-o ia pe calea apucată de noi.

— E imposibil. N-o să izbuteşti să-i schimbi niciodată. Niciodată. E zadarnic.

— Acestea sînt condiţiile. În cinci luni de zile vei fi Tai-Pan. La soroc, te va urma Culum, dacă e vrednic de asta.

— Isuse Hristoase din ceruri! explodă Robb. De asta te-ai chinuit tu toţi aceşti ani?

— Da.

— Dirk, întotdeauna am ştiut că ai şi tu visurile tale. Dar asta... e prea mult. Nici nu ştiu dacă e monstruos sau minunat. Pe mine mă depăşeşte.

— Poate, spuse Struan cu glasul dur. Dar e o condiţie pentru supravieţuirea ta, Robbie, a familiei tale, a viitorului ei. În cinci luni vei fi Tai-Pan. Pentru cel puţin un an.

— Ţi-am mai spus şi înainte, cred că e altă hotărîre lipsită de înţelepciune din partea ta, izbucni Robb, cu faţa desfigurată. Nu am nici priceperea, nici viclenia de a mă descurca cu Longstaff, nici pe cele cerute ca să menţin Nobila Casă în primul plan al acestor intrigi de război. Sau să mă descurc cu chinezii.

— Ştiu. Ştiu şi riscul pe care mi-l asum. Dar de-acum Hong Kong-ul ne aparţine. Războiul se va încheia la fel de repede ca şi celălalt. Struan făcu un semn cu mîna spre tezaur. Tot ce-i aici e o stîncă ce nu va putea fi spulberată chiar aşa de uşor. De acum încolo totul rămîne în seama negoţului. Şi eşti un bun negustor.

— Dar nu e numai negoţul. Mai există şi nave care trebuie să navigheze, piraţi cu care să te lupţi, să te descurci şi cu Brock, şi o mie de alte lucruri.

— În cinci luni cele mai importante vor fi înlăturate. Celelalte vor fi problemele tale.

— Oare?

— Da. Fiindcă datorită acestui tezaur, acum valorăm trei milioane şi mai bine. Cînd am să ies din afacere, am să iau unul cu mine. Şi douăzeci la sută din profit atît cît trăiesc. Şi tu vei face la fel! Se uită la Culum. Cînd ai să-ţi închei şi tu misia, o să valorăm zece milioane pentru că eu am să te apăr şi pe tine şi Nobila Casă, şi asta din parlament, şi Nobila Casă va ajunge mai prosperă decît în toate visurile tale. Nu mai trebuie să ne bazăm pe sir Charles Crosse, Donald McDonald, McFee, Smythe, Ross sau toţi ceilalţi pe care-i sprijinim pentru ca să ne susţină cererile, o s-o fac eu. Şi am să vin la Hong Kong

şi iar am să plec, aşa că nici unul dintre voi n-are nici un motiv să se îngrijoreze.

— Eu n-am nevoie decît de suficientă avere ca să stau şi să visez în linişte şi să mă trezesc în pace, reluă Robb, în Scoția. Nu în Orient. Nu vreau să-mi las oasele aici. Cu următoarea navă am plecat.

— Un an şi cinci luni nu e chiar o rugăminte atît de mare.

— E o poruncă, nu o rugăminte, Dirk.

— Nu vreau să te oblig în nici un fel. Acum o lună erai gata să accepți cincizeci de mii şi să pleci. Prea bine. Oferta e încă valabilă. Dar dacă vrei ceea ce ți se cuvine pe drept, mai bine de un milion, ăştia o să-i primeşti peste doi ani. Struan se întoarse spre Culum. Flăcăule, ție îți cer doi ani din viața ta. Dacă devii Tai-Pan, atunci încă trei ani. Cinci ani cu totul.

— Dacă nu accept condițiile, atunci trebuie să plec? întrebă Culum, simțindu-şi gura uscată iască, junghiuri în inimă.

— Nu. Eşti mai departe partenerul meu, deşi un partener mai tînăr. Dar nu vei fi niciodată Tai-Pan. Niciodată. Va trebui să găsesc şi să pregătesc pe altcineva. Lui Robb, cinstit şi drept, nu-i pot cere, impune, mai mult de un an. Are de-acum unsprezece ani de cînd se chinuie cu ridicarea firmei. Struan apucă un lingou. Culum, chiar dacă ai să fii acum de acord, va trebui să dovedeşti că şi eşti în stare. Vei fi prezumtiv moştenitor, doar atît. N-o să te îngraşi tu din sudoarea mea şi a lui Robb.Asta-i legea clanului şi e o bună rînduială de viață. Fiecare trebuie să se țină pe propriile lui picioare. Bineînțeles că am să te ajut cît am să pot, cît mai sînt în viață, dar numai de tine depinde să dovedeşti ce eşti în stare. Numai un adevărat bărbat are dreptul să stea în vîrful piramidei.

Culum se îmbujoră la față. Robb se uita țintă la Struan, simțind că-l detestă.

— Dirk, tu nu cred că doreşti să ai în cinci luni de zile un Tai-Pan. Doar o dădacă vreme de un an, nu-i aşa?

— Garantează-mi că vei prelua funcția pentru cinci ani şi apoi poți să alegi în locul tău pe cine vrei.

— Pot să-l înlătur pe Culum chiar acum dacă promit să rămîn cinci ani?

— Da, îi răspunse Struan pe loc. Cred că ar fi păcat, dar va fi cum hotărăşti tu. Da.

— Culum, vezi ce poate face puterea dintr-un om? replică Robb, încordarea simțindu-i-se în voce.

— Forma de acum a Nobilei Case e moartă fără tezaurul ăsta, le puse în vedere Struan fără ranchiună. V-am spus care sînt condițiile mele. Gîndiți-vă şi hotărîți-vă.

— Acum înțeleg eu de ce eşti atît de detestat peste tot prin mările astea, replică Culum.

— Eşti sigur, fiule?

— Da.

— N-ai de unde să ştii, nu poți şti cu adevărat decît atunci cînd vei ajunge la capătul celor cinci ani.

— Atunci n-am de ales, tată. Cinci ani sau nimic, da?

— Nimic sau totul, Culum. Dacă ai de gînd să fii doar al doilea, n-ai decît să te arunci peste bord de pe acum. Încerc să te fac să înțelegi că pentru a fi cu adevărat Tai-Pan al Nobilei Case trebuie să fii gata să rezişti de unul singur, să accepți să fii urît, să ai un scop deasupra muritorilor, şi să fii în stare să sacrifici pe oricare om de care nu eşti sigur. Pentru că eşti fiul meu, îți ofer astăzi şansa de a dobîndi puterea supremă în Asia, deşi n-ai fost supus încercărilor în privința asta. Puterea de a face aproape orice pe pămînt. Şi nu ți-o ofer cu inima uşoară: eu ştiu ce înseamnă să fii Tai-Pan. Dumnezeule, hotărăşte-te odată!

Culum încremenise cu ochii la Biblie. Şi la lingouri. Nu vreau să fiu pe locul al doilea, îşi spuse el. Acum ştiu. Cel care se mulțumeşte numai cu locul al doilea nu va face niciodată ceva de seamă. Am tot timpul de pe lume să mă îngrijorez din cauza condițiilor acestea, din cauza lui Jin-qua, a chinezilor, a problemelor acestui pămînt. Poate că nici nu trebuie să mă sperie gîndul că voi fi Tai-Pan, poate că Robb nu va socoti că sînt destul de bun pentru asta. O, Doamne, dă-mi prilejul să mă dovedesc în stare să fiu Tai-Pan pentru ca în acest fel să-mi folosesc puterea în scopuri bune. Să fie aceasta un mijloc pentru țelurile tale. Charta trebuie să izbîndească. E singura cale.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Luă Biblia în mînă.

— Jur pe sfîntul Dumnezeu că voi împlini aceste condiții. Atunci cînd şi dacă voi ajunge Tai-Pan. Aşa să-mi ajute mie Dumnezeu.

Cînd puse Biblia la loc mîinile îi tremurau.

— Robb? spuse Struan fără să ridice ochii spre el.

— Cinci ani în calitate de Tai-Pan şi pot să-l trimit pe Culum înapoi în Scoția? Acum? Şi să pot schimba orice oricum aş pofti?

— Da, pe Dumnezeul meu. Trebuie să repet? Peste cinci luni faci ce vrei tu. Dacă accepți şi celelalte condiții. Da.

În cală se lăsă o linişte adîncă, tulburată doar de şobolanii ce mişunau în întuneric.

— De ce doreşti să mă înlături, unchiule? îl întrebă Culum.

— Ca să-l fac pe taică-tău să sufere. Eşti ultimul său urmaş.

— Da, Robb, aşa-i!

— E groaznic să spui una ca asta! Groaznic! Culum era înspăimîntat. Doar sîntem şi noi neamuri. Neamuri!

— Da, îi răspunse Robb chinuit. Dar noi ne spunem adevărul în față. Tatăl tău e în stare să mă sacrifice pe mine, pe tine, copiii mei pentru scopurile lui. Eu de ce să nu fac la fel?

— Poate chiar aşa ai să faci, Robb, poate chiar aşa, spuse Struan.

— Doar ştii bine că n-aş fi în stare să fac ceva care să te rănească. Dumnezeule din ceruri, ce se întîmplă cu noi? Am dobîndit un tezaur şi deodată puțim cu toții de lăcomie şi numai Dumnezeu ştie ce mai e în sufletul nostru. Te rog, lasă-mă să plec. În cinci luni. Te rog, Dirk.

— Eu trebuie să plec! Numai fiind în parlament îi pot controla cu adevărat pe Longstaff şi pe succesorii lui... aşa cum ai să faci şi tu cînd vei părăsi Asia. Numai de acolo ne putem pune planul în aplicare. Dar Culum trebuie să aibă şi el prilejul să învețe. Un an stai Tai-Pan şi apoi pleci.

— Cum să deprindă tot ce trebuie să ştie într-un timp atît de scurt?

— În cinci luni am să ştiu dacă poate deveni Tai-Pan. Dacă nu, o să fac atunci alte aranjamente.

— Ce aranjamente?

— Robb, eşti gata să accepți condițiile? Dacă da, jură pe Sfînta Scriptură şi să ieşim de aici.

— Ce aranjamente?

— Dumnezeule! Robb, eşti de acord sau nu? Pentru un an sau pentru cinci? Sau nu eşti de acord?

Robb îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt după cum nava se banda sub suflarea unui vînt care se întărea mereu. Toată ființa lui îl avertiza să nu jure. Dar trebuia s-o facă. Trebuia s-o facă de dragul familiei sale. Luă Biblia în mînă, i se păru foarte grea.

— Deşi urăsc Orientul ăsta şi tot ce poate el să însemne, jur pe Dumnezeu să împlinesc aceste condiții din toate puterile mele, aşa să-mi ajute Dumnezeu! îi înmînă Biblia lui Struan. Cred că o să regreți că m-ai obligat să fiu Tai-Pan... pentru un an.

— Eu s-ar putea, Hong Kong-ul nu.

Struan deschise Biblia şi le arătă cele patru jumătăți de monedă pe care le lipise pe interiorul coperții cu ceară de sigiliu. Le încredință, pe

rînd, toate condițiile lui Jin-qua, în afară de cea care se referea la acel lac ce-i revenea lui Gordon Chen. Asta-i numai treaba mea, îşi spuse Struan, şi în treacăt se întrebă ce-o să gîndească Culum despre fratele lui vitreg... şi despre May-may cînd o să afle despre ei. Robb ştia de existența lui May-may, deşi nu o întîlnise niciodată. Struan se întreba dacă duşmanii lui îi spuseseră ceva lui Culum despre Gordon şi May-may.

Cînd se întoarse în cabină, Struan se duse la birou şi rupse sigiliul scrisorii. Citi primul paragraf şi strigă fericit:

— E în viață. Winifred e în viață, Dumnezeule! S-a făcut bine!

Robb îi smulse scrisoarea. Struan îşi ieşi din minți de bucurie şi-l luă pe Culum în brațe şi începu să danseze o gigă, apoi giga deveni un dans scoțian vioi, Struan se prinse de brațe cu Culum şi-l antrenară şi pe Robb cu ei şi, ca prin farmec, toată ura şi sila din ei se spulberară. Apoi Struan, cu masivitatea şi puterea lui, îi opri pe cei doi deodată.

— Acum împreună! Unu, doi, trei! şi toți scoaseră strigătul latin de luptă al clanului, cît îi ținea glasul.

— *Feri!* Drept la țintă!

Apoi îi îmbrățişă din nou şi urlă:

— Steward!

Marinarul intră în goană:

— Da, da, sir!

— Două rînduri de rom pentru tot echipajul! Cimpoierul să fie pe puntea dunetei. Adu o sticlă de şampanie şi încă o oală de ceai, Dumnezeule!

— Da, da, sir!

Şi cei trei făcură pace între ei. Dar ştiau toți trei, în adîncul minții lor, unde păstrau secretele, că între ei totul se schimbase. Se spuseseră prea multe. Curînd o va apuca fiecare pe drumul lui. Singur.

— Dirk, mulțumesc lui Dumnezeu că ai deschis scrisoarea la urmă, îngăimă Robb. Mulțumeşte Domnului pentru scrisoarea asta... Am trăit momente groaznice. Groaznice.

— Şi eu, interveni şi Culum. Tată, citeşte-o pînă la capăt.

Struan se lăsă în adîncul fotoliului de piele, făcut marinăreşte, şi le citi scrisoarea. Era scrisă în dialectul gaelic, datată cu patru luni în urmă, la o lună după ce Culum plecase din Glasgow. Parlan Struan scria că viața lui Winifred atîrnase în cumpănă vreme de două săptămîni, după care începuse să-şi revină. Doctorii nu puteau explica în nici un chip, doar ridicau din umeri şi spuneau: „Voința Domnului”.

Locuia mai departe cu el la ferma aceea mică pe care Struan i-o cumpărase bătrînului cu cîțiva ani înainte.

— Acolo o să fie fericită, spuse Culum. Dar n-are cu cine sta de vorbă, decît cu servitorii şi cu caprele. Unde o să se ducă ea la şcoală?

— Întîi s-o lăsăm să-şi revină pe deplin, apoi o să ne îngrijim şi de asta, spuse Robb. Dirk, citeşte mai departe.

Scrisoarea mai conținea şi alte veşti despre familie. Parlan Struan avea doi frați şi trei surori, toți căsătoriți, şi acum se căsătoriseră şi copiii lor. Ba şi copiii lui – Dirk şi Flora, din prima căsătorie, Robb, Uthenia şi Susan din a doua, aveau şi ei familia lor acum. Mulți dintre urmaşi au emigrat: în coloniile canadiene, în Statele Unite ale Americii. Cîțiva s-au împrăştiat în India şi America de Sud spaniolă. Parlan Struan mai scria că Alistair McCloud, care se căsătorise cu sora lui Robb se întorsese de la Londra cu fiul său Hector şi se stabilise iar în Scoția – moartea lui Susan şi a fiicei sale Clair îl apăsa greu şi aproape îl doborîse. Că primise o scrisoare de la Kerns – Flora, sora lui Dirk, se căsătorise cu Farran Ken, cu un an înainte, şi plecaseră cu o navă spre Norfolk, Virginia, ajunseseră cu bine, călătoria fusese plăcută, cei trei copii ai lor erau teferi şi fericiți.

Scrisoarea continua: „Spune-i lui Robb că Roddy a plecat ieri la universitate. L-am instalat în digilența de Edinburgh, i-am dat şase şilingi să-i aibă în buzunar şi mîncare pentru patru zile. Vărul tău Dougal mi-a scris că în vacanțe o să-l ia la el şi o să aibă grijă de el pînă se întoarce Robb acasă. Mi-am luat îngăduința să semnez în numele lui o poliță plătibilă la cerere pentru cincizeci de guinee care să acopere cheltuielile de cazare şi masă pentru un an de zile şi un şiling pe săptămînă bani de buzunar. I-am dat şi o Biblie şi l-am dăscălit să se ferească de femeile uşoare şi beție, de jocuri de noroc şi i-am citit din Hamlet de Shakespeare pasajul cu «nici să nu ceri, nici să nu dai bani cu împrumut» şi l-am pus pe flăcău să-l scrie pe o bucată de hîrtie şi s-o pună în Sfînta Scriptură. A scris frumos. Biata ta Ronalda şi copiii sînt îngropați într-una din gropile pentru cei morițti de holeră. Dirk, îmi pare rău, dar legea a hotărît ca toți morții molimei să fie arşi şi apoi îngropați în gropi cu var pentru siguranța celor vii. Înmormîntarea s-a făcut aşa cum spune credința noastră, în pămînt sfințit. Dumnezeu să-i odihnească în pace. Fii fără grijă în privința lui Winnie. Fata e sănătoasă şi aici, lîngă Loch Lomond, loc binecuvîntat de pasul Domnului, o să ajungă o femeie minunată, cu frica lui Dumnezeu. Acum fii cu mare băgare de seamă: să nu-i laşi pe barbarii din Chitaiul ăla indian să-ți fure sufletul şi zăvorăşte-ți cu grijă uşa împotriva răului

care puieşte în tărîmurile acelea blestemate. Şi vii acasă curînd? Eu mă găsesc sănătos şi Dumnezeu m-a binecuvîntat. Doar încă şapte ani să mai am pe lîngă cei şaptezeci pe care mi i-a dăruit Domnul. Dar omului îi e dat doar o dată la patru sute de ani să fie martorul unor zile atît de rele. Eu sînt bine sănătos. La Birmingham şi Glasgow şi Edinburgh au avut loc răscoale rele, aşa zic ziarele. Muncitorii din fabrici cer mai mulți bani pentru truda lor. Acum două zile la Edinburgh a fost frumos spînzurat unul pentru furt de oi. Blestemată fie Anglia! În ce fel, de lume trăim dacă un bun scoțian poate fi spînzurat numai pentru că a furat o oaie de la un englez, după ce a fost condamnat de un judecător scoțian! Groaznic! În aceeaşi şedință de judecată alte sute au fost condamnați să fie deportați în tărîmul Van Diemen din Australia, pentru că s-au răsculat şi au făcut grevă, pentru că au dat foc unei fabrici. Prietenul lui Culum, Bartholomew Angus, a fost condamnat la zece ani deportare în New South Wales, pentru că a condus o revoltă chartistă la Edinburgh. Oamenii...”

— Dumnezeule, exclamă Culum.

— Cine-i Bartholomew, Culum? îl întrebă Struan.

— La universitate am stat în aceeaşi cameră. Sărmanul, bietul Bart.

Struan i-o reteză tăios:

— Ştiai că e chartist?

— Bineînțeles! Culum se duse la fereastră şi se uită țintă la siajul lăsat de navă.

— Culum, şi tu eşti chartist?

— Tu singur ai zis că şi Charta era bună.

— Da. Numai că în plus ți-am spus şi părerile mele despre insurecție. Eşti un membru activ al chartismului?

— Dacă aş fi fost în țară aş fi fost. Cei mai mulți dintre studenții universității sînt partizanii Chartei.

— Atunci e bine că te afli aici, Dumnezeule. Dacă Bartholomew a condus o răscoală, atunci meritä zece ani. Avem legi bune şi cel mai minunat sistem parlamentar din lume. Lucrurile nu se schimbă prin insurecții, răscoale şi greve.

— Tată, ce mai scrie în scrisoarea aceea?

Struan îşi fixă pentru un moment privirea asupra fiului său care stătea cu spatele, şi la urechi parcă îi ajunse un ecou al vocii Ronaldei. Îşi puse în minte ca în viitor să cerceteze mai atent treburile astea cu mişcarea chartistă. Apoi începu din nou să citească:

— „În fiecare zi sosesc mereu alți oameni la Glasgow din Highlands, unde moşierii continuă să îngrădească terenurile clanului, ridicîndu-le

drepturile lor prin naştere. Ticălosul acela cu inima neagră, contele Struan, Dumnezeu să-l trăsnească, adună un regiment care să lupte în coloniile indiene. Oamenii se strîng sub flamura lui, ademeniți de promisiunile jafului şi pămînturilor ce le vor dobîndi. Umblă zvonul că va trebui să pornim din nou la război cu blestemații aceia de americani pentru coloniile canadiene, şi se aud tot felul de poveşti cum că războiul ar fi izbucnit între diavolii de franțuji şi ruşi pentru imperiul turcilor otomani. Blestemați fie franțujii! Ca şi cum n-am fi suferit destul din pricina celui mai mare ticălos, Bonaparte. Fiule, trăim într-o situație tare grea. Ah, am uitat să spun că s-au întocmit nişte planuri să se facă o cale ferată pentru a uni Glasgow-ul cu Edinburgh-ul în cinci ani. N-o să fie minunat? Atunci poate că scoțienii au să se poată strînge laolaltă ca să-i alungăm pe diavolii de englezi şi să avem regele nostru. Vă îmbrățişez pe tine şi pe fratele tău, şi strînge-l la piept pe Culum din partea mea. Tatăl tău care te cinsteşte, Parlan Struan."

Struan îşi ridică privirea, păstrînd un zîmbet ciudat pe față:

— Fioros ca de obicei.

— Dacă Struan contele adună un regiment pentru India, s-ar putea să ajungă pe meleagurile astea, spuse Robb.

— Mda. Şi mie mi-a trecut prin minte acelaşi gînd. Ei bine, flăcăule, dacă ajunge vreodată contele pe domeniul Nobilei Case, regimentul acela o să se întoarcă în țară fără căpetenie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu.

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu, răspunse ca un ecou Culum.

Se auzi o bătaie în uşă şi stewardul intră în grabă cu şampania, paharele şi ceaiul.

— Căpitanul Orlov mulțumeşte-n numele echipajului, sir.

— Spune-i lui şi lui Wolfgang să vină şi ei aici la sfîrşitul cartului.

— Da, da, sir.

După ce se turnă şampania şi ceaiul în pahare, Struan ridică paharul:

— Un toast. Pentru Winifred, care s-a întors din lumea morților.

Băură şi Robb spuse:

— Încă un toast. Pentru Nobila Casă. Fie ca niciodată să nu se mai nască în gîndul şi fapta noastră sămînța răului unuia față de celălalt.

— Da!

Băură.

— Robb, cînd ajungem la Hong Kong, să scrii agenților noştri. Spune-le să afle cine au fost directorii băncii noastre, responsabili de extinderea exagerată a creditelor.

— În regulă. Dirk.

— Şi după aia, tată? întrebă Culum.

— Apoi o să-i distrugem pe cei vinovați, îi răspunse Struan. Şi familiile lor.

Culum simți un fior de gheață auzind implacabila sentință a acestei propoziții.

— De ce şi familiile lor?

— Dar lăcomia lor ce a făcut familiilor noastre? Nouă? Viitorului nostru? Pentru lăcomia lor noi o să plătim ani şi ani de zile. Aşa să plătească, şi ei, în aceeaşi măsură. Toți!

Culum se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Ce vrei, fiule?

— O privată. Vreau să zic un closet.

Uşa se închise în urma lui.

— Îmi pare rău de ce-am spus, oftă Struan. Dar aşa trebuie acționat.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău. Ai dreptate în privința parlamentului. Parlamentul va avea din ce în ce mai multă putere, şi acolo vor trebui rezolvate marile probleme ale comerțului. Eu am să mă ocup de partea financiară şi amîndoi îl putem supraveghea pe Culum şi-l putem ajuta. Aşa-i că-i minunată vestea despre Winifred?

— Da.

— Culum are nişte idei foarte înrădăcinate despre anumite probleme, aşa-i?

— E foarte tînăr, Ronalda i-a cam crescut... ei bine, ea a înțeles Sfînta Scriptură cam prea în litera ei, aşa cum bine ştii. Dar Culum va trebui să ajungă bărbat.

— Cu Gordon Chen ce-ai să faci?

— Vrei să zici cu el şi Culum? Struan urmări pescăruşii care țipau. Treaba asta trebuie rezolvată de îndată ce ajungem la Hong Kong.

— Sărmanul Culum. Nu e chiar aşa uşor să intri în viață.

Struan clătină din cap.

— Niciodată nu-i uşor.

După o clipă Robb spuse:

— Îți aduci aminte de iubita mea Ming Soo?

— Da.

— Mă întreb ce s-o fi ales de ea şi de copil.

— Banii pe care i-ai dat o să-i îngăduie să trăiască taman ca o prințesă şi să-şi găsească un soț minunat, Robb. Trebuie să fi ajuns

soția vreunui mandarin pe undeva. N-are rost să-ți faci griji în privința lor.

— Micuța Isabel acum trebuie să aibă zece ani.

Robb se lăsă furat în trecut de amintirea rîsului ei atît de plăcut, de bucuria pe care i-a oferit-o Ming Soo. Atît de mult, se gîndi el. I-a dăruit într-o singură zi mai multă bunătate, duioşie şi căldură decît Sarah în decursul întregii căsătorii.

— Dirk, ar trebui să te căsătoreşti din nou.

— E timpul să mă gîndesc şi la asta. Struan, cu gîndul aiurea, se uita la barometru: arăta 30,1 inci, vreme frumoasă. Robb, cînd o să fii Tai-Pan, să-l călăreşti pe Culum fără milă.

— Aşa am să fac, îi răspunse Robb.

Cînd Culum apăru pe punte, *China Cloud* se înclină mult pe o parte, ieşind din canalul pe care-l forma mica insulă Tung Ku Chau cu Hong Kong-ul. Nava țîşni din gîtuitura canalului dominat de înălțimi muntoase în mare liberă şi se întreptă spre sud-vest. La două mile în babord, se ivi altă insulă, mai mare, Pokliu Chau. Valurile erau biciuite de un puternic muson de nord-est, iar cerul era acoperit de o pătură întunecată de nori.

Culum se îndreptă spre provă, ocolind cu băgare de seamă colacii de parîme şi frînghii rînduiți cu grijă. Trecu pe lîngă şirurile de tunuri ce străluceau şi se miră de curățenia care domnea peste tot. Mai urcase el şi la bordul altor nave comerciale din portul Hong Kong, dar acestea arătau cam neîngrijite. Latrina din babord era ocupată de doi marinari, aşa că trecu peste balustradă şi ajunse pe cea din tribord. Se ținu de frînghiile de siguranță şi, cu mare greutate, îşi trase pantalonii şi se lăsă pe vine pe grătarul latrinei. Un tînăr marinar cu părul roşcat se apropie şi, dintr-un salt, trecu peste copastie, şi ocupă şi el un loc în latrină şi-şi lăsă nădragii jos. Era desculț şi părea să nu aibă nevoie să se țină de frînghii în vreme ce-şi făcea nevoile.

— 'Neața bună, sir, îi spuse marinarul.

— Şi ție să-ți fie bună, îi răspunse Culum, ținîndu-se încruntat de frînghii.

Marinarul termină îndată, se aplecă spre copastie şi, dintr-o cutie, luă un pătrat de ziar, se şterse, aruncă hîrtia dedesubt şi-şi legă din nou nădragii la brîu.

— De ce faci asta? îl întrebă Culum.

— Cum? A, hîrtia, sir? Dumnezeu să mă bată dacă ştiu, sir. E porunca Tai-Panului. Ori te ştergi cu hîrtie la fund, ori îți pierzi banii pe

două luni, başca zece zile de zdup! rîse marinarul. Tai-Pan o fi avînd el dreptate în felul lui, vă rog să mă iertați. Da' e corabia lui, aşa că nu-ți rămîne decît să-ți ştergi frumos afurisitul ăsta de cur! Sări cu uşurință din nou la bord, îşi afundă mîinile într-o găleată cu apă de mare şi-şi turnă peste picioarele goale. Şi spălați-vă şi mîinile afurisite şi picioarele, pe Dumnezeu, altfel în afurisitul acela de zdup ajungi. Tare ciudate treburi. Aiureală curată, vă cer iertare, sir. Da' dacă îți tot speli afurisitele astea de mîini, şi-ți tot ştergi afurisitul de cur şi mai faci şi o baie afurisită pe săptămînă, şi îți primeneşti hainele afurisite o dată la săptămînă, atunci înseamnă că duci tare afurisită viață!

— Afurisită la naiba, interveni în vorbă alt marinar care se rezema de balustradă, muşcînd dintr-o bucată de tutun de mestecat. Eşti plătit cu argint bun? Şi taman cînd vine afurisitul de soroc să ți se plătească, pe Dumnezeu! Şi haleală ca pentru un afurisit de prinț. Şi lovele din cîştig. Charlie, ce naiba mai vrei? Apoi, întorcîndu-se spre Culum: Io abar n-am cum face Tai-Panul de-i iese aşa, da' pe navele lui e mai puține friguri şi bîntuie mai puțin scorbut decît pe toate celelalte nave care bat mările! Trimise un scuipat cu zeamă de tutun în direcția vîntului. Aş' că-mi şterg şi eu curu' şi-i chiar o fericire. Vă cer iertare, sir. În locu' 'mneavoastră şi io aş face la fel. Tai-Panul e groaznic şi tare-i place să-i asculți ordinele!

— Terțarolați gabierii şi zburătorii! strigă căpitanul Orlov de pe puntea dunetei, o voce necrezut de puternică pentru un pirpiriu ca el.

Cei doi marinari îşi duseră scurt mîna la moțul din frunte, în semn de salut către Culum şi se amestecară printre cei ce suiau în arboradă. Culum folosi şi el hîrtia, se spălă pe mîini şi coborî sub punte, aşteptînd să se ivească prilejul să intre şi el în vorbă.

— Ce haz are să te foloseşti de hîrtie?

— Cum? făcu Struan.

— La closet. Ori foloseşti hîrtie să te ştergi sau zece zile de stat la zdup.

— Ei, flăcăule, am uitat să-ți spun şi ție. Chinezii socot în credința lor că e o legătură între excremente şi boală.

— Dar e caraghios! pufni disprețuitor Culum.

— Chinezii nu socot că-i aşa. Şi nici eu! Struan se întoarse spre Robb. Am încercat metoda asta pe *China Cloud* vreme de trei luni. Nu mai e nici urmă de boală.

— Chiar şi în comparație cu *Thunder Cloud?* îl întrebă Robb.

— Da.

— E doar o simplă coincidență, spuse Culum.

Robb mîrîi:

— O să întâlneşti o grămadă de coincidenţe pe navele noastre, Culum. Au trecut numai vreo cincizeci de ani de cînd căpitanul Cook a descoperit că lămîile şi legumele vindecă scorbutul. Poate că şi rahatul de care vorbim să aibă şi el un amestec în bolile astea.

— Culum, cînd ai făcut baie ultima dată? îl întrebă Struan.

— Nu ştiu,... acum vreo lună... a, mi-am amintit. Pe *Thunder Cloud,* căpitanul Perry a insistat să fac şi eu baie o dată pe săptămînă împreună cu echipajul. Mai-mai să mor din cauza frigului. De ce întrebi?

— Cînd ți-ai spălat veşmintele ultima dată?

Culum clipi din ochi încurcat spre taică-său şi apoi se uită la pantalonii groşi din lînă şi la redingota de pe el.

— Nu mi le-a spălat nimeni niciodată. De ce să le fi spălat?

Prin ochii lui Struan trecu o strălucire.

— De acum încolo, fie că eşti pe mal sau la bordul navei, te speli din cap pînă-n picioare o dată pe săptămînă. Foloseşti hîrtia şi te speli pe mîini. O dată pe săptămînă îți dai hainele să ți se spele. Aici nu bei apă, ci numai ceai. Şi-ți speli dinții în fiecare zi.

— Cum? Nu beau apă? Păi asta-i nebunie curată. Să-mi spăl hainele? Păi atunci o să intre la apă şi o să se strice croiala şi Dumnezeu mai ştie ce!

— Aici aşa ai să faci! Te afli în Orient. Te vreau în viață. Şi sănătos. Zdravăn.

— N-am să fac aşa. Nu-s nici țînc, nici unul dintre marinarii tăi!

— Mai bine faci aşa cum îți cere taică-tău, interveni şi Robb. Şi eu m-am opus. La toate ideile mai noi pe care a încercat să le pună în practică. Pînă cînd mi-a dovedit că lucrurile astea au rezultatul lor. De ce? Nu ştie nimeni. Dar acolo unde în jurul nostru oamenii mureau ca muştele, noi eram teferi şi nevătămați.

— Da' de unde sănătos, îl întrerupse Culum. Mi-ai spus că erai mai tot timpul bolnav.

— Da, dar asta se întîmpla cu ani şi ani în urmă. Nu l-am crezut niciodată pe taică-tău ce zicea el despre apă, aşa că am băut apă mai departe. Acum fac sînge, şi sîngerez mereu. Pentru mine de-acum e prea tîrziu, dar pe Dumnezeul meu, aş fi vrut să îl ascult atunci. Poate că acum nu mi-ar mai putrezi mațele. Dirk nu bea apă niciodată Numai ceai.

— Flăcăule, aşa procedează chinezii.

— Eu nu cred în prostia asta.

— Ei, pînă una alta, pînă ai să descoperi tu dacă e adevărat sau nu, îi spuse apăsat Struan, ai să asculți aceste porunci. Şi toate cîte ți le-am spus socoate-le drept porunci.

Culum scoase bărbia înainte.

— Doar din cauza unor obiceiuri păgîne ale chinezilor, eu trebuie acum să-mi schimb tot felul de-a fi. Asta vrei să-mi spui?

— Eu însumi sînt gata să învăț de la ei. Da. Am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-mi păstrez sănătatea, şi aşa o să faci şi tu, pe Dumnezeu! Struan scoase un răcnet: Steward!

Uşa se deschise îndată.

— Da, da, sir!

— Pregăteşti baia pentru domnul Culum. În cabina mea. Şi schimburi curate.

— Da, da, sir!

Struan traversă cabina şi se opri dinaintea lui Culum, dominîndu-l cu statura. Îl cercetă pe feciorul său în creştet.

— Ai păduchi în păr.

— Nu te mai înțeleg deloc! izbucni Culum. Toată lumea are păduchi. Avem cu toții păduchi, fie că ne place treaba asta sau nu. Te scarpini puțin şi gata:

— Eu nu am păduchi. Nici Robb.

— Sînteți aparte. Unici. Culum trase enervat un gît de şampanie. Să te tot speli aşa înseamnă să-ți rişti prosteşte sănătatea, şi ştie asta toată lumea.

— Culum, puți!

— Toată lumea pute, îi replică Culum nerăbdător. Atunci de ce-am folosi parfumuri? Şi putoarea e în buna rînduială a vieții. Păduchii sînt o pedeapsă dată oamenilor şi cu asta gata.

— Nici eu, nici Robb nu puțim, nici familia lui, aşa cum nu put oamenii mei, şi sîntem binecuvîntați cu cea mai bună sănătate din Orient. Ai să faci aşa cum ți s-a spus. Nici păduchii nu sînt de nici un folos, aşa cum nu e nici putoarea.

— Tată, mai bine te-ai duce la Londra, unde-i împuțiciunea lumii. Dacă oamenii te-ar auzi că vrei să scapi de păduchi şi de putoare, atunci o să-ți spună că eşti nebun.

Tatăl şi fiul se înfruntau cu privirea.

— O să asculți atunci cînd ți se dă un ordin. Pe Dumnezeul meu, o să te duci să te speli, sau dacă nu am să-l pun pe nostrom să te spele el. Pe punte!

— Culum, fă aşa cum ți se spune, se amestecă Robb, simțind sila lui Culum şi hotărîrea neclintită a tatălui. Ce mai contează? Un mic compromis. Încearcă să faci aşa numai pentru cinci luni, da? Dacă după perioada asta nu te simți mai bine, atunci te întorci la obiceiurile tale.

— Şi dacă refuz?

Struan îl fixă cu privirea lui neîndurătoare.

— Culum, eu țin la tine mai mult decît la viața mea. Dar sînt unele lucruri pe care ai să le faci. Altfel te tratez ca pe oricare marinar nesupus.

— Adică?

— Te leg şi te tîrăsc în siajul navei vreme de zece minute şi te spăl în acest chip!

— În loc să tot dai ordine, izbucni Culum enervat, de ce nu spui şi tu din cînd în cînd cîte un „te rog”?

Struan izbucni brusc în hohote de rîs.

— Pe Dumnezeu, fiule, uite că ai dreptate! îl lovi pe Culum cu palma pe spate. Vrei, te rog, să faci aşa cum ți-am cerut? Doamne, mare dreptate ai. De acum am să spun mai des „te rog”. Şi de veşminte să nu-ți bați tu capul. O să-ți găsim cel mai bun croitor din Asia. Oricum ai nevoie de mai multe rînduri de haine. Struan se uită la Robb. Croitorul tău, Robb?

— Da, de îndată ce ne aşezăm şi noi la Hong Kong

— Mîine trimitem după el să vină de la Macao cu meşterii lui. Numai dacă nu o fi de pe acum la Hong Kong. Pentru cinci luni, băiete, da?

— În regulă. Dar socot că e cam ciudat.

Struan umplu din nou paharele.

— Ei, acum socot că ar trebui să sărbătorim renaşterea Nobilei Case.

— Dar cum, Dirk? îl întrebă Robb.

— O să dăm un bal.

— Ce? privi la el Culum emoționat uitînd de pe acum de indignarea de mai înainte.

— Da, foarte bine, un bal. Pentru toată populația de europeni. Dar ca într-o casă princiară. Într-o lună de azi înainte.

— Ca şi cum ai băga un uliu între porumbei! exclamă Robb.

— Ce vrei, unchiule, să spui cu asta?

— Printre doamne va intra o dihonie cum n-ai mai văzut tu. O să se ia la întrecere care mai de care pentru onoarea de a fi cea mai frumos

îmbrăcată... după ultimul jurnal! O să-i alerge pe bieții lor soți şi o să se străduiască să-şi fure croitoresele una alteia! Dumnezeule! Minunată idee balul ăsta. Mă întreb ce-o să pună Shevaun pe ea.

— Dacă aşa o să-i vină ei în minte n-o să pună nimic! Ochii lui Struan luciră. Da, un bal. Şi o să acordăm un premiu pentru cea mai bine îmbrăcată femeie. Cred că premiul...

— N-ai auzit de judecata lui Paris? făcu Robb cutremurat.

— Ba da, dar de data asta judecător va fi Aristotle.

— E prea deştept să accepte.

— O să mai vedem noi! Struan se gîndi o clipă. Iar premiul trebuie să fie pe măsură. O mie de guinee!

— Glumeşti! exclamă Culum.

— O mie de guinee!

Culum era uluit de ideea unei astfel de extravaganțe. Era imoral. Criminal. Cu o mie de guinee în Anglia acum, ai putea trăi ca un rege vreme de cinci sau zece ani. Salariul unui muncitor dintr-o fabrică, ce trudea de la răsăritul la apusul soarelui, şi apoi chiar pînă tîrziu în noapte, şase zile pe săptămînă, în toate săptămînile unui an, era de cincisprezece, douăzeci de guinee anual, şi cu aceşti bani omul îşi ținea o casă, îşi creştea copiii, întreținea nevasta, plătea chiria, mîncarea, îmbrăcămintea, cărbunele. Taică-meu e nebun, se gîndi el, se poartă cu banii ca un nebun. Gîndeşte-te numai la cei douăzeci de mii de guinee pe care s-a pişat, da, s-a pişat, numai pentru pariul acela idiot cu Brock şi Gorth. Dar pariul acela a fost făcut doar pentru a scăpa de Brock. Rămăşag care ar fi meritat dacă izbutea stratagema, şi într-un fel a izbutit, tezaurul se află pe *China Cloud,* iar noi sîntem din nou bogați. Bogați! De-acum Culum ştia că a fi bogat însemna că nu mai eşti sărac! Şi mai ştia că taică-său avea dreptate: nu banii însemnau atît de mult, ci lipsa lor!

— E prea mult, prea mult! protestă Robb şocat.

— Mda. Într-un fel da, e prea mult! Struan îşi aprinse un trabuc. Dar Nobila Casă are îndatorirea să se poarte ca o casă princiară. Vestea asta o să se răspîndească cum nu s-a mai răspîndit vreodată vreo altă veste. Iar povestea asta va rămîne în amintire o sută de ani de-acum încolo! îşi puse mîna pe umărul lui Culum. Flăcăule, să nu uiți niciodată încă una dintre legi: atunci cînd joci la mize mari, trebuie să rişti pe măsură. Dacă nu eşti pregătit să rişti mult, atunci nu participi la joc.

— Da' o sumă ca asta... atît de uriaşă, o să-i facă, s-ar putea să-i facă pe unii să rişte mai mulți bani decît îşi pot îngădui, Şi atunci nu-i bine, aşa-i?

— Banii n-au decît un rost – să-i foloseşti. Şi aş zice că banii ăştia-s cheltuiți cu schepsis.

— Da' care-i miza pe care-o cîştigi?

— Obrazul, fiule, spuse Struan şi se întoarse către Robb. Cine o să cîştige?

Robb clătină din cap neajutorat.

— Nu ştiu. Frumusețea... Shevaun. Dar cea mai bine îmbrăcată? Sînt unele care o să rişte o adevărată avere numai pentru cinstea asta ca să nu mai punem la socoteală şi premiul.

— Culum, ai întîlnit-o pînă acum pe Shevaun?

— Nu, tată. Am zărit-o doar o dată pe cînd ieşise la plimbare pe drumul acela pe care George, George Glessing, l-a făcut de la Promontoriul Glessing pînă la Happy Valley. Domnişoara Tillman e frumoasă. Dar socot că domnişoara Sinclair e mult mai atrăgătoare. Atît de fermecătoare. Eu şi George am petrecut o mulțime de vreme în tovărăşia ei.

— Şi acum? îl ispiti Struan, stăpînindu-şi interesul care-l cuprinse brusc.

— Da, îi răspunse Culum cu nevinovăție. Am fost la o cină de despărțire cu domnişoara Sinclair şi Horatio pe nava lui George. Bietul George a rămas fără navă. Era tare necăjit. Chiar o să dăm un bal?

— Cum a rămas Glessing fără navă?

— Longstaff l-a numit căpitanul portului, supraveghetor şef, iar amiralul i-a ordonat să accepte numirea.

Domnişoara Sinclair a fost de aceeaşi părere cu mine că e o ocazie minunată pentru el, dar lui nu i se pare la fel.

— Ții la el?

— Da, bineînțeles. S-a purtat atît de frumos cu mine! Şi mai-mai să-l ia gura pe dinainte şi să zică: deşi sînt fiul Tai-Panului.

Îşi binecuvîntă norocul că el şi Glessing aveau o pasiune comună. Amîndoi erau buni jucători de crichet, Culum fusese chiar căpitanul echipei universității, iar în ultimul an jucase în echipa comitatului.

— Dumnezeule! exclamase Glessing, trebuie să fii al dracului de bun. Eu abia am reuşit să mă calific ca jucător de cîmp pentru echipa marinei. Şi pe ce post jucai?

— Primul apărător de poartă.

— Dumnezeule, eu nu m-am ridicat niciodată decît pînă la al doilea apărător. Fir-ar să fie, Culum, bătrîne, poate ar trebui să alegem un loc pe undeva şi să facem un teren de crichet, ei? Să ne mai antrenăm şi noi un pic, da?

Culum zîmbi în sinea lui, satisfăcut că era jucător de crichet. Dacă nu era aşa, Glessing l-ar fi trimis la plimbare şi atunci n-ar mai fi avut prilejul să se afle în preajma lui Mary. Se întrebă dacă va putea s-o însoţească la bal.

— Tată, domnişoara Sinclair şi Horatio ţin foarte mult la tine.

— Credeam că Mary se află la Macao.

— A fost, tată, dar s-a întors la Hong Kong pentru cîteva zile, acum o săptămînă sau cam aşa ceva. Drăguţă fiinţă, nu-i aşa?

Deodată se auziră bătăile clopotului navei şi duruit de paşi pe punte, precum şi ordinul „Tot echipajul pe punte!". Struan dădu buzna afară din cabină. Robb porni pe urmele lui, dar se opri în uşa cabinei.

— Cît sîntem acum singuri, două lucruri să-ţi spun, Culum. Primul, fă aşa cum îţi spune taică-tău şi ai răbdare cu el. E un om ciudat, cu idei ciudate, dar cele mai multe din ele sînt bune. În al doilea, am să te ajut cît îmi stă mie în putinţă să ajungi Tai-Pan.

După care se repezi afară din cabină, urmat de Culum. Cînd Struan ţîşni pe dunetă, echipajul era la posturile de luptă şi se deschideau sabordurile tunurilor, în vreme ce în arboradă oamenii mişunau. Drept înaintea lor, detaşîndu-se la orizont, se desfăşura o ameninţătoare flotă de jonci de luptă.

— Pe buca stîngă a lui Thor! Da' ştiu că-i afurisită flota asta! exclamă căpitanul Orlov. Am numărat mai bine de o sută, Tai-Pan. Ce facem, ne întoarcem şi o ştergem?

— Căpitane, ţine acelaşi drum. Avem avantajul vitezei faţă de ei. Pregătiţi nava de luptă! O să ne mai apropiem puţin să vedem despre ce e vorba. Ridicaţi rîndunicile şi contrarîndunicile!

Orlov urlă spre cei din arboradă:

— Sus rîndunicile şi contrarîndunicile! Toate pînzele sus!

Ofiţerii repetară şi ei, strigînd comenzile, oamenii echipajului se repeziră spre scările de şarturi şi începură să desfăşoare velele, *China Cloud* prinse îndată viteză şi porni să despice valurile. Nava înainta prin canalul dintre insula mai mare Pokliu Chau, la două mile în babord, şi insula mai mică Ap Li Chau, la jumătate de milă spre tribord. Ap Li Chau se afla la rîndul ei la un sfert de milă în largul coastei Hong Kong-ului şi forma cu acesta un golf minunat numit Aberdeen. La Aberdeen, pe ţărm, se afla un mic sat de pescari. Struan băgă de seamă că se

strînseseră mai multe sampane şi jonci de pescuit decît fuseseră în urmă cu o lună de zile. Robb şi Culum apărură şi ei pe dunetă. Robb văzu îndată joncile şi i se zburli părul în cap.

— Dirk, ăştia cine mai sînt?

— Nu ştiu, flăcăule. Fereşte!

Culum şi Robb săriră în lături din drumul unei cete de marinari ce coborîră în fugă din arboradă, întinseră bine garlinele într-un heirup alert, apoi porniră în goană la pupa, pentru a-şi lua în primire posturile de luptă. Struan îi întinse binoclul lui Mauss, care urcase greoi, şi acum era lîngă el pe punte.

— Wolfgang. distingi cumva ce fel de steag au?

— Nu, nu încă, Tai-Pan.

Wolfgang îşi miji ochii să vadă mai bine, în vreme ce-şi simţea gura uscată iască, la imensa joncă de război din fruntea flotilei, una dintre cele mai mari pe care le văzuse el vreodată, lungă de mai bine de două sute de picioare, şi de aproape cinci sute de tone, etrava înaltă aplecîndu-se uşor sub presiunea celor trei imense pînze ale sale.

— *Gott im Himmel,* sînt prea multe ca să fie o flotă piraterească. Nu cumva e vorba de o armată de invazie? Sînt sigur că n-ar îndrăzni să atace Hong Kong-ul cînd flota noastră e atît de aproape.

— O să aflăm noi curînd, spuse Struan. Trei puncte tribord.

— Trei puncte tribord, răspunse cîrmaciul.

— Ţine drept aşa! spuse Struan, verificînd alura velelor.

Vuietul vîntului şi şuieratul arboradei solicitate din plin îl înviorau nespus.

— Uite! strigă căpitanul Orlov, arătînd în urmă.

O altă flotilă de jonci se arătă ameninţătoare de după promontoriul sudic al insulei Poliu Chau, pregătindu-se să le taie retragerea.

— E o ambuscadă! Fiţi gata de voltă...

— La loc comanda, căpitane! Eu sînt pe dunetă!

Căpitanul Orlov se duse încruntat spre timonier şi rămase în picioare lîngă habitaclu, blestemînd regula care stabilea că atunci cînd Tai-Panul se afla pe dunetă, indiferent pe care navă aparţinînd Nobilei Case, el era căpitanul ei. Ei, îi trecu prin minte lui Orlov, noroc bun, Tai-Pan. Dacă nu facem volta înapoi ca s-o ştergem de aici, joncile alea, pîndite de umbra spînzurătorii, o să ne taie cu totul retragerea, iar cele din faţă au să ne copleşească, şi frumoasa mea navă n-o să mai fie deloc. La naiba, cum să nu mai fie! O să expediem cu tunurile treizeci dintre ele drept în iadul de foc al Valhallei, şi o să răzbim printre ele ca o valkirie! Şi pentru prima dată în cele patru zile uită cu totul de tezaurul

pe care-l transportau, şi începu să se gîndească tot mai înfierbîntat la lupta care-i aştepta. Clopotul navei bătu de opt ori.

— Domnule căpitan, îngăduie-mi să cobor sub punte! zise Orlov.

— Da. Ia-l pe domnul Culum cu tine şi arată-i ce are de făcut.

Orlov o luă sprinten înaintea lui Culum şi dispăru în pîntecele navei.

— Cînd clopotul bate de opt ori în cartul de dimineață – după ceasul de la țărm e amiază – datoria căpitanului e să întoarcă cronometrele, îi spuse el, uşurat că acum nu mai era nevoit să stea pe dunetă cînd Struan îi uzurpase dreptul de comandă.

Dar, îşi spuse el mai apoi, dacă tu ai fi fost Tai-Pan la fel ai fi făcut. N-ai fi îngăduit nimănui altcuiva să împlinească cea mai minunată îndeletnicire de pe pămînt dacă ai fi fost tu de față. Îl cercetă pe Culum cu ochii lui mici şi albaştri. Băgase de seamă dezgustul subit al lui Culum față de el şi cum îi privea pe furiş spinarea şi picioarele prea scurte. Deşi de patruzeci de ani avusese parte de astfel de priviri, îl apucau năbădăile cînd i se părea că cineva îl socoteşte o pocitanie.

— M-am născut în plin viscol, pe o banchiză. Mama spunea că eram atît de frumos încît spiritul cel rău Vorg m-a călcat cu copitele lui la numai un ceas după ce m-am născut.

Culum se foi stînjenit în semiîntunericul de sub punte.

— Da?

— Vorg are copitele despicate, chicoti Orlov. Crezi în spirite?

— Nu, nu prea.

— Dar crezi în diavol? Ca toți bunii creştini?

— Da. Culum se strădui să nu i se citească spaima pe față. Ce trebuie să facem la cronometre?

— Trebuie să întoarcem arcul! şi Orlov rîse din nou. Dacă ai fi avut parte de o naştere ca a mea poa' c-atunci ai fi şi tu Culum Cocoşatul, în loc de Culum cel Înalt şi Frumos. Ce zici? Atunci ai fi gîndit cu totul altfel.

— Îmi pare rău... probabil că îți vine tare greu.

— Nu greu. Shakespeare al vostru are nişte vorbe mai deştepte. Culum, nu-ți mai fă griji, tu, Culum cel Tare. Sînt oricînd în stare să omor atît de uşor un bărbat de două ori mai zdravăn decît mine. Vrei să te învăț şi pe tine să-ți ucizi adversarul? Nici n-ai putea găsi un profesor mai bun. În afară de Tai-Pan.

— Nu, nu, mulțumesc.

— E înțelept să te apuci să înveți. Tare înțelept lucru. Întreabă-l pe taică-tău, într-o zi o să ai mare nevoie de ştiința asta. Şi încă tare curînd. Ştii că eu am darul prorocirii?

Culum se cutremură:

— Nu.

Ochii lui Orlov luciră, iar zîmbetul îl făcu să aducă şi mai mult cu un spirit pocit şi rău.

— Ai o mulțime de lucruri de învățat. Vrei să ajungi şi tu Tai-Pan, nu-i aşa?

— Da, aşa nădăjduiesc, cîndva.

— În ziua aceea ai să ai mîinile pătate de sînge.

Culum încercă să-şi stăpînească tresărirea.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Doar ai urechi de auzit. În ziua aceea o să ai mîinile pătate de sînge. Da. Şi nu peste multă vreme vei avea nevoie de unul în care să poți să te încrezi şi asta pentru vreme îndelungată. Şi atîta timp cît Norstedt Stride Orlov, cocoşatul, e căpitan pe una din navele tale, poți să te încrezi în el.

— N-am să uit, căpitane Orlov, îngăimă Culum, şi-şi spuse în gînd că după ce va ajunge el Tai-Pan, Orlov nu va mai fi niciodată căpitan pe vreuna din navele sale.

Apoi, cînd se uită la el, Culum avu ciudata senzație că Orlov citise pînă în adîncul inimii sale.

— Ce s-a întîmplat, căpitane?

— Întreabă-te pe tine.

Orlov deschise cutia cronometrului. Ca să ajungă, trebui să se urce pe o treaptă a scării mobile. Apoi începu cu mare grijă să întoarcă ceasul cu o cheie mare de tot.

— Ceasul acesta se întoarce de treizeci şi trei de ori.

— De ce faci dumneata treaba asta şi nu unul dintre ofițeri? îl întrebă Culum într-o doară, cam fără să-i pese ce face celălalt.

— Asta-i numai treaba căpitanului. Una dintre ele. Navigația e unul dintre marile secrete. Dacă toți cei de la bord s-ar descurca şi ar şti cum se face, ar fi revoltă după revoltă. E mai bine ca numai căpitanul şi doar cîțiva ofițeri să ştie secretele astea. Atunci, fără ei, marinarii de rînd sînt neajutorați, pierduți. Ținem cronometrul aici închis sub cheie pentru mai multă siguranță. Nu-i aşa că-i frumos? Lucrătura, vreau să zic. Făcută de nişte minți istețe de englezi şi de nişte mîini pricepute tot de englezi. Îți arată ora Londrei fără greş.

Culum simți că-l apasă spațiul acela îngust şi că-l apucă un fel de greață copleşită doar de teama pe care i-o trezea Orlov şi bătălia aceea care se apropia. Se ținu tare, fiind hotărît să nu-l lase pe Orlov să-l facă să-şi piardă firea, şi se strădui să-şi oblige nările să nu mai simtă duhoarea aceea putredă din santină. Mai tîrziu, se jură el, o să rezolve el şi socotelile astea.

— Un cronometru e chiar aşa de important?

— Ai fost şi la universitate şi mă întrebi tu pe mine? Fără minunea asta am fi pierduți. Ai auzit de căpitanul Cook? El a fost cel care a folosit cronometrul pentru prima dată şi i-a dovedit utilitatea, acum şaizeci de ani. Pînă atunci habar nu aveam cum să calculăm longitudinea. Dar acum, avînd ora exactă a Londrei şi sextantul, ştim unde ne aflăm cu o aproximație de o milă! Orlov închise cutia cronometrului şi aruncă o privire scurtă pe neaşteptate lui Culum. Ştii cum se foloseşte un sextant?

— Nu.

— După ce scufundăm joncile astea, am să-ți arăt. Crezi că poți să fii Tai-Pan al Nobilei Case stînd pe țărm? Ei?

De pe punte se auzi dupăit de picioare şi simțiră cum *China Cloud* porneşte să despice şi mai iute valurile. Aici, sub punte, întreaga navă părea să pulseze de viață. Culum îşi umezi cu limba buzele uscate.

— Putem trimite la fund atîtea jonci şi noi să scăpăm teferi?

— Dacă nu, o să trebuiască să înotăm. Piticul se uită încîntat la Culum. Ai naufragiat sau ai fost vreodată pe o navă care se scufundă?

— Nu, şi habar nu am să înot.

— Dacă eşti marinar adevărat, mai bine să nu ştii să înoți. Dacă ştii să înoți nu faci decît să-ți prelungeşti chinurile pînă la momentul inevitabil, dacă marea vrea cu adevărat să te ia la ea şi ți-a venit ceasul. Orlov trase de lanțul de siguranță ca să se convingă că lacătul era bine închis. De treizeci de ani sînt pe mare şi nici eu nu ştiu să înot. Nava s-a scufundat sub mine de mai bine de zece ori, din Marea Chinei pînă în Strîmtoarea Bering, dar de fiecare dată am găsit o bucată de lemn sau o barcă de care să mă apuc. Dar într-o zi marea o să pună ea mîna pe mine. Cînd o să-i vină ei vremea! Mai slăbi fierul de luptă de la încheietura mîinii. Aş fi fericit să mă văd odată înapoi în port.

Culum o luă recunoscător pe urmele lui pe scară în sus, spre punte.

— Nu ai încredere în oamenii de la bord?

— Un căpitan nu trebuie să aibă încredere decît în nava lui, numai în nava lui. Şi numai în el şi nimeni altcineva.

— Dar în tata ai încredere?

— El e căpitanul acum.

— Nu pricep.

Orlov nu-i mai răspunse. Odată ajuns pe dunetă, verifică dintr-o privire velele şi se încruntă. Prea multe vele, prea aproape de ţărm. Prea multe recifuri neştiute, ca şi un miros de furtună dezlănţuită pe undeva. Linia joncilor asaltatoare era la numai două mile în faţă: implacabilă, tăcută, înconjurîndu-i. Nava înainta cu toate pînzele ridicate, velele arborelui mare terţarolate deocamdată, şi totul vibra parcă de emoţie. Emoţia asta cuprinsese şi echipajul. Cînd Struan ordonă să se desfacă şi ultimele terţarole, marinarii se repeziră în arboradă şi începură să cînte cum cîntau ei cînd manevrau parîmele corăbiilor, uitînd cu totul de tezaurul care-i otrăvise. Vîntul se întări şi arborada trosni. Nava se aplecă mai mult pe o parte şi ţîşni şi mai iute înainte, valurile spumegînd în saborduri.

— Domnule Cudahy, coboară cu un cart sub punte şi adu arme sus.

— 'Ţeles, sir!

Cudahy, secundul, era un irlandez cu părul negru, nişte ochi vioi, plini de neastâmpăr, cu un cercel de aur într-o ureche.

— Drept aşa! Cartul de pe punte, pregătiţi tunurile, încărcaţi cu mitralii.

Oamenii se repeziră la tunuri, le traseră înapoi din dreptul sabordurilor, le încărcară cu mitralii, apoi le împinseră la loc în dreptul deschiderilor din borduri:

— Echipa tunului numărul trei, un pahar de rom în plus. Echipa tunului optsprezece curăţă santina.

Izbucniră chiote şi blesteme. Era un ritual pe care Struan îl pusese în practică cu cîţiva ani înainte: cînd nava se pregătea de luptă, echipa care era prima gata era răsplătită, iar ultima era pusă să împlinească cea mai murdară treabă de la bordul navei. Struan cercetă cerul şi cît de tare solicitate erau pînzele, apoi luă binoclul şi privi jonca cea mare de război. Avea o mulţime de saborduri pentru tunuri, galionul reprezenta un dragon, şi era şi o flamură care, de la această distanţă, nu se distingea ce-i cu ea. Struan vedea zeci de chinezi bulucindu-se pe punţi cu torţe aprinse în mînă.

— Pregătiţi găleţile cu apă! strigă Orlov.

— Ce-i cu găleţile, tată? întrebă Culum.

— Pentru stinsul incendiilor, fiule. Pe joncile alea sînt torţe aprinse. Precis că-s plini de rachete incendiare şi bombe cu gaze asfixiante.

Bombele asfixiante sînt făcute din catran şi pucioasă. Dacă nu eşti pregătit să le faci faţă, pot face ravagii la bordul unui cliper.

Îşi aruncă o privire în urmă. Cealaltă flotilă de jonci pătrunsese în canal înapoia lor.

— Nu mai avem cale de retragere, nu-i aşa? spuse Culum şi stomacul i se strînse.

— Mda. Da' numai un nebun ar încerca să scape într-acolo. Ia fii tu atent la vînt, fiule. În direcţia aceea ar trebui să răzbim împotriva vîntului, şi ceva îmi spune că se va roti şi mai mult contra noastră curînd de tot. În schimb înainte avem avantajul vîntului şi viteza cu care întrecem orice joncă. Fiule, uită-te la ele cît de greoaie sunt! Ca nişte mîrţoage de căruţă faţă de noi, care gonim ca un ogar. Şi avem de zece ori mai multă putere de foc decît oricare navă de-a lor.

Deodată una dintre fungile din vîrful catargului mare se rupse, verga trosni, izbindu-se de catarg, vela pocni fluturînd liberă.

— Cartul babord în arboradă! urlă Struan. Sus balansina rîndunicii!

Culum se uită la marinarii agăţaţi de verga aceea aproape în vîrful catargului cel mare, ţinîndu-se cu unghiile ca să facă faţă rafalelor de vînt ce trăgeau de ei, şi înţelese că el niciodată n-ar fi în stare de una ca asta. Simţi cum frica i se cuibăreşte în stomac şi-şi dădu seama că nu va putea uita nici vorbele lui Orlov: sînge va fi pe mîinile tale. Al cui sînge? Se repezi spre balustradă şi vomă.

— Uite, fiule, îi spuse Struan întinzîndu-i burduful cu apă ce stătea agăţat de una din cavilele de voltă.

Culum împinse burduful la o parte, urîndu-şi tatăl pentru că băgase de seamă că i se făcuse rău.

— Isuse! Clăteşte-ţi gura odată! răsună vocea aspră a lui Struan.

Culum se supuse cu năduf şi nici nu băgă de seamă că apa din burduf era de fapt ceai rece. Bău puţin şi i se făcu din nou rău. Îşi clăti apoi gura şi înghiţi doar cîte puţin, simţindu-se îngrozitor.

— Prima dată cînd am luat parte la o luptă mi s-a făcut rău de tot, eram mahmur ca un matol, mi-a fost mai rău decît îţi poţi tu închipui. Şi înspăimîntat de moarte.

— Nu-mi vine să cred, îngăimă Culum neajutorat. Ţie nu ţi-a fost nici rău, nici teamă în viaţa ta.

Struan mormăi:

— Ei, de data asta ai putea să mă crezi. Mi s-a întîmplat la Trafalgar.

— Habar n-am avut pînă acum că ai fost şi acolo! Uimirea îl făcu să uite pe moment că-i era greață.

— Eram copil de trupă la pulbere. Marina militară foloseşte țînci din ăştia pe navele cele mai mari ca să ducă pulberea de la magazie la puntea tunurilor. Calea de acces trebuie să fie cît mai îngustă posibil pentru a reduce pericolul de incendiu care ar provoca explozia întregii nave.

Struan îşi aminti bubuitul tunurilor, urletele răniților, mădularele împrăştiate pe puntea lunecoasă din cauza sîngelui, chiar mirosul de sînge, care înroşise gurile de scurgere. Duhoarea de vomă din tunelul întunecat ce părea fără sfîrşit, unde îți lunecau picioarele pe borîturi. Orbecăind pînă ajungeai cu lăzile de pulbere pînă la tunurile ce te asurzeau cu bubuitul lor, apoi orbecăind înapoi din nou prin bezna înspăimîntătoare, şi plămînii îți ardeau, inima pompa ca o maşină înnebunită, lacrimi de spaimă îți curgeau pe obraji, şi asta ceasuri în şir.

— Am trăit o spaimă de moarte.

— Chiar ai fost la Trafalgar?

— Da. Aveam şapte ani. Cel mai vîrstnic din ceata mea, dar şi cel mai speriat! Struan îl prinse protector pe după umeri. Aşa că nu-ți fă nici o grijă. E firesc să fie aşa.

— Tată, acum nu mai mi-e frică. E din cauza mirosului groaznic din cală.

— Nu te păcăli singur. E mirosul sîngelui pe care ți se pare că-l simți, şi spaima care te-a cuprins.

Culum se apucă brusc de copastie şi icni din nou. Deşi bătea un vînt destul de înviorător, nu voia să-i şteargă din minte mirosul acela dulceag şi nici cuvintele lui Orlov. Struan se duse pînă la butoiaşul cu brandy, trase un gît şi apoi i-i întinse lui Culum, şi-l privi cum bea.

— Iertare cerem, sir, îngăimă stewardul, gata baie care poruncit, sir.

— Mulțumesc. Struan aşteptă pînă cînd stewardul se duse la servanții de la tunul lui, apoi îi spuse lui Culum: Fiule, coboară sub punte.

Culum simți cum îl muşcă umilința.

— Nu, aici mă simt bine.

Deşi era un ordin, Struan îi vorbise cu blîndețe, şi, Culum pricepu că i se oferea şansa de a coborî sub punte pentru a-şi salva obrazul.

— Tată, te rog, mormăi el pe un ton plîngăreț. Lasă-mă să stau aici. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ți pară rău. Eu am trecut prin astfel de primejdii de mii de ori, aşa că mie îmi vine uşor. Eu ştiu la ce să mă aştept. Fiule, coboară. Ai timp destul să faci o baie şi apoi să vii iar pe punte. Şi să iei parte la bătălie, dacă o să fie bătălie. Te rog, acum coboară.

Fără multă tragere de inimă, Culum se supuse. Struan se putea ocupa acum de Robb, care stătea rezemat de balustradă, cenuşiu la față. Struan rămase o clipă pe gînduri, apoi se apropie de el.

— Robb, vrei să-mi faci un serviciu? Du-te şi-i ține tovărăşie puştiului. Nu prea se simte bine.

Robb se chinui să zîmbească.

— Mulțumesc, Dirk, dar de data asta trebuie să rămîn aici. Fie că o să-mi fie rău, fie că nu. E o armată de invazie?

— Mnu, flăcăule. Dar nu-ți face griji. Dacă e nevoie, ne croim noi drum cu tunurile printre ei.

— Ştiu, ştiu.

— Ce mai face Sarah? I-a cam venit sorocul, nu-i aşa? Iartă-mă, am uitat să te mai întreb ce face.

— E bine, aşa cum se simt cele mai multe femei cînd mai au doar cîteva săptămîni pînă să nască, şi am să fiu fericit cînd o să se termine şi cu asta.

— Mda.

Struan se întoarse şi corectă puțin drumul navei.

Robb se chinui să-şi scoată din minte joncile care păreau să umple toată marea în fața lor. Nădăjduiesc de data asta să fie tot fată, îi trecu lui prin minte. Fetele se cresc cu mult mai uşor decît băieții. Sper să semene cu Karen. Drăguța de Karen!

Lui Robb i se făcu silă de sine că urlase la ea chiar în dimineața aceea. Nu chiar în dimineața aceea fuseseră cu toți laolaltă pe *Thunder Cloud?* Karen dispăruse, iar el şi Sarah crezuseră că fata căzuse peste bord. Toți erau exasperați şi cînd începură să răscolească nava, Karen apăru veselă din cală unde se jucase. Robb simțise cum i se ia o piatră mare de pe inimă şi urlase la ea, iar Karen fugise, plîngînd în hohote, în brațele maică-sii. Îşi înjurase nevasta că nu avusese mai multă grijă de Karen, deşi ştia că Sarah nu fusese de vină cu nimic, dar nu se putuse stăpîni. Apoi, după cîteva minute, Karen, ca orice copil, rîdea senină, uitase totul. Iar el şi Sarah, ca orice părinți, îşi purtau reciproc pică, nefiind în stare să uite...

Şi în față şi în urmă, flotilele de jonci tăiau orice cale de scăpare. Robb îl văzu pe frate-său rezemat de habitaclu, aprinzîndu-şi liniştit un trabuc de la o feştilă de tun, şi-şi dori să poată fi şi el la fel de calm. O,

Doamne, dă-mi putere să mai îndur încă cinci luni, şi apoi încă douăsprezece luni, şi apoi voiajul spre casă, şi ajut-o pe Sarah să nască uşor. Se aplecă peste balustradă cuprins de greață rău de tot.

— Două puncte spre babord! spuse Struan, urmărind țărmul Hong Kong-ului cu mare atenție.

Ajunsese foarte aproape de țancurile de stînci aflate în partea dinspre tribord prova şi mult în vînt față de linia joncilor. Încă vreo cîteva minute şi avea să se întoarcă şi să se arunce asupra joncii pe care o şi alesese pentru a o lovi de moarte, apoi va răzbi prin şirul lor în siguranță, dacă nu va avea de-a face cu nave incendiare, dacă vîntul nu va slăbi, dacă nici un recif ascuns sau banc de nisip nu-i va nenoroci.

Înspre nord, cerul se întunecase. Musonul bătea bine, dar Struan ştia că în aceste ape vîntul putea să se rotească chiar şi cu un cart sau mai bine cu o primejdioasă bruschețe, aşa cum se putea ridica din valuri şi o furtună dezlănțuită. Cum nava lui purta atît de multă velatură, se afla în mare pericol, pentru că vîntul îi putea sfîşia pînzele înainte de a apuca el să le terțaroleze, sau îi putea rupe catargele. Apoi mai erau numeroasele recife şi bancuri de nisip pîndind să spintece pîntecele navei. Pentru aceste ape nu existau hărți, însă Struan ştia că numai viteza îi putea salva şi ajuta să ajungă la adăpost. Un *joss* bun!

— *Gott im Himmel!* exclamă Mauss, care se uita prin binoclu. E *Lotus! Silver Lotus!*

Struan smulse binoclul şi-l îndreptă spre flamura ce flutura în vîrful joncii celei mari: o floare de argint pe un fundal roşu. Nu era nici o îndoială. Era chiar *Silver Lotus,* flamura lui Wu Fang Choi, regele piraților, al cărui sadism ajunsese de pomină, ale cărui flote nenumărate bîntuiau şi stăpîneau coastele întregii Chine de Sud, şi primeau tribut pe o mie de mile spre nord şi spre sud. Se bănuia că bîrlogul lui se afla în Formosa.

— Ce naiba caută Wu Fang Choi prin apele astea? întrebă Mauss.

Din nou simți cum îşi face loc în sufletul lui acel sentiment ciudat de speranță şi teamă în acelaşi timp. O, Doamne, facă-se voia ta.

— Tezaurul, mîrîi Struan. Precis că din cauza tezaurului. Altfel n-ar risca Wu Fang Choi niciodată pînă aici, niciodată, cînd ştie că flota noastră se află atît de aproape.

De ani de zile, portughezii şi toți ceilalți negustători îi plăteau tribut lui Wu Fang Choi pentru a-şi asigura libera trecere a navelor. Tributul era mai puțin costisitor decît pierderea unei nave comerciale, iar joncile lui piratereşti curățaseră aproape complet mările Chinei de Sud de ceilalți pirați. Dar de cînd cu un an înainte îşi făcuse apariția forța de

expediție, negustătorii britanici refuzaseră să mai plătească tribut pentru libera navigație, iar unele dintre flotele lui Wu Fang Choi începuseră să jefuiască, atacînd căile maritime şi coastele din apropiere de Macao. Patru fregate ale marinei regale dibuiseră şi distruseseră cele mai multe dintre joncile pirat, iar pe cele scăpate le urmăriseră pînă în Golful Bias, un fel de rai al piraților de coastă, la vreo patruzeci de mile la nord de Hong Kong. Acolo fregatele dăduseră iama în joncile şi sampanele piraților şi incendiaseră două sate de-ale lor. De atunci flamura lui Wu Fang Choi nu mai îndrăznise să fluture prin preajmă.

De pe nava amiral a piraților se auzi o bubuitură de tun şi spre uimirea tuturor, toate joncile în afară de una singură puseră prova în vînt şi coborîră velele mari, lăsînd numai velele mici, doar atît cît să poată deriva sub vînt. O joncă mică se desprinse din flotă şi începu să străbată mila ce o mai despărțea de *China Cloud.*

— Cîrma banda în vînt! porunci Struan, şi *China Cloud* intră cu prova în vînt, velele începură să fluture, pocnind primejdios, nava îşi pierdu viteza şi apoi aproape se opri. Ține-o în vînt!

— 'Țeles, sir!

Struan cerceta cu binoclul jonca cea mică. În vîrful catargului flutura un steag alb.

— Pe Dumnezeu! Ce naiba pun la cale? Chinezii nu folosesc niciodată steagul de armistițiu!

Cealaltă navă se apropie şi cu cît o distingea mai limpede, cu atît era mai uluit văzînd la bord un european uriaş, cu o barbă neagră, înveşmîntat în costum marinăresc de luptă, sabie de abordaj la brîu, care ținea timona joncii. Lîngă el era un puştan chinez, înveşmîntat cu fast în robă lungă, verde de brocart, pantaloni şi cizme negre. Struan îl văzu pe european îndreptîndu-şi ocheanul cel lung spre *China Cloud.* După o clipă, acesta puse ocheanul deoparte, rîse în hohote şi făcu semne cu mîna. Struan îi trecu binoclul lui Mauss.

— Ce ai de zis de individul acela? şi se aplecă spre căpitanul Orlov, care privea cu un ochean spre joncă. Căpitane?

— Pirat, cu siguranță! zise Orlov şi-i întinse ocheanul lui Robb. Încă un zvon se confirmă – Wu Fang Choi are în flota lui şi europeni.

— Dirk, dar de ce au coborît cu toții velele? îl întrebă Robb îmboldit de neîncredere.

— O să ne spună solul lui! Struan se duse pînă la balustrada dunetei. Hei, domnule, îl strigă el pe Cudahy, fii gata să le trimiți o ghiulea peste prova!

— 'Nțeles, sir! şi Cudahy se repezi la primul tun şi-l orientă.

— Căpitane Orlov! Pregăteşte barca cea mare. Şi condu echipa de abordaj, dacă nu cumva o să-i trimitem la fund.

— Dirk, dar de ce să trecem la abordaj? îl întrebă Robb în vreme ce se apropia de el.

— Nici o joncă de pirat să nu se apropie la cincizeci de iarzi. S-ar putea să fie o navă incendiară, sau încărcată cu pulbere de puşcă. În vremuri ca cele pe care le trăim, e mai bine să fii pregătit pentru tot felul de blestemății.

Plin de sine, Culum se arătă pe scara de acces îmbrăcat în ținută de marinar – cămaşă groasă de lînă, vestă de lînă, nădragi largi şi încălțări de sfoară împletită.

— Hello, fiule, îl întîmpină Struan.

— Ce se întîmplă aici?

Struan îi explică şi apoi adăugă:

— Fiule, hainele îți vin numai bine. Arăți mult mai bine.

— Mă simt mult mai bine, îi răspunse Culum, stînjenit şi nu prea în apele lui.

Cînd jonca pirat ajunse la o sută de iarzi distanță, *China Cloud* îi trimise un proiectil peste prova şi Struan puse mîna pe o portavoce.

— Puneți în pană! strigă el. Altfel vă spulber de pe fața apei!

Ascultătoare, jonca se puse cu prova în vînt, coborî velele şi începu să deriveze, împinsă de curentul puternic.

— Ahoy, *China Cloud!* Cerem îngăduința să urcăm la bord, strigă individul cu barbă neagră.

— De ce şi cine sînteți?

— Căpitanul Scragger, mai demult din tîrgul Londrei, îi strigă drept răspuns individul şi hohoti. Vreau să-ți zic o vorbuliță la ureche, înălțimea voastră, domnule Struan. Numai în patru ochi!

— Vino la bord singur, neînarmat.

— Flamura de armistițiu, căpitane?

— Da, spuse Struan şi se duse la balustrada dunetei. Ții tunul pe joncă, domnule Cudahy.

— Țin tunul pe joncă, sir!

Din joncă fu coborîtă o mică barcă, Scragger urcă iute în ea şi începu să vîslească spre *China Cloud.* În vreme ce se apropia, începu să cînte de unul singur cu o voce plăcută, veselă. Un cîntec marinăresc: „Trimite-l pe individ la fund!”

— Cam îngîmfat tipul! spuse Struan, amuzat fără să vrea.

— Scragger nu e un nume prea obişnuit, spuse Robb. Nu cumva sora bunicii Ethel s-a căsătorit cu un Scragger din Londra?

— Mda, şi eu tot la asta mă gîndeam, flăcăule, spuse Struan zîmbind. Poa' c-avem şi noi o rudă care-i pirat.

— Da' nu sîntem piraţi cu toţii?

Struan zîmbi şi mai încîntat.

— În mîinile tale Nobila Casă va fi la adăpost. Eşti deştept... chiar mai deştept decît eşti chiar tu dispus să recunoşti! Se uită din nou spre barca cea mică. Îngîmfat tip.

Scragger părea să fie de vreo treizeci şi ceva de ani. Părul lung, neîngrijit şi barba îi erau negre ca pana corbului, avea nişte ochi de un albastru deschis, dar mici, şi nişte mîini groase ca nişte şunci, în urechi cercei de aur, şi o cicatrice de pumnal îi însemna obrazul stîng. Îşi legă bărcuţa frumos şi apoi începu să se cațere cu uşurința unui om cu experiență pe plasa de abordaj. Cînd sări pe punte îşi duse mîna iute la moţul din frunte într-un gest de ironic respect spre dunetă şi făcu o plecăciune studiată.

— 'Neaţa, înălţimea voastră! apoi către marinarii care se uitau cu gura căscată la el: 'Neaţa, camarazi! Şefu meu, Wu Fang Choi, vă pofteşte drum bun spre casă!

Rîse şi-şi arătă dinţii stricaţi, apoi se sui pe dunetă şi se opri dinaintea lui Struan. Era mai mic decît Struan, dar mai spătos.

— Să mergem sub punte!

— Domnule Cudahy, percheziţionează-l!

— Avem flamură de armistiţiu şi nu-s înarmat, adevărul adevărat. Mă jur, aşa să-mi ajute mie! spuse Scragger, icoană a sincerităţii.

— Ai să fii percheziţionat oricum!

Scragger se lăsă percheziţionat.

— Tai-Pan, eşti mulţumit?

— Deocamdată.

— Atunci să coborîm. Numai noi doi. Aşa cum am zis.

Struan îşi verifică capsele pistolului şi-i făcu semn lui Scragger s-o ia pe scară spre cabină.

— Voi ceilalţi rămîneţi pe punte.

Spre uimirea lui Struan, Scragger porni să străbată nava cu uşurința unuia care era familiarizat cu ea, de parcă mai fusese la bordul ei. Cînd ajunse în cabină, se trînti în fotoliul adînc, marinăresc şi-şi întinse picioarele cît erau de lungi, încîntat.

— 'Nain' de-a-ncepe, să-mi ud şi eu gîţiţa, de nu te supără. Cîn' tragi la rame te-apucă setea.

— Rom?

— Brandy, ah, brandy! Şi de-ai cumva vreun butoiaş în plus, n-aş avea nimic împotrivă.

— Ce să faci cu el?

— Să mă-nseninez şi eu! Scragger avea nişte ochi ca oţelul. Arăţi taman aşa cum mi-am închipuit.

— Ziceai că eşti de prin tîrgul Londrei?

— Mda, aşa-am zis. Da' acum multă vreme în urmă. Ah, mulţam! îi spuse Scragger, luînd o stacană cu brandy din cel mai bun, îl adulmecă cu duioşie, apoi îl dădu duşcă, oftă şi-şi mîngîie mustăţile unsuroase. Ah, brandy, brandy! Tare bine-mi face la inimioară!

Struan îi umplu din nou stacana.

— Mulţam, Tai-Pan.

Struan începu să se joace cu pistolul.

— Şi cam din care parte a Londrei eşti?

— Shoreditch, camarade. De-acolo de unde m-am născut şi am crescut.

— Şi numele de botez?

— Dick. De ce?

Struan ridică din umeri.

— Acum să trecem la afaceri, îi spuse el, şi-şi puse în minte să trimită cu următoarea poştă o scrisoare să afle dacă pe nepotul sorei bunicii sale îl chema Dick Scragger.

— Aşa-m să şi fac, Tai-Pan, aşa-m să şi fac. Wu Fang Choi vrea să stea de vorbă cu tine. Numai cu tine. Acum.

— În legătură cu ce?

— Ni' eu nu l-am ispitit, da' ni' el nu mi-a zis. Du' şi adă-l pe Tai-Pan, mi-a zis. Şi am venit! Goli stacana, apoi i se adresă cu un zîmbet linguşitor: Ai la bord un tezaur întreg, aşa umblă vorba. Mda?

— Spune-i că-l pot întîlni aici. Poate veni la bord singur şi neînarmat.

Scragger izbucni în hohote de rîs şi începu să se scarpine din obişnuinţă, stîrnind păduchii de care era plin.

— Tai-Pan, doa' ştii şi tu că n-are să facă una ca asta în ruptu' capului, şi oricum tot tu o să te duci la el pe nava lui fără nici un fel de pază. L-ai văz't pe puştiul din barca mea?

— Da.

— E fiu-su cel mai june. O să stea aici zălog. O să vii numai tu la bord, chiar înarmat, de pofteşti aşa, iar puştiul rămîne aici.

— Şi dacă ţîncul se dovedeşte a fi doar feciorul vreunui culi îmbrăcat dichisit, şi eu rămîn fără cap?

— O, da' de unde! îi răspunse Scragger îndurerat. Doar ai cuvîntul meu chezaş, pe Dumnezeul meu, şi pe-al lui. Doar nu sîntem o adunătură ordinară de piraţi. Avem vo trei mii de nave în flota noastră şi noi stăpînim toată coasta asta după cum prea bine ştii. Şi ai cuvîntul meu chezaş, pe Dumnezeul meu. Şi pe-al lui.

Struan băgă de seamă cicatricea albită de la încheieturile mîinilor lui Scragger şi bănui că la fel trebuie să aibă şi la glezne.

— Ce caută un englez ca tine alături de el?

— Chiar aşa, camarade, ce caut, hm? îi replică Scragger ridicîndu-se în picioare. Pot să-mi mai torn puţină tărie? Mulţam tare mult! îşi aduse singur sticla pe masă şi se aşeză din nou. În flota lui să to' fim vo cinj' de-ngleji. Şi vo cinşpe din alţi europeni, mai mult americani, un franţuz. Căpitani, turnători de tunuri, tunari, marinari. De meserie, io îs nostrom, continuă el plin de vervă, îmboldit de brandy. Acum vo zece ani sau mai bine am naufragiat pe o insulă spre nord. Păgînii ăia împuţiţi de pui de lele m-au prins şi m-au făcut sclavul lor, japoni erau. Şi m-au vîndut la alţi pui de lele şi păgîni, da' eu am fugit şi m-am prins cu Wu Fang. Cînd a aflat că-s nostrom şi că mă pricep la mai toate, mi-a dat şi mie o pîine la el! Goli stacana, rîgîi şi o umplu din nou. Şi acum mergem sau nu?

— De ce nu rămîi la mine acum? Pot să-mi croiesc drum prin flota lui Wu Fang frumuşel cu tunurile.

— Mulţam, camarade, da' mie îmi place aşa cum e.

— Cîtă vreme ai fost ocnaş?

Stacana lui Scragger se opri brusc în aer şi pe faţa lui apăru o expresie de prudenţă.

— Destul de multă vreme, camarade! Se uită la cicatricele de la mînă. Urmele de la fiare, mda? Ei, urmele astea le păstrez de doişpe ani.

— De unde ai evadat? De la Botany Bay?

— Da, da, de la Botany Bay! spuse Scragger deodată plin de bunăvoinţă. Pe cînd eram abia un puşti am încasat cinşpe ani, cel mai puţin că eram mai tînăr, abia vo doujcinci. Cîţi ani ai?

— Destui.

— Io n-am ştiut niciodată prea bine. Să am treijcinci, sau patrujcinci. Mda. Cinşpe ani c-am pleznit un căcăcios de marinar pe o căcăcioasă de fregată.

— Ai avut noroc că nu te-au spînzurat.

— Da, mare noroc! şi Scragger rîgîi încîntat din nou. Îmi place să sporovăiesc cu 'mneata, Tai-Pan. E altceva decît cu ăia ai mei. Mda, deportat de la Blithy. Nouă luni pe mare, în lanţuri, alături de alţi patru

sute de nenorociți, şi la fel erau şi femeile de toate felurile. Puşi în lanțuri, în cală. Numa apă chioară, pezmet, fără o buca' de carne. Nouă luni şi mai bine. Nu aşa trebuie pedepsit un om, chiar deloc. Din noi doar o su' de-au ajuns să ajungă în port. La Sidney ne-am răsculat, ne-am rupt lanțurile. Le-am făcut de petrecanie la toți caralii ăia băşinoşi, ş-un an am tot hălăduit prin păduri, după aia am dat de-o corabie. O corabie comercială! Scragger rîse parşiv. Da, cu corăbii comerciale ne-am mai ținut şi noi sufletul! Se uită în adîncul stacanei lui şi zîmbetul îi dispăru. Mda, nadă de spînzurătoare, asta eram sortiți să fim cu toții, şi Dumnezeu să-i bată pe toți caralii ăştia căcăcioşi, mîrîi el, rămînînd o vreme tăcut, adîncit în propriile lui amintiri. Da' pîn' la urmă am naufragiat, aşa cum ți-am spus, şi a urmat ce-a urmat.

Struan îşi aprinse un trabuc.

— Şi de ce să fii în solda unui pirat blestemat şi ticălos ca Wu Fang?

— Să-ți spun de ce, camarade. Îs liber ca pasărea cerului, am trei neveste şi haleală cît încape în mine, şi başca nişte parale, ba îs şi căpitan de navă. Se poartă cu mine mai bine decît toți cei de-un neam cu mine, fir-ar să fie ei afurisiți. Bată-i Dumnezeu să-i bată de neamuri. Da. Pen' ei nu-s decît bun de agățat în spînzurătoare. Cu Wu Fang e altceva. Şi unde ar mai putea unul ca mine să aibă şi neveste şi haleală, şi parte din pradă, fără să-l încerce teama de poliței şi de spînzurătoare? Ei? Se ridică în picioare. Ei, ce zici, vii de bună voie cu mine aşa cum ți-a cerut, sau trebuie să-ți luăm nava cu asalt?

— Să-mi luați nava cu asalt, căpitane Scragger! Dar mai întîi termină-ți băutura. Că şi aşa o să fie ultima dată cînd guşti din aşa ceva pe lumea asta.

— Noi sîntem mai bine de-o su' de nave contra ta!

— În mintea ta precis că mă socoteşti un nebun de legat. Wu Fang n-o să se aventureze niciodată în carne şi oase prin apele astea. Niciodată. Nu atîta vreme cît navele noastre de război sînt de cealaltă parte a Hong Kong-ului. Wu Fang nu-i cu flota asta.

— Tai-Pan, eşti deştept foc! chicoti Scragger. „Şi doar mi s-a spus dinainte ca să ştiu. Mda. Wu Fang nu-i cu noi, da' e în schimb amiralul şef, Wu Kwok, fratele lui mai mare. Şi ficior-su. Ăsta-i adevărul adevărat.

— Scragger, adevărul are multe fețe, îi replică Struan. Şi acum şterge-o la dracu' de pe nava mea. Numai navele voastre au flamura de armistițiu. Am să vă arăt eu cîte parale dau pe afurisita voastră de flotă de piraței blestemați.

— Aşa să fie, Tai-Pan, numa' să ai măcar juma' de şansă. A, da, am uitat, spuse el şi scoase la iveală o pungă mică de piele, legată la gîtul lui, din ea luă o bucată de hîrtie şi o împinse pe masă spre Struan. Trebuia să-ți dau şi asta, mai adăugă şi fața i se schimonosi într-un zîmbet batjocoritor.

Struan desfăcu bucata de hîrtie. Purta sigiliul lui Jin-qua. Şi în ea era învelită una dintre jumătățile de monedă.

Capitolul zece

Struan stătea degajat la prova bărcii lui celei mari, cu mîinile vîrîte mult în buzunarele mantalei sale groase de marinar, la încheietura mîinii cu unul din fiarele lui de luptă, pistoale la brîu. Marinarii lui vîsleau încordați, înarmați pînă-n dinți. Scragger stătea la mijlocul bărcii, lălăind ca un beţivan un cîntec marinăresc. La o sută de iarzi în față se afla nava amiral a flotei piraților. Printr-o înțelegere prealabilă cu Scragger, la insistențele lui Struan, nava amiral se desprinsese de grupul protector al restului flotei de jonci şi se deplasase mai aproape de țărm, la numai cîteva sute de iarzi sub vîntul navei sale *China Cloud.* Avînd numai o mică velă la pupa, pentru a o ține sub vînt, nava amiral se afla în bătaia tunurilor de pe *China Cloud,* la cheremul ei. Restul armadei de jonci stătea într-o poziție de blocadă în jurul celor două nave.

Struan ştia că era primejdie mare să urce singur la bordul navei pirat, dar jumătatea aceea de monedă nu-i mai lăsa cale de alegere. L-ar fi luat cu el şi pe Mauss, era nevoie şi de un tălmaci, iar Mauss era un diavol cînd era vorba să se bată. Dar Scragger respinsese ideea.

— Numai tu, Tai-Pan. La bord îs destui din ăia care sporovăiesc şi pe păgîneşte şi pe englezeşte. Numai tu singur. Dacă vrei, cu cîte arme pofteşti, da' numai tu. Asta-i!

Înainte de a pleca de pe *China Cloud,* Struan dădu ultimele ordine în fața lui Scragger.

— Dacă nava amiral ridică velele, şterge-o de pe fața apei. Dacă într-un ceas nu sînt înapoi, şterge-o de pe fața apei ca şi cum n-ar fi fost.

— Ei, Tai-Pan, interveni Scragger stînjenit, chinuindu-se să schițeze un zîmbet, nu-i cazu' de una ca asta cînd eşti poftit aşa frumos. Ba chiar deloc. Flamura de armistițiu, camarade!

— Şterge-o de pe faţa apei. Dar înainte de asta, îl iei pe ţînc şi-l spînzuri de vergă!

— Nici o grijă! îi răspunse Orlov întunecat. Ţîncu-i ca şi mort şi nu părăsesc apele astea cîtă vreme mai rămîne o singură joncă în stare să plutească, Isuse Cristoase!

— Ramele sus! ordonă Struan şi barca se lipi de joncă.

O sută de piraţi stăteau de-a lungul balustradei sporovăind, zîmbind. Struan cercetă sabordurile tunurilor. Cîte douăzeci într-un bord, patruzeci de tunuri. Se urcă pe scara de acces, şi de îndată ce se văzu pe punte ochii îi fugiră la tunuri şi observă că erau în bună rînduială, butoiaşele cu pulbere înşirate peste tot, numeroase ghiulele incendiare şi asfixiante, nava pirat avea o mulţime de oameni la bord. Peste tot murdărie, dar nici un semn de boală sau de scorbut. Velele erau în bună stare, arborada perfectă. Greu de cucerit nava asta, dacă se ajunge la lupta corp la corp, dar cu puţin *joss,* pentru *China Cloud* nu va fi mare lucru s-o scufunde.

Porni pe urmele lui Scragger, coborînd spre cabina principală, de sub puntea pupa, reţinînd aproape fără să vrea coridoarele, locurile periculoase, în cazul în care ar fi trebuit să-şi croiască drum înapoi. Ajunseră într-o cameră de aşteptare plină ochi de oameni. Scragger îşi croi drum prin mijlocul lor către o uşă aflată în celălalt capăt, urmăriţi de un chinez feroce care-l înjura de zor pe Scragger şi arăta spre armele lui Struan. Dar Scragger urlă la el în dialectul cantonez, arătînd plin de dispreţ spre mulţimea gărzii cu o mînă, în vreme ce cu cealaltă deschidea uşa.

Pătrunseră într-o cabină enormă. Perne murdare erau împrăştiate pe un podium pe care trona o măsuţă joasă, lăcuită în stacojiu. Şi încăperea, ca şi nava, puţea de sudoare şi duhoare de peşte stricat şi sînge. Dincolo de podium un şir de zăbrele şi mai încolo peretele de rezistenţă transversal al navei. Totul bogat sculptat, şi în cealaltă parte, unde dormea mai marele amiral, numai draperii. Imposibil să vezi ce se afla dincolo, îi trecu lui Struan prin minte, dar destul de uşor să slobozi un foc sau să-ţi strecori spada printre ele. Băgă de seamă şi cele patru hublouri cu gratii, şi cele şase felinare cu ulei atîrnate de grinzile transversale. În grilaj se deschise o uşă. Wu Kwok era îndesat, mătăhălos şi cam de vîrstă mijlocie. Avea o faţă rotundă ce trăda cruzime, o coadă lungă de păr îmbîcsit de uleiuri. Roba bogată de mătase verde, legată peste pîntecul voluminos, era pătată de grăsime. În picioare purta nişte cizme marinăreşti dichisite, iar la încheietura mîinii se vedeau o mulţime de brăţări scumpe din jad. Îl cîntări cu respect pe

Struan o vreme, apoi îi făcu semn să urce pe podium, iar el se aşeză de o parte a mesei. Struan luă loc de cealaltă parte. Scragger se rezemă de uşa închisă, scărpinîndu-se absent, cu un zîmbet viclean pe față.

Struan şi Wu Kwok se uitară unul la celălalt fără să clipească, neclintiți. În cele din urmă, Wu Kwok ridică încet o mînă şi un servitor aduse nişte bețişoare de mîncat, căni, ceai şi nişte plăcinte de lună – plăcinte delicate din făină de orez, micuțe, umplute cu cremă de ouă de culoarea lămîiei – şi o farfurie de dim sum asortate. Dim sum nu erau altceva decît nişte prăjiturele fine din aluat de orez, umplut cu crevete, carne de porc prăjită, pui, peşte sau legume. Unele erau fierte, altele prăjite bine. Servitorul turnă ceaiul. Wu Kwok ridică cana şi-i indică printr-un semn lui Struan să facă la fel. Băură în tăcere, cu ochii închişi. Apoi piratul apucă bețişoarele şi alese o prăjitură dim sum. O puse apoi pe farfurioara din fața lui Struan şi-l îndemnă să guste. Struan ştia că, deşi şi lui i se aduseseră bețişoare, Wu Kwok se aştepta să-l vadă mîncînd cu mîna ca orice barbar şi să-şi piardă cinstea obrazului.

Sus, căcat băşit, zise el în gînd, şi mulțumi acelui *joss* de a fi avut parte de May-may. Luă expert bețişoarele şi duse prăjitura la gură, după care aşeză bețişoarele înapoi în suportul lor de porțelan şi începu să mestece cu poftă, încîntat, cînd simți uimirea piratului: deci barbarul era în stare să mănînce ca o persoană civilizată!

Struan luă bețişoarele din nou, alese cu grijă altă prăjiturică de pe platou: cea mai minusculă şi mai delicată, cea mai greu de ținut aşa. Una fiartă, umplută cu crevete, cu aluatul atît de subțire încît părea aproape transparent. O săltă iute, fără nici un efort, rugîndu-se în gînd să n-o scape. Apoi o întinse, oferindu-i-o lui Wu Kwok. Bețişoarele lui Wu Kwok țîşniră în întîmpinare, apucă prăjitura dim sum şi o puse pe farfurioara lui. Dar o fărîmitură de crevete căzu pe masă. Deşi Wu Kwok nu schiță nici un gest, Struan ştia că turba de furie, pentru că se făcuse de rîs. Atunci îi dădu lovitura de grație. Aplecîndu-se, apucă fărîma de crevete şi o puse pe farfurioara lui, după care alese altă prăjitură. Din nou i-o oferi celuilalt. Wu Kwok o luă şi pe asta, şi de data asta nu mai scăpă nici o bucățică.

La rîndul lui, îi oferi şi el una lui Struan şi acesta o luă firesc din aer, şi mestecă plin de poftă, dar pe următoarea o refuză. Era culmea etichetei chinezeşti să te prefaci dinaintea gazdei că mîncarea a fost atît de bună încît nu mai eşti în stare să mai înghiți nici o fărîmă, deşi atît gazda, cît şi musafirul ştiu că ar fi în stare să mănînce încă din plin.

— Camarad, ia şi guste, avem la noi din bugăt! spuse Wu Kwok pe neaşteptate, îndemnîndu-l aşa cum trebuie să facă o gazdă.

Şocul de a-l auzi pe Wu Kwok vorbind în dialectul aspru cockney îi şterse lui Struan aproape toată bucuria de a-l fi făcut pe celălalt să vorbească întîi.

— Mulțumesc. Mă bucur că vorbeşti englezeşte. Aşa o să ne fie mai uşor să ne înțelegem, îi spuse Struan. Mult mai uşor.

— Îhî, aşa este bun, şi Wu Kwok se arătă foarte mîndru că era în stare să vorbească limba barbarilor.

— Unde ai învățat englezeşte?

Struan se aplecă în față şi se scărpină la gleznă. Puntea şi pernele erau infestate de păduchi.

— Unde învățat unu ca tine mănînce ca la un chinez, ei?

Struan alese altă prăjitură.

— Am încercat să învăț şi dialectul din Canton, de mai multe ori, dar nu m-am dovedit un elev prea bun, şi nici limba n-a izbutit să scoată sunetele aşa cum trebuie, spuse el, apoi înghiți prăjitura şi bău puțin ceai. Ceaiul e excelent. De la Soochow?

Wu Kwok clătină din cap:

— Lin Tin. Vreai ceai de la Soochow?

— Lin Tin e mai bun.

— Eu învățat englezeşte de la Scragger şi alți ca el. La mult ani. Mestecă o vreme, apoi din nou îl îndemnă pe Struan să servească din delicioasele bucate. Mai ia halei, preten. Tare ciudat la tine, eu bucoros să intilneşte om ca tine. Să fiu naibii, tu nu om ca toți oameni. Tu trebuie multă zilele ca să moare, multă zilele.

Ochii lui Struan se făcură şi mai verzi ca de obicei şi mai strălucitori.

— În schimb tu o să mori foarte iute. Eu am o metodă diferită de a ta. Acum eşti viu, în clipa următoare eşti mort! şi pocni din degete. Cea mai bună... şi pentru prieteni şi pentru duşmani. Chiar pentru un cîine turbat!

— Ce vorbeşte aşa ciudat la tine, ei? Greu înțelege la tine, îi replică Wu Kwok după un moment de tăcere primejdioasă.

— Cum?

— Tu nu vorbeşte ca la mine. Greu ințelege la tine. Sună altfel la tine.

— Există mai multe dialecte... feluri de engleză, îi replică Struan calm, dîndu-i lui Wu Kwok motive să nu se simtă umilit.

— Se dă mare grangure, Wu Kwok, aşa cum îţi parleam eu înainte, îi explică la rîndul lui Scragger. Grangurii parlesc altfel, se duc la şcoli din alea de ţi-am zis.

— Funia asta de spînzurătoare, Scragger adică, spune adevăr ce la el spune, camarad? Engleza la mine nu-i bun?

— Care vorbeşte dialectul din Canton mai bine, ţăranul sau profesorul? Ţăranul e bun cu limba lui pe cîmp, iar profesorul la el la şcoală.

Wu Kwok se lăsă pe spate rezemat de perne şi bău din cana cu ceai. Apoi rupse tăcerea:

— Am auzit la noi că la tine la bord patru zece lac de argint este.

— De unde ai asta? Struan desfăcu pumnul şi puse pe masă jumătatea de monedă.

— Juma moned, unu favor, adevăr este, camarad?

— Da! răspunse Struan furios pe sine pentru că lunecase cu atîta uşurinţă în capcana lui Jin-qua. De unde o ai?

— De la tata la mine.

— El de unde o are?

— De unde crede tu că ala bandit la el mare Jin-qua pus mîna la el murdar atit repede pe tezaur de patru ori zece lac? Ei, camarad? De la vechi camarad corabie, bun înţeles. Tu la tine la bord are zece lac de la tata la mine! Pîntecul lui Wu Kwok săltă de hohotele sale de rîs. Toarna la înălţime la el nişte beutura, Scragger. El nevoie are acum de asta.

— Wu Fang Choi şi Jin-qua sînt tovarăşi de corabie? îl întrebă Struan cutremurat.

— Aşa, un fel a zice, camarad. Noi apere negoţ pe mare la el că nu atace piraţi cacacios. Noi stapin la marea. Şi atunci cinstit este la el să plăteşte, da? Şi om înţelept baga banii ca ia profit la el, da? Aşa ca noi investeşte banii la afacerile lui cînd şi cînd. Ceaiul, matasele, opiu, bani împrumut! Wu Kwok se apucă cu mîinile de pîntece şi lacrimi de atîta rîs porniră să-i curgă din tăietura ochilor. Aşa ca la noi camarad acum, noi şi Nobila Casa. Ei, camarad, ce alt investiţie mai bun?

— Wu Kwok, ce serviciu îmi ceri să-ţi fac?

— Tai-Pan, noi bei pentru tezaurul şi pentru *joss* la tine. Apoi putem parleşte.

— A lăsat vorbă să-l spînzure pe ţînc de nu se întoarce la bord într-un ceas, interveni Scragger, în vreme ce umplea trei căni mari cu rom. Şi dacă ridici velele, să-ţi şteargă jonca de pe faţa apei şi să-l spînzure pe ţînc.

— Chit de mult e la el ceas, camarad?

— Destul de mult.

Wu Kwok mestecă o vreme o prăjitură.

— O să spinzuri la țînc?

— O să laşi să-l spînzure? Struan scoase ceasul din buzunar şi-l puse pe masă. Jumătate din timpul acordat a trecut.

Wu Kwok acceptă o cană de rom întinsă de Scragger şi începu să bea încet. Struan simți cum i se zbîrleşte părul pe ceafă din cauza încordării. Auzea voalat sporovăială chinezilor afară, trosnetul parîmelor prea întinse, al lemnului. Pe puntea de deasupra se auzi răpăiala uşoară a unei bure de ploaie. Wu Kwok apucă o scobitoare şi începu să-şi curețe dinții, acoperindu-şi politicos gura cu palma. Ploaia se întări.

— Serviciu la Wu Fang Choi, începu Wu Kwok. Flota la tine este doua zece cliperi? Da?

— Nouăsprezece.

— Noua spre zece! La fiecare noi punem flacau al nost'. Tu invețe la ei fie capitani, ofițeri. Noua spre zece oamenii. Tu invețe la ei bine bine. Aşa cum vrei la tine capitani buni fie. Biciue la ei, tiraşte la ei pe sub nava de la cap la cap, face la ei ce vrei, dacă la ei nu asculte, da' nu omoare. Cinci anii ei ai tei sunt, apoi ei vine 'napoi acasa. Următor: peste unu an şi unu ziua noi vrei un cliper. Ca la *China Cloud.* Noi plăteşte argintul chit face tot. Tu dai la noi chit coste şi noi plăteşte argintu'. Da cu tunurile şi velele, şi catargele ca la *China Cloud.* Zece oameni ai nost' merge la Blighty sa vede cum construieşte la cliper, apoi vine cu cliper acasa. Unde şi cum luam la noi cliper, asta stabileşte mai tîrziu... drept, Scragger?

— Mda.

— Apoi, noi dam la tine copil, trei copil, invețe la ei. Trei băieții se invețe fie boiere. Cel mai bun şcol din Londra! spuse Wu Kwok. Nu conteşte chit coste.

— Cele mai bune zdrențe pe ei, cea mai bună îngrijire, la fel haleala şi adăpostul, adăugă Scragger. Să fie crescuți ca nişte boieri get beget. Şi ținuți la cinste cum se cuvine. Universitatea din Cambridge sau Oxford. Da! Fac toată universitatea şi abia apoi se întorc înapoi acasă.

— Păi aici nu e vorba de un serviciu, spuse Struan, ci de mai multe.

— Multe puține, astea serviciu, îi replică Wu Kwok sardonic. Pe Dumnezeu, ei fie aşa cum cerut. Poate eu ia înapoi cele zece lac, şi cele trei zece la fel. Apoi cumpere corabie. Dacă banii, poate cumpere orice, adevăr, camarad? Da, eu mai bine ia argint inapoi şi face afacerea cu Diavol cu Un Ochiu. Cum cheme la el?

— Brock, îi spuse Scragger.

— Da, Brock. Face afacere cu Brock sau altul. Afacerea afacerea. Doar invețe la oamenii. Şi una nava. Întrebat cinstit. Tu spunea da sau nu.

— Eu fac acum altă înțelegere cu tine. Ia-ți înapoi moneda, şi fie că sînt şi eu la bord pe *China Cloud,* fie că nu, încearcă să pui mîna pe tot tezaurul, pe Dumnezeul meu!

— Acum la orizontul este doua sute navele. Eu pierde una suta, două suta navele, nu conteşte. Da' eu iei tezaur, Tai-Pan. Eu iei tezaur.

Struan îşi luă jumătatea de monedă şi se ridică în picioare.

— Facem tîrgul?

— Nu face tîrg. Serviciu. Tu acceptat serviciu. Tai-Panul Nobilei Case nu are la el obrazul, heya? Da sau nu?

— Peste treizeci de zile adu o sută de oameni, din care nici unul să nu fie căutat de vreun mandarin pentru cine ştie ce fărădelegi, toți să ştie să scrie şi să citească. Din ăştia eu am să aleg nouăsprezece ca să fie căpitani. Şi zece oameni care să urmărească construcția navei. Atunci îi iau şi pe cei trei băieți.

— Camarad, asta mare primejdie, spuse Wu Kwok, se adune atîtea oamenii. Drept, Scragger?

— Ei, noi îi putem aduce la Aberdeen să zicem. E drept să fie pe alese, nu-i nici un rău în asta. Ei, aşa în secret?

Wu Kwok se gîndi o vreme.

— Acordu. Trei zece zile, Aberdeen.

— Cliperul ți-l dau în mînă personal, sau lui' Wu Fang Choi, numai în mîna voastră, spuse Struan. Nimănui altcuiva.

— La oricine eu trimite.

— Nu.

— Sau mie, camarade? interveni Scragger.

— Nu, lui Wu Kwok sau lui Wu Fang Choi. În largul mării.

— De ce? întrebă Wu Kwok. Ei, de ce asta? Camarad, ce murdar şmecherie a dracului este la tine la cap?

— O să fie nava ta. Nu dau eu o frumusețe ca aia pe mîna nimănui altcuiva. Unde ți-e obrazul de care ziceai?

— Acordu'! făcu în cele din urmă Wu Kwok. Nu tradare, pe Dumnezeu, sau tu plăteşte din greu.

Plin de dispreț, Struan se îndreptă spre uşă, dar Scragger îi tăie calea.

— Tai-Pan, jurămîntul tău cel sfînt unde-i?

— Scragger, i l-am dat lui Jin-qua. Pe Dumnezeul meu, doar ştii ce înseamnă jurămîntul meu.

Scragger dădu din cap încuviințînd către Wu Kwok şi se dădu deoparte.

— Mulțumesc, Tai-Pan.

— Pentru că văzut la tine cum fost de acordu' cu servici la mine şi aşa frumos şi preten la tine este, Tai-Pan, începu Wu Kwok, tata la mine trimite la tine unu dar şi unu mesaj.

Îi făcu cu mîna un semn lui Scragger, care deschise un cufăr marinăresc, luă din el o legătură şi i-o întinse lui Struan. Din legătură scoase un pavilion – Dragonul şi Leul – şi un jurnal de bord: jurnalul de bord al navei dispărute *Scarlet Cloud.* Struan deschise jurnalul şi îl răsfoi spre ultima pagină:

„16 noiembr. Amiază. N 11° 23' 11" E 114° 9' 8". Furtuna continuă. Putere de uragan. În cartul de mijloc, la trei bătăi de clopot, noaptea trecută, ne-au fost smulse velele, şi catargele şi nava noastră neputincioasă a fost aruncată aici pe reciful Tizard, unde, prin mila Domnului, a ajuns să-şi găsească tihna, cu chila smulsă şi coca găurită.

Noiembr. 18. Ora patru. La nord-est la est au fost zărite patru jonci. Ultimele pregătiri pentru abandonarea navei făcute.

Noiembr. 18. Ora cinci. Cele patru jonci şi-au schimbat drumul şi se îndreaptă acum spre noi. Am distribuit muschete. Am încercat să pregătesc şi un tun, dar unghiul de înclinare al navei nu ne-a îngăduit. Ne pregătim cum putem mai bine. Pentru cazul că sînt pirați.

Noiembr. 18. Ora opt. Atacați. Pirați. Am doborît primul val, dar revin."

Struan închise jurnalul de bord.

— I-ați ucis pe toți?

— Joncile nu din flota regulat a nost', camarad. Cele mai mult.

— I-ați ucis pe toți?

— Tai-Pan, ei murit unii pe alții, eu nu fost acolo.

— Tai-Pan, doar ştii cum sînt ticăloşii ăştia, interveni Scragger. Dacă erau oamenii lui Wu Fang Choi, ți-am mai fi dat noi jurnalul de bord? Wu Fang Choi a auzit de treaba asta. M-a trimis chiar pe mine să văd ce s-a întîmplat acolo. Cînd m-am arătat eu acolo nu mai era nimeni la bord. Nici măcar vreun mort, nimic.

— Ați jefuit-o?

— Doar ştii bine legea mării, Tai-Pan. Naufragiase şi era abandonată. A fost salvată jumătate de încărcătură. Şaisprezece tunuri şi ceva pulbere şi ghiulele.

— Cronometrul unde-i?

Sprîncenele lui Scragger săltară brusc:

— Cum unde? La bordul joncii mele, 'nențeles, deşi habar n-am să folosesc un cronometru. Orişicîtuşi! Cine găseşte păstrează, ei? Cinstit, nu? Dar ştii ce-au făcut ticăloşii ăia, Tai-Pan, ei? L-au lăsat să se oprească, afurisiții. Închipuie-ți! Pe Dumnezeul meu! L-au lăsat să meargă pînă s-a oprit singur. Mi-a trebuit o săptămînă întreagă pînă să găsesc o navă comercială care să aibă cronometru cu timpul Londrei. Una americană, Boston Skylark! Izbucni în hohote de rîs cînd îşi aduse aminte şi apoi continuă: Patru din băieții de pe navă au găsit cu cale să vină cu noi.

— Şi ceilalți?

— Au fost lăsați în bărci, în largul coastelor Filipinelor. Aproape de țărm. Pot să jur. Acum trei, patru săptămîni.

Wu Kwok se foi pe pernele lui şi se scărpină pe îndelete.

— Tai-Pan, la urmă tata la mine spus: Zece taeli pentru una navă care pot trece teafăr şi nevătămat nu mult. Zece taeli şi steag englez fie cruțat şi apărat de Wu Fang Choi. Noi auzit tu ai port nou aici Hong Kong. Spune asta la mandarin al tău.

— Nu-i pot spune decît de un tael.

— Şase cel mai ieftin. Cel mai ieftin. Asta spus tata la mine, fiindcă ştie la el tu negustor tare greu de înfruntat. Şase.

— Unu!

— Stai jos. Noi bei mai departe grog, vine şi halei, îl invită Wu Kwok.

— În cinci minute nava asta a ta va fi măturată de pe fața apei şi ostaticul spînzurat.

Wu Kwok rîgîi.

— Camarad, tu nu spinzure la fiu al meu.

— Bineînțeles, îi replică Struan disprețuitor, ci doar un țînc amărît şi îmbrăcat mai dichisit.

Wu Kwok zîmbi superior şi bău pe săturate.

— Tu la tine tare deştept, Tai-Pan. Doi taeli pentru una navă. Spune asta la mandarin al tău, ei? Şi ştii ce mai? Păstreze ținc acela la tine, spînzura la el, aruncat la el în mare, e a teu. Aduce la noi la bord şi dacă tu vrea eu spinzure la el.

— Cum? explodă Scragger. Puştiul nu-i fiul tău?

— 'Nențeles, Scragger, că nu. Tu crezi că eu sînt tîmpit? răspunse tăios Struan. Eu ştiu care-i valoarea jurămîntului unui ticălos! şi porni cu paşi mari spre uşă.

— Dar era şi jurămîntul meu şi al tău! exclamă Scragger îngrozit, adresîndu-i-se lui Wu Kwok. Am jurat amîndoi. Ai zis că-i fiul tău. Aşa mi-ai spus, pe Dumnezeul meu.

— Tai-Pan nu a adus fiu la el la navă la mine, ei? Atunci de ce eu pune fiu la mine la navă la el, ei?

— Dar am jurat în fața lui, pe Dumnezeul meu! Asta-i înşelătorie curată!

Wu Kwok se ridică în picioare foarte încet.

— Tu spui la mine inşelător, camarad?

— Stai, stăpîne, nu, replică iute Scragger, străduindu-se să nu i se citească furia pe față. Era doar jurămîntul meu. Noi ne ținem jurămîntul. Cu ai noştri nu-i cinstit aşa cum am făcut, dar numai cu ai noştri. Asta-i tot.

Wu Kwok scutură obosit din cap în vreme ce se retrăgea spre bîrlogul lui de dormit.

— Barbarii ăştia tare ciudat la ei, camarad. Tare ciudat la ei.

Şi uşa cu zăbrele se închise în urma lui. Scragger ieşi pe punte. Dumnezeule, îi trecu lui prin minte, aproape plîngînd de furie, Dumnezeule, asta pune vîrf la toate. Am să mă socotesc eu cu ticălosul ăsta de păgîn care face amor cu rațele, pe Dumnezeu, să vezi dacă n-am s-o fac. Da' nu înainte să fie aleşi oamenii aceia. Nu, nu înainte. Nu înainte, pe Dumnezeu, fiindcă asta o să strice totul. Dar după aia, pe Dumnezeu... după aia...

Capitolul unsprezece

China Cloud îşi croi drum prin rafalele ploii, îndreptîndu-se spre coasta de sud a Hong Kong-ului, ca să răzbească spre principalul port din partea de nord. Familia Struan lua masa în cabina principală: stridii înăbuşite, cîrnați afumați, peşte afumat, varză călită şi slănină, pui fripți, pesmeți marinăreşti, plăcintă de mere, plăcintă cu fructe conservate. Vin alb sec, răcit în mare, şampanie. Şi ceai.

— Patruzeci de lac – patru monede! spuse Robb, jucîndu-se cu mîncarea din farfurie. Una dintre ele lui Wu Fang Choi. Unde-s celelalte trei?

— Jin-qua şi-a păstrat una, sigur. Poate chiar două, preciză Struan, şi întinse mîna şi se servi cu încă un hering afumat.

— Sîntem obligați să împlinim acum un serviciu enorm, spuse Robb. Care pentru diavolii ăia înseamnă numai zece lac de argint. Cu un cliper ca *China Cloud* în mîinile lor, ei bine, pot devasta pînă şi fregatele. Pot fi tăiate toate căile maritime ale întregului imperiu asiatic. O navă... şi zece oameni pentru a fi în stare să construiască mai multe. Nouăsprezece pregătiți să fie căpitani... pentru a fi în stare să învețe la

rîndul lor pe alții. Sîntem şi noi prinşi în capcană... şi viitorul nostru. Cumplit.

— Jin-qua te-a păcălit. Te-a păcălit, insistă Culum.

— Nu. A fost doar mai deştept decît mine, asta da, dar nici aşa nu e bine spus. Eu n-am fost destul de deştept pentru el. Eu, fiule! Nu el. Cînd te aşezi la masă ca să închei o afacere, fiecare dintre părți e obligată să încheie afacerea în condiții cît mai avantajoase posibil. Foarte simplu. Mda, eu n-am fost la fel de bun ca el. Dar chiar dacă m-aş fi gîndit că aceste monede vor fi împărțite între mai mulți... şi tot ar fi trebuit să accept condițiile aşa cum a dorit el. N-am avut de ales, chiar deloc.

— Dirk, dacă pe tine au reuşit să te îmbrobodească, atunci spune-mi eu ce şanse aş mai putea să am în fața lor? Sau Culum?

— Nici una. Dacă nu veți fi gata să judecați cu capetele voastre şi să învățați din greşelile altora. Şi să nu-i tratați pe chinezi aşa cum ați trata pe unii de-ai noştri. Sînt cu totul altfel.

— Da, sînt altfel, spuse Culum. Urîți, respingători, păgîni. Şi imposibil să-l deosebeşti pe unul de celălalt.

— Nu-s de aceeaşi părere. Am vrut să spun că ei gîndese cu totul altfel, adăugă Struan.

— Şi atunci cum să te descurci cu ei, tată?

— Dacă aş fi ştiut, aş fi cîştigat eu de fiecare dată. Dar ei au cinci mii de ani de experiență, asta-i tot. Acum dă-mi şi mie nişte varză călită. Bun băiat.

Culum îi întinse farfuria şi Struan îşi luă o a treia porție.

— Dirk, tu nu pari deloc tulburat, îi spuse Robb. Cu asta s-ar putea să ne ruinăm cu totul. Să ducem de rîpă tot comerțul cu Asia.

— Robb, tu nu prea vrei să mănînci. Nici tu, Culum. Mîncați. Struan rupse o pulpă de pui şi o puse pe farfurie. Situația nu e chiar atît de neagră cum pare, ba chiar deloc. Mai întîi cei nouăsprezece oameni, da, vor spiona pentru Wu Fang Choi şi ticăloşii lui. Dar pentru ca să putem să-i învățăm ceva, vor trebui să învețe englezeşte, da? Şi dacă vom putea să vorbim cu ei, de ce să nu le schimbăm gîndurile, ei? Din pirați în cetățeni folositori, ei? Poate să facem din ei chiar şi nişte creştini. Nouăsprezece şanse de a-i aduce de partea noastră. Şanse destul de bune, aş zice. Şi dacă trec de partea noastră, chiar dacă numai unul din ei trece, o să aflăm şi noi bîrlogurile piraților. Apoi o să fie la cheremul nostru şi o să-i putem distruge în voie. În al doilea rînd – cliperul – peste un an şi o zi va trebui să mă gîndesc la o confruntare

navală, asta-i tot. Am să le predau nava aşa cum am promis, apoi o trimit la fund. N-am promis că n-am s-o scufund.

— De ce să nu le-o predai şi să le pui în cală nişte butoaie cu pulbere şi un fitil care să ardă încet? Ei? spuse Robb.

— Wu Kwok e prea deştept să nu se prindă la şmecheria asta.

— Nu există nici o posibilitate ca să prindem nişte mine în afara cocii, sub linia de plutire?

— Poate că ar fi posibilă şi una ca asta. S-ar putea să nu le bage în seamă. Dar şi atunci cînd ai căzut într-o capcană trebuie să încerci o cale de a ieşi din ea, dar nu poți încălca un jurămînt sfînt odată dat. Nu merge cu nici o şmecherie. Ne facem de ruşine pentru o suta de ani încolo. Am să-l ucid pe Wu Kwok.

— De ce?

— Pentru ca să-l învăț ce valoare are un jurămînt. Şi pentru a ne proteja şi noi în cursul generației viitoare.

Se lăsă tăcere.

— Credeam că peste cinci luni pleci spre țară, spuse Robb.

— Am să plec. Cînd va fi gata am să vin şi eu cu noua navă. O să-i punem numele de *Lotus Cloud*. Struan se şterse la gură cu un şervețel. Înțeleg interesul lor pentru navă şi pentru pregătirea oamenilor. Dar de ce să-i ducem pe cei trei băieți la şcoli ca pe nişte boieri? Asta uite că n-o înțeleg. Copiii ăştia mă îngrijorează şi nu ştiu de ce.

— Vor fi băieții lui Wu Kwok?

— Copiii sau nepoții lui, cu siguranță. Dar de ce? Ce cîştigă prin asta?

— Tot ce înseamnă a fi englez, toate secretele noastre, spuse Culum.

— Nu, fiule. Asta se potriveşte şi la copii ca şi la ceilalți oameni. Aici e mai mult la mijloc. Copiii vor fi mai uşor de convertit la principiile noastre. Wu Fang Choi şi Wu Kwok trebuie să se fi gîndit şi ei la asta. De ce oare sînt gata să-şi piardă astfel trei dintre fiii lor? De ce ca pe nişte boieri şi nu ca nişte căpitani sau oşteni sau constructori de nave, armurieri, sau în orice branşă în care le-ar fi fost utili? De ce ca pe nişte boieri?

Nu au fost în stare să-i răspundă.

Cînd *China Cloud* răzbi prin canalul de vest în portul Hong Kong, Struan apăru pe dunetă, pentru a se alătura lui Robb şi Culum. Ploaia încetase şi bătea un vînt destul de tare. Se lăsa seara. Struan se simțea

încîntat, înviorat, senin. Dar îndată ce păşi pe punte, seninătatea i se spulberă.

— Dumnezeule mare!

Portul era plin de nave comerciale obişnuite în comerțul cu Asia, şi de flota militară a marinei regale. Malul era sufocat de corturile care-i adăposteau pe cei patru mii de militari din forța expediționară. Dar ceea ce-l şocă cu adevărat pe Struan erau sutele de sampane înghesuite dincolo de promontoriul Glessing. Mulțime de jonci şi sampane mişunau, unele plecînd, altele abia sosind. Mii de colibe minuscule răsăriseră ca nişte ciuperci dezgustătoare pe una din pantele dealurilor.

— De cînd am venit de la Canton, chinezii continuă să dea năvală, spuse Culum. Numai Dumnezeu mai ştie cît de mulți au sosit. Ne înghit pur şi simplu. Cel puțin patru sau cinci mii. Sosesc cu sampanele şi joncile şi dau buzna pe țărm de nu se mai termină. Apoi sînt înghițiți de mulțime. Noaptea, blestemații se strecoară furiş şi fură tot ce poate fi furat.

— Dumnezeule mare!

— La început au dat năvală în toată insula. Apoi l-am convins pe Longstaff să le repartizeze panta aceea de deal deocamdată. Au botezat-o Tai Ping Shan, sau cam aşa ceva.

— Mie de ce nu mi-ați spus nimic?

— Am vrut să vezi cu ochii tăi, aşa ne-am gîndit unchiul şi cu mine. Cîteva ore în plus tot nu schimba cu nimic. Europenii, în afară de soldați, sînt cam o sută cincizeci. Şi Longstaff îşi smulge puținul păr ce i-a mai rămas în cap. În fiecare noapte găseşti cîte zece, cincisprezece cadavre de chinezi în port. Ucişi sau înecați.

— Ca să-ți poți crede ochilor trebuie să vezi mizeria asta cu ochii tăi, spuse Robb. Şi cum trăiesc! Era loc destul pentru toți, dar acum vin grămadă, cu fiecare maree.

— Ei, făcu Struan, aşa n-o să ducem lipsă de culi şi nici de mînă de lucru. Se întoarse spre Orlov. Salută nava amiral şi trimite în numele tău un mesaj: „Acordați-ne permisiunea să ancorăm la opt cabluri de dumneavoastră.” Toată lumea pe punte, să vină la pupa.

Orlov încuviință dînd din cap.

Tunurile de pe *China Cloud* bubuiră şi îi răspunse o singură lovitură de tun. Cererea fusese acceptată. Echipajul se adună în păr. Struan se apropie de balustrada dunetei.

— Toată lumea e consemnată la bord pînă mîine la prînz. Şi nimeni nu urcă la bord pînă mîine la prînz. Nici o vorbă despre încărcătura pe care o transportăm. Nici că eu mă aflu la bord. Cine scapă o vorbă, va fi

trecut pe sub chilă. Toți oamenii vor primi de două ori leafa pe lună, plătită în argint, mîine seară. Pe dunetă, ofițerii vor pune o gardă înarmată la fiecare cart. Liber!

Răsunară trei rînduri de urale pentru Tai-Pan şi oamenii se împrăştiară.

— La ce oră începe vînzarea terenurilor, Culum?

— La ora trei, tată. Mîine. În Happy Valley.

— Robb, convinge-te că avem dinainte numărul corect al terenurilor.

— Da. Am adus o listă. Cumpărăm şi gorganul?

— Bineînțeles!

Robb rămase o clipă pe gînduri.

— Dacă şi Brock e la fel de încăpățînat ca tine, o să trebuiască să ne punem în joc tot viitorul pentru afurisitul acela de deal.

— Da, spuse Struan şi-i făcu semn lui Orlov să se apropie. În cartul de dimineață, la două bătăi de clopot, trimite-i lui Brock un semnal în numele lui Robb şi invită-l la bord pentru cînd vor răsuna patru lovituri de clopot. Pe mine mă scoli cînd bate clopotul de două ori. Pînă la ora aceea să nu mă deranjeze nimeni. De-acum preiei comanda.

— În regulă, spuse Orlov.

— O să mă duc să dorm şi eu puțin. Robb, tu şi Culum urmați-mi exemplul. Mîine avem o zi grea. A, da, tu, Culum, poate vrei să te gîndeşti la balul acela. Unde să-l ținem şi cum. Peste treizeci şi una de zile.

Apoi coborî în cabină. Cînd *China Cloud* se apropie de nava amiral, Culum se apropie de Orlov.

— Te rog, lasă barca cea mare la apă de îndată ce ancorăm.

— Tai-Pan a spus că toată lumea e consemnată la bord. Fără încuviințarea lui, nu se pune la apă nici o barcă.

— Ordinul, bineînțeles, nu ne priveşte şi pe noi, pe domnul Struan şi pe mine, îi replică Culum tăios.

Orlov rîse.

— Nu-ți cunoşti tatăl, Culum cel Tare! A spus toată lumea. Şi aşa va fi.

Culum se întoarse s-o ia spre scara cabinei, dar Orlov îl opri, legănîndu-şi în mînă fierul de luptă.

— Nimeni să nu-l deranjeze. Aşa sună ordinul lui.

— Dă-te din calea mea!

— Tai-Pan nu dă niciodată un ordin înainte de a se gîndi bine. Întreabă-l pe unchiul tău. Cîtă vreme eu mai sînt căpitan pe *China*

Cloud, nimeni nu coboară la țărm. Dacă voia să cobori la țărm ar fi spus-o cu gura lui.

— Culum, interveni Robb, pînă mîine la amiază stăm pe corabie.

Cu toată furia care-l cuprinsese, Culum se întrebă dacă atunci cînd va fi el Țai-Pan va fi ascultat la fel de orbeşte. Ştia că această supunere nu vine de la sine, o dată cu titlul de Tai-Pan. Trebuie să o cîştigi.

— Prea bine, comandante!

Se duse lîngă Robb, şi rămase în picioare alături de balustradă. Urmări în tăcere cum se apropiau tot mai mult de insulă. Curînd ajunseră să vadă bine gorganul.

— Ăla o să ne vină de hac, spuse Robb.

— Acum avem tot tezaurul şi Brock n-o să liciteze.

— Ba o să liciteze, şi o să tot liciteze, ştiind că Dirk vrea să pună mîna pe el, indiferent cu ce preț. Şi Brock n-o să mai liciteze abia cînd prețul va deveni astronomic. Dirk e obligat să lupte pentru gorganul acela, aşa cum sîntem şi noi obligați să luptăm pentru Nobila Casă. E o problemă de obraz, afurisit obraz. Ura asta afurisită care-i macină şi pe unul şi pe celălalt în cele din urmă o să-i distrugă pe amîndoi.

— Tata a zis că în cinci luni de zile termină cu el, nu-i aşa?

— Da, băiete. E nevoit. Eu nu-i pot veni de hac. Nici tu.

Culum rămase cu ochii ațintiți la gorgan, la Hong Kong. Fie că-ți place, fie că nu, îşi spuse el simțind cum i se strînge stomacul, aceasta-i împărăția ta. Dacă eşti destul de tare pentru ea. Şi ai şi îndrăzneala s-o iei. Deodată simți cum îl prinde o mare spaimă.

În zori, Orlov îşi sculă toți oamenii şi-i puse să mai frece o dată cu piatră şi nisip toată nava şi aşa imaculată şi s-o spele. Cînd clopotul bătu de două ori, trimise semnalul poruncit şi coborî la cabină.

— Bună dimineața, două lovituri de clopot, spuse Orlov dinaintea uşii zăvorite.

— 'Neața, căpitane, spuse Struan deschizînd uşa. Intră.

Purta o robă verde de mătase, fără nimic altceva pe dedesubt. Fie că era cald sau frig, Struan dormea gol.

— Porunceşte să-mi aducă micul dejun. Şi spune-le domnului Robb şi lui Culum să vină şi ei peste jumătate de oră.

— S-a poruncit.

— Unde-i Wolfgang?

— În arboradă.

— Şi țîncul acela chinez?

— Cu el. Îl urmează ca un cățel. Orlov îi întinse lui Struan o listă frumos scrisă. Bărcile acestea s-au prezentat lîngă navă întrebînd de dumneavoastră. Soția fratelui dumneavoastră a trimis şi ea o barcă rugîndu-l să se întoarcă pe nava lui de îndată ce va fi posibil. Căpitanul Glessing a întrebat de fiul dumneavoastră, Sinclair şi sora lui au întrebat şi ei de el. Ea a întrebat şi de dumneavoastră, e pe lista dumneavoastră. Avem şi un semnal de pe nava amiral: fiul dumneavoastră să se ducă la bord cît mai curînd posibil. Cînd l-am expediat, căpitanul Glessing s-a apucat să înjure ca un şobolan afurisit ce e.

— Mulțumesc.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da?

— 'Neața, sir! spuse marinarul. Mesaj de pe *White Witch:* „Cu plăcere”.

— Mulțumesc, semnalizatorule.

Omul plecă în grabă. Struan îi înmînă lui Orlov o poliță bancară pentru o mie de guinee.

— Căpitane, cu complimentele noastre.

Orlov citi suma. Clipi şi citi din nou.

— Recompensă regească. Regească! I-o întinse lui Struan înapoi. Nu mi-am făcut decît datoria.

— Nu atunci cînd ai la bord un tezaur ca ăsta. Ia-o. Meriți pe deplin.

Orlov ezită, apoi puse hîrtia în buzunar. Îşi desfăcu de la mînă fierul de luptă şi-l puse în rastel alături de celelalte.

— Fiul dumneavoastră, îngăimă el în cele din urmă. Ar fi bine să-l mai supravegheați. Îl aşteaptă multe necazuri.

— Cum? spuse Struan ridicîndu-şi iute ochii de pe listă.

— Mda, spuse Orlov, mîngîindu-şi barba rară.

— Ce-i asta? Tot vrăjitorii de-ale tale afurisite?

— Mai degrabă un fel de presimțire de-a mea, da.

— Ce fel de necazuri?

Struan ştia din lunga lui experiență că Orlov nu-şi dădea în vileag prorocirile cu multă uşurință. De prea multe ori omul acela mărunțel şi ciudat avusese dreptate.

— Nu ştiu. Fața i se ilumină brusc în zîmbet. Cînd o să ajungă Tai-Pan, s-a gîndit el, o să-mi ia comanda navei.

— Atunci nu-ți rămîne decît să-i cîştigi respectul, să-l faci să-şi schimbe părerea, altfel îți pierzi nava.

Orlov zîmbi.

— Da, şi n-am să am de ce mă mai teme! Zîmbetul de pe față i se şterse. Dar o să preia funcția într-o zi tare păcătoasă. Şi o să aibă mîinile pătate de sînge.

După un moment de tăcere, Struan spuse:

— Al cui sînge? Al meu?

Orlov ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar o să-ți dea mult de furcă. De asta sînt sigur.

— Care fiu nu-ți dă de furcă?!

— Aici ai dreptate.

Orlov se gîndi la familia lui din Narvik, la cei doi fii ai lui, nişte bărbați zdraveni de vreo douăzeci de ani. Amîndoi îl urau, deşi el îi adora, aşa cum îşi adora şi soția, pe Leka, lapona. Au fost fericiți împreună pînă cînd fiii lui au stîrnit-o împotrivă-i.

— Da, făcu el şi deodată se simți foarte obosit, ai dreptate aici. Ca de obicei.

— Mai bine du-te şi trage un somn, îl sfătui Struan. Cînd va bate clopotul de opt ori o să am nevoie de tine.

Orlov plecă. Vreme îndelungată Struan se uită în gol. Ce fel de necazuri? Al cui sînge? De ce într-o zi păcătoasă? Apoi, cu un efort, înlătură din minte aceste întrebări fără răspuns, mulțumindu-se să se gîndească numai la ziua de față, poate şi la cea de mîine. Cu fiecare zi care trece, devii tot mai chinez, îşi spuse el cu voce tare. Zîmbi şi trecu cu ochii peste listă din nou. Gorth Brock. Domnişoara Tillman. Quance. Gordon Chen. Skinner. Nostromul McKay. McKay?

— Steward! strigă el.

— Da, sir!

Stewardul puse apa fierbinte pe birou, lîngă sculele de bărbierit.

— Transmite-i domnului Cudahy că dacă nostromul McKay vine la navă, să-l aducă la bord.

— Da, sir, spuse stewardul şi se făcu nevăzut.

Struan se duse să se uite pe hublourile cabinei. De acolo putea vedea masa aceea de oameni care mişunau – aşezarea chinezească de la Tai Ping Shan. Dar mintea lui era în altă parte. De ce venise Shevaun Tillman la navă? Acum, în fine, avem şi o regină, miruită dacă a existat vreuna vreodată. Mă întreb dacă e şi fecioară. Precis că e. Trebuie să fie. Dacă ai şti că e fecioară te-ai culca cu ea? Fără să te căsătoreşti cu ea? Nu. În cazul ăsta nu m-aş culca cu ea. Bărbatul are nevoie de fecioare numai de două ori în viață. Prima oară cu cea care-i e nevastă, şi a doua oară cînd îl ajunge bătrînețea şi-şi ia o amantă aleasă cu foarte mare grijă. Cînd omul a învățat lecția răbdării, a milostivirii, şi poate să facă

fără durere dintr-o fecioară o femeie. Bineînțeles că Shevaun e fecioară. Gîndeşti ca un zăpăcit. Dar lucirea aceea din ochi şi cum îşi fîţîie fundul promite numai lucruri plăcute pentru cel ce-i va fi bărbat, nu? Ar fi o amantă interesantă. Vrei să te căsătoreşti cu Shevaun? Sau doar să te culci cu ea?

Dacă ai fi chinez, ai putea avea mai multe neveste fără să te ascunzi. Şi toate ar trăi în bună înțelegere, sub acelaşi acoperiş. Struan simți că-i vine să rîdă. Aş vrea să le văd pe Shevaun şi May-may împreună sub acelaşi acoperiş. Cine ar cîştiga bătălia? Fiindcă va fi mare bătălie, amîndouă nişte mîțe sălbatice.

— Salut, tată, făcu din uşă Culum.

— Ai dormit bine, flăcăule?

— Bine, mulțumesc.

Culum avusese coşmaruri: apăreau cînd Orlov, cînd gorganul, şi cel dintîi prorocea că vor ajunge din nou săraci. O, Doamne, nu ne lăsa să pierdem totul din nou. Ajută-mă să împlinesc ceea ce trebuie să împlinesc.

— Apropo, dacă tot o să fim noi gazde la acest bal, nu trebuie să invit şi eu o parteneră?

— Mary Sinclair?

Culum încercă fără nici un succes să pară indiferent.

— Mda.

Struan îşi spuse că ar cam trebui să-i găsească vreo fată feciorului său, şi încă iute.

— Poate tocmai pentru că sîntem gazde, ar trebui să socotim toată lumea binevenită, fără nici o favoare în plus. Sînt vreo douăzeci de tinere asupra cărora să-ți opreşti ochii.

— Orlov spunea că s-a primit un mesaj de pe nava amiral. Eram chemat la bord. Acum pot să plec? Vreau să-l întîlnesc pe Longstaff pentru a stabili ultimele detalii cu privire la vînzarea de terenuri. Vreau să facem o treabă foarte bună.

— Da, făcu Struan după un moment de tăcere. Dacă aş fi în locul tău nu l-aş concedia pe Orlov.

Culum roşi.

— A, ți-a spus el, nu-i aşa? Nu-mi place omul. Mă face să mă zburlesc tot.

— Acceptă-l ca cel mai bun căpitan din toți care-s acum pe nave, ai răbdare cu el. Poate fi un aliat de nădejde.

— Spune că are darul prorocirii.

— Îl are. Uneori. Mulți oameni au darul ăsta. Să ai mîinile pătate cu sînge poate însemna orice sau nimic. Nu-ți fă griji.

— Nu, tată. Acum pot să mă duc la bordul navei amiral?

— Da. Imediat ce pleacă Brock.

— Doar nu-ți închipui că nu-mi pot pune frîu limbii?!

— Unii au un talent nemaipomenit să te stoarcă de informații doar uitîndu-se la mutra ta. Unul dintre ei e Orlov. Brock e al doilea. De cînd ai dat cu ochii de tezaur te-ai schimbat şi tu.

— Nu, nu m-am schimbat deloc.

Struan luă pămătuful de bărbierit.

— Cam în vreo douăzeci de minute servim micul dejun.

— Cum m-am schimbat?

— E o mare diferență între un tînăr care ştie că e falit şi un tînăr care ştie bine că nu e falit deloc. Îți bate vîntul în vele, flăcăule, şi se vede asta de la patru cabluri distanță. Struan continuă să-şi săpunească barba. Culum, ai avut vreo iubită?

— Nu, răspunse Culum stînjenit. Da' am fost o dată la o casă de curve, dacă asta te interesează. De ce?

— Bărbații pe aici au fiecare cîte o iubită, Culum.

— Chinezoaică?

— Chinezoaică sau eurasiană.

— Şi tu ai?

— 'Nențeles, spuse Struan luîndu-şi briciul. La Macao sînt şi bordeluri. Cu orientale şi europence. Dar numai în puține poți avea încredere, cele mai multe sînt bolnave. De unde şi obiceiul de care-ți vorbeam. Ai auzit ceva de bolile lumeşti, de frenția franțuzească sau cea spaniolă, spune-i cum vrei?

— Da, bineînțeles că da. Da.

Struan continuă să se bărbierească.

— Se zice că boala asta a fost adusă pentru prima dată în Europa de Columb şi marinarii lui, care au luat-o de la indienii din America. E o ironie că boala e numită franțuzească sau spaniolă – franțujii îi spun vătămătură spaniolă, sau englezească, spaniolii îi spun vătămătură franțuzească. Cînd de fapt sîntem vinovați cu toții. Mi s-a spus că boala asta dăinuie în India şi Asia de cînd lumea. Ştii că nu există nici un fel de leac în cazul ăsta?

— Da.

— Ştii că boala asta nu se ia decît de la o femeie?

— Da.

— Ştii cum să te fereşti?

— Da, ăăă... sigur.

— Nu are rost să te jenezi în cazul ăsta. Îmi pare rău că am fost atîta vreme departe de tine. Aş fi vrut să-ți spun eu despre... despre ale vieții. Poate că ştii, şi eşti doar sfios. Aşa că eu am să-ți spun oricum. Trebuie să foloseşti un prezervativ. Cele mai bune sînt făcute din mătase, sînt din Franța. Mai există un tip mai nou, făcute dintr-un fel de pieliță de peşte. Am să am grijă să te aprovizionez cu cîteva.

— Nu cred că o să am nevoie...

— De acord, îl întrerupse Struan, dar nu văd nici un rău să le ai la îndemînă. Pentru orice eventualitate. Nu vreau să mă amestec în viața ta, nici să te fac să ajungi un stricat. Vreau doar să mă conving că ai habar de unele lucruri destul de simple... şi că eşti ferit de greşeli. Prezervativul te poate feri de frenție. Şi o poate feri şi pe fată să nu rămînă însărcinată, în felul ăsta evitînd şi necazurile care ar aştepta-o pe ea, şi necazurile tale.

— Dar asta e împotriva tuturor legilor lui Dumnezeu, nu-i aşa? Vreau să zic dacă foloseşti... ei, e păcat, nu? Nu distruge chiar sensul dragostei? Pentru că tot sensul dragostei e să ai copii.

— Da, aşa socotesc catolicii, şi cei mai habotnici dintre protestanți.

— Pui la îndoială cuvîntul Scripturii Sfinte? făcu Culum, îngrozit.

— Nu, fiule. Ci numai unele... cum le zice... interpretări.

— Credeam că sînt un om destul de înaintat în gîndire, dar ce spui tu acolo e... curată erezie.

— Poate pentru unii. Dar locaşul Domnului e un lucru foarte important pentru mine... e deasupra mea, a ta, a tuturor, chiar şi deasupra Nobilei Case, spuse Struan continuînd să se bărbierească. Aici e obiceiul să ai femeia ta. Numai a ta. O întreții, îi plăteşti cheltuielile, ai grijă să aibă ce mînca şi ce îmbrăca, o servitoare la dispoziție şi celelalte. Cînd nu mai ai nevoie de ea, îi dai nişte bani şi o trimiți în lumea ei.

— Nu e cam inuman?

— Da... dacă faci asta fără ruşine. De obicei dacă-i dai ceea ce pentru noi nu înseamnă prea mulți bani, sînt suficienți pentru ca fata să-şi încropească o zestre şi să-şi găsească un soț cumsecade. Alegerea fetei se face destul de delicat. Apelezi la un intermediar, un „tutore", şi totul se face după vechiul obicei chinezesc.

— Dar asta nu înseamnă sclavie? Şi încă din cea mai rea?

— Dacă te gîndeşti să-ți cumperi o sclavă, atunci da, şi dacă o tratezi ca pe o sclavă. Ce se întîmplă atunci cînd îți angajezi cu acte în regulă o servitoare? Plăteşti nişte bani şi o cumperi pentru un număr de ani. E acelaşi lucru. Struan îşi pipăi obrazul, şi începu să treacă încet

cu briciul peste locurile unde simțea încă asprimea bărbii. O să mergem la Macao, şi, dacă vrei, mă ocup eu de treaba asta.

— Mulțumesc, tată, dar – dar, voia el să spună, a cumpăra o femeie, o curvă, sau o sclavă, ori amantă e ceva dezgustător, un păcat – eu, ştii, mulțumesc, cred că nu e nevoie...

— Flăcăule, dacă-ți schimbi cumva părerea, te rog spune-mi. Nu fi sfios în privința asta. Cred că e foarte normal să jinduieşti, dar să nu păcătuieşti. Fereşte-te de bordeluri. Nu intra niciodată beat în vreunul dintre ele. Nu te culca cu nici o fată din alea fără prezervativ. Nu te lega aici de nevasta sau fiica vreunui european, în special a vreunui portughez, fiindcă o să te trezeşti mort de-a binelea, şi încă iute de tot şi pe bună dreptate. Să nu spui niciodată vreunui bărbat pui de cățea, decît dacă eşti gata să-ți susții vorbele cu lama cuțitului, sau cu un glonte. Şi să nu intri niciodată într-o casă de toleranță care nu ți-a fost recomandată de un prieten în care poți avea încredere. Dacă nu vrei să ne întrebi pe mine sau pe Robb, atunci întreabă-l măcar pe Aristotle. În el poți avea încredere.

Foarte tulburat, Culum îl urmări pe taică-său cum termina cu bărbieritul cu mişcări sigure, precise. Arată atît de sigur de el în toate, se gîndi Culum. Dar nu are dreptate: patima cărnii e trimisă de la diavol. Păcat. Dragostea e de la Dumnezeu, şi să faci dragoste fără să doreşti să ai copii e desfrînare. Şi păcat. Vreau să am o soție. Şi să nu mă gîndesc la desfrîu. Sau o amantă. Dar e împotriva legii şi împotriva Scripturii.

— Pe amanta ta ai cumpărat-o?

— Da.

— Şi cît ai plătit pentru ea?

— Aş zice că asta nu e treaba ta, fiule, îi răspunse Struan blînd.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu prost crescut... să te iau la întrebări... sau mai ştiu eu... se roşi Culum.

— Ştiu. Dar nu se întreabă un bărbat aşa ceva.

— Da. Voiam să ştiu cam cît costă o femeie. Dacă o cumperi...

— Asta depinde de ce gusturi ai. De la cel puțin un tael la... oricît.

Lui Struan nu-i părea rău că începuse o astfel de discuție. Mai bine să discuți tu cu el, îşi spuse, decît să-i laşi pe alții s-o facă în locul tău.

— Apropo, Culum, noi nici n-am stabilit ce salariu să-ți dăm. Începem de la cincizeci de guinee pe lună. Ăştia vor fi doar bani de buzunar pentru că tot restul îți stă la dispoziție.

— Foarte, foarte... generos din partea ta, izbucni Culum. Îți mulțumesc tare mult.

— Peste cinci luni, vom spori substanțial suma. De îndată ce punem mîna pe terenuri, ne apucăm de construit, antrepozite, Casa cea Mare... şi o casă pentru tine.

— O să fie minunat. N-am avut niciodată o casă a mea... vreau să zic că nici măcar o cameră care să fie numai a mea. Nici măcar la universitate.

— Un bărbat trebuie să aibă o casă a lui, oricît de mică. Pentru ca să ai mintea limpede, contează foarte mult să ai locul tău unde să te retragi.

— Cincizeci de guinee pe lună înseamnă o mulțime de bani, insistă Culum.

— O să ai ocazia să-i meriți pe deplin.

Sînt destui chiar ca să te şi însori, îşi spuse Culum în sinea lui. Şi încă uşor. El n-o să aibă nevoie nici de femei plătite, nici de băştinaşe care put. Îşi aminti cu silă de cele trei împrejurări cînd se dusese la bordelul pe care-l frecventau studenții, fiindcă doar acolo îşi puteau permite să se ducă. A trebuit să se îmbete destul de zdravăn ca să-şi facă destul curaj şi să se poarte ca un bărbat şi să intre în camera aceea împuțită. Un şiling ca să se prăvălească într-un pat duhnind a sudoare, cu o curvă îndobitocită, avînd de două ori vîrsta lui. Şi asta numai pentru ca să scape de dureroasa patimă, ispită a diavolului, care urmăreşte pe orice bărbat. Şi săptămînile de groază de după aceea, aşteptînd mereu să apară semnele frenției. Dumnezeu să mă păzească şi să nu mai păcătuiesc niciodată, se gîndi el.

— Culum, te simți bine?

— Da, mulțumesc. Mda, cred că am să mă bărbieresc înainte de micul dejun şi eu. Iartă-mă. N-am vrut să fiu, ăăă... n-am vrut să fiu nepoliticos.

— Ştiu.

— Barca lui Brock se apropie de navă, sir, îi comunică marinarul.

— Condu-l la cabină, îi spuse Struan.

Nici nu-şi ridică privirea din catalogul terenurilor pe care i-l dăduse Robb. În vreme ce aşteptau, Culum şi Robb simțiră cum tensiunea din aer începe să crească. Brock intră tropăind greoi în cabină. Zîmbea cu gura pînă la urechi.

— Ei, să fie, uită-te că eşti chiar tu în carne şi ciolane, Dirk. Mă bătea gîndul că oi fi căzut cumva peste bord.

— Nişte grog?

— Mulțam. 'Neața, Robb. 'Neața, Culum.

— Bună dimineața, îngăimă Culum, făcîndu-i-se silă de spaima care-l cuprinsese aşa deodată.

— Țoalele-ți vin ca turnate. Ei, te facem de-acum om al mării, ei? Ca şi pe tac-tu?

— Nu.

Brock se aşează în scaunul marinăresc.

— Culum, ultima oară cînd l-am ginit pă tac-tu, era tare canarisit pe-o parte. Ba chiar se ducea la fund aş zice. Groaznică treabă. Accidentul ăla – tărăşenie cumplită, şi luă cana cu rom întinsă de Struan. Mulțam. În noaptea aia, taman cîn' am domolit şi io pojarul ăla de s-a stîrnit în plină noapte aşa din senin, şi am vrut să-i întind şi io o mînă de ajutor, dumnealui se făcuse nevăzut. Şi l-am căutat toată noaptea aia şi o bună bucată din ziua următoare.

— Foarte frumos din partea ta, Tyler, îi replică Struan.

— L-am trimis pe Gorth az-noapte să te întrebe de sănătate. Ciudată tărăşenie. Afurisită a naibii. Nu-i aşa. Culum?

— Ce-i aşa ciudat, domnule Brock?

— Că diavolul ăla de-o şchioapă să nu aibă el habar dacă tac-tu-i la bord sau nu. Şi nimeni să nu puie piciorul pe punte pînă-n amiază, aşa mi-a trecut mie pe la ureche. Şi să mai şi ancorezi taman su' tunurile navei amiral, măi să fie! Tare chiznovatică tărăşenie!

— Gorth a ajuns să atingă catargul steagului? îl întrebă Struan.

— 'Nențeles! Tare am fost trişti. Zicea săracul de el că e ca şi cum ți-am mai bate un cui în copîrşeu. Cu mare lipsă de tragere de inimă a făcut-o.

Struan îi întinse un cec bancar de douăzeci de mii de guinee.

— Mulțam, spuse Brock fără să se atingă de hîrtie, nici măcar nu schiță vreun gest să se uite. Da' nu-s paraleli mele. Mai degrabă dă-i-le chiar lui Gorth. Sau trimite-i-le la bord tot lui. Pe mine nu mă priveşte.

— Tyler, cum pofteşti. Va fi şi el la licitația de terenuri?

— Ba bin' că nu.

Struan luă catalogul terenurilor.

— Cele mai bune terenuri la țărm sînt 7 şi 8 în vestul văii, 16 şi 17 în centru şi 22 şi 23 la est. Pe care le vrei?

— Dirk, mă laşi să-mi aleg care poftesc eu?

— E destul teren pentru amîndoi. Alege care vrei. Nu vom licita împotriva ta. Dar nici tu împotriva noastră.

— Şi pe min' m-a trecut acelaşi gînd. Treabă cinstită. Şi cu chichirez. Terenurile 16 şi 17 de la țărm şi 6 şi 7 de la periferie.

— Noi o să luăm terenurile de la țărm 7 şi 8, terenurile de periferie 3 şi 4.

— Adjudecat! Şi acum nu mai rămîne decît gorganul ăla. Ai de gînd să licitezi pen' el?

— Da.

Brock luă o înghițitură de rom. Simțea de la distanță neliniştea lui Culum.

— Dirk, flota ne părăseşte mîne. Ai auzit de una ca asta?

— Nu. Încotro se-ndreaptă?

— Către nord, la bătălie, îi replică Brock sardonic.

— Am şi uitat de războiul ăsta, spuse Struan rîzînd scurt. Să bage spaima-n Pekin din nou? Acum iarna?

— Cam aşa. Conducătorii noştri au poruncit ca flota s-o ia spre nord. Slujbaşul ăla al tău are în capul lui numai ghiulele de tun. L-am auzit pe amiral urlînd, da' Longstaff o ținea una şi bună: în nord, pe Dumnezeul meu, în nord ți se porunceşte! O să-i învățăm noi pe ticăloşii ăia care încalcă tratatele. O să le tragem o lecție de s-o țină minte.

— N-o să se ducă în nord.

— Acu c-ai venit înapoi, poa' că nu. E treabă afurisit de-ncurcată cîn' un om ca Longstaff ajunge şi el un fel de Tai-Pan. Ridicol! Şi cîn' un om ca tine face cu el ce vrea. Şi cîn' noi ăştialalți musai să ne bizuim pe tine ca să ne salvăm flota, icni el zgomotos ca să-şi curețe gîtlejul, apoi adulmecă aerul. Şi la bord aici pute a ceva tare chiznovatic.

— Mda?

— Da. Pute a tezaur. Da, da, a tezaur, cu siguranță, spuse Brock şi-i aruncă o privire lui Culum. Şi zi aşa, acum nu mai eşti falit, fiule, aşa-i?

Culum nu scoase o vorbă, dar se roşi ca un rac. Brock mîrîi.

— Dirk, am adulmecat putoarea asta de cîn' ai zvîrlit ancora în baltă. Ei, ce zic io, încă de cîn' ai intrat în radă. Aşa deci, nu te-ai dus la fund şi acum ai lovele cu ce să plăteşti, iar io-s îngenuncheat din nou.

— Şi cînd trebuie plătite polițele alea?

— Taman az' după cum bine ştii!

— Nu vrei să mai acorzi o amînare?

— De nu m-ar fi convins obrazul puştiului, şi aeru' din nava asta, m-aş întreba dacă nu cumva îmi tragi o cacialma. De nu cumva tezaurul nici nu-i în cală. Da' ştiu io mai bine. Scrie tezaur pe mutrele tuturor celor de pe nava asta, în afară de-a ta şi... a lu' Robb. Pe Dumnezeul meu, regulăm hîrtiile de bancă az', nici un credit!

— Ne achităm după vînzarea terenurilor!

— Nu! 'Nainte! 'Nainte! Înain' de-a începe să licitezi, e mai bine să fii curat, fără datorii, spuse el, ochii strălucindu-i, în vreme ce toată furia îi ieşi la suprafață. M-ai dus şi de dat' asta, bată-te Dumnezeu să te bată şi diavolu' pe care-l slujeşti de-ai s-ajungi în iad. Da' gorganu-i al meu!

— E al Nobilei Case, nu al celui de-al doilea în rang.

Brock se ridică în picioare cu pumnii încleştați.

— Pe Dumnezeul meu, am să ajung eu să scuip pe mormîntu' tău!

— Pe Dumnezeul meu, eu am să scuip pe casa ta chiar de pe gorganul meu, Doamne, şi asta încă înainte de apusul soarelui.

— Poa' că-n toată Asia nu-i destulă avere ca să plătească prețul ăsta! Pe Dumnezeu! Bună ziua!

Brock ieşi furtună din cabină, din coridor se auzi dupăitul cizmelor lui grele în vreme ce urca scara. Culum îşi şterse palmele asudate.

— Dirk, gorganul ăsta o să-ți vină de hac. O să liciteze ce-o să liciteze şi apoi o să se oprească, ducîndu-ne la ruină, spuse Robb.

— Da, tată, aşa o să facă!

Struan deschise uşa cabinei:

— Steward!

— Da, sir.

— Domnul Cudahy, val-vîrtej!

— Da, sir.

— Ascultă, Dirk, spuse Robb. Asta-i şansa ta. Să-i faci tu lui ceea ce vrea el să-ți facă ție. Opreşte-te şi nu mai licita taman cînd nu se aşteaptă. Lasă-l pe el să intre la apă. Atunci e ruinat. El o să fie. Nu noi!

Struan nu spuse nimic. Se auzi o bătaie în uşă şi Cudahy intră în grabă.

— Da, sir?

— Adu barca cea mare lîngă navă. Spune-i nostromului să-i ducă pe domnul Robb şi pe Culum pe *Thunder Cloud.* Aşteaptă-l pe domnul Culum şi du-l la nava amiral. Apoi te întorci înapoi şi-mi raportezi. Toată lumea pe punte la pupa.

Cudahy dispăru pe uşă.

— Tată, unchiul are dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că blestematul acela de pirat te-a prins în cursă?

— Vom vedea noi dacă dragostea de Dumnezeu o să reuşească să ne scoată din cursa asta. E o chestiune de obraz!

— Dirk, încercă Robb să-şi pledeze cauza, nu vrei să asculți glasul rațiunii?

— Sarah te aşteaptă la bord. Deocamdată nimeni nu scoate o vorbă despre tezaur. Iar tu, Culum, fiule, dacă Longstaff te întreabă de mine nu-i spui decît atît, că sînt la bord. Nici o vorbă mai mult.

— Dirk, asta e ultima ta şansă.

— Robb, mai bine grăbeşte-te. Transmite-i lui Sarah şi copiilor salutări din partea mea.

Struan se reîntoarse la hîrtiile lui de pe birou. Robb pricepu că era inutil să mai pledeze şi ieşi din cabină fără să mai spună o vorbă. Culum porni şi el pe urmele sale. Ştia că nimic nu-l va mai putea schimba pe taică-su... nici pe Brock. Că Nobila Casă era nevoită să se lupte pentru gorganul acela fără nici o valoare de pe o culme de deal fără nici o valoare şi ea. Tîmpenie, urlă el in sinea lui. De ce tata e atît de tîmpit acum?

Capitolul doisprezece

În după-amiaza aceea, Struan stătea în picioare lîngă un cort mare ce fusese ridicat în zona de maree înaltă de la Happy Valley. Îl urmărea pe căpitanul Orlov care îi supraveghea la rîndul lui pe marinarii care cărau butoiaşe aduse cu barca cea mare şi le stivuiau cu grijă în interiorul cortului. Era atît de prins de treaba asta încît nici nu o băgă de seamă pe Mary Sinclair cînd veni în spatele lui. Faţa îi era încadrată de o bonetă strînsă sub bărbie. Rochia lungă, din postav subţire, maroniu, mătura nisipul, şi era strînsă în talie, formînd un fel de clepsidră, cum era la modă. Numai că materialul era de calitate ieftină şi tăietura cam bătrînicioasă. Ţinea în mînă un manşon cam ponosit, iar pe umeri purta un şal gri care se potrivea la culoarea ochilor. Arăta curăţică, simplă şi săracă, modestă, arăta ca o lady.

— Hello, Tai-Pan, murmură ea.

Struan se trezi din reverie.

— O, hello, Mary, spuse el şi pe faţă îi apăru un zîmbet fugar. Ea îi făcu o plecăciune. Mare cinste, într-adevăr.

Ţărmul şi valea începeau să se umple de neguţători, nevestele şi copiii lor în ţinută de sărbătoare şi cele mai bune veşminte, salutîndu-se şi discutînd aprins. Din loc în loc, grupuri de marinari şi militari marini, împreună cu ofiţerii lor, în uniforme strălucitoare, împestriţau mulţimea. Bărci mari aduceau alte familii şi ofiţeri la ţărm. În apropierea malului, grupuri compacte de sampane ieşiseră la pescuit, iar spre partea de apus a insulei se strînsese o masă de chinezi curioşi şi gălăgioşi, ţinuţi în frîu de cordoane de militari.

Podiumul licitației fusese plasat pe o mică ridicătură, la vreo cincizeci de iarzi mai departe de mulțime, şi Struan îl zări pe Gordon Chen aținîndu-se pe aproape. Fiul său se înclină de îndată ce se simți privit. Struan înțelese imediat că tînărul voia să stea de vorbă cu el şi că probabil aştepta cu răbdare să prindă un moment prielnic.

— Salut, Gordon. Vin într-un minut să vorbim, îi strigă el.

— Mulțumesc, sir, îi răspunse Gordon Chen, şi se înclină din nou.

Struan îl văzu pe Robb venind cu Sarah, îngreunată de sarcină, cu chipul crispat. Karen se zbenguia în jurul lor. Struan se uită să-l vadă pe Culum, dar nu-l zări, şi bănui că se afla încă pe nava amiral, apoi îl observă adîncit într-o discuție cu Glessing. Lui Struan i se păru ciudat că băiatul nu-l căutase de îndată ce sosise pe țărm.

— Iertare, Tai-Pan, domnişoară Sinclair, interveni Orlov. Astea-s toate.

— Aşa sper şi eu, căpitane Orlov, îi replică Mary în glumă. Am auzit că de două ceasuri tot aduci butoaie la țărm. Vrei să îmbeți toată populația europeană de aici, domnule Struan?

— Nu. Mulțumesc, căpitane.

Orlov îşi duse scurt mîna la frunte în semn de salut către Mary, apoi intră în cort împreună cu cîțiva marinari. În acelaşi timp în jurul cortului se mai strînseră cîțiva, în vreme ce alții se duseră pe țărm şi începură să bată zarurile.

— Mary, ai venit cam devreme. Licitația începe abia peste un ceas.

— Căpitanul Glessing a fost atît de amabil încît s-a oferit să mă însoțească, spuse ea. Haideți să ne plimbăm puțin, da?

— Bineînțeles, îi răspunse el, simțind un fel de asprime în vocea ei.

Porniră încet spre interiorul insulei. Firul văii era plin de umezeală, iar ploaia din ziua precedentă lăsase în urma ei bălțoace care oglindeau, neclintite, cerul. Un pîrîiaş se strecura şerpuind de la o mică cascadă. Muştele, libelulele, albinele şi țînțarii formau un cor abia auzit prin cel al brizanților. Soarele făgăduia primăvară. Cînd se îndepărtară suficient de toți ceilalți, Mary se opri.

— Întîi vreau să-ți spun cît de îndurerată am fost de pierderea pe care ai suferit-o.

— Mulțumesc, Mary.

— Am vrut să te întîlnesc înainte să pleci din Canton.

— Da. Îmi aduc aminte. Frumos din partea ta.

— Aseară am vrut să vin la bord. Am dorit să văd cum te simți. Ai avut parte de un *joss* rău.

— Da, dar a trecut.

— Da, dar eu mai văd încă urmele pe fața dumitale. Ceilalți nu le văd, dar eu le văd.

— Şi tu ce mai faci? o întrebă el, încurcat, ca de obicei, pentru că Mary părea o ființă atît de obişnuită – blîndă, amabilă, exact aşa cum ar fi trebuit să fie – dar nu era. N-ar trebui să-mi placă, se gîndi el, dar îmi place.

— Viața mă distrează. Deocamdată.

Mary aruncă o privire spre țărm. Brock, Gorth, Nagrek Thumb, Eliza Brock şi fetele ei coborau din barca lor cea mare.

— Sînt bucuroasă că l-ai învins pe Brock şi de data asta. Nespus de bucuroasă.

— L-am învins într-adevăr?

Mary îşi miji ochii, dînd la iveală crețuri în jur.

— Patruzeci de lac în argint, nu-i nimic? Cele patru monede?

— De unde ai aflat despre astea?

— Tai-Pan, ai uitat? Eu am prieteni sus-puşi.

Spuse toate astea pe un ton firesc, dar ori de cîte ori era cu Struan îşi disprețuia aceşti prieteni.

— Cine-i... la cine sînt celelalte jumătăți de monedă?

— Doreşti într-adevăr să aflu?

— Cred că poate ştii deja.

— Ah, Tai-Pan, eşti un bărbat între bărbați, şi vocea ei deveni şi mai caldă. Ştiu unde se află două dintre ele. Cînd am să aflu unde-s şi celelalte două am să-ți spun.

— La cine-s cele două?

— Atunci cînd tragi sforile pentru un împrumut atît de important, cîte ai păstra?

— Pe toate. Da, pe Dumnezeu, pe toate. Jin-qua şi-a păstrat două?

— Una! Fata se jucă cu capetele şalului şi şi-l aşează mai bine pe umeri. Acum la Canton sînt patru mii de stegari. Şi o imensă armadă de nave incendiare. Dacă flota noastră va încerca să cucerească Forturile Bogue, atunci va fi atacată de aceste nave. O altă flotă aşteaptă la cincizeci de mile mai la nord. Numele de Wu Kwok îți spune ceva?

Struan se prefăcu o vreme că se gîndeşte, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Înainte de întîlnirea cu Scragger nu auzise niciodată de Wu Kwok; de Wu Fang Choi bineînțeles că auzise, de taică-său, dar nu de fiu. Lui Mauss nu-i spusese ce i se dezvăluise pe joncă, nici ce spusese Scragger. Numai Robb şi Culum ştiau. Mary n-avusese cum să afle despre Wu Kwok de la ei. Aşa că nu avusese altă sursă decît Wu Kwok... sau Jin-qua. Dar cum?

— E un nume destul de obişnuit. De ce?

— E fiul cel mai mare al lui Wu Fang Choi.

— Mai marele piraților? *White Lotus?* se prefăcu Struan mirat.

— Îmi place tare mult să te uluiesc, reluă ea înveselită. Ei bine, împăratul le-a oferit în taină cîte un mandarinat lui Wu Kwok şi Wu Fang Choi, prin intermediul Hoppo-ului din Canton. Şi funcțiile de guvernatori generali în provincia Fukien şi Formosa, în schimbul atacării navelor comerciale din portul Hong Kong. Cu toată flota lor.

— Cînd urmează să aibă loc atacul? şi de data asta uimirea lui era sinceră.

— Deocamdată nu au acceptat. După cum obişnuiesc chinezii să spună, „negocierile continuă".

Oare serviciile cerute de Wu Kwok să nu fie decît un truc? se întrebă Struan. Un plan diabolic în cadrul unui alt plan pentru a-i face să se încreadă în el şi să-l prindă în capcană? Atunci de ce s-au folosit de monedă? Ar fi în stare să rişte soarta întregii flote? Trei mii de jonci pline cu ticăloşii ăia de piraţi ar putea să ne vină de hac... poate.

— Dacă vor accepta, ai putea să afli dacă... va fi lansat acel atac?

— Nu sînt sigură... dar poate că da. Însă asta nu-i tot, Tai-Pan. Trebuie să ştii că prețul pe capul tău s-a dublat. Acum s-a pus un preț şi pe capul lui Culum. Zece mii de taleri. Pe capul tuturor englezilor. George Glessing, Longstaff, Brock. Vocea-i deveni inexpresivă. Şi pentru May-may, Duncan şi Kate. Dacă sînt răpiți vii.

— Cum?

— Am aflat acum trei zile. Nu erai aici, aşa că am luat prima navă pe care am putut către Macao, dar tocmai plecaseşi. Aşa că m-am dus la May-may. I-am spus că tu m-ai trimis, că ea şi copiii sînt în pericol. Apoi m-am dus de compradorul tău şi i-am spus şi lui în numele tău să-i ia pe May-may şi pe copii la el în casă, şi că dacă li se întîmplă ceva înainte de a te întoarce, o să-l spînzurî pe el, pe copiii lui şi pe copiii copiilor lui.

— Şi ce-a spus Chen Sheng?

— Mi-a spus să îți transmit că nu trebuie să te temi de nimic în ce-i priveşte. I-am condus pe May-may şi pe copii la el acasă, apoi m-am întors la Hong Kong. Cred că deocamdată se află în siguranță.

— Ştie ceva de tezaur?

— Bineînțeles. O parte, o mică parte din argintul acela îi aparține. Cum putea investi mai bine?

— Cine a mai dat bani?

— Acum ştiu că Chen Sheng, Jin-qua, negustorii din Co-hong – toți au cîte o contribuție. Cu toții ajung la cincisprezece lac. Despre rest nu prea ştiu. Poate au contribuit şi mandarinii Manchu.

— Ti-sen?

— Nu. El e în totală dizgrație. Toată averea i-a fost confiscată. Cei din Co-hong o estimează la două mii de lac. Aur!

— Şi Chen Sheng a spus că o să aibă grijă de ei?

— Da. Acum că eşti din nou bogat, o să-i păzească ca pe viața maică-sii. Deocamdată, cel puțin

— Mary, aşteaptă-mă aici, spuse Struan şi se întoarse spre țărm.

Îl descoperi pe Wolfgang şi-l strigă, făcîndu-i semn să se apropie, după care se grăbi în întîmpinarea lui.

— Wolfgang, ia-l pe Orlov şi plecați cu *China Cloud* spre Macao. Îi iei pe May-may şi pe copii şi-i aduci aici cu amah cu tot. Ridicați toate pînzele. Îl laşi pe Cudahy să păzească cortul.

— Să-i aduc aici?

— Da. Mîine sînteți înapoi. Sînt în casa lui Chen Sheng.

— Să-i aducem aici fără nici un fel de fereală?

— Da. Pe sfîntul Dumnezeu! Plecați imediat.

— Tai-Pan, n-am să fac una ca asta. N-am să-i aduc în văzul tuturor. O să te distrugi în felul ăsta. Ştii bine că atunci ai să fii ostracizat.

— Mandarinii au pus preț pe capul lor. Grăbeşte-te.

Gott im Himmel! îşi spuse Mauss trăgîndu-se de barbă nervos.

— Am să-i aduc cu *China Cloud* în taină şi am să-l pun şi pe Orlov să jure că va păstra taina. *Gott im Himmel!* Iartă-l pe acest păcătos.

Struan se întoarse la Mary.

— Mary, cine ți-a spus de răpire?

— Cineva pe care nu-l cunoşti.

— Fetițo, ți-ai primejduit viața. Mai întîi obținînd informația asta, şi apoi trecînd la acțiune de capul tău.

— Sînt foarte prudentă.

— Părăseşte oraşul Macao, odată pentru totdeauna. Renunță la viața aceea cît mai eşti în viață. Acel *joss* bun n-o să țină mereu.

— Tai-Pan, haide mai bine să vorbim despre tine. Doar n-o să te dai în spectacol aici cu iubita ta chinezoaică.

— Ea şi copiii vor fi în siguranță la bord, şi asta contează.

— Nu în societatea noastră, Dumnezeule, şi doar ştii bine. Tai-Pan, o să te doboare... chiar şi pe tine... dacă te pui împotriva codului lor afurisit. Şi vor trebui s-o facă. Fata-i chinezoaică.

— La naiba cu ei.

— Da, dar e un blestem al unui singur om, şi tu trebuie să te mai gîndeşti şi la compania ta. Atîta timp cît May-may e ținută deoparte, nu reprezintă nici un fel de pericol pentru ei: ce nu se vede nu există. Nu eu trebuie să-ți dau sfaturile astea... şi doar ştii mai bine ca oricine... dar te rog, păstreaz-o în taină.

— Aşa fac şi aşa am să fac, numai dacă nu sînt cumva în pericol. Mary, îți datorez un mare serviciu.

— Da, şi în ochi îi străluci o luminiță ciudată. Şi am să profit de serviciul ăsta. Da. Într-o bună zi am să-ți cer şi eu un serviciu, apoi adăugă înveselită: Ar trebui să fii ceva mai prudent, Tai-Pan. Sînt şi eu femeie, şi mintea unei femei lucrează altfel decît cea a unui bărbat.

— Da, spuse Struan şi zîmbi.

— Zîmbeşti atît de frumos, Tai-Pan.

— Mulțumesc, bună doamnă, spuse el şi îi făcu o plecăciune plină de eleganță. E într-adevăr un compliment! O prinse de mînă şi se îndreptară încet spre țărm. Cine ți-a spus despre May-may şi despre copii?

— Acum doi ani am căzut amîndoi de acord că sursele noastre de informare sînt sfinte.

— Nu vrei să nu mai foloseşti cuvintele astea atît de importante?

— Sînt bucuroasă că, în cele din urmă, m-am întîlnit cu May-may. E atît de frumoasă. Şi copiii!

Simți cum atingerea lui revarsă un val de căldură.

— S-ar putea cumva ca informația să nu fie corectă?

— Nu, răpirile pentru a dobîndi o răscumpărare sînt o veche artă a chinezilor.

— O ticăloşie să te atingi de femei şi copii, spuse Struan şi rămase puțin pe gînduri. Cît mai stai aici?

— Cîteva zile. Horatio... Horatio se simte pierdut cînd rămîne singur. Apropo. Chen Sheng ştie şi el că vorbesc dialectul cantonez, bineînțeles. Acum ştie şi May-may. Am rugat-o să nu spună la nimeni. O să se țină de cuvînt, da?

— Da. Nici o teamă în privința asta. Dar am să-i amintesc şi eu, şi încercă să-şi scoată din minte pe May-may, pe copii, Wu Kwok şi navele incendiare şi cele trei jumătăți de monedă care mai erau pe undeva. Pentru un secret am să-ți destăinui şi eu unul. Nobila Casă dă un bal peste treizeci de zile. Bineînțeles că eşti şi tu invitată.

— Ce idee minunată!

— Şi oferim şi un premiu. O mie de guinee pentru cea mai bine îmbrăcată doamnă.

— Dumnezeule, Tai-Pan, o să ți se scoată ochii!

— Aristotle va fi judecătorul.

— Dar şi aşa tot o să-ți scoată ochii! şi ochii ei părură să-şi schimbe culoarea. Ar trebui să nu uiți, Tai- Pan. Acum eşti cea mai bună partidă din toată Asia.

Fata rîse pe jumătate în batjocură.

— Ar fi bine să-ți alegi o nevastă acum cît mai vreme. O mulțime de fetişcane o să-şi arate nurii în fața dumitale şi nu puține mame o să se străduiască să-ți bage fata în pat.

— Să nu mai vorbeşti aşa!

— Să nu spui că nu te-am prevenit, flăcăule. O mie de guinee? Cred că mi-ar place şi mie să cîştig premiul ăsta! Deodată starea ei sufletească se schimbă. După cum bine ştii, am din ce să-mi rostuiesc o rochie pentru un bal ca ăsta, dar dacă am să fac prostia asta atunci am să stric reclama pe care o are Mary Sinclair pe care o cunoaşte lumea. Toți ştiu că sîntem săraci ca nişte culi.

— Dar nimeni nu spune că nu pot să-ți dăruiesc eu o astfel de rochie. Sau cel puțin nu mă împiedică nimic ca să-ți fac oferta asta prin Horatio. Ce zici?

— Dumnezeule, Tai-Pan, chiar o s-o faci? Am să-ți dau banii înapoi.

— Dacă încetezi să mai pomeneşti în deşert numele lui Dumnezeu, atunci da. Dar un cadou e totuşi un cadou! spuse el şi rămase pe gînduri cercetînd-o. Te-ai mai gîndit în ultima vreme la mătuşa ta Wilhelmina?

— La cine?

— La verişoara de-a doua a mamei tale care s-a mutat în Olanda.

— Care?

— Moştenitoarea... cea care îți poate lăsa moştenire la rîndul ei o groază de bani.

— N-am nici o rudă în Olanda.

— Poate că maică-ta a uitat să-ți spună. Poate că un avocat din Amsterdam o să-ți scrie că ai primit o moştenire, zise el şi îşi aprinse o țigară. Cînd eşti o moştenitoare bogată, poți să-ți permiți să cheltuieşti o groază de bani fără să te mai fereşti. Nu?

— Dar... dar, şi deodată se întunecă. Ce-o să spună Horatio?

— Mătuşa Wilhelmina îi poate lăsa şi lui două mii de guinee. Dar cea mai mare parte ție. Aşa îi plac ei nepoatele mai ales. Maică-ta a fost

favorita ei... ciudat că nimeni nu ți-a spus nimic, nici ție, nici lui Horatio despre ea. Sărmana mătuşa Wilhelmina. A murit chiar ieri.

Mary făcu ochii mari de emoție.

— Tai-Pan, poți să mă... o să faci?

— E nevoie de trei luni ca o scrisoare să ajungă la Londra. O lună pentru a pune la cale lucrurile în Olanda. Trei luni ca să ajungă hîrtiile aici. Peste şapte luni eşti moştenitoare. Dar în tot acest timp trebuie să joci rolul peştelui care nu scoate o vorbă. Şi să fii tare uimită cînd se va întîmpla ce trebuie să se întîmple.

— Da, iartă-mă... sînt copleşită de... Dar să nu ai nici o grijă. Să nu ai grijă. Dacă o iau puțin razna şi mă apucă plînsul sau chiar țip... Te divinizez, Tai-Pan.

Zîmbetul se şterse de pe fața lui.

— Să nu mai spui una ca asta!

— N-am mai spus-o niciodată, şi poate că nici n-am s-o mai spun vreodată. Dar pentru mine eşti un Dumnezeu.

Se întoarse şi o porni singură spre interiorul insulei. Struan o urmări o vreme cu privirea, apoi se îndreptă spre Gordon Chen. Cu fiecare zi ce trecea, acesta arăta tot mai chinez, se gîndi Struan. În radă, barca cea mare cu Orlov şi Mauss era încă destul de departe de *China Cloud.* Grăbiți-vă, pentru Dumnezeu. Skinner îi ieşi îngrijorat înainte.

— Bună ziua, domnule Struan.

Hello, domnule Skinner.

— Mare zi pentru Orient, aşa-i?

— Mda, dacă vrei să mă ierți, trebuie să...

— Domnule Struan, n-am să vă rețin decît un minut. Am încercat să vă întîlnesc aseară. Skinner coborî vocea, asuda mai mult decît de obicei şi cam puțea, ca de obicei. Polițele Nobilei Case sînt scadente azi, mi-am amintit eu.

— A, ți-ai amintit!

— Vor fi onorate?

— Domnule Skinner, ai avut vreo îndoială?

— Circulă nişte zvonuri despre un tezaur.

— Am auzit şi eu.

— Sper că sînt adevărate. Nu prea mi-ar place ca *Oriental Times* să intre pe mîinile altui proprietar.

— Nici mie. În seara asta am să-i dau un articol de mare interes. Dar acum mă ierți, te rog.

Skinner îl urmări pe Struan care se apropia de Gordon Chen, şi tare ar fi dorit să poată trage şi, el cu urechea la discuția lor. Apoi îi zări pe

Brock şi familia lui discutînd cu Nagrek Thumb. O zi mare, se gîndi el încîntat, în vreme ce se îndrepta greoi spre ei. Cine o să pună mîna pe gorganul acela?

— Sir, mi-a părut atît de rău cînd am auzit de nenorocirea care v-a lovit, începu Gordon Chen. Am vrut să vin să vă spun condoleanțe, dar n-am fost destul de vrednic ca să-mi împlinesc datoria asta. Dar m-am rugat.

— Îți mulțumesc.

— Mama mi-a cerut să vă spun că ea va ține cele o sută de zile de doliu, cum e obiceiul.

— Te rog să-i spui că nu e nevoie, îi răspunse Struan, deşi ştia că ea tot va face aşa cum socoteşte de cuviință. Ei, şi acum spune-mi ce-ai mai făcut de cînd nu te-am mai văzut?

— Nimic deosebit, sir. M-am străduit să-l ajut pe Chen Sheng să dobîndească nişte credit pentru Nobila Casă. Dar tare mi-e teamă că nu prea am reuşit.

Vîntul îi înşfăcase coada din creştetul capului şi i-o flutura.

— Tare greu să pui mîna pe credit, îi replică Struan.

— Da, aşa-i. Îmi pare tare rău.

Gordon Chen se gîndi o clipă la imensa cantitate de argint din cala navei *China Cloud* şi simți cum îl cuprinde admirația față de părintele său. Chiar în dimineața aceea auzise zvonurile, şi ele veneau să le completeze pe celelalte ce-şi croiseră drum spre Tai Ping Shan: că Tai-Panul reuşise să treacă pe sub nasul atît de mult urîților Manchu tezaurul din Canton. Dar nu scoase o vorbă despre renaşterea Nobilei Case, pentru că lucrul acesta n-ar fi fost politicos.

— Poate că a venit vremea să ai şi tu nişte credit. Aş putea să rezolv eu treaba asta. Să zicem un lac de argint.

Prin ochii lui Gordon Chen trecu o străfulgerare, şi abia putu să îngaime:

— E un credit imens, sir.

— Tu îți păstrezi un sfert din profit, eu iau celelalte trei sferturi.

— Cît se poate de cinstit, sir, îi răspunse Gordon Chen care-şi adună iute mintea descumpănită scurt timp. Foarte generos din partea dumneavoastră. În vremuri atît de grele ca acelea pe care le trăim, e cît se poate de generos. Dar dacă aş avea posibilitatea să dobîndesc două treimi, iar dumneavoastră o treime, atunci asta m-ar ajuta foarte mult ca să vă sporesc profitul în chip considerabil. Chiar în chip foarte considerabil.

— Şi eu mă aştept ca acest profit să fie considerabil! spuse Struan şi-şi aruncă trabucul. O să fim atunci parteneri. Tu jumătate, şi eu jumătate. E o înțelegere particulară între noi doi. Şi rămîne o taină. O să întocmeşti registre şi prezinți socotelile în fiecare lună. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles. Tai-Pan, sînteți chiar mai mult decît puțin generos. Mulțumesc, sir!

— Caută-mă diseară şi am să-ți dau hîrtiile necesare. O să fiu la bordul navei *Resting Cloud.*

Gordon Chen se simți atît de fericit, încît îi venea să sară în sus de bucurie şi să țipe cît îl ținea gura. Nu putea să înțeleagă de ce tatăl său se arătase atît de generos. Ştia însă că acel lac de argint se afla în mîini bune şi că se va înmii. Dacă va avea parte de un *joss* bun. Apoi îşi aduse aminte de Hung Mun Tong şi se întrebă dacă credința față de *thong* va intra în conflict cu credința sa față de acest părinte. Şi dacă se va întîmpla aşa, care va fi mai tare.

— Nici nu pot să vă mulțumesc îndestul, sir. Înțelegerea asta e valabilă de îndată?

— Da. M-am gîndit că s-ar putea să vrei să participi la licitația pentru terenuri.

— Am socotit... Gordon Chen se opri brusc.

Culum, cu o figură morocănoasă, se apropie de ei.

— Hello, Culum, îl întîmpină Struan.

— Hello, tată.

— Ți-l prezint pe Gordon Chen. Fiul meu Culum, spuse Struan, brusc conştient de liniştea care cuprinsese mulțimea de pe plajă şi de privirile atente ale tuturor. Gordon Chen făcu o plecăciune.

— Sînt onorat să vă întîlnesc, domnule.

— Culum, Gordon e fratele tău vitreg, preciză Struan.

— Ştiu, răspunse Culum, întinzîndu-i mîna. Încîntat să te cunosc.

Năucit de a-l auzi pe Struan declarînd deschis că el e fiul său, Gordon strînse timid mîna celuilalt.

— Mulțumesc, mulțumesc tare mult.

— Ce vîrstă ai tu, Gordon? îl întrebă Culum.

— Douăzeci, domnule.

— Frații vitregi ar trebui să se adreseze unul altuia cu numele de botez, nu-i aşa?

— Dacă asta vă face plăcere.

— Şi acum trebuie să ne cunoaştem mai bine! spuse Culum întorcîndu-se spre Struan, ce era mişcat de felul în care fiul său îl

acceptase pe Gordon. Îmi pare rău că te-am necăjit. Dar voiam să-l cunosc pe Gordon, spuse el şi se îndepărtă iute.

Struan auzi cum liniştea de dinainte se risipi în clipa în care plaja aceea încremenită o vreme prinse din nou viață. Şi fu mai ales uimit să vadă că pe fața lui Gordon Chen curgeau lacrimi.

— Iertare... eu... eu am aşteptat clipa asta de o viață, domnule Struan. Mulțumesc, mulțumesc tare mult, îi spuse poticnindu-se în cuvinte Gordon Chen.

— Flăcăule, cei mai mulți îmi spun „Tai-Pan". Să-l lăsăm la o parte pe „domnule Struan".

— Da, Tai-Pan, spuse Gordon Chen, făcînd o plecăciune şi se îndepărtă.

Cînd Struan porni pe urmele lui Culum, zări barca oficială a lui Longstaff atingînd țărmul. Era însoțit de amiral şi de un grup de ofițeri de marină. Între ei şi Horatio. Bun, se gîndi Struan. Şi acum cu Brock. Îi făcu semn cu mîna lui Robb şi arătă spre Brock. Robb încuviință dînd din cap. O părăsi pe Sarah şi îl ajunse din urmă pe Culum. Amîndoi se îndreptară spre Struan.

— Robb, ai hîrtiile la tine?

— Da.

— Atunci haidem. Să ne luăm polițele înapoi, şi Struan îi aruncă o privire lui Culum, Flăcăule, nu ai de ce să fii nervos.

— Da.

Merseră puțin şi Struan îi spuse:

— Sînt bucuros că l-ai cunoscut pe Gordon. Mulțumesc, Culum.

— Am... am vrut eu să-l întîlnesc chiar azi. Cînd eşti şi tu. Aşa... În văzul tuturor...

— De ce?

— Nu spui tu că asta înseamnă a-ți ține obrazul la mare cinste, ceea ce-i atît de important?

— Cine ți-a spus de Gordon?

— Cînd m-am întors de la Canton, am auzit şi eu nişte vorbe. Oamenii sînt totdeauna fericiți să-ți aducă la cunoştință veştile proaste!

Şi îşi aduse aminte de zîmbetele răutăcioase ale celor mai mulți dintre negustori şi nevestele lor atunci cînd îi întîlnise: „Flăcăule, ne pare atît de rău că te-ai nimerit şi tu într-un moment atît de prost. Mare păcat că Nobila Casă nu mai există. Fără ea, nu va mai fi ca înainte", spuneau ei pe diferite tonuri. Dar Culum ştia că toți nu mai puteau de bucurie, încîntați să vadă compania umilită în felul acesta. Mătuşa

Sarah fusese cea care îi deschisese ochii cu adevărat, arătîndu-i cît era de naiv.

Se plimbau amîndoi pe Drumul Reginei şi tocmai treceau pe lîngă nişte eurasieni, primii pe care-i vedea în viaţa lui, un băiat şi o fetiţă, şi o întrebase pe mătuşă-sa de ce naţionalitate erau, şi de unde apăruseră.

— Ei, începu ea, sînt metişi, jumătate englezi, jumătate păgîni. Mulţi dintre negustori au prăsit pe aici bastarzi cu iubitele lor nebotezate. Bineînţeles că totul e ţinut în mare taină, dar ştie toată lumea. Şi unchiul tău Robb e tatăl unui astfel de copil.

— Cum?

— Am expediat-o şi pe maică-sa şi pe odrasla ei acum cîţiva ani în urmă. Şi lucrurile n-ar fi stat chiar atît de rău dacă femeia aceea ar fi fost creştină şi ceva mai drăguţă. Atunci măcar aş fi înţeles şi eu. Dar era... nu, să lăsăm asta.

— Tata... are şi el vreun copil... din ăsta?

— Nu ştiu dacă mai are copii, Culum. Dar un băiat tot are, şi lucrează pentru compradorele său, şi-l cheamă Gordon Chen. Tatăl tău are un ciudat simţ al umorului şi i-a pus un nume de botez care aparţine clanului. Am auzit că a fost şi botezat creştineşte. Socot că e şi asta ceva. Poate că nici n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea, Culum. Dar cineva tot ţi-ar fi spus şi e mai bine să afli adevărul de la cineva din neamul tău, decît să auzi cum se şopteşte pe la spatele tău. Da, ai cel puţin un frate vitreg în Asia.

În noaptea aceea n-a fost în stare să închidă ochii deloc. A doua zi, a luat-o disperat pe ţărm. Nişte ofiţeri de marină, între ei şi Glessing, jucau cricket, şi fusese invitat să vină să completeze echipa. Cînd fusese rîndul lui la bătaie, lovi cu tot năduful, răzbunîndu-se pe minge, parcă vrînd s-o ucidă, şi o dată cu asta şi ruşinea care-l frămînta.

A jucat strălucit, dar jocul nu i-a adus nici o bucurie. Mai apoi Glessing îl luase deoparte şi-l iscodise să afle ce păţise. Şi-i mărturisise totul dintr-o suflare.

— Nu-l aprob pe tatăl dumitale, după cum fără îndoială ştii bine, îi replicase Glessing. Dar asta n-are nimic a face cu viaţa lui personală. Ca şi tine, m-am izbit şi eu de aceleaşi probleme. Ştiu şi eu că tatăl meu are o iubită în Maida Vale. Şi doi băieţi şi o fată. Nu mi-a pomenit niciodată de ei, deşi cred că el ştia că ştiu şi eu. Tare încîlcită treabă, dar ce poate face omul? Poate, cînd am să ajung şi eu la vîrsta lui, am să procedez şi eu la fel. Am să aştept şi am să văd. 'Nenţeles e tare afurisită treabă să ştii că ai un frate vitreg care-i corcitură.

— Îl cunoşti?

— L-am văzut de cîteva ori. Dar n-am vorbit cu el niciodată, deşi am auzit că e un băiat cumsecade. Ascultă-mi sfatul... ăăă... ce face taică-tu cu viaţa lui personală îl priveşte pe el şi nu trebuie să te deranjeze pe tine. Indiferent cum e, ai numai un singur tată.

— Nu eşti de acord cu ce face, dar îi ţii partea. De ce?

Glessing ridică din umeri.

— Poate pentru că am învăţat că păcatele tatălui îl privesc numai pe el şi nu pe fiul său. Poate pentru că Tai-Panul e un marinar mai bun decît am să ajung eu vreodată, şi conduce cea mai minunată flotă de splendide nave de pe faţa pămîntului... şi se poartă cu oamenii lui aşa cum trebuie să se poarte, le dă mîncare bună, îi plăteşte bine, dorm omeneşte şi nu aşa cum muncim noi, cu ce se îndură parlamentul ăsta afurisit să ne dea, nici măcar banii aceia blestemaţi, şi în loc de echipaje, oameni aflaţi la ananghie, sau nişte amărîţi de candidaţi la spînzurătoare. Poate pentru că el a botezat Promontoriul Glessing cu numele meu, sau poate pentru că e Tai-Pan. Poate pentru că familia Sinclair îl admiră atît de mult. Nu ştiu ce să-ţi zic. Nu mă feresc să-ţi spun că dacă primesc vreodată ordinul să mă iau pe urmele lui, am să mă duc să pun mîna pe el doar în limitele legii şi sper, în numele lui Dumnezeu, că va reuşi şi de data asta să-l tragă pe sfoară pe viermele ăla necioplit de Brock. N-aş putea să-l sufăr pe ticălosul acela să fie Tai-Pan.

Din ziua aceea Culum se întîlnise mereu cu Glessing. Şi între ei încolţi o prietenie.

Culum continuă să-i răspundă foarte încurcat lui Struan:

— Astăzi, ei, cînd te-am văzut împreună cu Gordon Chen, l-am întrebat pe George Glessing. A fost destul de onest şi mi-a spus.

Struan se opri brusc.

— Vrei să spui că din partea mea nu a fost cinstit că nu ţi-am spus nimic pînă acum?

— Nu. Doar nu trebuie să te justifici în faţa mea pentru ceea ce faci. Nu faţă de mine. Doar un tată nu trebuie să se explice dinaintea fiului său. Nu-i aşa?

— Gordon e un băiat minunat, interveni Robb stîngaci.

— De ce ai dorit să afli ce vîrstă are? îl întrebă Struan pe Culum.

— E de aceeaşi vîrstă cu mine, da?

— Da, şi?

— Tată, n-are nici o importanţă.

— Ba da. Pentru tine are importanţă. De ce?

— O problemă de morală, zic eu. Dacă sîntem de aceeaşi vîrstă mama lui a fost... – e potrivit cuvîntul concurentă? – cu mama mea.

— Da, concurentă ar fi cuvîntul potrivit.

— Dar şi cuvîntul adulter ar fi potrivit aici, nu-i aşa, sir?

— Unul dintre adevărurile care-l guvernează pe un bărbat e şi acela că adulterul e la fel de inevitabil ca moartea şi răsăritul soarelui.

— Dar poruncile Domnului nu glăsuiesc aşa, spuse Culum şi evită privirea tatălui său. Uite, a venit Longstaff şi licitația o să înceapă, mai îngăimă el.

— De asta eşti tu atît de neliniştit pentru că te-ai întîlnit cu Gordon Chen şi mă cîntăreşti cu cîntarul poruncilor Domnului?

— Tată, aşa-i că pentru întîlnirea cu Brock nu ai nevoie de mine? Dacă nu te supără, eu cred că... am să mă duc să văd dacă totul e în regulă.

— Fă cum crezi, fiule. Dar eu socot că ar trebui să mergi cu noi. E un prilej cu care rar te întîlneşti. Dar tu fă cum crezi.

Struan îşi reluă drumul. Culum şovăi, apoi îl ajunse din urmă. Drumul Reginei se îndrepta spre vest dinspre valea ce dădea spre țărm. După o milă ajungeai la corturile militarilor marini, care păzeau magaziile de aprovizionare ale marinei ce sporeau mereu; la altă milă distanță erau şirurile de corturi ale soldaților de lîngă Promontoriul Glessing, unde se termina Drumul Reginei. Iar pe panta de deasupra promontoriului lui Glessing, se ridicase Tai Ping Shan, legat de țărm printr-un nesfîrşit şir fremătător de chinezi, cocoşați sub poverile ce constituiau avuția lor. Şirul acela era în permanentă mişcare şi se alimenta fără încetare de ia joncile şi sampanele ce soseau continuu.

— Bună ziua, Excelență, spuse Struan, ridicîndu-şi pălăria cînd se întîlniră cu Longstaff şi anturajul său.

— A, Dirk, bună ziua. Salut, Robb, spuse Longstaff fără să se oprească. Culum, nu sînteți gata să începeți?

— Într-un minut, Excelență.

— Păi, să ne grăbim. Trebuie să mă-ntorc la bord. Ei? şi-i aruncă lui Struan aşa din mers de parcă şi-ar fi adus aminte abia atunci să-i transmită cîteva cuvinte insultătoare: Dirk, îmi pare bine că te-ai întors, după care îşi continuă drumul salutîndu-i pe ceilalți.

— În numai trei minute îşi schimbă el părerea, spuse Struan.

— Tîmpit demn de tot disprețul, lovi-l-ar frenția de idiot! mîrîi Culum în şoaptă. Mulțumesc lui Dumnezeu că asta-i ultima zi în care-l mai slujesc.

Struan clătină din cap:

— Dacă aş fi în locul tău, aş folosi slujba asta de aghiotant al secretarului colonial în folosul meu.

— Cum?

— Acum avem din nou puterea în mîinile noastre. Dar numai mîna lui poate transforma, cu o semnătură, o hîrtie în lege. Şi mîna lui trebuie condusă şi de acum încolo, drept?

— Da, aşa cred şi eu, da, se grăbi să-i răspundă Culum.

În vreme ce Struan şi ai lui se apropiau de familia Brock, pe plajă se lăsă deodată linişte şi toată frăsuiala aceea se domoli. Gorth şi Nagrek Thumb îi încadrau pe Brock, Liza şi fetele lor. Skinner începu să fluiere neauzit şi se trase mai aproape. Aristotle Quance şovăi chiar în clipa în care voia să mai pună o trăsătură de penel pe pînză, şi numai cei prea tineri nu simțeau momentul acela de tensiune, şi nici nu urmăreau scena, nici nu ascultau.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, spuse Struan, săltîndu-şi pălăria.

— 'Ziua, domnule Struan, spuse Liza Brock politicoasă. Le ştii pe Tess şi Lillibet, aşa-i?

— Bineînțeles. Bună ziua, domnişoarelor, spuse Struan cînd fetele făcură o reverență, şi observă că Tess crescuse destul de mult de cînd n-o mai văzuse. Ei, şi acum putem să ne încheiem socotelile, îi spuse el lui Brock.

— Acum e taman cît se poate de bine. Liza, tu şi fetele, înapoi pe navă. Lillibet, tu să-ți mai ții mînuțele la locul lor şi să nu le tot vîri în mare că ai să rămîi fără ele. Şi ai grijă să nu cazi peste bord. Tess, iubirea mea, ai grijă de tine şi de Lillibet. Acu ştergeți-o, şi ascultați-o pe mă-ta.

Fetele făcură iute cîte o plecăciune şi o porniră în fugă înaintea mamei lor, bucuroase că fuseseră expediate de acolo.

— Plozii nu prea au ce căuta pe nave, aşa-i? făcu Brock. Că nu-i poți urmări pe toți să vezi pe unde mai mişună. Şi-i destul ca să te scoată din minți.

— Mda, făcu Struan şi-i înmînă lui Gorth polița de bancă. Gorth, acum sîntem chit.

— Mulțam, îngăimă el şi începu să examineze cu mare atenție hîrtia.

— Poate că ai vrea să dublezi suma.

— Cum?

— Un pariu de încă douăzeci de mii de lire spune că una dintre navele noastre o să vă întreacă pe drumul spre casă.

— Mulțam, dar se zice că banii nu se țin de poala nebunului. Şi eu nu-s nici nebun şi nici... mort după pariuri, spuse Gorth privind mai departe cecul. Banii îmi prind al naibii de bine. Poa' cumpăr şi eu o ciozvîrtă din gorganul acela de la tata.

Struan se schimbă la față.

— Haideți să mergem spre cortul acela, spuse el şi o luă înainte. Robb şi Culum porniră după el, cel dintîi simțindu-se fericit că frate-său era Tai-Pan al Nobilei Case, pentru că vechile lui temeri îi reveniseră: Cum am să reuşesc eu să mă descurc cu Brock, cum?

Struan se opri în fața cortului şi-i făcu un semn din cap lui Cudahy.

— Haideți, flăcăi, le spuse el celor cîțiva marinari care erau cu el. Fuga!

Spre uimirea tuturor celor din jur, marinarii făcură cortul să se prăbuşească.

— Tyler, polițele noastre plătibile la vedere, dacă eşti bun!

Cu multă băgare de seamă, Brock scoase polițele din buzunar.

— Op' su' de mii douăjpatru de mii de parale.

Struan îi dădu polițele lui Robb, care le verifică rînd cu rînd cu mare atenție, comparîndu-le cu copiile.

— Mulțumesc, îi spuse Struan. Acum eşti dispus să semnezi şi tu asta?

— Ce mai e şi asta?

— Confirmarea de primire.

— Da' un'e-i cecul tău de bancă? îl întrebă Brock bănuitor.

— Ne-am hotărît să plătim peşin, îi replică Struan.

La această replică, marinarii traseră deoparte cortul prăbuşit: ascunzînd aproape cu totul grămada de butoaie goale, se ridicau nişte pereți perfect aliniați din lingouri de argint. Sute şi sute de cărămizi strălucind în bătaia soarelui voalat. Brock se holbă fascinat la lingouri şi asupra Hong Kong-ului se lăsă o tăcere groaznică.

— Nobila Casă a hotărît să plătească peşin, rupse liniştea Struan cu o mină foarte degajată, apoi aprinse un chibrit, şi-l apropie de sulul de polițe plătibile la vedere, scoase din buzunar trei trabuce, le oferi cîte unul lui Robb şi Culum, şi le dădu foc de la hîrtiile de bancă ce ardeau. Totul a fost cîntărit cu grijă, Tyler, dar dacă vrei să mai verifici şi tu avem o balanță.

Lui Brock îi năvăli sîngele în obraz.

— Să dea Dumnezeu să putrezeşti în iad!

Struan lăsă hîrtiile carbonizate să cadă la pămînt şi le acoperi cu nisip.

— Domnule Cudahy, mulțumesc. Poți să pleci cu oamenii pe *Thunder Cloud.*

— 'Nțeles, sir! şi Cudahy şi oamenii lui mai aruncară o dată o ultimă privire acelui tezaur după care li se scurgeau ochii şi apoi se repeziră spre bărcile lor.

— Şi cu asta basta, le spuse Struan lui Robb şi Culum. Acum ne putem apuca să ne ocupăm de cumpărarea terenurilor.

— Dirk, straşnică brodeală. A fost o idee nemaipomenită.

Culum se uită în jur, cercetînd plaja. Văzu lăcomia şi invidia de pe fețele oamenilor, ochii care-i urmăreau cu fereală. Doamne, mulțumescu-ți, îngăimă el abia şoptit, fiindcă mi-ai îngăduit să fiu şi eu o părticică din Nobila Casă. Mulțumescu-ți ție, Doamne, că mi-ai îngăduit să fiu unealta ta.

Brock îşi reveni deodată după acest şoc.

— Gorth, adu-ți ortacii la țărm şi dă-i zor, cît mai iute.

— Ce?

— Fir-ar a naibii, dă-i zor, cît mai iute, şuieră Brock cu voce scăzută, dar plină de furie. Înarmați cu toții, într-un minut o să ne trezim pe cap cu toți piratii din Asia.

Gorth o luă la fugă. Brock îşi smulse de la brîu pistoalele şi i le întinse lui Nagrek.

— Dacă se apropie cineva la mai mult de cinci iarzi, îi zbori creierii! şi se îndreptă cu paşi mari spre Longstaff. Înălțimea voastră, po' să-mprumut şi io nişte soldați? În alt chip o să avem o groază de necazuri.

— Hmm? Soldați? Soldați? îngăimă Longstaff clipind din ochi. În vreme ce se uita la tezaurul de pe țărm. Afurisită treabă. Chiar e argint adevărat. Chiar tot. Afurisită treabă, opt sute de mii de lire să facă? Părea aşa spuneai.

— Chiar oleacă mai mult, îi replică Brock nerăbdător. Soldați. Militari, marinari. Oricare are o armă la el. Să păzească comoara asta, la dracu!

— A! înarmați! Bineînțeles. Domnule amiral, eşti amabil să te ocupi de treaba asta, te rog?

— Atenție la mine! strigă amiralul, înfuriat la culme de lăcomia pe care o citea pe fiecare chip, chiar şi pe cele ale ofițerilor din marina regală; militarii, marinarii, infanterişti se apropiară în fugă. La cincizeci de paşi de tezaur, formați un cerc. Nimeni nu are voie să se apropie. Ați priceput? şi-i aruncă o privire fioroasă lui Brock. Vreme de un ceas eu răspund de siguranța argintului. Peste o oră îl las unde se găseşte.

— Mulțam, mulțam tare mult, dom' amiral, îi răspunse Brock stăpînindu-şi o înjurătură.

Se uită spre larg: barca lui Gorth se îndrepta spre *White Witch,* oamenii vîslind din răsputeri. O oră poa' c-ajunge, se gîndi el, blestemînd şi tezaurul şi pe Struan. Cum naiba am să reuşesc eu să mă scap de atîta amar de argint? Pe-a cui semnătură să te mai încrezi acum? Că războiu' stă să-nceapă şi comerț ioc, ei? De-ar fi fost negoț cît de cît, aş fi plătit pentru ceaiul întregului sezon. Da' de' nu poa' nimeni garanta negoțul, ei, atunci hîrțoagele tuturor companiilor nu-i decît hîrtie moartă, în afară de cele ale afurisitei de Nobile Case. Şi nici vo' bancă, nici v'un safe de tezaur, şi nu eşti nici tu în siguranță pînă nu te scapi de argintu' ăsta. Ți-e viața la mare ananghie. Pen' numele lui Dumnezeu, trebuia să-ți treacă şi ție prin minte ce te aşteaptă. Trebuia să-ți treacă prin diblă că ticălosul ăla stricat o să-ți joace un renghi ca ăsta. Te-a prins în capcană bine de tot. Brock izbuti să-şi desprindă gîndurile de fascinația tezaurului şi să se uite la Struan. Îi zări zîmbetul batjocoritor şi simți cum îl copleşeşte furia.

— Pen' numele lui Dumnezeu, ziua asta încă nu s-a încheiat de tot.

— Tyler, ai mare dreptate, îi răspunse Struan. Mai avem ceva de lichidat.

— Mda, mîrîi Brock şi începu să-şi croiască drum prin mulțimea tăcută către platformă.

Deodată pe Culum îl cuprinse din nou neliniştea, încă mai groaznică decît înainte.

— Ascultă, tată, spuse el dintr-o suflare, cu voce scăzută. Unchiul Robb are dreptate. Brock o să te lase descoperit taman cînd licitația o să se ridice...

— Fiule, te rog, în numele lui Dumnezeu, nu începe din nou. Gorganul aparține Nobilei Case.

Culum se uită țintă la taică-său şi se simți neajutorat. Apoi se îndepărtă brusc.

— Ce naiba l-o fi apucat? îl întrebă Struan pe Robb.

— Habar n-am. Toată ziua a fost aşa apucat, ca o cățea în călduri.

În clipa aceea Struan o văzu pe Sarah stînd la marginea mulțimii, cu Karen alături de ea, albă la față, ca o statuie. Îl apucă pe Robb de mînă şi-l conduse spre ele.

— Robb, încă nu i-ai spus nimic soției tale Sarah, aşa-i? Că o să mai stai, ei?

— Nu.

— Atunci acum e momentul potrivit. Acum cînd eşti din nou om bogat.

Ajunseră lîngă Sarah, dar aceasta nici nu-i observă:

— Hello, unchiule Dirk, îl întîmpină Karen. Pot să mă joc şi eu puțin cu cărămizile acelea ale dumitale atît de frumoase?

— Dirk, chiar sînt adevărate, adevărate? îl întrebă Sarah.

— Da, Sarah, răspunse Robb în locul lui.

— Numai Dumnezeu ştie cum ai izbutit să pui mîna pe atîta argint, Dirk, dar eu îți mulțumesc! Se crispă de durere cînd pruncul din pîntece îi dădu un ghiont, şi se grăbi să-şi scoată sărurile. Asta înseamnă că... că... sîntem salvați?

— Da, îi răspunse Struan.

— Mami, pot să mă joc şi eu cu una dintre ele? țipă Karen.

— Nu, draga mea. Du-te mai încolo şi te joacă! îi spuse Sarah, care se îndreptă spre Struan şi-l sărută, în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe față. Îți mulțumesc.

— Sarah, nu-mi mulțumi. Atîta metal prețios are un preț foarte ridicat şi costă! Struan îşi duse mîna la pălărie şi se îndepărtă.

— Robb, ce-a vrut să spună?

Robb îi mărturisi.

— Eu totuşi am să plec, spuse ea. De îndată ce-am să pot. De îndată ce se naşte copilul.

— Da, aşa-i mai bine.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu mai dai niciodată de ea.

— Ah, Sarah, n-o mai lua iar de la început. Azi e o zi atît de frumoasă. Sîntem din nou bogați. Poți de-acum să ai tot ce-ți doreşti tu pe lumea asta.

— S-ar putea să-mi doresc să am şi eu un bărbat care să-mi fie soț cu adevărat! Sarah porni cu mers greoi spre barca cea mare, iar cînd Robb dădu s-o urmeze i-o reteză scurt: Mulțumesc, dar cred că ajung la bord şi singură. Karen, draga mea, haide.

— Cum pofteşti, îi răspunse Robb şi porni cu paşi mari pe plajă.

O vreme nu reuşi să-l vadă pe Struan în mulțimea aceea. Apoi, cînd se mai apropie de platformă, îl zări sporovăind cu Aristotle Quance. Se duse la ei.

— Salutare, Robb, scumpule, îl întîmpină Quance expansiv. Minunată lovitură, tocmai îi spuneam Tai-Panului. Minunată. Pe măsura Nobilei Case; apoi se întoarse spre Struan şi pe fața lui urîtă juca bucuria. Apropo, mi se pare că-mi datorezi cincizeci de guinee!

— Nici pomeneală!

— Portretul lui Culum. E tocmai gata, doar să-l expediez. Sper că n-ai uitat cumva.

— A fost vorba de treizeci de guinee, şi ți-am dat zece în avans, Dumnezeule.

— Chiar mi i-ai dat? Fir-aş afurisit să fiu. Eşti sigur?

— Unde-i Shevaun?

— A pălit-o boala, aşa am auzit, biata fată. Quance luă o priză de tutun. Fiule, eşti un prinț, asta eşti. Pot şi eu să împrumut nişte bani de la tine? Pentru o cauză dreaptă.

— Ce fel de boală?

Quance se uită cu grijă în jur şi spuse cu voce scăzută:

— Lingoarea dragostei.

— Pentru cine?

Quance şovăi puțin:

— Pentru tine, fiule.

— Ah, Aristotle, du-te dracului, îi replică Struan acru.

— Dacă vrei crezi, dacă nu, nu. Da' eu ştiu ce spun. A întrebat de tine de mai multe ori.

— În timpul şedințelor cînd îți pozează?

— Care şedințe? făcu Quance nevinovat.

— Ştii tu bine care şedințe.

— Lingoarea dragostei, fiule! rîse mărunțelul. Şi acum că mai şi eşti din nou bogat, nu-ți rămîne decît să te trezeşti că ți se taie picioarele şi în fîn cu tine! Nemuritoarele testicule ale lui Zeus! Fata asta trebuie să fie minunată de tot. Şi numai cincizeci de guinee, şi o lună încheiată nu te mai bat la cap.

— Şi care-i cauza aceea dreaptă de care vorbeai?

— Chiar eu mi-s, fiule. Am nevoie de o cură. Am dus-o tare greu.

— Mda. Cam ştiu eu care-i problema ta. Iar a dat strechea în tine. Scîrbos pentru un om ajuns la vîrsta ta!

— Ar trebui să fii şi tu la fel de norocos, fiule. Trebuie să recunosc că-s un pictor minunat. Iar cincizeci de guinee pentru un biet sărman nu e prea mult.

— O să-ți primeşti cele douăzeci de guinee cînd o să primesc şi eu tabloul! Struan se aplecă spre el şi-i spuse în şoaptă, insinuant: Aristotle, vrei o comandă grasă? Să zicem de o sută de lire. În aur?

Quance îi întinse de îndată mîna.

— Eu ți-s omul. Pe cine trebuie să omor?

Struan începu să rîdă, apoi îi spuse despre bal şi despre postul de arbitru.

— Niciodată! Pe Dumnezeul meu! explodă Quance. Ce, am ajuns atît de nebun? Vrei să mă lase astea fără boaşe? Să mă bage în mormînt înainte de vreme? Să mă hăituiască orice muiere din Asia? Să nu mă mai pot apropia de nici una? Niciodată!

— Numai un bărbat cu ştiința ta, cu renumele tău, cu...

— Niciodată, jur pe Dumnezeu. Şi asta să-mi propui chiar tu, prietenul meu de odinioară... pentru o mizerabilă sută de lire nenorocită şi să mă pui în pericol de moarte. Da, pe Dumnezeu, în pericol de moarte. Să ajung să fiu blestemat toată viața, urît, ruinat, mort înainte de vreme... Să zicem două sute?

— Adjudecat! îi spuse Struan.

Quance îşi aruncă pălăria în aer şi începu să țopăie o gigă, ținîndu-se de pîntece. Apoi îşi aranjă frumos jiletca purpurie de mătase, îşi luă pălăria şi şi-o aşează şmechereşte pe-o ureche.

— Tai-Pan, eşti un prinț. Cine altul decît mine, Aristotle Quance, ar îndrăzni să împlinească o astfel de ispravă? Cine altul decît mine ar fi o alegere mai bună? Perfectă. Ah, minunatule Quance! Prinț al pictorilor! Două sute. În avans.

— Numai după arbitraj.

— N-ai încredere în mine adică?

— Nu. S-ar putea s-o ştergi. Să te evaporezi.

— M-aş scula şi din mormînt ca să arbitrez întrecerea asta. Dacă e să recunosc, aş fi făcut-o şi de bună voie. Da, să ştii, pe sîngele lui Rembrandt, aş fi plătit eu de bună voie o sută de guinee pentru a avea cinstea asta, chiar dacă ar fi trebuit să mă tîrăsc în fața lui Brock pentru a-i dobîndi.

— Cum?

Quance îşi azvîrli din nou pălăria în aer.

— O, minunată, minunată zi! Ah, cît eşti de perfect, de minunat, Quance. Acum ți-ai cîştigat locul în istorie. Nemuritor, perfect Quance!

— Aristotle, nu te înțeleg deloc, interveni şi Robb. Chiar vrei să joci rolul ăsta?

Quance îşi ridică pălăria de pe jos, o scutură de nisip, în vreme ce ochii îi umblau jucăuşi.

— Te-ai gîndit vreodată ce avantaje îmi poate aduce un astfel de rol? Ei? Orice muiere din Asia asta o să fie dornică să... cum să zic asta mai bine... să-l cumpere pe arbitru dinainte, aşa-i? Dinainte.

— Iar tu eşti gata să te laşi cumpărat! i-o trînti Struan.

— Bineînțeles. Dar alegerea va fi cinstită. O alegere perfectă. O ştiu de pe acum pe cea care va cîştiga.

— Cine?

— Încă o sută de lire? Azi?

— Ce-o să faci tu cu atîția bani? Robb, Cooper şi cu mine, ți-am dat pînă acum o avere.

— Mi-ați dat? Hai? Aveți şi voi privilegiul de a sprijini nemurirea o dată. Curat privilegiu, pe bucile lui Lucifer. Apropo, în butoaiele alea e şi ceva brandy? Mă munceşte o nemuritoare sete.

— Nu-i. Nici o picătură.

— Ce barbarie, dezgustător! Quance mai luă o priză de tabac şi-l zări pe Longstaff îndreptîndu-se spre ei. Ei, copii, am şters-o. La bună vedere.

Se îndreptă fluierînd, şi trecînd pe lîngă Longstaff îşi ridică pălăria plin de gravitate.

— Ei, Dirk, făcu Longstaff zîmbind cu gura pînă la urechi. Ce-i cu Aristotle de-i atît de vesel!?

— Ca şi dumneavoastră, e vesel că Nobila Casă mai există.

— Şi pe bună dreptate, ei? Longstaff se arăta bucuros şi plin de respect. Habar n-am avut pînă acum că în Asia poate exista atît de mult argint. Magnific gest să-ți plăteşti creditorii în felul ăsta. Apropo, luăm cina împreună în seara asta? Sînt cîteva probleme şi aş vrea să am şi părerea dumitale.

— Will, îmi pare rău, dar în seara asta sînt ocupat. Să zicem mîine? Şi de ce să nu pofteşti la cartierul nostru general, la bordul navei *Resting Cloud?* La prînz.

— La prînz ar fi taman perfect. Perfect. Sînt atît de...

— Ah, că tocmai mi-am adus aminte, Will. De ce să nu contramandezi ordinul dat flotei de a se deplasa spre nord?

Longstaff se încruntă.

— Dar diavolii aceia au denunțat tratatul nostru, ei?

— Da, asta a făcut-o împăratul Manchu. Dar acum vine perioada taifunurilor. Mai bine să ținem toată flota laolaltă. La cheremul tău.

Longstaff luă cu vîrful degetelor o priză de tutun şi o trase pe nas, apoi îşi scutură cu grijă jaboul elegantei sale jiletci.

— Amiralului nu-i pasă de taifunuri. Dar dacă tu zici aşa! Strănută. Şi dacă n-o pornim spre nord, atunci ce facem, ei?

— Mai bine vorbim despre astea mîine, bine?

— Înțelept cumpănit. Cînd te culci să te gîndeşti la treaba asta. Asta-i şpilul, ei? Sînt bucuros să pot beneficia de sfaturile tale din nou. Ei, se pare că începem. Apropo, sînt încîntat şi de isprava pe care ai făcut-o.

Longstaff se îndepărtă înveselit.

— Ce-a vrut să zică cu treaba asta? îl întrebă Robb.

— Habar n-am. Bănuiesc că-i vorba de tezaur. Ascultă, Robb, mîine îl întîmpini tu, îi spuse Struan. Şi-i spui ce are de făcut.

— Adică ce? făcu Robb şi chipul lui se boți într-un fel de zîmbet.

— Să pună mîna pe Forturile Bogue. Apoi să dea o lovitură de moarte Canton-ului. De îndată. Şi să oblige Canton-ul să plătească răscumpărarea. Şase milioane de taeli de argint. Şi apoi, cînd vînturile vor fi prielnice, flota spre nord. Exact ca data trecută.

— Dar el vrea să discute cu tine.

— Acum poți să-l joci pe degete. A avut prilejul să vadă tezaurul şi el.

— În mine n-o să aibă la fel de multă încredere ca în tine.

— În vreo cinci luni de zile va trebui să aibă încredere şi în tine. Sarah cum a primit veştile?

— Aşa cum te-ai gîndit. Oricum, ea tot pleacă! Robb se uită la platforma unde se stîrnise un fel de tulburare: Longstaff urca treptele Dirk, ai fost atît de cumsecade cu el, chiar şi după ce s-a purtat atît de jignitor. Dar acum ştiu bine că l-ai trecut şi pe el la răboj. Aşa-i?

— E doar primul guvernator al Hong Kong-ului. Guvernatorii sînt numiți doar pentru patru ani. E destul timp, ba încă şi cu prisosință, să ne răfuim şi cu Longstaff.

— Ce-i cu gorganul?

— Lucrurile-s hotărîte.

— O să-l laşi pe Brock să-l ia în spinare?

— Nu.

— Domnilor, începu Longstaff adresîndu-se negustătorilor adunați acolo, înainte de a porni, vreau să mai amintesc o dată principiile care privesc proprietatea pămîntului şi dispozițiile pe care le-am primit din partea guvernului Maiestății sale! şi începu să citească un document oficial. Tot teritoriul aparține Maiestății sale. Împărțirea acestuia se face prin licitație publică celui care oferă mai mult cu titlul de taxă anuală... taxa anuală e de fapt obiectul licitației. Concesionările se fac pentru o perioadă de nouă sute nouăzeci şi nouă de ani. În termen de un an, pe aceste terenuri trebuie ridicate construcții în valoare de cel puțin o mie de taleri, rata de schimb fiind fixată la patru şilingi şi patru penny la un taler, altfel concesiunea este anulată. O garanție, însumînd jumătate din valoarea sumei licitate, trebuie plătită în bani gheață de îndată pe loc! Longstaff îşi ridică privirea de pe document. La început ne-am gîndit

să punem în vînzare astăzi un număr de o sută de loturi, dar n-am avut posibilitatea să facem ridicările topografice peste tot. Acum oferim circa cincizeci de terenuri, iar restul de îndată ce se va putea. Am recomandat de asemenea ca acum cumpărătorilor să li se îngăduie să dețină terenurile în proprietate liberă, aparținînd Maiestății sale. A, da, cei ce cumpără terenuri maritime pot de asemenea deține terenuri suburbane sau agricole. Terenurile maritime sînt fixate la o lățime de o sută de picioare, cu fața la Drumul Reginei şi îndreptîndu-se spre mare. Longstaff se uită în jur şi zîmbi încîntat. O dată cu oferta de vînzare a terenurilor ce are loc astăzi putem socoti că se pune fundația oraşului aici. Au fost desemnate terenuri pentru tribunal, birourile guvernamentale, rezidența guvernatorului, puşcărie, un teren de cricket, loc de piață şi pentru populația orientală. În mod oficial am pus numele de *Queen's Town* oraşului nostru.

Răsunară urale.

— E pentru prima oară după multe zile cînd am prilejul să mă adresez dumneavoastră tuturor. Aş zice că ne aşteaptă zile grele. Dar să nu şovăim cu nici un chip. Trebuie să punem umărul cu toții. Trebuie să ne înhămăm cu toții la jug şi apoi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, o să-i învingem pe păgîni spre gloria Maiestății sale britanice şi spre gloria coloniei Hong Kong.

Răsunară trei rînduri de urale pentru regină şi trei rînduri pentru colonie, ca la urmă să se înalțe şi trei salve de urale pentru Longstaff. Chinezii, care priveau tot ceremonialul acesta, începură să sporovăiască între ei şi să rîdă.

— Iar acum, dacă domnul Brock va binevoi să-şi desprindă gîndurile de la mărunțişul Nobilei Case, eu voi declara deschisă licitația.

Brock şi Gorth simțiră cum sînt gata să explodeze, dar se stăpîniră cînd rîsul celor din jur păru să-i biciuiască. Longstaff coborî de pe platformă şi Glessing se apropie de el.

— Excelență, trebuie să vă spun din nou, începu Glessing, că din cauza timpului redus, nu toate terenurile au fost corect măsurate.

— Astea-s amănunte, amănunte, dragul meu. Ce contează cîteva picioare în plus sau în minus? Există aici teren destul pentru toată lumea. Te rog începe, Culum, dragul meu. Vă doresc la toți bună ziua.

Longstaff se îndreptă spre barca lui, şi cînd trecu pe lîngă Struan zîmbi şi-şi ridică pălăria.

— Dirk, mîine la prînz.

Culum îşi şterse sudoarea de pe față şi se uită la mărunțelul, de lîngă el.

— Domnule Hibbs?

Henry Hardy Hibbs se ridică arătîndu-şi întreaga înălțime de cinci picioare şi jumătate şi se urcă pe platformă.

— 'Ziua, don'lor! spuse el cu un zîmbet unsuros. 'Enry 'Ardy 'Ibbs. Din tîrgul Londrei, urmaşul firmei 'Ibbs 'Ibbs şi 'Ibbs pentru licitații şi agenți funciari, licitatori oficiali ai Hexelenței Sale, onorabilul Longstaff. La porunca 'mneavoastră.

Individul era un pitic cam jegos, dezgustător, cu o căpățînă complet pleşuvă şi apucături slugarnice.

— Terenul numărul unu. Ei, acum cît licităm, ei?

— Culum, de unde naiba l-ai mai găsit şi pe ăsta? îl întrebă Struan.

— L-a recomandat unul dintre neguțători, se trezi Culum răspunzînd, şi dorindu-şi ca ziua aceea să se termine cît mai repede. Vine de la Singapore şi, ca să ajungă pînă aici, neavînd bani, a muncit pe rupte, fiindcă a cam fost buzunărit pe acolo şi a rămas fără o lețcaie.

Struan fu atent la felul în care Hibbs se pricepea să salte cu abilitate prețurile cît mai sus. Se uită la mulțimea din jur şi se încruntă.

— Ce s-a întîmplat, Dirk? îl întrebă Robb.

— Mă uitam să-l văd pe Gordon. L-ai văzut cumva?

— Ultima oară cînd l-am zărit se îndrepta spre Promontoriul Glessing. De ce?

— Nu contează, spuse Struan, gîndindu-se că era cam ciudat că Gordon nu se afla de față.

Mă bătea gîndul că vrea să liciteze şi el pentru o bucată de teren, îşi spuse el. Ce altă investiție mai bună putea găsi?

Licitația decurgea plină de animație. Toți neguțătorii ştiau că o colonie însemna stabilitate. Iar stabilitatea însemna că valoarea terenurilor va creşte pînă la ceruri. Mai ales într-o colonie insulară unde terenurile drepte, fără denivelări, bune pentru construcția clădirilor sînt destul de puține. Iar terenul însemna siguranță. Terenul nu se pierdea niciodată. Şi de aici se puteau naşte averi.

Pe măsură ce licitația progresa, Struan simți cum îl prinde emoția. Brock aştepta şi el, cu nervii întinşi, mai la o parte de îmbulzeala mulțimii. Gorth se afla lîngă el, privirile îi fugeau de la Struan la oamenii lor care păzeau tezaurul. Struan şi Brock cumpărară şi ei terenurile asupra cărora căzuseră de acord. Dar prețurile fură mai ridicate decît se aşteptau, pentru că licitația se încinsese bine de tot. Cei doi licitară unul împotriva celuilalt în cazul unor terenuri fără prea mare importanță. Struan cumpără cîteva dintre ele, renunță la altele. Printre neguțători, tensiunea nervoasă crescu şi mai mult. În fine, fură scoase

la licitație şi ultimele terenuri în apropierea mării şi fură cumpărate. Apoi urmară la licitație terenurile suburbane şi cele agricole, şi acestea fură achiziționate la prețuri ridicate. Nu mai rămase decît gorganul. Era terenul cel mai bun şi cel mai întins.

— Ei, dom'lor, şi cu asta basta! spuse Hibbs, răguşit de cît strigase în timpul licitației. Cine-a cumpărat ce-a cumpărat, acu trebuie să plătească juma' din parale pe loc. Chitanțe de la aghiotantul secretarului colonial, vă rog!

Asupra mulțimii se lăsă o tăcere plină de uimire.

— Licitația nu s-a încheiat încă, sparse liniştea vocea lui Struan.

— Aşa-i, pe Dumnezeul meu, mîrîi şi Brock.

— Poftim, dom'lor? făcu Hibbs precaut, simțind tensiunea în aer.

— Ce se aude cu gorganul?

— Ce gorgan, înălțimea voastră?

Struan arătă cu degetul:

— Gorganul acela!

— Ala, ăă, n-a fost pe listă, dom'le. Io n-am nici o vină, dom'le, spuse Hibbs grăbit, şi se pregăti s-o rupă la fugă, dar aruncă o privire spre Culum care stătea încremenit. Aşa-i excelență?

— Da.

Culum făcu un efort să se uite spre tatăl său, tăcerea aceea părînd să-l sufoce.

— De ce, pe Dumnezeu, nu e şi gorganul pe listă?

— Pentru că... pentru că, ei bine, a fost deja cumpărat.

Lui Culum i se zbîrli părul pe ceafă cînd îl văzu ca prin vis pe taică-său îndreptîndu-se spre el, şi toate vorbele cumpănite cu grijă dinainte i se şterseră din minte. Motivele acum! Chiar în dimineața aceea îi spusese lui Longstaff, în disperare de cauză, că fusese ideea lui Struan aceea de a ridica pe gorgan o biserică. Spre folosul întregului Hong Kong. Culum ar fi vrut să strige: era singura cale! Nu pricepi? Ne-ai fi dus de rîpă pe toți. Şi chiar dacă ți-aş fi spus dinainte, tot nu m-ai fi ascultat. Nu înțelegi?

— Cumpărat de cine?

— De mine. Pentru biserică, se bîlbîi Culum. O liră pe an. Acum gorganul aparține bisericii.

— Tu mi-ai luat gorganul? Cuvintele fură rostite încet, dar sunau pline de mînie, iar Culum simți tăişul din ele.

— Pentru biserică, da, scînci el. Ac... actul a fost semnat azi dimineață. Eu... Excelența sa a semnat actul. Pe vecie.

— Ştiai că vreau terenul acela?

— Da! şi Culum simți doar lumina aceea orbitoare care părea să radieze din ochii tatălui său, devorîndu-l, strivindu-i sufletul. Da! Da! Dar eu am socotit că aparține bisericii. Da, eu am făcut asta. De acum gorganul aparține casei Domnului.

— Deci ai îndrăznit să mi te pui împotrivă?

Se lăsă o linişte apăsătoare. Chiar şi Brock era în înspăimîntat de puterea care părea să izvorască din Struan învăluindu-i pe toți. Culum aştepta lovitura care ştia că va veni... cu toții o aşteptau. Dar Struan îşi descleştă pumnii, se răsuci pe călcîie şi plecă, îndepărtîndu-se de valea aceea. Hohotele de rîs ale lui Brock rupseră tăcerea aceea apăsătoare şi toți ceilalți tresăriră fără să vrea.

— Mai ține-ți gura, Brock, îi suflă Quance, mai ține-ți gura.

— Aşa-m să fac, Aristotle, aşa-m să fac, spuse Brock.

Mulțimea aceea a neguțătorilor se sparse în grupuri care comentau evenimentele, şi Hibbs fu nevoit să strige cu vocea lui pițigăiată:

— Cei care-au cumpărat, sînt rugați să treacă pe aici! Vă rog, dom'lor.

Brock îl cerceta acum pe Culum aproape cu milă.

— Fiule, aş zice că zilele ți-s numărate, mîrîi el. Tu habar n-ai cu ce diavol ai de-a face, aşa cum ştiu eu bine. Fereşte-te să nu te prindă o dată stînd cu spatele! şi se îndreptă spre Hibbs ca să plătească pentru terenurile cumpărate.

Culum rămase tremurînd. Îi simțea pe ceilalți cercetîndu-l. Simțea că îl priveau cu teamă. Sau o fi fost groază?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu l-ai întrebat şi pe el? murmură Robb, revenindu-şi cu greu după şoc. Ei? Înainte de a face isprava asta?

— N-ar fi fost de acord, nu-i aşa?

— Nu ştiu, nu ştiu. S-ar fi putut să fie. Sau l-ar fi lăsat pe Brock să..., se opri simțind că-l lasă puterile. Şi nu pune mare preț pe vorbele spuse de Brock. A încercat să te sperie şi atît. N-ai de ce să-ți faci griji. Chiar deloc.

— Cred că tata e diavolul în carne şi oase.

Fără să vrea, Robb se cutremură.

— Fiule, e o prostie. O prostie curată. Eşti doar extenuat. Toți sîntem la fel. Ei, şi cu tezaurul ăsta... şi cu emoțiile momentului. N-ai de ce să-ți faci griji. Bineînțeles că o să priceapă el cînd...

Cuvintele lui Robb rămaseră în aer, apoi se grăbi pe urmele fratelui său. Culum descoperi că-i vine greu să-şi revină. Auzea zarva din jur mai puternic decît înainte, dar vocile păreau mai depărtate, şi culorile şi

chipurile oamenilor oarecum ciudate. Departe, zări silueta lui Mary Sinclair şi pe fratele ei. Şi deodată amîndoi erau lîngă el şi-i vorbeau.

— Iertare, îngăimă el, nu v-am auzit ce spuneați.

— Tocmai spuneam că acolo va fi un loc minunat pentru o biserică, spuse Horațio, silindu-se să zîmbească. Un loc perfect.

— Da.

— Tatăl tău a jinduit întotdeauna la gorganul acela: De cînd a pus ochii pe Hong Kong, interveni Mary.

— Da, dar acum aparține locaşului Domnului.

— Da, făcu ea întristată. Dar cu ce preț?

Ceilalți doi tăcură deodată şi Culum se întoarse spre Hibbs.

— Da?

— Sir, vă cer iertare, dar chitanțele... Pen' cei ce-au cumpărat terenurile, spuse Hibbs stînjenit.

— Chitanțele?

— Îhi! Chitanțele pen' terenuri. Trebuie să le semnați.

Culum se trezi că-l urmează pe Hibbs către platformă. Semnă totul mecanic. Robb mergea grăbit de-a lungul Drumului Reginei, indiferent la privirile speriate care-l urmăreau, simțind o durere in piept din cauza efortului.

— Dirk, Dirk, strigă el.

Struan se opri o clipă.

— Spune-i că doresc să mă întîlnesc cu el pe gorganul lui, mîine dimineață, în zori.

— Dar, Dirk, Culum n-a vrut decît să...

— Spune-i să vină singur.

— Dirk, dar ascultă-mă şi pe mine o clipă. Stai. Aşteaptă-mă. Sărmanul băiat, n-a vrut decît să...

— Spune-i să vină numai el singur.

Capitolul treisprezece

În noaptea aceea, în cartul de mijloc, vîntul se roti dinspre est-nord-est spre est şi mai slăbi cu un nod. Umiditatea crescu, temperatura spori cu un grad şi căpitanii flotei se răsuciră prin somn, se treziră apoi pentru o clipă, ştiind că musonul îşi reluase cursul. De-acum vîntul avea să bată umed şi cald dinspre est vreme de trei luni, pînă în mai, şi apoi se va răsuci la fel de brusc către sud, sporindu-şi şi umiditatea şi temperatura. Pentru ca toamna să o ia dinspre est-nord-est din nou,

mai rece şi uscat, pînă în primăvara anului următor, cînd iar se va roti spre est şi va slăbi în intensitate cu un nod.

Căpitanii adormiră din nou, dar moțăiră cam neliniştiți. Vîntul de est anunța perioada taifunurilor. Brock se suci nervos în cuşeta lui şi începu să se scarpine.

— Ce-i cu tine, Tyler, mormăi Liza, trezindu-se de îndată cu mintea perfect limpede, aşa cum i se întîmplă unei femei atunci cînd tovarăşul ei are necazuri, sau un copil e bolnav.

Stătea întinsă în cuşeta ei, în cabina aceea în care dăinuia un miros greu.

— Nimic, Liza. S-a schimbat vîntul, asta-i tot. Dormi mai departe.

El îşi puse mai bine pe cap scufia de noapte din flanel şi căscă adînc. Liza se sculă greoaie şi traversă cabina călcînd apăsat.

— Şi ce mai faci acum?

— Deschid hubloul, băiete. Culcă-te.

Brock se răsuci pe cealaltă parte şi închise ochii, dar ştia că nu va mai avea parte de somn. Simți răsuflarea vîntului măturînd cabina.

— Acuş' se lasă şi ceața, mormăi el.

Liza se întoarse în cuşeta ei, şi salteaua umplută cu paie foşni. Se întinse confortabil sub pături.

— Din cauza tezaurului aceluia de argint n-ai linişte, aşa-i?

— Mda.

— Nu-ți mai bate capul cu el acum. Ai timp pen' asta şi mîine. Căscă şi se scărpină unde o pişcase o ploşniță. Tare bine ar fi să fim şi noi pe țărm ca lumea. O să ia timp mult ca să ridici o casă?

— Nu chiar atît de mult, îi răspunse el şi se întoarse iar.

— Şi cu balul ăla pe care-l dă Struan, începu ea, alegîndu-şi cuvintele cu mare grijă, e aşa ca un fel de palmă pe care ți-o dă.

— E caraghios ce zici. Culcă-te.

Şi Brock se puse de îndată în gardă.

— Da' dacă ne-mbrăcăm şi noi mai dichisit cum trebuie, atunci e ca şi cum i-am întoarce palma, nu, Tyler?

Brock simți nevoia să geamă, dar avu mare grijă să nu-l audă nevastă-sa. Vestea despre balul acela făcuse înconjurul flotei în clipa în care Struan îi dezvăluise intenția lui Skinner. Toți bărbații căsătoriți din Asia îl blestemară pe Struan fiindcă ştiau că de acum încolo nu vor mai avea linişte. Şi tuturor bărbaților începu să le circule sîngele mai iute prin vene. Şi porniră pariurile. Favorita era Shevaun Tillman.

— Vrei să zici să-i înfundăm tunurile cu nişte zorzoanele? făcu Brock. Liza, bună idee. Şi arăți straşnic în rochia aia roşie de mătase pe care-am...

— Vechitura aia de cîrpă? mîrîi Liza pufnind cu dispreț. Cre' că-ți arde de glume.

— Vechitură zici? N-ai pus-o pe tine decît de trei sau patru ori. Şi după părerea mea arăți în ea...

— O port de trei ani încheiați. Şi ai şi tu nevoie de un frac ca lumea, nădragi bufanți şi jiletcă mai acătării, şi cîte altele.

— Mie îmi ajung cele pe care le am, îi replică el. Socot...

— A venit vremea să mă duc să mai fac şi io nişte cumpărături. Înainte să se vîndă şi ultimul cupon de mătase mai ca lumea din Asia şi toate croitoresele mai pricepute să fie angajate. Mîine chiar mă duc la Macao. Cu *Gray Witch.*

— Liza, dar pentru un împuțit de bal pe care Dirk...

— Plec mîine o dată cu fluxul de prînz.

— Bine, Liza, oftă Brock, recunoscînd în glasul ei acel ton cu totul deosebit, ştiind bine că n-o să-i întoarcă boii din drum cu nici un fel de argument.

Dar-ar frenția-n Struan. În ciuda furiei care-l cuprinsese, se gîndi la premiul aflat în joc şi gîndul ăsta începu să nu-i dea pace. Ar fi o idee straşnică. Straşnică. De ce naiba nu m-am gîndit eu la asta mai înainte? Dar-ar frenția în Struan!

Liza îşi aşează mai bine perna şi continuă să rumege ideea balului. Ea şi hotărîse de pe acum că Tess trebuia să cîştige premiul. Şi toată cinstirea. Indiferent cît va costa. Da, îşi spuse ea din nou, indiferent cît va costa. Dar cum să-l convingă pe Tyler s-o lase pe Tess să meargă la bal? Cînd era vorba de ea, se încăpățîna ca un catîr.

— Şi a cam venit vremea să ne mai gîndim şi la Tess, făcu ea.

— Ce-i cu ea?

— A cam venit vremea să te gîndeşti să-i găseşti şi ei un soț.

— Ce? Brock se săltă în capul oaselor în cuşetă. Ți-ai pierdut mințile? Tess abia a ieşit din scutece. De-abia a făcut şaişpe'.

— Eu cîți ani aveam cînd m-ai luat?

— Pen' Dumnezeu! E cu totul altceva. Tu erai mare pen' vîrsta ta, pe Dumnezeu. Vremurile s-au schimbat. E vreme îndestul şi pen' aiurelile astea, pen' numele lui Dumnezeu. Un soț pen' Tess? Femeie, te-ai stricat la cap. Auzi ce-i vine ei să spună acu în crucea nopții. Ei, să nu mai aduci vorba de una ca asta, altfel îmi scot cureaua şi-o măsor pe curu' tău.

Îi întoarse furios spatele, lovi cu pumnul în pernă şi închise ochii.

— Da, Tyler, spuse Liza zîmbind.

Nu-l condamna pentru bătăile pe care i le dăduse. Şi nici nu o bătuse de prea multe ori, şi nici prea tare, niciodată cînd fusese prins de furiile beției. Şi asta se întîmplase cu mulți ani în urmă. Viețuia cu el de douăzeci de ani, şi era mulțumită de bărbatul ei.

— Liza, fetițo, începu el s-o ispitească, stînd mai departe cu fața la perete. Tess are ea ştiință de... treburile alea?

— 'Nențeles că nu, îi replică ea şocată. A fost crescută aşa cum se cuvine.

— Ei, atunci, pen' numele lui Dumnezeu, ar cam fi vremea s-o iei la o parte şi să-i mai spui şi tu...! şi, furios, se ridică din nou în capul oaselor. Şi ai grijă şi n-o slăbi deloc. Pe Dumnezeul meu, dacă prind pe careva că-i dă tîrcoale lui Tess... Ce te face să crezi că de-acum e destul de mare? A zis fata ceva? Se poartă mai altfel?

— 'Nențeles că am grijă de ea. E caraghios să crezi că nu am. Caraghios, pufni Liza. Voi bărbații sînteți cu toții la fel. Ha! Fă asta, fă aia, şi amenințări şi cîte altele, cînd biata fată nu face decît să crească şi să ajungă şi ea la vîrsta măritişului. Şi, domnule Brock, am să-ți rămîn recunoscătoare dacă n-ai să mai blestemi atît de mult. Că nu-i frumos şi nu se cade.

— Pen' numele lui Dumnezeu, gata, nici o vorbă mai mult şi am isprăvit cu asta!

Liza zîmbi încîntată de sine. Ei, şi acum cam cine ar putea fi mirele? Sigur nu Nagrek Thumb ăla, pen' numele lui Dumnezeu. Atunci cine? Tînărul Sinclair? Parale nu prea are, cam îngîmfat dumnealui şi bisericos pe deasupra. Da' s-ar putea să aibă ceva viitor, poa'-n consiliul afurisitului de Longstaff. Nimic nu-i mai grozav decît să ai în familie un fiu de reverend. Poate. Americanul, Jefferson Cooper? Mai degrabă. Bogat îndestul. Îndestul de puternic. Da' şi ăsta-i un afurisit de străin care ne urăşte pe noi, englezii. Da' chiar şi aşa, compania Brock şi Cooper-Tillman laolaltă ar fi ca un frumos pumnal în pîntecele Nobilei Case. Gorth e şi el bun, da' el e frate vitreg, aşa că pe el îl scoatem din joc. Păcat. Îi cernu prin minte pe mai mulți care ar fi putut fi nişte soți ca lumea. Omul ales trebuia să aibă bani, putere şi posibilități de viitor. Şi o voință de fier, mînă grea ca s-o stăpînească. Îhî, făcu Liza. Din cînd în cînd fata asta o să aibă nevoie de cîteva centuri bune peste bucile ei. E încăpățînată aşa cum sînt ăştia azi. Şi nu uşor de îmblînzit. Longstaff ar fi omul perfect, cu toate că-i şi ăsta însurat, da' am auzit că nevastă-

sa cam boleşte la Londra, aş' că poa' mai aşteptăm. Tot tăind şi cioplind, pe listă rămaseră numai doi. Dar care din ei?

— Tyler!

— Pen' numele lui Dumnezeu, n-ai de gîn' să laşi omu' să doarmă? Acu ce mai e?

— Ce-o să-i facă lui Culum diavolul ăla de Struan?

— Habar n-am. Poate-l omoară. Habar n-am. Da' o să iasă o treabă cumplită, de asta-s sigur.

— Culum trebuie să fie o surcică plină de curaj ca să-i țină piept în chipul ăsta.

Brock rîse:

— Aş vrea să fi văzut şi tu mutra lui Dirk. Blestematul acela s-a vădit tare ca o stîncă. Tare ca o stîncă era.

— Băiatu s-a dovedit tare deştept să dăruiască terenul acela bisericii. L-a salvat pe taică-su din mare primejdie. Şi pe tine.

— Ei, femeie, vorbeşti prostii. Nu pe mine, pen' numele lui Dumnezeu. Dirk era cel care-şi dorea în draci gorganul ăla. El ar fi licitat, ar fi licitat tot mai mult, iar io m-aş fi oprit taman cîn' prețul ar fi ajuns să-l sufoce. Şi de n-ar fi fost mucosul ăla încrezut, Dirk ar fi fost în patru labe dinaintea mea taman acu. La pămînt!

— Sau te-ar fi lăsat Struan pe tine să te încurci în licitație pînă te-ai fi sufocat tu. Taman la fel.

— Nu! El a jinduit tare mult după gorganul ăla.

— Da' mai mult şi mai mult voia să te vadă pe tine dărîmat, la pămînt.

— Nu. N-ai dreptate. Hai, culcă-te.

— Şi ce-o să-i facă acum lui Culum?

— De un' să ştiu io? E tare răzbunător individul. Ăia doi acu se urăsc de moarte. Nu l-am văzut niciodată pe Dirk atît de furios. Duşmănie mare între ei, da' băiatul poa' lucra pen' noi.

O clipă Liza simți cum o traversează un fior de spaimă. Spaimă pentru omul ei. Spaimă pentru o confruntare violentă dintre acesta şi Struan. Duşmănie care nu s-ar stinge decît prin moartea unuia din ei. Sau a amîndurora. Doamne Dumnezeule carele eşti în ceruri, începu ea să se roage pentru a milioana oară, fă să fie pace între ei. Apoi spaima o părăsi şi îşi spuse, aşa cum făcea întotdeauna: „Ce-o fi o fi!” Şi cu asta îşi aduse aminte de Hamlet, şi de Will Shakespeare, care era slăbiciunea ei.

— Tyler, de ce să nu construieşti şi tu o sală de teatru? Aici la Hong Kong. De-acu ne aşezăm aici, doar, nu-i aşa?

— Îhî! se lumină Brock şi îşi mută gîndul de la Struan. Liza, da' ştii că-i bună ideea? Chiar tare bună. Şi asta înain' să-i vină în minte şi ticălosului ăla. Mda, am să-i zic şi lui Skinner mîine. Am să şi scot fondurile. Şi o să trimitem şi după un grup de actori. Şi pen' Crăciun o să punem şi o piesă. Să te gîndeşti ce-ar fi mai bine.

Liza îşi muşcă limba şi nu scoase o vorbă. Îi venea să spună *Romeo şi Julieta,* dar ar fi fost o prostie fiindcă ştia că soțul ei ar fi dibuit de îndată cam ce gînduri îi umblau prin minte. Mda. Tess e cheia problemelor dintre familia Brock şi Struan. Da, căsnicia asta n-o să se termine cu o tragedie. Nu ca la ăia din familia Montague şi Capulet.

— Dacă Gorth ți-ar fi făcut ție una ca asta, să-ți sufle gorganul de sub nas, tu cam ce i-ai fi făcut?

— Puiule, habar n-am. Da's fericit că n-a făcut-o Gorth. Acu culcă-te şi tu.

Liza Brock îşi lăsă mintea să colinde mai departe. Ei, şi acum care din doi o fi mai bun? Cel mai bun pen' noi şi mai bun şi pen' Tess? Culum Struan sau Dirk Struan?

Ceața se furişă încet spre nava ce stătea la ancoră într-un calm desăvîrşit. Cu primele valuri de ceață, de navă se apropie un sampan cu toate luminile stinse. Acesta se atinse o clipă de parîma ancorei de prova a corăbiei *White Witch.* Cîteva brațe apucară iute parîma, un topor se ridică şi căzu pe ea, şi sampanul se topi în ceață la fel de tăcut cum apăruse. Cei de pe punte, marinarii înarmați şi Nagrek, ofițer de cart, nu băgară de seamă nimic nelalocul lui. În plină ceață, fără un țărm la vedere, sau o altă navă față de care să-ți stabileşti poziția, un vînt uşor pe o mare calmă şi un curent de maree abia simțit te pot purta fără să-ți dea senzația de mişcare. *White Witch* fu dusă de flux spre țărm. Nostromul făcu să se audă opt lovituri de clopot şi Nagrek fu cuprins de panică gîndindu-se ce gest periculos putuse să facă. Nebun nenorocit ce eşti, îi trecu lui prin minte. Te-ai băgat în primejdie de moarte căutînd să-ți dai întîlnire cu Tess, aşa cum ai făcut tu. Nu pleca, rămîi pe punte… sau du-te în cuşeta ta şi culcă-te. Dar nu te duce la ea. Fă-te c-o uiți, uită ce s-a întîmplat azi şi noaptea trecută. De luni de zile Nagrek era tulburat de prezența ei, dar, cu o seară înainte, în timpul cartului său îşi băgase capul prin hubloul cabinei pe care fata o împărțea cu sora ei. O văzu în cămaşa lungă de noapte stînd în genunchi, lîngă cuşeta ei, ca un înger şi spunîndu-şi rugăciunea. Nasturii cămăşii erau descheiați, sfîrcul sînilor împungînd mătasea albă. După ce-şi rostise rugăciunea, deschisese ochii, şi pentru o secundă i se păru că fata l-a

văzut, dar îşi întoarse ochii de la hublou, îşi strînse cămaşa de noapte făcînd-o să i se muleze pe trup. Apoi începu uşor să-şi plimbe mîinile peste el. Ca o mîngîiere. Languros. Peste sîni, şolduri, coapse. Apoi lăsă cămaşa să lunece de pe ea şi rămase aşa dinaintea oglinzii. Un fior o traversă şi apoi, încet, îmbrăcă din nou cămaşa, oftînd, suflă în lampă şi se băgă în cuşetă. Iar în ziua aceea el o urmărise pe cînd alerga pe plajă, cu fusta fluturîndu-i în vînt, îi zări picioarele, îşi dorise să i le desfacă şi se hotărî să fie a lui. Iar după-amiază, la bordul navei, topit de spaimă şi de dorință, îi şoptise cîteva cuvinte la ureche, o văzuse roşindu-se şi o auzi vorbindu-i tot în şoaptă: „Da, Nagrek, diseară, cînd vor bate opt lovituri de clopot!”

Pe punte apăru cartul următor.

— Nagrek, coboară sub punte, îi spuse Gorth călcînd apăsat în vreme ce se îndrepta spre dunetă.

Se uşură în sabordul de scurgere, căscă, şi-şi luă postul lîngă habitaclu, iar cînd ajunse acolo se scutură tot ca un cîine.

— Vîntul s-a rotit spre est.

— Am simțit şi io atîta lucru, spuse Gorth şi nervos îşi turnă o porție de rom. Afurisită fie ceața asta.

Nagrek se duse în cabina lui. Îşi scoase încălțările, se aşeză pe cuşetă, simțind cum îl trece o sudoare rece. Aproape sufocat de propria lui prostie, dar nefiind în stare să se stăpînească, ieşi furiş din cabină tot pe vîrfuri, fără să facă un zgomot, se strecură pe coridor spre pupă.

Se opri dinaintea cabinei. Îşi simți palmele umede cînd încercă uşor clanța. Aproape fără să mai sufle, intră în cabină şi închise uşa în urma lui.

— Tess? şopti el, pe jumătate rugîndu-se ca fata să nu-l audă.

— Ssst! făcu ea, să n-o trezeşti pe Lillibet.

Spaima îl copleşi şi mai mult, mintea lui urla: Pleacă! Dar o durere neştiută îl făcu să rămînă.

— E groaznic de periculos ce facem noi, îngăimă el.

Simți cum mîna ei i-o caută în întuneric pe a lui, i-o apucă şi-l conduce spre cuşetă.

— Ai vrut să-mi spui ceva? Ce vrei? şopti ea înfiorată de întunericul din jur, de taina acelei întîlniri, de prezența lui Nagrek, înspăimîntată de acea înfiorare şi plăcîndu-i în acelaşi timp.

— Iubirea mea, poate că nu-i momentul potrivit.

— Dar ai vrut să-mi vorbeşti în taină. Cum altfel să ne vedem în taină şi să-mi spui ce vrei?

Fata se aşează pe cuşetă în capul oaselor, îşi strînse cămaşa mai tare pe trupul ei, lăsîndu-şi mîna în mîna lui, mădularele moi ca ceara. Se aşează şi el pe cuşetă, sufocat de dorință. Întinse mîna şi-i atinse părul, apoi gîtul.

— Nu, murmură ea, şi se înfioră cînd el începu să-i mîngîie sînii.

— Vreau să fii soția mea, iubito!

— Da, ah, da!

Buzele lor se atinseră, mîinile lui Nagrek începură s-o frămînte, să-i alerge pe trup. Şi în urma valului de mîngîieri, veni şi fierbințeala aceea cumplită. Tot mai spre miezul ei. Tot mai spre miezul ei.

Gorth renunță să mai scruteze ceața exact cînd nostromul bătu prima lovitură de clopot, şi-şi aruncă ochii spre habitaclu. Se uită atent la compas, lumina felinarului pîlpîi, iar lui nu-i veni să creadă ce vedea. Îşi scutură capul ca să-şi limpezească gîndurile şi se uită din nou.

— E cu neputință!

— Ce s-a-ntîmplat, sir? tresări nostromul.

— Pe Dumnezeul meu, vîntul! Acum e din vest. Din vest!

Nostromul alergă şi el la habitaclu, dar Gorth o pornise deja în goană pe punte, aruncîndu-i pe marinarii aflați în cale într-o parte şi-n altă. Se aplecă peste prova şi văzu parîma tăiată.

— Atenție la mine, sîntem în derivă, strigă el cuprins deodată de panică şi pe punte se declanşă balamucul. Funda ancora pupa! Mai repede, fir-ați blestemați să fiți!

În vreme ce marinarii alergau spre parîma ancorei pupa, chila scrîşni atingînd stîncile de pe fundul apei, nava se cutremură şi gemu de la un cap la altul. Geamătul trecu prin toată structura de lemn a corăbiei, ajungînd şi în pojarul cabinei, o clipă Nagrek şi fata rămaseră ca paralizați, apoi el se smulse din brațele ei care-l strîngeau fierbinți, țîşni în coridor, şi porni în goană spre punte. Brock aproape smulse uşa propriei cabine din țîțîni, îl zări în fugă pe Nagrek urcînd scările ca o furtună, apoi în treacăt băgă de seamă uşa deschisă de la cabina fetelor dar uită totul în vîltoarea care-l împinse spre punte, afară. Liza ieşi din cabină în grabă, traversă coridorul, şi intră în cealaltă cabină cu uşa deschisă.

Cînd Brock ajunse pe dunetă, ancora fusese fundarisită, dar prea tîrziu. *White Witch* mai scoase un ultim geamăt, se înclină spre babord şi se puse greoaie pe uscat. Exact în clipa aceea, din miezul ceții începură sa mişune sampane care se repeziră la pradă cu ghearele de pisică, şi pirații începură să dea năvală la bord. Erau înarmați cu

muschete, cuțite şi săbii de abordaj, şi primul țîşni pe punte Scragger. În clipa următoare, oamenii de pe *White Witch* se luptau pe viață şi pe moarte. Gorth se feri într-o parte evitînd lovitura unui chinez, şi apucîndu-l pe individ de gît îi frînse grumazul. Nagrek apucase un lanț de luptă şi-l făcu să şuiere dinaintea hoardei ce năvălise, observînd că printre chinezi erau şi Scragger şi alți cîțiva europeni. Schilodi în trecere un pirat şi se repezi spre Brock, care apăra calea de acces spre cabinele de sub punte. Şi către tezaurul din cală. Scragger spintecă un om şi se trase înapoi, urmărindu-şi oamenii cum atacau.

— Spre cală, pentru Dumnezeu! urlă el şi conduse atacul asupra lui Brock.

Brock făcu să explodeze mutra unui european, lovi cu pistolul, inutil acum, în vintrele altuia, şi cu sabia de abordaj izbi furios la întîmplare. Execută o fentă să-l ajungă pe Scragger, care se feri într-o parte şi apăsă pe trăgaciul pistolului îndreptat spre adversar, dar exact în clipa aceea Nagrek îl izbi la rîndul lui, şi glontele porni şi ricoşă țiuind, fără să-şi atingă ținta, în ceață. Scragger se răsuci, mîrîi, şi se aruncă asupra lui Nagrek cu sabia de abordaj, rănindu-l uşor, apoi se trase în vîltoarea luptei şi se repezi iar spre Brock. Spintecă cu sabia un marinar, Brock îl apucă de gît şi amîndoi se prăbuşiră pe punte, lovind cu pumnii şi genunchii. Lui Brock i se tăie suflarea cînd sabia lui Scragger îi zdrobi obrazul. Îşi adună puterile, îl aruncă pe Scragger într-o parte şi dădu să-l izbească cu sabia, dar Scragger se dădu de-a rostogolul exact la timp, şi sabia se frînse, izbindu-se de punte. Brock înfipse ciotul de sabie într-un chinez care se repezise să-l apuce de gît, iar Scragger se trase la adăpostul format de un şir de oameni de-ai lui.

Gorth făcea ravagii în mijlocul uraganului ce bîntuia puntea principală, tăind, spintecînd, cînd un cuțit îl nimeri într-o parte, icni, şi căzu. Brock îşi văzu fiul căzînd, dar rămase mai departe la intrarea de acces sub punte, luptîndu-se şi omorînd pe care putea. Sub punte, Liza Brock le împinse pe Tess şi Lillibet în cabina principală.

— Fetelor, de-acum să nu vă mai aud miorlăind, spuse ea închizînd uşa pe dinafară.

Iar ea se înfipse în mijlocul coridorului, cu cîte un pistol în fiecare mînă, şi două de rezervă în buzunare. Dacă duşmanii coborau scara înainte ca lupta de pe punte să se fi terminat, asta ar fi însemnat că soțul ei era mort sau căzut în nesimțire. Dar patru pirați aveau să moară înainte de a trece de ea.

Conduşi de Scragger, pirații se aruncară asupra echipajului lui Brock şi fură din nou respinşi. Din teugă izbutiră să iasă tot mai mulți

marinari, croindu-şi drum prin luptă spre punte. Trei dintre ei se alăturară lui Brock lîngă intrarea de acces sub punte şi se aruncară şi aceştia asupra piraților, făcîndu-i să se tragă înapoi. O cavilă îl nimeri pe Scragger în spinare şi în clipa aceea realiză că lupta era pierdută. Răcni o poruncă în chineză, şi oamenii lui se retraseră din luptă, mişunînd ca şobolanii să coboare în sampane, apoi dispărură. Scragger sări de pe prova în mare, şi se făcu nevăzut sub apă. Brock smulse o muschetă din mîinile unuia din oamenii săi şi se repezi spre parapet. Cînd scăfîrlia lui Scragger se iți iar deasupra apei pentru o clipă, Brock trase, nu nimeri, capul dispăru. Brock slobozi un blestem şi aruncă muscheta neîncărcată în beznă. Oamenii lui continuară să tragă asupra sampanelor, care se topiră curînd în ceață. Cînd nu mai rămase de omorît nici un pirat rătăcit, Brock ordonă ca toți dușmanii morți sau răniți să fie aruncați peste bord şi veni timpul să vadă ce-i cu Gorth. Din rana pe care o acoperea cu mîna încleştată şiroia sînge. Brock ii dădu mîna cu forța la o parte. Cuțitul se înfipsese adînc sub subțioară şi spre spate.

— Fiule, ai scuipat şi sînge?

— Nu, tată.

— Atunci e bine! Brock îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se ridică în picioare. Aduceți rom şi catran. Iute, pen' numele lui Dumnezeu. Cei tăiați să vină la pupa. Ceilalți în bărci şi trageți-ne afară de aici. E plină maree. Grăbiți-vă!

În vreme ce conducea operația de coborîre a bărcilor, Nagrek încercă să-şi limpezească puțin capul care-l durea groaznic. Din rana de la umăr curgea un fir de sînge. Brock îi dădu o cană mare de rom lui Gorth să bea, şi îndată ce catranul începu să facă bulbuci pe vasul cu jăratic, înmuie o cavilă de luat volte în el şi îndesă catranul în rană. Fața lui Gorth se schimonosi, dar el nu scoase nici un sunet. Apoi Brock îi doftorici şi pe ceilalți cu rom şi catran.

— Pe mine, sir, pe mine m-ați uitat, îngăimă unul dintre marinari, ce se ținea de piept, iar pe buze îi apăruse o spumă însîngerată în vreme ce se auzea cum rana din piept îi şuiera la fiecare suflare.

— Eşti un om mort. Nu-ți rămîne decît să-ți ceri iertarea păcatelor dinaintea celuia care te-a făcut, îi spuse Brock.

— Nu! Nu! Pen' Dumnezeu! Puneți-mi şi mie catran, sir, haideți, pen' Dumnezeu!

Şi omul începu să urle. Brock îi aplică o lovitură care-l lăsă fără cunoştință, lat, în locul unde căzuse, şi aerul se auzea cum şuiera ieşind şi intrînd prin rană. Brock îl ajută pe Gorth să se ridice în

picioare. De îndată ce se văzu în picioare, Gorth reuşi să se țină singur drept.

— Mă fac eu bine, pen' Dumnezeu!

Brock îl lăsă singur şi se duse să verifice cum stăteau lucrurile la pupa. Bărcile trăgeau din greu. Era momentul dintre flux şi reflux cînd mareea e staționară.

— Puneți vîna la bătaie! urlă el. Pregăteşte ancora prova, Nagrek.

Reuşiră să tragă cu bărcile nava la apă adîncă, în siguranță, marinarul cu firul cu plumb striga mereu adîncimile, iar cînd Brock socoti că nu mai era nici o primejdie porunci să se lase ancora. Nava se roti o dată cu refluxul şi apoi se opri.

— Velarule!

— Da, sir! răspunse bătrînul.

— Coase-le nişte giulgiuri, spuse Brock arătînd spre cele şapte cadavre. Foloseşte pînza de la vechea randă. Un lanț la picioare şi peste bord, la apusul soarelui. Ca de obicei, prohodul îl spun eu.

— Da, sir!

Brock îşi îndreptă atenția asupra lui Gorth.

— După cît timp de la preluarea cartului ne-am pus pe pămînt?

— N-au trecut decît cîteva minute. Nu. Era exact la prima bătaie de clopot. Îmi amintesc perfect.

Brock rămase o clipă pe gînduri.

— Nu puteam să derivăm de la locul de ancorare pînă la mal într-o jumătate de oră. Nicicum. Ne-au tăiat parîma în cartul de dinainte! Se uită la Nagrek şi se întunecă. Cartul tău. Cîte douăzeci de lovituri de bici la apusul soarelui tuturor celor care-au fost de cart.

— Da, sir, îi răspunse Nagrek cutremurîndu-se.

— De nu erai tu, acum eram mort, trimis pe lumea cealaltă de blestematul acela de pistol al piratului, aşa că mă mai gîndesc eu şi la chestia asta, Nagrek.

Apoi coborî sub punte.

— Dragă, totu-i în regulă, spuse el de cum intră.

Liza stătea neclintită ca o stîncă în fața cabinei copiilor.

— Tyler, mulțumesc, îi spuse ea şi lăsă pistoalele în jos. Rău?

— Ce-a fost rău a trecut. Din cauza argintului de la bord. Atacat de pirați în port! Auzi! În mijlocul portului! Printre pirați erau şi englezi. Pe unul l-am omorît io, da' şeful lor, bată-l Dumnezeu să-l bată, a scăpat. Copiii au pățit ceva?

— Nu. Sînt înăuntru. Acum dorm! Liza şovăi. Cre' c-ar trebui totuşi să vorbesc şi cu tine.

— Doa' vorbim ş-acum, nu?

Femeia porni pe coridor, către cabina principală, luîndu-şi un aer grav. Brock porni pe urmele ei, şi ea închise uşa.

Cînd clopotul bătu de trei ori, Brock apăru din nou pe punte. Ceața se mai subțiase, dar vîntul căzuse cu totul. Adulmecă, să-l simtă mai bine şi ştiu că în curînd vîntul se va întări din nou, iar la ivirea zorilor ceața va dispărea cu desăvîrşire.

— Gorth, hai în cală să verificăm încărcătura.

— Nici unu din candidații ăia la spînzurătoare n-a ajuns în cală, tată.

— Să aruncăm un ochi totuşi. Nagrek, vii şi tu cu noi.

Brock luă un felinar şi coborî în cală.

— Ui', uşa-i zăvorită, spuse Gorth, şi se vedea că rana îl încearcă.

Brock deszăvorî uşa, coborî înăuntru. Aşeză felinarul pe una din lăzile cu lingouri de argint, şi apoi zăvori uşa pe dinăuntru.

— Tată, ce-ai pățit, ai luat-o razna? îl întrebă Gorth. Brock îl privi țintă pe Nagrek.

— Ce s-a-ntîmplat, dom' Brock?

— Gorth, pare-se că Nagrek a cam pipăit-o pe soru-ta. Pe Tess.

— Nu... n-am făcut una ca asta, Dumnezeu mi-e martor! izbucni Nagrek. Nicidecum!

Brock apucă pisica cu nouă cozi care atîrna pe peretele calei.

— Pare-se că pe cînd fata dormea el a intrat în cabina ei şi apoi a cam înghesuit-o şi s-a jucat cu ea.

— Ni' n-am atins-o, nu i-am făcut nici un rău, pe Dumnezeu! strigă Nagrek. Ea m-a chemat în cabina ei. Ea m-a chemat. Chiar în dup'-amiaza asta mi-a zis să viu. Martor mi-e Dumnezeu.

— Aha, ai fost în cabina ei!

Gorth se repezi să-l lovească pe Nagrek şi urlă de durere blestemînd cînd catranul din rană se desfăcu.

Nagrek fugi spre uşă, dar Brock îl lovi făcîndu-l să se tragă înapoi.

— Nagrek, eşti un om mort.

— Nu i-am făcut nici un rău... jur pe Dumnezeu, jur pe...

— Ți-ai băgat labele tale împuțite su' poalele ei! Pisica cu nouă cozi îşi plesni şfichiurile pe trupul lui Nagrek de mai multe ori, în vreme ce Brock îl făcea să se retragă tot mai mult spre adîncul calei.

— Dumnezeule, aşa ai făcut, spune!

— Jur pe Dumnezeu că n-am atins-o. Dom' Brock, nu! Vă rog! Nu a pățit nimic... iartă-mă... doa' ce-am atins-o... nimic alta... doa' ce-am atins-o... nimic alta...

Brock se opri, suflînd din greu.

— Aha, i-adevărat atunci! Gorth, ai auzit?

Amîndoi se repeziră la Nagrek, dar Brock fu mai iute, şi pumnul lui îl izbi pe Nagrek, lăsîndu-l fără cunoştință pe jos. Îl împinse pe Gorth la o parte.

— Aşteaptă!

— Dar, tată, ticălosul ăsta...

— Aşteaptă! Maică-ta a zis că biata fată la început era aşa de înspăimîntată că n-a putut scoate o vorbă. Tess credea că fiindcă individul a atins-o numai de-acu o să şi aibă prunc. Da' Liza mi-a zis că Tess e fecioară. Ticălosul doar ce-a atins-o, lăudat fie numele Domnului!

Cînd Brock îşi mai trase puțin sufletul, îl dezbrăcă pe Nagrek de tot şi aşteptă pînă cînd acesta îşi reveni în simțiri. Apoi îi tăie bărbăția şi-l bătu pînă îl ucise.

Capitolul paisprezece

— Tată, ai vrut să mă vezi? Culum avea chipul împietrit.

Struan stătea în picioare pe culmea gorganului, cu binoclul la gît, cuțitul la centură, un fier de luptă făcut grămadă jos. Îl văzuse pe Culum venind la țărm cu barca, o luase atunci pe firul văii şi se urcase pe gorgan. Vîntul măturase norii de pe cerul acum limpede, şi soarele, jos la orizont, promitea o zi frumoasă. Struan arătă spre poale:

— Frumoasă privelişte de aici, nu?

Culum nu spuse o vorbă. Sub flacăra privirii tatălui său îşi simțea genunchii ca de cîrpă.

— Nu eşti de aceeaşi părere?

— Biserica va... toată lumea va...

— Ştiu povestea cu biserica, îl întrerupse Struan. Ai auzit ce-a pățit Brock? Vocea suna moale, mult prea calmă.

— Ce-i cu Brock?

— Azi-noapte a fost atacat de pirați. I-au tăiat parîma de ancoră şi a deviat pînă s-a urcat pe mal. S-au repezit la el la bord. N-ai auzit cum se trăgea acolo?

— Ba da.

Culum era doborît de oboseală, încordat. Atîtea nopți nedormite pentru ca în cele din urmă să înțeleagă că numai el putea să-i salveze, apoi hotărîrea şi dibăcia de a-l păcăli pe Longstaff.

— Dar n-am avut habar măcar că era un atac al piraților.

— Mda. Atacat de pirați în buricul portului Hong Kong. Îndată ce s-a împrăştiat ceața m-am dus la ei. Brock mi-a spus că a pierdut şapte oameni şi pe căpitan.

— Gorth?

— Nu. Nagrek Thumb. Bietul om a murit în urma rănilor primite. Şi Gorth a fost rănit, dar nu chiar grav. Chipul lui Struan se înăspri. Căpitanul a murit apărîndu-şi nava. Aşa merită să mori cînd eşti bărbat.

Culum îşi muşcă buzele şi începu să privească în jurul gorganului, inima bătîndu-i să-i sară din piept.

— Vrei să spui că gorganul ăsta e drumul calvarului meu?

— Nu pricep ce vrei să spui.

— Căpitanii care mor apărîndu-şi corabia, nu? Asta e corabia mea... gorganul ăsta... Nu asta voiai să spui? Mă întrebi dacă vreau să-mi apăr gorganul cu prețul vieții?

— Vrei?

— Nu mi-e teamă de tine! Cuvintele scrîşniră din gîtul uscat iască al lui Culum. Există legi şi împotriva crimei. Nu pot eu lupta cu tine, şi o să mă poți ucide, dar pentru treaba asta o să fii spînzurat. Eu nu am nici un fel de arme.

— Ți-a trecut prin cap că aş fi în stare să te ucid?

— Da, dacă ți-am stat în cale, şi ți-am stat în cale, nu-i aşa?

— Crezi?

— Pentru mine ai fost un Dumnezeu. Dar în cele treizeci de zile de cînd sînt aici am ajuns să te cunosc cine eşti: ucigaş, criminal, pirat, contrabandist de opiu, curvar. Cumperi şi vinzi oameni. Ai odrăslit bastarzi şi eşti mîndru de ei şi numele tău pute în nasul unor oameni cinstiți.

— Care oameni cinstiți?

— Ai vrut să mă vezi. Uite, am venit. Spune-mi ce vrei de la mine şi să terminăm odată. M-am săturat să mai fiu şoricelul cu care se joacă pisica ta.

Struan luă de jos ranița, o aruncă pe un umăr.

— Haide!

— De ce?

— Vreau să fim numai noi doi.

— Doar sîntem singuri.

Struan făcu uşor cu capul spre navele aflate la ancoră.

— Sînt o mulțime de ochi acolo. Îi simt cum ne spionează! şi arătă spre plaja împestrițată de chinezi şi europeni, neguțătorii îşi cercetau terenurile cumpărate, copiii se şi jucau acolo.

— Sîntem spionați din toate părțile! Indică o culme de deal spre vest. Într-acolo mergem.

Dealul era mai degrabă munte. Se ridica pînă la vreo mie trei sute de picioare, stîncos, golaş, amenințător.

— Nu.

— Ți se pare prea departe pentru un om ca tine? Struan citi ura pe fața lui Culum şi aşteptă să primească răspuns; nu primi nici unul. Am crezut că nu ți-e frică.

Se întoarse cu spatele şi porni să coboare gorganul, ca s-o ia apoi pe panta muntelui în sus. Culum şovăi, chinuit de teamă. Apoi se hotărî şi porni pe urmele lui, dominat de puterea voinței lui Struan. Acesta, în vreme ce urca, ştia că începuse un alt joc primejdios. Nu se opri şi nici nu privi înapoi pînă ce nu ajunse pe creasta muntelui. Aceasta era bătută de vînturi, neprimitoare. Se uită în urmă şi-l văzu pe Culum chinuindu-se să urce şi el, dar era încă departe. Se întoarse cu spatele la fiul său. Priveliştea era măreață. Cutremurător de frumoasă. Soarele, sus, pe cerul albastru, Pacificul – un covor de un albastru-cenuşiu. Din acest covor al mării, țîşneau piscurile muntoase maronii-verzui ale insulelor: Pokliu Chau, spre sud-vest, Lan Tao, insula aceea imensă, mai mare decît Hong Kong, la cinsprezece mile spre vest, şi sutele de insulițe pustii, numai piatră stearpă, care înconjurau arhipelagul Hong Kong. Prin binoclu, vedea limpede navele din radă, iar spre nord, China continentală. Zărea flote întregi de jonci şi sampane navigînd în volte pe canalul Lan Tai, îndreptîndu-se spre țărmurile vestice ale Hong Kong-ului. Multe dintre ele se întorceau pătrunzînd pe estuarul fluviului Pearl. La nord şi la sud, la est şi la vest se vedeau vase care circulau încolo şi-ncoace: fregate ce patrulau, jonci de pescuit, sampane, dar nici o corabie comercială. Ei, îi trecu lui prin minte, încă vreo cîteva luni, se termină el şi al doilea război, şi apoi navele comerciale vor stăpîni iar marea.

Culum se străduia să urce şi el pe urmele lui Struan. Era epuizat cu totul şi numai îndărătnicia voinței lui îl făcea să-şi mişte picioarele. Veşmintele îi erau sfîşiate şi fața rănită de plantele agățătoare. Şi urcă mai departe, în cele din urmă, ajunse pe creastă, pieptul i se zbătea spasmodic, vîntul aproape să-l dea jos. Struan stătea pe pămînt, la vreo

cinci paşi mai în josul pantei, la adăpost de vînt. Pe jos era întinsă o față de masă pe care tronau mîncarea şi o sticlă de vin.

— Poftim, flăcăule, îi spuse Struan întinzîndu-i o jumătate de pahar de vin.

Gîfîind încă, Culum luă paharul, încercă să bea dar cea mai mare parte îi curse pe piept. Îşi şterse vinul şi se chinui să tragă adînc aer în piept.

— Stai jos, îi porunci Struan.

Spre uimirea lui Culum, Struan îi zîmbea cu bunătate.

— Hai, fiule, stai jos. Te rog stai jos.

— Eu nu... nu pricep.

— De aici se vede şi mai bine, nu-i aşa?

— Acum eşti chiar diavolul curat, începu Culum simțind că îi ard plămînii de atîta efort, şi după aia, după aia... nu mai pricep nimic...

— Am adus pui fripți şi pîine, îi replică Struan. Şi mai avem o sticlă de vin. Ei, îți convine?

Culum se prăvăli jos, epuizat.

— Pui, zici?

— Cred că n-ai mîncat de dimineață, aşa-i? Trebuie să fii mort de foame.

— Cu gorganul acela, eu...

— Mai trage-ți sufletul, odihneşte-te şi apoi mănîncă. Te rog. Nopțile astea două din urmă nici n-ai dormit măcar. N-are nici un rost să vorbesc cu unul căruia îi ghiorăie mațele. Mănîncă încet. Altfel ți se face rău. A fost alpinism, nu glumă, să ajungem pînă aici. Şi eu sînt obosit mort.

Culum se rezemă de stîncă, închise ochii şi încercă să-şi adune puterile, simțindu-şi trupul cum gemea după odihnă. Se chinui să deschidă ochii. Încă mai credea că visează, dar colo, dinaintea lui, se afla taică-său, care cerceta cu binoclul oceanul spre sud.

— În legătură cu gorganul acela... eu am...

— Mănîncă! îl întrerupse Struan şi-i întinse nişte pui.

Culum rupse un copan.

— Nu pot mînca. Nu înainte de a-ți spune ce am de spus. A trebuit să fac asta. A trebuit. N-ai fi fost niciodată de acord cu una ca asta, şi era singura cale. Brock te-ar fi distrus. S-ar fi oprit să mai liciteze lăsîndu-te singur. Ştiu că aşa voia să facă. Dacă n-ar fi fost atîta ură între voi, gorganul acela ar fi fost al tău. Tu ai forțat lucrurile să ajungă aici. Tu ai făcut-o. Acum gorganul aparține bisericii, şi aşa se cuvine. Tu m-ai silit.

— Da, răspunse Struan. Bineînțeles. Sînt mîndru de tine. Ți-a trebuit mult curaj să faci una ca asta. Robb n-ar fi fost niciodată în stare de aşa ceva, chiar dacă i-ar fi trecut prin minte, n-ar fi fost în stare să ducă la bun sfîrşit una ca asta.

Culum rămase cu gura căscată.

— Tu... tu ai dorit să fac ceea ce am făcut?

— Bineînțeles, fiule, era singura soluție pentru a ieşi dintr-o situație imposibilă.

— Tu ai... mizat că am să acționez chiar aşa?

— Da, am mizat că aşa ai să faci. Chiar am făcut o aluzie că aşa ar trebui să faci. Atunci cînd erai atît de nerăbdător să-l întîlneşti pe Longstaff... cînd mă ocoleai la Happy Valley... am socotit că ai rezolvat. Apoi am fost descumpănit de reacția ta față de Gordon. Dar mai tîrziu, după aia, Longstaff mi-a spus: „Minunat şi celălalt gest al tău!" Şi atunci am ştiut că ai rezolvat în singurul chip în care se putea. Fiule, sînt foarte mîndru de tine. Precis că Brock ne-ar fi măcelărit dacă ar fi avut prilejul. Şi nu puteam face nimic ca să-l împiedic. Gorganul acela era o chestiune de obraz.

— M-ai împins... m-ai împins vreme de două zile şi două nopți în iadul acela pe care l-am trăit... ştiind bine că exista o soluție simplă?

— A fost chiar aşa de simplă?

— Pentru tine a fost! strigă Culum, şi sări în picioare.

— Da! îi replică Struan cu o voce aspră brusc. Pentru mine, dar nu şi pentru tine. Dar tu ai fost cel care a luat hotărîrea şi din pricina asta te simți mai bine. Acum poți spune că eşti bărbat. Dacă eu ți-aş fi sugerat să iei locul pentru lăcaşul Domnului, n-ai fi fost în stare să împlineşti pînă la capăt misiunea asta. Niciodată. Te-ai fi dat de gol. Ca să izbîndeşti, trebuie să crezi în ceea ce faci. Dacă Brock ar fi bănuit preț de o clipă că eu am pus la cale împreună cu tine treaba asta, ne-ar fi făcut din nou bătaia de joc a Asiei întregi. Şi ne-am fi pătat obrazul pentru totdeauna.

— Şi m-ai sacrificat pe mine pentru obrazul ăsta? strigă Culum. Blestematul tău de obraz?

— Obrazul nostru, Culum, îi replică Struan. Şi bine că pînă la urmă te aud şi pe tine blestemînd. Fiule, asta te ajută să creşti.

— Atunci toată mînia... mînia ta a fost doar prefăcătorie?

— Bineînțeles, fiule, îi răspunse Struan. Pentru Brock. Şi pentru toți ceilalți.

— Chiar şi pentru Robb?

— Pentru Robb mai mult decît pentru oricare altul. Acum mănîncă!

— Dar-ar frenția în mîncarea asta! Eşti un diavol, diavolul în persoană. Şi o să ne tragi pe toți în iad după tine, pentru numele lui Dumnezeu, jur că am să...

Struan țîşni în picioare şi-l înfăşcă pe Culum de umeri.

— Înainte de a spune o prostie pe care s-o regreți, ascultă-mă bine pe mine. Am mizat totul pe tine, pe curajul tău de a te hotărî să faci una ca asta, şi ai făcut-o. Tu singur. Fără nici un ajutor din partea mea. Şi te-am binecuvîntat pentru gestul tău. Acum eşti Culum Struan, omul care a îndrăznit să se pună curmeziş voinței Tai-Panului. Omul care i-a luat de sub nas gorganul la care jinduia atîta. Eşti celebru de-acu. Într-o singură zi ai dobîndit mai mult obraz decît ai fi putut s-o faci în douăzeci de ani. Pentru numele lui Dumnezeu, cum altfel îți închipui tu că poți stăpîni oamenii şi îi poți duce de nas? Numai prin forța brațului? Nu! Cu ajutorul minții tale! Şi prin magie.

După care îi dădu drumul lui Culum.

— Magie zici? îngăimă Culum revenindu-şi şi izbucnind. E magie neagră atunci!

Rîzînd molcom, Struan se aşează şi-şi turnă nişte vin.

— Cei care au ceva minte au să-şi dea seama ce isteț eşti. „Culum ăla e deştept. A dăruit gorganul bisericii. Şi în chipul ăsta l-a împiedicat şi pe diavolul de Struan să distrugă Nobila Casă, împiedicîndu-l să-şi înmormînteze banii într-un gorgan fără nici o valoare. Dar, în acelaşi timp, Culum i-a salvat şi obrazul Tai-Panului... diavolul ăla nu are cum să-l omoare pe Culum Struan pentru că a dăruit gorganul bisericii!” Struan bău din pahar. Chiar şi Brock e probabil zguduit, indiferent dacă se gîndeşte că a fost o înțelegere tainică între noi sau nu... pentru că ai dus îndrăzneala pînă la capăt. Cei bisericoşi au să te binecuvînteze pentru că cel mai de preț lucru l-ai dăruit bisericii. Nebunii de teapa lui Longstaff o să-ți ştie de frică şi o să-ți ceară de-acum încolo sfatul. Cinicii vor fi cutremurați de istețimea soluției pe care ai găsit-o, or să te blesteme şi or să spună: „Culum ăsta îl are pe dracu în el ca şi tat-su. Fii cu ochii în patru.” Iar eu aş spune că ți-ai cîştigat prestigiu.

— Dar... dar dacă eu am... atunci înseamnă că tu ai pierdut din cinstea obrazului... cum se zice, da?

— Da. Dar eu am destul credit al obrazului, chiar îmi prisoseşte. Şi mai pot da şi la alții. Ție şi lui Robb. Şi nu mai am destul timp la dispoziție ca să te plantez bine în lumea asta. Fiule, fii cu ochii în patru. Acum toți stau şi o întorc pe toate fețele: „Culum s-a descurcat de data asta, dar o să mai îndrăznească s-o facă şi altă dată?” Şi speranța lor e ca noi doi să ne urîm atît de mult unul pe celălalt încît să ne distrugem

reciproc. Şi exact asta o să încercăm noi să facem. În chip deschis. Cînd sîntem în public.

— Cum?

— Aşa cum zic. Ori de cîte ori ne vom întîlni trebuie să ne arătăm o ostilitate rece. Şi curînd, Brock o să încerce să te cîştige de partea lui. Aşa o să facă şi Cooper... şi Tillman. O să-ți spună o mulțime de minciuni... sau să răstălmăcească adevărul... nădăjduind că vei ajunge să mă urăşti atît de mult încît o să mă distrugi şi pe mine şi pe tine. Ba şi Nobila Casă pe deasupra. Fiindcă toți negustorii ăştia pîndesc să apuce momentul. Dar de-acum nu vor mai pupa ei una ca asta. Pe Dumnezeu, te-ai dovedit bărbat!

— Eu nu vreau să am nimic a face cu asta, îi replică Culum încet.

— Ba din contra, vei avea cît se poate de mult. Vreme de cinci ani şi cinci luni. Doar ai depus un jurămînt sfînt.

— Şi acum o să mă sileşti să-l țin? Acum?

— Tu o să te sileşti să-l ții. Salariul tău s-a triplat acum.

— Crezi că în treburi de acest fel banii mai contează?

— Da, e prea puțină plată pentru două zile de iad.

— Nu vreau nici un fel de bani. Şi nici n-am să fac ce-am jurat. Nu pot.

Struan alese gînditor un copan de pasăre.

— Te-am cîntărit cu mare grijă. Am fost ispitit să nu-ți spun nici o vorbă. Să te las să-ți joci rolul în necunoştință de cauză. După aia te-am mai cîntărit. Am socotit că îți poți juca rolul în cunoştință de cauză. De-acum pentru amîndoi va fi mai plăcut cînd ştii despre ce e vorba.

— Ai să mă sileşti să trăiesc şi să mor urîndu-te? Numai pentru Casa asta Nobilă?

— Ştii răspunsul la întrebare!

— Eşti un păcătos.

— De acord. În unele privințe, spuse el mestecînd bucata de carne de pasăre. Sînt tot ceea ce spui tu şi mai am şi alte păcate pe deasupra. Încalc multe dintre porunci, dar nu pe toate. Dar pe lumea asta sînt singurul om în care tu poți avea deplină încredere... cu condiția ca nu cumva să te bată gîndul să te porneşti împotriva Nobilei Case. Eu sînt Tai-Panul. Prin suferință şi păcate vei ajunge la fel.

— Nu merită să trăieşti în atîta prefăcătorie. Şi în atîta răutate.

— Ei, fiule, nu faci decît să-mi mîngîi inima, spuse Struan aruncînd osul de pasăre. Eşti atît de tînăr. Te invidiez, te invidiez şi pentru toți anii care-ți stau dinainte. Nu merită? Să fii cel mai bun? Să-i domini pe Brock şi pe toți ceilalți prin simpla ta prezență? Şi pe Longstaff şi prin el

chiar coroana britanică? Pe împăratul Chinei? Şi prin el pe trei sute de milioane de chinezi? Struan mai bău puțin vin. Meritã. Puțină ură şi puțin teatru sînt chiar un preț prea mic pentru toate astea.

Culum se lăsă pe spate, sprijinindu-se în scobitura pietrei, în vreme ce în mintea lui era o viitoare de cuvinte şi întrebări care nu cunoşteau mila, şi de răspunsuri neîndurătoare. Şi asta era voința Domnului? se întrebă el. Cei mai tari să supraviețuiască pe seama celor slabi? Pentru că Dumnezeu le-a făcut pe toate ca şi felul lor de viețuire. Dar Isus a zis: „Cei sărmani vor moşteni pămîntul." O fi vrut să spună cu adevărat pămîntul, sau prin cuvîntul ăsta înțelegea împărăția Domnului? Prin umilință nimeni n-ar fi dobîndit tezaurul de argint şi nici n-ar fi fost în stare să-l păstreze. Umilința n-ar fi putut salva Nobila Casă nici de data asta în chestiunea gorganului. Umilința n-o să ajungă niciodată prea departe, nu va învinge nici cruzimea, nici lăcomia. Dacă eu ajung Tai-Pan, mişcarea chartistă va merge mai departe. Să dobîndeşti avere pentru un anumit scop... un scop nemuritor, îşi spuse el. Atunci foarte bine. Ura față de tatăl său dispăru din sufletul lui Culum Struan. Şi o dată cu ura şi dragostea. Nu mai rămase nimic altceva decît respectul.

— De ce ai venit tocmai aici? întrebă Culum.

Struan ştiu în clipa aceea că-şi pierduse fiul. Ca părinte se întristă adînc, dar ca bărbat nu. Îşi obligase adversarul să intre în luptă în condițiile alese de el şi la momentul sorocit de el, în felul acesta îşi făcuse pe deplin datoria de tată.

— Să te sleiesc de puteri într-atît încît să-ți pot vorbi şi să te fac să mă înțelegi, îi răspunse el. Şi pentru ca să-ți arăt că, deşi de pe gorgan e o privelişte frumoasă, cea care se deschide de aici e minunată.

Şi pentru prima oară Culum privi în jur.

— Da, da, aşa e.

Se aplecă şi luă şi el o bucată de pui şi începu să mănînce. Struan se chinui să nu i se citească suferința pe chip. O să-şi regăsească băiatul ăsta zîmbetul, îşi spuse el. Dă-i băiatului timp. E greu de tot să fii nevoit să creşti atît de repede. Dă-i băiatului timp. Deodată se simți foarte obosit. Se rezemă de piatră şi-şi îndreptă binoclul spre sud, uitîndu-se după *China Cloud.* Dar nu se zărea nici urmă. Cercetă la întîmplare orizontul. Brusc privirile îi fură atrase de ceva.

— Fiule, uite, e *Blue Cloud!*

Culum luă binoclul şi zări cliperul. Nava era soră geamănă cu *Thunder Cloud,* 18 tunuri, la fel de iute, la fel de frumoasă. La fel de frumoasă chiar şi pentru Culum care ura navele şi marea.

— Trebuie să aibă opiu în valoare de o sută de mii de guinee la bord, spuse Struan. Ei, acum ce-ai face? Avem aici trei nave, şi încă în această lună mai vin şaisprezece.

— Să le trimit spre nord, să-şi vîndă încărcătura?

— Da! o umbră trecu peste chipul lui Struan. Asta mi-a amintit ceva. Îți aduci aminte de Isaac Perry?

— Da. Parcă s-a întîmplat acum o sută de ani.

— L-am lăsat la țărm, îți aduci aminte? Pentru că n-a fost în stare să-l ajute pe McKay şi pentru că se temea de mine, iar eu habar n-aveam de ce. I-am dat lui McKay cincisprezece zile să afle care-i răspunsul la ghicitoarea asta, dar nu s-a mai întors niciodată înapoi la Canton. L-am văzut pe McKay aseară. Şi-a găsit slujbă la țărm... ajutor de magistrat şi polițai! Aprinse un trabuc, ferind flacăra în pumn şi apoi i-l trecu lui Culum, după care îşi aprinse un trabuc şi pentru sine. Ei bine, se pare că Perry e angajat la Cooper-Tillman acum. Pe ruta lor între Virginia şi Africa. Trafic de sclavi negri.

— Nu pot să cred.

— Mi-a spus chiar Wilf Tillman. Aseară. A ridicat din umeri şi mi-a zis că Perry n-a mai vrut să intre pe traseele cu China. Aşa că i-a oferit lui Perry o navă de transportat sclavi, o cioară. Şi Perry a acceptat. A plecat acum o săptămînă. Chiar înainte de plecarea lui Perry, McKay l-a tras pe sfoară. Întîi s-au îmbătat frumos amîndoi. McKay i-a zis că eu l-am concediat şi pe el... aşa cum s-a şi întîmplat... m-a înjurat cît a putut, i-a cerut o slujbă pe nava cea nouă a lui Perry, şi s-a jurat să se răzbune pe mine. Băutura dezleagă limba oricui şi Perry şi-a dezlegat şi el limba. I-a mărturisit lui McKay că a vîndut o copie cu locurile noastre secrete unde facem schimburi comerciale în susul coastei, cu latitudine şi longitudine, ba chiar şi numele negustătorilor noştri de opiu. Ne-a vîndut lui Morgan Brock. Ultima oară cînd a fost Perry la Londra.

— Atunci înseamnă că Brock ştie toate locurile noastre secrete?

— Numai pe cele folosite de Perry. În zece ani de negustorie. Asta înseamnă că e vorba de cele mai multe.

— Ce ne rămîne de făcut?

— Să găsim alte locuri şi alți oameni de încredere. Aşa că vezi, fiule, nu poți avea prea mare încredere în nimeni.

— E groaznic.

— Asta-i legea supraviețuirii. Ne odihnim vreun ceas, după care o ştergem.

— Încotro?

— Aberdeen. Trebuie să ne aruncăm şi noi un ochi pe acolo. Să vedem ce se mai aude cu alegerea oamenilor lui Wu Kwok. Îşi desfăcu rana şi scoase din ea un pistol. Ştii să foloseşti jucăria asta?

— Nu prea.

— Ar cam trebui să faci exerciţii.

— În regulă.

Culum înccpu să cerceteze arma. După o încăierare studenţească, folosise o dată un pistol de duel, dar atît el cît şi adversarul lui au fost atît de înspăimîntaţi, încît gloanţele au trecut la mare distanţă de ţintă.

— Acum putem merge, spuse Culum. Nu sînt obosit, mi-a trecut.

Struan clătină din cap.

— Vreau să stau pînă cînd *China Cloud* se arată la orizont.

— Unde s-a dus?

— La Macao.

— De ce?

— Eu am trimis-o acolo. Struan scutură nişte firimituri de pe haină. Pe capul iubitei mele s-a pus un premiu, ca şi pe capul băiatului şi al fetei pe care-i am de la ea, dacă sînt prinşi vii. L-am trimis pe Mauss cu *China Cloud* să-i aducă pe toţi încoace. La bord se află în siguranţă.

— Dar Gordon e aici deja. L-am văzut chiar ieri.

— Femeia asta nu-i mama lui Gordon.

Lui Culum i se păru curios că nu-l mai deranja faptul că acum ştia că tatăl său avea două, nu, trei familii. Trei dacă se punea la socoteală şi pe el şi pe Winifred.

— Răpirea e groaznică nelegiuire. Groaznică, făcu el.

— Acum s-a pus o răsplată şi pe capul tău. Zece mii de taleri.

— Dar merit eu atît? Mă îndoiesc.

— Dacă un chinez oferă zece mii, atunci poţi să pariezi în linişte că faci o sută de mii! Struan îndreptă binoclul din nou spre *Blue Cloud.* Cred că o sută de mii ar fi mult mai corect. În ce te priveşte.

Culum îşi feri ochii de soare cu mîna şi simţi complimentul lui taică-său. Dar se făcu a nu băga de seamă. Se întoarse cu gîndul la cealaltă amantă a lui taică-său şi se întrebă cam cum poate arăta, cum arată mama lui Gordon. Acum se gîndea la asta cu răceală, detaşare, fără să mai sufere, şi fără nici un fel de ranchiună, dar cu dispreţ faţă de slăbiciunile şi promiscuitatea din viaţa tatălui său. Lui Culum i se părea tare ciudat că se simţea atît de liniştit.

— Acum ce-o să facă Brock cu tezaurul? Piraţii au să-l atace mereu atîta vreme cît tezaurul va rămîne la bord.

— Va fi nevoit să ne roage să luăm înapoi o parte din el. În schimbul unor chitanțe. Şi o s-o facem de îndată. Dar cu o dobîndă mai mică decît de obicei. Să-i spui lui Robb să rezolve şi asta.

— Atunci o să fim noi atacați de piraţi.

— Poate. Struan urmărea nava *Blue Cloud* înaintînd încet împotriva vîntului în pasa dintre Lan Tao şi Hong Kong. De îndată ce se întoarce *China Cloud,* eu plec. Mă duc cu forța expediționară şi nu mă întorc la Hong Kong decît cu o zi înainte de bal.

— De ce?

— Ca să-ți las timp să te obişnuieşti cu „duşmănia'' dintre noi. Ai nevoie de experiență. Tu şi cu Robb vă apucați de construcții. Planurile sînt gata. În afară de cel pentru Casa cea Mare. În privința asta am să hotărăsc eu mai tîrziu. Şi începe şi construcția bisericii pe gorgan. Pune-l pe Aristotle s-o conceapă. Nu-i plăteşti decît a zecea parte din ceea ce pretinde el din prima suflare. Tu şi Robb o să faceți totul.

— Da, Tai-Pan, spuse Culum.

Tai-Pan şi nu tată. Amîndoi înțeleseră cuvîntul ca pe-o sentință. Şi amîndoi o acceptară.

— Conacul meu îl construiți pe lotul de margine numărul şaptesprezece. Robb are planurile. În trei săptămîni să fie gata, grădina plantată, şi cu un zid de zece picioare de jur împrejur.

— Dar e imposibil.

— Indiferent cît costă. Puneți o sută, două sute de oameni la treabă dacă e nevoie. Şi vreau ca toate construcțiile noastre să fie terminate.

— E de construit cel puțin pentru zece luni aici. Un an sau chiar mai mult.

— Da. De asta noi o să folosim mai mulți oameni. Şi mai mulți bani. Atunci o să izbutim să terminăm mai repede.

— De ce ne grăbim aşa?

— De ce nu?

Culum îşi întoarse privirea spre mare.

— Şi cu balul cum rămîne?

— Tu rezolvi totul. Împreună cu Robb şi Chen Sheng, compradorele nostru.

— Şi Robb, el să nu afle că duşmănia dintre noi e doar prefăcătorie?

— Te las pe tine să hotărăşti în privința asta. Îi poți mărturisi totul în noaptea balului, dacă aşa doreşti.

China Cloud sparse orizontul.

— Acum putem pleca, spuse Struan.

— În regulă.

Struan puse sticlele şi mîncarea care mai rămăsese în raniță.

— Să trimiți în taină aici nişte oameni ca să facă permanent de veghe în timpul zilei.

— De ce?

— Să zărească navele. De aici ştim cu patru-cinci ceasuri înainte de sosirea navelor. În special de sosirea navelor poştale. Atunci trimitem un cuter rapid să le întîmpine şi ne luăm corespondența înaintea celorlalți.

— Şi?

— Avem pasul înaintea tuturor. În patru ceasuri poți să vinzi şi să cumperi în cantități uriaşe. Să ştii despre ce e vorba cu patru ore înaintea celorlalți poate însemna diferența dintre viață şi moarte.

Culum simți că respectul lui față de bărbatul de dinaintea lui sporeşte şi mai mult. Deşteaptă idee, se gîndi el. Privi într-o doară spre vest, spre marea insulă Lan Tai.

— Uite! strigă el deodată, arătînd la sud de insula cu pricina. Se vede fum. A luat foc o navă.

— Ai ochi ageri, fiule, îi spuse Struan şi îndreptă binoclul într-acolo. Doamne Dumnezeule! E un vapor!

Nava era neagră, subțire, urîtă, cu etrava ascuțită. Pe coşul jos năvălea un şuvoi de fum. Avea două catarge şi greement pentru vele, dar acum nu ridicase nici o pînză, şi scotea fum urît înaintînd amenințătoare împotriva vîntului, flamura roşie fluturînd la pupa.

— Uită-te şi tu la spurcăciunea aia împuțită a marinei regale!

Culum tresări cutremurat de vehemența din glasul lui Struan.

— Ce s-a întîmplat?

— Curva aia urduroasă din fier, uite asta-i! Uite cum merge.

Culum privi atent prin binoclu. Lui nava i se părea nevinovată. Mai văzuse el cîteva nave cu zbaturi şi înainte. De zece ani toate navele poştale din Irlanda erau cu aburi. Acum putea vedea cele două imense zbaturi, la mijlocul navei, în tribord şi babord, fumul gros care-l lăsa şi siajul numai spume. Iar la bord avea tunuri. Multe.

— Nu văd de ce te supără.

— Uită-te la siajul ei. Şi cum înaintează. Dumnezeule, şi chiar împotriva vîntului. Ține drum exact spre est. Chiar împotriva vîntului. A lăsat în urmă nava noastră *Blue Cloud* de parcă ar fi o cocină de porci mînată de nişte amărîte de maimuțe blestemate şi nu de unul din cele mai bune echipaje din lume.

— Şi de ce te supără asta?

— Mă supără rău. Acum a ajuns o navă cu aburi şi în Orient. A realizat imposibilul. Tîrfa asta de ruginitură, cu coca din fier, mînată de maşină, buboi inventat de Stephenson, a navigat tocmai din Anglia pînă aici, împotriva tuturor necazurilor mării şi sfidînd vîntul. Şi dacă una din astea a ajuns aici, atunci or să ajungă alte o mie. Asta-i progresul. Începutul unei noi ere! Struan apucă sticla de vin goală şi o izbi de stîncă. În douăzeci sau treizeci de ani şi noi vom folosi tot porcării din astea. Avortoane de navă odrăslite de nişte jigodii. Dumnezeule.

— E urît un vapor cînd îl compari cu o corabie. Cu *Blue Cloud.* Dar cum poate să înainteze împotriva vîntului... să nu-i pese de vînt... înseamnă că e mai iute, mai economic şi mai...

— Nu. Mai iute niciodată! Nu atunci cînd ai vîntul înapoia traversului, şi nici nu va ține marea mai bine vreodată. Şi nici nu va înfrunta la fel de bine furtuna. Oala asta de noapte o să se întoarcă cu fundul în sus şi o să se ducă la fund ca un bolovan. Şi nici nu va fi la fel de economic. Pentru cazanele alea vor trebui să care cu ei lemne sau cărbune. Şi pentru comerțul cu ceai nu vor fi de nici un folos vapoarele astea. Ceaiul e gingaş şi în împuțenia aia se strică. Mulțumesc lui Dumnezeu, tot corăbiile vor trebui să transporte ceaiul.

Pe Culum îl distra furia asta, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Da, ai dreptate, dar cu vremea şi vapoarele vor fi mai bune, cu siguranță. Şi dacă unul dintre ele a reuşit să ajungă pînă aici, vor veni şi celelalte o mie. Cred că ar trebui să cumpărăm şi noi nave cu aburi.

— *Tu* ai să poți, şi ai să faci bine. Dar să fiu afurisit dacă am să cumpăr eu vreuna din monstruozitățile astea împuțite. Afurisit să fiu dacă flamura cu Leul şi Dragonul va flutura la catargul vreuneia cîtă vreme mai sînt eu în viață!

— Toți oamenii mării socot la fel ca tine? îl întrebă Culum fără să se gîndească, simțind cum ceva îl încălzeşte pe dinăuntru.

— Tîmpită întrebare! Ce naiba ai în capul ăla al tău, Culum? îi replică Struan muşcător.

— Mă gîndeam şi eu la progres, Tai-Pan. Culum privi din nou spre navă. Mă întreb ce nume o purta.

Struan îl cercetă bănuitor pe Culum, ştiind că mintea băiatului începuse să lucreze, dar fără să ghicească în ce direcție bătea. Ciudat, îşi spuse el. Pentru prima oară cînd te gîndeşti la Culum ca la un bărbat şi nu ca la Culum puştiul, la băiat, sau la flăcău. Mulțumesc lui Dumnezeu, eu nu voi trăi atît încît să fiu martor la moartea navelor cu vele. Dar curva aia anunță moartea cliperelor care fac comerț cu China. Şi sînt cele mai minunate nave care au navigat vreodată pe mările lumii.

O luă înainte, coborînd muntele spre Aberdeen, Mai tîrziu nava cu aburi trecu destul de aproape de ei pentru a-i descifra numele. Era *Nemesis.* Nava Maiestății sale *Nemesis.*

JAMES CLAVELL

TAI-PAN

Volumul II

CARTEA A TREIA

Cele două fregate potopeau cu salve dintr-un întreg bord primul dintre forturile din traversul golfului Bogue, o gîtuitură de vreo zece mile ce păzea drumul spre Canton. Golful Bogue era puternic întărit cu forturi

care dominau intrarea şi beneficiau de locuri periculos de înguste în dreptul lor, iar fregatele păreau atît de dezavantajate în acest duel încît acesta semăna mai degrabă cu o misiune de sinucidere. Locul era prea îngust pentru manevre normale, iar tunurile din forturi le puteau ține la respect prin tragere directă pe cînd navele făceau volte într-un bord şi-n celălalt, chinuindu-se să urce fluviul. Dar tunurile erau fixate pe postamentele lor şi nu puteau să-şi urmărească țintele, iar veacuri întregi de administrație coruptă lăsaseră forturile să lîncezească. Aşa că ghiulelele de avertisment treceau fără nici o primejdie cînd în babordul, cînd în tribordul regatelor.

De pe fregate fură lansate cutere, şi militarii marini luară cu asalt țărmul. Forturile au fost ocupate cu uşurință şi fără nici o pierdere, pentru că apărătorii lor, ştiind că au o situație disperată, se retrăseseră cu înțelepciune. Militarii scoaseră tunurile din funcțiune, bătîndu-le un piron în gaura de aprindere, cîțiva rămaseră să ocupe forturile. Ceilalți se retraseră din nou pe nave, fregatele porniră spre nord urcînd încă o milă, potopind cu salve celelalte forturi şi ocupîndu-le cu aceeaşi uşurință.

Împotriva lor fu trimisă o flotă de jonci şi de nave incendiare, dar flota fu scufundată. Fregatele putură să decimeze aşa de uşor atît de mult jonci pentru că aveau superioritate de foc, şi pentru că greementul şi velatura le îngăduiau să prindă viteză în oricare direcție a busolei, atunci cînd bătea vîntul. Joncile nu puteau face volte cum făcea o fregată, şi nici să urce pe vînt. Joncile fuseseră concepute pentru apele Chinei şi pentru vînturile musonice, fregatele pentru chinuitoarele rafale care urlau în Canalul Mînecii sau Marea Nordului, sau pe Atlantic, unde furtunile erau ceva obişnuit, iar uraganul un mod de viață.

Capitolul cincisprezece

— Ca şi cum ai trage în nişte rațe care stau nemişcate pe apă, spuse amiralul plin de silă.

— Da, îi replică Struan. Dar ei au pierderi uşoare, iar ale noastre sînt cu totul neglijabile.

— O victorie decisivă, asta-i ce contează! interveni Longstaff. Asta am dorit şi noi. Horatio, aminteşte-mi să-i spun lui Aristotle să consemneze pe o pînză atacul asupra Forturilor Bogue.

— Da, Excelență.

Erau pe duneta navei amiral *Vengence,* la o milă de fregatele care-şi croiau drum cu focul lor intens. În urmă se afla grosul corpului

expediționar, *China Cloud* mergea cu cei de la aprovizionare, avînd la bord, neştiuți de nimeni, pe May-may şi copiii.

— Cam rămînem în urmă, domnule amiral, interveni Longstaff. Nu putem să ajungem din urmă fregatele, ei?

Amiralul încercă să-şi stăpînească enervarea, hotărît să fie politicos cu Longstaff. I se făcuse de-acum silă de lunile în care fusese ținut în frîu, luni de zile de ordine şi contraordine, obligat să ducă un război umilitor.

— Sir, înaintăm destul de bine.

— Nu prea. Tot facem volte înainte şi-napoi. Groaznică pierdere de vreme. Trimite un semnal spre *Nemesis*. Ne poate remorca în susul fluviului.

— Să remorcheze nava mea amiral?! mugi amiralul, cu fața şi gîtul roşii. Scroafa aia de navă ca un cîrnat? Să remorcheze nava asta amiral cu 74 de tunuri? S-o ia la remorcă ați zis?

— Da, s-o ia la remorcă, dragul meu, continuă Longstaff, şi ajungem la Canton mai iute.

— Niciodată, pe Dumnezeul meu!

— Atunci îmi trec cartierul meu general la bordul ei! Lasă la apă un cuter. E ridicolă toată invidia asta. Nava e navă, indiferent că-i cu vele sau cu aburi, şi avem de cîştigat un război. Poți veni şi dumneata la bord cînd vrei. Dirk, voi fi fericit dacă mă însoțeşti. Haide, Horatio.

Longstaff porni cu paşi mari pe punte, exasperat de amiral şi de ideile lui neghioabe, stîrnite de rivalitatea dintre marină şi armata de uscat: rivalitate privind cine să conducă în calitate de comandant, al cui sfat e mai prețios, cine are primul drept de alegere pentru spațiul de carenare a navelor sau pentru barăcile trupei pe țărmul de la Hong Kong, şi dacă războiul ăsta e un război maritim sau unul terestru, şi cine e privilegiat față de cine. Şi în sufletul lui era încă mînios că şmecherul ăla mic de Culum îl păcălise făcîndu-l să semneze donarea către biserică a gorganului lui Struan, Tai-Panul, făcîndu-l să creadă că Tai-Panul fusese dinainte de acord cu ideea asta, punînd la grea încercare relațiile amicale pe care le întreținuse cu acest primejdios Tai-Pan atîția ani, făcîndu-l să-i urmeze scopurile. Şi Longstaff se mai săturase şi să întemeieze o colonie, sătul să tot asculte cînd milogelile, cînd izbucnirile de mînie ale neguțătorilor, amestecat astfel în confruntarea jegoasă dintre ei. Şi era furios şi pe chinezi pentru îndrăzneala lor de a denunța acel minunat tratat pe care el şi numai el li-l impusese cu atîta generozitate. Fir-ar să fie, se gîndi el, uite unde am ajuns, să port pe umeri greutatea întregii Asii, să iau numai eu toate

hotărîrile, să-i opresc să-şi taie beregata unul altuia, obligat să port un război spre gloria Angliei, salvîndu-i comerțul, pe Dumnezeul meu, şi cu ce mulțumire mă aleg eu din toate astea? Aş fi meritat să fiu făcut lord cu mulți ani înainte.

Apoi mînia lui se mai potoli, pentru că ştia că în curînd situația din Asia se va stabiliza, iar din adăpostul sigur al coloniei Hong Kong se vor putea toarce firele puterii imperiului britanic. După cum va fi placul guvernatorului coloniei. Guvernatorii sînt făcuți cavaleri. Sir William Longstaff – ei, sună frumos! Şi cum guvernatorii de colonii erau şi comandanți şefi ai tuturor forțelor coloniale, oficial şi legal făcători ai legilor coloniei, reprezentanți direcți ai reginei, ei, atunci o să se poată juca cu amiralii ăştia țîfnoşi, cu generalii plini de ifose, după cum îi va fi voia. Frenția în toți! se gîndi el, şi se simți mai bine.

Şi Longstaff trecu la bordul navei *Nemesis.*

Struan îl însoți. Vapor sau nevapor, va fi cel dintîi în Canton.

După cinci zile, flota stătea la ancoră la Whampoa, tot fluviul cît îl urcaseră fiind supus şi teren sigur. De îndată se prezentă pentru negocieri o delegație a Co-hong-ului, trimisă de noul vicerege Ching-so. Dar la sugestia lui Struan delegația fu trimisă la plimbare fără să fie primită şi a doua zi colonia fu reocupată.

Cînd negustorii coborîră în dreptul coloniei, toți vechii lor servitori îi aşteptau dinaintea porții factoriilor. Şi totul era ca şi cum colonia nu ar fi fost părăsită niciodată, în absența stăpînilor nimic nu fusese clintit de la locul lui. Nu lipsea nimic.

Piața fu desemnată pentru ridicarea corturilor unui detaşament de militari, iar Longstaff îşi stabili cartierul general în factoria Nobilei Case. Se prezentă o altă delegație a Co-hong-ului şi fu trimisă la plimbare ca şi cea de dinainte, şi începură în mod deschis pregătiri amănunțite şi ample pentru asedierea Canton-ului.

Zi şi noapte strada Hog şi strada Celor Treisprezece Factorii erau pline de animație, clocoteau de mulțimea care cumpăra şi vindea, se lua la harță sau fura. Bordelurile şi bombele unde se vindeau băuturi prosperau. Mulți au dat ortul popii de atîta băutură, alții se aleseră cu beregata tăiată, iar alții pur şi simplu dispărură. Patronii localurilor se luptau între ei pentru a dobîndi mai mult spațiu, prețurile urcau sau coborau, dar întotdeauna găseai destule localuri, atîtea cîte suporta piața de desfacere.

Din nou o delegație chineză încercă să dobîndească o audiență la Longstaff şi din nou Struan reuşi să-l convingă şi aceasta fu respinsă. Navele de linie îşi stabiliră pozițiile în traversul fluviului Pearl, iar

Nemesis patrula calmă în sus şi-n jos, lăsînd numai groază în urma ei. Dar joncile şi sampanele îşi vedeau nestingherite de treburile lor în susul şi-n josul fluviului. Ceaiul şi mătăsurile de sezon soseau din interiorul ţării şi năpădiseră depozitele Co-hong-ului care se înşiruiau pe malurile fluviului.

Într-o noapte apăru şi Jin-qua, în taină.

— Hola, Tai-Pan! salută el intrînd în sufrageria particulară a lui Struan, sprijinindu-se de braţele slujitorilor lui personali. Bine vede la mine. Tu de ce nu venit vede la mine, heya?

Slujitorii îl ajutară să se aşeze, se înclinară şi apoi dispărură. Bătrînul părea mai bătrîn ca niciodată, cu pielea şi mai zbîrcită. Dar ochii luceau tinereşte, plini de isteţime. Purta o robă lungă de mătase, de un albastru şters, şi pantaloni de mătase albaştri, nişte papucei moi în picioarele micuţe. O jachetă tot de mătase, verde şi uşoară, căptuşită cu puf de pasăre, îl apăra de umezeala şi răcoarea nopţii de primăvară. Iar pe cap purta o tichie cu mai multe culori.

— Hola, Jin-qua, îl întîmpină Struan. Mandarin Longstaff tare tare supărat la el. Nu îngăduit la ăsta Tai-Pan vede prieteni la el. Aiii iaaa! Ceai?

Struan într-adins îl primise îmbrăcat numai în cămaşă, pentru că voia ca Jin-qua să ştie de la început că era foarte mîniat pentru jumătatea de monedă dată lui Wu Fang Choi. Se turnă ceaiul şi apoi apărură servitorii aducînd delicatesuri comandate special de Struan. Struan îi oferi lui Jin-qua şi se servi şi el cu nişte plăcinţele *dim sum.*

— Halel mult bun, spuse Jin-qua, stînd foarte ţeapăn pe scaun.

— Halel tare rău, spuse scuzîndu-se Struan, ştiind bine că mîncarea oferită de el era cea mai de soi din tot Canton-ul.

Intră un servitor care aduse jăratic. Îl aşeză pe vatră şi puse deasupra cîteva beţişoare de lemn parfumat. Mireasma lemnului umplu îndată încăperea destul de mică. Jin-qua gustă strîmbînd din nas încă vreo cîteva *dim sum* şi sorbi din vîrful buzelor puţin vin chinezesc, încălzit, aşa cum se servesc toate vinurile chinezeşti, exact la temperatura cuvenită. Bătrînul se simţi încălzit de vin, dar mai ales de faptul că protejatul său Struan se comporta ca o gazdă perfectă, aşa cum trebuie să se poarte un subtil adversar chinez. Servindu-l cu *dim sum* la o masă de seară, cînd întreaga tradiţie dicta ca acestea să fie servite numai la începutul după-amiezii, Struan nu numai că îi indica încă o dată supărarea sa, dar îl şi punea la încercare să afle cît de multe ştia bătrînul de întîlnirea lui Struan cu Wu Kwok. Şi cu toate că Jin-qua era încîntat că învăţăturile lui – sau mai bine zis ale nepoatei sale

T'chung May-may – dăduseră roade atît de delicate, acum era asaltat de vagi nelinişti. Îţi asumi mari riscuri, îşi spuse el, atunci cînd educi un barbar învăţîndu-l regulile lumii civilizate. Elevul s-ar putea să înveţe chiar prea bine şi, fără să prinzi de veste, elevul îşi întrece profesorul. Fii cu băgare de seamă.

Aşa că Jin-qua nu făcu ceea ce avusese de gînd să facă, adică să ia cea mai micuţă din plăcinţelele umplute cu crevete şi să i-o ofere pe deasupra mesei, repetînd gestul făcut de Struan pe nava lui Wu Kwok, ceea ce ar fi arătat cu toată subtilitatea orientală că el ştia tot ce se petrecuse în cabina piratului. Din contră, luă o plăcintă foarte prăjită şi o puse pe propria lui farfurie, ca apoi să o mănînce indiferent. Ştia că deocamdată era mult mai înţelept să nu dea în vileag ceea ce aflase. Mai tîrziu, dacă dorea, îl putea ajuta pe Tai-Pan să evite pericolul în care se afla şi să-i arate cum putea să se salveze de dezastru.

Şi în vreme ce morfolea o *dim sum* se gîndea la prostia cumplită a mandarinilor şi a celor din casta Manchu. Nişte nebuni! Mîncători de rahat demni de dispreţ, nişte nebuni fără mamă, fără tată! Să ajungă să li se usuce mădularul bărbăţiei şi să li se umple pîntecele cu viermi!

Şi pusese la cale şi înfăptuise totul cu atîta isteţime, se gîndi el. Îi împinsese pe barbari să intre în război, la timpul şi în locul ales de noi, ceea ce le-a rezolvat lor problemele economice, dar, deşi am pierdut, n-am cedat nimic de mai mare importanţă. Negoţul a continuat ca şi înainte, numai prin Canton, şi astfel Imperiul de Mijloc este mai departe apărat de invadatorii de europeni barbari. Şi nu le-am cedat decît o insulă împuţită cît un căcat de muscă şi pe care pe deasupra am şi început s-o luăm înapoi cu primul culi care a pus piciorul pe ţărmul ei.

Şi Jin-qua începu să cîntărească perfecţiunea planului care se folosise de lăcomia împăratului şi de teama lui că Ti-sen constituia o ameninţare la adresa tronului, şi îl făcuse chiar pe împărat să-şi distrugă pe cel de-un sînge cu el. Divină ispravă! Ti-sen fusese atît de frumos băgat în capcană, şi ales cu atîta înţelepciune pentru acest rol cu atîta timp înainte. Instrumentul ideal pentru a salva şi obrazul împăratului şi pe cel al Chinei. Dar după ani şi ani de zile de urzeli, răbdare şi după o totală victorie asupra adversarilor Imperiului de Mijloc, împăratul acesta ros de lăcomie, biată javră obişnuită să adulmece sosuri de tîrfe, a făcut prostia de necrezut, neînchipuită, de a denunţa acel perfect tratat.

Şi acum barbarii ăştia britanici sînt supăraţi şi pe bună dreptate. Şi-au pierdut cinstea obrazului dinaintea diavolului acela de regină a lor şi a tîmpiţilor ei de curteni. Şi acum trebuie să luăm totul de la capăt

din nou, şi străvechiul țel al Imperiului de Mijloc – acela de a civiliza şi pămînturile barbare, de a le scoate din întuneric şi a le aduce la lumină, ca să formeze o singură lume sub oblăduirea unui singur împărat – trebuie să sufere amînare. Pe Jin-qua nu-l supăra să reia totul de la capăt, pentru că pentru el timpul se măsura în veacuri. Era oarecum sîcîit doar de faptul că totul fusese amînat fără nici un rost şi se pierduse o minunată ocazie. Mai întîi Canton-ul! Mai întîi mult iubitul nostru Canton trebuie răscumpărat. Şi cam cît de puțin va trebui pentru a rezolva şi asta? Cam cît de puțin...?

Struan fierbea. Se aşteptase ca Jin-qua să ia una dintre plăcințelele umplute cu crevete şi să i-o ofere pe deasupra mesei. Să însemne asta oare că nu ştia că Wu Kwok îi dăduse prima jumătate de monedă? Cu siguranță că pricepuse semnificația ritualului cu *dim sum,* nu? Flăcăule, ai grijă cum păşeşti mai departe.

— Mult bum-bum de la navele, heya? făcu în cele din urmă Jin-qua.

— Longstaff face mai mult tare, nu conteşte. Tare rău cînd mandarin asta supara la el.

— Aiii iaaa! îngăimă Jin-qua. Mandarin Ching-so tare suparat la el. Împarat zice la fel la Ti-sen, şi Jin-qua îşi trecu degetul peste beregată şi rîse. Phu! Chind L'ngst'ff nu are alt cale, război porneşte, negoț nu este.

— Face război, ia negoț. Longstaff tare supărat la el.

— Chite taeli ajunge la atîta suparar, heya? Jin-qua îşi ascunse mîinile în mînecile jachetei sale verzi de mătase, se rezemă cu spatele şi aşteptă liniştit.

— Nu ştie. Poate o sută lac.

Jin-qua ştia că o sută de lac pot fi tîrguiți în mod amiabil la cincizeci. Dar chiar şi aşa se prefăcu îngrozit. Apoi îl auzi pe Struan că zice:

— Şi mai adaugă o sută de lac. Amendă.

— Adauge o sută pen'ce? făcu el de data asta îngrozit cu adevărat.

— Amendă la mine, i-o retează scurt Struan. Nu place la mine recompensă la cap fată chillo al meu şi la mic chillo al ei. Mandarin Ching-so tare tare rău la el.

— Recompensă la cap chillo? Aiii iaa! Tare rău tare la el mandarin blestemat, tare!

Jin-qua se prefăcu uimit. Mulțumi *joss*-ului său cel bun că auzise la vreme de recompensă şi rezolvase problema destul de iute şi cum se cuvine, şi trimisese printr-un interpus vorbă curvei aceleia de englezoaice, şi în felul acesta lui Struan, pentru eventualitatea că cineva

ar fi jinduit să pună mîna pe recompensa oferită pentru May-may şi copii înainte ca aceştia să ajungă la adăpost.

— Jin-qua aranjează! Nu îngrijoreze, heya? Jin-qua aranjează pentru prieten în cîteva zilele. Tare, tare rău mandarin Ching-so. Rău rău, rău tare la el.

— Tare, tare rău, îi replică Struan. Greu aranjeze, greu, costă mult lac tael. Aşa că nu adaugă o sută lac. Adaugă două sute lac.

— Jin-qua aranjeze pentru prieten, reluă Jin-qua încercînd să-l liniştească. Nu adauge o sută, nu adauge două sute. El aranjeze iute iute, şi zîmbi fericit gîndindu-se la soluția perfectă pe care deja o pusese la cale. Foarte uşor. Pune pe lista lui Ching-so altele nume. Pe femeie la Unu Ochi Stapin, şi doi mici chillo la el.

— Cum? izbucni Struan.

— Ce rău la asta, heya?

Ce naiba s-o fi întîmplat? se întrebă Jin-qua. El rezolvase acea mică schimbare, în schimbul siguranței celor din familia lui Struan, o femeie barbară fără nici o valoare şi două fetițe fără nici o valoare aparținînd chiar omului care era hotărît să-l distrugă pe cel de față. Şi ce-i rău în asta? Cum poate cineva să mai înțeleagă mintea unui barbar?

Pentru numele lui Dumnezeu, se gîndi Struan, cum naiba să-i mai înțelegi pe diavolii ăştia păgîni?

— Nu place la mine listă, spuse el. Nici chillo al meu, nici chillo la Unu Ochi Diavol, nici un chillo. Tare rău, tare rău obicei.

Răpirile sînt un obicei cumplit, tare cumplit, se gîndi Jin-qua, pentru că trăia mereu cu groaza că el sau copiii lui sau copiii copiilor lui ar putea fi răpiți şi ținuți ostatici pînă la răscumpărare. Dar pe lista aceea trebuie totuşi să fie trecut cineva în schimbul celor scoşi de pe ea. Cine?

— Jin-qua nu pune chillo femeie la lista, nu conteşte. Eu aranjeze. Nu îngrijoreze, heya?

Struan îi replică:

— Adauge două sute lac taxă la mine, nu conteşte.

Jin-qua sorbi puțin ceai.

— Mîine Co-hong poate vorbeşte la L'ngs'ff, poate?

— Ching-so poate.

— Ching-so şi adauge Co-hong, heya?

— Mîine Ching-so. A doua zi Co-hong poate. Vorbeşte cîte taeli. În timp ce ei vorbeşte, noi cumpere vinde ceai, nu conteşte.

— Terminat vorbeşte, negoț poate.

— Vorbeşte negoț face, nu conteşte.

Jin-qua se luptă, se rugă, îşi smulse părul şi în cele din urmă acceptă. El deja obținuse aprobarea Co-hong-ului pentru începerea imediată a negoțului şi plătise jumătate din suma stabilită pentru despăgubiri, cealaltă jumătate urmînd a fi achitată în şase luni. Şi tot el sugerase mijlocul prin care Ching-so îşi va putea salva obrazul, şi se va pune la adăpost de mînia împăratului pentru că nu i-a ascultat poruncile: negocierile să fie amînate pînă cînd va fi încărcată cu ceai şi ultima corabie şi plătită şi ultima fărîmă de argint pentru asta, moment în care Ching-so va năvăli asupra coloniei, va incendia şi va jefui totul, apoi va trimite nave incendiare asupra navelor comerciale ale barbarilor şi le va obliga să părăsească fluviul Pearl. Comerțul care începea acum îi va amăgi pe barbari dîndu-le un fals sentiment de securitate, şi le va da timp forțelor de întărire chineze să sosească şi ele. În felul acesta barbarii vor fi lipsiți de apărare, iar Ching-so va dobîndi o mare victorie.

Jin-qua se minună şi el de perfecțiunea planului. Pentru că el ştia că barbarii nu vor rămîne niciodată fără apărare. Şi că jefuirea şi incendierea coloniei îi va înfuria la culme. Şi că în aceeaşi clipă vor porni cu navele la nord de Canton şi vor străpunge poarta Pei Ho îndreptîndu-se spre Pekin din nou. Şi că în clipa în care flota barbară va apare la Pei Ho, împăratul din nou va cere pace, iar tratatul va intra iar în vigoare. Tratatul cu adevărat perfect. Şi va fi aşa pentru că Tai-Panul dorea acest tratat „perfect", iar „Sulă mare" nu era decît cîinele Tai-Panului.

Şi în felul acesta eu evit ca preaiubitul meu Canton să mai plătească despăgubiri, şi evit să mai achit şi cealaltă jumătate a despăgubirilor, pentru că bineînțeles Ching-so şi familia lui vor fi frumuşel în sicrie sub pămînt, unde le e locul, fie ca acest odios futinez să rămînă impotent în cele cîteva luni ce-i mai rămîn de trăit pe acest pămînt! Iar despăgubirile pentru a-l îmblînzi pe împărat acum şi pe barbari mai tîrziu o să vină şi ele din profiturile pe ceaiul acestui sezon, pe opiu şi mătase. Şi o să mai lase şi alt profit în plus. O, cît de frumoasă şi tulburătoare e viața!

— Nu îngrijoreze pentru femeie chillo, Jin-qua aranjeze.

Struan se ridică în picioare.

— Adauge două sute, despăgubiri mie! Şi adăugă blînd: Jin-qua spune la Ching-so: „Atingi unu fir de păr la femeie chillo al meu, Tai-Pan aduce dragon de mare care mănîncă foc. Şi mănîncă şi Canton, nu conteşte!"

Jin-qua zîmbi, dar se cutremură la auzul amenințării. Şi blestemă tot drumul pînă ajunse acasă. Acum trebuie să folosesc şi mai mulți

spioni şi paznici, şi să cheltui şi mai mulţi bani pentru a-i apăra pe copiii lui Struan, nu numai împotriva blestemaţilor de răpitori care fac dragoste cu raţele, ci şi împotriva oricărui puşcăriaş căcăcios care-şi închipuie că poate cîştiga uşor nişte parale, ca orice prost. Ah, aha, ah!

Şi îndată ce ajunse la adăpostul casei sale, îi dădu un picior în fund concubinei favorite, şi le puse la cazna zdrobirii degetelor pe două sclave slujnice, şi abia apoi se simţi puţin mai bine. Ceva mai tîrziu se strecură pe furiş din casă şi se duse la un loc tainic de întîlnire unde îşi puse roba stacojie de ceremonie, semn al dregătoriei sale. Avea funcţie de Tai Shan Chu – conducător suprem al confreriei Hung Mun Tong din sudul Chinei. Împreună cu cîţiva conducători mai mărunţi ai confreriei ascultă primul raport al noii loji fondate la Hong Kong. Şi-l confirmară pe Gordon Chen în funcţia de conducător al acesteia.

Şi astfel, spre extrema încîntare şi satisfacţie a neguţătorilor chinezi şi străini, comerţul începu din nou. Flota se întoarse în portul de bază de la Hong Kong. Dar nava *Nemesis* continuă să patruleze pe fluviu, supraveghind căile de legătură spre Canton şi trecînd pe hartă toate căile fluviale întîlnite.

Colonia şi toate drumurile spre Whampoa începură să fiarbă de febra competiţiei comerciale zi şi noapte. Navele comerciale trebuiau pregătite pentru a primi în pîntecele lor delicatele frunze de ceai: calele erau vopsite din nou, santinele curăţate lună, totul reîmprospătat. Trebuiau căutate încărcături pentru drumul spre casă, stabilite preţurile pentru spaţiul de încărcare. Neguţătorii care nu aveau nave proprii, şi erau mulţi dintre aceştia, se aruncară asupra proprietarilor de nave şi se luptau fără cruţare pentru cele mai alese spaţii de încărcare pe cele mai bune nave. Se cereau preţuri exorbitante pentru navlu şi acestea erau achitate bucuros chiar.

Nobila Casă şi compania Brock şi Fiii cumpărau ceai, mătase şi mirodenii pe cont propriu. Dar fiind comercianţi hîrşiţi, şi unii şi ceilalţi transportau şi mărfurile altora, acţionînd astfel nu numai ca armatori, ci şi ca agenţi maritimi, bancheri şi agenţi de schimb, atît pentru transporturile către Anglia, cît şi pentru cele către străinătate. Din ţară în străinătate cărau mărfurile altora: produse din bumbac, bumbac vrac, spirtoase mai ales, dar pe lîngă astea tot ceea ce producea puterea industrială a Angliei, şi tot ceea ce socoteau neguţătorii că se putea vinde. Uneori li se încredinţau chiar şi navele altor companii şi ei îşi asumau răspunderea de a vinde în Asia încărcătura, indiferent despre ce era vorba, luînd un anumit comision, iar pentru drumul spre casă

găseau altă marfă, pentru care luau alt comision. Singurele mărfuri pe care Struan şi Brock le cumpărau pe banii lor erau opiu, tunuri, pulbere şi muniție.

Argintul începu îndată să-şi schimbe stăpînii, iar companiile Struan şi Brock dobîndiră o mică avere doar furnizînd argint peşin celorlalți negustători şi preluînd polițe pentru băncile din Londra. Dar argintul curat nu era plătit vînzătorului decît după ce nava cu încărcătura ei trecea cu bine de forturile Bogue, şi parcurgea o zi întreagă spre largul mării fără incidente.

În anul acela Struan a trecut peste părerile lui Robb şi a păstrat tot spațiul de încărcare de pe *Blue Cloud* numai pentru Nobila Casă, ca şi tot ceaiul şi mătasea. Adică patru sute cincizeci şi nouă de mii de livre de ceai, aşezat cu grijă în lăzi de cincizeci de livre, din lemn de cedru, precum şi cinci mii cinci sute de baloturi de mătase începură să fie încărcate în calele de pe *Blue Cloud* fără o clipă de întrerupere. Adică şase sute de mii de lire sterline curate dacă nava ajungea teafără şi nevătămată prima în Tîrgul Londrei, adică o sută şaizeci de mii de lire profit curat dacă nava ajungea cea dintîi.

Şi în acel an Brock îşi rezervă pentru el întreaga încărcătură de pe *Gray Witch.* Urma să transporte jumătate de milion de livre de ceai şi patru mii de baloturi de mătase. Ca şi Struan, Brock ştia că nu va putea dormi liniştit decît atunci cînd va sosi nava poştală, peste şase luni, şi îi va aduce vestea că nava sa a sosit cu bine şi marfa s-a vîndut.

Longstaff se înroşi de mîndrie gîndindu-se că el şi numai el izbutise să redeschidă negoțul atît de uşor şi că-l readusese pe viceregele Ching-so în carne şi oase la masa tratativelor.

— Dragul meu amiral, dar de ce oare crezi că am refuzat şi am trimis la plimbare trei delegații? Ei? Chestie de obraz! Trebuie să pricepi chestia cu obrazul şi mentalitatea păgînilor ăştia. Au venit la negocieri şi negoțul a început aproape fără să tragem un foc. Iar negoțul, dragul meu domn, negoțul e sîngele Angliei.

Anulă asedierea Canton-ului, ceea ce înfurie şi mai rău armata şi marina. Şi repetă ceea ce-i amintise Struan că el, Longstaff, spusese mai demult: „Trebuie să fim generoşi, domnilor, cu cei învinşi. Să-i apărăm pe cei slabi. Negoțul Angliei nu poate înota în sîngele celor neajutorați, nu? În cîteva zile negocierile se vor încheia şi situația din Asia va fi stabilizată o dată pentru totdeauna."

Dar negocierile nu fură încheiate. Struan ştia că la Canton nu se puteau încheia. Numai la Pekin, sau la porțile Pekin-ului. Şi

deocamdată nici el nu voia să se încheie. Nu dorea decît comerț. Problema vitală era să ia ceaiul şi mătasea acestui sezon şi să scape de opiul pe care-l avea. Cu profiturile comerțului din acel an, toate casele de comerț vor compensa pierderile suferite. Iar profiturile îi vor îndemna să continue şi în anul următor şi chiar să se extindă. Iar singurul loc unde se puteau extinde era la Hong Kong. Comerțul şi profiturile vor izbuti să cumpere timpul atît de vital. Timpul necesar pentru construcția antrepozitelor şi pontoanelor pentru încărcarea şi descărcarea mărfurilor, locuințe în acel paradis de insulă. Era nevoie de timp pînă cînd vînturile verii vor îngădui acea lovitură înspre nord. Timp pentru a sta la adăpost de orice furtună pînă va veni din nou vremea negoțului din sezonul anului următor. Timp şi bani pentru a face din Hong Kong un loc sigur, prima treaptă spre inima Asiei.

Aşa că Struan îi domoli nerăbdarea lui Longstaff, şi făcu în aşa fel încît negocierile să lîncezească, iar el se aruncă în competiție cu Brock pentru a obține cel mai bun ceai şi cea mai frumoasă mătase, să dobîndească cît mai mult de pe urma transportului cu navele sale. Trebuiau încărcate şi expediate optsprezece clipere; optsprezece echipaje cu căpitanii lor trebuiau stăpînite.

Brock reuşi să termine primul încărcarea navei *White Witch,* şi aceasta porni să despice apele fluviului cu calele gemînd de mărfuri. După jumătate de zi fu închisă şi ultima gură de magazie de pe *Blue Cloud,* şi aceasta porni val-vîrtej în urmărirea celeilalte. Întrecerea începuse.

Gorth făcea spume la gură şi turba pentru că nava lui pornise cu un alt căpitan, dar Brock rămase neclintit.

— Cu rana ta nu-i bine s-o porneşti şi mai e nevoie de tine pe-aici.

Şi aşa se făcu că Gorth se hotărî înainte de vreme să ajungă Tai-Pan. Pe Dumnezeu, Tai-Pan. Şi se întoarse pe *Nemesis.* De cînd nava intrase în port el îşi petrecuse fiecare clipă liberă la bordul ei, învățînd cum se navighează cu ea, cum se luptă cu ea, să prindă tot ce se poate face şi tot ce nu se poate face cu ea. Fiindcă el pricepuse, şi pricepuse şi taică-său, că *Nemesis* însemna sfîrşitul navigației cu vele şi, cu puțin *joss,* şi sfîrşitul Nobilei Case. Amîndoi cunoşteau sila lui Struan pentru navele cu vapori, şi deşi amîndoi înțeleseseră că trecerea de la pînze la forța aburului era cam riscantă, se hotărîseră să joace totul pe cartea viitorului. Cu acelaşi vînt şi acelaşi reflux pe care-l înfruntase *Nemesis* intrînd în portul Hong Kong, se îndrepta spre casă nava poştală. Şi pe navă se afla o scrisoare a lui Brock către fiul său Morgan. Scrisoarea anula construirea celor două clipere pe care le comandase şi le înlocuia

cu primele două nave ale noii linii de vapoare Brock şi Fiii. Linia Regală a Orientului.

— Tai-Pan, şopti May-may în întunericul dormitorului, moleşită de căldura patului, pot să mă întorc la Macao? Doar pentru, cîteva zile? Iau şi copiii cu mine.

— Te-ai plictisit de colonia asta?

— Nu. Dar e greu aici fără toate bulendrele mele şi nici copiii nu şi-au luat jucăriile de acolo. Doar pentru cîteva zile, heya?

— Doar ți-am spus despre recompensă şi...

Ea îl împiedică să mai vorbească sărutîndu-l şi se trase mai aproape de el să-i simtă căldura.

— Miroşi atît de plăcut.

— Şi tu.

— Îmi place de Ma-ree Sin-clair. Da.

— Da, fata asta are... are mult curaj.

— Ciudat că atunci mi-ai trimis o femeie. Nu e felul tău.

— Nu era vreme să trimit pe altcineva.

— Fantastic de bine vorbeşte dialectul cantonez şi mandarin.

— E un secret. Nu mai trebuie să spui la nimeni.

— Bineînțeles, Tai-Pan.

Întunericul se făcu mai adînc pentru amîndoi şi se lăsară furați de gînduri.

— Totdeauna ai dormit fără veşminte pe tine? îl întrebă ea.

— Da.

— Şi atunci cum de nu răceşti?

— Nu ştiu. La mine în munți e mai rece decît aici. Cînd eram un țînc noi eram tare săraci.

— Ce-i aia țînc?

— Copil.

Ea zîmbi.

— Îmi place să mă gîndesc cum erai tu cînd erai copil. Dar acum nu mai eşti sărac. Şi două dintre cele trei lucruri au fost înfăptuite. Nu-i aşa?

— Care lucruri? întrebă el, simțindu-i parfumul, atingerea mătăsii în care se înfăşurase.

— Primul era să dobîndeşti tezaurul, îți aduci aminte? Al doilea să faci din Hong Kong un loc sigur. Care era cel de-al treilea?

Ea se întoarse pe o parte şi-şi trecu un picior peste el şi rămase nemişcată. El simți atingerea piciorului ei şi aşteptă simțind cum i se usucă gîtul.

— Hong Kong-ul nu e încă un loc sigur.

Ea începu să-şi plimbe mîna pe trupul lui.

— Cu negoțul din anul ăsta va fi sigur, nu-i aşa? Aşa că şi a doua ta dorință va fi împlinită.

— Dacă avem parte de un *joss* bun.

Mîna lui îi desfăcu cămaşa de noapte din mătase fără grabă şi apoi îi mîngîie trupul. O ajută să-şi scoată cămaşa de noapte, aprinse lumînarea şi dădu cearşaful de mătase la o parte. O privi, uimit cît de minunată era, luciul neştirbit al pielii ei semănînd cu porțelanul topit.

— E aşa... excitant... cum te uiți tu la mine... şi cînd ştiu că-ți place de mine, îi spuse ea.

Apoi făcură dragoste, fără grabă.

Mai apoi ea îi zise:

— Cînd te întorci la Hong Kong?

— Peste zece zile.

Zece zile, se gîndi el. Apoi să mă duc la Aberdeen să aleg oamenii lui Wu Kwok, şi în noaptea următoare balul!

— Vin şi eu cu tine?

— Da.

— Casa cea nouă va fi gata pînă atunci?

— Da. Acolo vei fi în siguranță.

Mîna lui se odihnea pe coapsele ei şi-şi trecu vîrful limbii peste obrazul şi peste gîtul ei.

— Va fi frumos să locuim la Hong Kong. Atunci am să pot să mă întîlnesc mai des cu profesorul meu. Sînt luni de zile de cînd am avut ultima dată ocazia să discut frumos cu Gordon. Poate că de-acum o să putem avea lecții în fiecare săptămînă. Trebuie să învăț cuvinte mai multe şi mai frumoase. El ce mai face?

— Bine. L-am văzut chiar înainte de a pleca.

După o pauză ea îi spuse blînd:

— Nu e bine să nu te înțelegi cu băiatul tău numărul unu.

— Ştiu.

— Am aprins trei lumînări ca mînia ta să zboare spre Java şi să-l ierți pe el. Cînd o să-l ierți mi-ar place să-l cunosc şi eu.

— O să-l cunoşti. Cînd o veni vremea.

— Pot să mă duc la Macao înainte de a ajunge la Hong Kong? Te rog. Am să fiu cu mare băgare de seamă. Am să las copiii aici. Aici or să fie în siguranță.

— De ce e aşa important Macao acum pentru tine?

— Am nevoie de nişte lucruri... e un secret, un secret frumos, o surpriză secretă. Numai cîteva zile, da? Te rog. Poți să-l trimiți şi pe Mauss şi unii din oamenii tăi, dacă vrei.

— E prea periculos.

— Acum nu mai e periculos, spuse May-may, ştiind că numele lor era şters de pe listă, şi se miră iarăşi foarte mult că Struan nu bătuse încîntat din palme, aşa cum făcuse ea, cînd el îi spusese despre soluția găsită de Jin-qua în privința asta. Aiii iaaa, se gîndi ea, europenii sînt tare ciudați. Tare. Acum nu mai e nici un pericol. Dar chiar şi aşa am să fiu foarte, foarte atentă.

— Dar de ce e atît de important să te duci? Ce secret?

— O surpriză secretă. Am să-ți spun nu peste multă vreme. Dar acum e secret.

— Am să mă mai gîndesc. Acum dormi.

May-may se relaxă mulțumită, ştiind bine că în cîteva zile se va îndrepta spre Macao, ştiind bine că o femeie are la îndemînă mai multe căi de a o scoate la capăt cu omul ei, fie bun, fie rău, deştept sau tîmpit, puternic sau slab. Rochia mea de bal va fi cea mai prima, îşi spuse ea plină de emoție, cea mai prima. Tai-Panul meu va fi mîndru de mine. Şi încă ce mîndru. Atît de mîndru că o să se căsătorească cu mine şi o să mă facă Suprema lui Doamnă. Şi înainte de a o fura somnul, ultimul ei gînd fu la pruncul care încolțea în pîntecele ei acum. Creştea acolo de numai cîteva săptămîni. Copilul meu va fi băiat, îşi promise ea. Un băiat de care Tai-Pan să fie mîndru. Deci două surprize tainice de care să fie mîndru.

— Eu nu pot, Vargas, îi replică Struan țîfnos. Mai bine rezolvă treburile astea cu Robb. El se pricepe la cifre mai bine decît mine.

Amîndoi se aflau în biroul particular al lui Struan, răsfoind registrul contabil. Ferestrele biroului erau deschise şi pătrundea zvonul oraşului Canton, muştele foiau peste tot. Era o zi caldă de primăvară, putoarea oraşului începuse din nou să se simtă din plin, după perioada de iarnă în care se mai domolise.

— Jin-qua e nerăbdător să primească ultima noastră comandă şi...

— Ştiu şi eu asta. Dar pînă cînd nu ne trimite şi el ultima comandă pentru opiu nici noi nu putem să ne apreciem comanda cum se cuvine.

Doar noi îi oferim cele mai bune prețuri pentru ceai şi cele mai avantajoase pentru opiu. Atunci pentru ce atîta codeală?

— Eu nu ştiu, senhor, îi răspunse Vargas.

Şi el nu întrebă, aşa cum îl mînca limba s-o facă, de ce Nobila Casă îi plătea lui Jin-qua pentru ceaiul lui cu zece procente mai mult decît ceilalți negustători, şi de ce-i vindea tot lui Jin-qua cel mai bun opiu indian de Padwa cu zece procente mai ieftin decît prețul obişnuit al pieții.

— La dracu şi cu astea! exclamă Struan şi-şi mai turnă nişte ceai.

Ar fi vrut să nu-i fi îngăduit lui May-may să se ducă la Macao. O trimisese şi pe Ah Sam cu ea, şi pe Mauss şi vreo cîțiva oameni de-ai lui ca s-o vegheze. Trebuia să se fi întors cu o zi înainte şi uite, nici acum nu sosise. Bineînțeles, nu era ceva ieşit din comun, durata călătoriei de la Macao la colonia din Canton nu putea fi niciodată evaluată exact. Cum nu poate fi apreciată niciodată dinainte o călătorie pe mare. Mai ales cînd trebuie să depinzi de vînt, se gîndi el sardonic. Dacă ar fi venit cu vreo puturoasă oală de noapte cu aburi atunci ar fi fost cu totul altceva. Navele cu aburi îşi pot respecta orarul, fără să țină seama de vînt, fără să țină seama de maree. Dumnezeu să le afurisească.

— Da! făcu el tăios cînd auzi o bătaie în uşă.

— Iertare, sir, domnule Struan, începu Horatio deschizînd uşa. Excelența sa ar dori să-i faceți o vizită.

— Ce s-a întîmplat?

— Probabil că o să vă spună chiar Excelența sa, sir. E la cartierul său general.

Struan închise registrul.

— O să ne uităm din nou la toate astea împreună cu Robb de îndată ce ne întoarcem, Vargas. Vii şi tu la bal?

— Senhor, dacă doamna mea, băiatul şi fata cea mai mare nu vor fi prezenți la balul ăsta n-am să mai am linişte în casă în următorii zece ani.

— Te duci să-i aduci de la Macao?

— Nu, senhor. Nişte prieteni îi însoțesc pînă la Hong Kong. Iar eu mă duc acolo direct de aici.

— Trimite-mi vorbă de îndată ce se întoarce Mauss, spuse Struan ieşind, iar Horatio se luă pe urmele lui.

— Domnule Struan, nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru cadoul făcut lui Mary.

— Ce?

— Pentru rochia de bal, sir.

— A! Ai văzut ce rochie şi-a făcut?

— Nu, sir. A plecat la Macao chiar în ziua licitației terenurilor. Am primit ieri o scrisoare de la ea. Vă transmite cele mai bune urări.

Horatio ştia că darul făcut de Struan pentru ca Mary să-şi comande o rochie îi oferea fetei un bun prilej ca să cîştige premiul. Numai de n-ar fi fost şi Shevaun. O, dacă Shevaun ar cădea la pat! Nu ceva foarte grav, doar atît cît s-o țină în casă în ziua cu pricina. Atunci Mary ar cîştiga sigur cele o mie de guinee. Şi cu banii aceia ar putea face nişte lucruri minunate! Să se întoarcă în țară pentru perioada musonilor, să trăiască în bunăstare. O, Doamne, ajut-o să cîştige premiul! Mă bucur că nu-i la Hong Kong în vreme ce eu sînt aici, îşi spuse el. Cel puțin aşa e destul de departe de Glessing. Afurisit individ. Mă întreb dacă o să-i ceară mîna într-adevăr. Ce obrăznicie! El şi Culum... ah, Culum, bietul Culum!

Horatio era cu un pas în urma lui Struan în vreme ce urcau scara, aşa încît nu mai trebuia să-şi ascundă nemulțumirea. Sărmanul băiat, ce curaj pe el! Îşi aminti cît de ciudat se purtase Culum a doua zi după licitația terenurilor. El şi cu Mary îl căutaseră şi-l găsiseră în cele din urmă la bordul navei *Resting Cloud.* Culum îi invitase să rămînă la cină, şi ori de cîte ori ei încercaseră să aducă vorba despre Tai-Pan, în speranța că vor putea face pace între cei doi, Culum schimbase subiectul. În cele din urmă Culum le spusese:

— Hai să nu mai discutăm despre tata, bine? Am reuşit să-l şi uit!

— Culum, nu trebuie să faci una ca asta, îi spusese Mary. E un om minunat.

— Mary, acum noi doi sîntem duşmani, fie că-ti place, fie că nu. Nu cred că se va schimba vreodată, şi pînă cînd el nu devine alt om, eu nu-mi schimb poziția.

Sărmanul Culum, curajos băiat, se gîndi Horatio. Eu ştiu ce înseamnă să-ți urăşti tatăl.

— Tai-Pan, începu el cînd ajunseră la peronul de intrare. Eu şi Mary am suferit foarte mult pentru ceea ce s-a întîmplat în legătură cu gorganul. Ba şi mai mult am suferit pentru ce s-a întîmplat între dumneavoastră şi Culum... eu şi Culum sîntem prieteni buni şi...

— Horatio, îți mulțumesc pentru gîndurile dumitale bune, dar ți-aş rămîne îndatorat dacă n-ai mai pomeni de treaba asta.

Horatio şi Struan traversară peronul de acces în tăcere şi pătrunseră în anticamera lui Longstaff, o încăpere mare şi luxoasă. Tavanul bogat ornat era împodobit cu un candelabru imens, iar sub

acesta lucea masa de conferințe. În capul mesei stătea Longstaff, amiralul şi generalul Lord Rutledge-Cornhill îl flancau.

— Bună ziua, domnilor.

— Dirk, bine ai făcut că ai venit şi tu, îi spuse Longstaff. Dragul meu, ia şi tu un loc. Cred că sfatul tău o să ne fie de mare folos.

— Excelență, ce s-a întîmplat?

— Ei, ăăă... l-am rugat pe domnul Brock să vină şi el. Să mai aşteptăm pînă soseşte, aşa ca să nu trebuiască să mai spun încă o dată, ei, cum? Sherry?

— Mulțumesc.

Uşa se deschise şi intră cu paşi mari Brock. Deveni prudent cînd îi zări pe Struan şi pe strălucitii ofițeri.

— M-ați chemat, Excelență?

— Da. Te rog ia loc.

Brock înclină din cap în direcția lui Struan.

— 'Ziua, Dirk. 'Ziua, domnilor, adăugă el, ştiind că gestul lui o să-l înfurie pe general. Se amuză în felul lui întunecat cînd la salutul său ceilalți îi răspunseră rece cu o simplă înclinare din cap.

— V-am chemat să participați la discuția noastră, începu Longstaff, pentru că... ăăă, pe lîngă că sînteți adevărații conducători ai neguțătorilor, nu? ei bine, sfatul vostru e prețios. Se pare că un grup de anarhişti s-au infiltrat la Hong Kong.

— Cum? izbucni generalul.

— Adevărat? făcu Brock la fel de uimit.

— Nişte anarhişti nenorociți, vă puteți imagina una ca asta? Se pare că şi păgînii au ajuns să fie infectați de diavolii ăştia! Da, dacă nu sîntem cu băgare de seamă, Hong Kong-ul o să devină un focar al anarhismului. Nenorocită năpastă, ei?

— Ce fel de anarhişti? întrebă Struan. Anarhismul însemna necazuri. Necazurile stânjeneau negoțul.

— E... ăăă... Horatio, cum le spune? Tang? Tung?

— Tong, sir.

— Organizația asta Tong a început să lucreze chiar sub nasul nostru. Groaznic.

— În ce fel operează? întrebă Struan nerăbdător.

— Poate ar fi mai bine să ne spuneți totul de la început, sir, interveni amiralul.

— Da, bună idee. La întîlnirea de azi, viceregele Ching-so era foarte tulburat. Mi-a mărturisit că autoritățile chineze tocmai au aflat că aceşti anarhişti, o societate secretă, şi-a stabilit cartierul general taman în

buboiul acela putred de Tai Ping Shan. Anarhiştii au multe, foarte multe denumiri şi sînt, ei bine... Horatio, mai bine spune-le tu.

— Ching-so a afirmat că e vorba de un grup de revoluționari fanatici care şi-au pus în minte să răstoarne pe împărat, începu Horatio. El i-a pus la dispoziție Excelenței sale cincizeci de nume care arată că societatea e sub conducerea Partidului Roşu, Frăția Roşie, Societatea Cerul şi Pămîntul, şi aşa mai departe... e aproape imposibil să traduci în engleză unele nume. Unii îi spun pur şi simplu Hung Mun, sau Hung Tong, „tong" însemnînd frăția secretă! Horatio îşi adună gîndurile. În orice caz e vorba de nişte anarhişti de cea mai periculoasă speță. Hoți, pirați, revoluționari! Se bănuieşte că în China de Sud sînt vreun milion. Sînt organizați în loji şi au nişte ritualuri de inițiere barbare. Îndeamnă la rebeliune sub cel mai mic pretext şi prosperă din teama confraților lor. Pretind bani în schimbul protecției. Fiecare prostituată, negustor, țăran, proprietar de pămînturi, culi... În fine, toți sînt nevoiți să plătească tribut cu anasîna. Dacă tributul nu e plătit,atunci urmează fie moartea, fie mutilarea în cel mai scurt timp. Fiecare membru plăteşte cotizație... ca la sindicate. Oriunde se stîrneşte vreo nemulțumire, tongul face ce face şi o transformă în revoltă adevărată. Sînt fanatici. Nu disprețuiesc violul, tortura, şi mişcarea se întinde ca o ciumă.

— Ați auzit vreodată de societățile secrete chinezeşti? întrebă Struan. Adică înainte de a le menționa Ching-so?

— Nu, sir.

— Anarhiştii ăştia sînt nişte diavoli adevărați, mîrîi Brock îngrijorat. Şi-i taman ce le place chinejilor.

Longstaff împinse pe masă un pavilion roşu, triunghiular. Pe el se vedeau două semne chinezeşti.

— Viceregele spune că acest triunghi e simbolul lor. Caracterele de pe pavilion înseamnă „Hong Kong". În orice caz, ne aşteaptă necazuri mari, asta-i sigur. Ching-so vrea să trimită el nişte stegari de-ai lui ca să-i liniştească pe dată, aşa cum vrem noi. Ei, ce ne rămîne de făcut?

— Să măturăm Hong Kong-ul de toți orientalii şi să terminăm cu ei, spuse amiralul.

— E imposibil, sir, îi replică Struan. Şi nici nu e în avantajul nostru.

— Mda, mormăi şi Brock. Avea nevoie de oameni care să muncească, de culi şi servitori. Avea mare nevoie de ei.

— Atunci nu există decît un simplu răspuns, interveni generalul, luînd o priză de tutun; generalul era un individ roşu la față, cu păr cărunt şi o mutră brutală şi tăbăcită. Să dăm o proclamație că orice individ care aparține de aia... cum îi spune? a, da, tong? să fie

spînzurat! Strănută. Şi să avem grijă ca această proclamație să fie respectată.

— My lord, nu putem spînzura un chinez numai pentru că vrea să răstoarne o dinastie de obîrşie străină. E împotriva legislației engleze, spuse Struan.

— Dinastie străină sau nu, reluă amiralul, e împotriva legilor internaționale să semeni sămînța revoltei împotriva împăratului unei puteri prietene! Şi China va fi prietena noastră curînd, pe Dumnezeul meu, dacă ni se îngăduie să ne împlinim datoria aşa cum ni s-a poruncit de către guvern. E şi împotriva legilor englezeşti. Uitați-vă la nenorociții ăia de chartişti, Dumnezeule!

— Nu-i spînzurăm doar pentru că sînt chartişti. Ci numai cînd sînt prinşi că stîrnesc rebeliune sau comit nelegiuiri, şi atunci e drept să fie pedepsiți! se burzului Struan la amiral. Legea în Anglia spune că omul are dreptul să-şi exprime liber opinia. Şi e liber la orice fel de asociere politică.

— Dar nu la asociații care să îndemne la rebeliune! sări generalul. Dumneata aprobi rebeliunea împotriva autorităților legale?

— Ideea-i atît de ridicolă încît nici n-am să-ți ofer şansa unui răspuns.

— Domnilor, domnilor! interveni Longstaff. Bineînțeles că nu ne apucăm acum să-l spînzurăm pe careva numai pentru că e... ăăă, ce-o fi. Dar nici nu putem fi de acord ca Hong Kong-ul să mişune de anarhişti, ei? Şi nici cu frențitele idei sindicaliste.

— S-ar putea să fie şi o treabă pusă la cale de Ching-so, ca să ne încurce! Struan se uită la Brock. Ai auzit vreodată de cei din *tong?*

— Nu. Da' pe min' mă bate gîndu' că de iau tribut de la toți, ăştia o să pună tribut şi pe comerț şi o să ne stoarcă şi pe noi de parale.

Arțăgos, generalul scutură un fir de praf inexistent de pe tunica lui stacojie.

— Cu siguranță că treaba asta cade sub incidența puterii militare, Excelență. De ce să nu dați o proclamație prin care să-i scoatem în afara legii? Iar restul facem noi. Şi anume să aplicăm cele învățate în India. Să oferim răsplată pentru orice informație în sensul ăsta. Băştinaşii sînt oricînd gata să-i vîndă pe cei dintr-o fracțiune rivală dacă le arunci o guinee. Cu primii doisprezece dăm o lecție exemplară şi după aceea nu veți mai avea probleme.

— Nu se pot aplica aici rînduielile din India, îi replică Struan.

— Stimatul meu domn, nu prea aveți experiență în treburile administrației unui teritoriu, aşa încît opinia dumneavoastră nu

contează. Băştinaşii sînt băştinaşi peste tot, şi cu asta basta! Generalul se uită la Longstaff. Pentru armată, asta e o treabă simplă, sir. Cum în curînd Hong Kong-ul va deveni un cantonament militar, e de apanajul nostru. Dați o proclamație să-i scoată în afara legii şi noi vom avea grijă ca justiția să-şi facă datoria.

Amiralul pufni:

— Am spus-o de o mie de ori că Hong Kong-ul trebuie să intre sub incidența jurisdicției marinei militare. Dacă noi nu vom stăpîni căile maritime, Hong Kong-ul e mort. Aşa încît poziția marinei militare e supremă. Aşa că şi asta intră sub jurisdicția noastră.

— Armata de uscat hotărăşte soarta războaielor, domnule amiral, şi am tot repetat aspectul acesta. Bătăliile terestre încheie un război. Da, bine, marina militară a măcelărit flotele lui Napoleon şi a obligat Franța la foame. Dar tot noi a trebuit să punem capăt conflictului o dată pentru totdeauna. Aşa cum am făcut la Waterloo.

— Fără Trafalgar, n-ar fi existat nici un Waterloo.

— Dragul meu amiral, ideea e discutabilă. Dar să luăm acum Asia. Nu peste multă vreme, o să ne trezim cu franțujii, olandejii, spaniolii şi ruşii repezindu-se să ne strîngă de gît, pentru a ne viola dreptul nostru de a stăpîni această zonă. Da, puteți domina căile maritime, şi mulțumesc lui Dumnezeu că sînteți stăpîni pe ele, dar dacă Hong Kong-ul nu devine din punct de vedere militar de necucerit, atunci Anglia nu va avea o bază pentru a-şi proteja flotele sau de unde să se repeadă la un eventual inamic.

— Prima menire a Hong Kong-ului, Excelență, e aceea de centru comercial al Asiei, precizează Struan.

— Ei, pricep şi eu importanța comerțului, domnul meu, îi replică generalul cu o mină acră. Dar aici e vorba de strategie, şi problema nu te priveşte pe dumneata.

— De nu era vorba de negoț, interveni Brock roşu la față, n-ar mai avea nici un chichirez nici armata, nici flotele aici.

— E o prostie, domnul meu drag. Vreau să-ți aduc la cunoştință...

— Strategie sau nu, ridică vocea Struan, Hong Kong-ul e o colonie şi cade sub incidența Secretariatului de Externe, şi problema va fi hotărîtă de către Coroană. Excelența sa a acționat înțelept în această problemă, şi sînt convins că şi domnia sa socoteşte că atît marina regală, cît şi armata regală vor avea un loc de prim ordin în viitorul Hong Kong-ului. Viitorul Hong Kong-ului va fi asigurat atît ca port militar, bază pentru armata de uscat, centru comercial şi port liber, spuse apăsat Struan, lovindu-l pe furiş pe sub masă cu piciorul pe Brock.

Brock abia se stăpîni să nu facă cu ochiul şi adăugă iute:

— A, bun înțeles. Port liber, asta-nseamnă o groază de parale pen' Coroană, şi aşa o să fie. Şi venituri pen' cele mai straşnice construcții portuare pen' marină şi cele mai grozave cazărmi pen' armată din toată lumea asta, bun înțeles. Şi Excelența sa ține el seama de interesele tuturor, dom'lor. Şi armata şi marina-s prima-ntîi. Iar un port liber o să mulțumească pe toată lumea. Mai ales pe regină, Dumnezeu s-o binecuvînteze.

— Bine zis, domnule Brock, se trezi şi Longstaff. Sigur că avem nevoie şi de marină şi de armată. Negoțul e sîngele Angliei, iar negoțul liber aparține viitorului. Şi e în interesul nostru al tuturor ca Hong Kong-ul să devină o bază prosperă.

— Excelența sa doreşte să deschidă porțile Asiei pentru toate națiunile civilizate, fără nici o deosebire, adăugă Struan alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Şi ce poate fi mai important decît un port liber? Păzit de forțele de elită ale Coroanei Angliei!

— Nu sînt de acord să înlesnim străinilor să se îmbuibe pe seama trudei noastre, spuse răspicat amiralul, iar Struan zîmbi în sinea lui acum cînd momeala îşi făcuse datoria. Noi purtăm greul războaielor, le cîştigăm, şi apoi trebuie s-o luăm de la capăt pentru că autoritățile civile strică totul în conferințele lor de pace. Dar-ar frenția-n toți străinii, am zis!

— Domnule amiral, iată un sentiment meritoriu, făcu Longstaff scurt, dar nu deosebit de practic. Iar cît priveşte conferințele autorităților civile, e mai mult decît un noroc că diplomații țin seama în primul rînd de soluțiile pe termen lung. De fapt, dacă-i aşa, războiul nu e decît brațul mai lung al diplomației. Atunci cînd orice altă soluție eşuează.

— Şi diplomația aici a eşuat, spuse generalul. Aşa că de-acum cu cît vom debarca mai în forță în China şi impunem legea engleză şi o dată cu ea şi ordinea în tot imperiul, cu atît va fi mai bine.

— Dragul meu general, diplomația nu a eşuat. Negocierile au început prudent, dar bine. Ei, fiindcă veni vorba, China are trei sute de milioane de chinezi.

— Sir, o singură baionetă britanică face cît o mie de sulițe băştinaşe. Fir-ar să fie, noi stăpînim India cu un pumn de oameni şi putem face acelaşi lucru şi aici. Şi uitați cît de mult bine le-a adus stăpînirea noastră acelor sălbatici, ei? Să ne impunem prin toate puterile noastre, asta trebuie făcut. Şi de îndată.

— My lord, China e o singură națiune, replică Struan, Şi nu o duzină de națiuni cu care aveți de-a face în India. Nu se poate aplica aceeaşi regulă.

— Dacă n-ar avea căile maritime asigurate de marină, armata n-ar putea stăpîni India nici măcar o săptămînă! se băgă amiralul.

— Dar e ridicol! Păi noi putem...

— Domnilor, domnilor! interveni Longstaff cu o voce obosită. Aici discutăm despre anarhişti. Domnule amiral, care e sfatul dumitale, ei?

— Să-i aruncăm de pe insulă pe toți orientalii. Dacă aveți nevoie de muncitori, atunci alegeți o mie, două mii... cîte mii aveți nevoie... şi înlăturați-i pe toți ceilalți.

— Domnule?

— V-am spus dinainte părerea mea, sir.

— A, da. Domnule Brock?

— Io mi-s de aceeaşi părere cu dumneata, Excelență, că Hong Kong-ul să fie port liber şi de chinezi avem nevoie, iar cu ăia anarhişti ne descurcăm noi cumva. Io mi-s şi de părerea generalului: să-i spînzurăm pe toți anarhiştii ăştia de-i prindem îndemnînd la revoltă. Da' şi cu amiralul: că nu avem noi chef de nici o mişcare secretă împotriva împăratului pe insula noastră. Să fie scoşi în afara legii, da. Şi-i şi de partea ta, Dirk, că nu-i cum zice la lege de-i spînzurăm cînd se poartă paşnic. Dar care clipeşte măcar şi-i prins că-i din rîndul anarhiştilor să fie biciuit pe cinste, să fie însemnat cu fierul şi să fie alungat din insulă pe vecie.

— Dirk? îl întrebă Longstaff.

— Sînt de aceeaşi părere cu domnul Brock. Dar fără să folosim biciul şi să-i pedepsim cu înfierarea. Metodele astea aparțin Evului întunecat.

— Din cîte-i cunosc eu pe păgînii ăştia, interveni generalul cu o mutră îngrețoşată, ăştia sînt încă în întunecatul Ev. Dacă aparțin unui grup scos în afara legii, bineînțeles că trebuie pedepsiți. Bătaia cu biciul e o pedeapsă obişnuită. Să spunem cincizeci de lovituri. Iar înfierarea lor cu fierul roşu pe obraz e o pedeapsă corectă îngăduită de codul penal englez în cazul anumitor nelegiuiri. Să-i însemnăm şi cu fierul. Dar şi mai bine să-i spînzurăm pe primii doisprezece pe care-i prindem şi restul se vor evapora singuri ca dervişii.

— Însemnați-i cu fierul pentru totdeauna, izbucni Struan, şi nu le veți mai da şansa să devină vreodată nişte buni cetățeni.

— Nişte buni cetățeni nu se strîng în societăți secrete anarhiste, dragul meu domn, făcu generalul. Şi numai un adevărat gentleman poate aprecia adevărata valoare a sfatului pe care l-am dat.

Struan simți cum i se urcă sîngele la cap.

— Cînd vei mai face a doua oară o afirmație de acest fel, domnul meu, am să-mi trimit secundantul să te invite la duel şi ai să te trezeşti cu un glonte între ochi.

Se lăsă o linişte încordată. Alb la față de tulburare, Longstaff bătu în masă.

— Vă interzic la amîndoi să mai continuați o astfel de discuție. E interzis!

Îşi scoase batista brodată şi îşi şterse sudoarea care-i apăruse deodată pe frunte. Îşi simți gura uscată şi acră.

— Excelență, sînt de acord cu cele spuse, reluă generalul. Şi sugerez încă o dată că chestiunea depinde de autorități, şi numai ele sînt în măsură să hotărască: adică dumneavoastră. Împreună cu amiralul şi cu mine sîntem cei chemați să hotărîm în astfel de probleme. Nu e de... competența negustătorilor.

— Dragul meu general, eşti atît de umflat de gaze, interveni Brock, încît de-ai să tragi o băşină de aici din Canton, mare lucru dacă n-o să dărîme poarta de la Turnul Londrei!

— Domnule Brock! sări Longstaff. Te rog să nu...

Generalul țîşni în picioare.

— Bunul meu domn, am să-ți rămîn recunoscător dacă-ți vei păstra astfel de observații pentru dumneata.

— Io nu-s bunul dumitale domn. Io mi-s negustător cu China, pe Dumnezeul meu, şi cu cît o să afli mai repede treaba asta cu atît mai bine. S-au cam dus vremurile alea cînd unul ca mine trebuia să pupe-n cur unul ca dumneata, pen' un frențit de titlu care, fie că-ți convine, fie că nu, întîi era făcut cadou curvei regelui, bastardului unui rege, sau cîştigat cu cuțitul ce se înfigea în spinarea unui rege.

— Pe Dumnezeu! Cer satisfacție. Secundanții mei se vor prezenta la dumneata încă azi!

— Domnule, nu se va duce nimeni nicăieri, izbucni Longstaff plesnind cu palma în masă. Dacă se mai stârneşte zîzanie între voi doi, vă trimit pe amîndoi în țară sub escortă, şi vă traduc dinaintea Consiliului Privat. Eu sînt reprezentantul plenipotențiar al Maiestății sale în Asia şi aici eu sînt legea. Fir-ar să fie! Dar este necuviincios! Să vă cereți amîndoi scuze unul altuia. Vă ordon! Imediat!

Amiralul abia îşi ascunse bucuria încrîncenată. Horatio se uita de la unul la celălalt şi nu-i venea să creadă. Brock ştia că Longstaff avea puterea să acţioneze împotriva lui şi nici nu voia să se dueleze cu generalul. Şi în plus era furios pe sine că se lăsase tîrît într-o dispută pe faţă.

— Domnule, îţi cer scuze că te-am numit o mare băşină!

— Iar eu îmi cer scuze pentru că aşa mi s-a ordonat să fac!

— Cred că deocamdată o să încheiem reuniunea, spuse Longstaff, simţind o mare uşurare. Da. Domnilor, vă mulţumesc pentru sfaturile dumneavoastră. Deocamdată amînăm orice hotărîre. Să ne îngăduim timp să medităm, nu?

Generalul îşi puse cascheta din blană de urs, salută şi dădu să se îndrepte spre uşă, făcînd să-i sune pintenii şi sabia.

— O, domnule general, apropo, îl opri Struan degajat. Am auzit că marina a provocat armata la un meci de lupte.

Generalul se opri scurt, cu mîna pe mînerul uşii, şi se zbîrli cu totul cînd îşi aminti observaţiile pe care le făcuse într-adins amiralul la adresa soldaţilor lui.

— Mda. Dar tare mi-e teamă că nu va fi cine ştie ce meci.

— De ce, domnule general? sări nervos amiralul, amintindu-şi de observaţiile făcute de către general în legătură cu minunaţii săi lupi de mare.

— Domnule, pentru că aşa cum spun, omul nostru va învinge. Şi asta fără mare efort.

— De ce nu programaţi meciul acesta chiar în ziua în care are loc balul? le sugeră Struan. Vom socoti asta drept o mare cinste şi vom fi fericiţi să putem contribui şi noi financiar la premiul ce se va acorda. Să zicem cincizeci de guinee.

— Struan, foarte generos din partea dumitale, dar nu cred că armata va fi pregătită pînă atunci pentru confruntare.

— Pe Dumnezeul meu! Va fi în ziua balului! se repezi generalul roşu la faţă. O sută de guinee pariu pe omul nostru.

— S-a acceptat, îi replicară amiralul şi Brock în acelaşi timp.

— Primesc, o sută de guinee pariu cu fiecare dintre voi! şi generalul se răsuci pe călcîie şi ieşi din încăpere.

Longstaff îşi turnă nişte sherry.

— Domnule amiral?

— Nu, mulţumesc, sir. Cred că am să mă întorc pe navă.

Amiralul îşi luă sabia, se înclină spre Struan şi Brock, salută şi ieşi şi el.

— Nişte sherry, domnilor? Horatio, fă tu pe gazda, da?

— Bineînțeles Excelență, spuse Horatio, fericit că în fine avea şi el ceva de făcut.

— Mulțam, făcu Brock după ce goli dintr-o mişcare paharul şi-l întinse să i se mai umple o dată. Cam bun la gust. Vă funcționează excelent ceru' gurii, Excelență. Ei, Dirk, fiule, tu ce zici?'

— Şi acum chiar că trebuie să te dojenesc, domnule Brock. De neiertat să-i spui una ca asta. Lordul...

— Îhî, sir! replică de îndată Brock, făcînd-o pe pocăitul. Ați avut dreptate. Io am greşit-o. Mare lucru că vă avem pe dumneavoastră aici ca guvernator. Şi cînd o să dați proclamația aia cu portul liber?

— Ei, ăăă, nu-i nici o grabă. Trebuie mai întîi să terminăm cu anarhiştii ăştia.

— De ce să nu punem amîndouă problemele la punct odată? interveni Struan. De îndată ce vă întoarceți la Hong Kong. De ce să nu le acordăm supuşilor noştri britanici de origine chineză circumstanțele îndoielii? Să-i expulzăm, dar fără să-i biciuim şi fără să-i însemnăm cu fierul roşu, pentru început. Aşa-i cinstit. Ce zici, Tyler?

— Dacă zici tu aşa şi Excelența sa-i de aceeaşi părere, răspunse Brock foarte încîntat.

Comerțul mersese de minune, *Gray Witch* era de-acum departe şi taman în frunte, în Happy Valley construcțiile se ridicau iute, între Struan şi Culum era o duşmănie deschisă, iar acum se vede că Hong Kong-ul va deveni port liber. Da, Dirk, fiule, îşi spuse el încîntat peste măsură, încă mai eşti şi tu bun la ceva. Eşti deştept şi ager ca un bici. Şi dacă reuşeşti cu portul liber atunci vei fi iertat pentru multe drăcării pe care le-ai făcut tu la viața ta. Iar în doi ani, navele noastre cu aburi o să te aducă din nou la faliment.

— Da, făcu el, dacă sînteți amîndoi de acord. Dar n-o să treacă multă vreme şi tot o să trebuiască să folosiți şi biciul şi fierul roşu.

— Eu sper tare mult că nu se va întîmpla una ca asta, spuse Longstaff. Grețoasă treabă. Dar legea trebuie impusă cu forța şi nelegiuiții pedepsiți. Excelentă soluție pentru ăia... ăăă, cum le-ați spus, domnule Brock? A, da, triazii. O să le spunem de acum chiar aşa, triazi. Horatio, întocmeşte o listă cu caracterele pentru denumirile tong pe care Excelența sa Ching-so ne-a furnizat-o şi o să le lipim peste tot dimpreună cu proclamația. Ia notează în vreme ce încerc să mă gîndesc: „Toate ordinele tong de mai jos sînt scoase în afara legii şi pe viitor vor fi cunoscute sub denumirea generală de „triade". Pentru vina de a aparține triadei pedeapsa va fi deportare imediată şi predarea către

autoritățile chinezeşti. Pedeapsa pentru incitare la revoltă împotriva guvernului Maiestății sale britanice sau împotriva înălțimii sale împăratul Chinei va fi spînzurătoarea.

Capitolul şaisprezece

În bătaia lunii pline, satul Aberdeen stătea tăcut, în întuneric deplin şi îmbîcsit de umezeală. Ulițele erau pustii, uşile cocioabelor proptite bine cu drugi. În apele mocirloase, neclintite, stăteau ancorate sute de sampane. Şi deşi oamenii stăteau şi pe ele claie peste grămadă, aşa cum stăteau înghesuiți şi în colibe, nu se auzea nici un sunet, nu se observa nici o mişcare.

Struan stătea în picioare la locul dinainte stabilit, la răscrucea de dinainte de intrarea în sat, lîngă fîntînă. Fîntîna avea ghizd de piatră şi Struan prinsese trei felinare pe ghizd. Era singur, iar ceasul de buzunar din aur îi arăta că ar cam fi fost vremea. Se întreba dacă Wu Kwok şi oamenii lui vor veni din sat, de pe sampane sau de pe colinele pustii din apropiere. Sau poate de pe mare.

Cercetă marea. Pe fața ei nu mişca nimic în afară de valuri. Undeva în beznă, navigînd cu vînt strîns, se afla *China Cloud,* cu toți oamenii ei pregătiți de luptă. Se afla prea departe pentru a-l vedea ce face, dar destul de aproape ca să zărească lumina felinarelor. Ordinele sale erau limpezi: dacă felinarele se stingeau deodată, oamenii lui trebuiau să sară în bărci şi să vină la țărm înarmați cu muschete şi săbii de abordaj.

Dinspre țărm veneau abia auzite vocile şoptite ale celor cîtorva oameni pe care-i adusese cu sine. Aşteptau lîngă cele două cutere, înarmate şi gata de a interveni, de pe care oamenii de asemenea nu pierdeau din ochi lumina felinarelor. Îşi încordă auzul, dar nu fu în stare să priceapă limpede ce discutau. Aş fi mai în siguranță dacă aş fi singur de tot, îşi spuse el. Nu vreau să tragă nimeni cu coada ochiului la ce se va întîmpla. Dar ar fi o mare nebunie să viu la țărm fără nici o pază. Ba mai rău, mi-aş provoca într-un fel *joss*-ul. Mda.

Încremeni cînd un cîine mîrîi în liniştea ce domina satul. Ciuli urechile şi privi în beznă să surprindă vreo mişcare de umbre. Dar nu surprinse nimic şi pricepu că acel cîine dădea tîrcoale gunoaielor. Se rezemă de ghizdul fîntînii şi încercă să se relaxeze, gîndindu-se cu mulțumire că era din nou pe insulă. Mulțumit că May-may şi copiii se aflau la adăpost în casa ce fusese construită pentru ei special în Happy Valley.

Robb şi Culum se descurcaseră ca nişte experţi cu toate cîte trebuiseră înfăptuite în vreme ce el fusese plecat. Căsuţa, cu ziduri de jur împrejur şi porţi trainice, fusese terminată. La ea munciseră două sute cincizeci de oameni zi şi noapte. Mai erau încă multe amănunte de pus la punct, toată grădina de plantat, dar casa putea fi de acum locuită, fiind cea mai mare parte mobilată. O durase din cărămidă, zidise şi un şemineu, iar acoperişul era din lemn. Camerele aveau grinzi deasupra, majoritatea pereţilor fuseseră acoperiţi cu tapet de hîrtie, da cîţiva erau pictaţi şi pe toţi se aflau ferestre de sticlă.

Casa dădea cu faţa spre mare şi era formată dintr-un salon principal, sufragerie, şi un living încăpător. Spre vest, un rai înconjurat de grilaje, în jurul grădinii, cu totul separat de restul casei. Aici erau locuinţa lui May-may şi camerele copiilor, iar dincolo de aceste încăperi dependinţele servitorilor.

Doar cu două zile înainte îi adusese Struan în casă şi-i rînduise pe fiecare la locul lor: pe May-may, copiii, şi Ah Sam, amah. Adusese cu el de la Canton un tînăr bucătar credincios, pe nume Lim Din, o spălătoreasă amah şi nişte *face-invețe* – cum erau numite fetele care ajutau în bucătărie. Şi cu toate că nici un european nu o zărise măcar pe May-may, toţi erau convinşi că Tai-Panul îşi adusese şi-şi instalase amanta în prima locuinţă permanentă ce se putea de-acum locui din Hong Kong. Făceau haz între ei pe seama lui sau, din gelozie, îl condamnau pentru asta. Dar nevestelor lor nu le suflară o vorbă. Cînd le va veni şi lor vremea şi vor putea, visau să-şi aducă şi ei cîte o amantă, şi cu cît trăncăneau mai puţin acum despre asta cu atît mai bine. Iar nevestele care cam bănuiau ele ce se întîmplă, îşi păstrau cumpătul: tot nu aveau ce face.

Struan era foarte încîntat de casa lui, de felul cum înaintau lucrările la antrepozite şi la factorie. Era mulţumit de asemenea şi de ecoul public al relaţiilor reci dintre el şi Culum. Pe ocolite, Culum îl lăsase să înţeleagă că Brock încercase să-l tatoneze, că Wilf Tillman îl invitase la bordul luxoasei nave de opiu a firmei Cooper şi Tillman, unde-l primiseră împărăteşte. Culum pomenise că acolo se discutase mai mult despre comerţ, că viitorul Asiei depindea în cea mai mare măsură de cooperare, în mod special de cooperarea dintre cei de origine anglo-saxonă. Mai amintise că la cină participase şi Shevaun, că era frumoasă foc şi plină de viaţă.

Din apă ţîşni un peşte, rămase o clipită suspendat în aer şi apoi căzu înapoi. Struan îşi încordă un moment atenţia, ascultă. Apoi se linişti din nou şi-şi lăsă mintea să-i colinde. Shevaun ar fi o pereche

bună pentru Culum, se gîndi Struan fără nici un fel de ranchiună. Sau chiar pentru tine. Mda. Ar fi o gazdă minunată şi ar fi o interesantă atracţie la banchetele pe care o să le dai la Londra. Pentru lorzi şi ladies şi membrii parlamentului. Şi pentru miniştrii din cabinet. O să-ţi cumperi şi tu un titlu de baronet. Îţi poţi permite să-ţi cumperi un titlu de zece ori mai scump. Dacă *Blue Cloud* ajunge prima în ţară. Sau a doua. Chiar şi a treia... atîta vreme cît ajunge teafără şi nevătămată. Dacă acest sezon se încheie cu bine, atunci poţi să-ţi cumperi şi un titlu de conte. Shevaun e destul de tînără. Şi aduce cu ea o zestre utilă şi interesante legături politice. Dar cum rămîne cu Jeff Cooper?

E îndrăgostit pînă peste cap de ea. Dacă fata îi spune nu, asta îl priveşte numai pe el.

Dar cum rămîne cu May-may? O nevastă chinezoaică i-ar putea îngrădi intrarea în sanctuarul aristocraţiei? Bineînţeles. Ea va cîntări greu pe talerul ce-ţi stă împotrivă. Nici nu se pune problema. Dacă nu-ţi iei nevasta potrivită, nu vei putea participa cu nici un chip la viaţa societăţii din Anglia. Diplomaţia se face mai ales în saloanele intime, în plină bogăţie. Ar fi mai bună poate fata unui lord sau conte, ori a vreunui ministru? Aşteaptă pînă ajungi acasă, nu? Mai e timp berechet.

Mai e oare?

Un cîine lătră strident şi apoi începu să schelălăie cînd ceilalţi se repeziră la el. Zarva luptei pe viaţă şi pe moarte se înteţi, apoi se domoli, iar în final se stinse cu totul. Se lăsă din nou liniştea tulburată doar de mîrîitul înfundat, hăpăitul şi încăierarea în beznă a celor victorioşi care începuseră să înfulece.

Struan supraveghea sampanele, stînd cu spatele la felinare. Văzu o umbră care începu să se mişte, apoi o a doua, îndată un grup întreg de chinezi părăseau oraşul plutitor, adunîndu-se pe ţărm. Îl zări pe Scragger. Struan îşi potrivi pistolul mai la îndemînă şi aşteptă liniştit, cercetînd întunericul în căutarea lui Wu Kwok. Oamenii ajunseră la potecă fără să facă nici un zgomot, cu Scragger prudent plasat în mijlocul lor. Se opriră lîngă fîntînă şi se uitară la Struan. Erau toţi tineri, abia trecuţi de douăzeci de ani, îmbrăcaţi cu nişte tunici negre şi pantaloni negri, sandale împletite în picioare, pălării mari de culi le ascundeau feţele.

— Să ai parte de o noapte minunată, Tai-Pan, îi spuse încet Scragger, pregătit şi gata să se retragă pe loc la nevoie.

— Unde-i Wu Kwok?

— Te roagă de iertare, dar tare mai e ocupat. Uite-i pe cei o sută. Hai, alege pe care vrei şi să terminăm mai repede.

— Spune-le să se grupeze cîte zece şi să se dezbrace de tot.

— Să se dezbrace zici?

— Da. Să se dezbrace! Pe Dumnezeul meu!

Scragger se holbă la Struan, apoi ridică din umeri şi se întoarse la oamenii lui şi vorbi cu ei şoptit în limba aceea cîntată. Chinezii începură să sporovăiască între ei încet, apoi se grupară cîte zece şi-şi scoaseră veşmintele de pe ei.

Struan făcu semn cu degetul spre prima grupă de zece şi aceştia se arătară la lumină. Din unele grupuri Struan alese doar un singur om, din altele cîte doi, trei, din cîteva nu alese nici unul. Alegea cu cea mai mare grijă. Ştia că acum îşi forma forța de asalt cu care avea să pătrundă în inima Chinei. Dacă avea să izbutească să-i supună propriei lui voințe. Pe cei care-i ocoleau privirea îi înlătura de îndată. Trecea fără să se oprească peste cei care aveau coada părului unsuroasă şi neîngrijită. Pe cei cu un fizic şubred nici nu-i lua în seamă. Cei care aveau fața însemnată de urmele vărsatului aveau un punct în favoarea lor, fiindcă Struan ştia că vărsatul de vînt făcea ravagii pe nave indiferent de mare, şi că cel care avusese boala asta şi scăpase era de-acum imun, puternic şi cunoştea bine cît prețuia viața. Îi alegea pe cei cu urme de răni de cuțit vindecate frumos. Îi aproba pe cei care stăteau goi fără să le pese. În acelaşi fel în care îi cerceta atent pe alții care nu suportau să se ştie goi, ştiind bine că brutalitatea şi marea sînt buni tovarăşi. Pe unii îi alegea citindu-le ura în priviri, iar pe alții pentru că aşa-i venise lui cînd le privise mutrele. Scragger urmărea selectarea oamenilor cu tot mai multă nelinişte. Îşi scoase de mai multe ori cuțitul şi-l înfipse în pămînt. În cele din urmă Struan termină.

— Ăştia-s oamenii de care am nevoie. Acum se pot îmbrăca toți.

Scragger lătră un ordin şi oamenii se îmbrăcară. Struan luă nişte foi de hîrtie şi-i înmînă lui Scragger una dintre ele.

— Acum citeşte-le oamenilor cu voce tare.

— Ce-s astea?

— Un act cu regulamentul. Ce plată li se cuvine şi condițiile pentru cinci ani de angajare. Fiecare va trebui să semneze cîte o foaie din asta.

— Nu citesc. Şi ce rost mai au hîrtiile, ei? Wu Fang Choi le-a zis că vreme de cinci ani sînt ai dumitale.

Struan îi întinse altă foaie acoperită cu caractere chinezeşti.

— Dă-o cuiva care ştie să citească. Semnează fiecare dintre ei, altfel nu-i primesc şi tîrgul s-a încheiat aici.

— Adică să facem lucrurile aşa cum se cuvine, da?

Scragger luă hîrtia şi-l strigă pe un chinez scund, însemnat de vărsat, care fusese ales. Omul se apropie, luă hîrtia, o cercetă la lumina felinarului. Scragger făcu un semn poruncitor către cei care fuseseră respinşi şi toți dispărură spre sampane. Omul începu să citească.

— Cum îl cheamă?

— Fong.

— Fong şi mai cum?

— Fong şi mai cum vrei. Cine ştie ce nume poartă maimuțele astea?!

Chinezii ascultau atenți ce le citea Fong. La un moment dat izbucniră într-un rîs înăbuşit, nervos.

— Ce-i aşa de vesel? îi întrebă Scragger în dialectul cantonez. Lui Fong îi trebui multă vreme ca să explice.

— Ce-i cu aiureala asta, ei? Trebuie să făgăduiască toți că vreme de cinci ani nici nu pun mîna pe-o muiere, nici nu se însoară? Nu e cinstit. Ce-ți închipui că-s ăştia?

— Scragger, e angajamentul obişnuit. Toate celelalte documente sînt la fel.

— Dar nu pe un contract de marinar, Dumnezeule!

— Urmează să devină căpitani şi ofițeri, aşa că trebuie să aibă un contract semnat. Pentru a intra în legalitate.

— Dacă mă întrebi, aş zice că aiureala asta nu e nimerită deloc. Vrei să zici că nu se pot culca cu o muiere vreme de cinci ani?

— E doar o formalitate. Dar de căsătorit nu se pot căsători, asta sigur.

Scragger se-întoarse spre oamenii lui şi le ținu o scurtă cuvîntare. Din nou izbucniră rîsete.

— Le-am spus că trebuie să te asculte ca pe Dumnezeul lor. Mai puțin chestia cu muierile! Îşi şterse sudoarea de pe frunte. Wu Fang Choi le-a zis că-s ai dumitale vreme de cinci ani. Aşa că nu mai trebuie să-ți faci griji.

— Dar de ce eşti atît de nervos?

— Nu-i nimic, nu-i nimic, ascultă ce-ți zic eu.

Fong continuă să citească. Se lăsă tăcere, apoi cineva ceru ca una dintre clauze să fie repetată. Interesul lui Scragger spori. Se vorbea de plata lor. Cei ce urmau să devină căpitani primeau cincizeci de lire în primul an, şaptezeci, în al doilea şi al treilea, o sută cînd primeau funcția de secund şi o sută cincizeci pentru cea de comandant. Precum şi a şaisprezecea parte din profit la orice navă pe care o conduceau în

calitate de căpitani. O primă de douăzeci de lire dacă învățau destulă engleză în trei luni.

— O su' cinj' de lovele nu cîştigă ei nici în zece ani, făcu Scragger.

— Vrei o comandă?

— Eu mi-s bucuros şi cu cît mă aleg eu în slujba de-acum, mulțam foarte frumos. Scragger îşi schimonosi mutra cînd îi veni în minte un gînd. Nu scoate el Wu Fang paralele astea să le dea, adăugă el lipsit de convingere.

— Şi nici n-o să-i ceară nimeni. Oamenii ăştia o să cîştige cu munca lor fiecare penny pe care-l dobîndesc, poți să fii convins. Sau de nu vor fi în stare vor fi expediați la țărm.

— Cîtă vreme nu plăteşte patronul meu, poți să-i plăteşti dumneata cît pofteşti şi să-ți părăduieşti paralele.

După ce Fong termină de citit documentul, Struan îl puse pe fiecare să-şi scrie numele în caractere chinezeşti pe cîte o copie. Toți ştiau să scrie. Apoi le mîzgăli mîna stîngă cu tuş de sigiliu şi le imprimă palma pe dosul documentului.

— Asta ce mai e?

— Urma fiecărei mîini e diferită. Aşa cunosc pe fiecare dintre ei, indiferent cum îl cheamă. Unde-s copiii?

— Vrei să se ducă oamenii la bărci?

— Da.

Struan îi dădu un felinar lui Fong şi-i făcu semn să se îndrepte spre țărm. Ceilalți îl urmară în tăcere.

— Tai-Pan, deşteaptă chestia cu alesul oamenilor şi cu hîrtiile astea. Eşti deştept nevoie mare. Scragger linse gînditor capătul cuțitului. Am auzit că l-ai lăsat mască pe Brock ăla. Chiar şi cînd a fost cu tezaurul.

Brusc bănuitor, Struan îi aruncă iute o privire cercetătoare lui Scragger.

— În timpul atacului piraților au fost şi europeni, cel puțin aşa spune Brock. Erai şi tu printre ei?

— Dacă Wu Fang mi-ar fi poruncit să mă duc şi eu atunci n-ar mai fi dat greş atacul, Tai-Pan. Lui Wu Fang Choi nu-i place să dea greş niciodată. Trebuie să fi fost nişte muieri de bărbați de prin părțile alea. Groaznic.

Scragger cercetă bezna de jur împrejur. Cînd se convinse că nu mai era nimeni în preajmă, îi spuse conspirativ:

— Wu Kwok e din insulele Fukieneze. De baştină-i din Quemoy, ei? Ştii insula aia?

— Da.

— În noaptea solstițiului de vară acolo o să fie mare bairam. Wu Kwok o să fie şi el prezent, nici o grijă. Ceva în legătură cu strămoşii lui! Prin ochii lui Scragger trecu o lucire răutăcioasă. Dacă prin apele alea se întîmplă să treacă o fregată sau două, ei bine, poate fi prins ca un şobolan de gunoaie în butoi.

Struan zîmbi disprețuitor.

— Cum să nu!

— E adevărul adevărat, jur pe Dumnezeu. Ai jurămîntul meu, pe Dumnezeu. Ticălosul ăsta m-a tras pe sfoară şi m-a făcut să jur în fața dumitale cînd era minciună gogonată ce spusese el, şi eu nu iert una ca asta. Jurămîntul lui Scragger e la fel de valabil ca şi al dumitale.

— Mda. Bineînțeles. Crezi că aş putea să am încredere într-un om care-şi vinde stăpînul ca pe-un şobolan?

— Da' nu e stăpînul meu, Wu Fang Choi mi-e patron, nimeni altul, i-am jurat credință numai lui, nimănui altuia. Jur.

Struan îl privi lung pe Scragger.

— Am să mă mai gîndesc la noaptea solstițiului de vară.

— Jur. Vedea-l-aş mort, Dumnezeule. Un om n-are altceva între el şi pedeapsa iadului decît jurămîntul. Porcul ăla şi-a bătut joc de jurămîntul meu, bată-l Dumnezeu să-l bată. Şi-l vreau mort pen' asta.

— Unde-s copiii?

— O să ajungă oameni cu carte, cum ai spus?

— Hai, grăbeşte-te, vreau să plec.

Scragger se întoarse şi şuieră spre beznă. Dinspre sampane trei mogîldețe de umbre se arătară. Copiii păşeau cu grijă pe schela şubredă de coborîre la mal şi apoi o porniră grăbiți pe potecă. Cînd băieții se arătară în lumină, Struan făcu ochii mari. Unul era chinez, al doilea eurasian. Al treilea era însă un țînc murdar şi cu desăvîrşire englez. Chinezul era îmbrăcat luxos cu roba tradițională, coada groasă şi bine împletită. Ducea în mînă un sac. Ceilalți doi erau îmbrăcați în chip înduioşător în nişte veşminte rufoase ce aminteau doar de departe portul unor copii din Anglia, cu nişte haine din postav țesut în casă, pălării soioase, pantaloni şi încălțări încropite, cusute grosolan. Într-un băț pe umăr purtau cîte o desagă ce se bălăngănea. Şi toți trei se străduiau – fără să prea reuşească – să-şi ascundă spaima.

— Asta-i Wu Pak Chuk, spuse Scragger.

Puştiul chinez făcu o plecăciune temătoare.

— E nepotul lui Wu Fang Choi. Unul dintre ei, dar nu din partea lui Wu Kwok. Iar ăştialalți doi îs țîncii mei.

Arătă plin de mîndrie spre puştiul cel mai mic, care începu să se tragă înspăimîntat înapoi fără să vrea.

— Asta-i Fred. Are şase anişori. Iar ăsta-i Bert, de şapte.

Făcu un semn uşor şi amîndoi băieţii îşi scoaseră pălăriile şi se înclinară îngăimînd ceva cuprinşi de panică, apoi se uitară iar la tatăl lor să vadă dacă făcuseră cum se cuvine. Bert, eurasianul, îşi ţinea coada făcută colac sub pălărie, dar acum, după atîta foială, coada îi spînzura pe spate. Cel mai mic avea un păr slinos pe care, ca şi taică-său, îl legase cu o bucată de sfoară cătrănită la spate.

— Flăcăilor, ia veniţi încoace, le spuse Struan înduioşat.

Cel mai mic îl luă pe frate-său vitreg de mînă şi amîndoi înaintară încet. Se opriră şi abia de mai suflau. Englezul cel mic îşi şterse cu dosul mîinii mucii de la nas.

— Tu eşti Fred?

— Da, înălţimea voastră, îngăimă el abia auzit.

— Vorbeşte ca lumea, îi spuse Scragger, şi puştiul izbucni: Da, înălţimea voastră, io mi-s Fred.

— Io-s Bert, înălţimea voastră.

Eurasianul se pierdu cu firea cînd Struan îl privi. Era un băiat înalt, frumuşel, cu nişte dinţi albi şi o piele aurie. Se arăta şi cel mai înalt dintre toţi. Struan se uită la Wu Pak. Băiatul lăsă ochii în jos şi începu să scormonească pămîntul cu piciorul.

— Nu vorbeşte englezeşte?

— Nu, dar Bert aici de faţă vorbeşte şi limba lui. Iar Fred mai rupe şi el cîteva cuvinte. Mama lui Bert e fukieneză, spuse Scragger şi mai încurcat.

— Fred, unde-i maică-ta?

— Moartă, înălţimea voastră, scînci puştiul. E moartă, sir.

— A murit de vo doi ani. A doborît-o scorbutul, adăugă Scragger.

— Aveţi şi femei englezoaice în flota voastră?

— Unii da. Ia duceţi-vă acolo, băieţi, le spuse el şi ţîncii se îndreptară în fugă spre locul arătat, rămînînd stană, destul de departe ca să nu audă ce se vorbeşte.

Wu Pak şovăi o vreme apoi fugi şi el lîngă ceilalţi. Scragger coborî vocea:

— Mama lui Fred a fost condamnată la deportare. Expediată în colonie acum zece ani pentru că a fost prinsă furînd cărbune în miezul iernii. Am fost căsătoriţi de un preot în Australia, dar era un popă renegat aşa că s-ar putea ca această căsătorie să nu prea fie în regulă.

Dar am fost căsătoriți totuşi. Înainte de a muri i-am jurat să am grijă ca țîncul să o apuce pe căi drepte.

Struan dădu la iveală alte hîrtii.

— Astea îmi dau dreptul să le fiu tutore băieților. Pînă cînd împlinesc douăzeci şi unu de ani. Pentru băieții tăi poți semna tu. Dar ce facem cu Wu Pak? Ar putea să-ți fie rudă.

— Eu le însemnez pe toate. Ai una să i-o dau şi lui Wu Fang să vadă? Adică ce-am însemnat eu?

— Da. Poți lua una cu tine.

Struan începu să completeze numele, dar Scragger îl opri.

— Tai-Pan, nu le pune băieților numele de Scragger. Dă-le alt nume. Oricare îți place, nu-mi spune care, adăugă el iute. Oricare. Gîndeşte-te la unul bun.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, mîna îi tremura cînd apucă pana să pună cruce.

— Fred trebuie să mă uite pe mine. Şi pe maică-sa. Pentru Bert fă tot ce trebuie făcut, da? Maică-sa-i încă femeia mea, şi pentru o păgînă nu e rea deloc. Fă tot ce-ți stă în puteri pentru ei şi ai în mine un prieten pe viață. Îți jur. Să fie învățați să-şi spună rugăciunile aşa cum trebuie! îşi suflă nasul în degete şi se şterse de nădragi. Wu Pak trebuie să-i scrie o dată pe lună lui Jin-qua. Ah, era să uit, îl încarci pe Jin-qua cu cheltuielile pentru şcoală şi toate celelalte. O dată pe an. Toți merg la aceeaşi şcoală şi trăiesc laolaltă.

Îi făcu semn puştiului chinez. Wu Pak se apropie împotriva voinței lui. Scragger făcu un semn cu mîna spre bărci şi băiatul se îndreptă într-acolo ascultător. Apoi îşi chemă cu degetul proprii lui copii.

— Flăcăi, de-acum eu plec.

Băieții se repeziră la el şi se agățară de el, implorîndu-l să nu-i trimită departe de el, în vreme ce lacrimile li se scurgeau şiroaie pe obraz, cuprinşi de o spaimă copleşitoare... Scragger îi împinse la o parte şi se sili să strige la ei:

— Ei, acum ştergeți-o. Să-l ascultați pe Tai-Pan aici de față. O să vă fie ca un tată.

— Tăticule, nu ne trimite de-acasă, începu Fred cu un glăscior ce-ți trezea mila. Am să fiu un copil cuminte. Şi eu şi Bert o să fim copii cuminți, tăticule, nu ne alunga de-acasă.

Rămaseră în picioare copleşiți de îndurerarea lor, cu umerii încovoiați. Scragger tuşi tare să-şi curețe gîtlejul şi scuipă. După o clipă de şovăire, îşi smulse cuțitul şi-l apucă pe Bert de coadă. Eurasianul scînci de spaimă şi se zbătu să scape. Dar Scragger îi reteză coada şi-l

plesni pe puşti destul de tare ca să-l dezmeticească din starea aceea de şoc, dar nu prea rău.

— Ah, tată, scînci Fred cu vocea piţigăiată şi tremurătoare, doar ştii că Bert i-a promis maică-sii să-şi îngrijească părul.

— Mai bine s-o fac eu acum, Fred, decît altcineva, îi răspunse Scragger cu vocea spartă. De-acum Bert nu mai are nevoie de coada asta. O să fie şi el şcolit ca şi tine.

— Nu vreau să fiu şcolit, vreau acasă!

Scragger îşi trecu mîna prin părul lui Bert pentru ultima dată. Apoi la fel şi prin părul lui Fred.

— Adio, copiii mei, îngăimă el.

O luă la fugă şi bezna îl înghiţi.

Capitolul şaptesprezece

— De ce pleci atît de devreme, Tai-Pan? întrebă May-may înăbuşindu-şi un căscat. Cele două ore de somn de azi-noapte nu-s destul. O să-ţi pierzi vigoarea.

— Hai, şterge-o, fetiţo. Şi ţi-am mai spus să nu stai să mă aştepţi.

Struan împinse farfuria în care servise micul dejun şi May-may îi mai turnă nişte ceai. Era o dimineaţă minunată. Soarele pătrundea în încăpere prin geamul cu zăbrele şi arunca pe podea forme delicate. May-may încercă să nu mai audă ciocanele şi fierăstraiele de la construcţiile ce se ridicau peste tot pe plaja de la Happy Valley, dar nu reuşi. Îndurau zarva aceea permanentă şi copleşitoare, zi şi noapte, de trei zile de cînd sosiseră.

— Mai sînt o mulţime de lucruri de făcut, şi vreau să fiu sigur că totul e în bună rînduială pentru bal, îi spuse Struan. Şi trebuie să înceapă la o oră după apusul soarelui.

Pe May-may o trecu un fior de plăcere cînd îşi aduse aminte de rochia ei făcută în taină, şi cît era de minunată.

— Să iei micul dejun o dată cu zorii e un obicei barbarie.

— Barbar... o corectă el. Dar nu e în zori acum. E ora nouă!

— Mie mi se pare că abia s-a luminat de ziuă! îşi aşeză mai bine roba lungă de mătase de un galben pal, simţindu-şi sfîrcurile sînilor tari sub ţesătura aceea. Şi cît o să mai ţină zgomotul asta horibilos?

— În vreo lună se cam termină. Duminicile bineînţeles că nu se lucrează, spuse el ascultînd-o doar cu jumătate de ureche şi gîndindu-se la cîte îi mai rămăseseră de făcut în ziua aceea.

— Groaznic zgomotul ăsta, reluă ea. Şi ceva nu e în regulă cu casa asta.

— Ce zici? făcu el distrat, fără să asculte ce-i zicea.

— Casa asta are ceva rău în ea, o simt. Eşti sigur că *feng shui*-ul e corect, heya?

— Feng cum? tresări nedumerit şi se uită la ea ascultînd-o acum cu toată atenția.

May-may era îngrozită.

— Nu ai adus un domn *feng shui?*

— Cine mai e şi ăsta?

— Doamne Dumnezeule, Tai-Pan, făcu ea exasperată. Construieşti o casă şi nu consulți *feng shui*-ul! Ce nebunie aiurită. Aiii iaaa! încă azi mă ocup eu de asta.

— Şi ce face domnul acela căruia-i spui tu *feng shui* în afară de faptul că cere şi el bani? o întrebă Struan acru.

— El vine şi se convinge dacă *feng shui*-ul e corect, ce să facă!

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, ce mai e şi *feng shui*-ul ăsta?

— Dacă *feng shui*-ul e rău, în casă pătrund spiritele rele şi o să ai parte, de un *joss* groaznic, boli cumplite. Dacă *feng shui*-ul e bun, atunci nici un spirit rău nu pătrunde aici. Toată lumea ştie ce e aia *feng shui.*

— Tu eşti o bună creştină şi nu poți crede în spirite rele şi tot felul de vrăjitorii cu hocus-pocus din astea.

— Tai-Pan, sînt perfect de acord cu tine, dar pentru o casă *feng shui*-ul e cumplit de important. Nu uita că aici sîntem în China şi în China sînt...

— În regulă, May-may, îi replică el resemnat. Cheamă un *feng shui* din acela să descînte casa dacă aşa trebuie.

— El nu descîntă, îi replică ea plină de sine. El nu face decît să afle dacă aici casa e aşezată pe un loc bun în privința curenților cerului, pămîntului şi aerului. Şi dacă nu cumva e construită taman pe gîtul unui dragon.

— Ce?

— Doamne bunule Dumnezeu, cum zici tu cîteodată! Dar ar fi de-a dreptul groaznic, fiindcă dragonul care doarme în pămînt n-o să mai poată dormi liniştit. Doamne Dumnezeule, sper că nu sîntem chiar pe gîtul lui. Sau pe cap! Ai putea tu să dormi cu o casă pe gîtul tău, ei? Sau pe capul tău? Bineînțeles că nu. Dacă dragonul e tulburat din somnul lui, atunci se întîmplă nişte lucruri fantastic de rele. O să trebuiască să ne mutăm în clipa aceea!

— Ridicol!

— Fantastic de ridicol, dar tot o să ne mutăm. Eu trebuie să am grijă să vă apăr pe toți, da, da! E foarte important ca o femeie să-şi apere bărbatul ei şi familia ei. Dacă am construit casa pe un dragon ne mutăm, gata.

— Atunci să-i spunem domnului *feng shui* că mai bine să nu găsească nici un dragon prin preajmă, ce Dumnezeu!

May-may îşi împinse bărbia înainte.

— Domnii *feng shui* n-o să te învețe pe tine să conduci o corabie... atunci de ce să-i înveți tu pe ei cum e cu dragonii? E delicat de greu să ajungi un domn *feng shui.*

Struan era bucuros că May-may îşi revenise şi era iar ea cea de altădată. Băgase de seamă că de cînd se întorsese la Canton venind de la Macao, şi în timpul călătoriei spre Hong Kong fusese foarte distrată şi înțepată. Mai ales în ultimele zile. Şi avea şi dreptate, zgomotul ăsta era foarte supărător.

— Ei, eu am plecat.

— E bine dacă o invit pe Ma-ree Sin-clair azi încoace?

— Da, dar eu habar n-am pe unde o fi... nici dacă a sosit sau nu.

— E pe nava amiral. A sosit ieri cu amah a ei, Ah Tat, şi rochia de bal. E neagră şi tare drăguță. O să te coste vreo două sute de dolari. Aiii iaaa, dacă mă lăsai pe mine să rezolv cu rochia asta te-aş fi scutit de şaizeci, şaptezeci de dolari, nu conteşte. Are cabina chiar lîngă cea a lui frate-su.

— De unde ştii tu toate astea?

— Amah a ei e cea de-a patra fiică a surorii mamei lui Ah Sam. Şi la ce mai e bună o sclavă bună de gură ca Ah Sam dacă nu s-o țină la curent pe maică-sa cu ce se întîmplă şi să-şi facă tot felul de relații şi să afle?

— Şi cum ți-a spus mama lui Ah Sam?

— Ah, Tai-Pan, uneori eşti atît de caraghios, strigă May-may. Nu e vorba de mama lui Ah Sam, ci de mine! Toate sclavele chinezoaice spun stăpînei lor „mamă”. Aşa cum ție îți spune „tată”!

— Aşa-mi spune?

— Toți sclavii îi spun stăpînului casei „tată”. E un obicei vechi şi plin de cuviință. Aşa că Ah Tat, sclava lui Ma-ree, i-a spus lui Ah Sam. Ah Sam, care-i un vierme puturos şi bun de nimic, de merită o biciuială bună, i-a spus mamei ei. Mie. E cît se poate de simplu. Da, da, şi ca să fim absolut corecți, dacă ai vorbi chinezeşte, i-ai spune lui Ah Sam „fiică”.

— De ce vrei să te vezi cu Mary?

— Cînd n-ai cu cine vorbi te simți atît de singură. Şi n-o să vorbim decît în dialectul cantonez, nu te teme. Ea ştie că sînt aici.

— Cum?

— Ah Sam i-a spus lui Ah Tat, îi spuse ea ca şi cum ar fi explicat unui copil. Fireşte că o veste atît de importantă Ah Tat i-a şi transmis-o mamei sale, i-a spus lui Ma-ree adică. Curva aia bătrînă de Ah Tat e o comoară de secrete.

— Ah Tat e curvă?

— Doamne Dumnezeule, Tai-Pan, e doar o figură de stil. Ar trebui zău să te bagi în pat şi să te culci. În dimineața asta eşti tare prostuț.

Struan îşi bău ceaiul şi dădu cana de-o parte.

— Şi nici nu-i de mirare cînd stau şi ascult atîtea bazaconii. Iau masa cu Longstaff, aşa că am să-i trimit vorbă lui Mary. La ce oră să-i zic să vină?

— Mulțumesc, Tai-Pan, nu conteşte. Mai bine o trimit pe Ah Sam. Aşa nu mai ştie nimeni nimic, în afară de servitori, şi ei şi aşa află totul, nu conteşte.

Lim Din deschise uşa. Era servitorul personal al lui Struan, şi bucătar, un dolofan îndesat şi scund, sărit de cincizeci de ani, îmbrăcat distins, cu pantaloni negri şi jiletcă albă. Avea o față rotundă, mereu veselă, şi nişte ochi ageri şi vicleni.

— Stapin, domnişor şi stapin venit vede mie. Poate?

— Stăpîn care? Struan era uimit că cineva putea fi atît de lipsit de cuviință încît să poftească neinvitat.

Lim Din ridică din umeri.

— Stapin şi domnişor. Nu ştie care stapin care domnişor, cum?

— Nu conteşte, făcu Struan şi se ridică de la masă.

— Aşteptai musafiri?

— Nu.

Struan ieşi din încăpere şi trecu într-o mică antecameră. Deschise uşa şi apoi o închise în urma lui. Ajunse in coridorul care dădea în vestibul şi apoi în partea casei separată de rest, în față. În clipa în care ajunse în coridor ştiu că unul dintre musafiri era Shevaun. Mireasma ei, un parfum turcesc deosebit pe care numai ea îl folosea, schimbase în chip foarte delicat aerul din încăpere. Inima începu să-i bată mai iute şi supărarea lui se mai domoli în vreme ce parcurgea coridorul şi cizmele lui din piele moale răsunau pe podeaua de piatră, apoi intră în salon.

— Hello, Tai-Pan, îl întîmpină Shevaun.

Shevaun avea douăzeci de ani şi era grațioasă ca o gazelă. Părul de un castaniu întunecat cu reflexe roşietice, mai închis la culoare decît al lui Struan, îi cădea în bucle prelungi. Sînii plini, strînşi în decolteul discret al rochiei de catifea verde, pluteau victorioşi deasupra mijlocelului de numai optsprezece inci. Gleznele delicate şi picioruşele i se arătau de sub o duzină de jupoane. Pe cap o bonetă verde, umbreluță de soare de un oranj bătător la ochi. Da, îşi spuse Struan, se face tot mai frumoasă cu fiecare zi.

— Bună dimineața, Shevaun. Bună, Wilf.

— Bună dimineața. Iertare că am picat aşa fără să fim invitați.

Wilf Tillman se simțea deosebit de stînjenit.

— Unchiule, lasă, că nu-i nimic, interveni poznaş Shevaun. E un obicei american foarte vechi şi foarte bun să vii şi să urezi cele cuvenite de casă nouă.

— Acum nu sîntem în America, draga mea! Şi ar fi vrut Tillman să fie în clipa aceea în America, iar Shevaun să fie măritată cum se cade cu Jeff Cooper, să nu-i mai poarte el de grijă. Fir-ar să fie de Shevaun, fir-ar să fie şi de Jeff, se gîndi el. Doamne, cît aş fi vrut ca omul acela să-i facă şi el o curte mai convingătoare. Atunci nu mi-ar mai fi rămas decît să anunț căsătoria şi cu asta basta. Dar toată fițăraia asta prostească e tare caraghioasă. „Las-o să mai zburde o vreme. E timp destul", spune Jeff mereu. Dar eu ştiu bine că de-acum nu prea mai e vreme de glumit, fir-ar să fie, mai ales acum cînd Struan a rămas fără nevastă. Sînt convins pe deplin că Shevaun i-a pus gînd rău Tai-Panului. Altfel de ce-ar fi insistat atît să se arate aici în dimineața asta? De ce altceva tot pune întrebări şi mă ispiteşte despre el?

Tot drumul pînă să ajungă la Struan acasă se gîndise şi se răsgîndise dacă era înțeleaptă căsătoria dintre Struan şi Shevaun. Fireşte că ar fi decurs de aici serioase avantaje financiare, dar Struan era cu totul împotriva felului lor de-a fi în America. Pur şi simplu nu pricepea.

Bineînțeles că o va face şi pe Shevaun să se întoarcă împotriva noastră, se gîndi Tillman. O să-şi impună prin ea punctul de vedere. Jeff o să fie furios că a pierdut-o şi cu asta s-a terminat cu firma Cooper-Tillman. Şi nici nu pot face nimic să împiedic treaba asta. Dacă firma se pune pe uscat, nici fratele John nu mai are parale să se distreze după pofta inimii în Washington. Politica cere mulți bani, şi fără avantajele politicii, viața familiei va fi foarte grea, şi va avea nevoie de orice mijloc pentru a ieşi din greutăți împotriva statelor din nord. Nu, pe Dumnezeul

meu. Shevaun are să se mărite cu Jeff, şi nu cu Tai-Panul, şi cu asta basta!

— Iertare că am venit aşa fără să fim invitaţi.

— Sînteţi amîndoi bine veniţi, spuse Struan şi-i făcu semn lui Lim Din spre cana de sherry şi pahare. Serviţi sherry?

— Ei, mulţumesc, dar socot că ar trebui să plecăm mai bine, îi spuse Tillman.

Shevaun rîse şi nasul ei cîrn se încreţi poznaş.

— Dar abia am sosit. Am vrut să fiu cea dintîi care te felicită pentru noua casă, Tai-Pan, spuse ea.

— Şi eşti prima. Stai jos. Mă bucur că te văd.

— Am cumpărat şi nişte cadouri de casă nouă.

Îşi deschise poşeta şi scoase o pîinişoară, o minusculă solniţă şi o sticlă de vin.

— E un obicei vechi ca la casă nouă să faci cadourile astea ca să aducă noroc. Aş fi venit şi singură, dar unchiul a zis că e de cel mai prost gust să fac una ca asta. El nu-i de vină cu nimic.

— Mă bucur că aţi venit.

Struan luă pîinea. Era maroniu aurie, proaspătă şi mirosea plăcut.

— Eu am copt-o azi-noapte.

Struan rupse o bucată şi gustă.

— E minunată.

— Nu e chiar nevoie să şi guşti din ea. E doar aşa, un simbol.

Fata rîse din nou. Îşi luă poşeta şi umbreluţa.

— Şi acum că mi-am făcut datoria, o să plecăm.

— Primul meu musafir nu face el una ca asta. Insist, măcar să gustaţi un sherry.

Lim Din aduse paharele. Shevaun luă unul şi se aşeză si mai confortabil, în vreme ce Wilf Tillman bombăni. Lim Din plecă lipăind.

— Chiar tu ai făcut pîinea? Tu cu mîna ta? o întrebă Struan.

— Pentru o fată e foarte important să ştie să gătească, spuse ea şi-i înfruntă provocatoare privirea.

Tillman gustă din sherry.

— Shevaun e o bucătăreasă minunată.

— Cumpăr în fiecare zi o pîine din asta, spuse Struan.

Se aşeză mai bine în fotoliul mare din piele şi ridică paharul:

— Mulţi ani!

— Şi ţie!

— Tai-Pan, ai o casă minunată.

— Mulțumesc. Cînd am s-o termin, mi-ar plăcea să te conduc şi să ți-o arăt în întregime! Struan ştia că fata era curioasă să afle dacă zvonurile despre May-may erau adevărate. Ultima dată cînd l-am întîlnit, Aristotle mi-a spus că nu te simțeai prea bine.

— Mai nimic, doar o răceală.

— Ți-a mai făcut un portret?

— Mă gîndesc încă, să văd, spuse ea netulburată. Da, dragul de Quance. Îi admir pictura foarte mult. Eu şi unchiul meu încercăm să-l convingem, să stea măcar un sezon în Washington. Cred că ar face avere.

— În căzui ăsta socot că o să-l aveți musafir.

Struan se întrebă dacă inocența ei era numai prefăcătorie sau chiar adevărată. Se uită la Tillman.

— Cum mai merg afacerile?

— Excelent, mulțumesc. În după-amiaza asta se întoarce Jeff de la Canton. În colonie e un adevărat boom. Te întorci şi dumneata acolo?

— Peste cîteva zile.

— Am auzit că *Blue Cloud* şi *White Witch* gonesc umăr la umăr. Una dintre navele noastre, venind de la Singapore, le-a întîlnit după două zile de mers, şi goneau în plină viteză. Noroc mult!

În vreme ce cei doi bărbați discutau politicos despre afaceri fără ca vreunul dintre ei să fie cu adevărat interesat de părerile celuilalt, Shevaun sorbea încet din paharul ei cu sherry şi-l studia pe Struan. Era îmbrăcat într-un costum uşor din stofă de lînă, bine croit, elegant. Adevărat bărbat, gîndi ea. S-ar putea să nu ştii încă dar eu am să mă căsătoresc cu tine, Dirk Struan. Mă întreb cam cum arată amanta ta orientală. Simt că e în casa asta acum. Şi cînd am să-ți fiu eu nevastă, n-o să mai fii nevoit s-o iei razna multă vreme. Foarte multă vreme.

— Ei, acum chiar zic că ar trebui să ne retragem, spuse Tillman şi se ridică. Din nou iertare pentru că am venit aşa neinvitați.

— Sînteți bine veniți oricînd.

— Ah, apropo, Tai-Pan, începu Shevaun. Am auzit că doamnele nu sînt invitate la luptele care au loc azi după-amiază. Vrei să pariezi o guinee pentru campionul marinei în locul meu?

— Doamne Dumnezeule, făcu Tillman şocat. Nu se cuvine să spui una ca asta. Nu e cuviincios pentru o domnişoară.

— Şi nici tu nu eşti cinstit, şi de modă veche în schimb, îi replică ea. Voi, bărbații, vă distrați la un meci din ăsta. De ce nu şi noi, femeile? Vouă bărbaților, vă place să pariați. De ce nu şi nouă, femeilor?

— Bună întrebare, Shevaun.

Struan se distra văzîndu-l pe Tillman atît de stînjenit.

— Şi la urma urmei e un obicei oriental, spuse fata şi se uită cu o privire inocentă la Struan. Am auzit că chinezilor le place foarte mult să parieze mai tot timpul, în special femeilor.

Struan se făcu a nu pricepe încotro bătea.

— Pariurile sînt un obicei urît, replică Tillman.

— Sînt perfect de acord, unchiule. Dar tu cam cît ai pariat dacă nu te superi?

— Asta nu înseamnă nimic.

Struan rîse.

— Cu permisiunea ta, Wilf, o să-i facem plăcerea. O guinee pentru marină?

— Mulțumesc, Tai-Pan, îi spuse ea înainte de a apuca Tillman să răspundă, şi-i întinse lui Struan mîna înmănuşată. E o chestiune de principiu. Eşti foarte înțelegător.

Îi ținu mîna doar o idee mai mult decît era nevoie, apoi i-o sărută, fascinat de gîndul de a o domestici, şi îi conduse spre uşă.

— Ne vedem în seara asta.

— Dacă nu izbutesc să cîştig eu premiul, o să fiu lividă. Şi în plus ajung la închisoarea datornicilor.

— N-o să ajungi acolo, Shevaun, poate tatăl tău care îndură atîtea şi unchiul tău, interveni Tillman.

După plecarea lor, Struan se întoarse la May-may. Ea îl privi cu răceală.

— Ce s-a întîmplat?

— Muierea aia cu vorbă dulce vrea să pună mîna pe tine, afurisita. Uite, asta-i!

— Te rog să n-o iei razna şi te mai rog să nu vorbeşti urît. Şi ia spune-mi şi mie cum de-ai reuşit s-o vezi?

— Ha! Eu nu am ochi? N-am nas? Atunci de ce naiba să mă mai chiorăsc pe planurile casei ăsteia ceas de ceas? Şi a trebuit să fie schițată în aşa fel ca să văd şi eu cine vine şi cine trece fără să fiu văzută deloc. Ha! Adunătura aia viermănoasă, grămada aia de rahat de muiere s-a pus pe capul tău să te ia de căsătorie.

— În căsătorie, o corectă el.

— Şi-i săruți mîna, da? Mie de ce nu săruți mîna, ei?

Trînti ceainicul pe jos.

— Şi ce tînjeşti acum cu nişte ochi de vițel? Aiii iaaa!

— Ție să-ți spui aiii iaa! Ne-am înțeles. Şi dacă mai scoți o singură vorbă îți trag o mamă de bătaie. Vrei s-o încasezi?

— Bărbatulii! pufni ea săltînd capul. Bărbatulii.

— Bărbații, nu bărbatulii! De cîte ori să-ți mai spun?

— Bărbații! May-may îşi turnă nişte ceai cu mîna tremurîndă, apoi trînti cana pe jos şi se ridică în picioare. Am auzit că bărbatulii chinezi pariază multe, mai ales femei, o maimuțări ea pe Shevaun, săltîndu-şi sînii să arate mai voluminoşi şi bîțîind din fund. Şi stăteai acolo şi te holbai la țîțele ei, heya! La ale mele de ce nu te zgîieşti?

Brusc Struan puse cana de ceai pe masă şi se ridică. May-may se trase înapoi spre cealaltă parte a mesei.

— Eu nu mai zice nimic, nu conteşte, spuse ea iute.

— Aşa am crezut şi eu.

Termină liniştit de băut ceaiul, ea îl urmărea fără să clintească, dar gata s-o ia la fugă la nevoie. El puse cana pe masă.

— Vino încoace.

— Ha! eu nu încredere la tine cînd ochii la tine arunce foc verde aşa.

— Vino încoace! Te rog, adăugă el blînd

May-may de furie aproape că privea chiorîş. Lui Struan îi părea că seamănă cu o pisică siameză cum văzuse el la Bangkok. Şi la fel de răzbunătoare, îi trecu lui prin minte. Ea se apropie cu prudență, dar pregătită să fugă sau să se apere cu unghiile la nevoie. O bătu uşor pe obraz şi se întoarse spre uşă.

— Eşti o fată bună.

— Tai-Pan! strigă ea şi-i întinse poruncitor mîna să i-o sărute.

Încercînd să-şi stăpînească zîmbetul, Struan se întoarse şi-i sărută plin de politețe mîna. Apoi o făcu să se răsucească în loc înainte de a apuca ea să se dezmeticească ce se întîmplă cu ea şi-i arse una ca lumea peste fund. Ea rămase cu gura căscată, îi dădu brusc mâinile deoparte şi sări într-o parte, punîndu-se la adăpost după masă. Cînd se văzu în siguranță, aruncă cu o cană în el. Cana se făcu țăndări de perete lîngă urechea lui şi ea apucă încă una.

— Pe asta să n-o mai arunci!

May-may o puse pe masă.

— Aşa te vreau. Una mai merge. Două sînt prea multe.

Se îndreptă spre uşă.

— N-am vrut să spun decît un singur lucru, să te fereşti, strigă ea. Să te fereşti de muierea aia mieroasă, urîtă şi cu nişte țîțe de vacă.

— May-may, mulțumesc pentru asta, îi mai spuse el, închizînd uşa. Se prefăcu apoi că o porneşte pe coridor, apoi ascultă fără să facă un zgomot, străduindu-se să nu rîdă. Cana se sparse pînă la urmă cu

zgomot de cealaltă parte a uşii. Urmă un şir întreg de blesteme, apoi se auziră numele lui Ah Sam şi alte blesteme. Struan se îndepărtă vesel în vîrful picioarelor.

Peste tot în Happy Valley era animaţie, şi în vreme ce cobora panta domoală dinspre casă spre ţărm, Struan simţi o deosebită mîndrie. O mulţime de construcţii erau începute. Două dintre ele, cele mai mari, erau imensa factorie a Nobilei Case cu trei nivele şi cea a firmei Brock şi Fiii care dădea cu faţada spre Drumul Reginei, clădirile urmînd a avea antrepozite, birouri şi locuinţe, cum le plăceau negustorilor care făceau comerţ cu China, asemănătoare cu cele din colonia Canton. Acum erau doar nişte schele exterioare din bambus ridicîndu-se spre cer, cu sute de muncitori chinezi mişunînd pe ele. Iar în jurul acestora schelării care dominau restul, zeci de alte construcţii mai mici, locuinţe şi pontoane.

Departe, cam la jumătatea distanţei pînă la Promontoriul Glessing, Struan văzu că începuseră lucrările şi la arsenalul naval; un nesfîrşit şir de culi cărau piatră măruntă şi bolovani pe care-i aruncau în mare pentru primul cheu de larg. Chiar în faţa locuinţei comandantului portului, destul de mică, aproape gata terminată doar cît să i se pună acoperişul, se ridicau zidurile de piatră ale puşcăriei, încheiată şi ea pe trei sferturi. Iar dincolo de arsenal, se zăreau primele barăci şi schelării ale construcţiilor armatei.

Struan privi spre vest, unde zări şirurile de corturi mari ce adăposteau temporar cartierul general. Fuseseră ridicate la marginea văii. Nu începuseră deocamdată lucrările la biserică, deşi Struan văzuse oameni făcînd măsurători pe culmea gorganului.

— 'Neaţa, Robb, salută Struan intrînd în cort.

— Bine-ai venit. Robb era nebărbierit iar sub ochi făcuse cearcăne. Te-ai descurcat cu chestiunea de la Aberdeen?

— Da. Aici ce s-a mai întîmplat?

— Şi bune şi rele. Nu poţi să o iei pe Drumul Reginei fără ca o gloată de cerşetori să dea năvală peste tine. Şi mai rău decît asta, în fiecare zi aducem de la Macao zece mii de cărămizi cu sampanele şi joncile şi pînă la două mii dispar pînă a doua zi dimineaţa! îşi ridică neputincios mîinile în sus. Şi nu numai cărămizi dispar, ba şi cherestea, mese, ciment, pene de scris, hîrtie... fură orice. Aruncă pe masă o hîrtie cu cifre. Un cadou pentru tine: cifrele cheltuielilor pentru casa ta... pînă acum. De trei ori mai mult decît a apreciat Vargas la început.

— De ce atît de mult?

— Păi ai vrut să fie gata în trei săptămîni.

— Cu o mie de lire, fir-ar să fie, se poate cumpăra o cincime de cliper.

— Dacă *Blue Cloud* nu ajunge la Londra, sîntem la mare ananghie. Din nou.

— O să ajungă.

— Aş vrea să pot fi şi eu la fel de încrezător, replică Robb tăios.

Struan se aşează la birou.

— Flăcăule, spune-mi care-i de fapt necazul?

— Ei, nu ştiu. Hoţiile astea, cerşetorii, prea multe de făcut deodată. Şi zgomotul ăsta blestemat care nu se mai opreşte niciodată. Cred că sînt cam obosit. Nu, nu-i adevărat. Două lucruri întîi. Primul, Sarah. I-a trecut termenul de naştere cu două săptămîni şi nici nu-ţi poţi închipui cît de nervoasă poate fi o femeie în situaţia asta, biata fată e înspăimîntată că are să moară. Asta-i. Şi nu poţi s-o ajuţi cu nimic, decît să tot spui că totul va fi bine. Apoi mai e şi chestia aceea că eu va trebui să mai rămîn aici. Şi de aici în permanenţă numai scandaluri în lanţ. E hotărîtă definitiv să plece într-o lună... de îndată ce se întremează suficient.

— Vrei să stau şi eu de vorbă cu ea?

— Nu. E inutil. Şi-a băgat în minte să plece şi cînd Sarah se îndărătniceşte în ceva... asta-i. Bineînţeles e încîntată că sîntem din nou bogaţi, dar nu renunţă la ideea de a pleca în ţară. Iar balul ăsta... nu ne ajută cu nimic. E furioasă că-i însărcinată, umflată şi urîtă, cum zice chiar ea. Orice ai spune tot una-i.

— Asta-i prima. Care-i a doua chestiune?

— Culum. Tu şi Culum.

Struan îşi întoarse privirea spre uşa cortului, cercetă portul şi numeroasele nave stînd frumos la ancoră.

— Pare că o duce destul de bine.

— Nu despre asta voiam să vorbesc.

— Deocamdată să lăsăm problema asta deoparte.

— E o situaţie grea. Grea pentru voi amîndoi şi grea pentru firmă.

— Robb, las-o deoparte.

— Te rog eu. Te rog, iartă-l. Te rog.

— Robb, să mai lăsăm timpul să treacă! Struan se întoarse spre el. Doar încă puţin timp.

— Bine, Dirk! Robb îşi vîrî mîinile în buzunare. Ce s-a întîmplat azi noapte la Aberdeen?

Struan îi spuse, şi-i înmînă contractele şi certificatele de tutelă. Dar nu-i suflă o vorbă despre Wu Kwok, Quemoy şi noaptea solstiţiului de

vară! Noaptea aceea avea să cadă pe cînd el încă mai era Tai-Pan, iar decizia revenea numai Tai-Panului, şi numai lui. Robb se arătă îngrijorat.

— Unde-s copiii acum?

— La bordul navei *Resting Cloud.* I-am dat pe mîna lui Wolfgang. Iar oamenii pe *China Cloud.*

— Ar trebui să trimitem copiii în țară cît mai repede. Dacă se află că avem de-a face cu ticăloşii ăia de pirați... ei, numai Dumnezeu mai ştie ce necazuri s-ar putea să avem.

— *Thunder Cloud* e aproape complet încărcată. În patru-cinci zile e gata de drum. O să plece cu ea.

— Îi trimit la Whampoa încă azi.

— Nu, flăcăule, o să-i iau eu cu mine mîine. În siguranță. La Canton sînt prea multe interese în joc, aşa că e mai bine să mă întorc direct acolo. Vrei să vii cu mine?

— Dirk, nu pot. Cel puțin nu acum cînd Sarah e atît de aproape de soroc. De ce nu-l iei pe Culum?

— Sînt multe de făcut şi aici.

— Sînt o mulțime de lucruri de învățat despre ceai şi mătăsuri, transportul cu navele. Şi mai sînt numai patru luni pînă pleci.

— Bine, bine.

— Şi cu oamenii ce faci?

— Wolfgang şi Gordon să-i învețe mai întîi engleza. Peste trei luni îi îmbarc pe clipere. Niciodată mai mult de unul singur pe o navă. Pune-ți mintea aia a ta isteață la treabă şi să vezi cum poți să-i faci să treacă de partea noastră.

— Am să încerc. Mă întreb ce planuri diabolice umblă prin capul lui Wu Kwok şi Scragger. Nu am încredere în ei nici cît negrul sub unghie.

— Mda.

Struan se gîndi: mă întreb ce-ai face tu, Robb, în noaptea solstițiului de vară, dacă ai şti despre ce e vorba. Sînt sigur că ai trimite fregatele peste ei. Şi le-ai trimite într-o capcană. Dar eu? Nu ştiu deocamdată.

Robb privi afară la activitatea constructorilor.

— Dacă Dumnezeu e de partea noastră în sezonul ăsta, atunci o să fim cu mult înaintea lui Brock.

— Da.

Dar ce ne facem noi cu el? Dar cu Gorth?

— Cred că ar trebui să recuperăm o parte din teren din mare şi să ne ducem cu pontoanele de descărcare la mare adîncă, spuse Robb. Putem începe acum la fel de bine ca şi la anul.

— Bună idee, flăcăule.

— Iertați-mă, sir, îi întrerupse Cudahy intrînd în grabă, dar mi-ați zis să vin şi să vă raportez de îndată.

— Poftim, domnule Cudahy, îi spuse Robb. Cum a mers?

— Ca pe roate, sir. Vaporul poştal era acolo aşa cum ați spus. Am întocmit o listă a pasagerilor aşa cum ați cerut. Am interceptat nava chiar în largul insulei Pokliu Chau. În trei ceasuri e şi ea aici în port. Cudahy zîmbi şi puse pe jos un mic sac poştal. Aăă, iertare, sir, da' de un' ați ştiut că vasul poştal tocmai soseşte? A ajuns cu o zi mai înainte.

— Domnule Cudahy, am avut eu o presimțire, îi replică Robb. Aşteaptă te rog afară.

Şi începu să cerceteze corespondența. Cudahy îşi duse mîna la cozoroc şi ieşi.

— Deşteaptă idee ai avut, îi spuse Robb, să pui un om de veghe pe vîrful muntelui.

— Culum ți-a adus aminte de ea, aşa-i? Struan era încîntat şi reținu informația, şi era şi mai încîntat că Robb şi Culum puseseră planul în aplicare în chip tainic.

— Cum se face semnalizarea?

— Am pus pe unul dintre funcționari, nepotul bătrînului Vargas, Jesus de Vargas, să privească spre vîrful muntelui la fiecare sfert de oră. Cu telescopul, bineînțeles. Şi cît mai tainic, bineînțeles. Culum a pus la punct un sistem de semnalizare cu pavilioanele. Acum putem afla dacă e vorba de un vas poştal, unul de-al nostru, de-al lui Brock sau de-al lui Cooper-Tillman.

Parcurseră corespondența. Ziarele şi revistele pe trei luni le puseră deoparte pentru a se bucura de lectura lor în linişte. Cărți, partituri muzicale, piese de teatru, jurnale de modă pentru Sarah, noutăți în domeniul transporturilor navale pentru Struan, hîrtii de bancă pentru Robb. Mai întîi afacerile.

Piața mirodeniilor din Londra – ghimbir, nucşoară, piper, scorțişoară – oferea prețuri apreciabil crescute. La melasă prețul scăzuse. Datorită cantităților reduse ajunse în Anglia, prețurile de cumpărare ale ceaiului crescuseră cu cincizeci la sută, ceea ce însemna că, în eventualitatea că *Blue Cloud* ajungea prima, profitul se ridica la pesta două sute patruzeci de mii de lire. Serioase revolte ale chartiştilor loviseră greu capacitatea țesătoriilor de bumbac din Lancashire şi

minele de cărbune din Welsh, ceea ce însemna că prețul uleiului de cărbune pentru lămpi o să crească bine de tot, iar cel al produselor de bumbac vor sălta mai sus decît se aşteptau. Prețul opiului la Calcutta scăzuse, pentru că fusese o recoltă record. Aşa că Struan schimbă pe loc instrucțiunile pentru *Sea Cloud,* unul dintre cliperele sale folosite pe drumurile Hong Kong-ului, şi-l trimise de urgență la Manila să încarce mirodenii, în loc să se ducă la Whampoa pentru un transport de ceai, şi-i dădu ordin ca apoi să se îndrepte cu toată viteza spre Anglia pe la Capul Bunei Speranțe. Robb îi dădu indicații lui Vargas să cumpere orice iard de țesătură de bumbac disponibilă, de fire de bumbac şi produse de bumbac, să descarce toată melasa pe care o aveau, să-şi sporească comenzile de opiu adus de la Calcutta, şi să descarce cît mai urgent stocul pe care-l aveau.

Şi încă înainte ca nava poştală să ajungă să se legene la ancoră în port, *Sea Cloud* pornise deja spre Manila, iar cele trei ore avans le aduseră un cîştig potențial de patruzeci de mii de lire, pentru că în cele trei ceasuri agenții lor cumpărară toate rezervele importante de ulei de lampă, bunuri de bumbac, fire, țesături, mirodenii, şi închiriaseră în avans toate spațiile de transport disponibile pe navele americane şi engleze, în afară de cele ale lui Brock şi Fiii. Ştiau că de îndată ce nava poştală avea să ancoreze şi veştile să se împrăştie, cumpărătorii se vor repezi la uşile lor să achiziționeze bumbac şi mirodenii, să închirieze nave să le expedieze în grabă cu mărfuri spre casă. Şi nimeni nu avea să ştie, în afară de cei doi frați, că *Sea Cloud* aproape că apucase ciolanul în dinți, cu un avans de cel puțin o zi şi că va lua crema de pe piața Londrei.

— Păcat că o să ne trebuiască cel puțin două zile ca să răspundem la toate comenzile clienților noştri şi să expediem navele de la Manila, spuse Robb încîntat la culme.

— Trist, Robb, foarte trist.

— Aş zice că în dimineața asta am făcut o treabă minunată.

Stăteau în uşa cortului şi urmăreau nava poştală care îşi fundarisea ancorele. O mulțime de cutere mişunau acum în jurul ei, pline de oameni dornici să ridice corespondența. Struan îşi aruncă o privire pe lista pasagerilor care veneau cu nava.

— Doamne Dumnezeule, ia uită-te! şi-i întinse hîrtia.

Robb goni cu privirea în josul listei. Se opri. Înălțimea sa arhiducele Sergheiev.

— Ce treabă are grangurele ăsta din Rusia în Asia?

— Nu, nu-i vorba de el, flăcăule, deşi şi apariţia lui e destul de ciudată. Uită-te. În coada listei.

Robb citi mai departe. Neveste de negustori, doi negustori care se întorceau la Hong Kong, nume de bărbaţi care nu-i spuneau nimic. În cele din urmă ajunse şi la cel cu pricina.

— Maureen Quance şi familia? şi se puse pe rîs cu hohote.

— Fir-ar să fie, nu e de rîs deloc! se răsti Struan. Cum rămîne cu juriul nostru?

— Ah, Dumnezeule!

Cu şase ani înainte, nevasta lui Aristotle se îmbarcase plină de draci la Macao pe o navă ce se îndrepta spre casă, socotind – aşa cum de altfel socoteau cu toţii – că Aristotle, care se temea de nevastă-sa groaznic, o tulise spre Anglia ca să scape. Dar omul nu o tulise, ci se ascunsese bine în Stabilimentul pentru Tinerele Doamne Educate al doamnei Fortheringill, adică „S.F.”, sau, după cum botezaseră localnicii această casă de toleranţă, „La scula futăcioasă”. La o săptămînă după plecarea lui Maureen, Aristotle apăru şi el din ascunzătoare, şi-i trebuiră luni de zile ca să-şi revină la forma de dinainte şi să-i treacă „aburii”. Negustorii puneau „aburii” pe seama felului în care i-a fost pusă la încercare vigoarea în prea primitoarea casă. Omul dezminţise o astfel de acuzaţie cu toată vehemenţa: „Cînd un om se află la o astfel de ananghie, Dumnezeule, nu mai are el nici un chef să se bucure de ceea ce – din lipsa altui cuvînt mai nimerit – aş putea denumi doar desfrîu. Nu, dragii mei prieteni rău informaţi, spaima şi desfrîul nu fac casă bună în pat.” Dar nimeni nu l-a crezut.

— Ei, şi acum ce ne facem? întrebă Robb.

— Dacă aude Aristotle, se topeşte pe dată. O s-o şteargă la Canton şi ne-am ars. Trebuie să dăm noi întîi de el şi pînă diseară să-l facem să nu se întîlnească cu cine nu trebuie.

— Unde o fi acum?

— Habar n-am. Trimite oameni în căutarea lui. Pe toţi. Ia-l la bord pe *Thunder Cloud,* indiferent sub ce pretext, şi ţine-l acolo bine pînă punem noi totul la cale pentru juriul balului. Trimite-l pe Cudahy la bordul navei poştale de îndată. Să-i spună lui Maureen că ea şi familia sînt oaspeţii noştri. Expediaz-o la bordul vasului cel mic. Poate reuşim să-i facem de lucru pînă mîine.

— N-o să reuşeşti niciodată. Îl miroase ea pe Aristotle de departe.

— Trebuie să încercăm. Eşti gata să-ţi asumi răspunderea de a da verdictul juriului în locul lui?

— Şi cu meciul cum rămîne? N-o să vrea să-l scape.

— Dacă va fi vorba să facă un portret lui Sarah sau unuia dintre copii, o să renunțe.

Robb porni în fugă. Struan se uită la ceas. Mai era un ceas pînă cînd trebuia să fie la bordul navei amiral. Trimise după Gordon Chen şi-i ceru să recruteze treizeci de chinezi pentru a deveni paznici.

— Tai-Pan, aş spune că e înțelept, ca o măsură suplimentară de prevedere, să ai nişte oameni de pază şi la casa dumitale, spuse Gordon. Aş fi mai liniştit în felul ăsta.

— Gordon, bună idee. Atunci angajează treizeci şi cinci.

— Mi-e teamă că cei mai mulți dintre chinezii care s-au stabilit la Tai Ping Shan sînt oameni foarte răi. Mulți dintre ei sînt căutați de poliție pentru crime comise la Kwangtung, şi aici la Hong Kong mandarinii nu mai pot pune mîna pe ei.

Din mîneca largă a robei sale scoase la iveală un sul de pergament.

— Apropo, pentru seara asta am făcut un fel de înțelegere cu regele cerşetorilor! Puse sulul pe masă. Uite şi chitanța. Poate că compradorele dumneavoastră o să poată să-mi restituie suma.

— Chitanță? Pentru cît?

— Trei taeli. Cu suma asta modestă putem fi siguri că nici unul dintre musafirii dumneavoastră nu va fi sîcîit de cerşetori în seara asta. Şi tot cu el am mai făcut o înțelegere cît se poate de rezonabilă pe lună – trei taeli în numele dumneavoastră, ca cerşetorii să nu calce în zona locuinței dumneavoastră şi pe teritoriile Nobilei Case.

— N-am să plătesc! izbucni Struan. Nu-mi pasă dacă Macao are un rege al cerşetorilor, sau oricare alt oraş din China. Dumnezeule, să nu începem cu asta chiar la Hong Kong.

— Dar e aici şi şi-a organizat oamenii, îi replică Gordon Chen cu voce liniştită. Cine altcineva o să le dea cerşetorilor dreptul de a cerşi? Cine altcineva să răspundă de ei? Cine altcineva poate să-i plătească unui cerşetor pentru a-şi asigura un tratament special cum se cuvine oamenilor cu avere şi poziție socială ca dumneavoastră? Tai-Pan, vă rog eu să vă mai gîndiți o dată. Vă sfătuiesc să faceți asta. Vă asigur că vor fi nişte bani cheltuiți cu folos. Cel puțin încercați măcar o lună. Nu e chiar aşa de mult ce vă cer. Şi atunci o să vedeți cît de înțelept e obiceiul acesta. De asemenea cu siguranță asta vă va asigura şi paza bunurilor dumneavoastră, pentru că cerşetorii vor spune tot ce ştiu despre hoți. E cît se poate de necesar, credeți-mă.

— Bine, atunci, spuse Struan în cele din urmă, dar numai pentru o lună, nu mai mult.

Îşi puse iniţialele pe chitanţă, ştiind bine că de-acum va plăti permanent tribut regelui cerşetorilor. Nu exista nici un mijloc de a te lupta cu acest obicei, decît prin alungarea tuturor chinezilor din Hong Kong.

— Mîine poţi ridica banii de la Chen Sheng.

— Mulţumesc.

— Ce-i dă acestui om anume dreptul de a fi rege al cerşetorilor?

— Tai-Pan, cred că din cauză că ceilalţi au încredere în el.

Gordon Chen îşi puse în minte să discute cu omul chiar în după-amiaza aceea ca să fie sigur că totul va merge aşa cum s-a plănuit pentru luna care urma. Era încîntat nu numai de tributul destul de mic pe care-l negociase în numele lui Struan, doi taeli pentru noaptea de faţă şi doi taeli pentru luna care urma, diferenţa de un tael fiind tributul ce i se cuvenea de drept lui, dar mai ales pentru ideea lui de a-i cere lui Jin-qua să trimită un „rege" de la Canton. Omul era fratele mai mic al regelui cerşetorilor din Canton, ceea ce însemna că era un profesionist, cît se poate de versat în arta de a dobîndi cît mai mult cu cît mai puţin efort. Bineînţeles că omul acesta fusese numit ca funcţionar mai mărunt al Hung Mun în loja de la Hong Kong. Un aranjament perfect, îşi spuse Gordon Chen. Mita primită de la cerşetori va constitui o parte importantă şi perpetuă a veniturilor societăţii tong. Apoi îl auzi pe taică-său că pune întrebarea pe care o aştepta de mult.

— Gordon, ai auzit de triazi?

— Bineînţeles că am citit proclamaţia, îi răspunse Gordon calm. De ce?

— Ştii ceva despre ei?

— Păi, Tai-Pan, am auzit că de-a lungul istoriei societăţile secrete au constituit întotdeauna o formă de apărare împotriva invadatorilor străini. Şi că au numeroase denumiri.

— Te rog să fii cu ochii în patru şi să mă informezi, aşa particular, despre acţiunile lor, dacă acţionează cumva. Şi altceva. Am douăzeci de recruţi chinezi în flota mea. Am să încerc să-i pregătesc să ajungă ofiţeri. O să lucrezi împreună cu domnul Mauss ca să-i înveţi englezeşte. Alţi zece urmează să plece în Anglia să se pregătească în domeniul construcţiilor de nave.

— Da, sir, replică Gordon strălucind de bucurie.

Treizeci de oameni. Bineînţeles treizeci de noi oameni pentru Triadă. Da, numele de triazi sună frumos, mai frumos decît Hung Mun. Şi douăzeci de astfel de oameni, plasaţi strategic în flota Nobilei Case, ar fi o enorm de preţioasă contribuţie la puterea lojii. Toţi slujitorii Triadei

fuseseră puşi sub ascultarea lui, pentru că bineînțeles de cînd s-au arătat barbarii în Asia, toți servitorii lor au fost membri ai Triadei aleşi pe sprînceană. Apoi, Gordon avea să formeze o frăție a culilor ce încărcau navele, şi toți vor fi membri ai Triadei. Liga muncitorilor era în plină formare. În curînd toți lucrătorii şi toți chinezii din Hong Kong vor fi membri cotizanți, spre gloria țării şi bunăstarea comună. Da, îşi spuse el încîntat, aici în Hong Kong, feriți de teama mandarinilor, vom deveni cea mai puternică lojă din China. Iar cînd o să-i alunge pe manciurieni, conducerea lojii va sta în marea adunare a celor față de care împăratul va avea obligații. Moarte dinastiei Ch'ing, să vină mai repede vremea adevăraților conducători, precedenta noastră dinastie chineză, Ming.

— Şi cînd încep?

— De mîine.

— Minunat. Puteți fi sigur că-mi voi da tot interesul – şi se plecă uşor. Poate, dacă veți binevoi, o să mi se îngăduie să-mi prezint omagiile față de doamna T'chung. Şi față de copii. Nu i-am mai văzut de multe luni.

— Bineînțeles, Gordon, îi spuse Struan. Vino mîine la prînz. De ce să nu începem iar lecțiile săptămînale? Cred că-i vor fi de mare folos.

— O să-mi facă mare plăcere. Şi să stau de vorbă cu copiii. Din mîneca chimonoului Gordon scoase alte două suluri. Am aici socotelile din ultima lună a înțelegerii personale dintre noi. Vreți să vă uitați peste cifre?

— Da.

Gordon desfăcu sulurile, unul scris cu caractere chinezeşti, celălalt în englezeşte.

— Tai-Pan, sînt fericit să vă informez că pe baza investiției inițiale de zece mii de dolari acum avem un profit comun de şase mii cincizeci şi opt de dolari şi patruzeci şi doi de cenți.

Struan făcu ochii mari.

— Pentru numai o lună de zile e un profit considerabil.

— Şi eu sînt destul de mîndru, recunosc. Investiția făcută în terenuri e excelentă. Promite să ne aducă mari profituri.

— Dar nu ai cumpărat nici un fel de teren.

— Nu, nu am cumpărat la licitația dumneavoastră de terenuri. Dar am cumpărat parcele în... ăăăă, Tai Ping Shan. Au fost confirmate de Biroul Funciar săptămîna trecută. Şi deținem substanțiale terenuri în jurul satului Aberdeen şi Golful Deepwater.

— Dar astea nici nu au fost scoase la vînzare deocamdată.

— Astea sînt, Tai-Pan... ăăă... terenuri deținute de localnici. Drepturi vechi de proprietate. Am cumpărat toate zapisurile care există, cel puțin pe toate pe care le-am descoperit că există.

— Flăcăule, dar acestea nu sînt legale. Tot terenul aparține Coroanei.

— Da, bineînțeles, unele aranjamente vor trebui făcute pentru a despăgubi satul. Dăinuie aici de ani şi ani şi, ei, Coroana e generoasă! Gordon avea o privire plină de sinceritate. Domnul Culum pare să socotească şi el că Excelența sa va privi favorabil înscrisurile care există... ăăă, validate, cred că aceasta-i cuvîntul potrivit, de către bătrînii satului.

Oare cît teren cu înscrisuri asupra lui nu a aparținut nici satului, nimănui, se întrebă Struan.

— Şi toate înscrisurile noastre sînt validate?

— Tai-Pan, cu siguranță. Şi cu mare grijă. Altfel ar fi lipsite de valoare, nu-i aşa? Gordon zîmbi. Proprietățile sînt pe numele... ăăă, diferiților intermediari, aşa că pe față noi nu deținem fireşte nici un fel de teren. Ci numai înscrisurile inițiale de bază. Ceilalți au subînchiriat, sub-subînchiriat şi tot aşa, iar actele de subînchiriere pot fi supuse celei mai atente cercetări. Am fost prudent, aşa cum se cuvenea.

— Aş zice că s-ar putea să te aştepte un mare viitor în materie de afaceri, Gordon. Cercetă balanța financiară cu mare atenție. Ce-i articolul acesta? Două mii nouă sute şaptezeci şi opt de dolari?

— Chiriile de pe proprietățile noastre din Tai Ping Shan.

— Dar ai făcut o greşeală aici. Conform cifrelor tale, balanța asta acoperă chiriile pe o perioadă de două luni, iar tu nu deții terenul decît de o lună.

— Tai-Pan, de îndată ce chinezii au început să se mute pe terenurile noastre de la Tai Ping Shan, am şi început să le solicit chirie. Faptul că noi am reuşit să dobîndim terenurile abia cu o lună mai tîrziu nu e treaba lor. Nu-i aşa?

— Da. Numai că e vorba de o fraudă.

— Nu, sir, deloc. Nu dacă e vorba de fapte. Chiriaşii care au venit au dorit bineînțeles cele mai bune terenuri. Noi am luat chiria în numerar, oferindu-i în schimb posibilitatea de folosință a terenului în avans, şi de bună credință. Chiriaşul e fericit pentru că plăteşte chirie, pentru că bineînțeles toată lumea trebuie să plătească chirie. Diferența de fapt e un adaos pentru serviciul făcut. Eu am riscat foarte mult pentru a le face acest serviciu. Dacă să zicem n-aş fi reuşit să cumpăr

terenul şi să le ofer dreptul unei închirieri pe lungă durată, ei bine, ar fi încăput pe mîinile cămătarilor, hoților şi bandiților.

Struan mîrîi.

— Şi ce vrei să faci cu restul de bani?

— Dacă pot să fac apel la răbdarea dumneavoastră, aş prefera să lăsăm discuția asta pentru luna viitoare. Am să mă folosesc de creditul pe care ați avut bunăvoința să-l aranjați pentru mine, dar cu mare prudență.

Struan făcu hîrtiile sul şi i le înmînă lui Gordon.

— A, nu, Tai-Pan, aceste copii vă aparțin.

— Foarte bine.

Struan rămase o clipă pe gînduri, apoi spuse cu blîndețe:

— Am auzit că chinezii sînt obişnuiți să împrumute bani cu dobînzi foarte mari. Am credința că nici una din investițiile noastre nu va fi folosită pentru astfel de afaceri! Rămase cu ochii țintă în ochii lui Gordon, şi se lăsă o tăcere prelungă. Cămătăria e o treabă urîtă.

— Împrumuturile de bani constituie o afacere foarte importantă.

— La o dobîndă rezonabilă.

Gordon începu să se joace cu vîrful cozii sale.

— Cu unu la sută mai puțin decît se obişnuieşte?

— Cu două procente.

— Un procent şi jumătate ar fi foarte, foarte cinstit.

— Da, foarte cinstit. Gordon, eşti un om de afaceri foarte deştept. Poate anul viitor am să reuşesc să cresc nivelul creditelor.

— Iar eu pe baza deciziilor dumneavoastră am să mă străduiesc să le folosesc în aşa fel ca să aducă un profit minunat.

— Pariu că ai să izbuteşti, Gordon, îi spuse Struan.

Cînd privi afară, rămase surprins să-l vadă pe maestrul de arme al marinei militare îndreptîndu-se spre ei în grabă.

— Domnul Struan? Maestrul de arme salută scurt. Complimente din partea Excelenței sale care vă invită pe nava amiral de îndată.

Struan îşi privi ceasul. Nu era în întîrziere, dar nu spuse nimic, decît atît:

— Bineînțeles.

Capitolul optsprezece

Longstaff stătea cu spatele la uşă şi privea atent pe ferestrele cabinei principale la nava poştală. Struan bagă de seamă că masa

fusese aranjată pentru patru persoane. Pe birou se aflau o mulțime de telegrame oficiale.

— 'Neața, Will.

— Hello, Dirk! Longstaff se întoarse şi-i întinse mîna, iar Struan observă că arăta mai tînăr decît în ultimele luni. E ciudat, nu-i aşa?

— Ce anume? întrebă Struan, deşi ştia că trebuia să fie vorba despre rus.

Dar îi lăsă lui Longstaff plăcerea să-i spună. De asemenea voia să afle cum aprecia Longstaff situația, pentru că, deşi acesta nu se prea descurca în afacerile Asiei şi era cu totul nefolositor în calitate de căpitan superintendent pentru comerț, Struan ştia că în privința afacerilor diplomatice europene ideile lui erau pertinente şi el era deosebit de bine informat. De îndată ce rezolvase problema urgentă a lui Aristotle şi-l pusese pe Robb să-l ducă la adăpost la bordul navei lor, Struan începuse să se întrebe care erau motivele sosirii rusului. I se păruse ciudat de alarmantă, dar nu ştia exact de ce.

— Poate că n-ai auzit încă, dar avem un musafir neinvitat.

— Da? Cine?

— Un arhiduce. Nici mai mult, nici mai puțin. Un arhiduce din Rusia. Alexei Sergheiev. A sosit cu vasul poştal.

Struan se arătă impresionat, aşa cum se cuvenea.

— Şi cărui fapt datorăm noi onoarea asta aici în Asia?

— De ce? Asta-i! Longstaff îşi frecă mîinile fericit. Vine să ia prînzul cu noi. Îl însoțeşte Clive.

Clive Monsey era adjunctul lui Longstaff în funcția de căpitan superintendent al comerțului, funcționar civil de profesie, dar, ca şi Longstaff, acum funcționar al Ministerului de Externe. De obicei treburile îl reclamau pe Monsey la Macao, unde-şi păstrase Longstaff cartierul general permanent.

— Au sosit şi cîteva telegrame interesante, spuse Longstaff şi interesul lui Struan spori şi mai mult.

Ştia bine că nici una nu putea conține aprobarea oficială a tratatului de la Chuenpi şi numirea lui Longstaff ca prim guvernator al coloniei Hong Kong, pentru că vestea încheierii cu succes a războiului abia acum ajungea la Londra. Struan acceptă un pahar cu sherry.

— Orientul Mijlociu? avansă el o întrebare şi îşi ținu răsuflarea.

— Da! Criza a trecut, mulțumesc lui Dumnezeu. Franța a acceptat convenția propusă de secretarul de stat pentru probleme externe, şi acum nu mai planează nici o teamă despre un eventual război general. Sultanul Turciei e atît de recunoscător pentru sprijinul nostru încît a şi

semnat un tratat comercial cu noi, anulînd orice monopol turcesc şi deschizînd larg întregul Imperiu Otoman pentru comerțul englezesc.

Struan scoase un strigăt de bucurie.

— Doamne Dumnezeule! E cea mai bună veste pe care am primit-o după multe şi multe zile de aşteptare îndelungată.

— Am ştiut eu că ai să fii încîntat, spuse Longstaff.

Îndelungata criză era în legătură cu Dardanelele, strîmtoare controlată de Imperiul Otoman. Constituia cheia spre Europa mediteraneană, şi un perpetuu *casus belii* între Marile Puteri – Marea Britanie, Franța, Rusia, Austro-Ungaria şi Prusia – pentru că Dardanelele erau un fel de scurtătură pentru navele militare ruseşti pentru a pătrunde spre Mediterana atît de vitală, ca şi pentru navele de război ale altor națiuni pentru a intra în Marea Neagră şi a amenința Rusia în partea unde era ea mai slabă. Cu opt ani în urmă, Rusia obligase Turcia să semneze un tratat care dădea şi Rusiei drept de suzeranitate asupra Dardanelelor, alături de Turcia, iar de atunci a dăinuit o tensiune internațională acută. Apoi, cu trei ani în urmă, Mehemet Ali, un soldat parvenit la titlul de paşă al Egiptului datorită sprijinului francez, a atacat Constantinopolul, proclamîndu-se calif al Imperiului Otoman, şi din clipa aceea toată Europa părea să fie gata să intre în conflict.

Secretarul de stat pentru afaceri externe al Angliei, Lordul Cunnington, reuşise să convingă Marile Puteri, – exceptînd Franța şi fără să o consulte pe aceasta – să-şi folosească toată influența în sprijinul sultanului şi împotriva lui Mehemet Ali. Franța se arătă furioasă şi amenință cu războiul. S-a propus o convenție prin care Mehemet Ali urma să se retragă în Egipt, unde să i se acorde suzeranitate asupra Siriei pe timpul vieții sale, să fie confirmat drept conducător independent al Egiptului, să plătească doar un tribut anual simbolic sultanului Turciei şi, ceea ce era cel mai important, dreptul de folosință a Dardanelelor aşa cum fusese el mai demult, să fie garantat de toate puterile o dată pentru totdeauna. Atîta vreme cît Turcia nu era țară beligerantă, strîmtoarea era interzisă tuturor navelor de război ale tuturor națiunilor.

Pentru Nobila Casă însemna o veritabilă îmbogățire vestea că Franța acceptase înțelegerea propusă şi retragerea aliatului ei egiptean. Acum puteau fi cimentate aranjamentele financiare complexe pe care mizaseră riscînd foarte mult Robb şi Struan în ultimii doi ani. Puterea lor comercială avea să se întindă prin tentacule financiare pînă în inima tuturor Marilor Puteri, astfel încît să dobîndească siguranța că vor

putea naviga printre permanentele crize internaționale şi deschide noi piețe imense pentru ceai şi mătăsuri. Mai mult, dacă acum prevalau interesele britanice în Imperiul Otoman, poate că producția sa de opiu va putea fi stopată. Lipsiți de opiul turcesc care să contrabalanseze hemoragia de lingouri de argint, companiile americane vor fi nevoite să-şi sporească comerțul cu Marea Britanie, şi se vor stabili acele legături mai strînse cu America pe care le dorea Struan. Da, îşi spuse Struan fericit, e o zi foarte bună. Era încurcat numai de faptul că Longstaff primise această ştire oficială înaintea lui. Informatorii lui Struan în parlament îl anunțau de obicei asupra unor veşti importante de acest fel cu mult înainte.

— E minunat, mai spuse el.

— De acum pacea va dăinui vreme îndelungată. Atîta vreme cît Franța nu mai încearcă să pună la cale vreo şmecherie.

— Sau Austro-Ungaria, sau Prusia, sau Rusia.

— Mda. Şi cu asta ajungem la Sergheiev. De ce oare taman acum se arată în Asia un important personaj din Rusia? Şi cum se face că n-am fost preveniți oficial sau neoficial de una ca asta? Ei? Cînd noi controlăm toate căile maritime la est de Africa, ei?

— Poate că omul face doar o vizită oficială în Alaska rusească, şi o fi venit pe la Capul Bunei Speranțe.

— Pariu pe o sută de guinee că exact asta o să ne spună şi el.

Longstaff se aşează comod într-un fotoliu şi-şi puse picioarele pe masă.

— Sergheiev e un nume important la Petersburg. Pe vremea cînd eram un puşti am stat acolo vreme de cinci ani, tatăl meu era diplomat la curtea țarului. Tirani cu toții. Cel de-acum, Nicolae I, e un tiran tipic.

— În ce fel e Sergheiev important? îl întrebă Struan, surprins că Longstaff nu-i pomenise nimic de Petersburg în toți anii de cînd se cunoşteau.

— Proprietari de terenuri uriaşe. Rude cu țarul. Stăpînesc zeci de mii de şerbi şi sute de sate, după cîte îmi aduc eu aminte. Îmi amintesc că tata spunea o dată că prințul Sergheiev, probabil din aceeaşi familie, era un intim al curții apropiate țarului şi unul dintre cei mai puternici oameni din Rusia. Tare curios să ajungă unul tocmai prin părțile astea, ei?

— Crezi că Rusia are de gînd să se amestece în treburile Asiei?

— Aş spune că omul acesta e prea potrivit pentru una ca asta ca venirea lui să fie o pură coincidență. Acum cînd în Orientul Apropiat s-a

restabilit *status quo*-ul, iar problema Dardanelelor e rezolvată, uite, hopa! apare un arhiduce aici.

— Crezi că e vreo legătură între evenimente?

Longstaff rîse amuzat.

— Păi înțelegerea asupra Orientului Apropiat opreşte definitiv expansiunea Rusiei spre vest; dar ea îşi poate permite să stea şi să aştepte. Franța caută pricină de război, la fel şi Prusia. Diavolul acela austro-ungar de Metternich cam are probleme cu posesiunile sale italiene, şi e furios pe Franța şi Marea Britanie că i-au ajutat pe belgieni să-şi formeze propria lor națiune pe seama olandezilor. Vor fi multe confruntări între Franța şi Marea Britanie cu privire la succesiunea la tronul Spaniei – regina Spaniei are doisprezece ani şi va fi curînd măritată. Ludovic Filip doreşte să fie preferat cel propus de el, dar noi nu putem îngădui o unire a tronurilor Franței şi Spaniei. Prusia doreşte şi ea să-şi extindă dominația în Europa, drept pe care Franța l-a socotit întotdeauna că i se cuvine numai ei, sorocit de la Dumnezeu. A, da, adăugă el zîmbind, Rusia îşi poate permite să aştepte. Cînd Imperiul Otoman se va dezmembra, ea va pune mîna liniştită pe întreaga Peninsulă Balcanică – Țările Române, Bulgaria, Basarabia, Serbia, şi cît va putea înghiți mai mult din Imperiul Austro-Ungar. Bineînțeles, noi nu ne putem îngădui să o lăsăm să-şi facă de cap, aşa că va izbucni un război general dacă nu va accepta un aranjament rezonabil. Aşa că, din punctul de vedere al Rusiei, Europa nu prezintă nici un pericol în momentul de față. Rusia a fost efectiv blocată în expansiunea ei, dar nu contează. Politica ei de-a lungul istoriei a fost întotdeauna aceea de a cuceri prin viclenie, mituind conducătorii unei țări şi liderii opoziției, dacă exista. Adică să se extindă mai întîi ca „sferă de influență", şi nu prin război, apoi să-i radă pe conducători de pe fața pămîntului şi să înghită poporul. Atunci cînd dinspre vest nu o va amenința nici un pericol, cred că Rusia îşi va întoarce privirile spre est. Pentru că şi ea socoteşte că are o menire divină pe pămîntul ăsta, că şi ea – la fel ca şi Franța, şi Prusia – are misiunea încredințată de Dumnezeu de a conduce lumea. Spre est nu mai există nici o mare putere care să stea între ea şi Pacific.

— În afară de China.

— Iar noi, tu şi cu mine, ştim bine că China e şubredă şi neajutorată. Asta nu-i în avantajul nostru, nu-i aşa? China slabă şi Rusia puternică, controlînd poate China, ei?

— Nu, replică Struan. Atunci ne poate strînge de gît după pofta ei. Şi India.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, fiecare adîncit în propriile-i gînduri.

— Dar ce rost are să trimită un om atît de important aici? întrebă Struan.

— Ca să ne încerce. Răspunsul ține de istorie cît se poate, de limpede. Rusia e o semănătoare a semințelor nemulțumirii, şi aşa va fi întotdeauna pînă cînd va ajunge să-şi găsească granițele ei naturale, după opinia ei. E vecină cu Turcia – în Turcia-s necazuri. E vecină cu India – avem parte de necazuri acolo. Se învecinează cu China – cel puțin în măsura în care ştim noi – aşa că vor fi necazuri şi aici. Sergheiev a sosit încoace pentru ca să ne încerce să afle ce succes avem noi în China. Cu cît vor socoti că e mai slabă China, cu atît se vor grăbi în expansiunea lor spre est. Aşa că va trebui să încercăm să-l neutralizăm, să-l păcălim, să-l convingem că China e foarte puternică. Am nevoie de tot ajutorul tău. Putem să-l invităm şi pe el la bal în seara asta?

— Bineînțeles.

— Trebuie să-i arătăm oricum că China constituie sfera de influență a Maiestății sale, că guvernul Maiestății sale nu va încuraja vreun amestec aici.

Gîndul lui Struan făcu un salt în viitor. Cu cît Coroana va fi mai amestecată în Asia, cu atît va ajuta mai mult la înfăptuirea planului de bază – să aducă China în rîndul națiunilor ca o mare putere. Cu cît China va fi mai puternică, sprijinită şi educată de Anglia, cu atît va fi mai bine pentru întreaga lume în general. Da. Şi nu putem accepta amestecul despotismului rusesc chiar acum, cînd sîntem în pragul succesului.

Se auzi o bătaie în uşă, şi îşi făcu apariția Clive Monsey. Era un bărbat zvelt, trecut bine de patruzeci de ani, rezervat, liniştit, cu păr rar si nas borcănat.

— Excelență, începu el, pot să vi-l prezint pe înălțimea sa arhiducele Alexei Sergheiev?

Longstaff şi Struan se ridicară în picioare. Longstaff se îndreptă spre arhiduce şi-i spuse într-o rusească perfectă:

— Încîntat să vă întîlnesc, înălțimea voastră. Vă rog să intrați şi să luați loc. Ați avut o călătorie plăcută?

— Perfectă, Excelența voastră, răspunse Sergheiev, fără să se arate surprins, şi strînse mîna care i se întindea, înclinîndu-se uşor, cu desăvîrşită eleganță. E foarte frumos din partea dumneavoastră că m-ați invitat la masă cînd eu n-am vădit destule maniere să vă aduc la

cunoştinţă sosirea mea. Cu atît mai mult cu cît vizita nu e nici oficială şi nici planificată.

— Asta e norocul nostru, înălţimea voastră.

— Speram să fiţi fiul stimatului prieten al Rusiei, Sir Robert. E o coincidenţă dintre cele mai fericite.

— Da, într-adevăr, spuse Longstaff destul de rece. Şi ce mai face tatăl dumneavoastră prinţul? întrebă el, mizînd pe o inspiraţie.

— Sînt bucuros să vă spun că e sănătos. Dar tatăl dumneavoastră?

— A murit acum cîţiva ani.

— Ah, îmi pare tare rău. Dar mama dumneavoastră, lady Longstaff?

— Pe deplin sănătoasă, am plăcerea să vă informez.

Struan îl cerceta pe rus. Sergheiev era un bărbos arătos, înalt, îmbrăcat luxos şi impecabil. Umeri largi şi talie, subţire. Pomeţii proeminenţi şi ochii albaştri uşor oblici îi dădeau un aer exotic. Sabia de paradă şi centura de sub tunica descheiată păreau să se afle acolo la locul lor. La gît, atîrnînd peste cravata de un alb imaculat, se vedea o decoraţie discretă a unui ordin, prins cu o panglică subţire, stacojie. Nu e un om cu care să te încumeţi să te certi, îi trecu lui Struan un gînd prin minte. Pariu că atunci cînd e cu sabia în mînă e un adevărat diavol, şi devine un demon cînd ceva îi atinge onoarea.

— Pot să vi-l prezint pe domnul Dirk Struan? spuse Longstaff în engleză.

Arhiducele întinse mîna, zîmbi şi adăugă în engleză cu un abia perceput accent:

— Ah, domnule Struan, ce plăcere.

Struan îi strînse mîna şi simţi mîna de oţel a lui Sergheiev.

— Înălţimea voastră, mă simt în dezavantaj, spuse el voit direct şi nediplomatic. Am impresia că dumneavoastră cunoaşteţi o mulţime de lucruri despre mine, în vreme ce eu nu ştiu mai nimic despre dumneavoastră.

Sergheiev rîse.

— Tai-Panul Nobilei Case se bucură de o reputaţie care a ajuns chiar pînă la Petersburg. Am sperat că voi avea prilejul să vă întîlnesc. Şi aştept cu nerăbdare să avem prilejul de a discuta şi să vă spun şi eu cîte ceva despre mine, dacă vă interesează! Zîmbi către Longstaff. Excelenţă, sînteţi nespus de amabil faţă de mine. Vă pot încredinţa că voi informa pe înălţimea sa Ţarul că plenipotenţiarul Maiestăţii sale britanice e mai mult decît o gazdă plină de ospitalitate. Acum, după ce am avut plăcerea de a vă întîlni, am să mă retrag pentru a vă lăsa să vă reluaţi treburile de stat.

— Ah, nu, înălțimea voastră, vă rog, vă aşteptam să servim prînzul împreună. Longstaff era încîntat că fusese educat pentru astfel de întîlniri şi le făcea față. Am fi cît se poate de dezamăgiți. Şi, ştiți, e ceva cu totul neoficial, după cum veți putea constata.

— Ei bine, atunci mulțumesc. Socot asta drept o mare onoare.

Uşa se deschise şi se arătă stewardul cu şampanie la gheață şi pahare. Îi întinse tava lui Sergheiev, apoi pe rînd lui Longstaff, Struan şi Monsey.

— Pentru o frumoasă călătorie spre casă, îi ură Longstaff.

Băură.

— Superbă şampanie, Excelență, superbă.

— Vă rog să luați loc.

Prînzul fu servit după un protocol impecabil. Sergheiev şezînd la dreapta lui Longstaff, Struan la stînga. Stewarzii aduseră cîrnați afumați şi stridii, şuncă de Yorkshire, supă fierbinte de vită proaspătă, pulpe fripte de miel, cartofi fierți şi varză acră.

— Ne pare rău că nu avem şi caviar, spuse Longstaff.

— De îndată ce soseşte şi nava mea, voi fi fericit să vă ofer eu de la mine, Excelență. Am avut ghinionul să nimerim într-o furtună în Strîmtoarea Sunda. Ne-am ales cu o infiltrație de apă şi am acostat în portul dumneavoastră de la Singapore. Nava poştală pleca exact o dată cu aceeaşi maree, aşa că am luat un bilet pînă aici.

Şi în felul acesta a fost scutit să ne anunțe dinainte de sosire, îşi spuse Longstaff. Strîmtoarea Sunda înseamnă că a călătorit pe la Capul Bunei Speranțe. Ce naiba are de gînd?

— Domnule Struan, am auzit că la vremea asta clima la Singapore e foarte schimbătoare, spuse Sergheiev.

— Da, aşa-i, răspunse Struan. E prima dumneavoastră călătorie în Asia, Înălțimea voastră?

— Da.

— Ei, atunci poate că o să vă ajutăm ca şederea aici să fie plăcută. În seara asta tocmai dau un bal. Aş fi onorat dacă veți veni şi dumneavoastră. O să vă ofere posibilitatea să întîlniți pe toată lumea.

— Sînteți prea bun.

— Şi cît v-ați gîndit să stați aici?

— Doar pînă cînd soseşte nava mea. Fac o vizită neoficială în Alaska, posesiunea noastră.

— Nava a avut mult de suferit?

— Nu ştiu exact, domnule Struan. Nu prea mă pricep la lucrurile astea. Va veni încoace de îndată ce va fi posibil.

— Atunci aveți nevoie de o locuință, spuse Struan, bănuind că Sergheiev ştia o mulțime despre „lucrurile astea”, şi că „stricăciunile” provocate la bordul navei sale vor fi o scuză convenabilă ca să modifice după bunul său plac durata şederii sale aici.

Struan mai avea aşa un fel de bănuială că Singapore fusese prima escală de la plecarea de la Petersburg.

— Aş fi fericit să vă putem oferi un apartament la bordul uneia din navele noastre staționate aici. Nu va fi prea luxos, dar ne vom strădui să vă facem să vă simțiți bine.

— Sînteți deosebit de amabil. Sînt doar eu şi patru servitori care mă însoțesc. Ei pot dormi oriunde.

— Voi avea grijă să stea şi ei cît mai bine. Ah, mulțumesc, îi spuse el stewardului care-i umplea paharul. E cumva vorba de un bric cu patru catarge?

— Trei.

— Şi eu le prefer tot pe cele cu trei catarge. Mai uşor de manevrat pe valuri mari. Şi e mai uşor de terțarolat velele. Aveți rîndunici şi contrarîndunici?

— Domnule Struan, se pare că are toate velele care-i trebuiesc. Indiferent cum le spune.

Struan îi surprinse o uşoară ezitare şi se convinse că Sergheiev era marinar. Şi atunci de ce voia acum să ascundă treaba asta?

— Am auzit că s-a rezolvat criza din Orientul Apropiat, spuse Sergheiev.

— Da, îi răspunse Longstaff. Vestea ne-a sosit o dată cu vasul poştal.

— Cît se poate de bine. Franța s-a dovedit deosebit de înțeleaptă că a renunțat la poziția războinică.

— E evidentă importanța Dardanelelor pentru Marea Britanie, spuse Longstaff. E în avantajul nostru al tuturor să menținem pacea.

— E păcat că Franța şi Prusia par să aibă altă părere. Şi Habsburgii. Marea Britanie şi Rusia sînt aliați ereditari şi interesele lor sînt similare. E o perspectivă îmbucurătoare că vom lucra mai strîns în viitor.

— Da, răspunse Longstaff politicos. Dar Parisul e foarte aproape de Londra.

— Nu e păcat că acel minunat oraş trebuie să-şi afle întotdeauna cei mai ciudați conducători? făcu Sergheiev. Un popor deosebit, cu totul deosebit. Dar conducătorii săi sînt totdeauna plini de orgoliu şi par hotărîți să facă în aşa fel încît să dezbine lumea.

— Asta-i marea problemă a lumii, Înălțimea voastră. Europa, şi cum să domolim mîndria prinților ei. Bineînțeles, noi în Marea Britanie avem fericirea de a avea un parlament, şi întrega putere a Angliei nu mai trebuie să intre în război la pofta unui singur om.

— Da, într-adevăr, e un mare şi glorios experiment, potrivit pentru minunatele calități ale țării dumneavoastră. Dar nu e nimerit pentru toate națiunile. Nu oare grecii au ajuns la concluzia că cea mai perfectă formă de guvernare e o dictatură blîndă? Legea unui singur om?

— Da, blîndă. Dar rezultat al unor alegeri. Nu la cheremul unui conducător desemnat de dreptul divin.

— Cine poate spune cu absolută siguranță că dreptul divin nu există?

— Ah, Înălțimea voastră, interveni Longstaff. Nimeni nu pune la îndoială existența lui Dumnezeu. Ci numai dreptul unui rege de a face ceea ce pofteşte, cînd pofteşte, fără să-şi consulte şi poporul. Noi am avut parte de un lung şir de regi „divini" în Anglia şi am descoperit că sînt supuşi greşelilor. Şi înclinația de a greşi atunci cînd e vorba de un conducător este foarte dăunătoare. Nu-i aşa? Şi varsă atît de mult din sîngele altora.

Sergheiev rîse.

— Mie îmi place umorul englezesc! Se uită la Struan. Sînteți scoțian, domnule Struan?

— Da. Britanic. Acum nu mai există nici o deosebire între scoțieni şi englezi. Bău din vin. Ne-am săturat să le mai furăm vitele. Ne-am gîndit că e mai bine să le furăm toată țara, aşa că ne-am părăsit Scoția şi ne-am mutat mai la sud.

Rîseră cu toții şi băură. Longstaff era amuzat că Monsey rămăsese tăcut tot timpul mesei, tulburat doar de glumele lui Struan.

— Ce ziceți, domnule Struan, reluă Sergheiev, ați mai putea conduce Nobila Casă dacă ați avea un „parlament" cu care să trebuiască să vă luptați mereu?

— Nu, Înălțimea voastră. Dar eu nu împing spre conflict, spre competiție cu alte companii, decît o singură companie. Nu risc decît situația mea şi a companiei mele. Nu viețile altora.

— Cu toate astea sînteți în război cu China. Pentru că păgînii au avut îndrăzneala să se amestece în comerțul dumneavoastră. E corect?

— Parțial. Bineînțeles că decizia de a începe războiul nu a fost deloc a mea.

— Bineînțeles. Spuneam doar că dumneavoastră aveți dreptul de a conduce un concern comercial vast şi că acesta e cel mai eficient mod. Decizia unui singur om. E corect pentru o companie, o flotă, o națiune.

— Da, cu condiția să ai şi succes, spuse Struan, făcînd o glumă, apoi adăugă cu toată seriozitatea: Poate că, pentru moment, un sistem parlamentar nu e posibil în Rusia, şi în alte țări. Dar sînt convins că nu va fi pace pe acest pămînt pînă cînd toate națiunile nu vor avea un parlament ca cel englezesc, şi toți oamenii vor avea dreptul să voteze, şi niciodată un singur om nu va mai avea dreptul de a stabili destinele unei națiuni, fie prin dreptul divin, fie prin dreptul acordat de votul stupid al unui electorat stupid.

— Sînt de acord, replică Sergheiev. Ipoteza dumneavoastră e corectă. Dar are un singur mare neajuns. Porniți de la ideea unei populații luminate pe pămînt, educate la fel, la fel de prospere, ceea ce e bineînțeles o imposibilitate, nu-i aşa? Ar trebui să faceți o călătorie în Rusia ca să vedeți cît de imposibilă este această presupunere. Şi nu țineți seama nici de naționalism şi nici de diferențele religioase. Dacă ați fi adăugat „cînd toate națiunile vor fi creştine", poate că ar fi fost corect. Dar cum vă puteți dumneavoastră imagina că vreodată catolicii francezi vor fi de acord cu protestanții englezi? Sau biserica ortodoxă rusă cu iezuitismul spaniol? Sau toate acestea cu masele de necredincioşi mahomedani, aceştia cu păcătoşii evrei, şi aceştia cu cei ce adoră idolii şi cu păgînii?

Struan trase adînc aer în piept.

— Sînt bucuros că ați pus întrebarea asta, spuse el şi se opri hotărît să nu mai continue.

— Văd că o să avem o mulțime de discuții interesante, spuse Longstaff degajat. Ceai? Peste o oră va avea loc un meci de lupte. Dacă nu vă simțiți obosit, poate că ne veți face cinstea să asistați. Se pare că o să fie o confruntare serioasă! Marina contra armatei.

— Voi fi încîntat, Excelență. Pe care pariați? Eu voi paria pe adversar.

— O guinee pentru marină.

— S-a făcut.

După prînz, se trecu la ceai şi trabucuri, şi la momentul cuvenit Monsey îl însoți pe arhiduce la vaporul poştal. Longstaff îşi expedie stewarzii.

— Cred că trebuie ca o fregată să facă „din întîmplare" o vizită de îndată la Singapore, îi spuse Longstaff lui Struan.

— Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru, Will. E marinar, sînt sigur.

— Da. Foarte isteață idee, Dirk! Longstaff se jucă absent cu ceaşca de ceai. E foarte viclean. Un individ ca ăsta e probabil foarte grijuliu cu documentele lui oficiale.

— Şi eu m-am gîndit la acelaşi lucru.

— Mi-a plăcut cînd am stat la Petersburg. În afară de lungile ceasuri de şcoală. A trebuit să învăț să citesc şi să scriu ruseşte, ca şi franțuzeşte, bineînțeles. Rusa e o limbă foarte grea.

Struan mai turnă ceai.

— Will, nu ți-au plăcut niciodată meciurile de lupte, aşa-i?

— Nu. Cred că am să-l însoțesc cînd coboară la țărm, apoi mă întorc la bord. Să trag şi eu un mic somn liniştit, rîse Longstaff. Mă pregătesc pentru festivitățile din noaptea asta, ei?

Struan se ridică.

— Da. Şi-ar trebui să mă gîndesc şi eu la nişte semințe de nemulțumire pe care să le semăn şi eu.

Cînd stewardul veni să strîngă masa, Longstaff se uită distrat la frunzele de ceai din ceaşcă.

— Nu, spuse el păstrînd ceaşca şi cana de ceai. Şi ai grijă să nu mă deranjeze nimeni. Mă anunți peste o oră.

— Da, sir.

Îşi înăbuşi un căscat, lăsîndu-şi mintea să rătăcească în chip plăcut în liniştea cabinei.

— Pe cuvîntul meu, sînt încîntat că Sergheiev e aici. Acum să ne distrăm şi noi puțin. Să evităm loviturile şi să le dăm noi în mod diplomatic. Să-i sondăm gîndurile, asta-i treaba. Să mai uităm şi noi veşnicele sîcîieli ale coloniei, pe afurisiții de negustori şi blestematul de împărat ca şi pe blestemații de păgîni, adunătură afurisită de hoți.

Deschise uşa apartamentului său personal şi se întinse confortabil pe cuşetă, cu mîinile sub cap. Ce spunea Dirk? se întrebă el. A, da, semințele nemulțumirii. E bine spus.

Şi cam ce semințe putem noi însămînța? Sugestii supărătoare despre puterea Chinei? Imensitatea populației sale? Ideea că guvernul Maiestății sale ar putea anexa întreaga țară dacă se amestecă cineva? Complicațiile negoțului cu opiu? Ceaiul?

Auzi zgomote de paşi pe punte în vreme ce se schimba cartul şi marinarii începeau exercițiile de urcare în arboradă. Căscă din nou şi închise ochii mulțumit. Nimic mai plăcut decît un somnuleț după prînz, îşi spuse el. Mulțumesc Domnului că sînt un gentleman, că nu trebuie să plantez chiar semințe de-adevăratelea ca orice țăran puturos sau fermier jegos. Blestemată fie munca ce te obligă să trudeşti cu propriile

tale mîini toată ziua. Să semeni. Să cultivi. Să împrăştii gunoiul pe cîmp. Cumplit gînd. Să semeni semințe diplomatice e o muncă mult mai importantă, o muncă pentru un gentleman. A, unde rămăsesem? Da, la ceai. Viața trebuie să fi fost îngrozitoare înainte de a avea ceaiul. Absolut. Nici nu-mi pot închipui cum puteau trăi oamenii fără ceai. Păcat că nu creşte şi în Anglia. Ne-ar fi scutit de o mulțime de necazuri.

— Dumnezeule mare! izbucni el şi se ridică în capul oaselor. Ceaiul! Bineînțeles că ceaiul! Şi l-ai avut sub nasul tău atîția ani şi nici măcar nu l-ai văzut. Eşti un geniu!

Era atît de tulburat de propria lui idee încît sări din pat şi începu să danseze o gigă. Se uşură în oala de noapte şi trecu în cabina principală şi se aşeză la birou, simțind cum îi bate inima în piept. Ştii acum cum se rezolvă coşmarul ăsta dintre Anglia şi China cu schimbul ceai-argint-opiu. *Tu ştii,* îşi spuse el, uimit şi îngrozit totodată de strălucirea şi simplitatea ideii pe care i-o trezise în minte ultima replică a lui Struan.

— Dumnezeule, Dirk, izbucni el cu voce tare, de-ai şti! Ți-ai tăiat singur beregata, şi pe a tuturor negustorilor cu China o dată cu a ta. Pentru gloria Marii Britanii şi pentru nemurirea mea!

Da. Cu siguranță. Mai bine ți-ai ține gura, se îndemnă el la prudență. Pereții au urechi.

Ideea era foarte simplă: distrugerea monopolului ceaiului deținut de China. Cumpără, cerşeşte, fură, în cel mai mare secret, o tonă de semințe de ceai. Transportă semințele în ascuns în India. Trebuie să fie zeci de zone în care ceaiul poate prospera. Zeci. Şi plantațiile pot da roade încă din timpul vieții mele, să ne creştem noi propriul nostru ceai, pe propriul nostru teren. Avînd ceaiul nostru, nu mai avem nevoie de lingouri de argint şi de opiu ca să plătim pentru ceaiul chinezesc. Profitul de pe ceaiul indian va egala, va dubla şi va tripla cîştigurile de pe opiu, aşa că nu va mai fi o problemă. O să cultivăm ceaiul cel mai bun din lume şi o să-l vindem întregii lumi. Coroana va cîştiga fantastic de pe urma veniturilor aduse de ceai, pentru că bineînțeles la noi va fi mai ieftin, mai bun şi prețurile vor fi mai mici decît cele pentru ceaiul chinezesc. Mintea englezului şi toate celelalte! Şi o să cîştigăm şi în măreție morală pentru că am încetat negoțul cu opiu. Contrabandiştii blestemați de opiu ies din afaceri, fiindcă fără reazemul opiului nu mai sînt buni de nimic, iar noi vom putea scoate opiul în afara legii. India va cîştiga imens. China cîştigă şi ea pentru că încetează cu contrabanda cu opiu, şi o să-şi consume propriul ceai.

Iar tu, William Longstaff, singurul om care poate transpune în viață un astfel de plan, tu vei dobîndi un prestigiu imens. Cu puțin noroc, te

alegi cu rangul de duce oferit de un parlament recunoscător, pentru că tu şi numai tu ai rezolvat ceea ce era de nerezolvat.

Dar în cine pot eu avea încredere pentru a procura semințele de ceai? Şi cum să-i conving pe chinezi să le vîndă? Bineînțeles că vor pricepe de îndată care sînt consecințele. Şi în cine să am eu încredere să transporte semințele în siguranță? Nu mă pot folosi de nici unul dintre negustori. Aceştia mi-ar sabota planul de îndată dacă ar avea cea mai uşoară umbră de idee ce vreau. Şi cum să-l atragi pe viceregele Indiei de partea ta, în aşa fel încît să nu-şi însuşească şi dreptul la idee?

Capitolul nouăsprezece

Cînd cei doi bărbați şi secondanții lor se urcară pe ringul ce fusese ridicat lîngă catargul steagului de la Promontoriul Glessing, asupra masei de spectatori se lăsă o tăcere de parcă nimeni nu mai respira. Amîndoi luptătorii abia împliniseră douăzeci de ani, aveau şase picioare înălțime, erau voinici şi cu mutre tăbăcite. Fuseseră raşi în cap pentru ca să nu dea adversarului şansa de a apuca de păr. Iar cînd îşi scoaseră cămăşile groase, amîndoi arătară aceiaşi muşchi de oțel umflați şi împletiți, iar pe spinare purtau urmele vechi ale pisicii cu nouă cozi. Cei doi luptători se potriveau de minune şi toată lumea ştia că în joc erau sume mari. Amiralul şi generalul aprobaseră personal alegerea luptătorilor, şi-i sfătuiseră să cîştige. Pe umerii lor se sprijinea onoarea întregii armate şi marine, precum şi toate economiile camarazilor lor. Învingătorul avea să aibă un viitor minunat. Învinsul nu va mai avea nici un fel de viitor.

Henry Hardy Hibbs trecu peste singura frînghie a ringului şi se plasă în centru, unde fusese delimitat cu creta un iard pătrat.

— Hexelența voastră! Hînălțimea voastră! Don'lor! începu el. Se luptă pînă la victorie, în colțul acesta nostromul Jem Grum, din marina regală...

Izbucniră urale puternice din mulțimea marinarilor din partea de est şi huiduieli şi insulte din grupul strîns al soldaților englezi şi indieni din partea de vest. Longstaff, arhiducele, amiralul şi generalul ocupaseră locurile de onoare pe partea de nord a ringului, înconjurați de un cordon de onoare format din militari marini impasibili. În spatele arhiducelui se aflau doi oameni de pază în livrele, înarmați şi numai ochi. Struan, Brock, Cooper, Tillman, Robb, Gorth şi toți ceilalți tai-pani se aşezaseră pe latura sudică, iar în spatele lor ceilalți negustori mai mărunți, ofițeri de marină şi militari, toți îmbrîncindu-se să vadă cît mai

bine. Iar pe margini, gloata tot mai numeroasă a chinezilor care dădeau năvală din vizuinile din Tai Ping Shan, sporovăind, chicotind, aşteptînd.

— Iar în colțul acesta, reprezentantul armatei regale, sergentul Bill Tinker…

Şi din nou fu întrerupt de valul de urale răguşite. Hibbs ridică mîinile în sus şi jiletca soioasă i se ridică, dezvăluindu-i pîntecele rotund ca o minge. Cînd urletele, uralele şi huiduielile se potoliră, Hibbs strigă:

— Regulile ringului din Londra: fiecare rundă se încheie cînd unul din adversari cade la pămînt. Între runde treizeci de secunde, şi cînd bate clopotul, opt secunde are luptătorul ca să vină la linie şi să-şi pună piciorul pe ea. Fără lovituri de picioare, fără lovituri de cap, fără lovituri sub centură, fără să scoateți ochii adversarului. Pierde ăla care nu vine din colțul lui sau ăla de-i aruncă secundantul prosopul jos.

Le făcu plin de importanță semne secundanților care cercetară pumnii fiecăruia dintre luptători să vadă dacă fuseseră muiați în ulei de nucă, după cum era obiceiul, şi nu ascundeau în ei vreo piatră, inspectară încălțările luptătorilor pentru ca să constate că tocurile nu aveau decît cele trei ținte regulamentare.

— Acum strîngeți-vă mîinile şi ăl mai bun să cîştige.

Luptătorii se prezentară la mijlocul ringului, muşchii umerilor le tremurau de emoția abia stăpînită, muşchii pîntecelui erau încordați, nările le fremătară cînd simțiră mirosurile acre ale trupului adversarului. Se aşezară cu degetele de la picioare în dreptul liniei şi dădură mîna. Apoi îşi strînseră pumnii ca nişte bolovani şi aşteptară, cu reflexele încordate la maximum. Hibbs şi secundanții se aplecară şi trecură pe sub frînghie, eliberînd locul.

— Înălțimea voastră! spuse Longstaff, oferindu-i lui Sergheiev onoarea de a da semnalul.

Arhiducele se ridică în picioare şi se duse la clopotul de navă aflat în apropierea ringului. Îl lovi cu ciocanul şi un val de frenezie mătură tot țărmul. În clipa în care sună clopotul, cei doi luptători se repeziră cu pumnii unul la celălalt, înțepenindu-se bine pe picioare, de parcă prinseseră rădăcini precum stejarul şi la fel de trainice, cu vîrfurile labelor atingînd linia de demarcație. Pumnul lui Grum îl izbi pe Tinker în obraz lăsînd în urma lui o urmă însîngerată, în vreme ce pumnul celuilalt se propti în stomacul lui Grum cu toată puterea. Se tocară cu pumnii unul pe altul fără oprire, îmboldiți de tumultul mulțimii, de mînia şi ura lor. Lupta nu se desfăşura după un ritual, nici măcar nu încercau să evite loviturile.

După opt minute, amîndoi aveau trupurile înroşite, feţele însîngerate. Şi unul şi celălalt îşi zdrobiseră nasurile, pumnii le erau juliți şi lunecoşi din cauza sudorii şi sîngelui. Gîfîiau cu sufletul la gură, pieptul li se zbătea spasmodic ca nişte foale puternice, sîngele le curgea din gură. Tinker îi nimeri o dreaptă în gîtlejul lui Grum şi-l doborî. Armata de uscat urlă de bucurie, marina blestemă. Grum sări în picioare, scos din minți de ură şi durere, repezindu-se la adversarul lui, uitînd că prima rundă se terminase, uitînd totul în afară de gîndul că trebuia să-l ucidă pe diavolul acela. Îl apucă pe Tinker de gît, şi începură să se lovească fără alegere, încercînd să-şi scoată ochii. Armata urlă: „Fault!” Secundanții se repeziră în ring, străduindu-se să-i despartă pe cei doi luptători, în vreme ce militarii şi marinarii cu ofițeri, cu tot mai-mai să se încaiere şi ei.

— O, lord Harry! urlă Glessing, fără să se adreseze cuiva anume. Ticălosul ăla i-a scos ochii omului nostru!

— Dar cine a început carambolul, Dumnezeule? Runda se încheiase, spuse maiorul Turnbull, înfuriat, cu mîna pe sabie.

Turnbull, un bărbat vînjos de vreo treizeci şi cinci de ani, era magistratul suprem al Hong Kong-ului.

— Doar pentru că ai fost numit comandant al portului crezi că ai dreptul să ascunzi o lovitură necinstită?

— Nu, Dumnezeule, dar nu încerca să te impui cu măreția numirii dumitale într-o problemă socială.

Glessing îi întoarse spatele, şi îşi croi drum prin mijlocul mulțimii.

— Salut, Culum!

— Salut, George. Straşnică luptă, aşa-i?

— L-ai văzut pe ticălosul ăla cum voia să-i scoată ochii omului nostru?

— Dar şi el a încercat la rîndul lui să-i scoată ochii celuilalt, nu-i aşa?

— Doamne Dumnezeule, dar nu asta-i problema.

Jumătatea de minut s-a terminat şi cei doi adversari, se repeziră unul la celălalt. Cea de-a doua şi a treia repriză au fost la fel de lungi ca şi prima, iar spectatorii ştiau că nu există om care să îndure calvarul ăsta pentru mai mult timp. În cea de-a patra rundă, o stîngă bine plasată îl nimeri pe reprezentantul armatei lîngă ureche şi acesta se prăbuşi la podea. Clopotul se auzi bătînd şi secundanții se repeziră să-şi ridice omul de jos. După chinuitorul răgaz de numai o jumătate de minut, soldatul se repezi spre linia de întîlnire, slobozind o ploaie de pumni asupra marinarului, apoi îl apucă cu brațele în jurul pieptului şi-

l aruncă sălbatic la pămînt. Din nou se retraseră în colț, urmară cele treizeci de secunde şi lupta se reluă. Şi tot aşa, repriză după repriză. Cînd unul cîştiga cîteva puncte, cînd le pierdea. În cea de-a cincisprezecea rundă, pumnul lui Tinker se întîlni cu nasul zdrobit al lui Grum. În creierul lui Grum parcă izbucni un incendiu şi începu să-şi rotească brațele disperat, împins de panică. Cu stînga îşi atinse ținta, privirea i se limpezi o clipă şi-şi văzu adversarul fără gardă şi clătinîndu-se, în vreme ce din jur se ridică un val de urlete şi urale, dar parcă venind de departe, Grum îşi repezi dreapta, strîngînd pumnul cum nu-l mai strînsese niciodată pînă atunci. Îşi văzu propriul pumn poticnindu-se în burta soldatului. Stînga execută un croşeu şi se zdrobi de falca adversarului şi simți un oscior de la mînă trosnind, după care se trezi singur. Din nou răsună clopotul acela blestemat, se simți apucat de mîini străine, cineva îi strecură printre buzele strivite gîtul unei sticle de lichior, bău cu sete, vomită băutura amestecată cu sînge şi îngăimă:

— A cîta rundă, camarade?

Iar cineva îi răspunse:

— A nouăsprezecea.

Şi se săltă în picioare să se bată iar, şi iată-l şi pe adversarul lui, lovindu-l, făcîndu-l să sufere, vrînd să-l omoare, şi el trebuia să-i țină piept, să cîştige sau să moară.

— Ei, Dirk, straşnică bătaie! urlă Brock pe deasupra zarvei mulțimii.

— Da.

— Vrei acum să-ți schimbi părerea şi să faci alt pariu?

— Nu, mulțumesc, Tyler, îi răspunse Struan, îngrozit de curajul dovedit de oamenii aceia care se luptau.

Amîndoi ajunseseră la capătul puterilor, şi se tocaseră groaznic unul pe celălalt. Grum aproape că nu-şi mai putea folosi mîna stîngă, Tinker abia de-şi mai deschidea ochii.

— Nu mi-ar plăcea deloc să am de-a face cu vreunul dintre ei în ring, Dumnezeule mare!

— N-am văzut vreodată oameni mai solizi ca ăştia doi! rîse Brock, arătîndu-şi dinții negii şi cariați. Cine-o să cîştige?

— N-ai decît să-l alegi pe care pofteşti, dar eu pot pune pariu că nici unul dintre ei nu se dă bătut, şi nici unul nu va arunca prosopul.

— Aşa cred şi io, pe Dumnezeul meu!

Hibbs spuse cu glasul lui cîntat:

— Runda a douăzeci şi patra.

Iar cei doi adversari se îndreptară clătinîndu-se spre mijlocul ringului, simțind că picioarele li s-au făcut de plumb, şi porniră să dea unul în celălalt. Se țineau în picioare numai prin forța voinței. Tinker îşi repezi stînga cu o putere groaznică ce ar fi doborît un bou, dar pumnul îi lunecă peste umărul lui Grum, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi. Marina scoase un tumult de urale, armata urlă în vreme ce secundanții îl cărau pe soldat în colțul lui. După epuizarea jumătății de minut, cei din armata de uscat se uitau cu suflarea tăiată cum Tinker se apucă de frînghia ringului ca să se salte în picioare. Vinele de la gît i se umflară de atîta efort, dar izbuti să se salte pe ambele picioare şi porni împleticindu-se spre linia de centru a ringului.

Struan simți că cineva îl priveşte atent, şi cînd se întoarse îl văzu pe arhiduce făcîndu-i semn să se apropie de el. Îşi croi drum în jurul ringului, şi se întrebă plin de încordare dacă Orlov, pe care-l trimisese să „dea o mînă de ajutor” la mutarea arhiducelui pe navă, reuşise să-i păcălească pe servitori, şi reuşise să dea de vreun document de valoare.

— Domnule Struan, te-ai hotărît asupra cîştigătorului? îl întrebă Sergheiev.

— Nu, Înălțimea voastră, spuse Struan şi aruncă o privire spre amiral şi spre general. Amîndoi oamenii fac cinste oamenilor dumneavoastră, domnilor.

— Cel de la marină are un curaj nemaipomenit, Dumnezeule, spuse generalul încîntat, dar socot că omul nostru mai are încă tăria să cîştige.

— Nu. Omul nostru va fi cel care va rămîne pînă la urmă la linia de mijloc. Dar, pe Dumnezeu, şi omul dumneavoastră e straşnic, face cinste oricărei armate.

— De ce nu vii să stai cu noi, domnule Struan, spuse Sergheiev, arătînd un scaun gol lîngă el. Poate că o să-mi poți explică cele mai interesante momente ale acestei lupte.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnilor, făcu Struan politicos luînd loc. Unde-i Excelența sa?

— A plecat mai demult, răspunse generalul. Ceva în legătură cu misivele oficiale.

Clopotul bătu din nou. Sergheiev se foi nerăbdător pe scaun.

— Care e cel mai mare număr de reprize pe care l-a avut vreodată o luptă din asta?

— Am văzut meciul dintre Burke şi Byrne în '33, spuse îndată amiralul. Nouăzeci şi nouă de runde. Pe sîngele lui Cristos, a fost un

meci împărătesc. Un curaj fantastic. Byrne a şi murit în urma loviturilor pe care le-a încasat. Dar n-a cedat.

— Şi nici unul din ăştia doi nu va ceda, or să se bată pînă o să cadă laţi, spuse Struan. Ar fi păcat să moară vreunul dintre ei... sau amîndoi, ei, ce ziceţi, domnilor!

— Să oprim meciul? făcu arhiducele, nevenindu-i să creadă.

— Rostul unui meci e să pună la încercare puterea şi curajul, unul faţă cu celălalt, spuse Struan. Sînt la fel de puternici şi la fel de bravi amîndoi. Cred că amîndoi şi-au dat măsura întreagă a valorii lor.

— Atunci înseamnă că nu va fi nici unul cîştigător. Nu, nici o îndoială, treaba asta nu e cinstită, vădeşte slăbiciune şi nu slujeşte la nimic.

— E necinstit să omori un om curajos, asta să ştiţi, insistă Struan calm. Acum numai curajul lor îi mai ţine în picioare, şi se întoarse spre ceilalţi. Şi, la urma urmei, amîndoi sînt englezi. Salvaţi oamenii ăştia pentru adevăraţii duşmani!

O bruscă izbucnire de urale le abătu atenţia amiralului şi generalului, dar nu şi pe cea a lui Sergheiev.

— Sună cu un fel de provocare aproape, domnul Struan, spuse el cu un zîmbet neclintit pe buze.

— Nu, Înălţimea voastră, îi replică Struan politicos, e doar un fapt. „Noi cinstim curajul, dar într-o situaţie ca asta, să cîştigi e mai puţin important decît să cruţi demnitatea lor ca oameni.

— Ce zici, domnule amiral? spuse generalul. Domnul Struan a avansat o idee, ei? La a cîta repriză sîntem? Treizeci şi cinci?

— Treizeci şi şase, îi răspunse Struan.

— Să zicem că limităm meciul la cincizeci de reprize. Unul dintre ei trebuie să cedeze pînă atunci... imposibil să se mai ţină măcar pe picioare pînă atunci. Dar dacă amîndoi vor fi în stare să ajungă cu piciorul la dunga din mijlocul ringului la începutul celei de-a cincizeci şi una rundă, atunci aruncăm amîndoi prosoapele, da? Şi socotim că n-a cîştigat şi n-a pierdut nimeni. Hibbs poate să şi anunţe.

— De acord. Dar omul dumitale n-o să reziste pînă atunci.

— Pe Dumnezeul meu, pariu pe încă o sută de guinee că va reuşi.

— S-a făcut.

— Facem un rămăşag, domnule Struan? spuse arhiducele, în vreme ce amiralul şi generalul se întoarseră încrîncenaţi să-i facă semne lui Hibbs. Spuneţi pe ce pariem şi alegeţi-vă omul.

— Dumnevoastră sînteţi musafirul, Înălţimea voastră, aşa că aveţi privilegiul de a alege primul... dacă vă convine condiţia rămăşagului. O

singură întrebare... la care cel care pierde e obligat să răspundă în seara asta, în particular. Dar jurămînt în fața lui Dumnezeu.

— Ce fel de întrebare? replică Sergheiev vorbind rar.

— Indiferent, orice vrea cîştigătorul să afle.

Arhiducele se simți tentat de ofertă, dar avu un fel de presimțiri rele. Pariul era imens, riscul la fel, dar merita. Avea atîtea lucruri pe care ar fi dorit să le afle de la Tai-Panul Nobilei Case.

— De acord!

— Pe cine alegeți?

Sergheiev arătă de îndată spre nostromul Grum.

— Pe el îl aleg să-mi apere onoarea! şi imediat începu să strige încurajîndu-l pe marinar: Ucide-l, Dumnezeule!

Rundele se succedară una după alta, patruzeci şi trei, patruzeci şi patru, patruzeci şi cinci, patruzeci şi şase. Apoi patruzeci şi şapte, patruzeci şi opt, patruzeci şi nouă. Şi spectatorii se simțeau la fel de epuizați aproape ca şi luptătorii din ring. În cele din urmă soldatul se prăbuşi. Căzu ca un bolovan şi zgomotul căderii lui răsună pe tot țărmul. Amețit de suferință, marinarul continuă să dea cu pumnii orbeşte în aer, căutîndu-şi neputincios inamicul. Apoi se prăbuşi şi el, la fel de inert. Secundanții îi cărară pe cei doi fiecare în colțul lui, trecu acea jumătate de minut, armata de uscat urla, încurajîndu-şi omul să se ridice în picioare, generalul izbea cu piciorul în podeaua ringului, cu fața congestionată, implorîndu-l pe Tinker:

— Scoală-te, pentru numele lui Dumnezeu, flăcăule!

Amiralul era şi el roşu la față de emoție cînd Grum se chinui să se ridice în picioare dar rămase învîrtindu-se năuc în colțul lui.

— Du-te la linia de mijloc! Du-te la linie, flăcăule!

În vreme ce Struan se ruga în gînd de soldatul lui, arhiducele urla, ajuns la paroxism, tot felul de încurajări ruso-francezo-engleze marinarului să se ducă la linie. Fiecare dintre cei doi adversari ştia că celălalt e terminat. Amîndoi se tîrau împleticindu-se spre linia de mijloc, se clătinau, cu picioarele şi brațele parcă străine de ființa lor, moarte. Amîndoi ridicară brațele şi se chinuiră să lovească. Dar toată puterea se sleise în ei. Amîndoi se prăbuşiră. Ultima rundă! Mulțimea se dezlănțui, fiindcă era evident pentru toată lumea că nici unul dintre cei doi nu-i în stare să-şi părăsească colțul în jumătatea de minut acordată şi să se ducă pînă la linie.

Se auzi lovitura de clopot şi din nou se lăsă o linişte nefirească. Cei doi luptători se chinuiră să se salte în picioare, se agățară de frînghii şi rămaseră clătinîndu-se fiecare în colțul lui. Marinarul scînci şi făcu

primul pas cumplit, împingîndu-şi un picior în direcția liniei. Apoi, după o veşnicie în care nimeni nu mai suflă, mai făcu unul. Soldatul rămase în colțul lui, tremurînd, clătinîndu-se, mai-mai să se prăbuşească. Apoi piciorul îi zvîcni patetic înainte şi izbucni un urlet nebunesc – îndemnuri, rugăminți, rugăciuni, blesteme, toate amestecîndu-se laolaltă într-o explozie finală de urlete amețitoare, pe cînd cei doi adversari se tîrau şovăind, şi înaintau inci cu inci. Deodată soldatul se poticni neputincios, aproape să lunece, generalul aproape că leşină. Apoi fu rîndul marinarului să se aplece înainte ca un beţiv împleticit pe picioare, iar amiralul închise ochii, pe față îi apărură şiroaie de sudoare, şi începu să se roage.

Cînd amîndoi adversarii atinseră linia de mijloc se dezlănțui infernul. Prosoapele zburară peste frînghii, şi abia cînd ringul se umplu de mulțimea care-i asalta, pricepură cei doi luptători că confruntarea lor luase sfîrşit. Şi abia atunci îşi îngăduiră să se lase să se prăbuşească în coşmarul de suferință, neavînd habar dacă erau învinşi sau învingători, trezi sau morți, dacă visau sau mai erau în viață, ştiind doar atît: făcuseră tot ce fuseseră în stare să facă.

— Pe barba Sfîntului Petru, urlă arhiducele, cu vocea răguşită şi chinuită şi veşmintele pline de sudoare. Asta zic şi eu că a fost meciul meciurilor.

Asudat şi extenuat şi el, Struan scoase de la şold un bidonaş şi i-l întinse lui Sergheiev. Acesta îl duse la gură şi bău adînc din romul oferit. Bău şi Struan şi trecu bidonaşul amiralului, care-l întinse apoi generalului. Goliră împreună tot bidonaşul.

— Pe sîngele Mîntuitorului, îngăimă Struan, pe sîngele Mîntuitorului!

Capitolul douăzeci

Soarele scăpătase în spatele munților, dar portul era încă scăldat în lumina aurie a amurgului. Ah Sam luă binoclul de la ochi şi o luă la fugă, părăsind gaura din zidul gardului pe unde spionase pînă atunci. Trecu în goană pe lîngă grămezile de piatră şi pămînt care aveau curînd să se transforme într-o adevărată grădină, şi țîşni pe uşă în salon.

— Mamă, barca tatei s-a apropiat de țărm, spuse ea. Oh-ko! Arată foarte mînios, foarte!

May-may se opri din cusut.

— Vine de pe *China Cloud* sau de pe *Resting Cloud?*

— De pe *Resting Cloud.* Ai grijă ce faci.

May-may îi smulse binoclul şi alergă afară în grădină, în spatele gemuleţului cu zăbrele, şi începu să cerceteze valurile de la mal. În cele din urmă fixă binoclul asupra lui Struan. Stătea la mijlocul bărcii celei mari, Leul şi Dragonul flutura la pupa. Ah Sam avea dreptate. Arăta foarte supărat. Închise şi zăvorî cu un capăt de lemn oblonul ferestruicii de observaţie şi alergă înapoi.

— Strînge iute totul, şi ai grijă să fie bine ascunse.

Iar cînd Ah Sam luă de-a valma în braţe şi rochia de bal şi jupoanele o ciupi tare de obraz:

— Nu le şifona, curvă bună de gură. Valorează o avere. Lim Din! strigă May-may. Pregăteşte-i baia tatălui, iute, şi ai grijă să aibă toate hainele la îndemînă, să nu lipsească nimic. A, da, şi ai grijă să fie apa fierbinte dacă nu vrei să ai de-a face cu el. Pune săpunul cel nou şi parfumat.

— Da, mamă.

— Să ai grijă ce faci. Se pare că pe tata îl mînă supărarea din urmă.

— Oh-ko!

— Într-adevăr oh-ko! Tata să aibă totul pregătit cum trebuie, altfel v-aţi învîrtit de o biciuială. Şi dacă ceva îmi strică mie planurile atunci să ştiţi că vă strîng degetele la menghină şi vă bat cu biciul pînă o să vă sară ochii din cap. Ştergeţi-o!

Ah Sam şi Dim Lin o luară la goană. May-may se duse în dormitorul ei şi se uită să se convingă că nu se mai vedea nici urmă din rochia de bal. Îşi dădu cu puţin parfum după ureche şi încercă să se liniştească. Ah, draga mea. În seara asta nu vreau deloc să fie prost dispus. Struan se îndreptă nervos spre poarta zidului înalt ce împrejmuia locuinţa. Întinse mîna să apuce mînerul porţii dar aceasta se deschise iute dinaintea lui şi de cealaltă parte îl întîmpină un Lim Din cu chipul radios care se înclină dinaintea lui.

— Frumos la unul soare apune, stapin, heya?

Struan răspunse doar printr-un mîrîit morocănos. Lim Din închise poarta cu cheia şi o luă la fugă să ajungă la uşa din faţă, unde îşi arătă un chip şi mai radios şi se înclină şi mai adînc. Struan se uită din obişnuinţă la barometrul de navă ce se afla pe peretele holului de la intrare. Era prins într-un sistem cardanic şi coloana subţire de mercur din cilindrul de sticlă arăta 29,8 inci, ce marcau vreme bună. Lim Din închise încetişor uşa în spatele lui şi o zbughi înaintea lui Struan pe coridor şi deschise uşa dormitorului. Struan intră, închise uşa cu o lovitură de picior şi o zăvorî cu cheia. Lim Din ridică ochii spre cer. Mai

rămase încremenit doar atît cît să-şi revină în fire, apoi se evaporă la bucătărie.

— Cineva o să se aleagă cu o biciuială bună, îi şopti el înspăimîntat lui Ah Sam. Asta-i sigur, cum sigure-s moartea şi plata tributului.

— Nu-ți face tu griji pentru tatăl nostru, diavolul acela de barbar, spuse Ah Sam în şoaptă. Pun eu pariu cu tine pe leafa mea din săptămîna care vine că într-un ceas îl îmblînzeşte mama ca pe o turturică.

— Mă prind.

May-may se arătă în uşă.

— Ce şopotiți acolo, voi ăia doi cîini de sclavi abandonați de mamă? şuieră ea.

— Tocmai ne rugam ca tatăl nostru să nu fie supărat pe mama noastră bună şi frumoasă, spuse Ah Sam, clipind din ochi.

— Atunci mişcă-te mai iute, curvă bună de gură. Fiindcă pentru fiecare cuvînt aspru pe care mi-l spune, o să te ciupesc o dată.

Struan rămăsese pe gînduri în mijlocul dormitorului uitîndu-se fix la basmaua umflată, murdară, bine înnodată pe care o scosese din buzunar. Fir-ar blestemată să fie, acum ce mă fac cu ea? se întrebă el. După ce se încheiase meciul, îl însoțise pe arhiduce pînă la apartamentul de pe *Resting Cloud.* Simțise un fel de uşurare cînd Orlov îi spuse în taină că nu întîmpinase nici un fel de greutăți să scotocească prin lucrurile arhiducelui.

— Dar n-am găsit nici un fel de hîrtii, îi spusese Orlov. În bagaje mai era şi o casetă metalică închisă, dar mi-ați spus să nu forțăm nici o încuietoare, aşa că i-am dat pace. Şi am avut timp berechet, oamenii mei au avut grijă ca servitorii să aibă ce face.

— Mulțumesc. Şi nici o vorbă despre asta.

— Doar nu mă credeți nebun! mai spuse Orlov, cu demnitatea atinsă. Apropo, doamna Quance şi cei cinci copii sînt găzduiți pe nava cea mică. I-am spus că Quance e în Macao şi va veni mîine la prînz o dată cu mareea. Şi am avut de furcă să scap de întrebările ei afurisite. E în stare să sîcîie şi o scoică cu întrebările pînă cînd îi răspunde.

Struan îl lăsase pe Orlov să-şi vadă de treburi şi se dusese să-i întîlnească pe cei trei băieți în cabina lor. Acum erau cu toții curăței, cu veşminte noi. Wolfgang era cu ei şi puştii nu se mai temeau de el. Struan le spuse că a doua zi aveau să plece împreună cu el la Canton, de unde vor fi îmbarcați pentru Anglia.

— Înălțimea voastră, i se adresă țîncul englez cînd el dădu să plece. Pot să vorbesc cu dumneavoastră? Numai noi doi?

— Da, îi răspunse Struan, şi-l luă pe puşti în altă cabină.

— Tatăl meu mi-a spus să vă dau asta, Înălțimea voastră, şi să nu suflu o vorbă la nimeni, da' la nimeni, nici lui Wu Pak sau chiar lui Bert! şi degetele lui Fred tremurară cînd desfăcu desaga ce era încă şi acum prinsă la capătul bățului şi o deschise. Înăuntru erau un cuțitaş, un cîine de cîrpă, şi o boccea umflată. Îi întinse speriat bocceaua şi, spre uimirea lui Struan, se întoarse cu spatele şi închise ochii.

— Ce faci, Fred?

— Tata mi-a spus să nu mă uit şi să mă întorc cu spatele, Înălțimea voastră. Şi să nu văd ce-i acolo, îi răspunse Fred strîngînd din ochi.

Struan desfăcu bocceaua şi rămase cu gura căscată zgîindu-se la conținut: cercei cu rubine, pandantive cu diamante, inele bătute cu diamante, o broşă mare de smarald şi o mulțime de catarame de aur rupte, strâmbate, pline de diamante şi safire. Patruzeci, cincizeci de mii de lire să tot facă. Dobîndă de pirat! Şi ce vrea să fac eu cu toarte astea?

— Înălțimea voastră, acum pot să deschid ochii? Eu nu trebuie să văd nimic.

Struan legă bocceaua la loc şi o puse în buzunarul redingotei.

— Da. Şi acum spune-mi ce voia tatăl tău să fac cu ce-i aici?

— El zicea că trebuia să... am uitat cum se zice. Era ceva cu „tunire” sau „tenire”! şi ochii lui Fred se umplură de lacrimi. Eu îs un băiat bun, da' am uitat cum îi zice, Înălțimea voastră.

Struan se lăsă pe vine şi-l prinse uşor dar ferm cu mîinile.

— Flăcăule, nu trebuie să plîngi. Ia să ne gîndim, a zis cumva „moştenire”?

Puştiul ridică privirile iute spre Struan şi se uită la el de parcă ar fi fost un vrăjitor.

— Da, „ştenire”. De un' ați ştiut?

— Nu trebuie să plîngi. Eşti bărbat de-acum. Bărbații nu plîng.

— Ce-nseamnă „ştenire”?

— Un fel de cadou, de obicei nişte bani, pe care-i lasă un tată fiului său.

Fred rumegă multă vreme în mintea lui, apoi spuse:

— De ce-a zis tata să nu-i suflu o vorbă fratelui meu Bert?

— Nu ştiu.

— De ce oare, Înălțimea voastră?

— Poate pentru că a dorit ca asta să-ți rămînă numai ție şi nu şi lui Bert.

— ”Ştenirea” asta poa' să fie şi pen' mai mulți fii?

— Da.

— Dacă io şi frate-mio ne alegem cu o „ştenire” o putem împărți în de noi?

— Da, dacă primiți o moştenire.

— Bine atunci, făcu Fred, ştergîndu-şi lacrimile. Fin' că frate-mio Bert e cel mai bun prieten al meu.

— Unde locuiați voi şi cu taică-tu?

— Într-o casă. Cu mama lui Bert.

— Flăcăule, dar unde era casa?

— Lîngă mare. Lîngă nave.

— Şi n-avea locul acela şi un nume?

— Ba da, i se spunea Port. Locuiam într-o casă din Port, îi răspunse mîndru țîncul. Tata mi-a spus să vă zic întotdeauna tot şi numai drept.

— Acum să ne întoarcem la ceilalți, da? Doar dacă nu mai ai să-mi spui ceva.

— A, da, spuse Fred şi legă bine desaga lui. Tata mi-a zis s-o leg aşa cum a fost ea înainte. În taină. Şi să nu suflu o vorbă. Mi-s gata, Înălțimea voastră.

Struan desfăcu bocceaua din nou. Doamne Dumnezeule, ce naiba să fac eu cu comoara asta? S-o arunc? Nu pot face una ca asta. Să-i aflu pe cei care au fost adevărații lor proprietari? Ar putea fi la fel de bine spanioli, francezi, americani sau englezi. Şi cum să le explic eu că am ajuns în posesia acestor bijuterii?

Se îndreptă spre patul imens cu baldachin şi-l îndepărta de perete. Observă că hainele lui de seară erau întinse meticulos. Îngenunche lîngă pat. În podea era prinsă în ciment o casă de fier. O deschise şi puse legătura înăuntru laolaltă cu hîrtiile lui personale. Îşi opri privirea pe Biblia în care erau celelalte trei jumătăți de monedă, şi scăpă o înjurătură. Închise la loc casa de fier şi împinse patul lîngă perete şi se apropie de uşă.

— Lim Din!

Lim Din se arătă de îndată, cu fața radioasa şi ochii sticloşi.

— Baie, iute iute!

— Baie gata, stapin. Nu conteste.

— Ceai!

Lim Din se făcu nevăzut. Struan traversă dormitorul ca să ajungă la încăperea special amenajată pentru a sluji numai drept baie şi toaletă. Cînd văzuse planurile, pe Robb îl bufnise rîsul. Dar în ciuda acestei ieşiri, Struan insistase ca această inovație să se construiască exact aşa cum plănuise el. Cada mare din aramă era fixată pe o platformă mai joasă, şi de la cadă pornea o conductă de scurgere prin perete, către o

groapă mare din piatră ce fusese săpată în grădină. Deasupra căzii, de o grindă, era prinsă o căldare găurită în fund. De la rezervorul de apă proaspătă de pe acoperiş venea o altă conductă pînă la găleată. Conducta avea o cana. Toaleta era de fapt o cutie închisă cu un capac deasupra iar înăuntru o găleată ce se putea lua pentru a fi vărsată în grădină.

Cada era plină cu apă fierbinte. Struan îşi scoase de pe el hainele îmbibate de sudoare şi intră recunoscător în apă. Se lăsă pe spate şi se cufundă. Uşa dinspre dormitor se deschise şi apărură May-may, Ah Sam în urma ei, cu o tavă cu ceai şi nişte *dim sum* fierbinți, Lim Din imediat după ea. Toți intrară în baie şi Struan închise ochii îmboldit de o calmă exasperare: oricît îi explicase, oricît o pedepsise, nu reuşise s-o facă pe Ah Sam să înțeleagă că nu avea ce căuta în camera de baie atunci cînd el era în cadă.

— Hello, Tai-Pan, spuse May-may cu un zîmbet fermecător. Toată enervarea ei dispăruse. Să luăm ceaiul împreună, adăugă ea.

— Minunat, îi răspunse el.

Lim Din luă hainele murdare şi dispăru cu ele. Ah Sam aşeză tava jos nespus de încîntată, fiindcă ştia de acum că ea cîştigase pariul. Îi spuse ceva în cantoneză lui May-may care o făcu pe aceasta să rîdă. Ah Sam chicoti şi ieşi în fugă din baie, închizînd uşa după ea.

— Ce naiba ți-a spus?

— Vorbe muiereşti.

Struan ridică buretele să arunce în ea, dar May-may spuse iute:

— A spus că eşti bine făcut ca bărbat.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu pricepe Ah Sam odată că baia e ceva foarte personal?

— Ah Sam e foarte personală, nu conteşte. De ce să fii sfios, heya? Ea e tare mîndră de tine. Nu ai de ce să te sfieşti.

May-may îşi scoase roba de pe ea şi intră şi ea în cadă la celălalt capăt. Apoi turnă ceaiul în ceşti şi-i oferi de băut.

— Mulțumesc.

Bău ceai şi luă o *dim sum.*

— Meciul a fost frumos? îl întrebă ea.

Ea băgă de seamă că urmele dinților ei în antebraț se vindecaseră bine şi-şi stăpîni un zîmbet.

— Excelent.

— Atunci de ce erai furios cînd ai venit?

— Fără un motiv anume. Sînt bune, îi spuse el, luînd încă o prăjitură, apoi îi zîmbi. Eşti frumoasă şi nici nu mă pot gîndi că poate exista un fel mai minunat pentru a servi ceaiul.

— Şi tu eşti frumos.

— Ai chemat pe domnul acela *feng-shui* să descînte casa?

— Cînd are loc premierea celei mai frumoase rochii?

— La miezul nopții. De ce?

Ea ridică din umeri.

— Cu jumătate de oră înainte de miezul nopții vii încoace?

— De ce?

— Vreau să-mi văd şi eu bărbatul atunci. Să-l fur ăleia cu țîțele cît la vaci şi bună de gură.

Ea lunecă cu piciorul pe sub apă. Struan se retrase în fața acestui atac intim, mai-mai să scape ceaşca din mînă.

— Pentru Dumnezeu, nu face una ca asta, fii mai atentă! îi prinse din zbor mîna. Acum fii fată cuminte.

— Da, Tai-Pan. Dacă şi tu eşti la fel de atent. May-may îi zîmbi frumos şi-şi lăsă mîna să se odihnească într-a lui. La mine nu te-ai uitat niciodată aşa cum te uitai la afurisita aceea de muiere, deşi acum nici nu mai am măcar hainele pe mine. Ce nu-ți place la sînii mei?

— Sînt perfecți. Eşti perfectă de sus pînă jos. Cu siguranță că eşti. Acum nu mai rîde de mine.

— Şi ai să te întorci cu jumătate de oră înainte de concurs?

— Ce nu face omul ca să aibă linişte! Struan bău ceai. A, da. Nu mi-ai răspuns. Ai chemat pe domnul acela *feng-shui* să vadă ce-i cu casa?

— Da.

May-may luă săpunul şi începu să se frece cu el, dar nu răspunse nimic.

— Şi a făcut sau n-a făcut cercetările lui?

— Da.

Apoi din nou rămase tăcută, cu un aer de drăgălăşenie ce stîrnea furie.

— Şi ce s-a întîmplat?

— Tai-Pan, îmi pare groaznic de rău, dar stăm chiar pe ochiul dragonului şi trebuie să ne mutăm.

— Nu ne mutăm deloc, şi cu asta basta.

May-may îngînă un cîntecel în timp ce termina de săpunit. Se clăti şi apoi se uită la el, privindu-l cu ochii ei mari, şi-i zise blînd:

— Întoarce-te să te frec cu săpun pe spate.

— Dar să ştii că nu ne mutăm, îi spuse el bănuitor.

— Azi după-amiază a venit pe aici Ma-ree şi am avut o discuţie tare plăcută.

— Să ştii că tot nu ne mutăm. Şi cu asta basta!

— Tai-Pan, serios, nu sînt surdă. Te-am auzit fantastic de bine de prima dată. Vrei să te frec pe spate sau nu vrei?

Se întoarse cu spatele şi ea începu să-l săpunească.

— Şi o să ne mutăm, şi cu asta basta. Pentru că aşa a hotărît bătrîna ta mamă, îi spuse ea în cantoneză.

— Ce? făcu el, sucindu-şi puţin gîtul, simţindu-se nespus de bine sub atingerea iscoditoare a degetelor ei, în vreme ce-i masa expert muşchii umerilor.

— Un vechi proverb cantonez: cînd rîndunicile îşi fac cuib, soarele surîde.

— Şi ce vrea să însemne?

— Exact ce spune. May-may se simţi foarte încîntată de sine. E doar un gînd fericit, asta-i tot! Luă apă în pumni şi-i clăti săpunul. Ah Sam, aiii iaaa!

Ah Sam dădu buzna înăuntru cu două prosoape uriaşe. May-may se ridică în picioare şi Ah Sam înfăşură un prosop în jurul ei, cu celălalt aşteptîndu-l pe Struan.

— Spune-i că mă şterg şi singur, Dumnezeule.

May-may îi traduse şi Ah Sam puse jos prosopul, chicoti şi ieşi în fugă afară. Struan ieşi din apă şi May-may îl înfăşură în prosop. Spre mirarea lui băgă de seamă că prosopul era fierbinte.

— Şi de acum încolo i-am spus lui Ah Sam să încingă puţin prosoapele, îl lămuri May-may. Face bine la sănătate.

— E minunat, spuse el şi se şterse.

Deschise uşa şi descoperi că patul fusese făcut, şi hainele lui puse pe birou.

— Mai ai timp ca să te odihneşti puţin, spuse May-may, şi cînd el începu să protesteze, ea îi spuse poruncitor: O să te odihneşti.

Struan se uită la ceas. E timp berechet, se gîndi el, aşa că se săltă pe pat şi se întinse cît era de lung. May-may o chemă cu un deget pe Ah Sam, care veni în baie şi închise uşa în urma ei. Îngenunchind, Ah Sam îi scoase bandajele de la picioare şi le şterse de apă. Pudră picioarele şi înlocui bandajele cu altele curate şi uscate, apoi îi puse alţi papuci noi, brodaţi.

— Sînt atît de frumoase, mamă, îi spuse ea.

— Mulțumesc, Ah Sam, îi zise May-may şi o ciupi cu duioşie pe Ah Sam de obraz. Dar te rog să nu mai spui atîtea despre sculele tatălui nostru.

— Dar n-am zis nimic, am fost doar politicoasă. Şi doar merită tot respectul! Ah Sam îi scoase lui May-may acele din păr şi începu s-o pieptene. De obicei un tată ar fi foarte mîndru să fie lăudat pentru asta. Zău, nu prea îl înțeleg pe tatăl nostru barbar, ba chiar deloc. Nu s-a culcat cu mine niciodată. Sînt chiar atît de groaznică?

— Îți tot spun mereu că tații barbari nu se culcă cu toate femeile din casa lor, îi replică May-may obosită. Uite, nu face el una ca asta. E împotriva religiei lui.

— E un *joss* tare rău, pufni Ah Sam, să ai un astfel de tată, atît de înzestrat, şi religia lui să nu-i dea voie.

May-may rîse, şi-i dădu prosopul.

— Hai, ia-o din loc, guriță mică şi dulce. Într-un ceas să fii gata cu ceaiul, şi dacă întîrzii cumva te bat de te smintesc.

Ah Sam o şterse. May-may se parfumă şi, gîndindu-se tulburată la rochia ei de bal şi la cealaltă surpriză pe care o pregătea, se duse în dormitor.

Liza Brock deschise uşa cabinei şi se duse la cuşetă. Simțea cum de sub braț îi curgea o sudoare rece. Ştia că soarta lui Tess se hotăra acum sau niciodată.

— Hai, cocoş, spuse ea, zgîlțîindu-l din nou pe Brock. A venit vremea să te scoli.

— Lasă-mă naibii în pace.

Brock se întoarse pe partea cealaltă, legănat uşor de un val de maree ce săltase coca navei *White Witch.*

— Am timp berechet să mă îmbrac.

— De juma de ceas numa asta zici. Scoală-te, altfel o să întîrzii.

Brock căscă, se întinse, şi se săltă în capul oaselor în cuşetă.

— Nici soarele n-a scăpătat ca lumea încă, spuse el cu ochii împăienjeniți, uitîndu-se pe hublou afară.

— Acuş vine şi Gorth şi voiai să fii gata mai devreme. Şi mai îs şi catastifele alea peste care trebuie să te uiți împreună cu compradorele tău. Mi-ai zis doar să te trezesc.

— Bine, bine, nu te mai înfierbînta atîta.

Căscă din nou şi se uită la Liza. Avea o rochie nouă, din brocart de un roşu închis, cu o crinolină largă, iar pe dedesubt o groază de jupoane. Îşi strînsese părul într-un coc.

— Arăți tare mişto, spuse el din obişnuință şi se întinse din nou.

Liza începu să se joace cu pălăria imensă din pene pe care o ținea în mînă, apoi o puse jos.

— Să te ajut să te îmbraci, îi spuse ea.

— Ce naiba! Doar ți-am spus că costumul meu cel vechi e foarte bun, explodă el cînd zări pe marginea scaunului un costum nou. Tu crezi că banii curg aşa uşor de-i cheltuieşti ca pe apă chioară?

— Nu, cocoş, aveai nevoie de alte haine noi şi să vezi ce mîndru o să arăți.

Îi întinse corsetul pe care moda îl decretase absolut necesar pentru un bărbat ca să-i facă mijlocul mai arătos. Brock înjură şi se dădu jos din cuşetă. După ce-şi strînse corsetul peste izmenele lungi de lînă, o lăsă bombănind să-l ajute să se îmbrace. Dar cînd se uită în oglindă fu deosebit de încîntat de sine. Cămaşa de dantelă încrețită i se revărsa pe piept, redingota maronie de catifea cu revere brodate cu fir de aur îi venea turnată: foarte lată la umeri şi strînsă pe talie. Nădragii albi stăteau bine strînşi pe el, prinşi în cizmele cu catarame, din piele neagră moale, făcute special pentru seară. Jiletcă oraj brodată, lanț de aur la brîu, breloc.

— Pe cinstea mea, arăți ca regele Angliei, cocoş!

Îşi pieptănă barba şi-şi scoase mîndru pieptul în afară.

— Ei bine, făcu el bosumflat, încercînd să-şi ascundă satisfacția, poa' c-ai avut dreptate! Se întoarse în profil, netezindu-şi catifeaua mai bine pe piept. Poa' că se putea strînge şi mai bine pe pieptul meu, ei, ce zici?

Liza rîse.

— Hai, flăcăule, gata, termină, spuse ea, mai puțin speriată acum. Crez că acul cu rubin o să-ți vină mai bine la cravată decît ăl cu diamant.

El schimbă acele de cravată şi continuă să se admire. Apoi rîse şi el şi o prinse de mijloc, începu să fredoneze un vals şi o sili să facă vreo cîțiva paşi de dans.

— O să fii frumoasa balului, puiule!

Liza se chinui pe moment să arate veselă, dar după ochi Brock putea să vadă că ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întîmplat?

Ea îşi scoase batista, îşi şterse sudoarea de pe față şi se aşează.

— E... ăăă... vorba de Tess.

— E bolnavă?

— Nu, se simte bine. E... ăăă... o iau la bal!

— Ți-ai pierdut mințile?

— I-am făcut şi o rochie... e... ăăă... frumuşică tare, i-am aranjat şi părul, şi-i gata şi te aşteaptă să-i dai încuviințarea înainte...

— Atunci zi-i să se ducă în pat, Dumnezeule! Nu merge la nici un bal, pe Dumnezeu! Doar ştii care-i părerea mea în privința asta! Şi i-ai mai şi făcut rochie, aşa-i? şi ridică mîna s-o plesnească.

— Ascultă-mă doar o clipă şi tu! spuse Liza, voința reuşind să-i stăvilească teama. Întîi ascultă-mă şi tu. Ea şi... Nagrek...

Palma se opri în aer.

— Ce-i cu Nagrek?

— Mare noroc că a murit în noaptea aia. Tess... ăăă... ea... începură să-i curgă lacrimi pe față şiroaie.

— N-am vrut să te supăr, da' ea...

— A rămas grea?

— Nu. Da' am trăit tot într-o teroare toate lunile astea din urmă cîn' tu erai la Canton. Să nu cumva să mă fi înşelat. Da, mulțumesc lu' Dumnezeu, săptămîna trecută i-a venit din nou... Aşa că nu mai e nici o teamă.

— Da' de-acu nu mai e fată mare? o întrebă el îngrozit.

— Ba îi tot fecioară.

Lacrimi îi curgeau pe față.

— Atunci pen' numele lu' Dumnezeu, dacă-i tot fecioară, atunci ce naiba te mai frăsui atît? Ei, Liza! îi spuse el, bătînd-o pe obraz.

Liza ştia că n-ar fi fost niciodată în stare să-i spună că de fapt Tess nu mai era fată mare. Dar îi mulțumi Domnului că-i îngăduise s-o convingă pe fată că tot ce se întîmplase se petrecuse doar în închipuirea ei mai mult şi că rămăsese la fel de curată aşa cum trebuie să fie o fată.

— Aste luni din urmă au fos' groaznice! spuse ea. Groaznice! Da', Tyler, trebuie să ne fie învățătură de minte. M-am chinuit din pricina ta şi pentru că nu vrei să vezi că fata a crescut. Tare m-am chinuit. Nu vezi cîteodată nici pîn' la vîrful nasului! El dădu să o întrerupă, dar ea îl luă cu gura înainte. Tyler, te rog, mă rog de tine tare mult. Doar atît, să o vezi şi tu cum arată şi dacă şi tu crezi că a crescut îndestul, atunci o luăm cu noi, de nu, nu! I-am şi zis că numai tu hotărăşti.

— Unde-i Tess acum?

— În cabina principală.

— Tu rămîi aici.

— Da, cocoş!

Capitolul douăzeci şi unu

Cînd noaptea se înstăpîni de-a binelea asupra Hong Kong-ului, Culum se duse pînă la marginea punții dunetei navei *Thunder Cloud* şi lansă semnalul. Tunul bubui şi o clipă se lăsă o tăcere desăvîrşită asupra întregii flote. Se uită nervos spre mal spre Happy Valley. Emoția lui crescu şi mai mult cînd văzu o clipire de lumină, apoi alta, apoi tot lotul marin nr 8 se transformă într-o mare de lumină în plină mişcare.

Pe mal servitorii îi dădeau zor să aprindă şi celelalte felinare. Sute de felinare fuseseră aranjate în jurul imensului cerc durat din scînduri geluite care formau ringul de dans, iar lumina lor era caldă şi ademenitoare. Mese şi scaune erau aşezate în grupuri frumos aranjate, pe fiecare masă fiind o lampă şi flori aduse de la Macao. Şi mai multe felinare erau înşirate pe frînghii întinse între pari zvelți de bambus plasați lîngă mesele mari puse pe capre, ce gemeau de mîncăruri. Altele erau aranjate deasupra butoaielor cu vinuri franțuzeşti, portugheze, celor cu rom, brandy şi whisky, vinuri seci, bere. Patruzeci de navete de şampanie odihneau la gheață, la îndemînă.

Servitorii mişunau pretutindeni, toți frumos îmbrăcați în uniforme – pantaloni negri şi jachete albe, cozile dansîndu-le pe spate. Toți stăteau sub ascultarea lui Chen Sheng, comprador al Nobilei Case. Avea un pîntece imens, era îmbrăcat cu o robă luxoasă, iar tichia îi era bătută cu pietre scumpe. Catarama de centură era tăiată dintr-o singură bucată de jad alb din cel mai curat, neprețuit, în picioare purta cizme negre de mătase cu nişte tălpi albe. Se aşezase în mijlocul ringului de dans ca un păianjen imens, şi se juca cu cele cîteva fire lungi de păr ce-i crescuseră pe un neg din bărbie. Unul din servitorii săi îi făcea vînt cu un evantai, mişcînd aerul blînd al nopții.

Cînd totul fu rînduit după pofta inimii lui, se ridică cît era de gras şi ridică un braț. Servitorii dădură năvală toți să-şi ocupe locurile, şi rămaseră aşa ca nişte stane de piatră, în vreme ce el făcea ultima inspecție. Încă o mişcare de mînă şi un singur servitor se desprinse din cercul de lumină şi dispăru în întunericul țărmului, cu un fitil aprins în mînă. Deodată izbucni o canonadă monstruoasă de pocnitori care ținu mai multe minute, şi toți cei de pe nave şi de pe țărm dădură fuga să privească. Apoi urmară rachetele şi luminile colorate, la care se adăugară şi mai mult zgomot şi fum, fulgerări de lumini şi iar pocnitori. Şi roți de foc şi vulcani de artificii colorate. Bubuiturile continuară vreme de mai multe minute, răsună un tunet de parcă s-ar fi tras o salvă cu un întreg bord, şi pe cer explodară o sută de rachete de foc. Dîra lor urcă o clipă şi apoi dispăru. După un moment de tăcere tot

cerul explodă în nuanțe de stacojiu, verde, alb şi auriu. Scînteile coborîră majestuos şi se stinseră în mare.

Servitorul aprinse şi ultimul fitil şi o luă la fugă. Pe schelăria imensă de bambus țîşniră flăcări roşii şi verzi, incendiind totul astfel încît se contură flamura Leului şi Dragonului. Imaginea pavilionului străluci mai multe minute şi dispăru într-o imensă explozie, la fel de brusc precum apăruse.

O clipă se făcu beznă deplină, tulburată doar de un vuiet puternic de urale care reverberară în spațiul închis de înălțimile din jur. Cînd ochii se obişnuiră din nou cu întunericul, se văzură din nou luminile ademenitoare ale ringului de dans. Iar peste Hong Kong trecu un val de bucuroasă nerăbdare.

Shevaun scîncea, mai să-şi dea sufletul.

— Nu mai strînge, imploră ea.

Menajera ei apucă mai bine şireturile corsetului şi se propti cu genunchiul în noada fetei.

— Dă aerul afară din plămîni! porunci ea.

Shevaun ascultă, fata mai trase o dată de şireturi şi le legă. Shevaun rămase cu suflarea tăiată.

— Aşa, fetița mea, spuse menajera. Aşa da.

Menajera era o irlandeză mărunțică şi curățică, cu nişte mîini de fier, şi se numea Kathleen O'Rourke. Fusese bonă şi menajeră pentru Shevaun încă de cînd aceasta era în scutece, aşa că o adora acum. Părul închis la culoare îi scotea în relief fața drăguță, ochii surîzători şi gropițele din obraji. Avea treizeci şi opt de ani. Shevaun îşi redobîndi echilibrul sprijinindu-se de scaunul din camera de toaletă şi gemu, abia putînd să respire.

— Am să leşin şi nu mai ajung să văd cum se încheie balul.

Kathleen luă metrul şi măsură talia lui Shevaun.

— Şaptesprezece inci şi jumătate, binecuvântată fie Sfînta Maria!! Şi cînd ai să leşini, draga mea, poți să fii sigură că vei arăta la fel de gingaşă ca un norişor şi toată lumea o să se uite la tine.

Shevaun era îmbrăcată cu pantalonaşi cu volănaşe, în picioare ciorapi de mătase. Corsetul făcut din balene îi prindea şoldurile, îi strîngea cumplit mijlocul şi urca în sus ca să-i susțină sînii şi să-i silească să iasă în evidență.

— Trebuie să mă aşez o clipă, spuse ea sleită.

Kathleen găsi sărurile şi le vîntură pe sub nasul lui Shevaun.

— Aşa, inimioara mea. Cînd o să te vadă muierile alea, ai să vezi că n-ai să mai ai chef să leşini chiar deloc. Binecuvîntată Sfînta Maria, mama lui Iosif, o să fii frumoasa frumoaselor la balul ăsta.

Se auzi un ciocănit puternic la uşă.

— Încă nu eşti gata, Shevaun? strigă Tillman de afară.

— Nu încă, unchiule. Dar nu mai durează mult.

— Ei bine, grăbeşte-te, draga mea. Trebuie să ajungem înaintea Excelenței sale.

Se auzi cum se îndepărtează cu pasul lui de bătrîn. Kathleen chicoti.

— Prostuț omu' ăsta, draga mea inimioară. Habar nu are că o femeie trebuie să-şi pregătească apariția.

Quance îşi puse deoparte paleta de vopsele.

— Asta-i!

— Excelent, Aristotle, îi spuse Robb, şi o ridică pe micuța Karen în brațe să-şi vadă mai bine portretul.

— Nu-i aşa, Karen?

— Aşa arăt eu? spuse Karen dezamăgită. E groaznic.

— E nemuritor, Karen, îi replică Quance, şocat de răspuns; o luă pe fetiță din brațele tatălui ei şi o ținu strîns. Ia uită-te la lumina aceea superbă din obrajii tăi, strălucirea din ochii tăi frumoşi, fericirea care pare să te înconjoare ca un halo. Pe barba lui Alcazabedabra, e la fel de minunat pe cît eşti şi tu.

— Ei bine, catadicsi ea, îl îmbrățişă, iar el o aşează jos, şi fata se uită din nou lung la portret. Cine-i ăla Alcaza... cum ziceai?

— Un prieten de-al meu, îi replică Quance serios. Un prieten bărbos care are grijă de pictori şi de copiii frumoşi.

— E foarte, foarte frumos, interveni şi Sarah, cu o figură calmă. Şi acum întinde-o la culcare, că a trecut de mult vremea să intri în pat.

— E devreme, se bosumflă Karen. Şi mi-ai spus că pot să mai stau pînă pleacă tata.

Quance zîmbi, îşi şterse degetele cu terebentină şi-şi scoase halatul de lucru. Pantalonii mi-i iau mîine de la tine, Robb.

— Da, bun înțeles.

— Ei, şi acum ar cam trebui s-o şterg.

Quance îşi întinse frumos jiletca brodată într-un purpuriu bătător la ochi şi-şi puse pe deasupra redingota din mătase aurie.

— Domnule Quance, eu vă iubesc, spuse Karen. Dumneavoastră sînteți foarte drăguț, cu toate că tabloul e groaznic.

Pictorul rîse, o strînse pe fetiță în brațe şi-şi puse în cap jobenul.

— Robb, te aştept în barca cea mare.

— Karen, de ce nu-l conduci pe domnul Quance să-i arăți drumul? spuse Robb.

— Sigur că da, făcu fata şi porni în paşi de dans spre uşă.

Quance o luă pe urmele ei țanțoş ca un păun.

— Sarah, te simți bine, draga mea? o întrebă Robb grijuliu.

— Nu! îi replică Sarah cu răceală. Dar ce mai contează asta?! Mai bine du-te. O să întîrzii.

— Dacă pot să te ajut cu ceva eu rămîn, îi replică Robb cu un efort.

— Singurul lucru care mă poate ajuta e naşterea copilului, şi apoi nava care să mă ducă spre casă! Sarah îşi dădu plină de țîfnă din ochi o şuviță de păr moale. Şi să scap cît mai departe de insula asta blestemată!

— Nu fii ridicolă! îi spuse el, nefiind în stare să se stăpînească, furia făcîndu-l să încalce hotărîrea de a nu se certa cu ea. Asta nu are nimic de-a face cu Hong Kong-ul.

— De cînd ne-am căpătuit cu Hong Kong-ul n-am avut parte de nimic altceva decît de necazuri, îi aruncă ea. Tu te-ai schimbat, Dirk s-a schimbat şi el, ba şi eu şi Culum. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă aici? Hotărîsem în cele din urmă să plecăm cu toții... apoi am dat faliment. Am fost cu toții speriați de moarte şi am început să ne certăm ca chiorii, iar sărmana Ronalda şi familia lui Dirk au murit. Apoi vine tezaurul ăla şi ne salvează, da' nu, Dirk te vîră la mijloc şi tu eşti destul de slab ca să te descurci, aşa că pînă la urmă juri că ai să rămîi. Culum îl urăşte pe Dirk, Dirk pe Culum, iar tu ca prostul te-ai trezit la mijloc, fără să ai şi tu curajul o dată să iei ce ni se cuvine de drept şi să-i laşi în plata Domnului ca să te bucuri în țară de agoniseală. Niciodată nu mi s-a întîmplat să depăşesc sorocul la naştere, da' acum am trecut de el. Niciodată nu m-am simțit atît de rău, da' acum mă simt ca naiba. Şi dacă vrei să-ți spun şi ziua în care au început toate necazurile noastre, ți-o pot spune: e 26 ianuarie 1841!

— E o prostie, îi replică el, furios că ea reuşise să dea glas gîndurilor care-l chinuiau şi pe el, şi înțelegînd că şi el blestemase în cursul lungilor carturi de noapte ziua aceea. E o superstiție prostească, adăugă el mai mult ca să se convingă pe el decît pe ea. Ciuma a avut loc anul trecut. Banca a fost împinsă spre faliment tot anul trecut. Dar noi n-am aflat vestea decît cînd am ajuns la Hong Kong. Şi nu sînt nici aşa de prost cum crezi tu. Ne trebuie bani, o groază de bani. Şi un an nu

înseamnă nimic, nici aici şi nici acolo. Mă gîndesc la tine, la copii, la copiii lor. Trebuie să mai rămîn. E hotărît aşa.

— Ai luat bilete pentru drumul nostru de întoarcere?

— Nu.

— Atunci am să fiu bucuroasă dacă ai s-o faci de îndată. Eu n-am de gînd să-mi schimb hotărîrea, dacă asta îți trece ție prin minte.

— Nu, Sarah, îi răspunse Robb cu răceală. Nu cred că ai să-ți schimbi tu hotărîrea. Am aşteptat ca să văd cum te simți. Avem la dispoziție o mulțime de nave. După cum foarte bine ştii şi tu.

— Peste o lună din clipa de față am să fiu destul de zdravănă şi atunci...

— N-ai să fii destul de întremată nici atunci, şi plecarea ta atît de pripită poate fi periculoasă. Atît pentru tine, cît şi pentru copil!

— Atunci,poate că mai bine ne însoțeşti chiar tu pînă în țară.

— Nu pot!

— Bineînțeles că nu. Ai lucruri mult mai importante de făcut, izbucni Sarah, lăsîndu-se pradă sentimentelor. Probabil că mai ai o curvă de păgînă care abia aşteaptă.

— Ah, mai bine ți-ai ține fleanca, pentru numele lui Dumnezeu. Doar ți-am spus de o mie de ori...

— Dirk şi-a şi adus una pe insulă. Tu de ce să faci altfel?

— Şi-a adus?

— Nu şi-a adus?

Rămaseră cu privirea țintă unul în ochii celuilalt, urîndu-se.

— Mai bine du-te, îi spuse ea şi se întoarse cu spatele.

Uşa se deschise şi Karen intră dansînd în încăpere. Se aruncă în brațele tatălui ei, apoi alergă la maică-sa şi o prinse în brațe.

— Tăticu' a aranjat cu nava care să ne ducă acasă, iubito! spuse Sarah, simțind cum pruncul o loveşte violent în pîntece, sorocul i se apropia în fine, şi simțea cum o înjunghie o spaimă cu totul nelalocul ei. Anul ăsta facem Crăciunul acasă. Aşa-i că va fi minunat? O să avem şi zăpadă, şi colinde, şi cadouri minunate. Şi Moş Crăciun!

— O, Doamne, îl iubesc pe Moş Crăciun. Dar ce-i aia zăpadă?

— Totu-i alb... copacii şi casele... un fel de ploaie care se face gheață. E foarte frumos, şi magazinele sînt pline de jucării şi alte lucruri minunate! Vocea femeii începu să tremure şi Robb simți în inimă cuțitul temerilor ei. O să fie atît de minunat să te vezi din nou într-un oraş adevărat. Nu într-o... pustietate...

— Ei, eu acum mă duc, făcu Robb chinuit de mîhnire.

O sărută în fugă pe Sarah pe obraz, dar femeia îşi feri abia simțit fața, înfuriindu-l din nou. Robb o strînse pe Karen în brațe şi ieşi.

Mary Sinclair făcu ultimele rectificări coafurii, prinse acolo unde se cuvenea buchețelul de flori de cîmp pe care i-l trimisese Glessing. Rochia ei – din mătase neagră ca smoala, mătase de Shantung, cu crinolina largă şi numai falduri – se purta peste nenumărate jupoane care foşneau la orice mişcare. Avea o tăietură modernă ca să scoată în relief umerii goi şi netezi, sînii plini. Se cercetă în oglindă fără mult interes. Din oglindă o privea un chip ciudat, în ochi se putea citi un fel de frumusețe răzvrătită, obrajii erau lipsiți de culoare. Buzele de un roşu adînc, strălucitor. Mary ştia că niciodată nu arătase mai bine. Oftă şi luă un calendar. Dar ştia că nu mai era nevoie să calculeze din nou zilele. Rezultatul era întotdeauna acelaşi, iar sensul descoperirii care o făcuse în dimineața aceea să urle va fi acelaşi: eşti însărcinată!

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Capitolul douăzeci şi doi

Culum se înclină plin de politețe:

— Bună seara! spuse el aproape mecanic, şi un alt musafir dispăru în mulțimea festivă.

De aproape un ceas stătea lîngă taică-său şi unchiu-său, întîmpinînd politicos musafirii, şi aştepta cu nerăbdare ca ritualul să ia sfîrşit. Privi spre ringul de dans. O căuta mereu pe Mary Sinclair prin mulțimea de umeri goi, rochii multicolore şi uniforme strălucitoare. O clipă se supără cînd o văzu că stă la palavre cu Glessing. Dar, la urma urmei, se gîndi el, nu ai nici un motiv să fii gelos. Mary e cu siguranță cea mai frumoasă femeie de aici şi George are dreptate să se țină în preajma ei. Nu merită să-l condamni deloc.

De fiecare parte a ringului fuseseră ridicate două estrade pentru orchestră, una pentru cea a marinei, cealaltă pentru a armatei. Cînd generalul a aflat că amiralul fusese de acord ca orchestra lui să onoreze serata, făcuse şi el la fel. Acum cînta orchestra armatei, îmbrăcată în uniforma stacojie. Toată lumea ardea de nerăbdare să înceapă dansul, dar trebuiau cu toții să aştepte pînă sosea Longstaff. Şi întîrzia, una dintre prerogativele sale.

Culum se înclină dinaintea altui musafir, apoi a altuia, observînd cu uşurare că şirul nou-sosiților se mai subțiază, îşi aruncă ochii spre țărm, de unde o ghirlandă de lanterne îi conducea pe musafiri de la

bărcile lor spre locul petrecerii, şi văzu cuterul lui Longstaff ajungînd la mal. Longstaff, arhiducele şi amiralul fură ajutaţi să coboare. Bun, îi trecu lui Culum prin minte. De acum nu mai durează mult. Din nou privirea îi rătăci spre ring şi de data asta îşi opri ochii asupra Manoelitei de Vargas. Şi ea îl ţintuia cu privirea pe deasupra evantaiului. Era deosebit de frumoasă, cu o piele foarte albă, ochi întunecaţi, părul negru prins într-o mantilla. Culum zîmbi şi se înclină uşor. Ochii fetei se plecară sfios, evantaiul flutură, ea se întoarse şi se depărtă. Culum îşi promise să o invite la cel puţin un dans.

Îşi scutură un fir de praf imaginar de pe revere, conştient că era îmbrăcat după ultima modă din Anglia, cu mult înaintea multora aflaţi acolo în seara aceea. Haina de un albastru ca cerul, cu revere de mătase de un albastru închis, strînsă pe talie, lărgindu-se brusc pe coapse. Pantalonii de un albastru deschis, mulaţi pe el, erau vîrîţi în cizme moi din piele neagră. Părul ondulat pe după urechi şi căzînd în bucle peste gulerul înalt, scrobit. Croitorul lui Robb făcuse o treabă demnă de laudă, se gîndi el. Şi atît de ieftin. Ei, cu o sută cincizeci de guinee pe lună îşi putea îngădui să-şi facă duzini de costume ca ăsta şi cizme. Viaţa e minunată.

Se înclină în momentul în care un alt grup de invitaţi trecu prin faţa lui, lăsînd în urma lui o dîră grea de sudoare străveche acoperită de parfum. Ciudat, îşi spuse el. Acum era în stare să-i adulmece pe ceilalţi şi aceştia cam puteau. Era mirat că nu băgase de seamă asta mai înainte. Fără îndoială, acum se simţea mai bine ca oricînd, mult mai bine de cînd făcea cîte o baie zilnic şi-şi schimba şi hainele totodată. Tai-Panul a avut dreptate.

Îşi urmări cu privirea tatăl, care era prins într-o discuţie aprinsă cu Morley Skinner. Culum era conştient că oamenii nu-l slăbeau din priviri, iar chipul lui exprima duşmănie. În ceea ce-i privea pe musafirii aceştia, nu exista nici un semn că ostilitatea dintre tată şi fiu s-ar fi atenuat. De fapt chiar se adîncise, transformîndu-se într-o politeţe rece. De cînd începuseră jocul acesta, Culum băgase de seamă că-i venea tot mai uşor să-şi joace în public rolul mincinos. Culum, fii cinstit cu tine, îşi spuse el. Recunoaşte că de-acum nu-l mai idolatrizezi. Încă îl respecţi... dar ştii bine că e un eretic, bărbat adulter şi poate avea o primejdioasă influenţă asupra ta. Aşa că acum nu te mai prefaci... ci chiar simţi răceală faţă de el. Răceală şi precauţie.

— Haide, Culum, flăcăule, îi şopti Robb stînjenit.

— Ce spui, unchiule?

— A, nimic. Doar că în seara asta e sărbătoare.

— Da, aşa-i.

Culum citi expresia de îngrijorare din privirile lui Robb, dar nu spuse nimic şi se întoarse din nou să-şi salute invitaţii şi să o urmărească pe Mary şi din cînd în cînd să-i arunce o privire Manoelitei. Hotărî în sinea lui să nu-i mai spună lui Robb ce se petrecuse între el şi Tai-Pan pe vîrful muntelui.

— Încă nu l-aţi cunoscut pe nepotul meu Culum, îl auzi el pe Robb spunînd cuiva. Culum, ţi-o prezint pe domnişoara Tess Brock.

Culum se întoarse. Inima i se zvîrcoli şi el se îndrăgosti pe loc. Tess tocmai îi făcea o plecăciune. De la mijloc în jos, rochia i se înfoia imens, faldurile brocartului de mătase albă fiind înghiţite de cascada nenumăratelor jupoane ce ieşeau de dedesubtul tivurilor ca o spumă. Părea să aibă un mijlocel neînchipuit de mic sub pieptarul cu decolteu adînc ce-i scotea în evidenţă bustul. Părul blond îi cădea în bucle moi pe umerii goi. Culum văzu nişte ochi albaştri şi o gură ademenitoare. Iar ea se uita la el cu aceeaşi intensitate cu care se uita el la ea.

— Sînt onorat să vă întîlnesc, se auzi el îngăimînd cu o voce pe care nu şi-o recunoştea. Poate îmi puteţi face cinstea primului dans.

— Mulţumesc, domnule Struan, o auzi el spunînd cu glăsciorul ei ca un clopoţel, şi apoi dispăru.

Liza urmărise scena foarte atentă. Văzuse expresia de pe faţa lui Culum ca şi privirea lui Tess. O, Doamne, dă să se întîmple şi asta, îngăduie, se rugă ea în vreme ce mergea în urma lui Brock prin sală.

— Eu nici n-am mai recunoscut-o pe micuţa Tess. Tu da? îi spuse Struan lui Robb.

Şi el băgase de seamă schimbul de priviri dintre feciorul lui şi fata lui Brock, şi mintea lui şi începu să cîntărească avantajele şi pericolele inerente în cazul unei căsătorii între Culum şi Tess. Doamne Isuse Cristoase!

— Nu. Uită-te la Brock. Plesneşte de mîndrie.

— Da.

— Şi uită-te şi la Mary. Niciodată nu mi-am putut închipui că poate fi atît de... năucitoare.

— Da.

Struan o urmări o vreme cu privirea pe Mary. Rochia neagră îi scotea în evidenţă paloarea luminoasă şi eterică a pielii. Apoi o cercetă pe Manoelita. Şi din nou se întoarse la Tess. Tocmai îi zîmbea lui Culum, care-i răspundea în acelaşi fel, uitînd de toate. Doamne Dumnezeule, se gîndi el. Culum Struan şi Tess Brock.

— Fir-ar să fii, Shakespeare! exclamă el fără să vrea.

— Ce-i, Dirk?

— Nimic. Aş zice că Mary e în cursa pentru premiu.

— Dar nu e de aceeaşi clasă cu cealaltă, Dumnezeule, spuse Quance, în timp ce trecea pe lîngă el făcîndu-i cu ochiul. Nu se compară cu Manoelita de Vargas.

— Sau Shevaun, pun pariu! îi replică Struan, cînd o să binevoiască ea să ne onoreze cu prezența.

— Ah, delicioasa domnişoară Tillman. Aud că nu poartă nimic altceva pe ea decît nişte pantalonaşi şi un voal foarte subțire. Nimic altceva! Ei, imense sfere ale lui Jupiter!

— Ah, Aristotle, îl acostă Jeff Cooper, îndreptîndu-se spre ei. Pot să-ți spun două vorbe? E vorba de comanda unui tablou.

— Doamne, binecuvîntează minunea sufletului meu! Nu mai pricep ce i-a apucat pe toți, începu Quance bănuitor. Toată ziua n-am avut parte decît de comenzi.

— Cu toții am priceput aşa deodată perfecțiunea artei dumitale, îi replică Cooper iute.

— Şi cam venise timpul şi pentru asta, Dumnezeule, ăsta-i adevărul adevărat şi nemuritor. Prețurile au cam urcat la mine. Cincizeci de guinee.

— Hai să discutăm problema lîngă o sticlă de şampanie, ce zici? Cooper îi făcu pe furiş cu ochiul lui Struan peste capul lui Quance şi-l pilotă pe mărunțel în altă parte.

Struan rîse. Dăduse cuvîntul de ordine ca toată lumea să aibă grijă ca Quance să nu aibă o clipă de răgaz, departe de limbile flecare, pînă în clipa cînd îşi încheia menirea de jurat... Iar pe Maureen Quance o izolase efectiv la bordul navei celei mici, îndepărtînd toate bărcile. În clipa aceea apărură în lumina ringului Longstaff, arhiducele şi amiralul. Se auzi un duruit de tobe şi toată lumea se ridică în picioare cînd orchestrele intonară „Dumnezeu să o păzească pe regină". Apoi, cam şchiopătînd, intonară imnul național al Rusiei, iar în cele din urmă „Condu Marea Britanie". Izbucniră aplauze.

— Domnule Struan, un gest foarte atent din partea dumneavoastră, îi spuse Sergheiev.

— Înălțimea voastră, plăcerea a fost a noastră. Vrem să vă simțiți la fel ca acasă.

Struan ştia că toți ochii erau îndreptați asupra lor, la fel de bine cum ştia că îşi alesese costumul cu multă înțelepciune. Spre deosebire de toți ceilalți, se îmbrăcase în negru, de sus pînă jos afară de o panglică mică verde cu care îşi legase părul lung la ceafă.

— Poate că veți avea plăcerea să deschideți primul dans?

— Aş fi foarte onorat, dar tare mi-e teamă că nu am făcut cunoştință cu nici una dintre doamne.

Sergheiev purta o impresionantă uniformă de cazac, cu pelerina aruncată elegant pe umăr, şi o sabie de ceremonie prinsă într-o cingătoare bătută în pietre scumpe. Doi servitori în livrea aşteptau supuşi ordinele sale.

— Se poate uşor repara acest inconvenient, îi replică Struan vesel. Poate că ne veți face cinstea să alegeți. Voi fi încîntat să fac prezentările de rigoare.

— Ar fi foarte nepoliticos din partea mea. Poate că mai bine ar fi să hotărîți dumneavoastră cine să-mi facă această onoare.

— Şi să mă aleg cu ochii scoşi? Bine atunci.

Struan se întoarse şi porni să parcurgă ringul. Manoelita ar fi cea mai bună alegere. Asta ar onora imens şi i-ar face o nespusă plăcere societății portughezilor pe care şi Nobila Casă şi toți ceilalți negustori se bazează fără şovăire şi de unde îşi procură funcționari, contabili, magazioneri – adică îi furnizează pe toți cei care fac companiile să funcționeze. Mary Sinclair ar fi o alegere aproape la fel de bună, pentru că în seara asta arăta ciudat de interesantă, cea mai frumoasă femeie din sală. Dar prin alegerea ei nu era nimic de cîştigat, doar sprijinul lui Glessing. Struan băgase şi el de seamă cît de îndatoritor se învîrtea Glessing în jurul ei. De cînd ajunsese căpitan al portului, situația şi influența lui crescuseră considerabil. Şi ar fi un aliat foarte util.

Struan văzu cum ochii Manoelitei se fac şi mai mari, iar lui Mary Sinclair i se tăie suflarea cînd el porni înspre ele. Dar el se opri în fața lui Brock.

— Tyler, cu permisiunea ta, poate că Tess ar fi dispusă să deschidă primul dans împreună cu arhiducele?

Struan fu încîntat de uluirea pe care vorbele lui o stîrniră. Brock dădu din cap afirmativ, şi se înroşi tot de mîndrie. Liza era în extaz. Tess roşi, mai-mai să leşine. Iar Culum îşi blestemă şi-şi urî tatăl, şi-l binecuvîntă pentru că-i făcuse această cinste lui Tess. Şi toți negustorii se întrebară dacă Tai-Panul era pe cale să încheie pace cu Brock. Şi dacă era aşa, atunci în ce scop?

— Nu pot să cred una ca asta, făcu Glessing.

— Mda, încuviință Cooper îngrijorat, ştiind bine că o înțelegere între Brock şi Struan nu va fi spre folosul lui. Nu prea se leagă.

— Ba se leagă foarte bine, interveni Mary. Ea e cea mai tînără şi merită această onoare.

— Aici la mijloc e mult mai mult decît atît, domnişoară Sinclair, spuse Glessing. Tai-Panul nu face nimic doar aşa, fără motiv. Probabil că speră că fata o să alunece şi o să-şi rupă un picior, sau aşa ceva. Îl urăşte pe Brock.

— Domnule căpitan Glessing, cred că nu e un gînd frumos, îi replică Mary tăioasă.

— Da, aşa-i, şi îmi cer scuze pentru că am spus cu voce tare ceea ce gîndeşte toată lumea! Glessing regretă prostia pe care o făcuse, trebuia să fi bănuit că atîta inocență neprihănită nu putea decît să sară în apărarea acelui diavol. M-am supărat numai pentru că sînteți cea mai frumoasă femeie aici de față şi ați fi meritat fără îndoială această onoare.

— Eşti foarte amabil, dar nu mai trebuie să socoteşti că Tai-Panul cînd face ceva o face numai din răutate. Nu e adevărat!

— Aveți dreptate, eu am greşit, îi răspunse Glessing. Poate că... că-mi veți îngădui mie primul dans... şi apoi să vă conduc la masă. Atunci am să fiu convins că am fost iertat.

De mai bine de un an de zile ea îl cîntărise pe George Glessing ca pe un eventual soț. Îi plăcea de el, dar nu-l iubea. Dar acum totul se dusese de rîpă, îi trecu ei prin minte.

— Mulțumesc, îi spuse ea, îşi plecă ochii în pămînt şi-şi flutură evantaiul. Numai dacă-mi promiți să fii mai... mai blînd.

— Promit! sări Glessing fericit.

Struan o conduse pe Tess pe ring.

— Fetițo, ştii să dansezi vals?

Fata încuviință dînd din cap, încercînd să nu se uite spre Culum.

— Îmi îngăduiți să v-o prezint pe domnişoara Tess Brock, Înălțimea voastră? Arhiducele Alexei Sergheiev.

Tess rămase paralizată, cu genunchii tremurînd. Dar gîndul la Culum, felul cum o privise o făcură să-şi redobândească încrederea şi echilibrul.

— Sînt onorată, Înălțimea voastră, spuse ea, făcînd o reverență.

Arhiducele se înclină şi el şi-i sărută curtenitor mîna.

— Onoarea e pentru mine, domnişoară Brock.

— Ați avut o călătorie plăcută? întrebă ea, făcîndu-şi vînt cu evantaiul.

— Sigur, mulțumesc, îi spuse el şi se întoarse spre Struan. Toate tinerele englezoaice sînt atît de frumoase!

Nici n-apucă el bine să-şi termine fraza cînd Shevaun apăru unduindu-se în lumină la brațul lui Tillman. Rochia ei era o spumă de

voaluri verzui, crinolina imensă, ca un clopot. Partea din afară a crinolinei ajungea pînă la genunchi pentru a da mai multă mişcare duzinei de falduri ale jupoanelor de culoarea smaraldului care cădeau în cascade. Purta mănuşi lungi verzui, iar în părul roşu se legănau nişte pene de pasărea paradisului. Şi, incredibil, corsajul nu avea nici un fel de bretele de susținere.

— Îmi pare rău că am întîrziat, Excelența voastră, domnule Struan, spuse ea, făcînd o reverență în tăcerea care se lăsase. Dar tocmai cînd plecam mi s-a rupt o cataramă de la pantof.

Longstaff se strădui să nu-i mai alunece ochii spre decolteul ei, întrebîndu-se ca toți ceilalți cum naiba de rochia aceea stătea pe ea fără nici un fel de bretele şi dacă nu cumva la un moment dat nu va cădea singură.

— Shevaun, întotdeauna ştii să-ți alegi perfect momentul! spuse Longstaff şi se întoarse spre Sergheiev. Să vă prezint pe domnişoara Shevaun Tillman din America. A, da, şi pe domnul Tillman. Înălțimea sa, arhiducele Alexei Sergheiev.

Rămînînd uitată de toată lumea, Tess o văzu pe Shevaun cum face iar o reverență, şi o urî pentru că-i răpise momentul de glorie. Era pentru prima oară cînd simțea gelozie față de o altă femeie. Şi tot pentru prima dată se gîndi la sine ca la o femeie şi nu ca la o fetiță.

— Ce minunată rochie, domnişoară Tillman, spuse ea mieros. Ați făcut-o singură?

Ochii lui Shevaun aruncară fulgere, dar îi răspunse la fel de dulce:

— O, nu, draga mea, eu nu sînt la fel de talentată ca dumneata, din păcate.

Tu, curvă de cățea cu gură de canal!

— Shevaun, poate că-mi oferi onoarea primului dans? spuse Longstaff.

— Încîntată, Excelență.

Era exaltată de invidia şi gelozia pe care simțea că le stîrnise.

— Totul e atît de frumos, Tai-Pan! şi-i zîmbi lui Struan.

— A, mulțumesc.

Se întoarse şi-i făcu semn dirijorului orchestrei marinei. Bagheta se lăsă şi se auziră primele acorduri tulburătoare ale unui vals vienez. Deşi toată lumea se încrunta cînd auzea de vals, acesta ajunsese cel mai popular dans. Arhiducele o conduse pe Tess în mijlocul ringului, iar Shevaun se rugă ca Tess să se împiedice de propria-i rochie şi să cadă; sau şi mai bine să danseze ca o mătură. Dar Tess plutea ca o frunză. Longstaff o conduse pe Shevaun pe ring. În vreme ce se rotea cu o

minunată grație, băgă de seamă că Struan se îndreptase spre o frumoasă portugheză cu ochi negri pe care nu o mai văzuse înainte şi simți că o cuprinde furia. Dar la următoarea piruetă, Shevaun observă că Struan o condusese pe Liza Brock pe ring şi prin minte îi trecu: Ah, Tai-Pan, deştept bărbat mai eşti. Apoi dădu cu ochii de Tess şi arhiduce ocupînd mijlocul ringului şi atunci îl conduse şi ea într-acolo pe Longstaff care dansa foarte bine şi el, fără să-l lase să bănuiască măcar că era condus.

Culum stătea pe margine şi privea. Luase o sticlă de şampanie şi dădu pe gît băutura fără să-i simtă gustul, apoi se trezi făcînd o plecăciune dinaintea lui Tess şi invitînd-o pentru al doilea dans. Nici nu băgă de seamă încruntătura lui Brock şi nici manevra Lizei de a-i abate atenția de la ei. Sau brusca curiozitate a lui Gorth. Urmară apoi valsuri, polci şi dansuri scoțiene şi galopuri. La încheierea fiecărui dans, Shevaun era înconjurată din toate părțile, cum de fapt era şi Manoelita, dar cu mai multă prudență. Culum dansa acum al treilea dans cu Tess, iar convenienţele sociale nu îngăduiau mai mult de patru dansuri împreună într-o seară. La ultimul dans înainte de servirea cinei, Struan îşi croi drum prin cercul care o asalta pe Shevaun,

— Domnilor, spuse el cu o hotărîre care nu accepta discuții, îmi pare rău, dar acest dans e de drept al gazdei.

Bărbații mîrîiră, dar îi îngăduiră să le-o răpească. Nici nu mai aşteptă să înceapă primele acorduri ale muzicii şi o conduse pe ring. Jeff Cooper îi urmărea cu gelozie. Fusese de fapt dansul promis lui.

— Arată bine împreună, îi spuse el lui Tillman.

— Da. De ce nu-i faci curte mai hotărât? Doar ştii părerile mele şi pe ale fratelui meu.

— E timp destul.

— Nu acum, cînd Shevaun e încă nemăritată.

Ochii lui Cooper se îngustară.

— Ai încuraja o astfel de căsătorie?

— Bineînțeles că nu. Dar mi se pare că e cît se poate de clar că Shevaun e îndrăgostită de omul ăsta! După care Tillman adăugă morocănos: A cam venit vremea să se aşeze la casa ei. De cînd a venit încoace n-am avut parte decît de necazuri şi m-am săturat să mai fiu cîinele ei de pază. Eu ştiu care sînt sentimentele tale, aşa că cere-i în mod oficial mîna şi să încheiem povestea asta.

— Nu, pînă cînd nu sînt sigur că e dispusă să mă accepte... şi să fie încîntată de propunere... prin buna ei voie. Doar nu e o sclavă care să fie cumpărată şi vîndută.

— De acord. Dar e femeie, minoră pe deasupra, şi va face ceea ce tatăl ei şi cu mine socotim a fi în cea mai mare măsură in interesul ei. Jeff, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar nu aprob atitudinea ta. E ca şi cum ai căuta-o cu lumînarea.

Cooper nu-i răspunse. Se uită lung la Shevaun, simțind o durere în vintre.

— Sînt o pereche perfectă, spuse Mary, dorind cu disperare să fie în locul lui Shevaun.

Şi în clipa aceea se simți deodată murdărită din cauza vieții ei secrete, a copilului, a lui Glessing. În seara aceea fusese atît de tandru, tandru şi viril, şi mai ales foarte englez şi foarte curat. Şi aproape că-i dădură lacrimile gîndindu-se la dragostea ei zadarnică pentru Tai-Pan.

— Aşa e, îi răspunse Glessing. Dar dacă mai exista dreptate pe lumea asta, dumneavoastră veți cîştiga premiul, domnişoară Sinclair.

Fata reuşi să zîmbească silit, şi încercă să se gîndească oare al cui putea fi copilul... deşi asta oricum nu mai conta, pentru că oricum acest tată era chinez. Să dai naştere unui bastard chinez! Înainte de a se întîmpla una ca asta eu voi fi moartă! îşi promise ea. Încă două-trei luni şi după aceea se va vedea. Dar n-am să ajung eu să văd sila şi reproşurile zugrăvindu-se pe fețele celorlalți. Şi lacrimile îi înrourară ochii.

— Ei, ei, Mary, spuse Glessing, atingîndu-i plin de dragoste mîna. Nu trebuie să plîngi doar pentru că ți-am făcut un compliment. Eşti într-adevăr cea mai minunată ființă de aici... cea mai minunată pe care am văzut-o eu vreodată. Ăsta-i adevărul adevărat.

Ea îşi şterse lacrimile, ascunzîndu-se în spatele evantaiului. Şi prin ceața aceea plină de groază care părea s-o înconjoare văzu deodată chipul lui May-may. Ar putea May-may s-o ajute? Poate că chinezii aveau tot felul de leacuri pentru a lepăda un copil. Dar asta ar însemna crimă. Crimă! Nu, e vorba doar de trupul meu, şi Dumnezeu nu există, şi dacă voi avea copilul ăsta voi fi blestemată.

— Iartă-mă, dragă George, spuse ea, mai împăcată cu sine acum cînd se hotărîse şi ştia ce are de făcut. Am avut o secundă senzația că o să leşin.

— Acum te simți mai bine?

— A, sigur!

Glessing radia de fericire şi de dragoste protectoare. Sărmana fată gingaşă, se gîndi el. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, şi acel cineva sînt eu. Numai eu!

Struan se opri chiar în mijlocul ringului.

— Tocmai mă întrebam, Tai-Pan, cînd o să-mi faci şi mie onoarea asta! Shevaun radia parşivenie.

— Acest dans e în onoarea ta, Shevaun, îi spuse el de-a dreptul.

Şi răsună prima măsură a celei mai tulburătoare dintre toate melodiile de pe pămînt. Cancan. Un dans sălbatic, comic, scandalos, ce obliga dansatorii să salte sus picioarele, dans care ajunsese la modă la Paris prin anii '30, luase cu asalt capitalele Europei, dar în cercurile înalte fusese interzis, ca fiind imoral.

— Tai-Pan, exclamă fata uluită.

— L-am mituit eu pe dirijor, îi şopti Struan.

Fata ezită, dar simţind asupra ei toate acele priviri scandalizate, prinse fără mofturi mîinile lui Struan, ritmul muzicii biciuindu-i nervii.

— Bănui că n-o să ne trezim că rămîi fără rochie! spuse el.

— Bănui că în cazul ăsta o să ai grijă să mă aperi, nu?

Şi începură să arunce picioarele în aer. Shevaun se desprinse din braţele lui Struan, îşi săltă fustele, picioarele zvîcniră în sus de i se zăriră pantalonaşii. Izbucni subit un chiot vesel cînd bărbaţii se repeziră să-şi aleagă partenerele. Acum toţi dansau şi-şi azvîrleau picioarele în aer, dominaţi de ritmul molipsitor, ademenitor. Muzica îi înnebuni. Pe toţi.

Cînd se încheie, izbucniră aplauze sălbatice şi urlete care cereau un bis şi orchestra începu din nou. Mary uită de sarcină şi Glessing se hotărî ca în seara aceea să solicite... să ceară... Dumnezeule mare... să-l roage pe Horatio să le binecuvînteze căsătoria. Dansatorii continuară să se învîrtă, să arunce din picioare, să strige de bucurie, să gîfîie, şi apoi totul se termină. Tinerii îi înconjurară pe Shevaun şi Struan, îi mulţumiră lui, o felicitară pe ea. Shevaun îl apucase posesivă de braţ, îşi făcea vînt cu evantaiul, imens de încîntată de sine. Struan îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se simţi foarte bucuros că cele două isprăvi puse de la cale ieşiseră bine: Tess şi cancanul.

Toţi se întoarseră la locurile lor, servitorii începură să apară cu tăvi cu mîncare. Somon afumat şi jambon afumat, apoi peşte şi stridii şi scoici şi cîrnaţi. Fructe proaspete pe care Chen Sheng le coborîse de pe o lorce ce întreprinsese o periculoasă călătorie pînă la Manila. Hălci de carne proaspătă de vită cumpărate de la marină şi care acum se perpeleau înfipte în grătare pe focuri. Purcei de lapte. Răcituri în gelatină îndulcită.

— Pe viaţa mea, exclamă Sergheiev, de ani de zile n-am mai văzut atîta mîncare şi nu m-am mai distrat atît de bine, domnule Struan.

— Bineînțeles, înălțimea voastră, spuse Shevaun, ridicînd o sprînceană, pentru Nobila Casă e ceva cît se poate de obişnuit.

Struan rîse laolaltă cu toți ceilalți şi se aşează în capul mesei. La dreapta lui stătea Sergheiev, Longstaff la stînga, Shevaun lîngă arhiduce, Mary Sinclair lîngă Longstaff, Glessing alături de ea, gata să-i împlinească orice dorință. La aceeaşi masă mai erau Horatio, Aristotle, Manoelita şi amiralul. Apoi Brock şi Liza, şi Jeff Cooper. Robb şi Culum oficiau în calitate de gazde la mesele lor.

Struan îi aruncă o privire lui Aristotle şi se întrebă cum de reuşise el să-l convingă pe Vargas pentru a-i îngădui Manoelitei să-i fie parteneră de masă. Dumnezeule, mare, îi trecu lui prin minte, nu cumva tocmai Manoelita e cea care-i pozează pentru tabloul acela?

— Cancanul, începu Longstaff să vorbească, p'onoarea mea, un joc drăcesc, periculos, Tai-Pan.

— Excelență, nu atunci cînd e vorba de atîția oameni moderni. Se pare că toată lumea s-a distrat cu dansul acesta foarte tare.

— Dar dacă domnişoara Tillman nu ar fi avut inițiativa, interveni Sergheiev, mă îndoiesc că cineva dintre noi ar fi avut atîta curaj.

— Ce altceva putea face un biet trup, Înălțimea voastră? replică Shevaun. În joc era onoarea! Se întoarse spre Struan. Tai-Pan, ai pus la cale o treabă foarte obraznică.

— Da, răspunse el. Dacă mă iertați o clipă, am să mă duc să văd dacă şi ceilalți invitați ai mei se bucură de toată atenția.

Porni printre mese, salutînd pe toată lumea. Cînd ajunse la masa lui Culum, se lăsă tăcere şi Culum ridică privirea.

— Totu-i în regulă, Culum?

— Da, mulțumesc.

Culum se arătă de o perfectă politețe, lipsită de orice căldură. Gorth, care stătea în fața lui Tess, la masa lui Culum rîse neauzit. Struan se îndepărtă.

După ce se încheie masa, doamnele se retraseră în cortul cel mare ce fusese ridicat special pentru ele alături de celălalt. Bărbații se strînseră în jurul meselor, îşi aprinseră trabucurile şi gustară vinul de Porto, bucuroşi că sînt numai ei singuri, cel puțin o vreme. Se tolăniră confortabil şi discutară prețul în creştere al mirodeniilor şi al spațiilor de transport. Toată lumea hotărî că Shevaun era cea care avea să cîştige, dar Aristotle nu părea convins de asta

— Dacă nu-i acorzi ei premiul, o să te ucidă, îi spuse Robb.

— Ah, Robb, micuțule nevinovat! îi replică Aristotle. Toți ați rămas vrăjiți de țîțele ei... e drept, sînt impresionante... dar întrecerea asta e pentru cea mai bine îmbrăcată, nu pentru cea mai bine... dezbrăcată!

— Dar are o rochie minunată. Cea mai minunată, sigur!

— Sărmane, încă nu ai reuşit să ai priceperea ochiului unui pictor – sau răspunderea unei alegeri istorice.

Sorții lui Shevaun cîştigară şi alți aderenți. Mary era şi ea favorită. Manoelita îşi dobîndi şi ea partizanii ei.

— Tu pe cine susții, Culum? îl întrebă Horatio.

— Pe domnişoara Sinclair, bineînțeles, îi răspunse Culum plin de tact, deşi în ceea ce-l privea nu exista decît o singură ființă demnă de a fi omagiată.

— Eşti foarte drăguț, îi răspunse Horatio, şi se întoarse cînd îl auzi pe Mauss strigîndu-l. Scuză-mă o clipă.

Culum se aşeză la o masă, bucuros să rămînă singur cu gîndurile lui. Tess Brock. Ce nume minunat! Şi ce frumoasă e! Ce femeie atrăgătoare! îl văzu pe Gorth îndreptîndu-se spre el.

— Struan, pot să-ți şoptesc o vorbuliță la ureche?

— Bineînțeles. Nu vrei să stai jos? încercă Culum să-şi ascundă stînjeneala.

— Mulțam frumos.

Gorth se aşează. Îşi puse mîinile imense pe tăblia mesei.

— Mai bine s-o iau de-a dreptul. Io doar aşa ştiu. E vorba de tac-tu şi de tata. Îs duşmani, asta-i, ce să-i faci, n-ai ce-i face. Noi, tu şi cu mine, n-avem ce ne amesteca. Da' numai fincă ei îs duşmani, nu-i musai să fim şi noi. Cel puțin pe mine aşa mă bate gîndu'. China-i îndestul de mare şi pen' tine şi pen' mine. Ne încape p-amîndoi. Cel puțin aşa mă bate pe mine gîndu'. Mi s-a făcut o greață de moarte cîn' îi văd cît de prosteşte se poartă unu' cu altu'. Ca şi atunci cînd cu gorganu'. Amîndoi ar fi fost în stare să-şi primejduiască şi casă şi tot numai să-şi cinstească ei obazu'... De nu sîntem cu băgare de seamă, o să ajungem să ne tîrască şi pe noi în cearta lor şi să fim duşmani, noi ăştia doi, deşi n-avem nimic de împărțit. Ce gîndeşte tac-tu, ce are-n minte taică-mio e treaba lor. Noi doi s-o luăm cinstit de la capăt. Fără ascunzişuri. Poa' ajungem şi prietenari, cine ştie! Da' pe mine mă bate gîndu' că n-ar fi creştineşte ca noi doi să ne duşmănim din cauza alor taică-mio şi tac-tu. Ce zici?

— De acord, ii replică Culum, uluit de această ofertă de prietenie.

— Io nu zic că taică-mio nu are dreptate şi are tac-tu. Zic doar că noi, ca doi bărbați ce suntem, să ne ducem viața aşa cum socotim noi,

cît mai bine! şi faţa brutală a lui Gorth se încreţi într-un zîmbet. Flăcăule, pari cam descumpănit de-a binelea!

— Iartă-mă. Ştii... mi-ar plăcea să fim prieteni. Dar nu m-am aşteptat niciodată ca tu... ca tu să fii atît de descuiat la minte.

— Ei, vezi! Asta-i şi părerea mea, pe Dumnezeu de nu. Noi n-am schimbat nici măcar două vorbe în toată viaţa noastră, da' mi se părea mie că trebuie să te urăsc pînă-n măduva oaselor. Caraghios, nu?

— Aşa-i.

— N-o să fie chiar aşa de uşor ceea ce probăluim noi acum. Şi ţine minte că noi am avut parte de cu totul altă viaţă, tu şi io. Io mi-am făcut şcoala pe o navă. La zece ani eram marinar. Aşa că să nu iei în seamă purtările mele şi cum vorbesc. Da' chiar şi aşa io ştiu mai multe despre tainele comerţului cu China decît mulţi alţii şi îs şi cel mai bun marinar în apele astea. Poa'-n afară de taică-mio şi ticălosul ăla de Orlov.

— Orlov e chiar atît de bun?

— Da. Amărîtul ăla a avut un rechin drept părinte şi a fost alăptat de o vrăjitoare a mării! Gorth luă puţină sare vărsată pe masă şi o aruncă peste umăr plătind tribut superstiţiei. Amărîtul ăla îmi dă fiori.

— Şi mie, fu de acord Culum.

Gorth rămase o clipă tăcut apoi spuse:

— S-ar putea ca tac-tu şi taică-mio să nu se prea bucure că sîntem prieteni.

— Da, aşa cred şi eu.

— Struan, io ţ-o spun verde. Mie Tess mi-a şoptit în seara asta că ar cam fi vremea să stăm şi noi de vorba între patru ochi. Aşa că nu mie mi-a venit ideea prima dată. Să vorbim între patru ochi. Da-mi pare bine că am făcut-o. Ei ce zici? Hai să încercăm şi asta, ei? Uite, bate laba!

Culum strînse bucuros mîna întinsă.

Glessing bătea ringul într-o parte şi-n alta, nervos, bînd brandy şi aşteptînd nerăbdător momentul. Era tocmai pe punctul de a interveni în discuţia dintre Horatio şi Culum cînd Mauss îl chemă. Şi de ce eşti mă rog, atît de nervos? se întrebă el singur. Nu sînt. Doar nerăbdător să discutăm odată lucrurile şi să terminăm. Pe Zeus, Mary e năucitoare. Absolut năucitoare.

— Iartă-mă, domnule căpitan Glessing, îi spuse maiorul Turnbull fără nici un fel de altă introducere, îndreptîndu-se spre el.

Maiorul era un bărbat îngrijit, chiar meticulos în privinţa asta, cu ochi cenuşii, care-şi luase foarte în serios numirea de magistrat principal al Hong Kong-ului.

— Frumoasă petrecere, da?

— Da.

— Cred că acum e momentul, dacă mai socoteşti nimerit. Excelența sa e singur. Ar fi bine să-l prindem acum că avem prilejul.

— În regulă.

Glessing îşi aranjă mecanic centura sabiei şi-l urmă pe Turnbull printre mese pînă reuşiră să-l intercepteze pe Longstaff.

— Ne puteți acorda un moment, Excelență? îi spuse Turnbull.

— Bineînțeles.

— Îmi pare rău că sînt nevoit să aduc în discuție probleme oficiale la o astfel de petrecere, dar a intervenit ceva important. Una dintre fregatele noastre aflate în patrulare a prins o bandă de piraţi ticăloşi.

— Excelent. E vorba de un caz limpede, prinşi asupra faptului?

— Da, Excelența voastră. Nava de război i-a prins pe ticăloşi în partea de sud, în largul satului Aberdeen. Tocmai jefuiau o joncă. Omorîseră tot echipajul.

— Porci blestemați! exclamă Longstaff. I-ați judecat?

— Tocmai aici e problema, replică Turnbull. Căpitanul Glessing socoteşte că ar trebui trimişi în fața unui tribunal al amiralității, eu socot că e vorba de un proces civil. Dar autoritatea de care dispun se întinde doar asupra încălcărilor mărunte ale legii, cu siguranță nu-mi îngăduie să mă pronunț asupra crimelor capitale de nici un fel. Acest caz însă trebuie să fie adus în fața unui judecător în toată legea, a unui juriu, ține de competența unei curți cu juraţi.

— Adevărat, dar pînă cînd nu devenim colonie cu adevărat, nu putem avea un judecător. Şi asta o să mai dureze luni de zile. Şi nu putem ține închis pe nici un acuzat, indiferent de ce încălcare este vorba, fără să-i dăm şansa de a fi judecat repede şi drept, fiindcă această detenție e ilegală. Longstaff rămase o clipă pe gînduri. Eu zic că e vorba de o cauză civilă. Dacă juriul îi condamnă, trimite-mi hîrtiile, am să le semnez, confirmînd sentința. Spînzurătoarea ar trebui ridicată în afara puşcăriei.

— Excelență, nu pot face una ca asta. N-ar fi legal. Legea e foarte clară în privința asta: numai un judecător adevărat poate judeca astfel de cazuri...

— Dar nici nu putem ține nişte oameni acuzați de crimă închişi la infinit fără să-i judecăm cinstit şi legal. Ce propunere ai?

— Sir, nu ştiu!

— Afurisit de plicticoasă treabă, spuse Longstaff. Ai dreptate, bineînțeles.

— Poate că ar fi mai bine să-i predăm autorităților chineze să se descurce ele cu ei, sugeră Glessing, nerăbdător să vadă problema asta rezolvată ca să poată discuta cu Horatio.

— Nu sînt deloc de acord cu una ca asta, interveni Turnbull tăios. Actul a fost comis în apele englezeşti.

— Sînt cu totul de acord, spuse Longstaff. Deocamdată ține-i pe toți cei acuzați, şi eu am să trimit o depeşă urgentă la Foreign Office şi am să cer indicații.

— Da, Excelența voastră! Turnbull făcu o pauză. Dar aş vrea să obțin fonduri pentru a mări închisoarea. Am acolo zeci de cazuri de tîlhărie cu violență, şi una chiar de spargere folosind mînă armată.

— Foarte bine, îi replică Longstaff plictisit. Să abordăm problema asta mîine.

— Excelența voastră, poate îmi acordați şi mie audiență mîine, spuse Glessing. Am nevoie de bani pentru a angaja piloți, apoi ar trebui să stabilim taxele portuare, cele de cheiaj. Şi mai am nevoie să mi se dea autoritatea de a rechiziționa nave rapide pentru urmărirea piraților. Circulă tot mai multe zvonuri că diavolul acela de Wu Fang Choi şi-a strîns flota la nord. De asemenea trebuie să mi se acorde autoritatea de a extinde jurisdicția noastră asupra tuturor apelor Hong Kong-ului. E urgent nevoie să stabilim taxele vamale de plecare şi celelalte probleme aferente.

— Foarte bine, domnule căpitan, făcu Longstaff. La prînz! şi către Turnbull: La ora nouă?

— Mulțumesc, Excelență.

Spre disperarea lui Glessing, Longstaff se întoarse şi se îndreptă spre Horatio. Dumnezeule, se gîndi el, în noaptea asta nu mai ajung să-l prind singur.

Struan privi spre navele aflate la ancoră şi apoi cercetă cerul. Vreme bună, îşi spuse el.

— Domnule Struan, minunat port, spuse Sergheiev amabil, apropiindu-se.

— Da. E foarte bine că în cele din urmă putem spune că avem aici propriile noastre ape! Struan era în gardă, dar purtările sale păreau cît se poate de degajate. Hong Kong-ul va fi o perfectă perlă în coroana reginei.

— Haideți să ne mişcăm cîțiva paşi, bine?

Struan îşi potrivi mersul cu cel al arhiducelui, care pornise cu paşi mari spre linia surfului.

— Din cîte am înțeles eu, stăpîniți insula asta doar de ceva mai mult de două luni! şi arhiducele făcu semn cu mîna spre construcțiile începute pretutindeni în Happy Valley. Dar de-acum ați şi încropit un oraş. Sînt uimitoare energia şi hărnicia dumneavoastră.

— Înălțimea voastră, dacă tot trebuie făcut ceva, nu are nici un rost să mai stăm să aşteptăm, nu-i aşa?

— Da. Mi se pare totuşi curios că acum, cînd China este atît de slăbită, vă mulțumiți doar cu o insulă pustie. Trebuie să existe o mulțime de alte trofee mai importante ce meritau rîvnite.

— N-am venit în China pentru a dobîndi trofee de război. Ci doar o mică bază unde să ne carenăm navele şi să le reparăm. Şi n-aş spune că o națiune de trei sute de milioane e o națiune slăbită.

— Atunci presupun că nu ați încheiat războiul fiindcă aşteptați importante întăriri. Armate întregi, nu cîteva mii de soldați. Flote, nu treizeci sau mai ştiu eu cîte nave.

— Excelența sa cunoaşte mai bine decît mine aceste probleme. Dar aş zice că orice putere care se confruntă cu China va avea dinainte un război îndelungat. Dacă nu dispune de planurile necesare, de oamenii necesari! Struan făcu un semn cu mîna spre continent. Țara e nesfîrşită!

— Şi Rusia e nesfîrşită, spuse Sergheiev. Dar numai simbolic. Pentru că de fapt chiar şi Rusia e prinsă între frontiere. De Arctica şi de Munții Himalaia. De Baltica şi Oceanul Pacific.

— Ați ocupat teritorii în nord?

Struan încercă să-şi stăpînească uluirea, să nu i se simtă în glas. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde? La nord de Manciuria? Manciuria chiar? Sau China? China mea?

— Mama Rusia se întinde de la o mare la alta. Pentru Dumnezeu, Tai-Pan, făcu Sergheiev cu simplitate. Ar trebui să vezi pămîntul maicii Rusia pentru ca să pricepi ce vreau să spun. E un pămînt negru, bogat, plin de viață. Şi cu toate astea am lăsat pustii un milion cinci sute de mii de mile pentru a-l încape pe Bonaparte şi a lui *Grande Armée.* Dumneata eşti om al mării. Eu sînt om al pămîntului. Eu îți las dumitale marea, Tai-Pan! Un nor păru să voaleze privirile lui Sergheiev. În după-amiaza asta am avut parte de un meci mare. Şi de o mizã interesantă. Cît se poate de interesantă.

Liniile de pe chipul lui Struan se adînciră şi mai mult cînd zîmbi:

— Păcat că s-a terminat la egalitate. De-acum n-o să aflăm niciodată, nu-i aşa, Înălțimea voastră, cine-i cel mai bun.

— Îmi place de dumneata, domnule Struan. Mi-ar plăcea să fim prieteni. Ne-am putea face reciproc servicii foarte mari.

— Aş fi onorat să vă pot fi de ajutor în orice fel.

Sergheiev rîse, arătîndu-şi dinţii de un alb ca briliantele.

— E timp berechet. Unul din avantajele pe care le are Asia asupra Europei e felul în care apreciază timpul. Familia mea provine din Karaganda. De partea astalaltă a Uralilor, aşa că probabil în parte sînt şi eu asiatic. Sîntem cazahi. Unii ne spun cazaci.

— Nu înţeleg. Chestia cu Uralii.

— Un lanţ de munţi care porneşte de la Oceanul Arctic pînă la Marea Caspică. Împarte Rusia în est şi vest.

— Cunosc atît de puţine despre Rusia... sau chiar Europa, dacă e să vorbim.

— Ar trebui să vii în Rusia. Dăruieşte-mi şase luni din timpul dumitale şi îngăduie-mi să-ţi fiu eu gazdă. Ar putea fi o experienţă profitabilă. Sînt atîtea de văzut: oraşe, mări, iarbă! O piaţă imensă pentru ceai şi mătăsuri, pentru tot felul de articole. Începu să clipească din ochi. Şi femeile sînt cele mai frumoase acolo.

— Săptămîna asta sînt cam ocupat. Poate cealaltă?

— Hai să nu glumim, să fim puţin serioşi. Te rog, ţine seama de ceţi spun. Anul viitor. Celălalt an. Cred că e foarte important. Pentru dumneata, pentru ţara dumitale, pentru viitor. Rusia şi Anglia nu s-au războit niciodată. Vreme de secole întregi am fost aliaţi, şi unii şi ceilalţi avem divergenţe cu Franţa, inamicul nostru tradiţional. Rusia are imense resurse ale solului, milioane de oameni, oameni tari. Vouă vă lipseşte pămîntul, drept urmare aveţi nevoie de un imperiu şi noi sprijinim această politică. Voi sînteţi cei care stăpîniţi mările, şi sprijinim şi asta. Mai aveţi o uimitoare putere industrială şi bogăţia pe care aceasta o aduce. Asta ne bucură foarte mult. Aveţi produse şi mijloacele de a le transporta, noi avem pieţe de desfacere. Noi în schimb avem produse care v-ar prinde bine, materii prime de care aveţi nevoie pentru a hrăni incredibilele voastre maşini, pentru a vă hrăni poporul, împreună sîntem de neînvins. Împreună putem domina Franţa. Şi Sfîntul Imperiu Roman, Prusia şi necredincioasa Turcie. Împreună putem păstra pacea. Pentru a ne dezvolta şi a prospera pentru beneficiul tuturor.

— Da, îi răspunse Struan la fel de serios. Sînt partizanul acestei idei. Dar vorbiţi din punct de vedere naţional. Din punct de vedere istoric. Şi nu e practic. Nu cred că-i puteţi acuza pe francezi pentru ambiţiile regilor lor. Cum nu se poate justifica transformarea turcilor în

creştini cu ajutorul sabiei. Am spus la masă ce aveam de spus. La scară mondială, fără o formă de control asupra regilor, a reginelor, vom avea întotdeauna războaie. Excelența sa a spus foarte bine. Regii... orice alt fel de conducători absoluți varsă sîngele popoarelor. Ca să fim practici, aş zice că nu pot face mare lucru. Eu nu funcționez la nivel național... nu dețin o reală, putere în parlament, după cum bine ştiți.

— Dar în ceea ce priveşte problemele Asiei, părerile dumitale sînt ascultate cu atenție. Iar eu la Petersburg am multă putere.

Struan trase adînc din trabuc, apoi suflă fumul.

— Ce doriți în Asia?

— Ce doriți în China?

— Comerț, îi răspunse Struan pe loc, dar cu foarte mare grijă să nu-şi dezvăluie adevăratele intenții.

Afurisit de mare diferență, îşi spuse el, între Asia şi China.

— Aş putea chiar să aranjez ca Nobilei Case să i se acorde dreptul exclusiv pentru piața întregii Rusii de a importa ceai. Iar navele sale la plecare să aibă dreptul exclusiv de a exporta blănurile şi grînele din toată Rusia.

— În schimbul a ce? întrebă Struan uluit şi copleşit de enormitatea acestei oferte.

Un astfel de monopol ar însemna milioane. Iar o astfel, de putere i-ar prinde foarte bine în cercurile politice englezeşti şi i-ar mări imens cinstea obrazului.

— Prietenia dumitale! îi răspunse Sergheiev.

— Cuvîntul acesta ascunde o mulțime de înțelesuri, Înălțimea voastră.

— Are un singur înțeles, domnule Struan. Dar, bineînțeles, există o mulțime de feluri în care un prieten îşi poate ajuta un prieten.

— Şi ce ajutor anume doriți dumneavoastră în schimbul unui anume contract comercial cu compania mea?

Sergheiev rîse.

— Pentru seara asta sînt prea mulți de anume, domnule Struan. Dar merită să ne gîndim şi merită să cumpănim. Şi să discutăm din nou într-un anume moment, da? Îşi aruncă privirile spre port, pe deasupra navelor, către continent. Ar trebui să vii în Rusia, repetă el.

— Excelență, şi cînd doriți să fie tradus textul? întrebă Horatio, ridicîndu-şi privirile de pe hîrtia pe care i-o înmînase Longstaff.

— Cînd doreşti, dragul meu. În următoarele cîteva zile, ei? Dar rînduieşte caracterele chinezeşti chiar în dreptul celor englezeşti, ei?

— Da, sir. Trebuie expediată către cineva anume?

— Nu. Mi-o dai mie tradusă. A, bineînțeles, e o chestiune particulară.

Longstaff se îndepărtă încîntat de felul în care progresa planul lui. În scrisoare se spunea: „Excelența sa căpitanul superintendent al comerțului doreşte să cumpere cincizeci de livre de sămînță de dud, sau o mie de puieți, ce urmează să fie livrați cît mai curînd posibil”. Cînd Horatio îi va restitui scrisoarea tradusă, lui nu-i va rămîne nimic altceva de făcut decît să înlocuiască semnul pentru „dud” cu cel de „ceai”. Cu atîta lucru se descurca şi singur. Caracterul chinezesc pentru „ceai” era scris pe toate cutiile în care acesta se exporta. Apoi avea să aştepte pînă cînd se va hotărî în cine să aibă suficientă încredere pentru a-i expedia scrisoarea.

Rămînînd singur, Horatio citi din nou scrisoarea. Ei, la ce naiba îi trebuie dud lui Longstaff? În sudul Franței există zeci de mii de duzi şi viermi de mătase şi ar fi fost uşor să obțină semințele de acolo. Dar din China nu va fi simplu de obținut. Vrea Longstaff să planteze o mică pădure de dud aici. Dar de ce cincizeci de livre? E o cantitate enormă de semințe, iar el nu e grădinar. Şi de ce să-mi mai şi spună cu înțeles: „Bineînțeles că e o chestiune particulară”?

— Horatio?

— Salut, George! Ce faci?

— Mulțumesc, bine.

Horatio băgă de seamă că Glessing transpira din abundență şi părea stînjenit.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic... da' ştii... vine o clipă în viața oricărui bărbat... cînd ar trebui... ştii bine, întîlneşti pe cineva care... ei, le cam încurc. E vorba de Mary. Vreau să mă căsătoresc cu ea şi doresc binecuvîntarea ta.

Cu un efort, Horatio reuşi să-şi țină firea şi-i spuse ce se hotărîse dinainte să-i spună. Văzuse şi el cît se poate de bine atențiile cu care Glessing o înconjurase pe Mary în seara aceea, şi-şi amintise ce mutră avusese în acea primă zi. Şi-l urîse pe Glessing pentru că îndrăznise să-i complice viața lui şi a lui Mary, pentru că avusese obrăznicia să se gîndească măcar că Mary l-ar fi putut lua în serios chiar şi pentru o secundă.

— Sînt cît se poate de onorat, George. Şi Mary. Dar ea... ei, nu cred că ea e pregătită pentru măritiş deocamdată.

— Ba este. Şi de-acum am perspective frumoase aici, iar bunicul o să-mi lase moştenire moşia. Voi fi destul de bogat, iar perspectivele mele în armată sînt al naibii de frumoase şi am...

— George, nu te înfierbînta. Trebuie să cîntărim cu foarte mare grijă propunerea asta. Cu Mary ai discutat?

— Dumnezeule mare, nu. Am vrut întîi să aflu părerile tale, bineînțeles.

— Ei, atunci, de ce nu laşi lucrurile în seama mea? Nu m-am gîndit că ai intenții atît de serioase. Mi-e teamă că trebuie să ai răbdare cu mine... totdeauna am socotit că Mary e mai mică decît e de fapt. Bineînțeles, ea încă nu a ajuns la majorat, adăugă el ca în trecere.

— Atunci aşa, în general, eşti de acord?

— A, da... dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că... ei bine, cînd îi va veni vremea, şi va ajunge la vîrsta potrivită, sînt sigur că va fi onorată să-i mărturiseşti sentimentele.

— Crezi că ar trebui să aştept pînă cînd împlineşte douăzeci şi unu de ani?

— Ei, eu nu mă gîndesc decît la binele ei. Altă soră nu am, şi sîntem foarte apropiați. De cînd a murit tata, eu am crescut-o.

— Da, spuse Glessing, simțind cum se dezumflă. Şi ai făcut o treabă minunată, fir-ar să fie. Al naibii de frumos din partea ta să mă iei în seamă. Mary e atît de... cred că e minunată.

— Dar totuşi e mai bine să ai răbdare. Căsătoria e un pas atît de important. Mai ales pentru o ființă ca Mary.

— Da. Ai perfectă dreptate. Ei, atunci hai să bem şi noi un pahar pentru viitor. Ce zici? Eu nu mă grăbesc să... dar aş vrea totuşi un răspuns. Trebuie făcute atîtea planuri, nu-i aşa?

— Bineînțeles. Hai să bem pentru viitor.

— Dracu' să le ia de treburi! izbucni Brock cînd se apropie Gorth de el. Struan a pus mîna pe tot spațiul de încărcare în afară de cel existent în flota noastră, fir-ar să fie. Cum dracu' au făcut? În dimineața asta? Nu se leagă!

— Ca şi cum ar fi ştiut dinainte şi ar fi avut ştire... dar una ca asta e imposibil.

— Ei, Dumnezeule, acu' nu mai contează, spuse Brock mulțumit de sine, ştiind bine că una dintre navele sale gonea spre Manila, dar fără să aibă habar că nava lui Struan era cu ceasuri bune înaintea ei. Straşnic dans, nu-i aşa?

— Lui Culum i-a cam căzut Tess cu tronc, tată.

— Mda, am băgat şi io de seamă. Ar cam fi vremea să se ducă acasă fata.

— Nu înain' de-a se da premiul! Ochii lui Gorth scoaseră scîntei cînd se uită la taică-său. O căsătorie între ei ar fi taman bine pen' noi.

— Pe bunul Dumnezeu, niciodată! spuse Brock încordat, înroşindu-se la față.

— Io zic că da! Pe Dumnezeu! Am auzit io nişte zvonuri... de la unu' din funcționarii noştri portughezi, care l-a prins de la unu din cei ai lui Struan: Tai-Panul se întoarce în țară în juma' de an.

— Cum?

— Pleacă de tot!

— Nu cred!

— Cîn' o pleca diavolul ăla, cin' o să fie Tai-Pan? Robb! Gorth trînti un scuipat. Pe Robb îl halim noi. Înain' de licitația aia ziceam că-l putem hali şi pe Culum ca pe carnea de porc pusă la sare. Acu' nu mai îs aşa de convins. Da' dacă Tess îi ajunge nevastă... atunci se face Brock-Struan şi Compania. După Robb, Culum urmează să fie Tai-Pan.

— Dirk nu pleacă el niciodată. Nici în ruptul capului. Te-ai țicnit la cap. Şi numa pen' că Culum a țopăit cu ea, asta nu-nseamnă că...

— Tată, ia munceşte-ți tu capu' oleacă, îl întrerupse Gorth. Într-o bună zi Struan tot pleacă. Ştie toată lumea că vrea s-ajungă în parlament. Ca şi tine, şi el vrea să se retragă. Cîndva.

— Mai curge apă multă pînă atunci, la naiba.

— Da. Dar într-o bună zi tot o să te dai deoparte, nu? Atunci io mi-s Tai-Pan. Glasul lui Gorth nu suna aspru, ci calm şi hotărît. Io am să fiu Tai-Pan al Nobilei Case, la naiba, şi nu al celei de-a doua case. Şi chestia cu Culum şi Tess se potriveşte de minune.

— Dirk nu pleacă el de aici niciodată, spuse Brock, simțind că-l urăşte pe Gorth pentru că lăsa să se înțeleagă că acolo unde el dăduse greş, Gorth va reuşi.

— Tată, ne tot gîndim noi de atîta vreme la noi. Şi la firma noastră. Şi cum am trudit noi zi şi noapte să-l doborîm. Şi cum o să fie mai departe. Chestia cu Culum şi Tess e perfectă, adăugă Gorth inflexibil.

Brock simți cum se zburleşte la provocarea asta. Ştia că va veni vremea cînd va trebui să lase hățurile din mînă. Dar nu aşa de curînd, la naiba. Pentru că de n-ar mai avea grijile firmei şi n-ar mai fi Tai-Pan al companiei, Brock s-ar ofili şi ar muri.

— Şi aşa crezi tu că o să fie firma Brock-Struan? De ce nu Struan-Brock şi Tai-Pan o să fie el şi tu să rămîi pe dinafară?

— Nu-ți face tu griji, tată. Cu tine şi cu diavolul ăla de Struan o să fie cum a fost cu meciul de azi. Amîndoi sînteți pe măsură. La fel de tari, la fel de vicleni. Dar eu şi Culum? O să fie cu totul altceva.

— O să mă mai gîndesc io la ce-ai zis. Şi am să văd ce hotărăsc.

— Bun înțeles, tată. Tu o să fii Tai-Pan. Dacă *joss*-ul e de partea ta, atunci ajungi Tai-Pan al Nobilei Case înaintea mea.

Gorth zîmbi şi se îndreptă spre Culum şi Horatio.

Brock mai slăbi bandajul de la ochi, şi-l urmări pe fiul lui cu privirea – atît de înalt, energic, puternic şi tînăr. Apoi se uită la Culum. După care privi în jur în căutarea lui Struan. Îl văzu pe Tai-Pan stînd singur pe țărm, privind departe spre port. Dragostea lui Brock față de Tess, dorința lui de a o vedea fericită stăteau în cumpănă cu adevărurile pe care i le spusese Gorth. Şi ştia la fel de bine că Gorth îl va mînca pe Culum cu fulgi cu tot, dacă se stîrnea conflict între ei doi, şi că... la vremea cuvenită Gorth va şti să găsească sămînța acestui conflict. Şi-ar fi bine una ca asta, să-l las să-l pape pe bărbatul pe care poate că Tess îl iubeşte?

Şi se întrebă ce ar face într-adevăr el dacă dragostea asta va încolți... ce-ar face Struan. Ar mai potoli rîca dintre noi, îşi spuse el. Şi nu-i chiar aşa de rău, ei? Mda. Dar ştii bine că bătrînul Dirk nu va părăsi el niciodată Chitaiul... nici tu... aşa că trebuie să se ajungă la înțelegere între tine şi el.

Simți cum i se învîrtoşează inima, îl înjură pe Gorth pentru că-l făcuse să se simtă bătrîn. Ştiind că, chiar şi aşa el trebuia să ajungă Tai-Pan. Dacă Struan rămînea în viață competiția dintre Gorth şi Culum nu va mai fi competiție.

Cînd doamnele reveniră înăuntru, se începu dansul din nou, dar cancanul nu se mai repetă. Struan dansă întîi cu Mary, iar ea se bucură foarte mult: puterea pe care o iradia el o linişti şi parcă o curăță şi-i dădu curaj.

Apoi o alese pe Shevaun. Ea se băgă în el destul de mult pentru a-l stîrni, dar nu atît de mult încît să devină nedelicată. El simți cum căldura şi parfumul ei îl înconjoară din toate părțile. Doar în trecere remarcă faptul că Mary pleca din sala de dans condusă de Horatio, iar cînd se răsuci dansînd din nou îi văzu că se îndreptau grăbiți spre țărmul mării. Apoi auzi clopotul navei: unsprezece jumătate. Trebuia să se ducă la May-may. Cînd dansul se termină, el o conduse pe Shevaun din nou la masă.

— Shevaun, vrei să mă scuzi cîteva minute?

— Bineînțeles, Dirk. Grăbeşte-te.

— Aşa am să fac.

— Frumoasă noapte, spuse Mary stînjenită.

— Da! Horatio o ținea uşor de braț. Vreau să-ți spun ceva care o să te amuze. George m-a tras mai înainte deoparte şi mi-a cerut în mod oficial mîna ta.

— Eşti mirat că cineva ar putea dori să se căsătorească cu mine? îl întrebă ea cu răceală.

— Mary, bineînțeles că nu. Dar e caraghios ca omul ăsta să se gîndească măcar că ai putea să-l iei în seamă cînd el e doar un dos umflat.

Mary se uită țintă mai întîi la evantaiul ei, apoi privi țintă în noapte, tulburată.

— Am zis doar că socoteam că el...

— Ştiu ce i-ai zis, Horatio! i-o reteză ea tăios. Ştiu că ai fost amabil, extrem de amabil, şi l-ai dezarmat amintindu-i că nu e „momentul", şi cu „draga mea surioară". Cred că am să mă căsătoresc cu George.

— Nu poți face una ca asta! Nu se poate să-ți placă de plicticosul ăsta într-atît încît să te gîndeşti la propunerea lui nici măcar o clipă.

— Cred că am să mă căsătoresc cu George. La Crăciun. Dacă va mai fi Crăciun vreodată.

— Ce vrei să spui cu asta, dacă va mai fi Crăciun vreodată?

— Nimic, Horatio. Îmi place de el destul de mult ca să mă căsătoresc cu el şi... cred că a venit vremea să plec.

— Nu pot să cred.

— Nici mie nu-mi vine să cred! Vocea îi tremură. Dar dacă George vrea să se căsătorească cu mine... am hotărît că George ar fi o bună partidă.

— Dar, Mary, am nevoie de tine să fii alături de mine. Te iubesc şi tu doar ştii...

Brusc, ochii ei aruncară scîntei şi toată amărăciunea şi suferința reținute atîta vreme o sugrumară parcă.

— Să nu-mi vorbeşti tu mie de dragoste.

Horatio se făcu alb ca varul şi buzele începură să-i tremure.

— M-am rugat de un milion de ori de Dumnezeu să ne ierte.

— E puțin cam tîrziu să te rogi acum de Dumnezeu, nu-i aşa?

Totul se întîmplase după ce-au încasat o bătaie cu biciul, pe cînd el era un copil, iar ea şi mai mică. S-au tîrît şi s-au băgat în pat amîndoi, strîngîndu-se în brațe ca să le mai treacă spaima şi durerea. Ea se simți mai mîngîiată de căldura trupurilor lor, simți un fel de altfel de suferință

care o făcu să uite de bătaia primită. Erau alte vremuri, vremuri fericite, ea era încă prea mică ca să înțeleagă ce se întîmpla, dar nu şi Horatio. Apoi el a plecat la şcoală în Anglia. Cînd s-a întors n-au mai pomenit nici unul nici celălalt de ce se întîmplase. Fiindcă acum ştiau amîndoi ce însemna asta.

— Jur pe Dumnezeu că m-am rugat să fim iertați?

— Mă bucur, bunul meu frate. Dar Dumnezeu nu există, îi replică ea, cu voce calmă, plină de cruzime. Eu te-am iertat. Dar cu atît n-am să mai reuşesc să devin virgină, nu crezi?

— Mary, te rog, te implor, pentru numele lui Dumnezeu...

— Te-am iertat pentru toate, bunul meu frate. Numai pentru împuțita ta ipocrizie nu. Nu am păcătuit împreună. Tu ai păcătuit! Aşa că roagă-te doar pentru bietul tău suflet, nu pentru al meu.

— Mă rog pentru sufletul tău mai mult decît pentru al meu. Am păcătuit amîndoi. Dar Dumnezeu o să ierte. Mary, o să ierte.

— Anul ăsta, dacă am parte de puțin *joss* bun, mă căsătoresc cu George, şi am să te dau şi pe tine uitării şi am să dau uitării şi Asia asta.

— Nu eşti la vîrsta majoratului. Aşa că nu poți pleca. Eu sînt tutorele, tău legal. Şi eu nu pot să te las să pleci. Cu vremea ai să-ți dai seama că atitudinea mea e înțeleaptă. E cel mai bine pentru tine. Şi-ți interzic să pleci. Nemernicul ăla nu e pentru tine, mă auzi? Aşa că nu pleci nicăieri.

— Cînd am să mă hotărăsc să mă căsătoresc cu Glessing, îşi scoase ea ghearele, ai face bine să-ți dai cît mai iute aprobarea ta de curvar învederat, fiindcă altfel am să spun tuturor... ba nu, mai întîi îi spun Tai-Panului şi o să pornească după tine cu biciul. Eu nu mai am nimic de pierdut... nimic. Şi n-o să te mai ajute atunci toate afurisitele tale de rugăciuni adresate Dumnezeului tău care nu există şi inexistentului Isus al tatei. Pentru că nu există nici un Dumnezeu, n-a fost niciodată şi nici nu va fi vreodată, iar Cristos a fost doar un om... un sfînt, dar totuşi om!

— Nu eşti Mary pe care o cunosc eu, îngăimă el cu voce dogită... eşti un diavol. Dumnezeu există. Şi noi avem nişte suflete. Eşti o eretică. Un diavol. Tu. tu ai fost de vină, nu eu! Doamne Dumnezeule, miluieşte-ne pre noi...

Mary îl plesni peste față.

— Încetează, bunul meu frate. Mi-e greață de rugăciunile tale inutile. Mă auzi? Ani de zile m-ai făcut să mă înfior de silă. Fiindcă citeam după pofta din privirile tale că voiai să te culci iar cu mine. Deşi

ştiai ce înseamnă incestul, ştiai încă înainte de a-l face! Izbucni într-un hohot de rîs înspăimîntător. Eşti mai rău decît tata. El era nebun întru credință, dar tu... tu te prefaci numai că eşti credincios. Sper ca Dumnezeul tău să existe totuşi, pentru că atunci ai să arzi veşnic în flăcările iadului. Bine că o să scăpăm de tine.

Capitolul douăzeci şi trei

— Heya, stapin! îl întîmpină Lim Din, deschizând poarte bucuros nevoie mare..

— Heya, Lim Din, îi răspunse Struan, verificînd barometrul.

Vreme frumoasă, 29,8 inci. Minunat. Porni pe coridor, dar Lim Din i se aşează în cale şi-i făcu semne, plin de importanță, spre sufragerie.

— Stapina spune acolo poate. Poate?

Struan mîrîi:

— Poate!

Lim Din îi servi paharul de brandy gata pregătit, îi făcu o plecăciune dinaintea fotoliului adînc din piele şi plecă în grabă. Struan îşi săltă picioarele pe canapea. Fotoliul emana un iz iute, de lucru vechi, odihnitor, şi se amesteca plăcut cu parfumul lui Shevaun ce părea să-l împresoare încă. Ceasul de pe şemineu arăta douăsprezece fără douăzeci. Auzi deschizîndu-se o uşă şi un foşnet de mătăsuri care se apropia. Aşteptînd-o pe May-may să se arate în cadrul uşii. Struan o compară din nou cu Shevaun. Toată seara făcuse acelaşi lucru, le comparase, încercînd să le cîntărească cu calm pe amîndouă. Shevaun era o jucărie frumoasă, plină de energie, bineînțeles, de vitalitate. O femeie pe care ar fi fost, plăcut s-o domesticească, mda. Dar ca nevastă, Shevaun ar fi fost o gazdă minunată, sigură de ea, inteligentă, care i-ar fi deschis multe uşi. Ar fi riscat foarte mult în Anglia cu May-may... ca nevastă. Ca iubită, deloc. Mda, îşi spuse el, chiar şi aşa tot am să mă căsătoresc cu ea. Avînd în spate puterea Nobilei Case, un acord exclusiv de comerț cu Rusia în buzunar, pot risca să dau cu tifla convenienţelor şi să rup bariera aproape de netrecut dintre Occident şi Orient. Fără nici o îndoială, May-may va dovedi că o orientală merită cu prisosință toată stima şi osteneala. May-may va grăbi ziua în care nu va mai fi nici o deosebire între rase. Şi asta încă în timpul vieții mele.

— Mda, îşi spuse el, deosebit de încîntat, May-may îmi va oferi posibilitatea unui joc minunat. Împreună am putea să-l cîştigăm. Pentru totdeauna. Cu puțin *joss,* toată Londra va fi la picioarele ei.

Şi în clipa aceea toată bucuria lui se făcu ţăndări. May-may stătea în cadrul uşii, cu un zîmbet radios pe faţă în momentul în care făcu o piruetă. Costumul ei european era ţipător de colorat, în prea multe nuanţe, prea încărcat de bijuterii, fusta imensă, cu crinolină. Părul îi cobora în cîrlionţi pe umerii goi, iar pe cap îşi pusese o pălărie cu pene. Arăta groaznic. Un coşmar.

— Dumnezeule mare!

Cînd rămaseră uitîndu-se lung unul la celălalt, se lăsă o tăcere apăsătoare.

— E... e foarte frumos! îngăimă el lipsit de convingere, strivit de suferinţa ce se citea în ochii lui May-may.

May-may se făcu nefiresc de palidă, în afară de două pete de un roşu închis pe obraji. Înţelese că îşi terfelise groaznic obrazul dinaintea lui Struan. Se clătină, aproape să se prăbuşească leşinată. Apoi scînci şi o luă la fugă.

Struan alergă după ea pe coridor, goni prin încăperile apartamentului particular. Dar uşa dormitorului era zăvorită să nu poată intra.

— May-may, fetiţo, deschide uşa.

Nu se auzi nici un sunet, şi Struan simţi că Lim Din şi Ah Sam erau în spatele lui. Cînd se întoarse, amîndoi dispărură.

— May-may, deschide uşa!

Nu veni nici un răspuns. Era furios pe sine că nu fusese în stare să-şi ascundă sentimentele, pentru că se purtase atît de prosteşte şi se lăsase luat pe nepregătite. Bineînţeles că May-may dorise şi ea să participe la bal, şi toate întrebările ei ar fi trebuit să-l pună în gardă, bineînţeles că-şi făcuse şi o rochie de bal şi... Dumnezeule mare!

— Deschide uşa!

Din nou nici un răspuns. Lovi cu piciorul în uşă. Aceasta zvîcni în lături, abia mai ţinîndu-se în balamalele rupte. May-may stătea lîngă pat, uitîndu-se în pămînt.

— Fetiţo, nu trebuia să închizi uşa! Tu şi... ei bine, rochia ta, m-aţi lăsat o clipă cu gura căscată! Ştia că trebuia să facă ceva ca să-i restituie „obrazul”, demnitatea, altfel avea să moară. Să moară de suferinţă, sau de propria ei mînă. Haide! îi spuse el. Acum mergem la bal.

Cînd se trînti în genunchi ca să-l implore să o ierte, se împiedică în rochie şi căzu. May-may deschise gura să vorbească, dar nu-i ieşi din gură nici un sunet. Pălăria cu pene lunecă pe jos. Struan se repezi la ea s-o ridice.

— Haide, fetițo, May-may, nu trebuie să faci una ca asta.

Dar ea nu se lăsă ridicată de jos. Îşi îngropă şi mai tare fața în covorul de pe jos şi se chinui să-şi bage ghearele în el. Cu greu o săltă de jos şi o ținu în picioare. Nu voia să se uite la el. O apucă tare de mînă.

— Haide!

— Ce?

— Acum mergem la bal.

Ştia bine că şi pentru el şi pentru ea apariția ar fi fast un adevărat dezastru. Ştia că din punct de vedere social va fi terminat, iar ea va ajunge bătaie de joc. Dar indiferent de astea mai ştia că trebuia s-o ia cu el, altfel sufletul ei va fi sfărîmat şi va muri.

— Haide! repetă el, de data asta mai tăios.

Dar ea continuă să se uite în pămînt tremurînd. O zgîlții uşor, dar fata mai-mai să se prăbuşească. Mînios, o apucă în brațe, dar rămase aşa în brațele lui fără nici un fel de vlagă. O luă pe sus.

— Haide, mergem la bal şi cu asta basta!

— Aşteaptă, îngăimă ea. Trebuie să... trebuie să... pălăria.

O lăsă jos, ea se întoarse în dormitor cu mersul ei legănat urîțit din pricina rochiei. Struan pricepu că niciodată între ei nu va mai fi ce-a fost. May-may făcuse o greşeală cumplită. Ar fi trebuit să bănuiască, sigur, dar... O văzu țîşnind să apuce pumnalul ascuțit ca un brici pe care-l folosea la brodat. O ajunse exact cînd întorsese arma să se înjunghie, şi apucă pumnalul de mîner. Vîrful atinsese balenele corsetului. Aruncă pumnalul, încercă s-o stăpînească, dar ea, bîguind neînțeles în chinezeşte, îl împinse la o parte, îşi înfipse unghiile în rochie, sfîşiind-o. Struan o răsuci iute şi-i desfăcu capsele. May-may rupse corsajul rochiei, se chinui să şi-o scoată, îşi smulse şi corsetul, sfîşie pantalonii de dedesubt, apoi începu să-şi calce veşmintele în picioare, țipînd.

— Încetează! strigă el şi o luă în brațe ca s-o stăpînească, dar, scoasă din minți, ea îl îmbrînci la o parte, încetează odată!

O plesni cu palma peste față. Se învîrti amețită şi se prăbuşi pe pat. Clipi de cîteva ori din ochi apoi leşină. Lui Struan îi trebuiră mai multe clipe să se liniştească şi să nu mai audă ciocanele ce păreau să-i lovească timpanele. Smulse învelitoarea de pat şi o acoperi pe May-may.

— Ah Sam, Lim Din! Iute!

Cei doi, cu chipurile împietrite, erau la uşa ruptă de la intrare.

— Ceai, iute iute! Nu. Aduceți brandy.

Lim Din se întoarse cu sticla. Struan o săltă uşor pe May-may şi o sili să bea. Se înecă. Apoi genele îi tremurară şi deschise ochii. Se uită la el fără să-l recunoască.

— Ei, fetiţo, ţi-ai revenit în fire? May-may, ţi-ai revenit?

Nu dădu nici un semn să-l fi auzit. Privirile ei îngrozite căzură pe rochia sfîşiată şi se chirci dureros. De pe buze îi scăpă un geamăt şi spuse ceva în chinezeşte. Ah Sam se apropie fără tragere de inimă, chinuită de teamă. Îngenunche şi începu să adune resturile rochiei.

— Ce spune? Ce spune stăpîna? spuse Struan, fără să-şi ia ochii de la May-may.

— Rochie diavol focul la ea, stapin.

— Ah Sam, nu foc, camera mea. Ascunde! Ascunde! Pricipit?

— Pricipit, stapin.

— Şi vino înapoi.

— Pricipit, stapin.

Struan îi făcu semn lui Lim Din să plece şi acesta porni în fugă.

— Haide, fetiţo! îi spuse el blînd, speriat de privirea ei fixă, de nebunia ei. Hai să te îmbrăcăm în veşmintele tale obişnuite. Trebuie să vii la bal. Vreau să-ţi prezint prietenii mei.

Făcu un pas spre ea, dar May-may se trase înapoi iute ca un şarpe încolţit. Struan se opri. Chipul ei se schimonosise prins de spasme, ţinea mîinile ca nişte gheare. În colţul gurii i se prelingea un fir de salivă, ochii aveau o expresie groaznică.

Pe Struan îl cuprinse brusc teama pentru sănătatea ei. Văzuse privirea asta şi la alţii. În ochii unui militar marinar, chiar înainte de a i se zbura creierii, în prima zi cînd sosise la Hong Kong. Spuse în grabă o rugăciune către Cel infinit, apoi făcu un efort de voinţă.

— May-may, te iubesc, spuse el blînd, repetînd mereu aceleaşi cuvinte, în vreme ce străbătea încăperea dintr-un capăt în altul. Apoi mai aproape, încet, încet de tot. Stătea înalt acum în dreptul ei şi văzu ghearele pregătindu-se de apărare. Ridică încet braţele şi-i atinse faţa femeii.

— Te iubesc, repetă el.

Stătea aşa, periculos de aproape dacă ea ar fi vrut să-i scoată ochii, stăpînind-o doar cu imensitatea puterii care iradia din ei.

— Fetiţo, am nevoie de tine, am nevoie de tine.

Expresia de nebunie din privirile ei se transformă încet în suferinţă, şi se prăbuşi hohotind în braţele lui. O ţinu strîns în braţe şi-i mulţumi Domnului.

— Îmi... Îmi pare rău, şopti ea.

— Să nu-ți mai pară rău, fetițo. Haide, haide.

O purtă în brațe pînă la pat, legănînd-o ca pe un copil.

— Haide, haide...

— Acum... acum lasă-mă, du-te. Acum... acum gata.

— Nu, nu facem aşa, îi spuse el. Mai întîi încearcă să-ți revii, apoi ne îmbrăcăm şi mergem la bal.

Ea clătină din cap, plîngînd întruna.

— Nu... nu pot. Eu... te rog.

Se opri din plîns, se desprinse încet din brațele lui şi se ridică în picioare clătinîndu-se. Struan o prinse din nou şi o sprijini să ajungă la pat, apoi o ajută să-şi scoată veşmintele răvăşite. Aşeză bine pătura peste ea. May-may rămase fără vlagă întinsă în pat şi închise ochii, sfârşită.

— Te rog. Gata, e bine. Trebuie... să dorm acum. Du-te.

O mîngîie uşor pe cap, dînd la o parte buclele urîte de pe fața ei. Apoi o zări pe Ah Sam care stătea în cadrul uşii. Fata intră în dormitor cu lacrimile curgîndu-i pe față.

— Trebuie plece, stapin, îi şopti ea. Ah Sam aibă grijă. Nu teamă. Poate.

El dădu din cap, încuviințînd năucit. May-may adormise adînc. Ah Sam înghenunche lîngă pat şi încet, cu dragoste, începu s-o mîngîie pe cap.

— Nu teamă, stapin. Ah Sam vegheşte bine pina stapin întoarce.

Capitolul douăzeci şi patru

Culum fu primul care-l întîmpină pe Struan cînd reveni la bal.

— Putem începe întrecerea? îl întrebă el de-a dreptul.

Nimic nu-i mai putea alunga fericirea de cînd îşi descoperise noua dragoste, pe fratele ei, noul său prieten. Dar juca mai departe jocul convenit.

— Nu trebuia să mă aşteptați pe mine, îi răspunse Struan tăios. Unde-i Robb? Doamne Dumnezeule. Chiar numai eu trebuie să fac totul?

— A trebuit să plece. I s-a adus vestea că pe mătuşa Sarah au apucat-o durerile facerii. Se pare că sînt necazuri.

— Ce anume?

— Nu ştiu. Dar doamna Brock a plecat cu el să vadă dacă poate da o mînă de ajutor.

Culum se îndepărtă. Struan nici nu băgă de seamă cînd plecă. Din nou îl prinse îngrijorarea pentru May-may, iar acum se mai adăuga şi teama pentru Sarah şi Robb. Dar Liza Brock era cea mai bună moaşă din Asia, şi dacă Sarah ar fi avut nevoie de ajutor, atunci îl avea la îndemînă. Shevaun se apropie, aducîndu-i un pahar cu brandy, îi întinse paharul fără o vorbă, şi îşi puse uşor mîna pe a lui. Ştia că nu era nevoie de nici un fel de conversaţie. Într-un astfel de moment era mai bine să nu spui nimic: gîndeşte-te cît vrei, dar nu pune nici o întrebare. Fiindcă ştia că oamenii cu cea mai puternică personalitate simt nevoia uneori de o căldură tăcută, plină de înţelegere, blîndă. Aşa că rămase în aşteptare, lăsînd ca prezenţa ei să-l împresoare.

Struan bău încet. Îşi aruncă privirile asupra mulţimii invitaţilor şi băgă de seamă că toţi se descurcau bine: ici-colo izbucniri de veselie, evantaie agitîndu-se, săbii lucind. Îl urmări pe Brock ce se adîncise într-o discuţie personală cu arhiducele. Brock asculta atent şi din cînd în cînd dădea din cap, foarte concentrat. Îi oferea Sergheiev şi lui aceeaşi autorizaţie de comerţ? Mary îşi vîntura evantaiul lîngă Glessing. Aici e ceva la mijloc, îşi spuse el. Tess, Culum şi Gorth rîdeau laolaltă. Bun.

Iar după ce-şi termină băutura şi se simţi întremat, Struan se uită la Shevaun.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el, punînd-o în contrast pe May-may în grotescul ei costum european şi coafată modern cu perfecţiunea gustului lui Shevaun. Eşti foarte frumoasă şi plină de înţelegere.

Avea un glas morocănos şi ea simţi că trebuie să se fi întîmplat ceva cu iubita lui. Nu contează, îşi spuse ea, şi-l ţinu mai departe de braţ plină de compasiune.

— Acum mi-a trecut, îi spuse el.

— Domnul Quance vine încoace, îl puse ea în gardă, cu voce scăzută. A venit vremea premierii.

Verdele deschis al ochilor lui se întunecă.

— Shevaun, nu numai că eşti frumoasă, dar mai eşti şi înţeleaptă.

Îi stătea pe limbă să-i mulţumească pentru compliment, dar nu spuse nimic, doar îşi mişcă uşor evantaiul. Simţise ea că paharul cu brandy, tăcerea şi compasiunea ei, dar mai prepus de toate faptul că nu-i pusese nici o întrebare contribuiseră mult de tot pentru a-l îmboldi să ia o hotărîre.

— A, Tai Pan, dragul meu prieten, făcu Quance cînd ajunse lîngă ei, cu ochii sclipind vesel, roşu din pricina alcoolului. A venit vremea să ne pronunţăm.

— Foarte bine, Aristotle.

— Atunci anunță pe toată lumea şi să-i dăm drumul.

— Domnule Quance!

Cuvintele răzbătură prin noapte ca o bubuitură de tunet. Toată lumea tresări şi se întoarse. Quance gemu din adîncul sufletului. Dinaintea lor se afla Maureen Quance, care-l sfărîma numai din priviri, transformîndu-l în pulbere. O irlandeză înaltă, ciolănoasă, cu o față ca de pergament, un nas mare, înfiptă pe două picioare ca doi stejari. Era de aceeaşi vîrstă cu Quance, dar puternică precum un taur, cu un păr cenuşiu înspicat precum oțelul, strîns neglijent. În tinerețe fusese atrăgătoare, dar acum, umflată de cartofi şi bere, ajunsese de nesuportat.

— Să ai parte de cea mai mişto noapte, domnule Quance, băiatul meu minunat, îi aruncă ea. Mi-s chiar eu, Domnul fie binecuvîntat.

Porni apăsat să traverseze ringul de dans, fără să ia în seamă nici privirile fascinate ale celorlalți, nici tăcerea stînjenită ce se lăsă, şi se opri dinaintea soțului ei.

— Ah! făcu el cu glas tremurător şi pițigăiat.

— Chiar ah, asta e! întoarse capul. O noapte pe cinste, domnule Struan, şi dumitale trebuie să-ți mulțumesc de găzduire şi mîncare. Binecuvîntat fie Domnul, ea singură l-a găsit pe nenorocit.

— Doamnă Quance... ăăă... arătați minunat.

— Drept ai grăit, şi mă simt minunat, atît cît poate fi o ființă. A fost o minune făcută de Sfîntul Patrick însuşi ca să se nimerească să vină o barcă de-a băştinaşilor la roaba lui ca s-o îndrepte spre locul acesta binecuvîntat! Îşi întoarse privirile de rău augur spre Quance şi acesta începu să tremure. Acum noi o să spunem noapte bună, dragul meu bărbat.

— Dar, doamnă Quance, interveni Struan, amintindu-şi de întrecere. Domnul Quance are de...

— Acum noi o să vă spunem noapte bună, mîrîi ea. Spune noapte bună, băiețelul meu.

— Noapte bună. Tai-Pan, scînci Aristotle.

Ca un neajutorat, o lăsă pe Maureen să-l ia de braț şi să-l ducă cu ea. După ce dispărură amîndoi, toată sala explodă în hohote de rîs.

— Dumnezeule, crucea ta! izbucni Struan. Bietul Quance.

— Ce-a pățit domnul Quance? îl întrebă Sergheiev.

Struan îi explică avatarurile domestice ale lui Aristotle.

— Poate ar trebui să-l salvăm într-un fel, replică Sergheiev. A început să-mi placă în mod deosebit omul ăsta.

— Dar nu ne putem amesteca în treburile dintre soț şi soția lui, nu-i aşa?

— Cred că nu. Dar acum cine va fi judecătorul acestei întreceri?

— Cred că eu va trebui să fac şi treaba asta.

Sergheiev îşi miji ochii.

— Pot să mă ofer eu în locul lui? În calitate de prieten?

Struan îl cîntări. Apoi se răsuci pe călcîie şi se îndreptă spre mijlocul ringului. Orchestra interpretă un marş.

— Excelență. Înălțimea voastră, doamnelor şi domnilor. Urmează să se dea verdictul pentru cea mai frumos îmbrăcată doamnă a acestei seri. Îmi pare rău, dar nemuritorul nostru Quance are acum alte îndatoriri. Dar înălțimea sa, arhiducele Sergheiev, s-a oferit voluntar să facă el alegerea.

Struan se uită spre Sergheiev şi începu să bată din palme. Aplauzele lui fură preluate de toți ceilalți, şi cînd Sergheiev ieşi în față izbucni un cor de încuviințări. Sergheiev luă punga cu cele o mie de guinee.

— Tai-Pan, pe cine să aleg? îl întrebă el pe Struan din colțul buzelor. Domnişoara Tillman pentru dumneata, domnişoara Vargas pentru mine, domnişoara Sinclair pentru că e cea mai tulburătoare? Alege pe cea care merită să cîştige.

— Dumneata alegi, prietenul meu, spuse Struan şi se îndepărtă, zîmbind calm.

Sergheiev rămase un moment pe gînduri, simțind cu plăcere emoția de a alege. Ştia că trebuia să o aleagă pe cea pe care ar fi dorit-o şi Tai-Panul. Se hotărî, porni pe ring, se înclină şi puse punga cu aur la picioarele ei.

— Cred că vă aparține, domnişoară Brock.

Tess se uită înmărmurită la arhiduce. Apoi roşi dintr-o dată cînd se lăsă o tăcere deplină. Izbucni un val de aplauze, iar cei care o susținuseră pe Tess cu toată convingerea izbucniră în chiote de bucurie. Shevaun aplaudă laolaltă cu toți ceilalți şi-şi stăpîni nemulțumirea. Ştia şi ea că era o alegere înțeleaptă.

— Tai-Pan, a fost o ideală alegere politică, îi şopti ea liniştită. Eşti foarte înțelept.

— Arhiducele a hotărît, nu eu.

— Încă un motiv să țin la tine, Tai-Pan. Eşti un jucător formidabil, şi ai un *joss* de necrezut.

— Iar tu eşti femeie între femei.

— Da, acceptă ea, fără nici o umbră de orgoliu. Înțeleg foarte bine politica. Tatăl meu... sau unul dintre frații mei va fi preşedinte al Statelor Unite într-o zi.

— Ar trebui să fii în Europa. Aici pierzi vremea degeaba.

— Aşa crezi? şi îi aruncă o privire provocatoare.

Capitolul douăzeci şi cinci

Struan intră în casă fără să facă zgomot. Se făcuse aproape dimineață. Lim Din adormise lîngă uşă, şi se trezi dintr-o dată sărind în picioare.

— Ceai, stapin? Mic dejun? îl întrebă el încă adormit.

— Lim Din în pat, îi spuse Struan blînd.

— Da, stapin.

Şi se îndepărtă lipăind din picioare. Porni pe coridor, aruncă din obişnuință o privire în sufragerie şi se opri scurt. Palidă, fără să facă o mişcare, May-may stătea în fotoliu şi-l privea. Cînd intră în cameră, ea se ridică şi se înclină grațios dinaintea lui. Îşi ridicase părul după coafura tradițională, puțin lăsat pe spate, şi îl privea cu ochii ei delicați de porumbiță sub sprîncenele arcuite. Îşi pusese pe ea o robă lungă, căzînd în valuri pe ea.

— Cum te simți, fetițo? o întrebă el.

— Mulțumesc, sclava asta e acum bine! Verdele palid şi rece al robei îi sporea demnitatea întregii ținute. Tu vrei brandy?

— Nu, mulțumesc.

— Ceai?

El clătină din cap, speriat de solemnitatea ei.

— Mă bucur că te simți mai bine. Ar fi trebuit să fii în pat.

— Sclava asta te roagă s-o ierți, stăpîne. Sclava asta...

— Nu eşti sclavă, şi nici n-ai fost vreodată, fetițo. Şi nu e nimic de iertat, fetițo, aşa că fuga în pat.

Ea aşteptă cu răbdare pînă cînd el termină de spus ce avea de spus.

— Sclava asta te roagă să o asculți, stăpîne. Şi trebuie să spună aşa cum se pricepe ea ceea ce trebuie spus. Te rog stai jos.

Se aşează, aproape fascinat de ea.

— Sclava asta se roagă de stăpînul ei s-o vîndă.

— Nu eşti sclavă şi de aceea nu poți fi nici cumpărată, nici vîndută.

— Te rog s-o vinzi. Oricui. La un bordel, altui sclav.

— Nu eşti de vînzare.

— Sclava asta te-a jignit, stăpîne, cum nu se poate mai tare. Te rog s-o vinzi.

— Nu m-a jignit cu nimic! Se ridică în picioare şi vocea lui deveni metalică. Acum şterge-o la culcare.

Ea căzu în genunchi şi începu să se prosterneze dinaintea lui.

— Sclava asta nu mai are obraz dinaintea domnului şi stăpînului ei. Aici nu mai poate trăi. Te rog s-o vinzi

— Ridică-te! strigă el şi fața i se înăspri. Nu eşti de vînzare pentru că nimeni nu-ți e stăpîn. Aici o să rămîi. Nu m-ai jignit cu nimic. M-ai luat prin surprindere. Atît. Veşmintele europeneşti nu ți se potrivesc. Îmi plac veşmintele pe care le porți tu de obicei. Şi-mi place de tine aşa cum eşti. Dar dacă nu mai vrei să rămîi, eşti liberă să pleci.

— Te rog s-o vinzi. E sclava ta. Pînă cînd stăpînul ei nu o vinde, o sclavă nu poate pleca.

Struan era aproape să explodeze. Stăpîneşte-te, îşi spuse el disperat. Dacă-ți pierzi cumpătul acum o pierzi pentru totdeauna.

— Du-te şi te culcă.

— Trebuie s-o vinzi pe sclava asta. Vinde-o sau porunceşte-i să plece.

Struan înțelese că era inutil să se mai certe cu ea, sau s-o facă să înțeleagă. Nu te poți purta cu ea aşa cum te-ai purta cu o europeană, îşi spuse el. Poartă-te cu ea ca un chinez. Dar cum? Nu ştiu. Poartă-te aşa cum te-ai purta cu o femeie, se hotărî el asupra unei tactici de urmat. Şi deodată explodă cu o prefăcută mînie.

— Eşti o sclavă nenorocită, pe Dumnezeul meu! Şi am de gînd să te vînd pe Strada Felinarelor Albastre, urlă el pomenind cea mai rău famată stradă a marinarilor din Macao. Da' nu ştiu cine o să-şi bată capul să cumpere o sclavă murdară, bună de cărat bagaje ca tine. Nu-mi faci decît necazuri şi m-am gîndit că mai bine te dau la leproşi. Da, pe Dumnezeul meu! Am plătit opt mii de taeli din cel mai bun argint pentru tine, şi tu îndrăzneşti să mă mînii? Pe Dumnezeul meu, am fost tras pe sfoară. Nu eşti bună de nimic. Sclavă murdară! Nici nu ştiu cum de te-am putut suferi lîngă mine atîția ani! Îşi vîntură pumnul prin fața ei, şi ea se trase înapoi speriată. N-am fost eu bun cu tine? Ei? Generos? Ei? Ei? urlă el şi băgă de seamă încîntat spaima din ochii ei. Ei bine?

— Da, stăpîne, murmură ea, muşcîndu-şi buzele.

— Îndrăzneşti să-ți procuri nişte țoale pe care le faci în ascuns fără ca eu să ştiu, şi îndrăzneşti să le porți fără încuviințarea mea, Dumnezeule? Ei, ai făcut asta sau nu?

— Da, stăpîne.

— Mîine te vînd. Şi acum am de gînd să te arunc afară, curvă nenorocită lăsată pînă şi de mamă! Prosternează-te! Haide, prosternează-te! Dumnezeule!

Ea se făcu palidă în faţa acestei izbucniri de furie şi se trînti iute în genunchi şi începu să se prosterneze dinaintea lui.

— Şi acum bate pămîntul prosternîndu-te pînă mă întorc eu.

Ieşi ca o furtună din încăpere, se duse în grădină. Îşi smulse cuţitul de la brîu şi alese o vargă subţire de bambus dintr-un pîlc proaspăt plantat. O tăie, şfichiui aerul cu ea şi se repezi înapoi în sufragerie.

— Scoate-ţi veşmintele de pe tine, sclavă nenorocită ce eşti! Am să te bat pînă n-au să mă mai ţină braţele.

Tremurînd toată, ea se dezbrăcă. Îi smulse hainele din mînă şi le aruncă departe.

— Întinde-te acolo, îi arătă el canapeaua.

Se supuse aşa cum i se poruncise.

— Să nu mă baţi prea rău de tot, scînci ea,... sînt însărcinată de două luni.

Şi-şi înfundă faţa în canapea. Struan ar fi vrut s-o ia în braţe, dar ştia că în felul ăsta şi-ar fi pierdut obrazul dinaintea ei. Şi numai o bătaie bună cu varga i-ar fi putut restitui şi ei demnitatea pierdută. Aşa că o plesni peste fund cu varga. Destul de tare ca să simtă, dar nu s-o rănească. Nu după multă vreme începu să ţipe, să plîngă şi să se zvîrcolească, dar el o bătu mai departe. De două ori într-adins lovi pe alături, izbind îmbrăcămintea de piele a canapelei, plesnetul răsună groaznic pentru urechile lui Lim Din şi Ah Sam care, după cum bine ştia, ascultau cu sufletul la gură.

După zece lovituri se opri şi-i spuse lui May-may să nu se mişte de pe canapeaua pe care zăcea întinsă, se duse şi luă sticla de brandy. Bău cu sete, apoi trînti sticla de perete şi începu din nou s-o biciuie. Dar cu mare blîndeţe. În cele din urmă se opri şi o apucă pe May-may de păr, trăgînd-o după el.

— Sclavă mizerabilă, pune-ţi hainele pe tine.

Cînd o văzu îmbrăcată, el urlă din răsputeri:

— Lim Din! Ah Sam!

În aceeaşi clipă cei doi se arătară tremurînd în uşă.

— Sclavi ticăloşi ce sînteţi! De ce n-aţi adus ceai şi nici mîncare? Aduceţi mîncarea.

Aruncă varga de bambus lîngă uşă şi se întoarse spre May-may.

— Prosternează-te dinaintea mea, ticăloasă părăsită de mamă!

Cutremurată de grozăvia furiei lui, ea se conformă de îndată.

— Du-te şi te spală şi vino imediat înapoi. Ai treizeci de secunde ca să te întorci, altfel o iau de la capăt!

Lim Din îi aduse ceaiul şi, deşi era exact cum trebuia, Struan îi găsi cusur şi trînti ceainicul de perete. May-may, Lim Din şi Ah Sam dispărură în aceeaşi secundă, alergînd să aducă alt ceai. Cu o grabă de necrezut, pe masă se arătă şi mîncarea, şi Struan îi îngădui lui May-may să-l servească. Ea scînci de durere, dar el strigă la ea:

— Să nu-ți aud gura, altfel mă pun şi te biciui pînă nu mai poți.

Apoi Struan rămase tăcut, o tăcere amenințătoare, mîncă fără o vorbă, lăsîndu-i să se chinuie cuprinşi de teamă în fața acestei tăceri.

— Adu varga de bambus! tună el cînd sfîrşi.

May-may luă varga şi i-o întinse. El o împunse cu varga în burtă.

— În pat! îi porunci el cu asprime, iar Lim Din şi Ah Sam dispărură în fugă, uşurați acum cînd ştiau că Tai-Panul o iertase pe Tai-tai, care-şi cinstise infinit obrazul îndurînd fără crîcnire mînia îndreptățită a stăpînului. May-may se întoarse şi porni, pe coridor spre camera ei, dar el mîrîi:

— În patul meu! Dumnezeule!

Ea alergă spre camera lui. El porni după ea şi închise uşa trîntind-o din răsputeri. Apoi o zăvori.

— Şi aşa, eşti însărcinată, da? Al cui e copilul?

— Al tău, stăpîne! scînci ea.

Se aşeză şi-i întinse un picior să-i scoată cizma.

— Haide, mai iute.

Ea se trînti în genunchi, îi trase cizmele şi rămase lîngă pat.

— Cum de-ai îndrăznit să-ți închipui că eu am chef să-mi întîlneşti prietenii? Cînd am să am chef să te scot din casă am să-ți spun şi ție, Dumnezeule Cristoase!

— Da, stăpîne.

— Locul femeii, e în casa ei. Aici!

— Da, stăpîne.

Îşi îngădui să-şi mai îmblînzească expresia.

— Aşa-i mult mai bine!

— N-am vrut să merg la bal... spuse ea abia şoptit. Am vrut doar să mă îmbrac ca... N-am vrut nici un bal. Iartă. Iartă mult.

— De ce te-aş ierta, ei? şi începu să se dezbrace. Ei, spune?

— Nu ai nici un motiv... nici unul.

May-may începu să plîngă sfîşietor, în tăcere. Dar el ştia că era încă prea curînd să se îmblînzească.

— Hmm, poate fiindcă ai un prunc în tine să-ți mai dau o şansă. Dar ai grijă să fie băiat, nu o fată netrebnică.

— Da... da, te rog! Te rog, iartă! se prosternă dinaintea lui şi se lovi cu fruntea de podea.

Plînsul ei îl înduioşă, dar continuă să se dezbrace încruntat. Apoi suflă în lampă şi se băgă în pat. Pe ea o lăsă să stea mai departe în picioare. După un minut sau două îi porunci scurt:

— Bagă-te în pat. Mi-e frig.

Mai apoi, cînd nu mai putu îndura s-o audă plîngînd, o cuprinse blînd cu brațele şi o sărută.

— Fetițo, te-am iertat!

Şi ea plînse mai departe în brațele lui pînă adormi

CARTEA A PATRA

O dată cu trecerea săptămînilor, primăvara se transformă în vară. Soarele dobîndi putere şi aerul deveni greu din cauza umezelii excesive. Mai rău sufereau europenii îmbrăcați în costumele lor obişnuite, cu lenjuri lungi de lînă, crinoline înfoiate, corsete cu balene. Pe la încheieturile trupului şi la sub braț sudoarea curgea din abundență. Şi începură obişnuitele epidemii ale verii – pîntecăraia de Canton, gripa de Macao, lingoarea asiatică. Cei care mureau erau jeliți. Cei vii îndurau cu stoicism chinurile socotite drept pedepse de neocolit trimise de Dumnezeu pentru a-i pedepsi pe oameni, şi continuară să stea cu geamurile închise ca să nu intre aerul, fiindcă toți socoteau că el era de vină, că transporta gazele otrăvitoare pe care le emana, vara, pămîntul; şi continuară să le îngăduie doctorilor să le lase sînge şi să le pună lipitori, fiindcă toată lumea ştia că era singurul remediu împotriva bolii; continuară să bea apă murdărită de insecte şi carne infectată de muşte; continuară să se ferească pe cît puteau de a face baie, fiindcă toată lumea ştia că era dăunătoare pentru sănătate; continuară să se roage să vină odată răcoarea iernii, căci numai ea va putea să purifice pămîntul de cele mai mortale miasme.

Prin iunie, lingoarea asiatică decimase de-acum rîndurile soldaților. Sezonul de negustorie aproape se încheiase. În anul acela unii aveau să facă averi imense. Cu puțin joss. Pentru că niciodată în colonia de la Canton nu se ajunsese la prețuri de vînzare şi cumpărare mai exagerate ca acum. Şi negustorii şi funcționarii lor portughezi, compradorii şi negustorii din Co-hong, cu toții erau extenuați de căldură, dar mai ales de lungile săptămîni de activitate frenetică. Toți abia aşteptau să se mai liniştească pînă cînd puteau începe schimburile comerciale de iarnă. Şi,

spre deosebire de anul de dinainte, europenii abia aşteptau să-şi poată petrece vara în propriile lor case, pe terenurile lor din Hong Kong. Familiile lor rămase la Hong Kong se şi mutaseră deja din înghesuiala cabinelor de pe nave în adăposturile din Happy Valley. Construcţiile răsăriseră uimitor peste tot. Queen's Town începuse să prindă contur: străzi, antrepozite, puşcăria, pontoanele, două hoteluri, cîrciumi, case. Cîrciumile unde beau soldaţii se strînseseră pe lîngă Promontoriul Glessing; cele care făceau bucuria marinarilor apăruseră în faţa arsenalului marinei, pe Drumul Reginei. Unele erau doar nişte simple corturi, încropeli de moment. Altele aveau un caracter permanent.

Din ţară soseau mereu nave aducînd provizii, membri ai familiilor, prieteni şi numeroşi străini. Şi cu fiecare maree soseau tot mai mulţi oameni din Macao – portughezi, chinezi, eurasieni, europeni, velari, ţesători, croitori, funcţionari, servitori, oameni de afaceri, cumpărători şi vînzători, culi, unii aflaţi în căutare de slujbe, alţii siliţi să se mute la Hong Kong prin natura meseriilor lor, adică toţi cei care slujiseră comerţul cu China, cei care trăiau din acest comerţ, cei care se hrăneau de pe urma lui. Între cei ce se pripăşiseră se numărau patroane de bordeluri şi fetele lor, nărăviţii la opiu sau ai jocurilor de noroc, cei ce se ocupau cu făcutul ginului, contrabandişti şi hoţi de buzunare, tîlhari ce răpeau persoane sau atacau locuinţe, cerşetori şi piraţi, gunoaiele tuturor naţiunilor. Chiar şi aceştia îşi găsiseră un bîrlog unde să locuiască, începură să-şi ridice case, să-şi găsească de lucru. Queen's Town începu să fie invadat de spelunci unde se vindea gin, bordeluri, beciuri pentru opiomani, toate mînjind Drumul Reginei. Numărul de nelegiuiri crescu îngrozitor, iar forţele de poliţie, atîtea cîte existau, erau copleşite. Marţea era ziua în care se aplicau pedepsele prin biciuire. Spre distracţia celor cu simţul dreptăţii, nelegiuiţii condamnaţi erau biciuiţi public lîngă puşcărie, ca un fel de avertisment pentru cei păcătoşi.

Justiţia britanică, deşi aspră şi iute în a pedepsi, nu li se părea prea groaznică chinezilor. Tortura publică, biciuirea pînă la moarte, strivirea degetelor şi mutilarea, scoaterea unui ochi sau a amîndurora, retezarea unei mîini sau a amîndurora, a unui picior sau a amîndurora, însemnarea cu fierul roşu, căsăpirea, strangularea, orbirea, smulgerea limbii, strivirea organelor genitale – toate acestea constituiau tradiţionale pedepse chinezeşti. Iar chinezii nu erau judecaţi de un tribunal cu juri. Cum Hong Kong-ul era dincolo de autoritatea justiţiei chineze, toţi nelegiuiţii de pe continent care puteau să se salveze fugeau căutînd adăpostul din Tai Ping Shan şi dădeau cu tifla neputincioasei justiţii a barbarilor. Şi în

vreme ce pe insulă începea să înflorească civilizația, se strîngeau totodată şi gunoaiele. Iar o dată cu gunoaiele se prăseau şi insectele.

Apa devenea stătută în butoaiele părăsite, în oalele şi cratițele aruncate. Apa băltea în schelele de bambus, în grădinile abia începute, şi în mlaştina îngustă de pe firul văii. Şi apele acestea neînsemnate şi împuțite începură să colcăie de viață: larve care deveniră apoi țînțari. Gîngănii mici, gingaşe, cu totul deosebite şi atît de delicate că nu puteau zbura decît după apusul soarelui: anofelul.

Şi oamenii din Happy Valley începură să moară.

Capitolul douăzeci şi şase

— Pentru numele lui Dumnezeu, Culum. Nici eu nu mai ştiu, aşa cum nici tu nu mai ştii. În Queen's Town s-a prăsit un criminal. Nimeni nu ştie care-i cauza molimei şi acum micuța Karen s-a îmbolnăvit.

Struan se simțea groaznic. De o săptămînă nu mai auzise nimic de May-may. Vreme de aproape două luni fusese plecat din Hong Kong, în afară de o scurtă vizită de două zile, cu cîteva săptămîni în urmă, cînd nevoia de a o vedea pe May-may îl copleşise. Era înfloritoare; purta sarcina fără să simtă vreun neajuns, şi erau mai fericiți unul cu celălalt decît fuseseră vreodată.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ultima navă a plecat şi mîine părăsim şi noi colonia.

— Unchiul Robb zice că e vorba de malarie, îi spuse Culum agitat, vînturînd scrisoarea lui Robb abia sosită.

Culum era isterizat de grijile față de Tess. Cu numai o zi înainte primise o scrisoare de la ea în care spunea că ea şi sora ei şi maică-sa se mutaseră în factoria încă neterminată a lui Brock. Dar nu spunea nici o vorbă de malarie.

— Care-i leacul malariei?

— Eu nu ştiu să fie vreunul. Nu sînt doctor. Iar Robb zice că numai unii dintre doctori spun că-i vorba de malarie. Struan făcu cu mîna să se apere de muşte. Malaria e un cuvînt latin care înseamnă aer rău. Doar atîta ştiu eu. Atîta ştiu şi ceilalți. Doamne Maica Domnului, dacă aerul din Happy Valley e rău, atunci sîntem ruinați.

— Dar ți-am spus să nu ne apucăm de construit acolo, îi replică turbat Culum. Am urît valea aceea de cum am văzut-o prima dată.

— Pe crucea lui Cristos, vrei să zici că tu ai ştiut de la început că acolo aerul e nesănătos?

— Nu. N-am vrut să spun asta. Am vrut să zic... ei bine că am urît de la început locul acela şi atît.

Struan închise trîntind geamul ca să nu mai vină miasmele din piața acoloniei şi alungă şi mai multe muşte cu evantaiul. Se rugă ca molima aceea să se dovedească, a nu fi malarie. Dacă era malarie, atunci molima îi va atinge pe toți cei ce dormeau în Happy Valley. Se ştia foarte bine de toată lumea că unele locuri de pe pămînt sînt infestate de malarie şi, din neştiute pricini, noaptea emanau miasme mortale. După spusele lui Robb, molima începuse în chip misterios cu patru săptămîni înainte. Prima dată îi lovise pe muncitorii chinezi, apoi îi atinsese şi pe alții, un neguțător european ici, un copil dincolo. Dar numai pe cei din Happy Valley. Nicăieri în altă parte în Hong Kong. Pînă acum patru sau cinci sute de chinezi îi căzuseră victimă, precum şi douăzeci, treizeci de europeni. Chinezii erau înspăimîntați în chip superstițios, convinşi că asta era pedeapsa zeilor pentru că munceau la Hong Kong, împotriva decretului împăratului. Şi numai salarii mult sporite îi convinseseră să se întoarcă la muncă.

Iar acum micuța Karen fusese şi ea atinsă de boală. Robb îşi încheia scrisoarea: „Eu şi Sarah sîntem disperați. Cursul bolii e viclean. Mai întîi apare o fierbințeală groaznică, vreme de jumătate de zi, apoi urmează o întremare, după care o nouă criză de fierbințeală în două, trei zile. Şi ciclul se repetă iar şi iar, din ce în ce mai rău. Doctorii i-au dat lui Karen un purgativ de calomel, cît de puternic au îndrăznit ei. I-au lăsat şi sînge bietului copil, dar nu avem prea multe speranțe. Culii au murit după al treilea sau al patrulea atac. Şi Karen, după purgativ şi toate lipitorile e atît de slăbită, atît de slăbită. Dumnezeu să ne ajute, dar cred că am pierdut-o pe Karen."

Struan se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Doamne Dumnezeule, mai întîi pruncul şi acum Karen! Sarah născuse un băiat, Lochlin Ross, a doua zi după bal, dar se născuse foarte greu, cu mîna stîngă beteagă. Sarah născuse cu chinuri, aproape să moară. Dar scăpase de temuta febră a facerii şi cu toate că laptele în ea se acrise, şi părul îi albise, încet-încet se întremase. Cînd Struan venise s-o vadă pe May-may, o vizitase şi pe Sarah. Pe chipul ei se întipăriseră adînc ridurile suferinței şi amărăciunii, şi arăta ca o femeie bătrînă. Struan se întristase şi mai mult cînd văzuse pruncul: cu mîna stîngă moartă, bolnăvicios, scîncind de-ți era milă, fără speranțe de a supraviețui prea mult. Mă întreb dacă pruncul acela o mai fi în viață, se gîndi Struan în vreme ce deschidea brusc uşa. Robb nu pomeni nici o vorbă de el.

— Vargas!

— Da, senhor.

— Cînd erai la Macao, ai avut vreodată malarie?

— Nu, senhor.

Vargas se făcu alb la față. Fiul şi nepotul lui lucrau pentru Nobila Casă şi acum locuiau în Hong Kong.

— E sigur ca e malarie?

— Nu, doar unii dintre doctori socotesc că e malarie. Nu toți. Caută-l pe Mauss. Spune-i că vreau să-l văd pe Jin-qua de îndată. Împreună cu el.

— Da, senhor. Excelența sa doreşte să luați masa cu el şi cu arhiducele la ora nouă.

— Spune-i că accept.

— Da, senhor.

Struan închise uşa şi se aşeză mohorît în fotoliu. Era îmbrăcat doar cu o cămaşă subțire, fără cravată la gît, pantaloni subțiri, şi pantofi uşori. Ceilalți europeni îl socoteau nebun dacă risca să răcească acum cînd toți ştiau că frigurile astea erau transmise de vînturile verii.

— Nu se poate să fie malarie, spuse el. În nici un caz malarie. O fi altceva.

— Insula aia e blestemată.

— Acum vorbeşti ca o muiere.

— Febra asta n-a apărut decît după ce au venit şi culii. Alungă-i pe culi şi alungi şi molima. Ăştia o poartă cu ei peste tot. Numai ei fac asta!

— Culum, de unde ştii tu asta? Sînt de acord că s-a pornit întîi printre ei. Şi mai sînt de acord că aceştia trăiesc pe terenurile joase. Şi mai sînt de acord că, din cîte ştim noi, nu poți să te căpătuieşti cu boala asta decît dacă respiri aerul nopții. Dar de ce s-a prăsit molima asta numai în Happy Valley? Numai la Happy Valley e aerul nesănătos? Aerul e aer, pentru numele lui Dumnezeu, şi mai toată ziua şi noaptea acolo bate o briză zdravănă. E o aiureală fără nici un sens.

— Ba are un sens foarte întemeiat. E voința Domnului.

— Dacă-i aşa, dar-ar frenția în el să dea!

Culum sări în picioare.

— Am să-ți rămîn îndatorat dacă nu mai huleşti.

— Şi eu am să-ți rămîn recunoscător dacă ai să încerci să-ți aminteşti că atîta amar de vreme oamenii au fost arşi de vii pe rug doar pentru că spuneau că pămîntul se roteşte în jurul soarelui! Nu, asta nu e voința Domnului!

— Indiferent ce crezi, Dumnezeu are un rol vital şi continuu în viețile noastre. Faptul că molima asta a izbucnit, din toată Asia, chiar în

locul pe care l-am ales noi să sălăşluim dovedeşte, cred eu, că e voința Domnului. Nu poți să negi una ca asta pentru că nu poți să dovedeşti contrariul, după cum nici eu nu pot dovedi că aşa este. Dar eu aşa cred, cei mai mulți cred aşa, şi de aceea socot că ar trebui să părăsim Happy Valley.

— Dacă facem una ca asta e ca şi cum am abandona Hong Kong-ul.

— Putem construi iar pe terenurile din apropierea Promontoriului Glessing.

— Ştii cumva cîți bani am investit noi şi ceilalți negustori în Happy Valley?

— Ştii cumva cam de cîți bani o să te bucuri cînd o să fii la şase picioare sub pămînt?

Struan îşi cîntări cu răceală fiul. De săptămîni de zile ajunsese să simtă că duşmănia lui Culum era adevărată şi sporea mereu. Dar nu-i păsa. Ştia că cu cît Culum va învăța mai mult, cu atît va înceta mai mult să-şi pună în aplicare ideile, deci cu atît mai mult va jindui după putere. E şi cinstit aşa, se gîndi el, şi se simți încîntat de felul cum evolua Culum. Dar, în acelaşi timp, îl cuprinse îngrijorarea pentru viața lui. Culum îşi petrecea mult prea mult din timpul său în tovărăşia lui Gorth, şi avea o fire primejdios de deschisă.

Cu zece zile înainte, ei doi avuseseră o ceartă fără noimă, dar sălbatică. Culum aruncase în treacăt nişte teorii privind navele cu aburi, evident opinii de-ale lui Gorth, iar Struan nu fusese de acord cu el. Atunci Culum pomenise de vechea ură dintre el şi Brock, şi declarase că tînăra generație nu avea să comită aceleaşi greşeli ca cei bătrîni. Că Gorth ştia bine că nu era nevoie ca cei tineri să cadă în capcana celor bătrîni. Că şi el şi Gorth se hotărîseră să îngroape orice duşmănie, şi amîndoi vor încerca să aducă împăcarea între părinții lor. Iar cînd Struan începu să-şi apere poziția, Culum refuză să mai asculte şi ieşi ca o furtună.

Şi mai era şi problema cu Tess Brock.

Culum nu vorbise de ea față de Struan, şi nici Struan nu adusese vorba. Dar ştia că acum Culum jinduia cu disperare după ea şi asta îi cam încețoşase mintea. Struan îşi reaminti propria lui tinerețe, cît de dor îi fusese după Ronalda. La vîrsta aceea totul părea atît de limpede, atît de important şi de curat.

— Culum, fiule, nu te mai chinui, îi spuse el, nedorind să se mai certe cu el. Azi e o zi atît de toridă şi toată lumea e cam înfierbîntată. Stai jos şi odihneşte-ți mintea. Micuța Karen e bolnavă la fel ca mulți

dintre prietenii noştri. Am auzit că şi Tillman s-a molipsit, şi cine mai ştie cîți alții.

— Domnişoara Tillman?

— Ea nu cred.

— Gorth spunea că ei închid mîine factoria. Pleacă la Macao să-şi petreacă vara. Toți din familia lui fac la fel.

— Noi ne ducem la Hong Kong. Factoria noastră rămîne deschisă.

— Gorth zice că mai sigur e să ne petrecem vara la Macao. Are casă acolo. Avem şi noi o locuință acolo, nu-i aşa?

Struan se foi în fotoliu.

— Mda, poți să te duci şi tu o săptămînă acolo, dacă doreşti atît de mult, Distrează-te la Macao, dar eu am nevoie de tine la *Queen's Town.* Şi din nou îți amintesc: fereşte-te! Gorth nu e prietenul tău.

— Şi din nou trebuie să-ți repet: ba este!

— Încearcă să te facă să-ți pierzi cumpătul şi într-o zi o să te căsăpească.

— Greşeşti. Eu îl înțeleg cît se poate de bine. Şi țin la el. Ne înțelegem perfect. Am descoperit că-mi place să stau de vorbă cu el, mă bucur de prezența lui. Ştim amîndoi că ție... şi lui taică-său vă vine greu să înțelegeți, dar, ei bine, e greu de explicat.

— Dumnezeule mare, îl înțeleg pe Gorth chiar prea bine.

— Mai bine să nu vorbim de treburile astea, îi replică Culum.

— Ba cred că ar trebui. Acum Gorth te-a vrăjit. Pentru un Struan e pericol de moarte.

— Tu îl vezi pe Gorth cu alți ochi. E prietenul meu.

Struan deschise o cutie, alese o havană şi se gîndi că a venit timpul să discute.

— Crezi că Brock va fi de acord cu căsătoria ta cu Tess?

Culum se roşi tot şi răspunse mînat de patimă:

— Nu văd de ce n-ar fi. Gorth e de acord.

— Ai şi discutat subiectul cu Gorth?

— N-am discutat nici cu tine. Cu nimeni. Atunci de ce aş fi discutat asta cu Gorth?

— Atunci de unde ştii că el e de acord?

— Nu ştiu. Doar atît, că spune mereu cît de bine ne înțelegem eu şi domnişoara Brock, cît de mult se bucură ea de tovărăşia mea, mă încurajează să-i scriu, lucruri din astea.

— Crezi că nu am dreptul să te întreb care ți-s intențiile față de Tess Brock?

— Bineînțeles că ai dreptul. Dar, ştii, e numai... da, bine, m-am gîndit să mă căsătoresc cu ea. Dar lui Gorth nu i-am spus nimic.

Culum se opri stînjenit şi-şi şterse fruntea. Era speriat de felul neaşteptat în care Tai-Panul nimerise exact ceea ce era mai important în mintea lui, şi, deşi dorise să discute cu el despre asta, nu voia ca nimeni să-i murdărească iubirea. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să mă aştept la asta, se gîndi el, şi se auzi cum se repede singur înainte, nefiind în stare să se oprească.

— Dar nu cred că... afecțiunea mea pentru domnişoara Brock priveşte pe cineva în momentul acesta. Nu s-a discutat nimic despre asta, aşa că nu e deocamdată nimic şi... ei, ce simt eu pentru domnişoara Brock mă priveşte numai pe mine.

— Îmi dau seama că asta-i părerea ta, îi replică Struan, dar asta nu înseamnă că ai şi dreptate. Ți-a trecut cumva prin minte că cineva îşi aranjează treburile prin tine?

— Domnişoara Brock?

— Gorth Brock.

— Ți-a trecut cumva prin minte că ura ta pentru ei îți întunecă judecata? îi răspunse Culum furios.

— Da. M-am gîndit şi la asta. Dar tu, Culum? Te-ai gîndit că ei se folosesc de tine?

— Să zicem că ai dreptate. Să zicem că mă căsătoresc cu domnişoara Brock. Nu e asta spre avantajul afacerilor tale?

Struan era bucuros că în fine problema fusese pusă în mod deschis.

— Nu. Pentru că atunci cînd ai să ajungi tu Tai-Pan, Gorth o să te înfulece cu fulgi cu tot. O să pună mîna pe tot ce avem noi şi o să te distrugă... ca să ajungă el Tai-Pan al Nobilei Case.

— De ce l-ar distruge pe soțul surorii sale? De ce să nu ne unim companiile – Brock şi Struan? Eu mă ocup de afaceri, el se ocupă de nave.

— Şi cine va fi Tai-Pan?

— Am putea să... să fim amîndoi, eu şi Gorth.

— Nu poate exista decît un singur Tai-Pan. Asta înseamnă să fii Tai-Pan. Asta-i legea.

— Dar legea ta nu înseamnă că trebuie să fie şi legea mea. Sau a lui Gorth. Putem învăța şi din greşelile altora. Unindu-ne companiile, ne-ar oferi avantaje enorme.

— Asta are Gorth în minte?

Struan se întrebă dacă nu cumva greşise în privința lui Culum. Dragostea oarbă a fiului său pentru Tess şi încrederea lui în Gorth

aveau să fie cheia cu care va fi distrusă Nobila Casă pentru ca Brock şi Gorth să obțină tot ceea ce voiau. Şi nu mai sînt decît trei luni şi trebuie să plec spre Anglia. Doamne Isuse Cristoase!

— Chiar aşa? îl întrebă el.

— N-am discutat niciodată problema asta. Am vorbit doar despre comerț, despre nave, despre companii, lucruri din astea. Şi cum să facem pace între voi doi. Dar o contopire a celor două companii ar fi avantajoasă, nu-i aşa?

— Nu cu cei doi. Nu sînteți de-o seamă. Deocamdată.

— Dar poate că într-o zi voi fi, nu?

— Poate! Struan îşi aprinse un trabuc. Chiar crezi că o să poți să-l domini pe Gorth?

— Poate că nici nu va trebui să-l domin. Cum nici el nu va trebui să mă domine pe mine. Să zicem că mă căsătoresc cu domnişoara Brock. Gorth are compania lui, noi o avem pe a noastră. Separate. Putem încă concura una cu cealaltă. Dar în chip prietenesc. Fără atîta ură! Vocea lui Culum deveni mai aspră. Pentru moment, hai să gîndim din punctul de vedere al Tai-Panului. Brock are o fiică la care ține mult. Am reuşit să mă fac plăcut atît ei, cît şi lui Gorth. Prin căsătoria asta nu fac decît să mai înmoi duşmănia lui Brock față de mine, pînă cînd mai dobîndesc experiență. Vînturînd mereu nada unirii celor două companii. Iar cînd voi fi pregătit, pot să-i atac fără milă. O urzeală sigură şi frumoasă. Dă-o-ncolo de fată. Doar mă folosesc de ea... spre mai marea glorie a Nobilei Case.

Struan nu spuse nimic.

— Te-ai gîndit cumva fără ranchiună la aceste posibilități? continuă Culum. Am uitat că eşti mult prea deştept ca să nu fi băgat de seamă că o iubesc.

— Da, făcu Struan şi scutură cu grijă scrumul trabucului într-o scrumieră de argint. Da, v-am cîntărit pe tine şi pe Tess „fără ranchiună”.

— Şi care a fost concluzia ta?

— Că pentru tine pericolele copleşesc avantajele.

— Deci dezaprobi cu totul căsătoria mea cu ea?

— Dezaprob dragostea ta pentru ea. Dar tu o iubeşti de acum, sau aşa crezi. Şi mai e încă ceva: te vei căsători sigur cu ea, dacă vei putea. Struan trase adînc din trabuc. Crezi că Brock va fi de acord?

— Nu ştiu. Nu cred că va fi, Dumnezeu să mă ajute.

— Ba cred că va fi de acord, Dumnezeu să te ajute.

— Dar tu nu vei fi de acord pînă la urmă?

— Ți-am mai spus o dată cîndva: sînt singurul om de pe pămînt în care poți avea deplină încredere. Cu condiția ca nu cumva, din nişte socoteli ale tale, să te pui împotriva Nobilei Case.

— Şi crezi că o astfel de căsătorie e împotriva intereselor companiei?

— N-am spus asta. Am zis că nu pricepi ce pericole te pasc. Struan stinse trabucul şi se ridică în picioare. Fata nu e majoră. Ai să aştepți încă cinci ani de zile de acum înainte?

— Da, sări el iute, speriat de un termen atît de lung. Da, pe Dumnezeul meu. Nici nu ştii ce înseamnă fata asta pentru mine. E... e singura fată pe care aş fi putut-o iubi vreodată. N-am să-mi schimb sentimentele şi tu nu poți să mă înțelegi, nu poți. Da, am să aştept cinci ani. O iubesc.

— Dar ea te iubeşte?

— Nu ştiu. Eu... pare să țină la mine. Mă rog să mă iubească. Doamne Dumnezeule din ceruri, ce-am să mă fac!

Har Domnului că nu mai sînt atît de tînăr, se gîndi Struan plin de compasiune. Acum ştiu că dragostea e ca marea, uneori calmă, alteori furtunoasă. E frumoasă, primejdioasă, împarte şi viață, şi moarte. Dar niciodată nu e veşnic la fel, mereu în schimbare. Şi unică doar pentru o foarte scurtă perioadă în curgerea timpului.

— Flăcăule, n-ai să faci nici o mişcare. Am să vorbesc eu cu Brock în seara asta.

— Nu, sări Culum îngrijorat. E vorba de viața mea. Nu vreau ca tu să...

— Ceea ce doreşti tu acum priveşte şi viața mea şi a lui Brock, îl întrerupse Struan. Am să vorbesc cu Brock.

— Atunci o să mă sprijini?

Struan goni cu evantaiul o muscă ce i se aşezase pe față.

— Cum rămîne cu cele douăzeci de guinee, Culum?

— Cum?

— Banii mei de coşciug. Cele douăzeci de guinee de aur pe care mi le-a dat Brock şi le-ai luat tu să le păstrezi? Ai şi uitat?

Culum deschise gura să spună ceva dar se răzgîndi. Apoi îngăimă:

— Da, am uitat de ele. Adică mi-au ieşit din minte! În ochi i se citea adîncul suferinței. De ce vreau mereu să te mint? Am mințit. E groaznic.

— Mda, făcu Struan satisfăcut, pentru că acum Culum trecuse un alt examen şi învățase încă o lecție.

— Ce-i cu monedele?

— Nimic. Numai că nu ar trebui să uiți de ele. Ele înseamnă Brock. Gorth e şi mai rău pentru că n-a dobîndit nici măcar generozitatea lui taică-său.

Era aproape miezul nopții.

— Şezi şi tu jos, Dirk, îl invită Brock, mîngîindu-şi barba. Grog, bere sau brandy?

— Brandy.

— Brandy dai! îi porunci el servitorului, apoi făcu un semn spre mîncarea care se vedea pe masă la lumina lumînărilor ce pîlpîiau. Haleşte nişte friptură, Dirk! Se scărpină subraț, unde se umpluse de nişte furuncule numite bube de căldură. Blestemată vreme. De ce dracu' pe tine nu te loveşte suferința asta care nu ne ocoleşte pe noi, ceilalți, ei?

— Pentru că mă îngrijesc cum trebuie, îi spuse Struan şi-şi întinse picioarele într-o poziție comodă. Ți-am spus de un milion de ori. Dacă te îmbăiezi de patru ori pe zi nu mai faci bube de căldură. Păduchii se duc şi...

— N-au nici o legătură cu bubele astea, îi replică Brock. Şi-i o prostie, e împotriva naturii, pe Dumnezeul meu! rîse el. Iar ăi de zic că eşti tovarăş de navă cu diavolul în persoană poa' c-au pus destul taman unde trebuie ca să arate de ce eşti tu aşa cum eşti. Ei? îşi împinse cana mare de argint de jumătate de livră spre servitorul care i-o umplu de îndată din butoiul mic de bere aflat lîngă perete; în rastelul din apropiere se vedeau muschete şi săbii de abordaj. Dar ai să-ți primeşti tu răsplata, curînd-curînd, nu-i aşa, Dirk? spuse el, arătînd cu degetul mare şi bont în jos.

Struan luă bolul mare de cristal şi mirosi băutura.

— Tyler, toți ne primim răsplata.

Struan ținu paharul de brandy aproape de nas pentru a contracara duhoarea din încăpere. Se întrebă dacă Tess mirosea şi ea la fel ca taică-său şi maică-sa, şi dacă Brock bănuia măcar motivul vizitei sale... Ferestrele erau ermetic închise, să nu intre aerul nopții şi zarva imensă din piațeta din față. Brock mîrîi, ridică paharul plin de bere şi bău cu sete. Purta obişnuita lui redingotă de lînă, izmene groase, fular şi jiletcă. Îl cercetă mohorit pe Struan. În cămaşa aceea subțire, pantaloni albi, cizme scurte, părul roşcat auriu de pe pieptul lat lucind în lumina luminărilor, Struan îi părea puternic şi stăpîn pe el.

— Fiule, arăți cam dezbrăcat. Cam dezgustător de golaş.

— Tyler, asta-i moda viitorului. Sănătate! spuse ridicînd paharul şi băură amîndoi.

— Şi dacă tot vorbim de diavol, am auzit că Maureen Quance îl domesticeşte pe bietul Aristotle rău de tot. Aud vorbe că ar pleca amîndoi spre țară cu următorul flux.

— Fuge el cumva, sau îşi taie beregata mai degrabă decît să facă una ca asta.

Brock izbucni în hohote groase de rîs.

— Doamne, cînd am văz't-o c-apare aşa deodată în mijlocul balului, n-am mai rîs aşa cu poftă de cînd bunica şi-a prins țîțele netezind rufele sub mîngălău! îi făcu semne servitorului să dispară şi acesta se făcu nevăzut. Am auzit că toate navele ți-s plecate.

— Mda. Straşnic sezon, nu-i aşa?

— Îhî! Şi am să fiu mai liniştit cînd *Blue Whitch* o să tragă prima la cheu în Tîrgul Londrei. Am auzit că e cu o zi înainte! Brock trase un gît zdravăn de bere, transpirînd din belşug. Jeff Cooper zicea că ultima lui navă a plecat şi ea, aşa că la Whampoa nu mai e nimeni.

— Rămîi în Canton?

Brock clătină din cap.

— Mîine plecăm şi noi. La *Queen's Town,* apoi la Macao. Da' nu închidem factoria, ca înainte.

— Longstaff mai rămîne. Negocierile continuă, bănuiesc eu.

Struan simți o amenințare în aer, şi îngrijorarea lui spori.

— Doar ştii bine că treburile nu se încheie ele aici.

Brock se juca cu bandajul de la ochi. Şnurul care ținuse bandajul la locul lui ani şi ani de zile îşi croise un şanț roşu pe fruntea lui.

— Gorth zicea că mezina lui Robb a luat frigurile.

— Da. Cred că i-a spus Culum.

— Da.

Brock reținu tonul tăios al lui Struan. Bău cu poftă din cana de bere, îşi şterse spuma de pe mustăți cu dosul mîinii.

— Îmi pare rău. E un *joss* rău ăsta! Bău din nou. Băiatul tău şi-al meu parcă ar fi vechi tovarăşi de navă.

— Abia aştept să mă îmbarc din nou, spuse Struan, neluînd în seamă aluzia. Azi după-amiază am avut o lungă discuție cu Jin-qua. În legătură cu frigurile. La Kwantung n-au pomenit niciodată de friguri, din cîte ştie el cel puțin.

— Dacă-i malarie cu-adevărat, atunci o să avem necazuri, nu glumă. Brock întinse mîna şi apucă un piept de pui. Ia şi tu. Am auzit că prețul culilor creşte. La Hong Kong prețurile cresc al naibii la toate.

— Nu chiar atît de mult încît să ne dăuneze. Frigurile or să treacă.

Brock îşi săltă greoi brăcinarul şi goli cana de bere.

— Ai vrut să mă vezi între patru ochi, da? Ca să vorbim de frigurile astea?

— Nu! îi replică Struan, simțind că-l contaminează şi pe el miasmele din jur, izul pe care-l emana Brock, şi mirosul de bere stătută. Am venit în legătură cu o veche promisiune pe care ți-am făcut-o că într-o zi am să viu după tine cu pisica cu nouă cozi.

Brock apucă clopoțelul de pe masă şi-l făcu să sune violent. Sunetul lui se izbi de pereți. Văzînd că uşa nu se deschide de îndată, îl făcu să sune din nou.

— Maimuțoiul ăla blestemat! mîrîi el. Ar merita un picior în cur aşa cum trebuie.

Se duse la butoiaşul cu bere şi, după ce-şi umplu cana mare cu capac, se aşeză din nou şi-l privi pe Struan drept în ochi. Apoi aşteptă.

— Şi ce-i cu asta? mormăi în cele din urmă Brock.

— Tess Brock.

— Cum?

Brock era uluit că Struan dorea să precipite chiar el hotărîrea din pricina căreia şi el, dar şi Struan fără îndoială, se frămîntaseră atîtea nopți.

— Fiul meu e îndrăgostit de ea.

Brock dădu pe gît nişte bere şi se şterse din nou la gură.

— Nu s-au întîlnit decît o singură dată la bal. Apoi s-au preumblat cu Liza şi Lillibet. De trei ori.

— Mda. Da' el e îndrăgostit de ea. E convins că o iubeşte.

— Da' tu eşti sigur?

— Da.

— Şi tu ce părere ai?

— Că ar fi mai bine să discutăm treaba asta. În mod deschis.

— De ce chiar acum? spuse Brock bănuitor, în vreme ce mintea i se chinuia să găsească răspunsul cel adevărat. După cum bine ştii ea e încă foarte crudă.

— Da, dar destul de mare ca să se căsătorească.

Brock se jucă gînditor cu cana de bere, uitîndu-se la propria-i imagine pe fața argintului lustruit. Se întreba dacă ghicise exact intențiile lui Struan.

— Tu acum vii şi-mi ceri oficial mîna lui Tess pen' ficior-tu?

— Asta-i datoria lui, nu a mea... să o ceară oficial în căsătorie. Dar noi trebuie să discutăm neoficial. Mai întîi.

— Tu ce părere ai? îl întrebă din nou Brock. În legătură cu căsătoria asta?

— Ştii deja foarte bine. Sînt împotriva ei. Pentru că nu am încredere în tine. Nici în Gorth nu am încredere. Dar Culum gîndeşte altfel cu mintea lui şi mi-a forțat mîna, şi nu totdeauna un tată îşi poate convinge feciorul să facă ce vrea el.

Brock se gîndi la Gorth. Cînd deschise gura, vocea îi sună aspru.

— Dacă eşti atît de pornit împotriva dorinței lui, atunci arde-i o mamă de bătaie pînă-i vine mintea la cap, sau expediază-l în țară, fă-i bagajele. Scapi repede de sămînța asta de belea.

— Ştii bine că sînt la ananghie, îi spuse Struan cu amărăciune. Tu ai trei fii – Gorth, Morgan, Tom. Acum eu nu-l mai am decît pe Culum. Aşa că, indiferent ce vreau eu să fac, el mă va urma mai departe.

— Mai e şi Robb şi fiii lui, spuse Brock, fericit că-l citise exact pe Struan, jucîndu-se acum cu el cum s-ar fi jucat cu un peştişor.

— Doar ştii care-i răspunsul la una ca asta. Eu am creat Nobila Casă, nu Robb. Ei, acum care-i părerea ta?

Brock îşi goli cana de bere gînditor. Din nou făcu clopoțelul să sune. Şi din nou nici un răspuns.

— Cre' c-am să fac praştie din mațele maimuțoiului ăsta! Se ridică în picioare şi începu să-şi umple cana cu bere. Şi eu sînt la fel împotriva acestei căsătorii, spuse Brock aspru, şi văzu un fulger de mirare pe chipul lui Struan. Da' chiar aşa, continuă Brock, dacă fi-tu vine şi-mi cere fata io i-o dau.

— Dumnezeule mare, am fost sigur că aşa ai să faci!

Şi Struan se ridică în picioare cu pumnii strînşi.

— O să aibă cea mai mare zestre din toată Asia. Anul viitor or să fie căsătoriți.

— Dar înainte de asta am să te trimit eu pe tine în iad.

Cei doi bărbați se priviră amenințător. Şi din nou Brock văzu acelaşi chip tăiat în piatră ca în urmă cu treizeci de ani, aceeaşi putere iradiind din el. Aceleaşi trăsături de nedefinit care-l făcuseră să reacționeze atît de violent cu toată ființa lui. Dumnezeule mare, blestemă el, nu mă duce mintea de ce mi l-ai scos în cale pe diavolul ăsta. Nu mă duce mintea decît că l-ai pus acolo pen' ca eu să-l strivesc cum trebuie, şi nu cu un cuțit înfipt în spinare, şi cu atît mai rău.

— Dirk, asta o să fie mai tîrziu, îi răspunse el. Întîi copiii se căsătoresc, în toată regula. Eşti la ananghie bine de tot. Şi nu din pricina mea, da' cu atît mi se rupe inima mai tare, şi nu io ți-am aruncat ghinionul ăsta de *joss* în obraz. Da' de la o vreme mă tot

gîndesc io la ei, ca şi tine bănui, la ei şi la noi, şi zic că aşa-i mai bine şi de ei şi de noi.

— Eu ştiu ce-i în mintea ta. Şi a lui Gorth.

— Dirk, cine ştie ce o să se aleagă mai tîrziu? Poa' că-n viitor cele două companii să se unească între ele.

— Nu atîta vreme cît eu mai sînt în viață.

— Da' pe de altă parte poa' că n-o să se unească, şi tu o s-o ai pe-a ta mai departe şi noi p-a noastră.

— Nu puneți voi mîna pe Nobila Casă ca s-o distrugeți doar cu o fustă de fetiță.

— Dumnezeule mare, acu' ascultă şi tu la mine! Tu ai adus vorba de asta! Tu ai zis să vorbim deschis şi io n-am terminat de spus ce-am avut de spus. Aşa că acu' tu m-asculți pe mine, pe Dumnezeu de nu! Doa' dacă nu ți-ai pierdut şi curajul aşa cum ți-ai pierdut purtările şi mintea.

— Bine, Tyler! Struan îşi turnă alt pahar de brandy. Spune ce-ți cloceşte mintea.

Brock se mai calmă şi se aşează din nou sorbindu-şi berea.

— Nu te pot suferi şi te urăsc şi acu' aşa cum o s-o fac întotdeauna. Nici io n-am nici o încredere în tine. M-am săturat pe viață să mai omor pe cineva, dar, pe numele lui Cristos, în ziua în care o să vii cu pisică aia în mînă la mine, te omor. Da' nu io o să încep bătaia. Nu. Ni' nu voi să te omor, ci doar să te strivesc în bună regulă. Da' stau şi mă gîndesc şi mă dumiresc că poa' ăi tineri or să ştie ei să pună rînduială... cum n-am putut noi face. Aşa că stau şi zic: ce-o fi să fie! Dacă or să se unească firmele, atunci să se unească. E treaba lor, ni' a mea, ni' a ta. De n-o fi să se unească, asta-i tot treaba lor. O să facă ce-o să socotească ei că e mai bine. Nu noi. Aşa că zic că e în regulă cu căsătoria.

Struan îşi goli paharul şi-i făcu vînt pe masă.

— N-am crezut niciodată că poți fi atît de lipsit de vînă în tine încît să te foloseşti de Tess pentru asta, cînd ştiu că şi tu eşti împotriva căsătoriei după cum sînt şi eu.

De data asta Brock îl privi fără ură.

— Dirk, nu mă folosesc de Tess. Dumnezeu ştie că e adevărul adevărat. Îl iubeşte pe Culum, şi-i la fel de adevărat. Asta-i singurul motiv pen' care vorbesc cu tine aşa cum vorbesc. Sîntem amîndoi la ananghie acum. Hai să vorbim ca oameni cu cap. Ea-i ca o Julietă față de Romeo al ei, da, da, pe Dumnezeul meu de nu, şi de asta mă tem şi io. Şi aşa te-ai teme şi tu de-ai şti cît îi de-adevărat. Nu voi ca Tess a

mea să sfîrşească pe-o dală de marmoră pen' că io te urăsc pe tine. Ea-l iubeşte. Io mă gîndesc numai la ea.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, Dumnezeule mare! Dar Liza mi-a tocat creierii de zeci de ori cu Tess. Îmi tot zice că Tess oftează şi geme, şi nu sporovăieşte decît de balul ăla şi nu pomeneşte decît de Culum. Şi Tess mi-a făcut capul calendar cu ce-a zis Culum, cu ce n-a zis Culum, şi ce i-a zis ea lui Culum şi cum arăta Culum, şi ce i-a răspuns el ei, pînă cînd am crezut că plesnesc. Ei da, îl iubeşte şi gata.

— Dragoste de ţînci. Nu contează deloc.

— Pen' numele lu' Dumnezeu, greu să îndure cineva să stea de vorbă omeneşte cu tine. Greşeşti, Dirk, greşeşti foarte tare.

Brusc, Brock se simţi foarte obosit şi foarte bătrîn. Vroia să termine cu tărăşenia asta.

— De nu era balul ăla, nu s-ar fi întîmplat nimic niciodată. Şi tot tu ai ales-o să înceapă dansul. Tu ai ales-o să cîştige premiul, tu...

— Nu eu. Sergheiev a fost cel care a ales-o, nu eu.

— Ăsta-i adevărul adevărat, aşa să-ţi ajute Dumnezeu?

— Da.

Brock se uită la Struan şi-l cîntări mult.

— Atunci aici o fi mîna Domnului la mijloc. Tess nu era cea mai grozav de bine îmbrăcată la bal. Ştiam şi eu şi ştia toată lumea, în afară de Culum şi Tess. Îşi termină de băut berea şi puse pe masă cana mare de metal cu capac. Uite, îţi fac o propunere. Ştiu io că tu nu ţii la Culum al tău cum ţin io la Tess a mea, dar lasă-i să aibă parte de vînt bun, mare deschisă şi un port sigur pentru viaţa lor şi io am să fac la fel. Flăcăul merită şi el una ca asta – ţi-a salvat capul în chestia cu gorganul, fincă jur pe crucea lui Cristos că te-aş fi ştrangulat bine de tot atunci. Dacă acu' cauţi pricină să ne luptăm, atunci sa ne luptăm. Şi dacă îmi vine mie bine să-ţi rup gîtul, dar pe bune, jur pe sîngele lui Cristos că am s-o fac. Da' nu le fac una ca asta şi lor, la ăia doi. Lasă-i să aibă parte de vînt bun, mare deschisă şi un port sigur pentru viaţa lor. Ei, ce zici?

Şi Brock îi întinse mîna.

Struan îi răspunse aspru:

— Dau mîna cu tine numai pentru Culum şi Tess. Nu şi pentru Gorth.

Felul în care Struan spusese Gorth îl făcu pe Brock să simtă cum îl trece un fior. Dar nu-şi retrase mîna, deşi de acum ştia că înţelegerea lor era ameninţată de primejdii. Îşi strînseră mîna ferm.

— Şi acu' să mai luăm cîte un pahar să pecetluim înțelegerea cum se cuvine, spuse Brock, şi după aia poți să te duci dracului şi să ieşi din casa mea.

Apucă din nou clopoțelul, pentru a treia oară îl făcu să sune, nu apăru nimeni şi-l aruncă de perete.

— Lee Tang! urlă el.

Vocea îi răsună ciudat. Pe imensul hol al scării se auzi zgomot grăbit de paşi şi se arătă chipul speriat al unui funcționar portughez.

— Toți servitorii au dispărut, senhor. Nu dau de ei nicăieri.

Struan se repezi la fereastră. Negustorii ambulanți şi prăvăliaşii, toți gură-cască părăseau acum piața într-o desăvîrşită tăcere. Negustori adunați în grupuri în Grădina Engleză stăteau încremeniți, ascultînd şi urmărind ce se întîmplă. Struan se întoarse şi se repezi la rastelul cu muschete, ajungînd la el în aceeaşi fracțiune de secundă cu Brock.

— Adună-i pe toți jos! îi strigă Brock funcționarului portughez.

— Tyler, la factoria mea! Sună alarma, mai spuse Struan şi se făcu nevăzut.

În mai puțin de un ceas, toți negustorii şi funcționarii lor erau înghesuiți în factoria lui Struan şi în Grădina Engleză, care servea de curte exterioară. Lîngă poartă era rînduit, în dispozitiv de luptă, detaşamentul celor cincizeci de soldați, înarmați. Comandantul lor, căpitanul Oxford, dacă împlinise douăzeci de ani, un tînăr subțirel, isteț, cu o umbră de mustață. Struan, Brock şi Longstaff se aflau în mijlocul grădinii. În apropiere, Jeff Cooper şi Sergheiev. O noapte umedă, încinsă, apăsătoare.

— Înălțimea voastră, ar fi mai bine să ordonați imediat evacuarea, îi spuse Struan.

— Îhî! întări Brock.

— Domnilor, nu e cazul să fim chiar grăbiți, spuse Longstaff. S-a mai întîmplat asta şi înainte, ei?

— Da, dar de fiecare dată am fost preveniți într-un fel sau altul de Co-hong sau de către mandarini. Niciodată nu ne-au luat aşa ca din oală.

Struan îşi încordă auzul şi ascultă noaptea, ochii însă numărau lorcile amarate de-a lungul cheului. Erau destule pentru toată lumea, se gîndi el...

— Nu-mi place noaptea asta.

— Nici mie, Dumnezeule Cristoase, spuse Brock şi trînti furios un scuipat. În bărci cu noi, zic io.

— Doar nu vă închipuiți că ne paşte vreo primejdie?! spuse Longstaff.

— Excelența voastră, nu ştiu. Dar ceva îmi spune mie că pentru moment e mai bine s-o ştergem de aici, îi replică Struan. Sau cel puțin să ne îmbarcăm pe navele noastre pentru mai multă siguranță. Pentru sezonul ăsta negoțul oricum s-a încheiat, aşa că putem sta sau putem pleca după voia noastră.

— Dar nu vor îndrăzni să ne atace, se burzului Longstaff. De ce s-au pornit? De ce o fac din nou? Tratativele avansează atît de bine. E ridicol.

— Vă sugerez doar că ar fi mai bine să acționăm aşa cum ați spus întotdeauna, Excelența voastră: e mai bine să fim pregătiți pentru orice eventualitate.

Longstaff făcu un semn uşor cu capul către ofițer.

— Împarte-ți oamenii în trei grupuri. Păziți intrările dinspre est şi vest în strada Hog. Pînă la noi ordine, împiedici orice acces spre piață.

— Da, sir.

Struan îi zări pe Culum, Gorth şi Horatio stînd laolaltă lîngă un felinar. Gorth îi arăta lui Culum cum se încarcă o muschetă, iar acesta asculta foarte atent. Lîngă Culum, Gorth părea puternic, plin de energie, de vitalitate. Struan îşi întoarse privirea şi-l surprinse pe Mauss care, în semiîntuneric, vorbea cu un chinez înalt, pe care Tai-Panul nu-l mai văzuse niciodată. Îmboldit de curiozitate, se apropie de ei.

— Wolfgang, ai aflat ceva?

— Nu, Tai-Pan. Nici cel mai mic zvon, nimic. Nici Horatio. *Gott im Himmel,* nu mai pricep nimic.

Struan îl măsură pe chinez cu privirea. Era îmbrăcat în nişte haine țărăneşti zdrențăroase, şi părea să fi împlinit abia treizeci de ani. Avea nişte ochi obosiți, dar totuşi pătrunzători, şi-l cerceta pe Struan la rîndul lui cu aceeaşi curiozitate.

— Cine-i?

— Hung Hsu Ch'un, îi spuse Wolfgang mîndru de el. Un *hakka.* E botezat, Tai-Pan, eu l-am botezat. Cel mai bun convertit pe care l-am făcut eu, Tai-Pan. O minte strălucită, studios şi totuşi țăran. În cele din urmă, am şi eu un convertit care va răspîndi cuvîntul Domnului... ca să mă ajute în lucrarea Lui.

— Ai face mai bine să-i spui să plece. Dacă se stîrneşte conflict şi-l prind mandarinii că a rămas cu noi, atunci o să ai un convertit mai puțin.

— I-am spus mai înainte să plece, dar mi-a răspuns: „Ciudate sînt căile Domnului, iar oamenii Domnului nu întorc spatele celui necredincios”. Nu-ți fă nici un fel de griji. Dumnezeu o să-l aibă în paza lui, iar eu am să mă pun chezaş cu propria mea viață.

Struan dădu scurt din cap către chinez şi se întoarse la Longstaff şi Brock.

— Io mă urc la mine la bord, spuse Brock, şi cu asta basta.

— Tyler, trimite-l pe Gorth cu oamenii lui să întărească paza acolo! şi arătă spre bezna străzii Hog. Eu mă duc la est şi te acopăr dacă începe balamucul. Şi atunci te poți retrage aici.

— Tu ai numai grija alor tăi, îi replică Brock, io pe-a alor mei. Doar nu eşti tu acum comandant şef, Cristoase Dumnezeule! şi-i făcu semn lui Gorth să se apropie. Ia vino tu cu mine. Almeida, tu cu ceilalți funcționari aduceți hîrțoagele pe navă! Şi împreună cu oamenii lui ieşi mărşăluind din grădină şi se îndreptă spre piață.

— Culum!

— Da, Tai-Pan!

— Ia tot ce a mai rămas în safe şi du-te la bordul lorcei.

— Prea bine. Culum îşi coborî vocea. I-ai vorbit lui Brock?

— Mda. Fiule, nu vorbim acum. Grăbeşte-te. O să discutăm mai tîrziu.

— A zis da sau nu?

Struan îi simți pe ceilalți cum îl urmăresc, şi cu toate că ar fi vrut tare mult să-i povestească lui Culum cum decursese discuția, grădina nu era locul nimerit pentru una ca asta.

— Doamne Isuse Cristoase, nu ai de gînd odată să faci cum ți s-a spus?

— Vreau să ştiu şi eu! spuse Culum cu ochii sticlind.

— Iar eu nu sînt pregătit să discut acum problemele tale! Fă ce ți-am spus!

Struan porni păşind îndesat spre uşa din față. Îl opri Jeff Cooper.

— De ce ne evacuăm? De ce atîta grabă, Tai-Pan?

— Jeff, doar din prudență. Ai vreo lorce la îndemînă?

— Da.

— Dacă n-ai loc la bord, voi fi bucuros să le ofer un loc la mine oamenilor tăi. Struan se uită la Sergheiev. Înălțimea voastră, e o privelişte frumoasă dinspre fluviu, dacă veți avea bunăvoința să mergeți cu noi.

— Totdeauna cînd piața se goleşte şi servitorii dispar voi o luați la fugă?

— Numai cînd îmi face plăcere şi mie! Struan îşi croi drum prin îmbulzeala oamenilor. Vargas, du la bord toate registrele şi funcţionarii. Înarmaţi.

— Da, senhor.

Cînd ceilalţi neguţători îi văzură pe Struan şi Brock că se pregătesc cu adevărat să se retragă în grabă, se întoarseră iute la factoriile lor, îşi strînseră registrele contabile şi documentele de conosament, orice hîrtie care dovedea amploarea tranzacţiilor din acel sezon, şi deci tot ceea ce reprezenta viitorul lor, şi începură să le depoziteze pe nave. Prea mulţi bani nu erau de pus la adăpost, pentru că tranzacţiile comerciale fuseseră făcute în cea mai mare parte pe baza cambiilor, iar Struan şi Brock îşi expediaseră argintul la Hong Kong.

Longstaff îşi strînse documentele de pe propriul lui birou, îşi puse cartea de cifru şi hîrtiile secrete în geanta oficială şi se duse în grădină, lîngă Sergheiev.

— Înălţimea voastră, v-aţi împachetat totul?

— N-am nimic prea important. Ce se întîmplă mi se pare extraordinar. Ori există un pericol iminent, ori nu e nici un pericol! Dacă există un pericol, de ce trupele dumneavoastră nu sînt aici? Dacă nu e, atunci de ce fugiţi?

Longstaff rîse.

— Dragă domnule, aşa-i mintea păgînului. Foarte deosebită de a noastră, a celor civilizaţi. De mai bine de un secol, guvernul Maiestăţii sale se luptă cu această mentalitate. Aşa că am ajuns să ştim să ne descurcăm în treburile Chinei. Bineînţeles, adăugă el sever, nu ne preocupă cucerirea acestei ţări, ci numai comerţul paşnic. Şi socotim zona aceasta o sferă de influenţă cu totul britanică.

Struan mai aruncă şi el o privire prin safe, ca să se convingă că toate hîrtiile vitale erau la bord.

— Am făcut eu asta, îi spuse Culum intrînd val-vîrtej în încăpere şi trîntind uşa în urma lui. Şi acum, Isuse, care a fost răspunsul?

— Urmează să te căsătoreşti, îi spuse blînd Struan, Isuse Cristoase!

Culum rămase încremenit, nefiind în stare să mai scoată o vorbă.

— Brock e încîntat să te aibă de ginere. Anul viitor te poţi însura.

— Brock a spus el da?

— Da. Şi felicitări.

Struan îşi cercetă liniştit sertarul de la birou, îl închise, satisfăcut că discuţia cu Brock decursese aşa cum îşi pusese el în gînd de la început.

— Vrei să spui că el a spus da? Şi tu ai zis tot da?

— Da. Dar tu trebuie să-i ceri oficial mîna. A spus că o să te accepte de ginere. Mai trebuie să discutăm de zestre şi alte amănunte, dar a spus că anul viitor vă puteți căsători.

Culum îşi prinse tatăl în brațe.

— Ah, tată, mulțumesc.

El nici măcar n-a băgat de seamă cînd i-a scăpat cuvîntul „tată”, Struan însă da. Liniştea nopții fu spartă de o salvă de muschete. Struan şi Culum alergară la geam exact la timp ca să vadă primul rînd al mulțimii ce dăduse buzna prin partea dinspre vest zvîrcolindu-se sub gloanțe. Sutele de oameni din spate îi măturară pe cei din față, iar soldații fură înghițiți de torentul chinezilor ce urlau repezindu-se spre capătul depărtat al pieții. Mulțimea purta torțe, topoare şi suliți, deasupra fluturau flamurile Triadei. Dădură năvală asupra factoriei aflate în partea cea mai de vest, aparținînd americanilor. Pe o fereastră deschisă cineva aruncă o torță aprinsă, uşile fură asaltate. Gloata începu jaful, dînd foc şi distrugînd clădirea. Struan îşi apucă muscheta.

— Nici o vorbă despre Tess. Păstrează totul numai pentru tine pînă cînd ajungi să stai de vorbă cu Brock! Porniră în fugă spre hol. La naiba cu toate astea, Vargas! strigă el cînd îşi văzu funcționarul clătinîndu-se sub povara registrelor cu copii după facturi. Urcă-te la bord!

Vargas o luă la fugă. Piațeta din fața factoriei lui Struan şi grădina erau pline de negustători care fugeau cît îi țineau picioarele spre lorcile lor. Cîțiva soldați erau postați lîngă zidul grădinii, gata să se sacrifice, ca o ultimă linie de apărare a retragerii. Struan li se alătură pentru a acoperi retragerea celorlalți. Cu coada ochiului îl văzu pe Culum alergînd din nou în factorie, dar uită de asta cînd un nou val de oameni dădu buzna în strada Hog. Soldații care apărau intrarea pe acolo traseră o salvă de muschete şi se retraseră în bună rînduială spre Grădina Engleză, unde luară din nou poziție alături de ceilalți soldați pentru a-i apăra pe ultimii dintre negustori ce fugeau spre ambarcațiile lor. Cei ajunşi deja la bord erau cu muschetele în mînă. Dar mulțimea invadatorilor se concentră numai asupra factoriilor din cealaltă parte a pieții şi, în mod cu totul ciudat, nu-i luau deloc în seamă pe negustori. Struan simți uşurare cînd îi văzu pe Cooper şi americanii lui suiți pe o lorce. Crezuse că se mai aflau încă în factorie.

— P'onoarea mea, ia uită-te la ticăloşii ăia, spuse Longstaff fără să se adreseze cuiva anume, în vreme ce se afla lîngă grădină şi urmărea mulțimea chinezilor, mergînd la pas, cu bastonul în mînă; ştia bine că asta însemna sfîrşitul tratativelor, războiul era inevitabil. Forțele armate ale Maiestății sale vor pune capăt acestor dezordini.

Se întoarse în grădină şi-l găsi pe Sergheiev care urmărea şi el balamucul, lîngă el stînd cei doi servitori în livrea, înarmaţi şi speriaţi.

— Înălţimea voastră, poate doriţi să veniţi cu mine la bord, strigă Longstaff, încercînd să acopere zarva din jur.

Longstaff ştia că dacă Sergheiev era cumva rănit, faptul avea să fie socotit drept un incident internaţional, care-i va oferi ţarului un perfect pretext să trimită nave de război şi trupe de represiune în apele chinezeşti. Şi una ca asta n-are să se întîmple, Dumnezeule Cristoase! fir-ar să fie, îşi spuse el.

— Numai într-un singur fel pot fi trataţi aceşti ticăloşi. Credeţi că democraţia dumneavoastră va reuşi să se descurce cu ei?

— Da. Trebuie doar să le dăm timp. Nu? îi răspunse Longstaff bine dispus. Acum să ne urcăm la bord. Avem mare noroc că e o seară plăcută.

Unul dintre servitorii ruşi îi spuse ceva lui Sergheiev, care doar se uită mai lung la el. Servitorul albi la faţă şi nu mai scoase o vorbă.

— Dacă aşa doriţi, bine, Excelenţa voastră, spuse Sergheiev ca să nu fie mai prejos de dispreţul pe care-l manifesta Longstaff faţă de gloata aceea. Dar zic să-l aşteptăm şi pe Tai-Pan.

Îşi scoase tabachera de prizat tutun şi-i oferi şi lui Longstaff, fericit că nu-i tremura mîna.

— Mulţumesc! spuse Longstaff, luînd o priză de tabac. Afurisită treabă. Ei? Se îndreptă cu paşi mari spre Struan. Dirk, ce naiba i-o fi stîrnit în halul ăsta?

— Mandarinii. Cu siguranţă. N-am mai văzut niciodată o mulţime atît de înfuriată. Niciodată. Mai bine să ne urcăm la bord.

Struan aruncă o privire asupra pieţii. Ultimii negustori se urcau acum pe navele lor. Numai Brock nu era de văzut. Gorth şi oamenii lui încă păzeau poarta factoriei, dinspre partea de est, şi Struan se enervă cînd îl văzu pe acesta trăgînd asupra chinezilor puşi pe jaf, dar care nu reprezentau o ameninţare directă la adresa lor. Fu tentat să ordone o retragere imediată, şi apoi în învălmăşeala care ar fi urmat să ridice muscheta şi să-l cureţe pe Gorth. Asta l-ar fi scutit să-l omoare mai tîrziu. Dar Struan nu trase. Voia să se bucure de plăcerea de a vedea groaza în ochii lui Gorth cînd avea să-l ucidă.

Cei care se urcaseră pe nave molară parîmele în grabă. Şi numeroase lorci se îndreptară spre firul fluviului. În mod ciudat, mulţimea răzvrătită nici nu-i băgă în seamă. Din factoria firmei Cooper-Tillman ieşeau acum valuri de fum. Întreaga clădire fu cuprinsă de flăcări cînd o rafală de vînt uscat aţîţă incendiul, pălălăile de foc lingînd

noaptea. Struan îl văzu pe Brock ieşind ca o furtună din propria lui factorie, cu o muschetă într-o mînă, o sabie de abordaj în cealaltă, cu buzunarele doldora de hîrtii. Principalul său funcţionar, Almeida, fugea înaintea lui spre lorce, cocîrjat sub greutatea registrelor, Brock, Gorth şi oamenii lor apărîndu-l. Apoi un alt val de chinezi năvăli prin intrarea de est, copleşindu-i pe soldaţi. Struan pricepu că era vremea să se retragă.

— La bord! urlă el, întorcîndu-se spre poarta grădinii.

Se opri scurt. Sergheiev stătea rezemat de zidul grădinii cu un pistol într-o mînă şi sabia de protocol în cealaltă. Longstaff lîngă el.

— Trebuie s-o ştergem! urlă el pe deasupra zarvei din jur.

Sergheiev rîse:

— Încotro?

Cînd flăcările ajunseră la depozitul de muniţii al factoriei americanilor, izbucni o explozie violentă, clădirea sări în aer, aruncînd asupra mulţimii bucăţi de lemnărie aprinse, omorîndu-i pe unii, schilodindu-i pe alţii. Flamurile Triadei traversară strada Hog, şi gloata înnebunită după jaf se buluci în urma lor, atacînd sistematic acum factoriile din est. Struan ieşise pe poartă, cînd îşi aminti de Culum. Le porunci oamenilor lui să-i acopere retragerea şi se repezi înapoi.

— Culum! Culum!

Culum apăru şi el în goană, coborînd scările.

— Am uitat ceva, gîfii el şi o luă la goană spre navă.

Sergheiev şi Longstaff îi aşteptau cu oamenii lor lîngă poartă. Retragerea le fu tăiată de un al treilea val de oameni care năvăliră prin piaţă şi se repeziră spre factoria vecină cu a lor. Struan arătă spre zid şi cu toţii începură să-l escaladeze. Culum se prăbuşi, dar Struan îl înşfacă din mers şi împreună se repeziră spre nave, Sergheiev şi Longstaff lîngă ei. Gloata îi lăsă să treacă, dar de îndată ce ieşiră în piaţă, lăsînd drumul spre factorie liber, cei din fruntea gloatei se repeziră în grădină. Mulţi aveau cu ei torţe aprinse. Şi le aruncară asupra Nobilei Case.

Flăcările ţîşneau din cele mai multe clădiri, un acoperiş se prăbuşi cu un geamăt imens, valuri de scîntei se abătură asupra miilor de oameni aflaţi în piaţă.

Brock se arătă pe puntea principală a lorcei lui, înjurînd păgîneşte echipajul. Toţi erau înarmaţi, tunurile fuseseră îndreptate către ţărm. Stînd pe dunetă, Gorth supraveghea felul în care se molau parîmele la pupa şi la prova. Cînd nava începu să se îndepărteze de ponton, Gorth apucă o muschetă, ţinti spre chinezii ce se înghesuiau în uşa factoriei lor şi apăsă pe trăgaci. Văzu un om ce se prăbuşeşte şi un zîmbet

drăcesc i se întinse pe față. Luă altă muschetă. Atunci îi zări pe Struan şi ceilalți gonind să ajungă la nava lor, chinezii mişunau şi înaintea şi în urma lor. Se asigură că nimeni nu-l observa şi ținti cu grijă. Struan gonea între Culum şi Sergheiev, Longstaff fiind mai într-o parte. Apăsă pe trăgaci. Sergheiev se răsuci în loc şi se prăbuşi la pământ. Gorth apucă altă muschetă, dar Brock dădu buzna pe dunetă.

— Dă fuga la prova şi pregăteşte tunul din față! îi strigă el. Nu trage nimeni pînă nu zic io! îl tîrî pe Gorth după el. Puneți cîrma banda. Dumnezeule Cristoase! Jos terțarolele, toate pînzele sus!

Se uită spre țărm şi-i văzu pe Struan şi Longstaff aplecați asupra lui Sergheiev, Culum lîngă ei şi toată mulțimea îndreptîndu-se spre ei. Luă muscheta pe care Gorth o lăsase jos, ținti şi trase. Unul din frunte se prăbuşi şi gloata avu un moment de şovăire. Struan îl săltă pe Sergheiev pe umerii lui.

— Trageți pe deasupra capetelor lor! le porunci el Oamenilor lui.

Aceştia se întoarseră, formînd un cordon de protecție şi traseră o salvă de la numai cîțiva paşi. Chinezii din față se traseră înapoi, cei din spate îi împinseră înainte. Învălmăşeala isterică ce urmă le îngădui lui Struan şi oamenilor lui să ajungă la navă. Mauss îi aştepta pe ponton, lîngă lorce, cu convertitul acela ciudat lîngă el. Amîndoi erau înarmați. Mauss ținea Bibilia într-o mînă şi o sabie de abordaj în cealaltă şi urla cît îl ținea gura.

— Binecuvîntat fie Domnul! Iartă-i pe aceşti bieți păcătoşi.

Făcu sabia să şuiere prin aer, şi mulțimea se trase înapoi. După ce toți se urcară la bord, cînd lorcea ajunse în mijlocul fluviului, abia atunci priviră în urmă. Toată colonia era cuprinsă de incendiu. Limbile de foc ce dansau în aer, fumul gros ce se înălța şi chiotele deşucheate, toate se amestecau într-un iad total.

Longstaff stătea în genunchi lîngă Sergheiev, care era întins pe dunetă. Struan se apropie grăbit de ei.

— Du-te la prova! urlă el la Mauss. Fă de veghe.

Sergheiev era alb la față şi se ținea cu mîna într-o parte a şoldului. Printre degete mustea sîngele. Servitorii lui gemeau cuprinşi de spaimă. Struan îi împinse la o parte să nu-l încurce şi sfîşie partea din față a pantalonilor lui Sergheiev. Apoi, cu cuțitul, tăie pantalonii mai departe. Glontele muschetei îl nimerise în pîntece, mult în partea de jos, şi o luase oblic, doar cu o fracțiune de inci deasupra sexului, apoi pătrunsese în şoldul stîng. Sîngele curgea din belşug, dar nu țîşnea cu putere. Struan mulțumi Domnului că glontele nu-l nimerise în stomac, după cum se aşteptase el la început. Îl întoarse pe Sergheiev şi rusul

gemu. Şoldul drept era sfîrtecat şi plin de sînge pe unde ieşise glontele. Struan pipăi cu blîndeţe rana şi scoase afară o bucată de os.

— Repede o pătură, brandy şi un vas cu jăratic! îi porunci scurt Struan unui marinar. Înălţimea voastră, puteţi mişca piciorul drept?

Sergheiev făcu un efort să-l mişte, strînse ochii de durere, dar piciorul se clinti.

— Şoldul e teafăr, cred eu, flăcăule. Acum stai liniştit.

Cînd fură aduse păturile, Struan îl înveli în ele pe Sergheiev şi-l propti în şezut, lîngă timonier. Apoi îi dădu brandy să bea. Cînd sosi şi vasul cu jăratic, Struan dezveli rana şi turnă pe ea brandy din belşug. Îşi puse cuţitul în cărbunii din vas să se încingă.

— Will, ţine-l bine! Culum, ajută-ne.

Îngenunchează în jurul lui Sergheiev, Longstaff la picioare, Culum la cap. Struan băgă lama cuţitului înroşită bine în partea din faţă a rănii, alcoolul se aprinse şi rănitul leşină. Struan cauteriză rana, pătrunzînd adînc, cu dexteritate, dorind să termine cît mai repede acum, cît Sergheiev era inconştient. Îl întoarse pe partea cealaltă, cauteriză şi aici rana. Aerul se umplu de mirosul de carne arsă. Longstaff se întoarse într-o parte şi vomă, dar Culum se ţinu tare şi îl ajută pe taică-său, apoi reveni şi Longstaff.

Struan încinse din nou cuţitul, turnă şi mai mult alcool pe locul de ieşire a glonţului şi cauteriză adînc şi cu grijă. Capul îi pleznea de duhoarea cărnii arse, sudoarea i se prelingea pe bărbie, dar mîinile lucrau fără să tremure, şi ştia că dacă nu ardea rana bine, atunci carnea avea să înceapă să putrezească şi Sergheiev avea să moară cu siguranţă. Cu o astfel de rană, nouă din zece oameni mureau. Apoi termină. Îl bandajă pe arhiduce şi îşi clăti gura cu nişte, brandy. Aburii alcoolului parcă mai îndepărtară mirosul de sînge şi carne arsă. Trase o duşcă zdravănă şi-l cercetă pe Sergheiev. Era cenuşiu la faţă, fără o picătură de sînge.

— De-acum soarta lui e în mîinile propriului său *joss,* spuse el. Culum, eşti teafăr?

— Da, aşa cred.

— Atunci coboară în cală, vezi de împarte rom fierbinte la toţi oamenii. Verifică proviziile. De-acum la bord tu eşti al doilea la comandă. Pune-i pe toţi la treabă.

Culum părăsi duneta. Cei doi servitori ruşi stăteau în genunchi lîngă Sergheiev. Unul dintre ei îl atinse cu mîna pe Struan, bolborosind ceva, evident mulţumindu-i. Struan le făcu semn să rămînă lîngă

stăpînul lor. Se întinse obosit şi-şi puse mîinile pe umerii lui Longstaff, îl trase deoparte şi se aplecă mult spre urechea lui.

— Ai văzut vreo muschetă în mîinile chinezilor?

Longstaff clătină din cap.

— Nici una.

— Nici eu, îi replică Struan.

— Dar s-a tras cu muschetele din toate părțile! spuse Longstaff, alb la față şi îngrijorat. Un accident tare nenorocit.

O clipă Struan rămase tăcut.

— Dacă moare, o să avem o mulțime de necazuri, ei?

— Dirk, să sperăm că nu moare! Longstaff îşi muşcă buzele. Trebuie să-l înştiințez imediat pe secretarul cu afaceri externe asupra accidentului. Trebuie să fac investigații.

— Mda.

Longstaff aruncă o privire spre chipul acela cenuşiu, cadaveric. Sergheiev abia mai sufla.

— Afurisită treabă, ei?

— După direcția rănii şi din felul în care stăteam noi cînd a fost doborît, nu e nici o îndoială că e vorba de un glonte tras de ai noştri.

— Un accident tare nenorocit.

— Dar glontele putea fi foarte bine țintit.

— Imposibil. Cine să fi vrut să-l omoare?

— Cine să fi vrut să te omoare pe tine? Sau pe Culum? Sau poate pe mine? Eram toți laolaltă.

— Cine?

— Eu am zeci de duşmani.

— Brock nu s-ar preta el să te ucidă aşa, cu sînge rece.

— N-am zis niciodată că el ar face-o. Oferă o recompensă pentru orice informație. Poate cineva să fi văzut ceva.

Amîndoi se uitară spre colonie. Acum rămăsese departe în urmă, numai flăcările şi fumul care se ridicau peste acoperişurile Canton-ului se mai zăreau.

— E o nebunie să te dedai la jaf în felul ăsta. Nu s-a mai întîmplat niciodată. De ce au făcut-o? De ce? îngăimă Longstaff.

— Nu ştiu.

— De îndată ce ajungem la Hong Kong, pornim spre nord... de data asta pînă la porțile Pekinului, Dumnezeule Cristoase. Împăratului o să-i pară tare rău pentru că a poruncit acțiunea asta.

— Mda. Dar mai întîi ordonă un atac imediat asupra Canton-ului.

— Dar de ce să mai pierdem timpul şi cu asta? De ce?

— Ordonă un atac chiar săptămîna asta. Nu e nevoie să exerciți prea multă presiune. Fă Canton-ul să plătească despăgubiri din nou. Şase milioane de taeli.

— De ce?

— Ai nevoie de o lună sau chiar mai mult pentru a pregăti flota ca să atace în nord. Acum vremea nu e nimerită. Şi trebuie să mai aştepți pînă cînd vor sosi şi întăririle. Cînd trebuie să ajungă?

— Într-o lună, şase săptămîni.

— Bun! Chipul lui Struan se înăspri. Între timp cei din Co-hong vor trebui să facă rost de şase milioane. Să le fie de învățătură că nu s-au străduit să ne prevină din timp. Cristoase! Trebuie să înfigi din nou steagul Marii Britanii aici. Înainte de a porni spre nord, sau îți pierzi obrazul. Dacă scapă nepedepsiți pentru că au dat foc coloniei, nu vom mai putea fi niciodată în siguranță aici. Dă ordin navei *Nemesis* să ia poziție în fața oraşului. Un ultimatum de douăsprezece ore sau razi Canton-ul din temelii.

Sergheiev scoase un geamăt şi Struan se apropie de el. Rusul era încă în stare de şoc, inconştient. Apoi Struan îl observă pe chinezul convertit al lui Mauss că îl priveşte. Individul stătea pe puntea principală, lîngă parapetul din babord. Făcu semnul crucii asupra lui Struan. Închise ochii şi începu să se roage în tăcere.

Capitolul douăzeci şi şapte

Struan sări din cuter drept pe noul ponton de la *Queen's Town* şi porni grăbit de-a lungul cheului către clădirea imensă, aproape terminată, cu trei etaje. Acum, în lumina cerului încins pînă la alb, se vedea mai bine cum şchiopătă. Flamura cu Leul şi Dragonul flutura în vîrful catargului.

Struan observă că numeroase alte construcții erau terminate mai peste tot în Happy Valley, şi lucrul pornise chiar şi la biserica de pe gorgan. Pontonul lui Brock, din celălalt capăt al golfului, era isprăvit, iar factoria din apropiere era aproape gata. Alte construcții şi locuințe erau încă încinse de schelăria zveltă din bambus. Drumul Reginei fusese pietruit. Dar numai cîțiva culi lucrau, deşi era abia la începutul după-amiezii. Aerul era încărcat de umiditate şi încins. Un vînticel plăcut de est porni să înfioare atmosfera văii. Intră în holul principal, cu cămaşa lipită de spinare. Un funcționar portughez, care năduşea din greu, îşi ridică privirea surprins.

— *Madre de Deus,* domnule Struan. Bună ziua, senhor. Nu ne aşteptam să veniți.

— Unde-i domnul Robb?

— La etaj, senhor, dar acolo...

Dar Struan alerga de-acum pe scări în sus. Din holul de la primul nivel porneau coridoare lungi spre nord, est şi vest, pierzîndu-se în adîncurile clădirii. Numeroase ferestre dădeau către mare şi către uscat. Flota stătea liniştită la ancoră, iar lorcea lui fusese prima ce se întorsese de la Canton.

O luă pe coridorul către est, trecu pe lîngă sufrageria doar pe jumătate terminată, paşii săi stîrnind ecou pe dalele goale, fără covoare. Ciocăni la o uşă şi deschise. Uşa dădea spre un apartament spațios unde se vedeau scaune, sofale, podeaua de piatră, picturile lui Quance pe perete, covoare scumpe, un şemineu gol. Sarah stătea pe un scaun cu spătar înalt, lîngă una dintre ferestre, ținînd în mînă un evantai din bambus împletit. Îl privi țintă.

— Hello, Sarah.

— Hello, Dirk.

— Cum se simte Karen?

— Karen a murit.

Ochii lui Sarah erau de un albastru şters şi-l priveau fix, fața îmbujorată şi lucind de sudoare, părul învîrstat cu fire cărunte, chipul îmbătrînit.

— Îmi pare rău, îmi pare atît de rău, făcu el.

Sarah îşi făcu vînt cu evantaiul, cu totul absentă.

Uşorul curent de aer provocat de evantai îi desprinse o şuviță de păr care-i veni pe față, dar ea nu simți nevoia să o dea deoparte.

— Cînd s-a întîmplat asta? întrebă el.

— Acum trei zile. Poate două, îi răspunse ea cu voce lipsită de expresie. Nu mai ştiu.

Evantaiul se mişca înainte şi-napoi, parcă purtat numai de propria lui voință.

— Pruncul ce face?

— Încă mai trăieşte. Lochlin încă mai trăieşte.

Struan îşi şterse o broboană de sudoare de pe bărbie cu mîna.

— Am ajuns primii dintre cei plecați de la Canton. Au incendiat colonia. Am primit scrisoarea lui Robb chiar înainte de a pleca. Acum am sosit şi eu.

— Am urmărit cuterul tău trăgînd la mal, îi spuse ea.

— Unde-i Robb?

Îi făcu semn cu evantaiul spre o uşă, şi atunci văzu el cît de subțiri îi erau încheieturile mîinilor pe care se vedeau firişoarele albăstrui ale venelor. Struan intră în dormitor, o încăpere mare, patul larg cu baldachin fusese durat după un model conceput chiar de el. Robb zăcea în pat, cu ochii închişi, fața cenuşie, slăbită, culcată pe perna pătată de sudoare.

— Robb?

Cel strigat nu deschise ochii, rămase aşa cu buzele uşor întredeschise. Lui Struan i se răsuci inima în piept. Atinse fruntea fratelui său: rece, o răceală a morții. Un cîine lătră în apropiere, o muscă se izbi de geam. Struan se întoarse şi ieşi din cameră, închizînd încet uşa în urma lui. Sarah stătea tot în scaunul cu spătar înalt. Evantaiul se mişca alene. Înainte şi-napoi. Înainte şi-napoi. O blestemă pentru că nu-i spusese.

— Robb a murit acum o oră, îi zise ea. Două sau trei ore, sau acum o oră. Nu-mi amintesc. Înainte de a muri mi-a lăsat un mesaj pentru tine. Azi dimineață, aşa cred. Poate azi-noapte. Dar cred că azi dimineață. Robb mi-a zis: „Spune-i lui Dirk că n-am vrut niciodată să ajung Tai-Pan."

— Sarah, mă ocup eu de toate pregătirile. Ar fi mai bine ca tu şi cu pruncul să vă duceți la bord pe *Resting Cloud.*

— Eu i-am închis ochii. Eu i-am închis şi ochii lui Karen. Dar cine o să-ți închidă ție ochii, Tai-Pan? Cine o să mi-i închidă pe ai mei?

Struan dădu dispozițiile necesare, apoi o luă pe panta uşoară ce ducea spre locuința lui. Îşi aminti de prima zi în care Robb venise la Macao.

— Dirk, necazurile tale toate au luat sfîrşit. Am sosit! îi spusese Robb cu zîmbetul lui minunat. O să strivim Compania Indiilor de Est şi o să-l radem pe Brock de pe fața pămîntului. Sîntem ca nişte nobili şi o să punem bazele unei dinastii care să conducă Asia pe vecie. Mai e şi o fată cu care am să mă căsătoresc. Sarah McGlen. Acum are cincisprezece ani, sîntem logodiți şi peste doi ani ne căsătorim.

Spune-mi şi mie, Doamne, unde am greşit noi? Cum? De ce oamenii se schimbă? Cum se nasc oare spiritul certăreț, violența, ura, dorința de a răni, şi toate astea tocmai din gingăşie, tinerețe şi tandrețe? Şi de ce? Fiindcă totdeauna se întîmplă aşa. Cu Sarah. Cu Ronalda. Şi se va întîmpla la fel şi cu Tess şi Culum. De ce?

Ajunse la poarta din zidul înalt ce înconjura casa. O deschise şi-şi privi locuința. Era linişte, o linişte de rău augur. În minte îi năvăli cuvîntul malarie. Bambuşii înalți se legănau uşor, prinşi de o pală de

vînt abia simțit. Grădina era de-acum plantată: flori, boschete, albinele mişunau. Urcă scările şi deschise uşa. Dar nu intră pe dată. Rămase în uşă ascultînd. Nu-l întîmpină nimeni rîzînd, nu se auzeau nici glasurile cîntate ale servitorilor sporovăind. Casa părea pustie. Se uită la barometru: 29,3 inci, vreme frumoasă. O luă încet pe coridor, simțind aerul ciudat de încărcat de miros de tămîie. Băgă de seamă urme de praf acolo unde înainte nu se pomenea aşa ceva. Deschise uşa dormitorului lui May-may. Patul era făcut, nimeni în pat, încăperea într-o neobişnuită rînduială. Camera copiilor era şi ea goală. Nu paturi, nu jucării. Apoi o zări pe fereastră. Venea dinspre fundul grădinii, în brațe cu un buchet de flori, o umbreluță oranj o ferea de soare. Şi se trezi afară cu ea în brațe.

— Tai-Pan, Dumnezeule! Mi-ai strivit toate florile. May-may puse florile jos şi se aruncă de gîtul lui. De unde vii, heya? Tai-Pan, mă striveşti prea tare! Te rog. Ce-i cu mutra asta a ta atît de ciudată?

O săltă in brațe şi se aşează pe o bancă, la soare. Stătea încîntată în brațele sale, simțind cum o încălzesc atît puterea lui, cît şi uşurarea lui cînd o văzuse. Se uită la el zîmbind.

— Deci aşa! Ți-a fost fantastic de dor de mine, heya?

— Mi-a fost fantastic de dor de tine, heya.

— Bun. Atunci de ce eşti trist? Şi de ce cînd te-am văzut, parcă tu vedeai stafii?

— Necazuri, May-may. Şi am crezut că te-am pierdut şi pe tine. Unde sînt copiii?

— La Macao. I-am trimis în casa lui Chen Sheng ca să aibă grijă de ei sora cea mai mare. Cînd au început frigurile, am socotit că e grozav de înțelept să fac aşa. I-am trimis cu Ma-ree Sin-clair. De ce ți-a trecut prin minte că m-ai pierdut, heya?

— Nimic. Cînd au plecat copiii?

— Acum o săptămînă. Ma-ree o să aibă grija lor pînă vor fi în siguranță. Mîine se întoarce.

— Unde-s Ah Sam şi Lim Din?

— I-am trimis să caute de mîncare. Cînd am zărit lorcea ta, eu am văzut că, aiiii iaaa, casa asta e grozav de murdară, mîncare deloc, aşa că i-am pus fuga să deretice prin casă, şi să aducă mîncare bună, nu conteşte! şi-şi aruncă capul pe spate. Curvele alea leneşe şi netrebnice merită o biciuială bună. Sînt groaznic de fericită că te-ai întors, Tai-Pan, aha, sigur! Cheltuielile casei au crescut groaznic şi nu mai am un ban, aşa că o să trebuiască să-mi dai mai mulți bani fiindcă noi ținem şi clanul lui Lim Din şi pe al lui Ah Sam. Ha! Nu că mi-ar păsa să-i țin pe

cei apropiați din familia lor, ăsta-i tribut cinstit, dar chiar tot clanul lor? De o mie de ori nu. Cristoase! Sîntem noi bogați, da' nu chiar aşa de bogați şi trebuie să ne păstrăm bogăția asta, altfel ajungem curînd fără nici un ban. Se încruntă cînd se uită la el mai atent. Ce necazuri?

— Robb a murit. Şi micuța Karen.

Ea făcu ochii mari şi bucuria i se şterse de pe față.

— De fetița aia mică am aflat. Dar de Robb nu. Am auzit că are friguri şi el... acum trei sau patru zile. Da' nu că a şi murit. Cînd s-a întîmplat asta?

— Acum cîteva ceasuri.

— Groaznic *joss.* Mai bine să plecăm din valea asta blestemată.

— Fetițo, valea nu e blestemată. Dar produce friguri.

— Da. Iartă-mă că am pomenit din nou de asta, dar nu uita că sîntem chiar pe ochiul dragonului.

Întoarse privirea şi slobozi un val de blesteme în cantoneză şi mandarină. După ce se mai uşură puțin, spuse:

— Nu uita că *feng shui*-ul nostru aici e, groaznic de teribil de rău.

Struan simți cum îl prind iar ghearele dilemei care-l chinuise de săptămîni întregi. Dacă părăsea el valea, toată lumea o părăsea după el, dacă rămînea, May-may putea să ia şi ea frigurile şi să moară şi nu voia să rişte una ca asta nici în ruptul capului. Dacă rămînea numai el aici şi ea se ducea la Macao, ar fi putut să moară alții care nu ar fi trebuit să moară. Cum să-i ferească pe toți de frigurile astea şi, în acelaşi timp, să nu abandoneze nici *Queen's Town,* nici Hong Kong-ul?

— Tai-Pan, am auzit că ați avut necazuri la Canton, da?

Îi spuse ce se întîmplase.

— Fantastică nebunie. De ce să jefuiască, heya?

— Hmm!

— Dar groaznic de înțelept să nu dea foc coloniei decît abia după ce s-au încheiat toate afacerile. Tare înțelept. Acum ce-o să se întîmple? Plecați împotriva Pekinului?

— Întîi pedepsim Canton-ul. Apoi Pekinul.

— Tai-Pan, de ce întîi Canton-ul? Împăratul e de vină, nu ei. Ei doar se supun poruncilor.

— Dar ar fi trebuit să ne prevină că vor fi tulburări. O să plătească şase milioane despăgubiri, şi o să plătească iute de tot, sau altfel nu mai există Canton-ul, Dumnezeule Cristoase! Întîi Canton-ul, apoi pornim spre nord.

May-may se încruntă şi mai mult. Ştia că ar fi trebuit să-i trimită vorbă bunicului ei Jin-qua, ca să-l prevină. Pentru că cei din Co-hong

trebuiau să facă rost de toți banii de despăgubire, şi dacă Jin-qua nu era pregătit pentru una ca asta va fi ruinat. Pînă acum nu-i trimisese niciodată informații bunicului ei, şi nici nu-şi folosise poziția de aici pentru treburi clandestine. Dar de data asta simțea că trebuie s-o facă. Iar gîndul că va fi amestecată într-un fel de complot o făcu să simtă o mare emoție. Şi, la urma urmei, îşi spuse ea, fără astfel de intrigi şi taine, o groaznic de mare parte de bucurie se pierde. Mă întreb de ce mulțimea aceia s-a dedat la jafuri cînd nu era nevoie de jaf? Prostie.

— Pentru fratele tău ținem doliu de o sută de zile? îl întrebă ea.

— Fetițo, nu pot să-l plîng mai mult decît l-am plîns, îi spuse el, sleit de orice putere.

— Obiceiul e de o sută de zile. O să-i pregătim o înmormîntare chinezească împreună cu Gordon Chen. Cincizeci de bocitoare profesioniste. Cu tobe şi cîrîitori şi steaguri. Unchiul Robb o să aibă parte de o înmormîntare de care să se pomenească peste ani şi ani. Aici nu facem economii. Apoi o să fii şi tu mulțumit după cum vor fi şi zeii.

— Nu se poate una ca asta, îi spuse el uluit, Nu e vorba de o înmormîntare chinezească. Nu o să fie nici un fel de bocitoare profesioniste!

— Atunci cum o să-i aduci onorurile publice cuvenite mult iubitului tău frate şi să-i înalți obrazul dinaintea poporului din Hong Kong? Bineînțeles că or să fie bocitoare profesioniste. Nu sîntem noi Nobila Casă? Să ne pierdem obrazul dinaintea celor mai amărîți culi? În afară că, dacă nu facem asta, o să însemne fantastic de proaste purtări şi rău *joss,* şi nu se poate cu nici un chip!

— May-may, obiceiurile noastre nu-s aşa. Noi facem lucrurile astea cu totul altfel.

— Bineînțeles, îi replică ea veselă. Uite, asta spun şi eu, Tai-Pan. Tu te îngrijeşti de obrazul tău în fața barbarilor, şi eu o să fac la fel în fața poporului meu. O să țin doliul o sută de zile, doar ca ceva personal, numai al meu, pentru că, bineînțeles, eu nu pot să apar în public nici la înmormîntarea voastră, nici la funeraliile chinezeşti. Am să mă îmbrac în veşminte albe, culoarea noastră de doliu. Am să comand să-mi facă o tăbliță de pomenire şi, ca întotdeauna, am să mă prostern noaptea dinaintea ei. Şi apoi, după o sută de zile, dăm foc tăbliței ca de obicei şi sufletul lui o să renască în deplină siguranță ca de obicei, Tai-Pan, ăsta-i *joss*-ul. Zeii au avut nevoie acum de el, nu conteşte!

Dar el nu o mai asculta. Îşi storcea creierii ca să afle un răspuns: cum să lupte împotriva frigurilor şi cum să apere valea şi Hong Kong-ul împotriva lor.

Capitolul douăzeci şi opt

Trei zile mai tîrziu, Robb era înmormîntat, lîngă mormîntul lui Karen. Prohodul l-a rostit Mauss, în biserica fără acoperiş, sub un cer senin, fără un nor. Erau de faţă toţi tai-panii, în afară de Wilf Tillman, care zăcea în nava depozit a firmei Cooper-Tillman, mai mult mort decît viu, doborît de frigurile din Happy Valley. Longstaff n-a fost la înmormîntare. El, generalul şi amiralul porniseră spre Canton, însoţiţi de flotă şi de navele transportoare de trupe, dimpreună cu toţi soldaţii valizi. Diareea şi dizenteria le decimaseră rîndurile. *Nemesis* fusese trimisă înainte.

Sarah stătea în prima strană geluită grosolan. Îmbrăcată în negru, cu voal de doliu. Shevaun era şi ea în negru. La fel ca şi Mary, Liza, Tess şi celelalte femei. Bărbaţii erau îmbrăcaţi sobru şi năduşeau din belşug.

Struan se ridică în picioare ca să citească din Scriptură şi Shevaun îl urmări cu foarte mare atenţie. Cu o zi înainte îi transmisese condoleanţe, şi acum ştia că nu mai putea să-l ajute cu nimic. Într-o săptămînă, două, totul va reintra în cursul normal. Acum, cînd Robb murise, trebuia să-şi refacă planurile. Îşi pusese în gînd să se căsătorească repede şi să-l ia de aici mai întîi la Washington, pentru ca să-i întîlnească pe mai-marii de acolo, apoi la Londra, unde-l aştepta parlamentul, avînd în plus atuurile relaţiilor cu America. Apoi, mai tîrziu, aveau să se întoarcă înapoi la Washington. Acum însă planurile trebuiau amînate, fiindcă ştia că Struan nu putea pleca pînă cînd Culum nu va fi în stare să preia el conducerea aici.

În acelaşi timp cu funeraliile pline de pioasă tăcere, cu oamenii în doliu negru de la Happy Valley şi cu procesiunea de-a lungul Drumului Reginei către cimitir, o altă procesiune de chinezi, îmbrăcaţi în alb, se scurgea cu o zarvă asurzitoare pe ulicele întortocheate din Tai Ping Shan, înălţînd zeilor strigăte care le aduceau la cunoştinţă imensa pierdere a Nobilei Case, mulţimea chiuind, gemînd, văicărindu-se şi rupîndu-şi hainele, în sunetul asurzitor al bătăilor de tobă. Şi gloata din Tai Ping Shan era adînc impresionată de purtările Tai-Panului şi de generozitatea casei sale. Poziţia lui Gordon Chen crescu şi mai mult o dată cu obrazul pe care şi-l cîştigase părintele său dinaintea lor, fiindcă nici unul dintre locuitorii de pe colină nu şi-ar fi închipuit că acesta le va cinsti în acest chip zeii şi obiceiurile. Şi nu pentru că Gordon Chen ar mai fi avut nevoie ca cineva să-i cinstească obrazul şi mai mult. Nu era el oare cel mai mare stăpîn din Hong Kong, şi nu se întindeau

tentaculele afacerilor sale în toate direcțiile? Nu era el stăpînul celor mai multe case? Al serviciului de lectici? A trei spălătorii? A paisprezece sampane de pescuit? Două spițerii? Şase restaurante? A nouăsprezece lustragerii? A prăvăliilor de haine şi de încălțăminte, a celor ce vindeau cuțite? Şi nu ale lui erau şi cele cincizeci şi una de procente de la primul atelier de bijuterii, cu meşteri pricepuți din Kwantung atît în arta bijuteriilor, cît şi în cea a sculpturii în lemn?

Şi toate astea în afară de vastele lui afaceri financiare. Aiii iaaa! Şi ce cămătar! De necrezut! Era atît de bogat încît împrumuta bani cu un procent şi jumătate mai puțin decît era obiceiul şi monopolizase toată piața. Şi se mai zvonea că era tovarăş cu Tai-Panul însuşi, şi că o dată cu moartea unchiului său barbarul o să-i parvină alte imense bogății.

Iar în sînul Triadei, Gordon Chen nu mai avea nevoie să i se întărească poziția. Toți ştiau cine era şi toți îl ascultau fără crîcnire. În plus, toți cei ce aparțineau Triadei şi se ocupau cu construcțiile, serviciul de hamali, salubritatea, adunatul pămîntului de noapte, pescuitul, restaurantele, negustoria ambulantă, spălătoriile, serviciile de servitori, culii, aveau nevoie să împrumute bani din cînd în cînd, aveau nevoie de case în care să locuiască. În consecință şi aceştia erau îndurerați că unchiul barbar al conducătorului lor murise, aşa încît cu mare bucurie au dăruit un tribut suplimentar pentru o săptămînă. Ştiau ei că era înțelept să fii de partea Tai-Panului din Tai Ping Shan, ştiau că o parte a acestui tribut se va duce pe ofrande oferite zeilor – purcei fripți, prăjituri, dulciuri, bomboane, fripturi fără număr, homari şi crevete, peşti şi crabi aduşi cu sampanele, pîine şi munți de orez. Şi mai ştiau că de îndată ce zeii se vor uita cu bunăvoință la toate aceste bunătăți, ofrandele vor fi împărțite, şi că şi ei se vor bucura de ele spre săturarea chiar şi a celor mai flămînzi.

Aşa că toți se jeluiau laolaltă cu bocitoarele, bucurîndu-se imens de tragedia morții, binecuvîntîndu-şi propriul *joss* că ei erau încă în viață ca să poată să jelească, să mănînce, să facă dragoste, să adune bani, ca să ajungă, cu puțin *joss,* la fel de bogați şi ei, şi astfel să ajungă ca la moarte să se bucure de un obraz la fel de colosal dinaintea tuturor vecinilor lor.

Gordon Chen urma cortegiul. Era foarte solemn, îşi sfîşia veşmintele, dar cu mare demnitate, şi striga în gura mare către zei, arătîndu-le ce pierdere imensă suferise, în urma lui venea regele cerşetorilor, şi în felul acesta fiecare mai dobîndea puțin obraz dinaintea comunității. Iar zeii zîmbeau.

După ce groapa fu umplută cu pămînt uscat, nerodnic, Struan o însoți pe Sarah pînă la cuter.

— Diseară vin şi eu la bord, îi spuse el.

Fără să-i răspundă un cuvînt, Sarah se aşeză la pupa bărcii, şi se întoarse cu spatele la insulă. Cînd cuterul se îndreptă spre larg, Struan porni spre Happy Valley. Cerşetori şi culi cu lectici împînzeau tot drumul. Dar pe Tai-Pan nu-l supărară cu nimic: continua să-i plătească lunar tribut regelui cerşetorilor. Struan îl văzu pe Culum lîngă Tess în mijlocul întregului clan Brock. Se apropie de grupul lor şi-şi ridică politicos pălăria în fața doamnelor. Se uită la Culum.

— Culum, vii să mă însoțeşti puțin?

— Bineînțeles, spuse acesta.

De cînd se întorseseră, nu ajunsese să stea de vorbă cu taică-său, în orice caz nu abordaseră problemele principale: în ce mod moartea unchiului Robb va afecta planurile lor de dinainte, cînd va deveni oficială logodna. Nu mai era nici un secret că la Whampoa, pe cînd se retrăgeau de la Canton, Culum ceruse în mod oficial mîna lui Tess, cerere acceptată cu severitatea cuvenită. Aşa cum nu mai era nici un secrct că, datorită tragediei venite pe neaşteptate, intenția de a anunța oficial logodna fusese amînată.

Struan îşi ridică din nou pălăria şi se îndepărtă, însoțit de Culum. Mergeau tăcuți, cu paşi mari. Ceilalți, care-i văzuseră împreună cu familia Brock, clătinau din cap fără să poată să-şi stăpînească uluirea că Brock fusese de acord cu această căsătorie care nu putuse încolți decît în mintea Tai-Panului.

— 'Neața, Mary, salută Struan cînd Mary Sinclair se apropie de el, însoțită de Glessing şi Horatio; fata arăta sleită de puteri, ca încercată de boală.

— Bună dimineața, Tai-Pan. După-amiază pot să trec să-ți fac o vizită? Poate că poți să-mi acorzi cîteva minute.

— Sigur. Pe la apusul soarelui? La mine acasă?

— Mulțumesc. Nu pot să-ți spun ce rău îmi pare de... de această pierdere.

— Da, interveni şi Glessing. Mare nenorocire.

În ultimele săptămîni începuse să-l aprecieze tot mai mult pe Struan. La naiba, unul care a fost în marina regală, băiat de pulberărie la Trafalgar, era demn de tot respectul. Cristoase! Cînd Culum îi spusese amănuntele astea, îl întrebase: „Pe ce navă?” şi fusese uluit cînd Culum îi spusese: „Nu ştiu, nu l-am întrebat!” Se gîndise atunci dacă nu cumva Tai-Panul fusese pe nava tatălui său. Îi stătea pe limbă

să întrebe, dar nu putea, deoarece Culum îi făcuse acele mărturisiri numai lui. În particular.

— Tare-mi pare rău, Tai-Pan.

— Mulțumesc. Cum îți mai merg treburile?

— Bine, mulțumesc. Afurisit de multă treabă de făcut, asta-i!

— Cred că ar fi o idee bună să lansezi ancore grele de fund pentru furtună destinate navelor mari.

Glessing deveni deodată foarte atent.

— Simți că vine vreo furtună?

— Nu. Dar sîntem în sezonul taifunurilor. Uneori se arată mai repede, alteori mai tîrziu.

— Mulțumesc pentru idee. Am să mă apuc să le pun începînd din după-amiaza asta.

Al naibii de deştept, îşi spuse Glessing. Omul ăsta îşi poartă pe umeri bine tragedia. Şi-i un marinar dintre cei mai pricepuți care au navigat vreodată pe mare. Pentru Mary e omul cel mai minunat şi părerea ei are mare preț, la naiba. Şi datorită lui, flota noastră, Dumnezeule Cristoase, o să plesnească acuşi Canton-ul, în numai cîteva zile, să-i învețe minte pe diavolii ăia care au incendiat colonia. Fir-ar al dracului şi amiralul ăla! De ce afurisitul nu-mi dă înapoi comanda navei? Mă întreb dacă aş avea curaj să-l rog pe Tai-Pan să pună o vorbă bună pentru mine.

— O să vă alăturați şi dumneavoastră flotei?

— Nu ştiu. Struan se uită la Horatio. Flăcăule, cînd te-ai întors?

— Azi-noapte, Tai-Pan. M-a trimis Excelența sa ca să-l reprezint la înmormîntare. Sînt bucuros să vă pot saluta. Cu primul flux, plec înapoi.

— Frumos din partea lui, şi amabil din partea dumitale. Te rog transmite-i salutările mele.

Era foarte îngrijorat şi voia să afle care e starea Înălțimii sale.

— Nu prea rea. E la bordul navei *China Cloud.* De ce nu te duci să-i faci o vizită? Cred că şoldul e atins, dar nu poți şti exact atît de devreme dacă va avea de suferit după aia. Mary, ne vedem mai tîrziu.

Îşi ridică din nou pălăria, şi el şi Culum îşi luară la revedere de cei trei. Struan se întrebă ce voia Mary. Bănuiesc că vrea să-mi spună despre copii. Sper să nu se fi întîmplat nimic. Ce-i între Horatio şi Glessing? Par atît de încordați şi puşi pe harță!

— Pot să vă conduc la hotel, domnişoară Sinclair? îi spuse Glessing. V-ar face plăcere să luați masa cu mine la arsenal?

— George dragă, mie mi-ar face plăcere, spuse Mary, dar Horatio nu cred că va putea să vină şi el cu noi. Şi înainte ca Horatio să poată adăuga ceva, ea continuă: Scumpul meu frate mi-a spus că i-ai cerut în mod oficial mîna mea, în vederea căsătoriei.

Glessing tresări.

— Aăăă.... da, sigur. Sper... da, sigur.

— Îmi face plăcere să-ți mărturisesc că am acceptat.

— O, Zeus! Exclamă Glessing şi-i luă mîna şi i-o sărută. O, Mary, jur pe Dumnezeu, jur pe Zeus! Jur...

Se întoarse să-i mulțumească lui Horatio. Fericirea i se risipi de îndată.

— Dumnezeule, Cristoase, ce s-a întîmplat?

Horatio se uita cu o privire încărcată de ură la sora lui. Se sili să schițeze un zîmbet strîmb, dar nu reuşi să-şi mute privirea de la ea.

— Nu-i nimic.

— Nu eşti de acord? vocea lui Glessing sună tăios.

— Ba bineînțeles, sigur că da, nu-i aşa, iubitul meu frate? interveni pe dată Mary.

— E... e foarte tînără şi...

— Dar eşti de acord, nu-i aşa? Şi o să ne căsătorim la trei zile după Crăciun. Dacă asta îți convine şi ție, George.

Glessing îngheță cînd văzu duşmănia deschisă dintre frate şi soră.

— Horatio, ție îți convine?

— Horatio, sînt sigură că Tai-Panul va aprecia cum se cuvine faptul că eşti de acord.

Mary era bucuroasă că se hotărîse să se căsătorească cu George. Acum nu mai trebuia decît să scape de copil. Dacă May-may nu o putea ajuta, atunci nu-i rămînea decît să-l roage pe Tai-Pan s-o ajute la rîndul lui pentru datoria pe care o avea față de ea.

— Eu primesc propunerea lui George, rosti ea cu un fel de provocare, reuşind să-şi ascundă teama.

— Atunci la naiba cu voi amîndoi! izbucni Horatio şi se îndepărtă cu paşi mari.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu el? Asta înseamnă că e de acord cu căsătoria? S-au că nu e de acord? o întrebă Glessing uluit.

— Dragul meu George, e de acord. Nu-ți mai face griji. Şi te rog să mă ierți că am precipitat lucrurile aşa deodată, dar am vrut să ne lămurim acum.

— Nu, Mary, te rog, şi-mi pare rău. Dar nu mi-am închipuit că fratele tău e atît de duşmăneşte pornit împotriva acestui pas. Dacă mi-

ar fi trecut prin minte măcar o clipă una ca asta... păi, nu m-aş fi grăbit nici eu aşa.

Bucuria de a fi acceptată cererea lui era acum ştirbită de expresia chinuită pe care o văzu pe faţa lui Mary. Ca şi de supărarea, ce nu-l slăbise o clipă, de a nu fi cu flota lui. Afurisit fie amiralul! Dar-ar boala în slujba aceasta care mă leagă de ţărm, dar-ar boala în Sinclair! Cum naiba de mi-a putut place vreodată ticălosul ăsta? Cum de-şi îngăduie să fie atît de bădăran?

— Sînt atît de bucuroasă, George, că eşti cu mine aici, o auzi el pe Mary spunînd.

O văzu cum îşi şterge cîteva lacrimi, şi fericirea îl invada din nou. De n-ar fi avut slujba asta care-l ţine legat de ţărm, n-ar fi avut atîta vreme la dispoziţie ca s-o petreacă în tovărăşia fetei. Îşi binecuvîntă norocul! Ea fusese de acord să se căsătorească cu el şi altceva nu mai conta. O prinse de mînă.

— Fără lacrimi de-acum! îi spuse el. E cea mai frumoasă zi din viaţa mea, şi o să luăm masa împreună şi o să sărbătorim evenimentul. Şi vom lua şi cina împreună, fiecare prînz şi fiecare cină de acum încolo. Luna viitoare anunţăm public căsătoria noastră. De acum încolo eu am să am grijă de tine. Şi dacă te mai supără cineva, o să aibă de furcă cu mine, Dumnezeule Cristoase!

Struan şi Culum stăteau în biroul factoriei la un pahar de brandy. O încăpere vastă, cu podelele de piatră. O masă de tec lustruit, felinare de navă, un barometru în suspensie cardanică lîngă uşa tot din tec, pe pereţi picturi de Quance, fotolii şi o sofa din piele bine întreţinută, mirosind plăcut.

Struan stătea lîngă fereastră şi se uita spre radă. Întinderea aceea de apă liniştită părea pustie fără flota marinei regale şi navele transportoare de trupe. Iar dintre clipere, nu mai rămăseseră decît *China Cloud* şi *White Witch.* Mai erau doar cîteva nave comerciale care nu făcuseră încă rost de încărcătură suficientă pentru a porni în călătoria spre ţară, şi puţinele nave abia sosite cu provizii comandate din anul precedent. Culum cercetă un tablou ce atîrna deasupra căminului. Portretul unei chinezoaice tinere, din cele ce trăiau pe bărci, cu o pelerină pe ea. Fata era uimitor de frumoasă. Sub braţ ţinea un coş, şi zîmbea. Culum se-întrebă dacă nu cumva zvonurile erau adevărate şi modelul fusese chiar iubita tatălui său ce locuia la numai cîteva sute de iarzi mai încolo.

— Acum nu mai pot pleca de aici, aşa cum am plănuit noi la început. Am hotărît să mai stau, spuse Struan fără să se întoarcă de la fereastră.

Culum simți o undă de dezamăgire.

— Aş putea să mă descurc. Sînt sigur că aş putea.

— Bineînțeles... cu timpul.

Culum se minună şi acum de istețimea prietenului său Gorth. Cu o seară înainte, pe duneta cliperului *White Witch,* Gorth îi spusese: „Bătrânul meu prieten, ține minte cuvintele mele. Acum nu se mai gîndeşte să plece, nici în ruptul capului. Pariu pe ce vrei că o să te cheme la el şi o să-ți spună că nu mai pleacă. O chestie groaznică ce-ți spun eu acum, dar tu şi cu mine o să trebuiască să aşteptăm după copite de cai morți." „Dar singur, Gorth, n-am să fiu în stare să mă descurc de unul singur. În orice caz nu ca Tai-Pan, şi nicidecum singur." „Ba bineînțeles că ai să te descurci, Cristoase Dumnezeule! Păi dacă o să ai nevoie de o mînă de ajutor, da' io nu cred că o să ai, păi io am să te ajut cît ai tu nevoie. Ba şi tata. La urma urmei, Culum, de-acum eşti din familie. Bineînțeles că ai să te descurci, Cristoase! Dar dacă ai să-i spui una ca asta, Tăi-Panul o să-ți spună: Bineînțeles, cu timpul!" „Şi chiar crezi că aş putea să mă descurc?" Păi fără-ndoială, cîtu-i lumea asta. Ce-i atît de greu, ei? Doar cumperi şi vinzi, şi compradorul tău riscă mai mult. Navele-s nave, ceaiu-i ceai, iar opiu-i opiu. Tai-Panul, el doar porunceşte. Asta-i tot. Îți trebuie doar bun simț. Păi ia vezi cum te-ai descurcat tu cu gorganul! Ai luat înțeleaptă hotărîre. Tu ai hotărît, nimeni altul. Şi tot tu l-ai făcut să-şi calce pe inimă şi să vorbească cu tata despre Tess, iar tata l-a silit să-ți ofere ție şi lui Tess un port sigur." „Poate că m-aş putea descurca cu Nobila Casă dacă totu-i în regulă. Da' nu şi cu Longstaff, cu războiul, cu Jin-qua." „Astea n-au nici o importanță. Războiul ăsta tot nu e în mîna noastră, chiar dacă tac-tu se preface că-i altfel. Iar cît priveşte pe vulpea aia bătrînă de Jin-qua, eu pot să te ajut să-l pui pe maimuțoi la locul lui. Nu, Culum, o să fim siliți să aşteptăm mult şi bine pînă-şi dau ei duhul, şi-i groaznic să tot aştepți cînd eşti tînăr şi ai atîtea idei în cap şi cîte altele. Şi dacă ne-ar da nouă frîiele acum, ce-ar fi rău în asta? Tac-tu şi taică-mio o să ne apere spatele acolo în țară şi la cel mai mic semn fuga la ei să ne ajute. Nu ca şi cum ne-am fi scuturat de ei de tot. Tot firma lor o să fie, bineînțeles. Dar ei n-o să socotească aşa. Amîndoi au apă de mare în loc de creier. Să țină ei totul numai pen' ei, şi numai atunci simt şi ei ce e aia fericire. O să te țină la o parte cu chestia aia a lui că

mai ai nevoie de experiență... Încă doi-trei ani acolo, dar asta înseamnă niciodată..."

Culum îşi privi tatăl din spate.

— Tai-Pan, aş putea să mă descurc.

Struan se întoarse deodată spre el.

— Şi cu Longstaff? Şi cu Jin-qua şi cu războiul?

— Dar de război nu te ocupi tu, nu-i aşa?

— Nu. Dar dacă nu avea cine-l conduce, Longstaff ne-ar fi dus de rîpă cu ani şi-ani în urmă.

— Dacă ar trebui să pleci, doar nu înseamnă că ti-ai spălat mîinile şi nu te mai interesează ce se întîmplă cu firma. Dacă se iveşte ceva cu care nu m-aş putea descurca aş da fuga imediat după tine să te întreb ce să fac.

— Fiule, cînd am să plec, tu trebuie să ai depline puteri. O scrisoare face şase luni de zile pînă în țară şi-napoi. În vremea asta se pot întîmpla multe. Ai nevoie de experiență. Încă nu eşti pregătit să preiei tu conducerea.

— Şi cînd am să fiu?

— Asta depinde numai de tine.

— Mi-ai promis că după ce unchiul Robb conduce un an, am să fiu eu Tai-Pan.

— Da, dacă vei fi în stare. Şi nu eşti în stare s-o faci acum, ca eu să pot pleca după cum am chibzuit mai înainte. Brock şi Gorth or să te înfulece cu fulgi cu tot.

Da, îşi spuse Culum, Gorth a avut din nou dreptate. Copite de cai morți.

— Prea bine. Şi cum pot dovedi că sînt în stare să conduc?

— Fiule, nu trebuie să faci nimic mai mult decît ceea ce faci. Ai încă nevoie de experiență. Doi ani,... poate trei. O să-ți spun eu cînd voi fi convins de asta.

Culum pricepu că chiar dacă se certau acum tot nu avea nimic de cîştigat.

— Vrei să preiau eu sectorul unchiului Robb?

— Da. Dar deocamdată nu comanzi nimic, nu vinzi nimic, nu dai afară pe nimeni fără acordul meu. Am să-ți predau o scrisoare completă cu instrucțiuni. Ajută-l pe Vargas să evalueze pierderile noastre în colonie şi pune registrele în ordine.

— Cînd crezi că se cuvine să facem publică logodna noastră?

— Ai discutat asta cu Brock?

— Numai cînd l-am întîlnit la Whampoa. El a propus seara solstițiului de vară.

Struan îşi aminti deodată de Scragger şi cele spuse de el despre Wu Kwok: că acesta din urmă putea fi surprins într-o ambuscadă la Quemoy, în noaptea solstițiului de vară. Acum ştia că nu avea de ales şi că trebuia să rişte, bazîndu-se pe presupunerea că Scragger spusese adevărul, şi deci urma să pornească pe urmele lui Wu Kwok. Cu Wu Kwok mort, un pericol mai puțin pentru Culum. Şi cum rămînea cu celelalte trei jumătăți de monedă? Ce alte servicii machiavelice o să-i ceară? Şi cînd? Se uită la calendarul care stătea pe biroul lui. Era 15 iunie. Pînă în noaptea solstițiului de vară mai erau şapte zile.

— Bine, rămîne pentru noaptea solstițiului, dar numai o reuniune restrînsă. Doar cei din familie, adăugă el cu o fină ironie.

— Ne-am gîndit şi la cadoul de nuntă pe care am dori să ni-l faci. A fost ideea lui Tess, şi-i înmînă o hîrtie lui Struan.

— Ce-i asta?

— Un jurămînt solemn să uiți trecutul şi să devenim prieteni. Şi urmează a fi semnat de toți cei din familia Brock şi familia Struan.

— Deja am încheiat singura înțelegere pe care sînt dispus s-o închei cu cei doi, îi spuse Struan şi-i dădu hîrtia înapoi.

— Gorth e de acord s-o semneze şi spune că şi taică-său o să semneze.

— Cristoase, Gorth o să semneze. Dar Tyler nici în ruptul capului nu va semna o astfel de hîrtie.

— Dar dacă el acceptă, o să semnezi şi tu?

— Nu!

— Te rog!

— Nu!

— Copiii noştri vor aparține şi familiei…

— Culum, m-am gîndit foarte mult şi la copii, îl întrerupse Struan. Şi la o mulțime de alte lucruri. Mă îndoiesc foarte mult că aceşti copii ai tăi vor avea un unchi şi un bunic din partea mamei lor cînd vor fi destul de mari ca să priceapă ce relații ar putea avea cu ei.

Culum se îndreptă furios spre uşă.

— Culum, aşteaptă!

— Ai de gînd să ne dăruieşti ceea ce-ți cerem, ceea ce ne rugăm noi de tine să ne dăruieşti?

— Nu pot. Ceilalți nu-ți vor respecta niciodată cuvîntul. Gorth şi Brock or să te vîneze…

Culum îi trînti uşa în faţă. Struan mai bău un pahar de brandy, apoi aruncă paharul în şemineu.

În noaptea aceea Struan rămase treaz în patul cel mare cu baldachin, alături de May-may. Ferestrele erau deschise să intre luna şi briza care aducea un iz înviorător de apă sărată. În jurul plasei imense sub care era adăpostit patul, cîţiva ţînţari încercau neobosiţi găsească un loc de intrare, să ajungă la prada lor dinăuntru. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre europeni, Struan folosise întotdeauna o plasă de ţînţari. Jin-qua îl sfătuise aşa cu ani şi ani în urmă, spunîndu-i că e foarte bună pentru sănătatea omului.

Struan stătea şi se gîndea mohorît la emanaţiile nopţii care aduceau malaria, îngrijorat că s-ar fi putut ca May-may şi el să le respire chiar în clipa aceea. Şi mai era îngrijorat în privinţa lui Sarah. Cînd o văzuse cu cîteva ceasuri în urmă, îi spusese că e hotărîtă să plece cu prima navă.

— Nu eşti destul de întremată, îi replicase el. Nici Lochlin.

— Chiar şi aşa tot plecăm. Te îngrijeşti tu de cele necesare sau mă ocup eu? Ai o copie a testamentului lui Robb?

— Da.

— L-am citit şi eu. De ce să fii tu administratorul părţii sale ce i se cuvine din firmă şi nu eu?

— Sarah, asta nu-i treabă de femeie. Dar nu trebuie să-ţi faci nici un fel de griji. Vei primi ce ţi se cuvine pînă la ultimul penny.

— Tai-Pan, de treaba asta vor avea grijă avocaţii mei.

Îşi stăpîni cu un efort mînia.

— E sezonul taifunurilor. Moment cu totul rău ales pentru a porni spre ţară. Aşteaptă pînă în toamnă. Pînă atunci vă mai înzdrăveniţi amîndoi.

— Plecăm imediat.

— Faci cum vrei.

Şi se duse să-l vadă pe Sergheiev. Rana rusului se inflamase, dar nu făcuse cangrenă. Deci mai existau speranţe. Apoi revenise la biroul lui şi-i scrisese o misivă lui Longstaff, spunîndu-i că auzise cum că piratul Wu Kwok va fi la Quemoy în noaptea solstiţiului de vară, că ar trebui să pună nişte fregate să-l pîndească, că el cunoştea foarte bine acele ape şi ar fi fost bucuros să conducă această expediţie dacă dorea asta şi amiralul. Îi trimise scrisoare lui Horatio. Şi, chiar înainte de a porni spre casă, apărură şi medicii militari care voiau să vorbească cu el. Îi spuseră că nu mai era nici un sîmbure de îndoială. Frigurile din Happy Valley erau de fapt malarie...

Se răsuci enervat în pat.

— Vrei să jucăm table? îl întrebă May-may, la fel de obosită ca şi el şi la fel de agitată.

— Nu, fetiţo, mulţumesc. Nici tu nu poţi dormi?

— Nu, nu conteşte, îi răspunse ea.

Era îngrijorată de starea Tai-Panului. Se purtase ciudat în ziua aceea. Şi mai era neliniştită din pricina lui Mary Sinclair. În acea după-amiază, Mary sosise devreme, înainte de întoarcerea Tai-Panului. Mary îi mărturisise totul în legătură cu copilul şi despre viaţa ei secretă la Macao. Chiar şi despre Horatio şi Glessing.

— Rău îmi pare, îi spusese Mary, numai lacrimi, vorbeau în mandarină, pe care o preferau amîndouă în locul dialectului din Canton. Trebuia să-mi uşurez şi eu inima dinaintea cuiva. Şi nu e nimeni la care aş putea apela să mă ajute. Nimeni.

— Haide, Ma-ree, draga mea, o linişti May-may. Nu mai plînge. Întîi şi întîi bem şi noi nişte ceai, şi după aceea vedem ce e de făcut.

Şi s-au aşezat să bea ceaiul, şi May-may fu foarte uluită de felul de-a fi al barbarilor, cum priveau ei viaţa şi relaţiile sexuale.

— Şi de ce fel de ajutor ai tu nevoie?

— Ajutor ca... să scap de copil. Dumnezeule, de-acum mai-mai să se vadă!

— Şi de ce nu mi-ai spus în urmă cu săptămîni şi săptămîni?

— N-am avut curaj. Şi dacă n-aş fi forţat tratativele cu Horatio, nici acum n-aş fi avut curaj. Dar ce mă fac acum?

— De cîtă vreme îl ai în pîntece?

— De aproape trei luni, mai puţin o săptămînă.

— Ma-ree, nu e prea bine. După două luni s-ar putea să fie tare primejdios. May-may cîntări posibilităţile de rezolvare a problemei lui Mary şi pericolele pe care le-ar putea aduce. Am s-o trimit pe Ah Sam la Tai Ping Shan. Am auzit că e acolo o femeie ce se pricepe la buruieni şi s-ar putea să ne poată ajuta. Pricepi că s-ar putea să fie foarte primejdios?

— Da. Dacă poţi să mă ajuţi, am să fac orice. Auzi? Orice!

— Eşti prietena mea. Prietenii trebuie să se ajute unul pe celălalt. Dar nu trebuie, nu trebuie să sufli o vorbă nimănui.

— Jur în faţa lui Dumnezeu.

— Cînd o să am buruienile, o s-o trimit pe Ah Sam la servitoarea ta Ah Tat. Ai încredere în ea?

— Da.

— Ma-ree, cînd e ziua ta de naştere?

— De ce?

— Pentru că astrologul trebuie să găsească o zi de bun augur pentru luarea leacului, bineînțeles.

Mary îi spuse ziua şi ora naşterii.

— Şi unde ai să iei leacul? Nu poți să-l iei nici la hotel, nici... aici. O să treacă zile întregi pînă să-ți revii.

— La Macao. Mă duc la Macao. La... la casa mea. Acolo sînt în siguranță. Acolo am să fiu în siguranță, da.

— Draga mea, leacurile astea nu au întotdeauna şi efect. Şi nici nu-s uşor de suportat.

— Nu mi-e frică. O să-şi facă lucrarea. Trebuie să şi-o facă, mai spuse Mary.

May-may se foi în pat.

— Ce-ai pățit? o întrebă Struan.

— Nimic. S-a mişcat pruncul.

Struan îşi puse palma pe uşoara rotunjime a pîntecului ei.

— Să aducem un doctor să se uite la tine.

— Nțțț, Tai-Pan, mulțumesc, nu conteşte. Să nu am de-a face cu nici unul dintre diavolii ăia de barbari, mulțumesc. Şi în privința asta am să fiu ca de obicei – chinezoaică.

May-may se întinse liniştită pe spate, satisfăcută cu copilul ei, tristă pentru Mary.

— Ma-ree nu arată prea bine, aşa-i? îl încercă ea.

— Nu. Şi fata aia are ea ceva în mintea ei. Ți-a spus cumva despre ce e vorba?

May-may nu voia să mintă, dar nici nu-i convenea să-i spună lui Struan ceea ce nu-l privea pe el de fapt.

— Cred că e îngrijorată de fratele ei.

— Ce-i cu el?

— Mi-a spus că ea vrea să se mărite cu omul acela Glessing.

— A, pricep.

Struan înțelesese că Mary venise la ei în primul rînd ca să se întîlnească cu May-may şi nu cu el. Mai că nici nu apucase să vorbească cu ea, doar atît că-i mulțumise pentru că-i dusese copiii la Macao.

— Bănuiesc că Horatio nu-i de acord şi ea doreşte cumva ca eu să vorbesc cu el. Pentru asta a venit?

— Nu. Fratele ei e de acord, îi răspunse May-may.

— Ciudat.

— De ce? Glessing e un om atît de rău?

— Nu, fetițo, ci numai pentru faptul că Mary şi Horatio au fost foarte apropiați ani în şir. Fără ea aici, o să se simtă foarte stingher. Struan se întrebă ce-ar fi spus May-may dacă ar fi ştiut despre casa aceea tainică a ei din Macao. Arată probabil atît de rău acum pentru că îşi face griji în privința lui.

May-may nu spuse nimic, dar clătină tristă din cap, gîndindu-se la necazurile ce se ivesc între un bărbat şi o femeie.

— Şi ce se mai aude cu tinerii îndrăgostiți? îl întrebă ea, încercînd să afle ce îl supăra cu adevărat.

— E în regulă. Struan nu-i mărturisise niciodată ce-şi spuseseră el şi Brock.

— Te-ai hotărît ce ai de făcut cu frigurile astea drăceşti?

— Încă nu. Cred că ar trebui să pleci la Macao.

— Da, sigur, te rog, Tai-Pan, dar nu înainte de a te hotărî cu privire la Hong Kong.

— Aici e prea periculos acum să mai rămîi. N-aş vrea să pățeşti ceva şi tu.

— *Joss!* îi replică ea, ridicînd din umeri. Bineînțeles *feng shui*-ul nostru e minunat de prost! îşi puse mîna pe pieptul lui, îl mîngîie şi apoi îl sărută uşor. Odată mi-ai spus că înainte de a te hotărî în privința unei Tai-tai, ai trei lucruri de împlinit. Despre două ştiu. Care e al treilea?

— Să las Nobila Casă în nişte mîini sigure, îi spuse el.

Apoi îi relată ce spusese Brock şi despre cearta lui cu Culum chiar din ziua aceea. Ea rămase multă vreme pe gînduri, cumpănind implicațiile celei de-a treia probleme de rezolvat. Şi pentru că rezolvarea era atît de simplă, o ascunse în adîncul inimii sale şi spuse cu totală inocență:

— Eu ți-am spus că în primele două cazuri am să te ajut, şi am să mă gîndesc la cea de-a treia problemă. Dar asta pe mine mă depăşeşte. Aici eu nu te pot ajuta, indiferent cît de mult aş dori s-o fac.

— Mda, făcu Struan. Nu ştiu ce să fac. Şi cred, adăugă el mai apoi, că nu e decît un singur răspuns.

— Să ucizi pentru asta nu e înțelept, îi spuse ea cu fermitate. Foarte neînțelept şi primejdios. Familia Brock se aşteaptă la una ca asta. Şi nu numai ei, toată lumea. Şi rişti să te aştepte răzbunarea legilor voastre groaznice care atît de prosteşte cer ochi pentru ochi, dacă mai ai ochi, şi asta-i nebunie de-a binelea. Şi atunci la ce mai slujeşte bogăția, heya? Tai-Pan, nu trebuie să faci una ca asta. Şi te sfătuiesc să le dai de nunta lor fiului şi noii tale fiice darul pe care ți-l cer.

— Cristoase Dumnezeule! Nu pot să fac una ca asta. E ca şi cum i-aş reteza beregata lui Culum cu mîna mea.

— Chiar şi aşa, eu tot te sfătuiesc s-o faci. Şi te mai sfătuiesc să fii de acord cu o nuntă făcută într-o minunată grabă.

— Nici nu se pune problema, explodă el. Ar fi de prea mult prost gust, o insultă a memoriei lui Robb, ridicol.

— Tai-Pan, sînt cu toată inima de acord cu asta, spuse ea. Da' eu parcă îmi amintesc că, după obiceiurile barbarilor, care o dată, în fine, se iau după înțeleptul obicei chinezesc, fata vine în casa bărbatului ei. Şi nu pe de-a inversul, heya? Şi aşa, cu cît mai imediat fata lui Brock scapă de sub mîna lui Gorth, cu atît mai imediat fiul tău scapă de sub controlul familiei Brock.

— Cum?

— Aiii iaaa cum! De ce-i fiul tău nebun la cap acum? Fiindcă doreşte minunat de mult să se culce cu ea! şi ea ridică glasul cînd Struan se săltă în capul oaselor în pat. Ei, acum hai să nu ne certăm, ci ascultă-mă şi tu pe mine şi apoi am să fiu şi eu ascultătoare. De asta-i el atît de nebun la capul lui – fiindcă bietului băiat noaptea în patul lui îi e frig, se zvîrcoleşte şi n-are cine-l linişti. Asta-i treaba. Tu de ce nu vorbeşti deschis, heya? Eu vorbesc deschis. Băiatu-i încins nebuneşte. Şi stă şi ascultă cu limba scoasă la vorbele aiurite ale lui Gorth. Şi eu, dacă aş fi în locul lui, şi eu aş face la fel pentru că fratele are putere asupra surorii lui! Dar ia lasă-l pe fiul Culum să pună mîna pe fată, o să mai stea el să piardă ceasuri după ceasuri afurisite ascultîndu-l pe fratele Gorth? Cristoase, nici vorbă. O să-şi petreacă toate minutele lăsate de la Dumnezeu în pat, jucîndu-se cu țîțele şi sleindu-şi puterile, făcînd copii, şi n-o să mai sufere să-l deranjeze cineva, fie Brock, fie Gorth, fie chiar tu! May-may se uită dulce la el. Ei, nu-i aşa?

— Ba da, îi răspunse el. Te iubesc pentru viclenia ta.

— Mă iubeşti fiindcă ştiu să te înfurii de tot, dar după aia te şi bag în pat, te bag în pat pînă nu mai poți! May-may rîse, foarte încîntată de sine. Apoi, pune-i să-şi facă şi ei o casă. De mîine. Fă-i să se gîndească numai la asta şi n-o să mai aibă timp de terchea-berchea ăla caraghios de Gorth. E tînără fata, da? Atunci gîndurile pentru casa ei proprie o să-i umple fantastic de mult mintea. Asta o să-i supere pe cei din familia Brock şi o să se gîndească şi ei la ce fel de casă să le facă şi o să vrea să hotărască ei pentru ea şi ea o să se înfurie şi o să se apropie mai mult de tine decît de ei, pentru că tu i-ai oferit o casă. Gorth o să se opună absolut unei căsătorii imediat, şi asta o să-l facă pe Culum să se

întoarcă împotriva lui fiindcă îi ia... cum spuneți voi? – calul de sub nas...

— Caşcavalul de sub nas! Struan o luă încîntat în brațe. Eşti chiar fantastică. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta şi singur. Săptămîna viitoare e altă licitație de terenuri. Am să-ți cumpăr un teren lîngă mare. Pentru că eşti înțeleaptă.

— Ha! Crezi tu că eu îmi apăr bărbatul pentru un teren împuțit la Hong Kong! Un teren mizerabil la periferie? Pentru nişte taeli de argint? Pentru pietre de jad? Da' ce crezi tu că e neprețuita de T'Chung May-may, heya? O biată curvă mizerabilă de care trag cîinii?

Şi continuă să-i facă în felul ăsta capul calendar, şi doar cu mare silință îi îngădui s-o potolească, mîndră că, în fine, îl făcuse să înțeleagă care e valoarea terenurilor pentru o ființă civilizată, şi recunoscătoare că el îi cinstise în asemenea măsură obrazul încît se prefăcuse că nu ştie cît de încîntată era ea acum.

În cameră se lăsă liniştea, auzindu-se doar un slab bîzîit de țîntari.

May-may se făcu covrig lîngă Struan şi îşi întoarse gîndurile spre soluționarea celei de-a treia probleme. Se hotărî să se gîndească la asta în mandarină, şi nu în engleză, pentru că nu cunoştea destule cuvinte cu sensurile lor exacte. Adică „nuanțele", se gîndi ea. Cum să spui asta în limba barbarilor? Sau „rafinament"? Soluția celei de-a treia probleme avea nevoie de adevărate nuanțe chinezeşti şi de un perfect rafinament.

Şi soluția e atît de încîntător de simplă, îşi spuse ea fericită. Să-l asasinăm pe Gorth. Să aranjăm să-l asasinăm în aşa fel încît nimeni să nu se poată gîndi că n-ar fi mîna piraților sau tîlharilor. Dacă treaba e aranjată în mod clandestin, în felul acesta una dintre primejdiile care-l amenință pe Tai-Pan ar fi înlăturată, iar Culum e ferit şi el de un viitor necaz evident. Iar tata Brock nu va putea face nimic pentru că el e legat mai departe de un jurămînt de necălcat, uluitor şi de necrezut, cît poate fi de sfînt un astfel de jurămînt. Atît de simplu. Dar şi plin de primejdii. Trebuie să fiu tare cu grijă. Dacă Tai-Panul meu descoperă vreodată, o să mă trimită dinaintea unuia dintre judecătorii aceia barbari – poate chiar dinaintea acelui revoltător Mauss! Şi Tai-Panul meu o să mă acuze chiar el, pe mine, adorata lui concubină. Şi am să fiu spînzurată. Cît de ridicol.

Chiar şi după atîta vreme, şi după atîta efort de a învăța, după ce le-am deprins şi limba şi m-am silit să-i mai şi înțeleg, ei bine, unele atitudini ale barbarilor mă depăşesc cu totul. Ce caraghios să faci aceeaşi lege pentru toată lumea, şi pentru cei bogați şi pentru cei săraci.

Atunci ce haz mai are să te chinui şi să transpiri să ajungi bogat şi puternic?

Ei, atunci care-i cea mai bună cale? se întrebă ea. Ştiu atît de puține lucruri despre un asasinat. Cum se face? Unde? Cînd?

May-may rămase trează toată noaptea. Cînd se iviră zorile, se hotărîse asupra celei mai bune soluții. După care adormi fericită.

Capitolul douăzeci şi nouă

Pe la mijlocul verii, Happy Valley fu cuprinsă de o desăvîrşită disperare. Malaria continua să se întindă, dar epidemia nu avea o formă definită. Nu toată lumea din aceeaşi casă făcea boala. Nici măcar nu toate casele dintr-o anumită zonă nu erau atinse.

Culii nu se apropiau de Happy Valley pînă cînd soarele nu se ridica bine pe cer şi se întorceau la Tai Ping Shan înainte de lăsarea întunericului. Struan şi Brock şi toți ceilalți negustori erau la capătul puterilor. Nu le rămînea nimic de făcut decît să se mute, iar mutatul însemna dezastru. Dacă stăteau îi pîndea un dezastru şi mai mare. Şi cu toate că erau mulți cei care susțineau că malaria nu putea fi din pricina pămîntului otrăvit, a aerului infestat al nopții, numai cei care dormeau în acea vale erau victimele ei. Cei cu frica lui Dumnezeu credeau, la fel ca şi Culum, că frigurile erau voința Domnului şi îşi dublară cererile către cel Atotputernic ca să-i ferească de ele. Cei fără credință ridicau din umeri, deşi erau la fel de îngroziți, şi spuneau: *joss!* Şi firişoarele subțiri de familii care se refugiau pe nave se transformară în viitură, iar *Queen's Town* deveni un oraş pustiu.

Dar disperarea aceasta nu-l ajunse şi pe Longstaff. Se întorsese cu nava amiral de la Canton cu o seară înainte, îmbătat de succes, şi cum locuise numai la bord şi nu avea de gînd să se mute în Happy Valley, ştia că era la adăpost de miasmele otrăvite ale nopții. Obținuse tot ceea ce-şi propusese la plecare, ba chiar mai mult. A doua zi după asedierea Canton-ului, cele şase milioane de taeli de argint cerute drept despăgubiri au fost plătite în întregime, aşa că anulase atacul. În schimb, ordonase pregătiri pe scară mare pentru războiul din nord. Şi de data ăsta nu se mai punea problema să se lase oprit de cineva, nu înainte ca tratatul să fie ratificat. În cîteva săptămîni vor sosi întăririle promise din India. Şi în clipa aceea întreaga armadă va porni spre nord din nou, către Pei Ho – Pekin – şi de data asta Orientul îşi va deschide porțile pentru totdeauna.

— Da, bineînțeles, absolut! chicoti Longstaff.

Stătea singur în cabinetul său de pe *Vangence*, admirîndu-se în oglindă.

— Într-adevăr, eşti foarte deştept, dragul meu, îşi spuse el cu voce tare. Cu adevărat. Mult mai deştept decît Tai-Panul, şi doar el e întruchiparea deşteptăciunii! Puse oglinda jos, îşi dădu cu colonie pe față apoi îşi aruncă privirea la ceasul de buzunar: în cîteva minute trebuia să sosească şi Struan. Chiar şi aşa, nu e nevoie ca dreapta să ştie ce face stînga, ei? hohoti el.

Lui Longstaff aproape că nu-i venea să creadă că reuşise să rezolve atît de uşor cumpărarea semințelor de ceai. În orice caz, îşi aminti el cu satisfacție, Horatio a pus asta la cale. Mă întreb şi eu de ce-o fi omul ăsta atît de nenorocit pentru că soră-sa vrea să se mărite cu Glessing. Aş fi spus mai degrabă că e o căsătorie excelentă. E cam cenuşie şi mută, deşi la bal arăta de milioane. Dar afurisit noroc pe mine ca Horatio să-l urască pe Glessing, ei? Şi e un noroc afurisit şi faptul că urăşte comerțul cu opiu. Am fost tare deştept cum am reuşit să-i bag ideea în cap: un cîştig în care am pus drept momeală înlăturarea lui Glessing.

— P'onoarea mea, Horatio, îi spusese el cu o săptămînă în urmă la Canton, necurată treabă cu tot comerțul ăsta de opiu, ei? Şi totul se-ntîmplă pentru că trebuie să plătim ceaiul cu argint curat. E păcat că ceaiul nu creşte şi în India britanică, ei? Atunci nici n-ar mai fi nevoie de opiu. Pur şi simplu am scoate comerțul ăsta în afara legii, şi i-am cruța pe păgînii ăştia în vederea unor planuri mai bune, ei? Să însămînțăm semințele bunătății în locul acestui drog. Atunci şi flotele noastre vor putea să se întoarcă în țară şi o să trăim în pace şi linişte în vecii vecilor.

După două zile, Horatio îl luase deoparte şi-i prezentase emoționat ideea de a dobîndi semințele de la chinezi şi apoi să le expedieze în India. Se arătase suficient de uimit ca să pară totul cum se cuvine, dar îi îngăduise lui Horatio să-l convingă de valoarea acestei idei.

— Dumnezeule, făcu el, dar cum vei pune tu mîna pe semințe, Horatio?

— Uitați care-i planul meu. Am să discut, Excelența voastră, între patru ochi cu viceregele Ching-so. Am să-i spun că sînteți pasionat de grădinărie, că aveți de gînd să transformați Hong Kong-ul într-o grădină. Şi am să-l rog să ne facă rost de cincizeci de livre de semințe de mure, cincizeci de bumbac, orez de primăvară, camelii şi alte flori, laolaltă cu

semințe de ceai de mai multe soiuri. Asta o să-l facă să nu se mai gîndească neapărat la ceai numai.

— Horatio, tipul nu e prost. O să-i treacă şi lui prin minte că doar cîteva din plante vor creşte la Hong Kong, dacă vor creşte şi astea.

— Bineînțeles că aşa va fi. Dar o să pună totul pe seama prostiei barbarilor.

Horatio era de nerecunoscut de atîta entuziasm.

— Dar cum o să-l faci să păstreze secretul? Ching-so o să le spună şi mandarinilor despre tărăşenia asta... sau celor din Co-hong... iar aceştia or să le spună cu siguranță negustorilor. Şi doar ştii de ce-s în stare pirații ăştia care or să răstoarne cerul şi pămîntul să împiedice să se întîmple ceea ce propui tu. Şi fără îndoială ăştia or să vadă limpede ce gînduri ascunzi în spatele acestui pretext. Şi ce zici de Tai-Pan? Am credința că înțelegi că propunerea ta înseamnă să-l laşi pe el pe drumuri.

— Excelență, e destul de bogat de-acum. Trebuie să eliminăm odată viciul opiului. E datoria noastră.

— Da. Dar şi chinezii şi europenii se vor ridica fără şovăire împotriva unui astfel de plan. Iar cînd cei din Co-hong or să priceapă ce ai tu în minte, cum se va şi întîmpla, nu mai vezi tu semințele de ceai.

Horatio rămase o clipă pe gînduri. Apoi spuse:

— Da. Dar dacă am să-i spun că în schimbul acestui serviciu pe care mi-l face – fiindcă doresc din inimă ca pe dumneavoastră, stăpînul meu, să vă văd fericit în fața unui cadou neaşteptat ca acesta – eu, care voi număra lădițele cu argint şi voi semna pentru ele, ei bine, s-ar putea să nu bag în seamă lipsa unei lădițe, atunci putem fi siguri că va păstra taina şi nu va sufla nimănui nici o vorbă.

— Şi cam cît valorează o lădiță din asta?

— Patruzeci de mii de taeli de argint.

— Dar tot acest tezaur aparține guvernului Maiestății sale!

— Bineînțeles. În timpul negocierilor dumneavoastră îi puteți asigura, aşa în particular, că trebuie să existe o lădiță în plus care nu face parte din tributul oficial, aşa încît Coroana nu pierde nimic. Iar semințele sînt de fapt darul dumneavoastră către guvernul Maiestății sale, sir. Şi voi fi onorat dacă veți spune că aceasta a fost ideea dumneavoastră. Şi sînt sigur că a fost. Dumneavoastră doar mi-ați spus ceva care mi-a pus mintea la contribuție. Şi de drept se cuvine ca dumneavoastră să aveți dreptul asupra ideii. Şi, la urma urmei, dumneavoastră sînteți plenipotențiarul.

— Dar dacă planul tău reuşeşte, nu numai că distrugi negoțul nostru cu China, ci şi viitorul dumitale. Treaba asta nu mi se pare deloc înțeleaptă.

— Opiul e un viciu cumplit, sir. Şi e justificat orice fel de risc pentru înlăturarea lui. Dar slujba mea depinde de succesul dumneavoastră, nu de opiu.

— Dacă ideea dă roade, atunci dumneata subminezi însuşi fundamentul Hong Kong-ului.

— Pînă cînd ceaiul acesta va ajunge să crească aşa ca lumea, vor mai trece ani mulți. Sir, atîta vreme cît veți fi în viață, Hong Kong-ul nu va fi amenințat din pricina acestei acțiuni. Hong Kong-ul va fi şi pe mai departe principalul centru al comerțului cu Asia. Şi cine ştie ce se va mai întîmpla în atîția ani?!

— Atunci trebuie să înțeleg că eu urmează să cîntăresc împreună cu viceregele Indiei posibilitățile de creştere a ceaiului acolo?

— Cine altcineva, Excelență, poate duce la bun sfîrşit această idee, ideea dumneavoastră?

Se lăsă greu convins şi-l preveni din nou pe Horatio asupra desăvîrşitului secret ce trebuia păstrat. Chiar a doua zi Horatio îl informase fericit:

— Ching-so a fost de acord. Mi-a zis că în şase săptămîni, două luni, lădițele cu semințe vor fi expediate la Hong Kong, Excelența voastră. Şi ca totul să fie perfect din punctul meu de vedere, să-l trimiteți pe Glessing de îndată în țară. Cred că Mary e îndrăgostită de el. Păcat că nu îşi îngăduie un an de aşteptare pentru a fi cu adevărat convinsă că ştie importanța pasului pe care-l face, timp în care să nu mai fie chiar mereu sub influența lui zi de zi...

Longstaff rîse din nou de încercarea asta foarte transparentă a tînărului Horatio de a fi subtil. Se pieptănă, deschise uşa cabinei şi se duse în camera hărților. Căută printre hîrtiile din safe şi găsi scrisoarea pe care i-o tradusese Horatio cu săptămîni în urmă... „De-acum nu mai avem nevoie de asta", spuse el cu glas tare. Rupse scrisoarea în bucăți, se aplecă prin hublou, aruncă hîrtiile în mare, şi le urmări cum se îndepărtează plutind pe fața apei. Poate că Glessing chiar ar trebui expediat în țară. Fata e minoră şi Horatio se află într-o situație tare încurcată. Ei, bine, la asta am să mă gîndesc mai tîrziu. După ce semințele vor fi în drum spre India.

Văzu barca cea mare a lui Struan apropiindu-se. Acesta stătea la mijlocul bărcii şi părea foarte serios. Gravitatea de pe chipul lui Struan îi aminti lui Longstaff de malarie. Ce naiba o să ne facem cu mizeria

asta, ei? Asta duce de rîpă toată strategia care am gîndit-o pentru Hong Kong. Cum?

Struan se uita pe fereastra de la pupa, aşteptînd calm ca Longstaff să termine ceea ce avea de spus.

— P'onoarea mea, Dirk, Ching-so parcă ştia că o să-i cerem şase milioane de taeli. Despăgubirea era şi pregătită. Pînă la ultimul penny. Şi tare şi-a mai cerut scuze pentru jefuirea coloniei. Mi-a spus că de vină erau anarhiştii aceia afurisiți, triazii. A ordonat o cercetare amănunțită şi speră să fie în stare să-i zdrobească pentru totdeauna. Se pare că unul dintre conducătorii lor a fost prins. Şi dacă nici ei n-au să-l facă să vorbească, atunci nu va reuşi nimeni. Mi-a promis să-mi comunice de îndată numele celor din Triadă aflați aici.

Struan se întoarse de la fereastră şi se aşează în unul din fotoliile adînci din piele.

— Will, foarte bine. Aş spune că ai făcut o treabă minunată. Minunată.

Longstaff se simți foarte încîntat.

— Trebuie să-ți spun că totul a mers conform planului. Ah, că veni vorba, în legătură cu informațiile trimise referitoare la piratul Wu Kwok. Eu aş fi preferat ca tu să conduci flotila, dar amiralul a fost de neînduplecat. A plecat singur.

— E dreptul lui. Să sperăm că va face o treabă bună în noaptea asta. Voi dormi mai liniştit dacă voi şti că diavolul acela s-a dus la fund.

— Bineînțeles.

— Acum trebuie să faci totul pentru salvarea Hong Kong-ului, Will. Numai tu poți face asta, îi spuse Struan, rugîndu-se ca şi de data asta să reuşească să-l convingă pe Longstaff să pună în aplicare planul pe care-l concepuse el în cele din urmă ca fiind singura şansă de a-şi salva pielea cu toții. Cred că e momentul potrivit ca exact acum să ordoni abandonarea imediată a zonei de la Happy Valley.

— Pe sufletul meu, Dirk, strigă Longstaff, dacă fac una ca asta e ca şi cum aş ordona abandonarea Hong Kong-ului!

— *Queen's Town* e prins de malarie. Cel puțin la Happy Valley. Aşa că trebuie părăsit.

Consternat, Longstaff luă o priză de tabac.

— Nu pot eu ordona părăsirea oraşului. În felul acesta eu voi fi vinovat de toate pierderile.

— Da. Ai hotărît să foloseşti cele şase milioane de taeli pentru a-i despăgubi pe toți cei care au avut de suferit.

— Doamne Dumnezeule! Nu pot face una ca asta! izbucni Longstaff. Banii aceştia aparţin Coroanei. Şi Coroana, numai Coroana poate hotărî ce-i de făcut cu ei!

— Ai hotărît că Hong Kong-ul e prea important pentru a risca să-l pierzi. Doar ştii că trebuie să acționezi iute. E un gest pe măsura unui adevărat guvernator.

— Dirk, nu pot nici în ruptul capului. Cu nici un chip. Imposibil!

Struan se duse pînă la bufet, turnă sherry în două pahare.

— Tot viitorul tău depinde de asta!

— Da? De asta? Cum aşa?

Struan îi întinse un pahar.

— Toată reputația ta la Curte e legată de Hong Kong. Toată politica ta în Asia, şi asta înseamnă întreaga politică a Coroanei în Asia, e bazată pe Hong Kong. Bun! Fără un Hong Kong aflat în deplină siguranță, guvernatorul său, acționînd în numele Maiestății sale, nu va izbuti să domine Asia aşa cum ar trebui. Şi fără un oraş ca lumea construit aici nu va exista nici un fel de siguranță nici pentru tine, nici pentru Coroană. Happy Valley a murit. Aşa că trebuie ridicat iute de tot un alt oraş. Struan gustă băutura şi o savură pe îndelete. Dacă-i vei despăgubi de îndată pe cei care au construit, vei restabili încrederea lor în colonie. Toți negustorii se vor aduna să te sprijine, şi în viitor o să ai nevoie de sprijinul lor. Will, nu uita, mulți dintre ei au mare influență la curte. Şi ar fi un gest magnific, gest demn de tine. În plus, această despăgubire e de fapt plătită de chinezi.

— Nu pricep.

— În trei luni de zile vei fi la porțile Pekin-ului, comandant suprem al unei armade invincibile. Costul expediției va fi, să zicem, patru milioane. Adaugă încă şase milioane pentru distrugerea coloniei. Zece milioane. Dar tu ai să ceri patrusprezece milioane, ceea ce ar însemna de fapt o despăgubire cinstită. Cele patru milioane în plus vor fi baza visteriei guvernamentale de la Hong Kong, în felul acesta una dintre cele mai bogate visterii din imperiu. Dar de fapt, în loc de paisprezece vei cere douăzeci de milioane. Cele şase milioane în plus vor compensa celelalte şase pe care tu, cu perspicacitatea ta, le-ai investit în Hong Kong, în numele Coroanei. Nu uita, fără o bază de plecare în deplină siguranță, nu-ți poți permite să porneşti atacul spre nord. Fără un Hong Kong puternic şi în deplină siguranță, puterea Angliei în Asia e moartă. Fără un Hong Kong sigur, şi tu eşti mort. Will, acum tu gîndeşti de fapt la tot viitorul Angliei. Şi-i aşa de simplu!

Struan simțea cum mintea lui Longstaff începe să lucreze febril, cîntărind posibilitățile. Şi asta era singura soluție, posibilă. Singurul mod în care toți îşi puteau salva şi obrazul şi Hong Kong-ul. Şi în clipa în care Longstaff deschise gura să vorbească el interveni:

— Şi un ultim lucru, Will. Vei primi banii înapoi imediat, în cea mai mare parte.

— Cum?

— Organizezi imediat o nouă licitație de terenuri. Şi cei ce vor participa îşi vor scoate ochii să pună mîna pe terenuri. Şi unde se vor duce toți banii ăştia? în visteria guvernului. Oricum vei cîştiga şi într-un fel şi-n celălalt. Iar terenurile pe care le scoți la vînzare pe tine nu te costă nimic. Şi doar ştii ce disperată nevoie ai de bani pentru toate cheltuielile guvernamentale: salarii, poliție, palatul guvernatorului, drumuri, tribunale, nave portuare şi o mie de alte lucruri, şi bineînțeles că în scopul ăsta doar n-o să foloseşti banii de despăgubire. Eu aş zice că mişcarea asta ar fi o lovitură de maestru. Şi trebuie să iei hotărîrea asta acum, fiindcă ți-e imposibil să aştepți şase luni de zile să ajungă o misivă de-a ta la Londra şi să mai vină şi aprobarea care, evident, se va da. Şi mai şi salvezi Hong Kong-ul fără să te coste nimic. Dar cel mai important din toate – îi vei demonstra lui Sergheiev foarte tranşant că Anglia are de gînd să rămînă în Asia pentru totdeauna. Will, eu cred că priceperea dovedită de tine în situația asta va impresiona întregul cabinet britanic. Şi fără îndoială că şi pe Maiestatea sa regina. Şi, o dată cu această încuviințare, vor veni şi permanente onoruri.

Se auzi opt bătăi de clopot. Longstaff îşi scoase ceasul de buzunar. Rămăsese în urmă, mişcă limbile să arate amiaza, în vreme ce mintea îi lucra febril pentru a găsi fisura raționamentului lui Struan. Nu era nici una, îşi spuse el. Simți că-i vine rău cînd îşi dădu seama că de n-ar fi fost Tai-Panul el n-ar fi luat nici o inițiativă ca să stăvilească epidemia. Doar s-ar fi ferit să pună piciorul în valea aceea, sperînd că se va găsi cumva un leac şi pentru boala asta. Şi el fusese neliniştit de molimă, dar, ei, fusese mai important să cîştige întîi războiul împotriva Canton-ului.

Da. Nu exista nici o fisură. Fir-ar să fie, aproape că erai să ratezi un viitor minunat. Ar însemna să-şi depăşească atribuțiile, dar guvernatorii şi plenipotențiarii au şi puteri nescrise şi, la urma urmei, nu e vorba decît de o indicată extindere a stării de necesitate. Nu putem aştepta pînă anul viitor pentru a-i supune pe barbari voinței Maiestății sale. Cu siguranță că nu. Şi planul acela cu semințele de ceai se potriveşte perfect cu aceste măsuri şi dovedeşte viziune la o scară care depăşeşte

chiar şi gîndirea Tai-Panului. Longstaff simți un imbold copleşitor să-i mărturisească lui Struan ideile sale cu semințele de ceai. Dar reuşi să-şi înfrîngă impulsul.

— Cred că ai dreptate. Am să fac cunoscută de îndată această decizie.

— De ce nu convoci o reuniune a tuturor tai-panilor mîine? Dă-le două zile să prezinte planurile de construcție şi chitanțele de cumpărare a terenurilor pentru trezorerie. Stabileşte data licitației pentru de-acum într-o săptămînă. E timp suficient pentru executarea planurilor terenurilor. Bănuiesc că te-ai gîndit ca amplasamentul noului oraş să fie lîngă Promontoriul Glessing.

— Exact. Taman pe gîndul meu. Acolo va fi locul. Şi la urma urmei, este chiar amplasamentul pe care l-am avut în vedere de multă vreme. Longstaff se ridică în picioare, mai turnă nişte sherry, şi trase de cordonul clopoțelului. Ca de fiecare dată, sînt bucuros pentru sfatul pe care mi-l dai, Dirk. Vom lua, bineînțeles, prînzul împreună.

— Cred că va trebui totuşi să plec. Sarah pleacă spre Anglia cu fluxul de mîine, cu nava *Calcutta Maharajah,* şi am o mulțime de lucruri de făcut.

— Mare ghinion, drept să-ți spun. Cu Robb şi nepoata ta.

Uşa se deschise.

— Da, sir? se arătă maestrul de arme.

— Întreabă-l pe general dacă poate să ia prînzul împreună cu mine.

— Da, sir. Vă rog să mă iertați, sir, dar doamna Quance aşteaptă s-o primiți. Şi domnul Quance. Şi mai sînt şi aceştia, îi întinse o listă lungă, ce-au cerut şi ei audiență. Să-i spun doamnei Quance că sînteți ocupat?

— Nu. Mai bine să vină acum. Dirk, te rog nu pleca încă. Tare mi-e teamă că o să am nevoie de un suport moral.

Maureen Quance intră în birou cu paşi mari. Aristotle Quance venea în urma ei. Sub ochii lipsiți de viață se vedeau cearcăne vineții. Acum arăta jalnic, un biet om neînsemnat. Chiar şi hainele îi erau şifonate şi lipsite de culoare pe el.

— 'Neața, doamnă Quance, o întîmpină Longstaff.

— Binecuvîntați fie sfinții că v-au hărăzit această zi mişto!

— Bună dimineața, Excelența voastră, îngăimă Aristotle, cu o voce aproape de neauzit, cu ochii în podeaua cabinei.

— Bună dimineața, Tai-Pan, îl salută Maureen. În cîteva zile o să-ți primeşti şi dumneata datoriile cu mila sfîntului Patrick.

— Nu e nici o grabă. Bună dimineața, Aristotle.

Aristotle Quance îşi ridică încet privirea spre Struan.

Ochii i se umplură de lacrimi cînd văzu simpatia de pe chipul lui Struan.

— Dirk, mi-a rupt toate pensulele, scăpă el dintr-o suflare. În dimineața asta. Pe toate, toate. Iar picturile mele... a aruncat tablourile în mare.

— Escelență, uite de ce-am venit noi, spuse Maureen cu glas gros. Domnul Quance s-a hotărît în fine să se lase de prostiile alea de zugrăveli. Vrea să se apuce de-acum de o slujbă serioasă şi sigură. Şi pen' slujba asta am venit la Escelența voastră. Se uită în spate la soțul ei şi se încruntă. Orice fel de slujbă, atîta vreme cît e sigură şi primeşte un salariu ca lumea. Se întoarse din nou spre Longstaff. Poate o slujbă frumoasă de funcționar. Bietul de el, domnul Quance nu prea are experiență.

— Da, ăăă, Aristotle, cam ce-ai vrea?

— Mi-a rupt pensulele, izbucni el disperat. Atîta aveam şi eu. Tablourile şi pensulele.

— Băieţaşul meu mişto, doar ne-am înțeles, nu? Pe ce e mai sfînt. Da? Cu zugrăvitul am terminat. O slujbă sigură şi frumoasă şi să-ți iei răspunderea familiei tale, şi să nu te mai ții de fuste.

— Da, răspunse Aristotle resemnat.

— Voi fi fericit să-i ofer o slujbă, doamnă Quance, interveni Struan. Am nevoie de un funcționar. Cincisprezece şilingi pe săptămînă. Şi pe deasupra şi locuință pe una din nave, vreme de un an. După asta vă descurcați singuri.

— Tai-Pan, sfinții să te aibă în paza lor. S-a făcut. Şi acum mulțumeşte frumos Tai-Panului, îi spuse Maureen.

— Mulțumesc, Tai-Pan, făcu Aristotle.

— Mîine dimineață la ora şapte să fii la serviciu, Aristotle. Dar şapte fix!

— Tai-Pan, va fi acolo, să nu-ți faci nici o grijă. Să te binecuvînteze Sfîntul Patrick în vremurile astea grele pen' c-ai grija unei biete neveste şi a copiilor ei flămînzi. Bună ziua la amîndoi!

Au plecat. Longstaff îşi turnă un pahar zdravăn.

— Doamne Dumnezeule. Nu mi-aş fi închipuit niciodată. Sărmanul Aristotle! Chiar crezi că ai să faci din Aristotle Quance un funcționar?

— Da. Mai bine eu decît alții. Şi am rămas fără oameni. Struan îşi luă pălăria, foarte încîntat de sine. Eu nu mă amestec niciodată între un bărbat şi nevasta lui, doar ştii. Dar cine-i face bătrînului Aristotle ce-i face asta nu merită să i se spună nevastă, Cristoase Dumnezeule!

Longstaff zîmbi brusc:

— Dacă asta ar putea să ajute, pun la bătaie una din navele cele mai mari de război. Îți stau la dispoziție toate resursele guvernului Maiestății sale!

Struan se grăbi să ajungă mai iute la țărm. Strigă nişte culi cu o lectică şi le spuse unde să-l ducă.

— Stai aştepte, savvy? le spuse el cînd ajunse la destinație.

— Savvy, stapin!

Trecu pe lîngă portarul uluit să-l vadă acolo, intră în holul clădirii. Încăperea avea covoare groase, sofale largi, perdele din creton, oglinzi, bibelouri. Auzi din spate un foşnet şi paşi ce se apropiau. O doamnă mărunțică, în vîrstă, apăru de după draperia din biluțe. Era îmbrăcată elegant, scrobită, cu părul cărunt, nişte ochi mari şi ochelari.

— Hello, doamnă Fortheringill, o întîmpină Struan politicos.

— Hello, Tai-Pan. Încîntată să te văd, îi spuse ea. De ani şi ani n-am avut fericirea unei vizite. E puțin cam devreme pentru o astfel de vizită, dar domnişoarele se gătesc să fie cît mai prezentabile, zîmbi ea, arătîndu-şi dantura gălbejită şi falsă.

— Păi, vedeți, doamnă Fortheringill...

— Înțeleg foarte bine, spuse ea atotştiutoare. Vine o vreme în viața oricărui bărbat cînd...

— Nu despre mine-i vorba, ci despre un prieten de-al meu.

— Nu te teme, Tai-Pan, în această casă parola-i: nici o vorbă! Nu trebuie să-ți faci nici o grijă. Cît ai clipi te dăm pe mîini bune. Se ridică în grabă. Fetelor! strigă ea.

— Stai jos şi ascultă-mă. E vorba de Aristotle!

— Parazitul ăla amărît iar a dat de bucluc, după cum merită.

Struan îi spuse ce dorea de la ea, iar fetele se arătară foarte întristate cînd el trebui să le părăsească. De îndată ce ajunse acasă, May-may îl şi luă la rost:

— Ce-ai căutat tu la o casă de curve, heya?

Struan oftă şi-i spuse.

— Şi tu crezi că am să te cred, heya? şi-l privi cu dispreț.

— Da. Aşa ar fi mai bine.

— Tai-Pan, te cred atunci.

— Atunci nu te mai uita la mine ca un dragon! şi se duse în camera lui.

— Bun, făcu May-may închizînd uşa în urma lor. Şi, acum noi vedem dacă ai spus adevărul. Pe loc facem dragoste. Tai-Pan, groaznic doresc la tine!

— Mulțumesc frumos, dar acum sînt cam ocupat, îi replică el, abia abținîndu-se să nu izbucnească în rîs.

— Aiii iaaa cu ocupatul tău! făcu ea, începînd să-şi scoată cămaşa de noapte de culoarea mierii de albine. Pe loc facem dragoste. Şi văd eu imediat dacă vreo curvă ți-a luat vigoarea, Cristoase! Şi după aceea tu stai de vorbă cu bătrîna ta mamă! Pe Dumnezeul meu dacă nu!

— Şi tu eşti foarte ocupată! îi spuse Struan.

— Sînt foarte ocupată! şi îşi scoase pantalonaşii de mătase, cerceii sunară ca nişte clopoței. Şi mai bine şi tu fii ocupat acum, repede repede!

O cercetă de sus pînă jos şi lăsă să i se citească pe față unul din rarele momente de fericire. Pîntecul femeii era frumos bombat de sarcina ce avea de-acum patru luni. O săltă iute în brațe, o sărută pătimaş, o întinse pe pat şi îşi îngădui s-o zdrobească puțin cu greutatea lui.

— Tai-Pan, ai milă, îi spuse ea cu suflarea tăiată. Eu nu-s din matahalele alea de barbare numai țîțe! Şi chiar dacă mă săruți asta nu dovedeşte nimic. Jos cu hainele, şi vedem noi atunci care-i adevărul.

O sărută din nou. Atunci May-may îi spuse cu alt glas:

— Hai, scoate-ți hainele!

Struan se rezemă în coate şi se uită lung la ea, apoi îşi frecă nasul de al ei, şi acum nu se mai juca:

— Acum nu mai avem timp. Trebuie să mă duc la o întîlnire, iar tu trebuie să-ți faci bagajul.

— De ce să-mi fac bagaj? îl întreba ea tresărind

— Te muți pe *Resting Cloud.*

— De ce?

— Fetițo, *feng-shui*-ul nostru nu e cum trebuie deloc aici.

— Bun, minunat de bun! îşi aruncă brațele de gîtul lui. Chiar plecăm de aici? Pentru totdeauna?

— Da.

Ea îl sărută, se strecură iute pe sub brațele sale şi începu să se îmbrace.

— Am crezut că vrei totuşi să facem dragoste, îi aruncă el.

— Ha! Ce dovadă mai e şi asta? Te ştiu eu pe tine foarte bine. Chiar dacă te-ai culcat cu o curvă, după un ceas eşti destul de taur să te prefaci şi să pui bumbac pe ochii sărmanei mame a ta! Rîse din nou şi-l

îmbrățișă. Ah, ce bine că părăsim *feng-shui* rău. Eu strîng bagaje imediat.

Alergă la uşă şi strigă strident:

— Ah Saaaam!

Ah Sam se arătă alarmată de îndată, urmată de Lim Din şi după o babilonie întreagă de strigăte şi sporovăială, Ah Sam şi Lim Din o luară iute din loc, implorîndu-şi zeii cu o gălăgioasă emoție. May-may veni înapoi, se aşeză pe marginea patului şi începu să-şi facă vînt cu evantaiul:

— Acum m-am apucat de strîns, îi spuse ea încîntată nevoie mare. Şi te ajut şi pe tine să te îmbraci.

— Mulțumesc, dar sînt în stare să mă îmbrac şi singur.

— Atunci eu mă uit la tine. Şi te frec pe spate. Baia te aşteaptă. Sînt grațios de încîntată că tu te-ai hotărît să plecăm.

Ea trăncăni mai departe neobosită, în vreme ce el se dezbrăca. El se băgă în baie şi ea strigă cît o ținea gura după prosoape fierbinți, iar cînd acestea fură aduse, îl şterse pe spate. Iar în tot acest timp ea se întreba dacă se culcase cu vreo prostituată, după ce rezolvase treaba aceea cu pictorul cel mic şi caraghios care-i făcuse un tablou atît de frumos. Nu că mi-ar păsa, îşi spuse ea, frecîndu-l pe spate energic. Dar el n-are ce căuta într-un loc ca ăla. Absolut deloc. Îşi pierde obrazul. Şi mi-l pierd şi eu. Foarte rău. N-o să treacă mult şi servitoarele acelea, ce merită să le mănînce cîinii, o să împrăştie peste tot că eu nu sînt în stare să am grijă cum trebuie de omul meu. O, zei, feriți-mă de bîrfele astea murdare, iar pe el de toate muierile astea murdare de tot felul.

Se înseră pînă cînd ea şi cu Ah Sam şi Lim Din fură gata, iar atunci se simțiră cu toții sfîrşiți de emoțiile şi eforturile plecării. Nişte culi veniră şi le luară bagajele, alții aşteptau cu răbdare lîngă lectica închisă în care urma May-may să ajungă la cuter. Ea se opri o clipă la poarta grădinii, alături de Struan şi se uită înapoi la prima ei casă din Hong Kong. Şi dacă n-ar fi fost acel *feng-shui* rău şi frigurile care şi ele făceau parte tot din acel *feng-shui* rău, nu s-ar fi dat dusă de acolo. Înserarea era plăcută. Cîțiva țînțari bîzîiră în jurul lor. Unul dintre ei i se aşeză pe gleznă, dar ea nu-l luă în seamă. Țînțarul îi supse sîngele cît putu el să sugă şi apoi zbură mai departe.

Struan intră în cabina cea mare de pe *White Witch.* Toți cei din familia Brock îl aşteptau cu nerăbdare, în afară de Lillibet, care se dusese la culcare. Culum stătea lîngă Tess.

— 'Seara! spuse Struan. Sarah vă roagă s-o iertați, dar nu se simte prea bine.

— Bine ai venit la bord! îi spuse Brock, cu vocea răguşită şi încărcată de nelinişti, chipul mohorît.

— Ei bine, spuse Struan şi rîse, nu aşa trebuie să începem un eveniment fericit.

— Nu-i acu' vremea de aşa ceva, Cristoase, după cum bine ştii şi tu. Sîntem cu toții faliți... sau cel puțin loviți rău de tot de blestemata asta de malarie.

— Aşa-i, spuse Struan, le zîmbi lui Culum şi Tess şi, văzîndu-i atît de amărîți, se hotărî să le dezvăluie toate veştile bune pe loc. Am auzit că Longstaff ordonă părăsirea oraşului, le spuse el cu nepăsare.

— O, Cristoase Dumnezeule! explodă Gorth. Nu putem părăsi oraşul, că doar am băgat o groază de parale şi în teren şi în construcții. Nu-l putem părăsi. Dacă nu erai dumneata să alegi valea aia afurisită, acum n-am mai...

— Ține-ți gura! i-o reteză Brock, şi se întoarse spre Struan. Dumnezeule Cristoase, tu oricum o să pierzi mai mult decît noi, şi totuşi eşti cu zîmbetul pe față. De ce?

— Tată, interveni Tess, înspăimîntată că cearta dintre ei avea să-i strice seara şi fericirea aceea neaşteptată produsă de acceptarea lui Culum. Să aduc ceva de băut? Şampania e la gheață, gata numai să fie servită.

— Da, bun înțeles, Tess, dragoste, spuse Brock. Dar tu n-ai priceput ce-a zis Dirk? Sîntem pe cale să pierdem o groază de parale. Dacă e musai să părăsim oraşul ăsta, atunci viitorul nostru e negru ca smoala. Da' şi al lui, Cristoase!

— Viitorul Nobilei Case e la fel de alb ca stîncile de la Dover, îi replică Struan liniştit. Şi nu numai viitorul nostru, ci şi al vostru. Longstaff ne va despăgubi pe toți pentru banii pe care i-am băgat în Happy Valley. Pînă la ultimul penny. Bani gheață.

— Da' asta nu-i posibil, exclamă Brock.

— Cristoase! Da' asta-i o minciună! spuse Gorth.

Struan se întoarse spre el.

— Gorth, vreau să-ți dau un sfat. O singură dată să îndrăzneşti să-mi spui că mint. Nu mai mult.

Apoi le relată ce avea de gînd Longstaff să facă. Culum era uluit de minunăția acestor aranjamente. El pricepu cu limpezime că, deşi taică-său nu spusese o clipă că el influențase hotărîrile lui Longstaff, cu siguranță că el fusese factorul decisiv în a-l mînui foarte delicat spre

acest deznodămînt, îşi aminti de prima întîlnire cu Longstaff, şi cum taică-său îl manipulase ca pe o păpuşă. Încrederea în sine a lui Culum fu zguduită bine de tot. Înțelese că ceea ce-i spusese Gorth nu era adevărat în întregime, pentru că el nu ar fi putut să-l domine pe Longstaff aşa cum făcuse tatăl său... salvîndu-i pe toți încă o dată.

— E aproape o minune, articulă el în cele din urmă şi strînse mîna lui Tess.

— Pe tot ce am io mai sfînt, Tai-Pan, îngăimă şi Gorth, io îmi iau 'napoi tot ce-am zis. Iertare... vorbe zise aşa, la mînie. Da, musai să ți-o spun.

— Dirk, începu Brock cu o întunecată bună dispoziție, io mi-s... bucuros, chiar bucuros, să te am pe tine de neam. Şi ne-ai salvat pielea, adevărat pînă la Dumnezeu!

— Eu nu am nici un merit. Ideea a fost a lui Longstaff.

— Bineînțeles, îi replică Brock răutăcios. Asta pen' el înseamnă şi mai multă putere. Liza, de băut, pen' Dumnezeu! Dirk, acu' chiar că ne-ai dat motive să sărbătorim seara asta. Ba chiar toată noaptea. Isuse Cristoase! Să bem şi să ne veselim. Brock luă un pahar de şampanie şi, cînd văzu că toți au paharele în mînă, îl ridică pe al lui să rostească un toast. Pen' Tess Culum, şi să aibă parte toată viața de o mare liniştită şi de un port sigur cît trăiesc.

Băură cu toții. Apoi Brock dădu mîna cu Culum, Struan o strînse în brațe pe Tess şi între toți păru să se lege un fel de prietenie. Dar numai pentru moment. Şi ştiau asta cu toții. Dar în seara aceea erau gata să uite. Numai Culum şi Tess se simțeau în deplină siguranță.

Se aşezară cu toții la masă. Tess purta o rochie care-i scotea în evidență chipul abia îmbobocit, iar Culum era aproape paralizat de adorație. Se goliră pahare cu vin printre hohote de rîs şi toasturi. Într-un moment de acalmie, Struan scoase din buzunar un plic bățos şi i-l înmînă lui Culum.

— Ce-i cu el? întrebă Culum.

Deschise plicul. Tess întinse gîtul să vadă şi ea. În plic erau doar nişte foi de hîrtie, una cu multe caractere chinezeşti.

— Un act de proprietate pentru un teren chiar deasupra Promontoriului Glessing.

— Dar acolo nu s-au vîndut terenuri prin licitație, interveni Brock bănuitor.

— Excelența sa a aprobat unele acte de proprietate chinezilor din sat care au deținut locurile acelea înainte de a prelua noi Hong Kong-ul. Terenul acesta e unul dintre ele. Culum, tu şi Tess de-acum stăpîniți un

acru împreună. De acolo vederea e foarte frumoasă. A, da, şi dimpreună cu actul pentru teren mai ai la dispoziție şi suficient material de construcție pentru o casă cu şapte dormitoare, o grădină şi o locuință de vară.

— Ah, Tai-Pan, exclamă Tess, cu un zîmbet minunat, îți mulțumesc, îți mulțumesc!

— Terenul nostru? Casa noastră? Chiar e adevărat ce spui? întrebă Culum, amețit de generozitatea tatălui său.

— Da, flăcăule. Am crezut că o să fii fericit să te apuci de construit îndată. Am aranjat să aveți amîndoi o întîlnire cu un arhitect mîine la prînz. Ca să înceapă să lucreze la planuri.

— Mîine plecăm cu toții spre Macao, replică Gorth tăios.

— Gorth, dar n-o să te deranjeze prea mult dacă mai întîrzii o zi sau două, nu-i aşa? spuse Culum. La urma urmei e foarte importantă treaba asta...

— Sigur că da, spuse şi Tess.

— ... ca şi rezolvarea problemelor de la *Queen's Town* şi organizarea unei noi licitații de terenuri... Culum se opri şi se întoarse emoționat spre logodnica lui. Cel mai bun arhitect din Asia e Sousa.

— Remedios, omul nostru, e mai bun, interveni Brock, furios pe sine că nu se gîndise şi el să le ofere posibilitatea de a-şi construi o casă; pusese la cale să le ofere una dintre casele din Macao ale companiei drept cadou de nuntă, să fie departe de influența lui Struan.

— A, bineînțeles, domnule Brock, e foarte bun, spuse Culum, simțind gelozia celuilalt. Dacă nu vom fi mulțumiți de Sousa, atunci o să vorbim cu Remedios! Se întoarse spre Tess. Eşti de acord şi tu? apoi către Struan: Nu ştiu cum să-ți mulțumesc îndestul.

— Culum, nu e cazul de mulțumiri. Tinerii trebuie să aibă prilejul de a porni cu dreptul în lume şi să se bucure de un loc al lor.

Struan era încîntat de felul cum îi stîrnise pe Brock şi Gorth.

— Aşa e, spuse şi Liza încîntată. Zău că da, un adevăr cît se poate de adevărat.

Brock luă actul de proprietate şi începu să-l studieze.

— Eşti sigur că actu-i în regulă? întrebă el. Că nu-i din cele obişnuite.

— Precis. Longstaff a confirmat. Oficial. Sigiliul lui e pe ultima pagină.

Brock se încruntă uitîndu-se la Gorth, sprîncenele stufoase făcîndu-se o linie neagră pe chipul lui încercat de vînturi.

— Mă paşte gîndu' că ar fi musai să ne aruncăm şi noi un ochi la înscrisurile astea ale băştinaşilor.

— Îhî, făcu Gorth şi se uită drept la Struan. Tată, da' poa' că n-a mai rămas nici unul de vînzare.

— Gorth, eu cred că mai sînt totuşi şi altele, îi replică Struan detaşat, dacă eşti gata să o porneşti pe urmele lor. Apropo, Tyler, de îndată ce sînt măsurate noile terenuri, poate că ar fi bine să stăm de vorbă şi să vedem ce facem.

— Şi pe mine mă bătea acelaşi gînd, spuse Brock. Ca şi înainte, Dirk. Da' de data aiasta, tu alegi întîi.

Îi întinse actul de proprietate lui Tess, care mîngîie hîrtia.

— Culum, tu tot mai eşti adjunct al secretarului colonial?

— Cred şi eu, rîse Culum. Cu toate că niciodată nu mi s-a spus exact ce am de făcut în funcția asta. De ce?

— Nimic.

Struan termină de băut vinul şi socoti că venise timpul.

— Acum că Happy Valley e abandonată şi lichidată, iar noul oraş se va ridica pe cheltuiala Coroanei, viitorul Hong Kong-ului e asigurat.

— Mda, făcu Brock prietenos, redobîndind ceva din buna dispoziție. Dacă Coroana vrea şi ea să rişte dimpreună cu noi.

— Aşa că nu cred că mai sînt motive să amînăm căsătoria. Eu propun ca Tess şi Culum să se căsătorească luna viitoare.

Se lăsă o tăcere uluită. Tuturor li se păru că timpul s-a oprit în loc. Culum se întrebă ce ascunde zîmbetul atît de strîmb al lui Gorth, de ce alesese Tai Panul chiar luna viitoare şi... o, Doamne, dă să fie luna viitoare! Gorth pricepu că luna viitoare va însemna sfîrşitul influenței sale asupra lui Culum, şi, Cristoase, una ca asta nu trebuie să se întîmple. Indiferent ce spune tata, se jură el, nu va avea loc nici o căsătorie atît de repede. Poate anul viitor. Da, poate. Ce-o fi în mintea diavolului ăstuia?

Şi Brock încerca să ghicească mobilurile lui Struan, fiindcă Struan trebuia să aibă el un gînd ascuns, şi acesta nu prevestea nimic bun nici pentru el, nici pentru Gorth. Instinctul îl îmboldi pe loc să amîne căsătoria. Dar jurase în fața lui Dumnezeu să le ofere un port liniştit, aşa cum jurase şi Struan, şi ştia că un astfel de jurămînt îl lega şi pe el aşa cum îl lega şi pe Struan.

— Prima strigare publică poate fi duminica viitoare, spuse Struan ca să rupă într-adins tensiunea aceea. Cred că duminica viitoare va fi cum nu se poate mai bine. Îi zîmbi lui Tess. Ce zici, fetițo?

— Da, da, sigur, îi răspunse ea, ținîndu-l pe Culum de mînă.

— Nu, le-o tăie Brock.

— E prea în pripă! se aruncă şi Gorth.

— De ce? întrebă Culum.

— Culum, la tine mă gîndeam, spuse Gorth ca să-l împace, şi la trista pierdere a unchiului tău. O nepotrivită grabă, tare nepotrivită!

— Liza, dragoste, ridică glasul răguşit Brock. Tu şi cu Tess sînteţi învoite să ne lăsaţi. După ce bem şi noi un pahar de vin ne vedem din nou.

Tess îl luă cu braţele de gît şi-i şopti:

— Te rog, papa!

Şi cei patru bărbaţi rămaseră singuri.

Brock se ridică greoi în picioare şi luă sticlă de porto. Turnă în patru pahare şi le înmînă fiecăruia pe rînd. Struan gustă vinul şi arătă că-l apreciază.

— Un porto foarte bun, Tyler.

— E din anu' '31.

— An minunat pentru vinul de Porto.

Se lăsă din nou tăcere.

— Vă deranjează foarte mult dacă amînaţi plecarea cu cîteva zile, domnule Brock? spuse Culum stînjenit. Vreau să spun că dacă nu e posibil... dar aş vrea tare mult să vadă şi Tess terenul şi planurile.

— Acum, cu părăsirea oraşului, licitaţia de terenuri şi celelalte, nu mai plecăm nici noi. Cel puţin eu şi Gorth nu plecăm, spuse Brock. Da' Liza şi Tess şi Lillibet trebuie să plece cît mai curînd posibil. Macao la vremea asta din an are aer sănătos. Şi-i mai răcoare. Nu-i aşa, Dirk?

— Da, acum la Macao e bine, spuse Struan aprinzîndu-şi un trabuc. Am auzit că săptămîna viitoare va fi şi cercetarea asupra accidentului arhiducelui, spuse el şi se uită cercetător la Gorth.

— Ei, un *joss* ghinionist, spuse Brock.

— Da, da, veni ca un ecou glasul lui Gorth. Trăgeau armele din toate părţile.

— Mda, spuse Struan. Imediat ce-a fost lovit arhiducele, cineva l-a împuşcat pe conducătorul gloatei aceleia.

— Io l-am dat jos! interveni Brock.

— Tyler, mulţumesc, îi spuse Struan. Gorth, şi tu trăgeai cu muscheta?

— Io eram la prova să dau drumul la navă.

— Da, întări şi Brock.

El încercă să-şi amintească dacă văzuse pe careva trăgînd cu arma. Şi-l aminti numai pe Gorth la prova.

— Mare ghinion. Gloata-i tare primejdioasă şi la o vreme ca aia cine mai ştie ce se poate întîmpla!

— Mda, replică Struan.

Ştia acum că dacă glontele acela fusese ţintit într-adins, numai Gorth putea fi vinovatul, nu Brock.

— Da, aşa se mai întîmplă uneori.

Felinarul cu ulei care atîrna de grindă se legănă cînd nava se înclină împinsă uşor de vîntul care se răsuci puţin. Gorth, Brock şi Struan, marinarii, toţi intrară imediat în alertă. Brock deschise hubloul şi adulmecă briza, Gorth îşi încordă privirile şi cercetă marea prin fereastra dinspre pupa, iar Struan ascultă spiritele navei.

— Nu-i nimica, spuse Brock. Vîntu' s-a rotit cu cîteva grade, atît şi nimic mai mult.

Struan se duse în hol, unde era un barometru. Arăta 29.8, staţionar. De săptămîni de zile, presiunea atmosferică variase doar cu o fracţiune.

— Vreme stabilă ca piatra, spuse el.

— Mda, replică Brock. Dar acuş' n-o să mai fie atît de stabilă, şi o să fim nevoiţi să închidem toate gurile navei. Am văzut că tu ţi-ai pus geamanduri de furtună în faţa pontonului tău, la apă adîncă.

— Mda! Struan turnă iar vin în pahar şi întinse sticla lui Gorth. Vrei şi tu?

— Mulţam, făcu Gorth.

— Ai adulmecat cumva niscaiva furtună de curînd, Dirk?

— Nu, Tyler. Dar am vrut să am geamandurile pregătite pentru orice nevoie. Şi Glessing a ordonat lansarea lor pentru flota militară.

— La sugestia ta?

— Da.

— Am auzit io nişte vorbe că se însoară cu sora lui Sinclair.

— Se pare că pluteşte in aer căsătoria asta.

— Cred că vor fi foarte fericiţi, spuse Culum. George o idolatrizează, nu altceva.

— Pentru Horatio o să fie cam greu, spuse Gorth. Acu' că-l părăseşte atît de brusc. Ea era singura lui rudă pe aici. Şi mai e şi prea tînără, minoră.

— Cîţi ani are? întrebă Culum.

— Nouăsprezece, îi răspunse Struan.

În cabină tensiunea spori şi mai mult.

— Tess e foarte tînără, îngăimă Culum, cu o voce chinuită. Nu vreau s-o văd suferind în nici un fel. Dar chiar şi aşa... ei bine, putem...

ce ziceți, domnule Brock? De căsătorie? Luna viitoare? Ce e mai bine pentru Tess e şi pentru mine.

— Flăcăule, e prea necoaptă, spuse Brock uşor ameţit de vin. Da'-s bucuros că zici ce-ai zîs.

Gorth se străduí să vorbească clar, cu voce blîndă:

— Cîteva luni de amînare nu au de ce să vă supere pe amîndoi, ce zici, Culum? Iar anul viitor nu e decît la juma' de an de aci încolo.

— Pînă în ianuarie mai sînt şapte luni de zile, Gorth, îi spuse Culum nerăbdător.

— Da' nu de mine depinde. Ce-i bine pen' voi doi e bine şi pen' mine! Io aşa zic. Gorth bău vinul şi-şi mai turnă. Tu, tată, ce zici? spuse el într-adins, punîndu-l pe Brock la mijloc.

— La asta mă gîndeam şi io, făcu Brock cercetîndu-şi foarte atent paharul. E tare crudă încă fata asta. Graba-i nepotrivită. Şi vă ştiți unul pe celălalt de numa' trei luni şi...

— Domnule Brock, dar o iubesc! insistă Culum. Trei luni sau trei ani nu înseamnă nimic.

— Ştiu şi io, flăcăule, spuse Brock, nu fără un fel de bunăvoință; îşi aminti de bucuria care înflorise în sufletul lui Tess cînd el îi spusese că va fi de acord cu Culum. Io mă gîndesc numai la binele tău, la al ei. Şi avem nevoie de timp să ne gîndim bine.

Ca să dibui io ce-i în mintea ta, Dirk, îşi spuse el.

— Cred că şi pentru ei şi pentru noi e mai bine cum am zis. Struan simți căldura care iradia dinspre Culum. Tess e tînără, sigur că da. Dar şi Liza a fost tînără, şi aşa a fost şi mama lui Culum. Acum e la modă să te căsătoreşti de tînăr. Au şi bani destui. Un viitor de oameni avuți. Cu puțin *joss.* Şi de asta zic că e mai bine aşa.

Brock îşi frecă fruntea cu dosul mîinii.

— O să mă mai gîndesc şi io, şi am să-ți spun mai apoi, Culum. Ideea asta a venit cam pe neaşteptate, de asta am nevoie să mă mai gîndesc şi io o vreme.

Culum zîmbi, înduioşat de sinceritatea ce se simțea în vocea lui Brock. Pentru prima dată îi plăcu de bătrîn şi avu încredere în el.

— Bineînțeles, spuse el.

— Tyler, şi cam cît timp crezi că o să ai nevoie pentru asta? îl întrebă Struan de-a dreptul.

Văzuse că de-acum Culum se muiase dinaintea prefăcutei lor bunăvoințe, dar ştia că forțîndu-le mîna îi va face să-şi dea arama pe față. Nu trebuie să-i ținem pe tinerii ăştia ca pe nişte peşti prinşi în

cîrlig, apoi mai sînt o mulțime de lucruri de rezolvat. Trebuie să facem cea mai grozavă nuntă pe care a cunoscut-o Asia vreodată.

— Cum am zis şi ne-am înțeles, i-o reteză Brock, tatăl miresei face nunta. Şi io mi-s în stare să ştiu ce-i bine şi ce-i rău în privința asta. Brock ştia că Struan îl prinsese pe el în cîrlig şi acum se juca cu el. Aşa că planurile pen' nuntă noi le facem.

— Bineînțeles, spuse Struan. Şi cînd o să-i spui şi lui Culum?

— Curînd! Brock se ridică în picioare. Să chemăm şi doamnele.

— Cît de curînd, Tyler?

— Ei, tată, acum ai auzit, nu? interveni Gorth înfuriat. De ce-l superi tu pe el, ei?

Dar Struan nu-l luă în seamă şi continuă să se uite fix la Brock. Culum se temu că se vor încăiera şi că după asta Brock îşi va schimba poziția față de căsătorie. Dar, în acelaşi timp, voia să ştie şi el cît va mai avea de aşteptat şi-i părea bine că Struan îl presa pe Brock.

— Te rog, se băgă şi el în vorbă, sînt sigur că domnul Brock nu va... o să cîntărească ideea asta cu grijă. Să lăsăm deocamdată discuția asta.

— Culum, ce vrei să faci te priveşte, numai pe tine, îi replică Struan cu prefăcută mînie. Dar eu vreau să ştiu acum. Vreau să ştiu dacă se folosesc doar de tine, sau dacă se joacă cu tine ca şoarecele cu pisica!

— E foarte grav ce spui, răspunse Culum.

— Da. Dar cu tine am terminat pentru moment, aşa că te rog să-ți ții gura. Struan se întoarse iar spre Brock, ştiind că punîndu-l la punct pe Culum le făcuse plăcere şi lui Brock şi lui Gorth. Tyler, cît timp îți mai trebuie să te hotărăşti?

— O săptămînă. O săptămînă, nici mai mult nici mai puțin. Brock îl privi pe Culum şi vocea i se mai îmblînzi. Flăcăule, nu e nimic rău dacă cineva cere un răgaz, şi nu e nimic rău în asta dacă cineva îți cere bărbăteşte să-i dai un răspuns. E cinstit. O săptămînă, Dirk. Şi cu asta-s pe placul afurisitelor tale de purtări proaste?

— Da. Mulțumesc, Tyler. Struan se îndreptă spre uşă şi o deschise larg.

— După tine, Dirk.

Întors în liniştea apartamentului său de pe *Resting Cloud,* Struan îi povesti lui May-may tot ce se întîmplase. Ea îl ascultă atentă şi încîntată.

— Ah, bine, Tai-Pan, foarte bine.

El îşi scoase haina şi ea i-o puse în şifonier. Din mîneca chimonoului ei căzu un sul de hîrtie. Struan îl ridică şi se uită la el. Era

o acuarelă foarte delicată cu o mulțime de semne chinezeşti în jur. Înfățişa un peisaj marin; o siluetă de om mărunțel se pleca dinaintea unei siluete de femeie mărunțică la poalele unor munți învăluiți în cețuri. De la țărmul stîncos se îndepărta un sampan.

— De unde o ai?

— Ah Sam a adus-o din Tai Ping Shan, îi răspunse ea.

— Frumoasă acuarelă.

— Da, îi spuse May-may liniştită, uluită din nou de subtilitatea minunată a bunicului ei.

Trimisese sulul unuia din favoriții săi din Tai Ping Shan, de la care May-may cumpăra din cînd în cînd bijuterii din jad. Ah Sam luase sulul fără să bănuiască ceva, socotindu-l un cadou obişnuit pentru stăpîna ei. Deşi May-may era convinsă că Ah Sam şi Lim Din cercetaseră tabloul şi literele cu foarte multă atenție, era sigură că nici prin minte nu le trecuse că acesta cuprindea un mesaj tainic. Era prea bine ascuns. Chiar şi sigiliul privat al familiei sale era ascuns în chip inteligent sub un altul. Şi ce minunat de simplu sunau versurile: „Şase cuiburi zîmbesc vulturilor. Focul cel verde e o scăpărare a răsăritului. Iar săgeata vesteşte puii speranței". Şi cine în afară de ea putea ghici că de fapt bunicul ei îi mulțumea pentru informațiile trimise în legătură cu cele şase milioane despăgubire, că focul cel verde însemna Tai-Pan, şi că o să-i trimită un mesager, ducînd cu el ceva în formă de săgeată pentru a fi recunoscut, acest mesager urmînd s-o ajute în toate chipurile.

— Şi ce înseamnă semnele acelea? o întrebă Struan.

— Tai-Pan, greu de tradus. Nu cunosc toate cuvintele, dar sună cam aşa: „Casele a şase păsări zîmbesc păsărilor celoi mari, răsăritul aruncă lumini verzi, aduce săgeată – May-may se încruntă, căutînd echivalentul englezesc – săgeata aduce mici păsări de speranță."

— Dumnezeule, mare aiureală! rîse Struan.

Ea oftă fericită.

— Tai-Pan, te ador.

— May-may, şi eu te ador.

— Altă dată cînd construim o casă, întîi chemăm domni *feng-shui*, da? Te rog.

Capitolul treizeci

În zori, Struan urcă la bordul navei *Calcutta Maharajah,* nava comercială cu care Sarah pleca spre țară. Aparținea Companiei Indiilor de Est. Urma să ridice ancora în trei ore o dată cu fluxul, şi marinarii

făceau ultimele pregătiri de plecare. Struan coborî sub punte şi bătu la uşa cabinei lui Sarah.

— Intră, o auzi el.

— Bună dimineața, Sarah.

Închise uşa în urma lui. Cabina era spațioasă şi confortabilă. Peste tot erau împrăştiate jucării, haine, bagaje şi încălțăminte. Lochlin scîncea, pe jumătate adormit într-un pătuț lîngă hublou.

— Sarah, toate-s în rînduială?

— Da.

El scoase din buzunar un plic.

— Uite o poliță plătibilă la vedere pentru cinci mii de guinee. O să primeşti o poliță din asta la fiecare două luni.

— Eşti foarte generos.

— Sînt banii tăi... sau cel puțin ai lui Robb, nu ai mei. Puse plicul pe masa de stejar. Nu fac decît să respect testamentul lui. Am scris pentru a rezolva problema fondului de tutelă pe care-l dorea, şi o să primeşti şi tu hîrtiile necesare. L-am rugat pe tata să vă aştepte la sosire. Vrei să stai în casa mea din Glasgow pînă îți găseşti una pe plac?

— Nu vreau nimic de la tine.

— I-am scris bancherului nostru să-ți onoreze semnătura, aşa cum a lăsat Robb instrucțiunile, pînă la concurența sumei de cinci mii de guinee pe an, peste suma ce ți se cuvine regulat. Trebuie să înțelegi că de acum tu eşti moştenitoare şi te sfătuiesc să fii cu mare grijă cu banii, pentru că se vor găsi o mulțime care să încerce să te sfeteriască de ei. Eşti tînără, ai viața dinainte...

— Dirk, n-am nevoie de sfaturile tale, îi replică Sarah, aruncîndu-i o privire ucigătoare. Şi în ce priveşte ceea ce-mi aparține, pot să mă descurc şi singură. Totdeauna am ştiut să-mi iau ce-mi aparține. Cît despre tinerețea mea, m-am uitat şi eu în oglindă: sînt bătrînă şi urîtă. Ştiu şi eu, ştii şi tu. Sînt sleită. Şi tu stai frumos călare pe blestematul ăla de gard al tău şi-i joci pe bărbați cum vrei tu, stîrnindu-i unul contra celuilalt, pe femei una contra celeilalte. Eşti fericit că Ronalda a murit... şi-a împlinit menirea cu vârf şi îndesat. Aşa că drumul ți-e deschis de-acum pentru următoarea. Care-o să fie? Shevaun? Mary Sinclair? Fata vreunui duce poate? Totdeauna ai ştiut să te uiți cît mai sus. Dar, indiferent care-o fi, trebuie să fie tînără, frumoasă şi bogată, şi ai s-o storci ca pe toate celelalte. Tu din asta trăieşti, îi sugi pe ceilalți şi în schimb nu le dai nimic. Te blestem, în fața lui Dumnezeu, şi mă rog să trăiesc să ajung să scuip pe mormîntul tău.

Pruncul începu să scîncească de ți se rupea inima, dar nici unul dintre ei nu-i auzi plînsul, se priveau duşmăneşte.

— Sarah, ai uitat un singur lucru. Toată amărăciunea ta se iscă din convingerea ce te chinuie că, din nefericire, nu l-ai ales pe fratele care trebuia. Şi din pricina asta ai făcut un infern din viața lui Robb.

Struan deschise uşa şi dispăru.

— Urăsc adevărul, urlă ea către pustiul care o înconjura.

Struan stătea prăbuşit la biroul său din factorie, urînd-o pe Sarah, dar şi înțelegînd-o, chinuit de blestemul pe care i-l aruncase.

— Îi sug eu pe alții? spuse el cu glas tare, fără să vrea.

Se uită la portretul lui May-may.

— Da, cred că e adevărat. Şi-i păcat? Ei nu mă sug pe mine? Tot timpul. May-may, cine a greşit? Cine are dreptate?

Îşi aduse aminte de Aristotle Quance.

— Vargas!

— Da, senhor.

— Ce face domnul Quance?

— E foarte trist, senhor, foarte trist.

— Te rog, trimite-l aici.

La scurt timp, Quance era în uşă.

— Intră, Aristotle, îl invită Struan. Închide uşa.

Quance făcu precum i se spuse, apoi se apropie şi rămase dinaintea biroului cu o figură nefericită. Struan îi vorbi iute.

— Aristotle, nu e timp de pierdut. Strecoară-te afară din factorie şi du-te la ponton. Acolo ai să vezi un sampan ce te aşteaptă. Du-te la bordul navei *Calcutta Maharajah,* ridică pînzele în cîteva minute.

— Cum, Tai-Pan?

— Flăcăule, vei avea la îndemînă tot ajutorul. Fă şi tu o scenă memorabilă cînd ajungi la bord, fă cu mîna, strigă în vreme ce nava iese din port. Să ştie toată lumea că erai la bordul ei.

— Tai-Pan, Dumnezeu să te binecuvînteze! În ochii lui se iscă o lucire de lumină. Dar eu nu vreau să plec din Asia. Nu pot pleca.

— În sampan sînt nişte veşminte de culi. După ce nava iese din port, te poți strecura furiş pe lorcea pilotului. Am mituit echipajul, dar nu şi pe pilot, aşa că fereşte-te de el.

— O, marile boaşe de foc! Quance păru să fi crescut cu cîțiva inci deodată. Da... dar unde să mă ascund după aia? La Tai Ping Shan?

— Doamna Fortheringill te aşteaptă. Am aranjat să poți rămîne acolo două luni. Da' să ştii, pe Dumnezeul meu, îmi datorezi toți banii pe care i-am cheltuit cu tine acum.

Quance îl luă pe Struan în brațe şi scoase un răcnet de bucurie pe care Struan i-l reteză pe loc.

— Cristoase, stăpîneşte-te. Dacă Maureen o să bănuiască ceva, o să ne chinuie pe amîndoi şi n-o să mai plece de aici niciodată.

— Aşa-i, spuse în şoaptă, cu voce răguşită Quance, şi se repezi la uşă; acolo se opri brusc. Bani! Am nevoie de bani. Tai-Pan, nu poți să-mi dai un mic împrumut?

Struan ținea în mînă o pungă mică cu galbeni.

— Uite o sută de guinee. O să le adaug la chitanța totală.

Punga dispăru în buzunarul lui Quance, apoi îl îmbrățişă pe Struan, şi trimise un sărut către portretul de deasupra şemineului.

— Zece tablouri pentru cea mai minunată fată cu numele May-may. Cu zece guinee mai ieftin decît prețul meu obişnuit, Dumnezeule. Ah, nemuritorule Quance, te ador! Eşti liber! Eşti liber! Liber!

Făcu vreo cîțiva paşi de cancan, sări în sus şi dispăru.

May-may se uita la brățara din jad. Se duse cu ea la raza de soare ce se strecura prin hubloul navei şi o cercetă cu şi mai multă grijă. Se opri cu privirea la săgeata ce era gravată delicat pe brățară şi la caracterele chinezeşti ce glăsuiau: „Pui de speranță”.

— O brățară foarte frumoasă, spuse ea în dialectul mandarin.

— Mulțumesc, Supremă între Supreme, îi răspunse Gordon Chen în acelaşi dialect.

— Da, foarte frumoasă, repetă May-may şi i-o dădu înapoi.

El luă brățara, o pipăi o vreme, bucurîndu-se de netezimea ei, dar nu şi-o prinse la încheietura mîinii la locul ei, şi o aruncă cu dexteritate pe hublou afară şi se uită după ea pînă cînd dispăru în apă.

— Ar fi fost o mare cinste pentru mine dacă ai fi acceptat-o din partea mea drept cadou, Supremă Doamnă. Dar unele cadouri aparțin întunericului mării.

— Eşti foarte înțelept, fiul meu, îi spuse ea. Dar nu sînt o Supremă Doamnă, ci doar o concubină.

— Tata nu are altă nevastă. Aşa că tu eşti Suprema Supremelor.

May-may nu-i răspunse. Fusese şocată cînd descoperise că mesagerul bunicului ei era Gordon Chen. Şi, în ciuda brățării de jad, ea se hotărîse să fie foarte prudentă şi să vorbească cu el numai în

cimilituri, în cazul în care el interceptase mesajul, aşa după cum foarte bine ştia că şi el va fi la fel de prudent şi va vorbi tot în cimilituri.

— Bei un ceai?

— Mamă, ar fi prea mare deranjul.

— Nici un deranj, fiul meu, îi spuse ea.

Se duse în cealaltă cabină, Gordon Chen porni după ea şi rămase uluit de mersul ei minunat, de picioarele ei minuscule, capul ei plutind parcă înconjurat de mireasma parfumului ei. Din clipa în care ai văzut-o ai iubit-o, îşi spuse el. Într-un fel e şi creaţia ta, pentru că tu i-ai dăruit limba barbarilor şi felul lor de a gîndi. Îşi binecuvîntă din nou şansa de a fi fiul Tai-Panului, pentru că-i purta un imens respect. Ştia că fără acest respect n-ar mai fi putut s-o iubească pe May-may cu o dragoste filială. Ceaiul fu adus şi May-may îl expedie pe Lim Din. Dar, pentru buna cuviinţă, o lăsă pe Ah Sam să rămînă. Ştia că Ah Sam nu pricepea dialectul Soochow în care reluă discuţia cu Gordon Chen.

— O săgeată poate fi foarte periculoasă.

— Da, Supremă Doamnă, dacă se află în mîini ticăloase. Te interesează trasul cu arcul?

— Cînd eram mică de tot, eu şi fratele meu ne jucam cu zmeul. O dată m-am jucat şi cu un arc, dar m-am speriat rău de tot. Cred că uneori o săgeată poate fi un dar al zeilor şi nu e deloc primejdioasă.

Gordon Chen rămase o clipă pe gînduri.

— Da. Dacă e în mîinile unui om flămînd care ţinteşte săgeata spre un vînat şi-şi nimereşte ţinta.

Ea îşi vîntură delicat evantaiul. Era încîntată că ştia felul în care gîndea el. În chipul acesta schimbul de informaţii devenea mai uşor şi mai incitant.

— Un astfel de om trebuie să fie tare grijuliu dacă nu are decît o singură şansă să-şi atingă ţinta.

— Adevărat, Supremă Doamnă. Dar un vînător iscusit are mai multe săgeţi în tolba lui.

Şi care-i vînatul? se întrebă el.

— O biată femeie nu poate încerca bucuria bărbaţilor de a vîna, îi răspunse ea calm.

— Bărbatul e principiul yang, el e vînătorul, prin voinţa zeilor. Femeia e principiul yin, cea căreia vînătorul îi aduce prada pentru a fi gătită.

— Zeii sînt foarte înţelepţi. Foarte. Ei îl învaţă pe vînător care vînat e de mîncare şi care nu.

Gordon Chen sorbi cu delicatețe din ceaşca de ceai. Oare vrea să spună că doreşte să caute pe cineva? Să fie careva vînat şi ucis? Pe cine oare? Poate pe iubita unchiului Robb şi fetița lor? Dar poate că nu e vorba de ei, fiindcă pentru asta n-ar fi nevoie de atîta taină, şi cu siguranță că Jin-qua nu m-ar amesteca pe mine în treaba asta. Pe toți zeii, ce putere are femeia asta asupra lui Jin-qua? Ce o fi făcut-ea pentru el ca acesta să fie nevoit să-mi poruncească – şi prin mine să-i pună la dispoziție întreaga putere a Triadei – ca să împlinim indiferent ce doreşte?

Apoi îşi aminti de un zvon care se potrivea cu ce se întîmplă, zvonul că numai Jin-qua ştiuse înaintea tuturor celorlalți că flota se va întoarce de îndată la Canton, fără să se îndrepte spre nord, aşa cum presupuseseră că se va întîmplă. Probabil că ea îi trimisese în taină vorbă lui Jin-qua şi în felul acesta îl îndatorase! Aiii iaaa, şi ce datorie! Informația asta venită la vreme probabil că-i salvase trei, patru milioane de taeli. Şi respectul față de May-may spori şi mai mult.

— Uneori vînătorul trebuie să-şi folosească arma ca să se apere împotriva celei mai primejdioase fiare din pădure, spuse el, oferindu-i ei altă cale de mărturisire.

— Adevărat, fiul meu! Evantaiul ei se închise brusc, o văzu cum tremură, Zeii o apără pe o biată femeie împotriva acestor primejdii.

Deci voia să fie ucis cineva, se gîndi Gordon. Se uită la ceaşca de porțelan şi cercetînd-o se întrebă de cine putea fi vorba.

— Aşa-i soarta ca răul să umble prin multe locuri. Uneori în înalturi, alteori jos de tot. Pe continent, sau în insula asta.

— Da, fiul meu, spuse May-may, evantaiul flutură uşor, buzele îi tremurară abia perceptibil. Chiar şi pe mare. Chiar şi printre cei născuți în sfere înalte şi foarte bogați. Groaznice sînt căile zeilor.

Gordon Chen aproape să scape ceaşca din mînă. Se întoarse cu spatele la May-may şi se strădui să-şi adune gîndurile. „Pe mare născuți în sfere înalte" nu putea să însemne decît că e vorba de doi oameni: Longstaff şi însuşi Tai-Panul. Ah, dragoni ai morții! Să pornească împotriva oricăruia dintre ei ar fi însemnat să grăbească izbucnirea unui măcel. I se întoarse stomacul pe dos. Dar de ce? Şi era vorba de Tai-Pan? Nu, nu poate fi vorba de tatăl meu. O, zei! Să nu fie cumva tata!

— Da, Supremă Doamnă. Îngăimă el cu o undă de melancolie în glas, pentru că ştia că jurămîntul pe care-l făcuse îl lega să împlinească orice i-ar fi cerut femeia asta. Zeii au căi groaznice!

May-may băgase de seamă schimbarea comportării lui Gordon Chen şi nu pricepea ce se întîmplase. Şovăi o clipă, nedumerită. Apoi se ridică

şi se îndreptă spre ferestrele dinspre pupa. Nava amiral se legăna alene la ancoră în port, sumedenie de sampane se vedeau pretutindeni pe marea sclipind în soare. *China Cloud* se afla dincolo de ea, la ancora de furtună, iar lîngă ea *White Witch.*

— Navele sînt atît de frumoase, spuse ea. Care-ți place ție cel mai mult?

El se apropie de fereastră. Nu credea că putea fi vorba de Longstaff. Nu vedea care ar fi fost sensul unei astfel de crime, în orice caz nu pentru ea. Poate pentru Jin-qua, dar nu pentru ea.

— Cred că aceea e cea mai frumoasă, spuse el grav, arătînd spre *China Cloud.*

May-may oftă şi scăpă evantaiul din mînă.

— Cristoase, spuse ea în engleză. Ah Sam ridică iute privirea şi May-may îşi recăpăta pe dată stăpînirea de sine. Gordon Chen luă evantaiul de jos şi se înclină adînc dinaintea ei cînd i-l întinse.

— Mulțumesc, continuă ea în dialectul Soochow. Dar eu prefer nava cealaltă.

Şi arătă spre *White Witch* cu evantaiul. Încă mai era cutremurată de gîndul groaznic că Gordon Chen îşi închipuise măcar că ea ar fi dorit să-l vadă pe adoratul ei Tai-Pan mort.

— Cealaltă e neprețuită precum jadul. Neprețuită, mă auzi? De neatins, pe toți zeii! Cum poți să ai impertinența să gîndeşti altfel?

Uşurarea lui fu evidentă.

— Iartă-mă, Supremă Doamnă. Am să mă prostern de o mie de ori pentru a-mi dovedi căința mizerabilă chiar acum, aici, dar sclavul tău ar putea să nu priceapă, spuse el grăbit amestecînd în mod voit dialectul Soochow şi cuvinte din mandarină. Un diavol mi-a pătruns pentru o clipă în mintea mea năucă şi nu te-am înțeles prea bine. Bineînțeles, n-am să mai pun niciodată în cumpănă o navă şi cealaltă...

— Da, îl opri ea. Dacă cineva se atinge măcar de o parîmă de cînepă, de o surcică de lemn din cealaltă navă, am să mă duc după cel ce îndrăzneşte să profaneze o astfel de bijuterie de jad şi am să-l caut pînă în măruntaiele iadului, şi acolo am să-i smulg testiculele şi am să-i scot ochii şi am să i le dau să le înghită laolaltă cu toate mațele lui!

Gordon Chen se înfioră, dar replică pe un ton de obişnuită conversație:

— Nici o teamă, Supremă Doamnă, nici o teamă. O să mă prostern de o mie de ori drept pedeapsă pentru că n-am priceput care-i deosebirea între jad şi lemn. N-aş vrea să zic că vreodată... n-aş mai dori niciodată să crezi că nu înțeleg.

— Atunci bine.

— Şi acum, dacă vrei să mă ierți, Supremă Doamnă, am să mă întorc la treburile mele.

— Treburile tale nu s-au terminat, i-o retează ea scurt. Iar buna cuviință ne porunceşte să mai bem nişte ceai.

Bătu din palme ca o regină spre Ah Sam şi-i porunci să aducă ceai proaspăt. Şi prosoape fierbinți. Cînd Ah Sam se întoarse, May-may spuse în cantoneză:

— Am auzit că în curînd multe nave vor pleca spre Macao, spuse ea, şi Gordon Chen pricepu de îndată că Brock va trebui să fie trimis sub pămînt şi încă foarte repede, la Macao.

Ah Sam se lumină la față.

— Credeți că o să plecăm şi noi? Mi-e dor să văd Macao din nou, şi-i zîmbi sfios lui Gordon Chen. Cinstite domn, cunoaşteți Macao?

— Bineînțeles, îi răspunse el.

De obicei, o sclavă n-ar fi îndrăznit să i se adreseze, dar ştia că Ah Sam era confidenta personală a lui May-may, sclava ei, şi de aceea avea multe privilegii. Şi apoi mai era şi foarte drăguță... În special pentru o fată aparținînd poporului de oameni ai bărcilor, Hoklo. Se uită iar la May-may.

— Din păcate anul acesta nu cred că voi putea să merg la Macao. Deşi o mulțime dintre prietenii mei se duc într-acolo şi se întorc.

May-may încuviință dînd din cap.

— Ai auzit că aseară fiul barbar al tatălui nostru s-a logodit şi urmează să se căsătorească? Închipuie-ți: cu fata duşmanului său. Nemaipomeniți oameni, barbarii ăştia.

— Da, răspunse Gordon Chen, surprins că May-may socotea necesară înlăturarea lui Brock, şi asta cît se poate de limpede. Doar nu doreşte să fie ucisă toată familia acestuia? De necrezut!

— Nu că mi-ar păsa de tată, el e bătrîn, şi dacă zeii sînt drepți, norocul lui va seca curînd. May-may îşi lăsă capul pe spate, făcînd ca podoabele ei de argint şi jad să scoată un clinchet plăcut. Cît despre fată, cred că o să aibă nişte băieți buni, deşi nu mă dumiresc ce poate, vedea un bărbat la o ființă cu nişte picioare atît de butucănoase şi nişte țîțe ca de vacă.

— Da, o aprobă Gordon Chen bucuros.

Deci nu Brock urma să fie ucis. Nici fata. Atunci nu rămîneau decît mama şi fiul. De mamă nu se punea problema. Deci de frate e vorba. Gorth. Dar de ce numai de frate, de ce numai de Gorth Brock? Pentru că amîndoi, şi tatăl şi fiul, constituiau un pericol pentru Tai-Pan. Şi

imediat respectul lui Gordon pentru tatăl său spori imens. Ce dibace țesătură ca totul să pară că numai May-may este cea care pune totul la cale! Ce cale ocolită să-i faci o aluzie lui May-may, care să se ducă la Jin-qua, care să ajungă apoi la mine! Ce dibaci! A, bineînțeles, îşi spuse el, asta înseamnă că Tai-Panul a ştiut că May-may i-a transmis informația, într-adins i-a spus ei această taină, pentru ca ea să-l îndatoreze pe Jin-qua. Dar asta să însemne că el ştie de Triadă? Şi de mine? Cu siguranță că nu.

Se simți deodată foarte obosit. Mintea îi era copleşită de atîta emoție şi primejdii. Şi era foarte îngrijorat de presiunile pe care mandarinii le exercitau asupra triazilor din Kwantung. Asupra triazilor din Macao. Şi chiar a celor din Tai Ping Shan. Mandarinii aveau o mulțime de spioni în rîndul populației de pe colina insulei, şi cu toate că mulți dintre ei erau cunoscuți, patru şterşi de pe fața pămîntului, îngrijorarea pe care i-o producea prezența lor apăsa greu pe umeri. Dacă s-ar fi aflat că el era liderul Triadei la Hong Kong, nu s-ar mai fi putut niciodată întoarce la Canton, şi viața lui nu ar mai fi valorat nici cît rahatul unui proprietar de sampan.

Simțurile lui erau încă stîrnite de parfumul cu totul ales al lui May-may şi senzualitatea provocatoare a lui Ah Sam. Mi-ar plăcea să mă culc cu sclava aia, îi trecu lui prin minte. Dar nu ar fi înțelept, ci primejdios. Doar dacă îmi va face aluzii la asta chiar mama. Mai bine grăbeşte-te să ajungi la Tai Ping Shan, în brațele celei mai neprețuite concubine de pe colină. Pe toți zeii, aproape că merită cei o mie de taeli de argint cît m-a costat. În noaptea asta o să facem dragoste de zece ori, în zece chipuri diferite. Zîmbi în sinea lui. Fii cinstit, Gordon. Nu vei face dragoste decît de trei ori. Şi asta dacă vei fi binecuvântat cu un *joss* bun... dar ce minunat!

— Sînt întristat că nu voi putea să mă duc la Macao, spuse el. Bănuiesc că toate rudele prin viitoarea căsătorie ale tatei vor fi acolo? Mai ales fiul acestei familii?

— Da, spuse May-may, oftînd tulburător, ştiind de-acum că mesajul ei fusese limpede. Aşa cred.

— Ha! exclamă Ah Sam cu dispreț. Mare fericire va fi aici cînd fiul ăsta va pleca din Hong Kong.

— De ce? o întrebă May-may foarte interesată, iar Gordon Chen se simți la fel de îmboldit să afle, oboseala dispărîndu-i cu totul.

Ah Sam îşi păstrase taina tocmai pentru un astfel de moment dramatic.

— Fiul ăsta e un barbar get-beget şi un diavol. Se duce la unul din bordelurile barbarilor de două sau trei ori pe săptămînă.

Se opri şi turnă ceai în ceşti.

— Ei, continuă, Ah Sam, o îndemnă May-may nerăbdătoare.

— Şi le bate! le spuse ea plină de importanță.

— Poate că nu l-au mulțumit, spuse May-may. O bătaie bună n-o să le dăuneze curvelor acelora barbare.

— Da, numai că el le bate cu biciul şi le chinuie sălbatic înainte de a se culca cu ele.

— Vrei să spui că asta se întîmplă de fiecare dată? o întrebă May-may fără să-i vină să creadă.

— De fiecare dată, răspunse Ah Sam. Şi plăteşte pentru că le bate, aşa cum plăteşte şi pentru că... le chinuie, pentru că doar atît se pare că-i în stare să facă... Phui! Abia le atinge şi-i terminat! spuse ea pocnind din degete. Chiar aşa.

— Ha! De unde ştii tu toate astea? o întrebă May-may. Cred că meriți să te ciupesc bine de tot. Cred că le-ai scornit tu pe toate, sclavă bună de gură ce eşti!

— Mamă, nu-i adevărat. Doamna aia barbară – bătrîna vrăjitoare – cu un nume imposibil, cum îi zice? Aia cu nişte ochi ca de sticlă şi nişte dinți ce se mişcă singuri de nu-ți vine să crezi, cum îi zice?

— Fortheringill? interveni Gordon Chen.

— Aşa, aşa, cinstite domn. Fortheringill. Ei bine, doamna asta are cel mai mare bordel din Queen's Town. Nu de mult a cumpărat şase fete Hoklo şi una din Canton. Una dintre...

— Erau doar cinci fete Hoklo, preciza Gordon Chen

— Şi tu eşti băgat în afacerea asta? îl întrebă May-may politicoasă.

— Da, bineînțeles, îi răspunse el. Afacerea a devenit foarte rentabilă.

— Haide, spune mai departe, Ah Sam, slăbiciunea mea

— Şi, mamă, aşa cum ziceam, una dintre fetele Hoklo e rudă cu Ah Tat, care, după cum bine ştii, e rudă cu mama mea, şi fata asta a fost aleasă să-i fie parteneră în noaptea cu pricina. Şi pentru el e destul să aibă de-a face cu o femeie o singură dată. Ah Sam coborî şi mai mult glasul. Aproape că a omorît-o. A biciuit-o peste pîntece şi peste fund pînă a țîşnit sîngele şi apoi a pus-o să facă tot felul de ciudățenii cu... scula lui. Apoi...

— Ce fel de ciudățenii? o întrebă Gordon Chen în şoaptă, aplecîndu-se spre ea.

— Da, se interesă şi May-may. Ce fel de ciudățenii?

— Nu se cuvine să pomenesc eu de nişte apucături atît de nefireşti şi murdare, o, nu, dar a trebuit să-i facă poftele stîrnindu-i scula cu toate părțile trupului ei.

— Cu toate?

— Da, mamă. Şi după toată bătaia pe care i-a dat-o, lovind-o cu biciul, cu picioarele, după toate chinurile, biata fată aproape să moară.

— Nemaipomenit! apoi May-may îi spuse tăios: Ah Sam, eu încă mai cred că ai scornit tu toată povestea asta. Fiindcă doar ai spus tu singură că el termină aşa! şi pocni din degete.

— Aşa-i, aşa-i! Dar el dă întotdeauna vina pe fată, purtîndu-se groaznic cu ea, cu toate că niciodată nu-i vina ei. Asta-i necazul cel mare. Fiindcă scula lui e atît de mică şi de bleagă! şi Ah Sam ridică brațele spre cer şi începu să se jelească. Să nu ajung să am vreodată copii dacă mint. Să ajung să mor fată bătrînă şi veştejită dacă mint! Strămoşii mei să ajungă să-i mănînce viermii dacă mint! Să nu aibă strămoşii mei parte de linişte şi să nu mai renască niciodată dacă mint! Dea zeii…

— Ei, bine, bine, Ah Sam! îi spuse May-may indispusă. Te cred.

Ah Sam îşi luă țîfnoasă ceaşca şi începu să bea ceai.

— Cum am să îndrăznesc eu s-o mint pe minunata mea mamă şi pe cinstita ei rudă? Dar sînt sigură că zeii au să-l pedepsească pe fiara asta de barbar.

— Da! întări Gordon Chen.

May-may zîmbi în sinea ei.

CARTEA A CINCEA

În după amiaza aceea Struan se urcă la bordul navei China Cloud. Îl expedie pe căpitanul Orlov pe una dintre lorci, şi-l mută pe Sergheiev în cabinele spațioase de pe Resting Cloud. Porunci să se ridice toate velele, să se moleze amarele, şi porni în mare grabă spre largul oceanului, lăsînd portul în urmă.

Vreme de trei zile încheiate îndreptă China Cloud spre sud-est ca pe-o săgeată, cu vergile trosnind de presiunea relelor. Fugise spre mare ca să se purifice. Să se purifice de cuvintele şi gunoiul lăsate în sufletul lui de Sarah, de pierderea fratelui său Robb şi a lui Karen. Şi pentru a o binecuvînta pe May-may şi bucuria pe care o aducea în viața lui. Porni spre largul oceanului ca un îndrăgostit care fusese departe, de o veşnicie, şi oceanul îl întîmpină pe măsură, cu vînturi puternice şi furtuni, dar stăpînite, care să nu primejduiască nici nava, nici pe cel care o comanda.

Oceanul îşi arătă puterile cu cumpătare, făcîndu-l pe om să se simtă din nou puternic, insuflîndu-i viață, încredere, în sine, binecuvîntîndu-l aşa cum numai marea ştie să binecuvînteze un om, purificîndu-l cum numai oceanul ştie să purifice un bărbat.

Se puse la încercare şi pe sine aşa cum puse la încercare nava, fără odihnă, vrînd să-şi afle măsura puterilor. Carturile se schimbau unul după altul, şi el bătea mai departe puntea dunetei: de la un răsărit de soare la celălalt, îngînînd doar pentru sine un cîntec neauzit, şi abia atingîndu-se de mîncare. Şi nu scotea o vorbă, decît cînd voia să facă nava să fugă şi mai iute, sau era nevoit să poruncească să se înlocuiască vreun sart plesnit. Şi goneau tot mai departe în largul Pacificului, în infinitate.

În cea de-a patra zi schimbă de drum şi puse pentru jumătate de zi capul pe nord-vest. După care puse nava în pană, coborî sub punte, se bărbieri, se spălă, dormi o zi şi o noapte, şi cînd se trezi în revărsatul zorilor luă o masă pe cinste. Apoi urcă iar pe punte.

— 'Mneața, sir, îl întîmpină Cudahy.

— Pune capul pe Hong Kong.

— Prea bine, sir.

Rămase pe dunetă toată ziua şi o parte din noapte şi din nou se duse la culcare. Dimineața, luă înălțimea soarelui cu sextantul, puse punctul pe hartă, şi din nou ordonă să se pună nava în pană. După care, gol de tot, se aruncă în mare şi înotă. Marinarii îşi făceau cruce superstițioşi: de jur împrejur mişunau rechini. Dar rechinii se țineau la distanță.

Se urcă apoi la bord şi ordonă ca nava aceea fără pată să fie curățată din nou, punțile bricuite cu piatra, cu nisip, mătură şi apă, parîmele arboradei înlocuite, velele revizuite, sabordurile şi tunurile curățate. Toate veşmintele sale purtate şi cele ale tuturor de pe navă fură aruncate peste bord. Dădu oamenilor alte veşminte, chiar şi el se îmbrăcă în costumul obişnuit al marinarilor.

Toată lumea primi rație dublă fie rom.

În cea de-a şaptea zi, în zori, se ridică la orizont Hong Kong-ul, exact în prova. Piscul era învăluit în cețuri. Pe cer pluteau nori cirus, o hulă puternică însufleția oceanul.

Se duse pînă în capătul bompresului, valurile fierbînd sub el.

— Hei, Insulă, scoate ce ai mai rău în tine! strigă el sub rafalele vîntului de est. Am sosit acasă!

Capitolul treizeci şi unu

China Cloud intră în port prin canalul de vest. Se ridicase un soare arzător, bătea un vînt de est statornic, încărcat de umiditate.

Struan stătea pe dunetă, gol pînă la brîu, cu pielea puternic bronzată, părul lui blond roşcat decolorat de soare, îşi îndreptă binoclul asupra navelor din port. Mai întîi spre *Resting Cloud.* La catargul artimon fluturau pavilioane de cod: „Zenith" – proprietarul să vină de îndată la bord. Să fii deja aşteptat, se gîndi el. Îşi aminti de ultima oară cînd văzuse pavilionul „Zenith" la catargul de pe *Thunder Cloud* – cu o veşnicie în urmă —, momentul care adusese vestea morții atîtor oameni şi sosirea lui Culum.

În port se aflau acum mai multe nave de transportat trupe decît înainte. Purtau la catarg steagul Companiei Indiilor de Est. Bun! Primele întăriri. Lîngă nava amiral văzu o brigantină mare, cu trei catarge. La prova flutura steagul rusesc, iar flamura țarului în vîrful catargului cel mare. În port mişunau sampane şi jonci mai numeroase decît înainte.

După ce cercetă şi restul flotei cu atenție, îşi îndreptă binoclul spre țărm, izul de mare amestecîndu-se ademenitor cu cel al uscatului. Lîngă Promontoriul Glessing se vedea activitate, iar Drumul Reginei era plin de cete de oameni, mulți europeni şi grupuri de cerşetori. Tai Ping Shan părea să fi crescut destul de mult. Flamura cu Leul şi Dragonul flutura deasupra factoriei părăsite a Nobilei Case, ca şi deasupra pustiului ce cuprinsese Happy Valley

— Patru puncte spre babord.

— 'Nțeles, sir, spuse timonierul.

Cu îndemînare, Struan se lipi cu nava de lorcea legată de *Resting Cloud.* Trase, o cămaşă pe el şi trecu la bordul celeilalte nave.

— Bună dimineața, îl întîmpină căpitanul Orlov.

Îl cunoştea pe Tai-Pan prea bine pentru ca să-l mai întrebe unde fusese.

— 'Neața. Aveți pavilionul „Zenith" la catarg: De ce?

— Din ordinul fiului dumneavoastră.

— El unde-i?

— La țărm.

— Te rog du-te şi-l adu.

— Cînd ați intrat în port, am şi trimis după el.

— Atunci de ce nu-i aici?

— Acum pot să-mi preiau comanda navei? Pe sîngele lui Thor, Ochi Verzi, m-am săturat să fiu căpitan-valet pe magazia asta! Dă-mi voie să fiu din nou căpitan al unei nave de ceai, de opiu, sau lasă-mă să-mi iau nava şi să mă duc în apele Arcticei. Ştiu cincizeci de locuri unde pot lua

o încărcătură de blănuri, o comoară afurisită pentru lăzile visteriei tale. Şi nici nu-ți cer mult.

— Am nevoie de tine aici!

Struan zîmbi şi aruncă de pe umeri o mulțime de ani.

— N-ai decît să rîzi, ce-ți pasă, pe sula lui Odin! şi chipul lui Orlov se încreți într-un zîmbet. Ai fost pe mare iar eu am stat legat de hambarul ăsta ancorat. Tu arăți ca un zeu, Ochi Verzi. Ai avut parte de furtună? De taifun? Şi de ce mi-ai schimbat tu mie randa mare? Şi rîndunica trinchet, randa artimon, focul săgeții? Ai pus sarturi şi straiuri noi şi contraşcote peste tot. De ce? Numai pentru ca să-ți primeneşti tu sufletul ai fost în stare să-i sfîşii inima minunatei mele iubite?

— Ce fel de blănuri, căpitane?

— Focă, samur, vizon, tu zi numai ce fel de blănuri vrei şi le găsesc eu atîta vreme cît sînt stăpîn pe navă şi pot spune oricui, chiar şi ție: Hai, şterge-o de pe nava mea şi în Hades cu tine!

— În octombrie pleci spre nord. Singur. Asta te mulțumeşte? Blănuri pentru China, ei, ce zici?

Orlov se uită în ochii lui Struan şi pricepu pe dată că nu va pleca spre nord în octombrie. Un fior trecu prin el şi îşi urî darul de a proroci care-l chinuia atît. Ce o să mi se întîmple între lunile iunie şi octombrie?

— Pot să-mi iau înapoi nava acum? Da sau nu? Cristoase Dumnezeule. Octombrie e o lună proastă şi încă departe. Pot să-mi iau nava înapoi acum, da sau nu?

— Da!

Orlov sări peste balustradă, şi se căță iute pe duneta celeilalte nave.

— Mola parîma! urlă el, apoi îi făcu semn cu mîna lui Struan şi se porni să rîdă în hohote.

China Cloud se desprinse de nava mamă şi se îndreptă elegant spre locul de ancoraj de furtună, în largul țărmului de la Happy Valley. Struan coborî sub punte, spre cabina lui May-may. Aceasta dormea adînc. El îi spuse lui Ah Sam să n-o trezească, o să se întoarcă mai tîrziu. Urcă pe puntea de deasupra, în cabina lui, se îmbăie, se bărbieri, îşi puse schimburi curate. Lim Din îi aduse ouă şi fructe şi ceai. Uşa cabinei se deschise şi Culum dădu buzna înăuntru.

— Unde ai fost? se repezi el. Mai sînt o mie de lucruri de făcut şi licitația terenurilor are loc în după-amiaza asta. Puteai să-mi spui şi mie înainte de a dispărea. E o harababură întreagă şi...

— Culum, tu nu ştii să bați la uşă?

— Da, bine, dar eram grăbit. Iartă-mă.

— Stai jos. Care-s alea o mie de treburi? îl întrebă Struan. Am crezut că tu te poți descurca cu toate.

— Tu eşti Tai-Pan, nu eu.

— Da. Dar să zicem că eu nu m-aş fi întors astăzi, ce-ai fi făcut?

Culum şovăi.

— M-aş fi dus la licitație. Aş fi cumpărat terenuri.

— Ai făcut vreo înțelegere cu Brock în privința terenurilor asupra cărora nu vom licita unul împotriva celuilalt?

Culum se simți stînjenit sub privirile tatălui său.

— Ei, da, într-un fel. Am făcut un fel de înțelegere prealabilă. Dar în eventualitatea că eşti de acord.

Luă o hartă şi o întinse pe masă. Perimetrul noului oraş înconjura Promontoriul Glessing, la două mile vest de Happy Valley. Terenul drept pentru construcții era restrîns de munții din jur, abia jumătate de milă lățime şi jumătate de milă în adîncime de la țărm. Tai Ping Shan era situat pe colină, mai sus de noul oraş, împiedicînd întinderea acestuia spre est.

— Acestea sînt toate terenurile. Eu am ales terenurile 8 şi 9. Gorth mi-a spus că ei le vor pe 14 şi 21.

— Ai discutat treaba asta şi cu Tyler?

— Da.

Struan se uită la hartă.

— De ce ai ales două terenuri unul lîngă celălalt?

— Păi eu nu mă prea pricep la terenuri, factorii sau pontoane, aşa că l-am întrebat pe Glessing. Şi pe Vargas. Apoi în taină pe Gordon Chen. Şi...

— De ce pe Gordon?

— Nu ştiu. Am socotit că e o idee bună. Pare să fie foarte isteț.

— Mai departe.

— Ei au fost cu toții de acord că terenurile 8, 9, 14 şi 21 sînt cele mai bune dintre cele din vecinătatea mării. Gordon mi-a dat ideea de a alege două unul lîngă celălalt pentru cazul în care vrem să ne extindem, şi atunci un singur ponton poate deservi două factorii. La sugestia lui Glessing, l-am pus pe căpitanul Orlov să măsoare în taină adîncimile la țărm. Mi-a spus că fundul e bun, de stîncă, dar platoul din apropierea malului are apă puțin adîncă. Trebuie să recuperăm pămînt din mare şi să ne construim pontonul mai la larg.

— Şi care dintre terenurile de la marginea perimetrului le-ai ales?

Culum le indică, dar cu oarecare nervozitate.

— Gordon socotea că ar trebui să luăm terenul de aici. E... ştii, un fel de colină, ştii, cred că ar fi un loc minunat pentru Nobila Casă.

Struan se ridică şi se duse la geamurile ce dădeau spre prova şi cercetă colina prin binoclu. Era la vest de Tai Ping Shan, în cealaltă parte a amplasamentului oraşului.

— Dar pînă acolo o să trebuiască să construim şi drum, ei?

— Vargas mi-a spus că dacă am putea cumpăra terenurile de periferie 9 A şi 15 B, am beneficia de... cred că spunea un fel de înlesniri, sau aşa ceva, care ne-ar asigura proprietatea. Mai apoi am putea construi acolo, şi am putea închiria dacă vrem. Mai tîrziu putem chiar să vindem.

— Ai discutat şi cu Brock despre ele?

— Nu.

— Cu Gorth?

— Nu.

— Cu Tess?

— Da.

— De ce?

— Aşa, fără un motiv anume. Îmi place să-i spun de toate. Şi vorbim despre o groază de lucruri.

— E primejdios să discuți cu ea despre astfel de treburi. Îți place sau nu-ți place, dar ai supus-o în felul acesta la încercare.

— Cum?

— Dacă Gorth sau Brock vor licita pentru terenurile 9 A şi 15 B, atunci ştii că nu poți avea încredere în ea. Şi fără terenurile acelea mai mici, colina devine o aventură scumpă.

— N-o să le spună nimic, îi replică Culum agresiv. I-am spus numai ei, în taină. S-ar putea ca cei din familia Brock să aibă aceeaşi idee. Şi n-ar dovedi nimic faptul că s-ar putea să liciteze împotriva noastră.

Struan îl cercetă atent. Apoi spuse:

— Ce bei, ceai sau altceva?

— Ceai, mulțumesc! îşi simți palmele lipicioase, se întrebă dacă Tess le spusese ceva lui Brock sau Gorth. Unde ai fost?

— Asupra căror lucruri mai trebuie să hotărîm acum?

Făcînd un efort, Culum îşi adună gîndurile.

— Au sosit o mulțime de scrisori şi pentru tine şi pentru unchiul Robb. N-am ştiut ce să fac cu ele, aşa că le-am pus pe toate în safe. Apoi Vargas şi Chen Sheng au socotit cheltuielile făcute la Happy Valley şi... ei bine, am semnat eu pentru toți banii. Longstaff a plătit totul pînă la ultimul penny. Am semnat eu pentru ei şi apoi i-am numărat. Ieri a

venit din Anglia, cu nava lui Sergheiev, un individ – Roger Blore. A spus că s-a urcat pe navă la Singapore. Vrea să te vadă imediat. N-a vrut să-mi spună mie ce vrea, aşa că... l-am găzduit pe nava cea mică. Cine-i individul?

— Flăcăule, nu ştiu, îi răspunse Struan gînditor.

Luă clopoţelul de pe birou şi-şi chemă stewardul.

Struan porunci să se trimită un cuter să-l aducă pe Blore.

— Ce mai e, fiule?

— S-au adunat o grămadă de comenzi pentru materiale de construcţie, provizii pentru nave. Trebuie să comandăm încă un transport de opiu... o mie de lucruri.

Struan se jucă alene cu cana de ceai.

— Brock ţi-a dat cumva vreun răspuns?

— Azi e ultima zi. M-a invitat diseară pe *White Witch.*

— Tess nu te-a lăsat să pricepi cam care ar fi hotărîrea tatălui ei?

— Nu.

— Gorth?

Din nou Culum clătină din cap.

— Mîine pleacă spre Macao. Toţi în afară de Brock. Am fost invitat să mă duc cu ei.

— Şi te duci?

— Acum, dacă te-ai întors, mi-ar face plăcere. Pentru vreo săptămînă, dacă spune că ne putem căsători curînd. Culum sorbi din ceaşca lui de ceai. O să avem de cumpărat mobilă... tot felul de treburi din astea.

— Te-ai văzut cu Sousa?

— A, da. Ne-am întîlnit cu el. Terenul e minunat, planurile sînt gata. Nici nu ştim cum să-ţi mulţumim. Ne-am gîndit... ştii, Sousa ne-a spus despre încăperi separate pentru baie şi toaletă, cum ai plănuit tu pentru locuinţa ta. Şi i-am spus... i-am spus să ne facă şi nouă o încăpere la fel.

Struan îi întinse un trabuc şi i-l aprinse.

— Culum, cîtă vreme m-ai fi aşteptat?

— Nu pricep.

— Cîtă vreme m-ai fi aşteptat pînă să mă întorc? Marea putea să mă înghită.

— Nu pe tine, Tai-Pan.

— Dar într-o zi ar putea s-o facă... s-ar putea să vrea s-o facă. Struan suflă un fuior de fum şi-l urmări cum pluteşte. Dacă se mai întîmplă vreodată să plec fără să-ţi spun încotro mă duc, să aştepţi

patruzeci de zile. Nu mai mult. Fiindcă atunci ori sînt mort, ori nu mă mai întorc.

— Prea bine, şi Culum se întrebă unde voia taică-său să ajungă. De ce-ai plecat aşa cum ai plecat?

— De ce-i spui tu toate lui Tess?

— Nu pot să-ți răspund.

— De cînd am plecat, ce s-a mai întîmplat pe-aici?

Culum încerca cu disperare să înțeleagă, dar nu izbutea. Nutrea chiar şi mai mult respect decît oricînd pentru tatăl său, dar cu toate astea nu simțea nici un fel de dragoste filială pentru el. Dezbătuse problema asta cu Tess ceasuri întregi, descoperise la ea adîncimi tulburătoare. Şi vorbiseră despre tații lor, încercînd să ajungă să-i înțeleagă pe cei doi oameni pe care-i iubeau, de care se temeau, şi pe care uneori îi urau cel mai mult pe pămîntul ăsta, dar la care fugeau la cel mai mic semn de primejdie.

— Fregatele s-au întors de la Quemoy.

— Şi?

— Au distrus cincizeci, o sută de jonci. Mici şi mari. Şi trei cuiburi de pirați de la mal. Poate că l-au trimis şi pe Wu Kwok la fund, poate nu.

— Cred că o să aflăm destul de curînd.

— Alaltăieri am fost pe la casa ta din Happy Valley. Ştii, paznicii.... ei bine, nimeni nu vrea să rămînă noaptea acolo. Mi-e teamă că ți-au spart casa şi ți-au jefuit-o rău de tot.

Struan se întrebă dacă a umblat cineva şi la safeul secret.

— Chiar nu ai nici o veste bună?

— Aristotle Quance a reuşit să fugă din Hong Kong.

— Da?

— Da. Doamna Quance nici nu vrea să creadă, dar toată lumea... aproape toată lumea l-a văzut pe navă, aceeaşi navă cu care a plecat mătuşa Sarah spre țară. Biata femeie, ea crede că el încă tot la Hong Kong se află. Ai auzit de George şi Mary Sinclair? Au să se căsătorească şi ei. Frumos, cu toate că Horatio e foarte necăjit din pricina asta. Dar nici vestea asta nu e bună chiar pînă la capăt. Am auzit că Mary e foarte bolnavă acum.

— Malarie?

— Un fel de dizenterie, la Macao. Tare ciudat. George a primit ieri o scrisoare de la maica superioară al unui ordin de călugărițe catolice. Bietul de el e îngrozit de moarte. Nu poți să ai niciodată încredere în papistaşii ăia.

— Ce spunea maica superioară?

— Doar atît, că a simțit nevoia să informeze ruda cea mai apropiată de starea lui Mary. Şi aceasta i-a spus să-i scrie lui George.

Struan se încruntă

— De ce naiba nu s-a dus la spitalul misionar? Şi de ce nu i-a trimis scrisoarea lui Horatio?

— Nu ştiu.

— Dar lui Horatio i-ai spus?

— Nu.

— Să-i fi spus cumva Glessing?

— Mă cam îndoiesc. Acum se pare că se urăsc.

— Atunci mai bine să pleci cu familia Brock şi află cum se simte.

— Am socotit că vei dori să afli veşti direct, aşa că l-am trimis pe Jesus, nepotul lui Vargas, cu lorcea la Macao încă de ieri. Bietul George, n-a putut obține o învoire de la Longstaff şi am vrut să-l ajut şi pe el.

Struan îşi mai turnă ceai şi se uită la Culum cu un fel de respect.

— Foarte bine.

— Ştiu că eşti ca un fel de tutore al ei.

— Da.

— Altceva nu s-a mai întîmplat, doar că acum vreo cîteva zile în urmă a avut loc ancheta asupra accidentului arhiducelui. Juriul a constatat că a fost doar un accident.

— Şi tu crezi la fel?

— Bineînțeles. Tu nu?

— L-ai mai văzut pe Sergheiev?

— Cel puțin o dată pe zi. A fost şi el la anchetă, bine înțeles, şi... ei bine, a spus o mulțime de lucruri frumoase despre tine. Cum l-ai ajutat, i-ai salvat viața, cam aşa. Sergheiev n-a dat vina pe nimeni şi a spus că l-a şi informat pe țar în privința asta. A spus-o foarte deschis că numai ție îți datorează viața. Skinner a scos o ediție specială a ziarului lui *Oriental Times* cu amănuntele anchetei. L-am păstrat, şi Culum îi întinse ziarul. N-aş fi mirat să primeşti o scrisoare de laude din partea țarului, personal.

— Cum se simte Sergheiev?

— A început să meargă, dar şoldul îi e cam țeapăn deocamdată. Cred că are dureri mari, cu toate că nu se plînge niciodată. Spune doar atît, că nu crede că va mai putea călări vreodată.

— Dar se simte bine?

— Cît de bine se poate simți un om care trăieşte doar pentru a călări.

Struan se duse la bufet şi turnă două pahare cu sherry. Băiatul s-a cam schimbat, se gîndi el. Mda, chiar foarte mult. Acum sînt mîndru de fiul meu. Culum primi paharul şi se uită țintă la el.

— Noroc, Culum. Te-ai descurcat foarte bine.

— Noroc, tată.

Culum alese cuvîntul ăsta într-adins.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi. Vreau să fiu Tai-Pan al Nobilei Case. Chiar foarte mult. Dar nu vreau să port papucii mortului, cum se spune.

— Niciodată nu m-am gîndit că vrei! i-o reteză Struan.

— Ştiu, dar eu m-am gîndit şi la asta. Şi acum ştiu că nu-mi surîde ideea unei moşteniri cu orice preț.

Struan se întrebă cum de era în stare fiul lui să spună una ca asta cu atîta linişte.

— Te-ai schimbat destul de mult în ultimele săptămîni.

— Poate am ajuns să mă cunosc şi eu mai bine. Mai ales datorită lui Tess... şi pentru că m-ai lăsat singur cu toate vreme de şapte zile. Am descoperit că deocamdată nu sînt pregătit să mă descurc singur.

— Gorth e şi el de aceeaşi părere în legătură cu papucii mortului în ceea ce-l priveşte?

— Eu nu răspund şi pentru Gorth, Tai-Pan. Numai pentru mine. Acum ştiu că de cele mai multe ori ai dreptate, că o iubesc pe Tess, că eşti gata să porneşti împotriva oricui dacă socoți că asta m-ar putea ajuta.

Struan îşi aminti din nou cuvintele lui Sarah. Şi îşi sorbi gînditor băutura.

Roger Blore era un tînăr abia trecut de douăzeci de ani, cu nişte trăsături severe ca şi căutătura ochilor. Purta veşminte scumpe, dar cam uzate, era mărunțel de statură şi slab. Avea un păr blond închis şi nişte ochi albaştri ce exprimau o imensă oboseală.

— Domnule Blore, te rog ia loc, îi spuse Struan. Şi acum spune-mi ce-i cu tot misterul ăsta? Şi de ce vrei să mă vezi numai pe mine?

Blore rămase în picioare.

— Sînteți Dirk Lochlin Struan, sir?

Struan fu mirat. Foarte puțini oameni ştiau şi celălalt nume al lui.

— Da. Şi cine eşti dumneata?

Nici chipul şi nici numele individului nu-i spuneau nimic. Avea un accent de om cultivat... Eton sau Harrow, sau Charterhouse.

— Sir, pot să văd şi eu piciorul dumneavoastră stîng, îl întrebă tînărul cu toată politeţea.

— O, Doamne Cristoase! Mucos obraznic ce eşti! Spune ce ai de spus sau ieşi afară!

— Domnule Struan, aveţi perfectă dreptate să fiţi supărat. Acum cred că şansele de a fi chiar dumneavoastră Tai-Pan sînt de cincizeci la unu. Sau chiar de o sută la unu. Dar trebuie să mă conving că într-adevăr sînteţi cine spuneţi că sînteţi.

— De ce?

— Pentru că aduc nişte informaţii pentru Dirk Lochlin Struan, Tai-Pan al Nobilei Case, care are laba piciorului stîng retezată pe jumătate de un foc de armă... informaţii de cea mai mare importanţă.

— De la cine?

— De la tatăl meu.

— Habar n-am de numele dumitale sau al tatălui dumitale şi eu am doar memoria numelor, Cristoase!

— Sir, numele meu nu-i Roger Blore. E doar un pseudonim... din motive de siguranţă. Tatăl meu e membru al parlamentului. Sînt aproape convins că dumneavoastră sînteţi Tai-Panul. Dar înainte de a vă preda informaţiile trebuie să fiu pe deplin convins.

Struan smulse pumnalul din carîmbul cizmei drepte şi i-o întinse pe cealaltă.

— Scoate-mi cizma, îi spuse el ameninţător, iar dacă informaţia nu e de cea mai mare importanţă am să-mi însemn iniţialele pe fruntea ta.

— Atunci mai bine pun rămăşag pe viaţa mea. Viaţa mea pentru viaţa dumneavoastră.

Trase cizma, oftă uşurat şi spuse cu voce sfîrşită:

— Mă numesc Richard Crosse. Sir Charles Crosse e tatăl meu, membru al parlamentului din partea circumscripţiei Chalforit St. Giles.

Struan îl întîlnise pe Sir Charles de două ori, cu cîţiva ani înainte. La vremea aceea Sir Charles era un mărunt nobil de ţară, fără nici un fel de mijloace, sprijinitor vehement al comerţului liberalizat, al comerţului cu Asia, şi apreciat în parlament. De-a lungul anilor, Struan îl sprijinise financiar şi nu avusese niciodată motive de a regreta investiţiile făcute în el. Trebuie să fie vorba de vestea ratificării, îşi spuse Struan nerăbdător.

— De ce n-ai zis de la început?

Crosse îşi frecă obosit ochii.

— Aş putea să beau şi eu ceva, vă rog?

— Grog, brandy, sherry... serveşte-te.

— Mulțumesc, sir. Crosse îşi turnă nişte brandy. Mulțumesc. Vă cer iertare, dar sînt... sînt puțin cam obosit. Tata mi-a spus să fiu cu mare băgare de seamă... să mă folosesc de un pseudonim. Să nu vorbesc decît cu dumneavoastră... şi dacă nu mai sînteți în viață, doar cu Robb Struan! Îşi desfăcu cămaşa, şi se chinui să scoată o pungă legată de mijlocul lui. V-a trimis asta.

Îi înmînă lui Struan un plic jegos, cu un sigiliu imens, şi se aşeză. Struan luă plicul. Îi era adresat, şi datat Londra, 29 aprilie. Îşi ridică deodată privirile şi spuse cu voce aspră:

— Eşti un mincinos! E imposibil să fi ajuns de la Londra aici atît de repede. Scrisoarea-i datată cu doar şaizeci de zile în urmă.

— Într-adevăr, aşa-i, sir, îi răspunse Crosse sfidător. Am reuşit să fac imposibilul! Rîse nervos. Tata n-o să mă ierte, cred, niciodată.

— Nimeni n-a reuşit să facă această călătorie în şaizeci de zile. Care-i tărăşenia?

— Am plecat în data de miercuri 29 aprilie. Cu diligența Londra-Dover. Am prins vasul poştal spre Calais în ultima secundă. Apoi diligența spre Paris şi următoarea spre Marsilia. La un cui nava poştală franceză pentru Alexandria. Pe uscat pînă la Suez prin buna voință a lui Mehmet Ali, pe care tata l-a întîlnit o dată şi la un fir de mustață am apucat şi nava poştală pentru Bombay. Am stat şi am mucezit în Bombay vreme de trei zile, apoi am avut un noroc chior. Am reuşit să mă îmbarc pe un cliper ce transporta opiu la Calcutta. Apoi...

— Ce cliper?

— *Flying Witch,* aparținînd firmei Brock şi Fiii.

— Continuă! spuse Struan, ridicîndu-şi sprîncenele a uimire.

— Apoi o navă de comerț a Indiilor de Est pînă la Singapore, *Bombay Prince.* Apoi a venit şi ghinionul. Nici o navă care să plece spre Hong Kong vreme de săptămîni de zile, din cîte se ştia. Apoi o mînă norocoasă! Imens de norocoasă. Am discutat cu cei de pe o navă rusească... aia de colo, spuse Crosse arătînd spre ferestrele din pupa. A fost jocul cel mai riscant din toate, dar era ultima mea şansă de a cîştiga şi mîna asta. I-am dat căpitanului ultima guinee pe care o mai aveam. În avans. Am crezut că erau hotărîți să-mi taie beregata şi să mă arunce peste bord îndată ce o să ieşim la larg. Dar era ultima mea şansă. Sir, de fapt, am făcut doar cincizeci şi nouă de zile... Londra-Hong Kong.

Struan se ridică în picioare şi-i mai turnă un pahar lui Crosse şi-şi luă şi el un pahar mare. Da, pare posibil, se gîndi el. Nu e sigur, dar e posibil.

— Ştii ce cuprinde scrisoarea?

— Nu, sir. Nu ştiu decît partea care se referă la mine.

— Şi ce spune?

— Tata spune că sînt fiul risipitor, netrebnic, cartofor. Înrăit al pariurilor cu cai, îi spuse Crosse cu o dezarmantă franchețe. Că există un mandat de arestare pentru datorii împotriva mea din partea închisorii Newgate. Că mă încredințează în mîinile dumneavoastră generoase şi speră că dumneavoastră să izbutiți să folosiți în vreun fel „talentele" mele... indiferent cum, numai să nu mai pun piciorul în Anglia, să rămîn cît mai departe de el atîta vreme cît o mai trăi. Şi mai aminteşte condițiile pariului.

— Care pariu?

— Sir, eu am sosit ieri, 28 iunie. Sînt martori fiul dumneavoastră şi mulți alții. Sir, dar poate că ar fi bine să citiți dumneavoastră scrisoarea mai întîi. Pot să vă asigur că tata nu pune niciodată pariu cu mine decît dacă e vorba într-adevăr de informații de cea mai mare importanță.

Struan cercetă din nou sigiliile, apoi deschise plicul. În scrisoare se spunea: „Westminster, ora unsprezece noaptea, 28 aprilie, '41. Dragul meu domn Struan: Am aflat în mare taină conținutul unei misive a secretarului cu probleme externe, Lordul Cunnington, expediată ieri onorabilului William Longstaff, plenipotențiar al Maiestății sale în Asia. În misivă se spune printre altele: «Ați încălcat şi ați neglijat dispozițiile mele şi ați considerat că sînt nişte simple aere. Pare evident că aveți de gînd să rezolvați problemele guvernului Maiestății sale după cum, aveți dumneavoastră inspirație. Ați nesocotit cu obrăznicie indicațiile date de a avea la dispoziție cinci sau şase porturi chinezeşti pe continent deschise intereselor comerciale britanice, cu care să fie stabilite depline canale diplomatice în mod permanent; ca aceste dispoziții să fie împlinite cît mai iute, de preferat prin negocieri, dar dacă negocierile sînt imposibile, atunci prin folosirea forței trimisă în mod explicit în acest scop şi cu cheltuieli considerabile. În schimb dumneavoastră v-ați oprit la o stîncă nenorocită pe care nu există nici măcar o singură locuință, la un tratat cu totul inacceptabil, şi în acelaşi timp – dacă misivele primite din partea armatei şi marinei regale sînt reale – folosiți în chip nepotrivit forțele armate ale Maiestății sale puse sub comanda dumneavoastră. În nici un caz Hong Kong-ul nu va deveni placa turnantă a comerțului cu Asia, aşa cum nici Macao nu a devenit. Întregul tratat de la Chuenpi este cu totul repudiat. Succesorul dumneavoastră, Sir Clyde Whalen, va sosi curînd, stimatul meu domn. Probabil că veți avea bunăvoința să încredințați toate puterile

adjunctului dumneavoastră, demnului C. Monsey, la primirea acestei misive şi să părăsiți de îndată Asia pe fregata care a fost trimisă special pentru această misiune. Prezentați-vă la biroul meu cît mai curînd posibil.» Sînt la capătul puterilor…”

Imposibil să facă o greşeală atît de necrezut de prostească şi blestemată, căcăcioasă şi bătută de Dumnezeu! se gîndi Struan. Citi mai departe: „Sînt la capătul puterilor. Nu pot face nimic pînă cînd această informare nu e prezentată oficial în Cameră. Nu îndrăznesc să folosesc această informație în mod deschis de pe acum. Cunnington îmi ia capul şi voi fi condamnat să ies din politică. Chiar şi numai pentru faptul că am pus cele aflate pe hîrtie pentru dumneavoastră în felul în care am făcut-o le ofer duşmanilor mei – şi cine nu are duşmani în politică, şi încă destui? – şansa de a mă distruge, şi o dată cu mine şi pe cei care sprijină liberalizarea comerțului şi poziția pe care cu atîta zel ați apărat-o în toți aceşti ani. Mă rog lui Dumnezeu ca fiul meu să vă dea numai dumneavoastră în mînă această scrisoare (el nu ştie nimic din conținutul secret al acestei scrisori). După cum ştiți, secretarul pentru probleme externe e un om tiranic, ce spune el e lege, un bastion al partidului whig. Atitudinea lui din misivă e cît se poate de limpede. Tare mi-e teamă că Hong Kong-ul e un subiect mort. Dacă guvernul actual nu e înfrînt şi conservatorii lui Sir Robert Peel nu vin la putere – şi aş zice că asta pare o imposibilitate în viitorul previzibil –, Hong Kong-ul are şansa de a rămîne un subiect mort. Vestea falimentului băncii dumneavoastră s-a răspîndit în cercul intim al celor din City, ajutată în foarte mare măsură de rivalii dumneavoastră conduşi de tînărul Morgan Brock. «În mare secret», Morgan Brock a împrăştiat isteț semințele neîncrederii, laolaltă cu vestea că firma Brock deține cele mai multe, dacă nu chiar toate hîrtiile dumneavoastră de credit mai importante, ceea ce a dăunat imens influenței dumneavoastră aici. De asemenea a sosit o scrisoare a domnului Tyler Brock şi a unora dintre ceilalți negustori aproape simultan cu tratatul de la Chuenpi al domnului Longstaff, în violentă opoziție cu negocierile asupra Hong Kong-ului şi felul în care Longstaff a condus ostilitățile. Scrisoarea a fost adresată primului ministru, secretarului cu afacerile străine, dimpreună cu copii către duşmanii acestora – şi, după cum ştiți, nu sînt puțini. Cunoscînd că dumneavoastră probabil v-ați pus singurele resurse care v-au mai rămas, dacă v-au mai rămas, în sprijinul iubitei dumneavoastră insule, vă scriu acum pentru a vă da posibilitatea să vă retrageți şi să mai salvați ceva de la dezastru. S-ar putea ca să fi făcut vreo înțelegere cu Brock, aşa cum mă rog să fi reuşit, deşi, dacă e să-l credem pe

arogantul Morgan Brock, singura înțelegere care le-ar conveni ar fi definitiva dispariție a firmei dumneavoastră. (Am motive întemeiate să cred că Morgan Brock şi un grup de bănci continentale – franceze şi ruseşti, după cum se vorbeşte aici –, au pus la cale acțiunea împotriva băncii dumneavoastră. Grupul continental a propus agresiunea cînd a răsuflat cumva vestea asupra structurii internaționale a firmei plănuită de domnul Robb Struan. Ei au acționat pentru falimentul băncii dumneavoastră în schimbul a cincizeci la sută din beneficiile unui plan asemănător pe care încearcă acum domnul Morgan Brock să-l pună în aplicare.) Îmi pare rău că trebuie să vă aduc la cunoştință nişte veşti atît de proaste. Fac totuşi aceasta cu toată buna credință, sperînd într-un fel că aceste informații se vor dovedi de mare importanță şi că veți reuşi să supraviețuiți acestui conflict. Încă şi acum socotesc că planurile dumneavoastră privind Hong Kong-ul sînt bune. Şi voi continua să încerc să le sprijin. Nu ştiu decît foarte puține despre Sir Clyde Whalen, noul căpitan superintendent al comerțului. A slujit cu onoare în India şi are o excelentă faimă de militar. Dar, din cîte cred eu, nu se pricepe la problemele administrației. Am auzit că mîine va pleca şi el către Asia, aşa că sosirea lui e iminentă.

Şi, în fine, ultima problemă. Îmi încredințez mezinul în mîinile dumneavoastră. E un fiu risipitor, oaia neagră a familiei, un netrebnic, al cărui scop unic în viață e să parieze la jocurile de noroc, în mod deosebit la cursele de cai. S-a emis un mandat de arestare pentru datorii de către închisoarea datornicilor de la Newgate. I-am spus că, pentru ultima oară, am să achit eu datoriile lui aici dacă va întreprinde această primejdioasă călătorie. A fost de acord, punînd pariu cu mine ca în cazul în care va reuşi isprava imposibilă de a ajunge la Hong Kong în mai puțin de şaizeci şi cinci de zile, jumătate din timpul normal de călătorie, eu să-i plătesc opt mii de guinee să-i folosească aşa cum va dori. Pentru a fi sigur că va transmite această scrisoare cît mai repede posibil, am fost de acord să-i dau cinci mii de guinee dacă ajunge în mai puțin de şaizeci şi cinci de zile, pierzînd cîte cinci sute de guinee pentru fiecare zi de depăşire a sorocului convenit. Şi toate acestea cu condiția să nu mai pună piciorul în Anglia atîta timp cît mai trăiesc, la care se adaugă şi suma de cinci sute de guinee pe an pînă la sfîrşit. În plic se află şi primul avans. Vă rog să-mi comunicați cu poşta următoare data sosirii sale. Dacă veți considera că există vreun fel în care puteți să vă folosiți de «talentele lui» şi să-l țineți sub control, atunci veți dobîndi pe viață recunoştința unui tată. Eu am încercat, Dumnezeu să ne ajute şi pe mine şi pe el, dar nu am reuşit, deşi îl iubesc nețărmurit. Vă rog să

primiți sentimentele mele de tristețe pentru ghinionul pe care l-ați avut. Transmiteți-i toate cele bune domnului Robb, şi închei cu speranța că voi avea bucuria să vă întîlnesc personal în circumstanțe mult mai favorabile. Am onoarea a fi al dumneavoastră cel mai supus slujitor, Charles Crosse".

Struan se uită îndelung afară, spre port şi spre insulă, îşi aminti de crucea de foc pe care o aprinsese în prima zi pe insulă. Şi de cele douăzeci de guinee ale lui Brock. Şi de cele trei jumătăți de monedă rămase ale lui Jin-qua. Şi acel *lac* de argint care urma să fie investit pentru cineva care, într-o bună zi, se va prezenta cu un anume sigiliu. Şi acum se vădeau inutile şi toată sudoarea, şi toată truda, şi toate cele puse la cale, cum inutilă era şi moartea atîtora. Şi asta numai din pricina obrăzniciei unui singur om: Lordul Cunnington. *Dumnezeule Cristoase, eu acum ce fac?*

Struan învinse şocul acestor veşti proaste şi se strădui să gîndească. Secretarul afacerilor externe e un om strălucit. Nu putea respinge ideea Hong Kong-ului atît de uşor. Trebuie să existe un motiv. Care anume? Şi cum am să ajung eu să-l conduc pe Whalen? Cum să integrez în viitorul insulei pe unul care e soldat, dar nu administrator?

Poate că n-ar trebui să mai cumpăr teren astăzi. Să-i las pe ceilalți negustori să cumpere şi la dracu cu toți! Brock va fi şi el strivit laolaltă cu ceilalți, pentru că Whalen şi veştile acestea nu vor ajunge aici înainte de o lună de acum încolo, sau chiar mai mult. Şi atunci cu toții vor fi antrenați cu disperare să construiască... Da, asta ar fi o cale, iar cînd toate astea vor fi de notorietate publică, ne vom retrage la Macao cu toții, sau într-unul din porturile convenite în tratatul lui Whalen, iar restul vor fi doborîți. Sau loviți foarte rău. Mda. Dar dacă eu am reuşit să obțin noutățile astea, atunci va putea şi Brock. Aşa ca el nu se va duce probabil la fund. Probabil.

Mda. Dar în felul acesta vei pierde cheia Asiei – această stîncă nefolositoare, fără de care nu vor avea nici un sens toate porturile acelea deschise şi nici viitorul în Asia. Singura şansă e să cumpăr, să construiesc şi să risc totul pe ideea că, la fel ca şi Longstaff, Whalen va putea fi convins să-şi depăşească dispozițiile, că însuşi Cunnington va putea fi convins. Să vărsăm bogățiile Nobilei Case în noul oraş. Să riscăm. Să facem Hong Kong-ul să prospere în aşa fel încît guvernul să fie nevoit să accepte existența coloniei.

E primejdie de moarte. Nu poți forța Coroana să facă una ca asta. Sorții pot fi groaznici. Dar nu ai de ales. Trebuie să rişti.

Gîndul sorților îi aduse aminte de tînărul Crosse. Uite un băiat de nădejde. Cum să-l folosesc? Cum să-l fac să-şi țină gura, să nu scape o vorbă despre nemaipomenita lui călătorie. Mda, şi cum să-i creez lui Whalen o impresie favorabilă asupra Hong Kong-ului? Şi să mă apropii de Cunnington? Cum să fac ca tratatul să rămînă aşa cum am vrut?

— Ei bine, domnule Crosse, ai întreprins o călătorie remarcabilă. Cine mai ştie în cît timp ai întreprins această călătorie?

— Numai dumneavoastră, sir.

— Atunci păstrează această taină numai pentru dumneata. Struan scrise ceva pe o bucată de hîrtie. Dă-i asta funcționarului meu principal.

Crosse citi hîrtia.

— Îmi dați toți cei cinci mii de guinee?

— I-am pus pe numele lui Roger Blore! Cred că ar fi mai bine să păstrezi acest nou nume, pentru o vreme cel puțin.

— Da, sir. Acum chiar sînt Roger Blore! Se ridică în picioare. Domnule Struan, mai aveți nevoie de mine acum?

— Domnule Blore, vrei o slujbă?

— Tare mi-e teamă că... vedeți, domnule Struan, am încercat vreo duzină, dar n-a ieşit nimic niciodată. Tata a încercat de toate cu mine şi... ei bine, sînt condamnat... poate aşa mi-a fost scris, să fiu ceea ce sînt. Îmi pare rău, dar vă risipiți bunele intenții.

— Pun pariu pe cinci mii de guinee că vei primi slujba pe care ți-o ofer.

Tînărul ştia de la început că va cîştiga pariul. Nu exista slujbă, nici măcar Tai-Panul nu-i putea oferi una pe care s-o accepte. Dar aşteaptă! Cu omul ăsta nu te joci, nu poți paria cu el chiar aşa uşor. Ochii aceia afurisiți nu spun nimic. Nu mi-ar plăcea să-i văd de cealaltă parte a unei mese de poker. Sau de baccara. Richard Crosse, Roger Blore ce eşti, fii atent! Omul ăsta ştie să-şi încaseze datoriile.

— Ei, domnule Blore? Unde ți-e curajul? Sau poate nu eşti chiar marele jucător care te pretinzi?

— Sir, cele cinci mii de guinee sînt toată viața mea. Ultima mea şansă pe lumea asta.

— Atunci, Dumnezeule, joacă-ți viața la pariul ăsta.

— Sir, dar dumneavoastră nu v-o riscați pe a dumneavoastră. Aşa că pariul nu e cinstit. Pentru dumneavoastră suma e de disprețuit. Dați-mi şi mie şanse pe măsură. Să zicem de o sută la unu.

Struan aprecie obrăznicia tînărului.

— Prea bine... e corect, domnule Blore. Dinaintea lui Dumnezeu!

Struan întinse mîna să consfințească pariul şi Blore se cutremură în sinea lui pentru că pariase, fiindcă era sigur că enormitatea inegalității avea să-l îndepărteze pe celălalt. Nebunule, nu fă una ca asta, îşi spuse el. Cinci sute de mii de guinee! Strînse mîna lui Struan.

— Secretar al Jockey Clubului din Hong Kong! spuse Struan.

— Cum?

— Tocmai am înființat Jockey Clubul. Eşti numit secretar al clubului. Menirea dumitale e să faci rost de cai. Să construieşti un hipodrom. Clădirea clubului. Să pui bazele celui mai scump şi mai de soi grajd de cai din Asia. La fel de bun ca al lui Aintree, sau oricare altul din lume. Ei, cine a cîştigat fiule?

Blore se chinui cu disperare să-şi revină. Pentru numele lui Dumnezeu, adună-ți mințile, îşi strigă el în sinea lui.

— Un hipodrom?

— Da, dumneata îl faci, îl administrezi – cai, pariuri, tribune, şanse, premii, totul. Începi de azi.

— Cristoase Dumnezeule, dar de unde aveți să faceți rost de cai?

— De unde vei face *dumneata* rost de cai?

— Cristoase! Din Australia, izbucni Blore. Am auzit că pe acolo au cai berechet! îi întinse lui Struan chitanța de bancă şi scoase un strigăt de extaz. Domnule Struan, nu veți regreta niciodată.

Se întoarse şi se repezi la uşă.

— Încotro? îl întrebă Struan.

— Australia, bineînțeles,

— De ce nu te duci să vorbeşti întîi cu generalul?

— Cum?

— Parcă-mi amintesc că armata are şi nişte cavalerie. Împrumută nişte cai de la ei. Cred că ai putea să organizezi prima cursă sîmbăta viitoare.

— Pot?

— Da. Sîmbăta e o zi minunată pentru cursele de cai. Şi apoi India e mai aproape decît Australia. Te trimit într-acolo cu prima navă disponibilă.

— O s-o faceți?

Struan zîmbi.

— Da! şi îi întinse chitanța înapoi. Cinci sute de guinee sînt un avans la primul dumitale salariu anual, domnule Blore. Restul sînt bani pentru pariurile primelor patru sau cinci competiții. Aş zice să fie cîte opt întreceri, cinci cai la fiecare întrecere, din două în două sîmbete.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, domnule Struan.

Struan rămase singur. Aprinse un chibrit şi urmări cum arde scrisoarea. Mărunți hîrtia făcută scrum şi apoi coborî sub punte. May-may se afla încă în pat, dar era proaspăt pieptănată, arăta minunat.

— Heya, Tai-Pan, îl întîmpină ea, îl sărută în fugă, apoi continuă să-şi facă vînt cu evantaiul. Sînt minunat de încîntată că te-ai întors. Vreau să-mi cumperi şi mie o bucată de teren fiindcă vreau să mă apuc de afaceri.

— Ce fel de afaceri? o întrebă el, uşor iritat de primirea cam indiferentă, dar bucuros că acceptase plecarea şi întoarcerea lui fără să pună o întrebare, fără mofturi.

— O să vezi tu, nu conteşte. Dar vreau şi eu nişte taeli ca să pot începe. Eu plătesc zece la sută dobîndă, ceea ce-i prima-ntîi. O sută de taeli. Vei fi doar comanditar.

El întinse mîna şi i-o puse pe sîn.

— Dacă tot vorbim de comandă... ştii...!

Ea îi dădu mîna deoparte.

— Întîi afacerile şi după aia comanda. Îmi cumperi teren, îmi împrumuți taeli?

— Întîi comanda şi după aia afacerile!

— Aiii iaaa, pe dogoarea asta? rîse ea. Prea bine. E minunat de rău să te pun la efort pe dogoarea asta... cămaşa deja s-a lipit de tine. Haide atunci, nu conteşte.

Se îndreptă ascultătoare spre dormitorul ei, dar el o prinse de mijloc.

— Te necăjeam doar. Cum te mai simți? Pruncul ți-a mai dat de furcă?

— Bun înțeles că nu. Sînt o mamă foarte grijulie, şi nu mănînc decît mîncăruri speciale pentru ca să iasă un fiu minunat. Şi să aibă numai gînduri războinice, să ajungă curajos ca un Tai-Pan.

— Şi cam de cîți taeli ai tu nevoie?

— De o sută. Am spus deja. Ce, nu mai auzi? Tai-Pan, eşti minunat de ciudat pe ziua de azi. Da. Bun înțeles. Foarte ciudat. Doar nu eşti bolnav cumva, nu? Ai primit veşti proaste? Sau eşti obosit?

— Obosit. O sută de taeli, sigur. Care-i afacerea?

Ea bătu din palme încîntată şi se aşează, din nou la masă.

— Ah, ai să vezi. De cînd ai plecat eu m-am gîndit mult. Eu ce fac pentru tine? Fac dragoste cu tine şi te îndrept pe calea cea bună, amîndouă minunat de importante, bun înțeles, dar nu e destul. Aşa că acum am să fac şi eu taeli pentru tine, şi pentru zilele cînd am să ajung

eu bătrînă! Rîse din nou şi el se bucură auzind-o. Dar numai de la barbari. Am să fac avere, ah, să vezi tu ce deşteptăcitoare sînt.

— Nu există cuvîntul ăsta.

— Ştii tu bine ce vreau să spun! îl prinse în braţe. Acum vrei să facem dragoste?

— Într-un ceas începe licitaţia terenurilor.

— Adevărat. Atunci cel mai bine schimbi hainele şi porneşti iute acolo. Un teren mic pe Drumul Reginei. Dar să ştii că nu plătesc decît zece taeli chirie pe an. Ei, mi-ai adus cadou?

— Cum?

— Păi e un obicei minunat, începu ea cu o lucire inocentă în privire. Cînd un bărbat îşi părăseşte femeia, să-i aducă un cadou. Jad. Lucruri din astea.

— N-am nici un jad. Dar data viitoare am să fiu mai atent cu tine.

Ea ridică din umeri.

— Bun obicei. Sărmana ta mamă bătrînă a sărăcit. Mîncăm mai tîrziu, heya?

— Da.

Struan se duse în cabina lui de pe puntea de deasupra. Lim Din se înclină dinainte-i.

— Baie tare rece, tot, stapin. Vrei?

— Da.

Struan îşi scoase de pe el hainele jilave, se întinse în baie şi-şi lăsă mintea să cîntărească implicaţiile informaţiilor primite de la Sir Charles, simţind că-l sufocă furia împotriva lui Cunnington. Se şterse, îşi puse veşminte curate şi, în cîteva clipe, cămaşa pe el era la fel de udă ca mai înainte. Mai bine să stau şi să mă gîndesc temeinic ce-i de făcut. Să-l lăsăm pe Culum să se ocupe de licitaţia terenurilor. Pariez pe viaţa mea că Tess i-a spus lui taică-său despre planurile lui de a cumpăra colina. S-ar putea ca acum Culum să fie momit să liciteze mai mult decît face. Flăcăul s-a descurcat bine pînă aici. Trebuie să am încredere în el şi acum. Aşa că îi trimise vorbă lui Culum să se ocupe el de licitaţie în numele Nobilei Case şi-i mai transmise să cumpere un teren mic, dar bun, pe Drumul Reginei. Îi trimise vorbă lui Horatio că Mary nu se simţea prea bine şi aranjă ca o lorce să-l ducă de îndată la Macao. Apoi se trînti în fotoliul adînc de piele şi se uită fără să vadă, prin hublou spre insulă, lăsîndu-şi mintea să caute răspuns.

Culum cumpără terenurile de litoral şi cele periferice, mîndru că licita pentru Nobila Casă şi dobîndea mai mult obraz dinaintea tuturor. Fusese întrebat de mulţi unde era Tai-Panul, unde fusese pînă atunci,

dar răspunsese scurt că habar nu avea şi continuă să sugereze că între ei dăinuia aceeaşi ostilitate pe care el de fapt nu o mai simțea.

Cumpără şi colina, şi terenurile care constituiau garanția colinei, şi simți un fel de uşurare că firma Brock nu licitase împotriva lui, dovedind astfel că Tess era o ființă de încredere. Dar chiar şi aşa, se hotărî să fie mult mai prudent în viitor, şi să nu o mai pună altă dată într-o astfel de situație. Era primejdios să fii prea sincer asupra unor subiecte, îi trecu lui prin minte, primejdios şi pentru ea şi pentru el. De exemplu, faptul că numai gîndul la ea, cea mai mică atingere a ființei ei îl înnebuneau aproape de dorință. Ca şi faptul că nu putea discuta cu ea chestiunile astea, nici cu taică-său, ci numai cu Gorth, care-l înțelegea: „Da, Culum, flăcăule. Io te pricep bine de tot. Trebe să fie mare chin, mare de tot. Abia eşti în stare să vezi pe unde mergi. Mda... şi-i tare greu să nu-ți pierzi busola. Da' nu-ți face griji, flăcăule. Noi sîntem pretenari şi io te-nțeleg. Ş-ar trebui să nu avem nimic de ascuns unul de altul noi doi. Şi-i tare cu primejdie să stai aşa ca un călugăr. Mda. Ba mai rău, fincă din asta ți se poate trage mari primejdii mai încolo, ba chiar şi mai rău, am auzit io că din asta ajungi să ai şi odrasle şubrede, nevolnice. Şi tulbureala din mădularul tău e un semn al Domnului. Da, bun înțeles, tulbureala asta îl poate bolnăvi pe om pen' toată viața lui, şi ăsta-i adevărul curat şi-adevărat, aşa să-mi ajute Dumnezeu! Da' nu-ți mai fă tu griji... ştiu io un loc în Macao. Nu-ți mai fă griji, bătrîne."

Şi cu toate că lui Culum nu-i venea să creadă toate superstițiile înşirate de Gorth, suferințele pe care le îndura el zi şi noapte îi şubrezisră puterea de a rezista tentației. Voia să simtă o uşurare. Dar chiar şi aşa, se jură el, dacă Brock e de acord să ne căsătorim luna viitoare, atunci nu mă duc la curve! Nu mă duc!

La apusul soarelui Culum şi Struan se duseră la bordul navei *White Witch.* Brock îi aştepta pe dunetă, cu Gorth alături de el. Seara era răcoroasă şi plăcută.

— M-am hotărît asupra căsătoriei voastre, Culum, îi întîmpină Brock. Luna viitoare pare nepotrivit. Mai degrabă anul viitor, ar fi mai bine. Dar peste trei luni Tess împlineşte şaptesprezece ani, şi în ziua aia, pe zece ale lunii, vă puteți căsători.

— Mulțumesc, domnule Brock, îi spuse Culum. Vă mulțumesc.

Brock îi zîmbi lui Struan:

— Dirk, îți convine aşa?

— Tyler, tu ai hotărît, nu eu. Dar cred că între trei luni sau două sau una nu e prea mare diferență de-acum. Eu totuşi zic luna viitoare; e mai bine.

— Culum, luna septembrie îți convine ție? Aşa cum am zis io? Hai, fii sincer, flăcăule.

— Da, desigur. Sper... dar, ştiți... da, domnule Brock. Culum se jură să aibă răbdare să mai îndure şi astea trei luni. Dar în adîncul lui simțea ceva care-i spunea că nu se va putea.

— Atunci o să punem totul la cale cum se cuvine.

— Mda, făcu Struan ca un ecou. Atunci fie trei luni.

Mda, îşi spuse el, trei luni fie atunci. Tyler ai semnat o condamnare la moarte. Poate chiar două.

— Dirk, şi poate că-mi dai şi mie timp pînă mîine? Atunci vorbim de zestre şi de celelalte.

— La amiază?

— Îhî! La 'miază. Ş-acu e bine să ne ducem şi la doamne sub punte. Dirk, rămîi şi tu la cină?

— Mulțumesc, dar mai am nişte lucruri de împlinit acum.

— Cum ar fi de-un par examplu cursele de cai, ei? Trebuia să ți-o spun. Deşteaptă idee să-l aduci pe Blore ăla taman din Anglia. I-un flăcău isteț brici. Ultima cursă la fiecare întrecere e pariul Brock. Vîrîm noi bani de premiu.

— Mda, am auzit. Se cuvine să avem cel mai bun hipodrom din Asia.

Blore anunțase vestea curselor la licitația terenurilor. Longstaff fusese de acord să fie primul preşedinte al Jockey Clubului. Cotizația anuală pentru membri se fixase la zece guinee, şi toți europenii aflați în insulă se înscriseseră imediat. Blore fu asaltat de voluntari pentru a călări bidiviii pe care generalul acceptase să-i pună la dispoziție.

— Dirk, tu ştii să călăreşti?

— Da, dar la curse n-am participat niciodată.

— Şi io aşijderea. Da' poat' c-ar trebui să ne încercăm şi noi puterile, ei? Culum, tu ştii să călăreşti?

— Sigur, da, dar nu sunt prea expert. Gorth îl plesni pe spate.

— La Macao putem face rost de bidivii, Culum şi ne putem încerca oleacă. Poa' că pornim oleacă pe urmele lu alde tac-tu şi taica, ce zici?

Culum zîmbi stînjenit.

— Gorth, am putea şi asta, îi răspunse Struan. Ei, şi acum noapte bună. Tyler, ne vedem mîine la prînz.

— Mda, Dirk, bună noapte.

Struan plecă.

În timpul cinei Culum încercă să mai îndulcească conflictul ce dăinuia între Gorth şi Brock. I se părea ciudat că el ținea la amîndoi, vedea limpede prin amîndoi, înțelegea prea bine de ce Gorth voia să fie tai-pan, şi de ce Brock nu dorea să-i încredințeze controlul asupra firmei, cel puțin deocamdată. Şi i se părea ciudat şi faptul că el se simțea mai iscusit decît Gorth. Dar în privința asta nu era nimic ciudat, se gîndi el. Gorth nu se trezise deodată singur preț de şapte zile cu toate răspunderile pe cap. În ziua în care am să mă căsătoresc cu Tess, am să arunc cele douăzeci de guinee ale lui Brock. De-acum nu mai e bine să le păstrez. Indiferent ce-o să se întîmple, să începem totul curat de la început. Numai trei luni! O Doamne, îți mulțumesc.

După cină, Culum şi Tess se urcară pe punte numai ei doi. Stăteau sub cerul înstelat şi nici nu îndrăzneau să mai respire, ținîndu-se de mîini şi suferind. Culum abia îi atinse buzele într-o primă încercare de a o săruta, iar Tess îşi aminti sărutul brutal al lui Nagrek, fierbințeala pe care o lăsase urma mîinilor lui şi apoi durerea ce i-o pricinuise el, nu chiar durere, ci un fel de chinuitoare plăcere ale cărei amintiri o făceau să simtă din nou fierbinți. Era bucuroasă că în curînd îşi va stinge acest foc ce-o consuma pe dinăuntru. Numai trei luni şi apoi limanul liniştii.

Se întoarseră apoi în cabina cu izuri grele şi, după plecarea lui Culum, se întinse şi rămase aşa multă vreme. Dorința o chinuia şi începu să plîngă. Pentru că ştia că Nagrek se atinsese de ea într-un fel în care numai Culum va avea dreptul s-a facă, şi hotărînd că această taină trebuia ferită chiar şi de el pentru vecie. Dar cum? Ah, dragostea mea, dragostea mea!

— Tată, io îți spun c-a fost o greşală, turuia Gorth, cu voce scăzută în cabina cea mare. O groaznic de mare greşală.

Brock izbi cana mare metalică şi berea se prelinse pe masă şi pe jos.

— Gorth, asta am hotărît io, şi cu asta basta! Îs căsătoriți cum începe septembrie.

— Şi ai greşt şi cîn' n-ai licitat împotriva lor pen' colină. Diavolul ăla ne-a mai furat cu-n pas, Cristoase Dumnezeule.

— Gorth, de ce nu-ți pui şi tu mintea la treabă? şuieră Brock. De făceam una ca asta, tînăru' ştia precis că Tess prostuța îmi spune ce şi cum de fiecare dată. Colina n-are nici un chichirez. Poa' cîndva o să ne spună ceva ce-o să-l dea pe Dirk gata, şi uite asta vreau io să aflu.

Lui Brock îi era silă de sine că se apucase să tragă cu urechea la vorbele lui Tess şi pentru că se folosea de ea, fără ca ea să bănuiască, pentru a-l spiona pe Culum, şi asta doar ca o armă împotriva lui Dirk Struan. Dar acum îl ura pe Gorth mai mult ca niciodată şi avea încredere în el şi mai puțin ca înainte, fiindcă ştia că Gorth are dreptate. Dar mai mult decît orice, Brock dorea s-o ştie pe Tess fericită, şi dorința asta îl făcea să devină periculos. Acum rodul coapselor blestematului de Struan se va uni cu adorata lui Tess.

— Jur dinaintea lui Dumnezeu să-l ucid pe Culum dacă o face să sufere doar cît un fir de păr! spuse el cu o intonație cumplită.

— Atunci, pen' numele lu' Dumnezeu, de ce-i îngădui lu' Culum să se însoare cu ea atît de repede? Acu bineînțeles că o s-o facă să sufere şi o să se folosească de ea în contra noastră.

— Da' ia zi-mi tu mie de ce ți-ai schimbat tu părerea? izbucni Brock. Fincă erai de partea asta cu... chiar mare entuziasm.

— Şi acu îs. Da' nu în trei luni. Cristoase! Cu asta o să se ducă toate de rîpă.

— De ce?

— Bine-nțeles c-o să se ducă toate de rîpă, repetă el. Cîn' io sprijineam ideea, Robb mai era încă-n viață, da? Tai-Panul urma să plece în vară pen' totdeauna şi să-i treacă lui Robb sarcină de Tai-Pan... şi apoi în un an lu' Culum. Asta-i adevăru' adevărat. Şi se mărita cu Culum peste-un an şi totu' era perfect. Da' acu' Tai-Panul nu se mai dă dus. Şi acu' că tu ai fost de acord să se căsătorească în trei luni, Tai-Panul o ia şi pe Tess cu el de la tine şi o să-l stîrnească pe Culum contra noastră şi de-acu' io cred că nici n-o să mai plece de-aici vreodată. Şi în nici un caz atîta vreme cît tu eşti Tai-Pan al firmei Brock şi Fiii!

— Nu importă ce i-o fi spus lu' Culum, el tot n-o să plece din Asia. Sau ce i-o fi spus lu' Robb. Doa' io îl ştiu pe Dirk!

— Şi io te ştiu pe tine!

— Cîn' o să plece el... sau o fi mort, atunci plec şi io.

— Atunci mai bine mort cît mai iute!

— Mai bine ți-ai stăpîni nerăbdarea.

— Tată, am să am răbdare.

Îi stătea pe limbă să-i spună lui taică-său ce răzbunare pusese el la cale împotriva lui Struan la Macao – prin mijlocirea lui Culum. Dar nu suflă o vorbă. Lui taică-său îi păsa mai mult de fericirea lui Tess decît de ambiția de a ajunge Tai-Pan al Nobilei Case. Tatăl său mai avea acea îndîrjită neîndurare ce-l stăpînea pe Struan în aşa măsură încît îi îngăduia să fie Tai-Pan!

— Tată, adu-ți aminte cum te-a păcălit atunci cu tezaurul, apoi cu casa, ba şi cu nunta asta şi cu balul. Tess e punctul tău slab, explodă el. Şi el ştie asta, şi prin ea te-a transformat într-o geamandură de epavă şi acum te duci cu capu-nainte spre nenorocire.

— Ba deloc. Ba deloc! Ştiu io ce fac, spuse Brock străduindu-se să nu ridice glasul, dar cu venele de la tîmple umflate ca nodurile pisicii cu nouă cozi. Şi ascultă la mine ce-ți spun io acum: Să nu cumva să te dai la el de unul singur. O să-ți taie coaiele şi o să ți le vîre pe gît. Io îl ştiu bine pe diavolul ăla!

— Tată, ştiu că-l ştii bine! Gorth acum putea să-l vadă bine pe taică-său cît de mult îmbătrînise şi pentru prima oară înțelese că îl putea zdrobi într-o confruntare față-n față. Aşa că nu-mi mai sta în cale, şi lasă-l pe ăl de-i bărbat să facă ce trebuie să facă, Cristoase Dumnezeule!

Brock țîşni în picioare şi scaunul se răsturnă zdrobindu-se de pămînt. Gorth era şi el în picioare, aşteptîndu-se să-l vadă pe taică-său ducînd mîna la cuțit, ştiind bine că de-acum încolo îşi putea îngădui să aştepte, fiindcă aflase cu cine avea de-a face. Brock înțelese limpede că era ultima lui şansă de a-l domina pe Gorth. Dacă nu scotea cuțitul era pierdut. Dacă-l scotea, trebuia să-l ucidă pe Gorth. Şi ştia că o poate face... dar numai prin viclenie, nu numai prin forță de-acum încolo. Gorth ți-e fiu, fiul cel mare. Nu ți-e duşman, îşi spuse el.

— Nu se cuvine ca tu... ca tu şi io... să ajungem aici! Nici ca cum, Dumnezeule! Şi pen' ultima dată îți spun, dacă te înfrunți cu el, ai să ajungi dinaintea celui Atoatefăcător!

Gorth simți fiorii victoriei.

— Numai de-avem parte de un *joss* bun o să ieşim din mizeria asta, şi cu o lovitură de picior aruncă scaunul la o parte. Acu mă duc la țărm.

Brock rămase singur. Bău cana de bere pînă la fund, apoi goli alta şi alta. Liza deschise uşa, dar el nu o băgă de seamă, şi-l lăsă în tovărăşia băuturii, se băgă în pat şi se rugă pentru fericirea acelei căsătorii. Şi pentru bărbatul ei.

Gorth se duse la țărm. În stabilimentul doamnei Fortheringill.

— Domnule Brock, nu mai vreau să am de-a face cu dumneata, îi spuse ea. Pe ultima fată ai schilodit-o rău de tot.

— Ce-i la dumneata o maimuță din asta, vrăjitoare bătrînă ce eşti? Uite! şi Gorth trînti pe masă douăzeci de guinee de aur. Ia-i ca să-ți ții gura.

Îi puse la dispoziție o tînără din neamul Hakka, şi o pivniță departe, undeva în spatele casei. Gorth o chinui pe fată rău de tot, o biciui cu

brutalitate, şi o lăsă în agonie. A doua zi porni spre Macao cu *White Witch,* la vreo patruzeci de mile sud-vest. La bord se afla întreaga familie Brock în afară de însuşi Brock. Pe dunetă se afla şi Culum, ținîndu-se de mînă cu Tess.

Capitolul treizeci şi doi

Cinci zile mai tîrziu, prima cursă de cai. Şi în acest timp se puse şi fundația noului oraş. Urmînd exemplul Nobilei Case, negustorii înhămară din greu toată mîna de lucru şi priceperea celor din Tai Ping Shan la săpatul fundațiilor şi construcții. Neguțătorii revărsară asupra pămîntului toți banii vistieriei pe care li-i dăduse Longstaff. Cărămidarii din Macao şi producătorii de cherestea din Kwantung, toți cei implicați în construcțiile de case, factorii, pontoane porniră să muncească zi şi noapte pentru a face față zelului nebun al negustorilor ce voiau să ridice alt oraş în locul celui părăsit. Salariile crescură. Culii începură să se găsească din ce în ce mai greu – numai Nobila Casă folosea trei mii de cărămidari, constructori şi meseriaşi de toate felurile –, chiar dacă o dată cu fiecare maree favorabilă soseau alți şi alți lucrători. Dar şi aceştia îşi găseau repede munci bine plătite. Tai Ping Shan se întinse şi mai mult. Tot țărmul în jurul Promontoriului Glessing pulsa de viață.

Ziua curselor de cai cădea în cea de-a paisprezecea zi de cînd Struan şi May-may părăsiseră locuința lor din Happy Valley pentru a se muta pe *Resting Cloud.*

— Fetițo, nu arăți prea bine, îi spuse Struan. Azi mai bine stai şi tu în pat.

— Aşa cred că am să şi fac, îi răspunse ea.

Se zvîrcolise toată noaptea şi începuseră s-o doară capul, gîtul şi spatele.

— Dar nu-i nimic, nu conteşte. Tu arăți groaznic de bine.

— Mulțumesc.

Struan era îmbrăcat în hainele noi, comandate pentru întrecere. Veston verde închis, din cea mai bună lînă, special pentru călărie, pantaloni bufanți de doc alb, strînşi în cizme scurte, jiletcă galben pal din caşmir, cravată verde. May-may se săltă să-şi mai potolească durerea din umeri şi Ah Sam aşează perna mai confortabil.

— E doar un diavol din ăsta de vară, am trimis după doctor. Acum te duci pe țărm?

— Da. Întrecerea începe peste o oră. Fetițo, cred că mai bine îl aduc pe doctorul nostru. El o să...

— Eu trimit după doctor. Un doctor chinez. Şi cu asta basta. Şi nu uita, douăzeci de taeli pe calul cu numărul patru în cea de-a patra cursă. Astrologul zice că acela cîştigă absolut.

— N-am să uit, o bătu ei uşor pe obraz. Acum odihneşte-te.

— Cînd am să cîştig am să mă simt groaznic de bine, heya? Acum du-te.

O aşeză mai bine între perne, se îngriji să i se aducă ceai proaspăt şi un vas de lut cu apă fierbinte pentru spinarea ei. Apoi se duse la țărm.

Hipodromul fusese amenajat la vest de Promontoriul Glessing, ce era acum plin de lume. O parte din țărm unde era şi stîlpul ce indica locul de pornire şi sosire, fusese închis de cordoane, creîndu-se spațiu pentru europeni, ca să nu fie înghesuiți de mulțimea de chinezi curioşi ce mişunau pretutindeni. Ici şi colo fuseseră ridicate chiar şi corturi. Fuseseră ridicate şi un padoc, şi ghişeuri pentru pariuri. Pista ovală de alergări fusese marcată cu steaguri ridicate de catarge de bambus.

Se pariase din greu şi Henry Hardy Hibbs avea cel mai gros registru de pariuri.

— Oameni buni, încercați-vă norocul, striga el cu vocea lui sonoră, lovind cu pumnul în tabla pe care trăsese cu cretă cota pariurilor. Maiorul Trent, pe armăsarul cel negru, Satan, e favoritul primei curse. Sume rotunde! Trei la unu împotriva favoritului!

— Să putrezeşti în iad, Hibbs, îi aruncă Glessing acru, asudînd din greu sub soarele dogoritor. Trei la unu împotriva favoritului şi tot tu ai să cîştigi. Pariază şase la unu şi eu aleg iapa cea şargă. O guinee!

Hibbs aruncă o ochire spre tablă, şi şopti răguşit:

— Numai pen' 'mneata, dom' le căpitan, cinci la unu. O guinee zici. Pe Mary Jane.

Glessing se întoarse. Era furios că nu era în Macao şi că scrisoarea promisă de Culum nu ajunsese la el. Dumnezeule din ceruri, se gîndi el scos din minți de îngrijorare, ar fi trebuit ca pînă acum să-mi fi spus şi el ceva. De ce naiba întîrzie atît de mult? Ce naiba face nenorocitul ăla de Horatio? Iar o chinuie?

Se îndreptă gînditor spre padoc şi-i văzu pe Struan şi Sergheiev mergînd împreună, vru să pornească spre ei, dar îl zări pe Longstaff apropiindu-se şi nu se mai opri.

— Înălțimea voastră, dumneavoastră pe care ați pariat? întrebă Longstaff încîntat.

— Juganul, îi răspunse Sergheiev, sprijinindu-se în baston.

Emoția generală şi mirosul iute de cai îl înviorară, îl făcură să nu mai simtă chiar aşa de puternic durerile ce nu-l mai lăsau. Ar fi vrut să încalece şi el, dar îşi binecuvîntă norocul de a fi supraviețuit rănii. Şi-l binecuvîntă pe Struan. Ştia că fără intervenția lui Struan ar fi fost mort.

— Ei, înălțimea voastră, exclamă Shevaun, apropiindu-se la brațul lui Jeff Cooper, îmbrăcată în verde strălucitor, şi apărîndu-se de soare sub o umbreluță oranj. Îmi spuneți şi mie un pont? Le făcu onoarea unui zîmbet tuturor, mai ales lui Struan.

— Juganul e cel mai bun cal, dar nu ştiu cine-i cel mai bun călăreț, Shevaun, îi răspunse Sergheiev.

Shevaun cîntări din ochi şi ea murgul cel mare, cu pielea lucioasă şi ochi mari.

— Bietul animal! Dacă aş fi eu cal şi mi-ar fi făcut cineva ce i-au făcut lui, jur că n-aş mai mişca nici măcar un picior. Pentru nimeni. E o barbarie.

Rîseră cu toții şi Shevaun împreună cu ei.

— Tai-Pan, pariezi pe calul acela jugănit?

— Nu ştiu, răspunse el preocupat de starea lui May-may. Aş merge, nu ştiu de ce, pe iapa cea tînără. Dar am să-mi aleg calul cînd o să fie toți la poarta de pornire.

Ea îl cercetă o clipă, întrebîndu-se dacă vorbea în parabole.

— Hai să ne uităm mai de aproape la iapă, îi spuse Jeff, silindu-se să rîdă.

— De ce nu te duci, Jeff, dragule? Eu stau aici şi te aştept.

— Vin şi eu, spuse Longstaff, fără să bage de seamă enervarea bruscă a lui Cooper.

Cooper şovăi, apoi se îndepărtară amîndoi. Cînd trecu pe lîngă grupul format din Shevaun, Struan şi Sergheiev, Brock îşi ridică pălăria, dar nu se opri. Era încîntat că Struan se hotărîse să nu participe ca jockeu la cursă, fiindcă lui nu-i prea plăcea să călărească, iar cînd îl provocase pe Struan o făcuse fără tragere de inimă. Dumnezeu să-l bată, îi trecu lui prin minte.

— Înălțimea voastră, cum mai merge cu rana? se interesă Shevaun.

— Bine. Sînt aproape din nou om întreg. Mulțumită Tai-Panului.

— N-am nici un merit, îi răspunse Struan, stînjenit de laudele lui Sergheiev.

Îl văzu pe Blore umblînd prin padoc, antrenat într-o discuție particulară cu Skinner. Mă întreb dacă am făcut bine pariind pe flăcăul ăsta, se întrebă el.

— Sir, modestia vă vine bine, îi spuse Shevaun, şi-i făcu scurt o reverenţă plină de graţie. Nu se spune oare *noblesse oblige?*

Struan băgă de seamă admiraţia nedisimulată a lui Sergheiev faţă de fată.

— Înălţimea voastră, aveţi o navă frumoasă, spuse Struan.

Nava rusească avea patru catarge, cinci sute de tone deplasament, numeroase tunuri.

— Voi fi onorat să acceptaţi invitaţia de a o vizita să v-o prezinte căpitanul meu, îi spuse Sergheiev. Atunci poate vom putea discuta şi alte amănunte. Cînd sînteţi dispus!

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere.

Struan ar mai fi continuat discuţia, dar Blore se repezi spre ei plin de praf şi sfîrşit de oboseală.

— Tai-Pan, sîntem aproape gata să începem... Domnişoară Tillman, arătaţi... trăsnet,... bună ziua, Înălţimea voastră, spuse el dintr-o suflare. Toată lumea a pariat pe numărul patru din a patra cursă, da, da, am hotărît să încalec chiar eu calul,... Tai-Pan, am încercat armăsarul aseară. A muşcat zăbala, aşa că-l putem folosi la următoarea întrecere... Înălţimea voastră, lăsaţi-mă pe mine să vă conduc la locul dumneavoastră, fiindcă daţi semnalul de plecare în prima cursă.

— Chiar eu?

— Excelenţa sa nu v-a spus nimic? Fir-ar... vreau să spun, vreţi să ne faceţi onoarea de a începe? Niciodată nu muncise Blore din greu ca acum şi niciodată nu fusese mai sleit de puteri. Vreţi să mă urmaţi, vă rog? Şi-l conduse pe Sergheiev prin mulţime.

— Bun băiat Blore ăsta, spuse Shevaun, bucuroasă că rămîne singură cu Struan în cele din urmă. De unde l-ai găsit?

— El m-a găsit pe mine, îi răspunse Struan. Şi mă bucur că a izbutit să mă găsească.

Atenţia îi fu atrasă de o ceartă izbucnită lîngă unul din corturi. Un grup de soldaţi din cordonul de pază tocmai îl împingeau, să-l dea afară, pe un chinez. Pălăria culiului căzu şi, o dată cu ea, şi coada aceea lungă de chinez. Individul nu era altul decît Aristotle Quance.

— Iartă-mă o secundă, spuse Struan, şi se grăbi într-acolo, ieşi dinaintea mărunţelului, îl acoperi cu masivitatea staturii sale. Flăcăi, e în regulă, e un prieten de-al meu, le spuse el soldaţilor.

Aceştia ridicară din umeri şi se îndepărtară.

— Tai-Pan, mii de ghiulele şi fulgere, izbucni Quance recăpătîndu-şi glasul şi punîndu-şi veşmintele jegoase în ordine. M-ai salvat cît ai clipi de la ananghie. Fii binecuvîntat!

Struan tufli din nou pălăria aceea de culi pe căpățîna lui Quance şi-l trase după el în spatele unei margini de cort.

— Ce naiba ți-ai găsit să faci aici? îi şopti el.

— Dumnezeule Cristoase, trebuia să văd şi eu cursele, îi spuse Quance, aşezîndu-şi pălăria în aşa fel încît coada de păr să-i cadă pe spinare. Şi voiam să mai vorbesc cu tine.

— Nu-i acum momentul. Maureen e în mulțimea asta pe undeva.

Quance se albi la față:

— Dumnezeu mă aibă în paza lui!

— Mda, dar habar n-am de ce-ar face-o Dumnezeu şi pe asta. Şi acum şterge-o de aici cît mai eşti în siguranță. Am auzit că şi-a cumpărat bilete pentru drumul de întoarcere în țară săptămîna viitoare. Dacă ar bănui numai... ei bine, n-ai decît să răspunzi numai tu cu propriul tău cap!

— Tai-Pan, numai prima cursă, ei? se milogi Quance de el. Te rog. Şi am să-ți dau nişte vesti.

— Care?

Spre consternarea lui Struan, Quance îi spuse ce-i făcuse Gorth prostituatei.

— Cumplit! Biata fată e acum pe moarte. Tai-Pan, Gorth e nebun. Nebun de legat.

— Dacă fata moare, trimite-mi vorbă. După aia... după aia am să văd eu ce-mi rămîne de făcut. Aristotle, mulțumesc. Şi mai bine ai şterge-o acum cît mai poți.

— Doar prima cursă? Te rog, pentru numele lui Dumnezeu. Nici nu ştii ce înseamnă una ca asta pentru un biet bătrîn ca mine.

Struan se uită cu grijă în jur. Shevaun se prefăcea că nu-i bagă în seamă. Atunci îl observă pe Glessing care trecea prin apropiere.

— Căpitane!

Cînd îl recunoscu pe Quance ridică ochii spre cer.

— Pe Zeus! Am crezut că erai de mult în mijlocul oceanului!

— Fă-mi un serviciu, îi spuse Struan iute. Doamna Quance e mai încolo, dincolo de poarta de plecare. Vrei să ai grijă ca Aristotle să nu dea de necazuri şi nici peste ea? E mai bine să-l iei şi să vă duceți colo! şi îi arătă locul unde mişunau chinezii. Lasă-l să urmărească prima cursă şi apoi ia-l şi du-l acasă.

— Bineînțeles. Dumnezeule Cristoase, Aristotle, mă bucur că te văd, îi spuse Glessing, apoi se întoarse spre Struan. Culum ți-a spus ceva? Sînt foarte îngrijorat din pricina domnişoarei Sinclair.

— Nu, dar i-am spus lui Culum să se ducă s-o vadă de îndată ce soseşte. S-ar putea să primim veşti în orice clipă. Sînt sigur că se simte bine acum.

— Sper şi eu. Mda, şi acum spuneți-mi unde să-l duc pe Aristotle după cursă?

— Doamna Fortheringill.

— Pe Zeus! Aristotle, şi cum e pe-acolo? îl întrebă Glessing, curiozitatea făcîndu-l să-şi calce pe inimă.

— Groaznic, fiul meu, ceva de spaima morții! Aristotle îl apucă de braț şi, cu voce răguşită, îi spuse: Nu poți să închizi ochii o clipă, iar mîncarea e groaznică. Dimineața, la prînz, după-amiaza, de cină şi în loc de ceai nu ți se dă decît fiertură. Tai-Pan, poți să-mi împrumuți şi mie nişte guinee?

Struan mîrîi şi se îndepărtă.

— Ce-i aia fiertură, Aristotle?

— E... ăăă... un fel de supă de ovăz.

Struan se apropie de Shevaun.

— Tai-Pan, vreun prieten de-al tău?

— Shevaun, nu e politic să-i bagi în seamă pe unii prieteni.

Ea îl lovi uşor peste braț cu evantaiul.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti mie de politică, Dirk. Mi-a fost dor de tine, adăugă ea blînd.

— Mda, făcu el, înțelegînd că ar fi fost şi uşor şi înțelept să se căsătorească cu Shevaun; dar imposibil, din pricina lui May-may. De ce vrei tu să fii pictată nud? o întrebă el brusc, şi din fulgerarea ce-i trecu prin priviri ştiu că bănuiala lui fusese întemeiată.

— Aristotle ți-a spus? Vocea ei era lipsită de expresie.

— Dumnezeule mare, nu. N-ar face niciodată una ca asta. Dar acum vreo cîteva luni tipul ne-a cam luat peste picior. Se lăuda că are o comandă importantă. Pentru un nud. De ce?

Fata roşi, îşi făcu vînt cu evantaiul şi apoi rîse.

— Şi Goya a pictat-o pe ducesa de Alba. De două ori, cred eu. Şi o omagiază toată lumea.

Struan se înveseli şi în colțul ochilor i se iviră mici crețuri.

— Shevaun, eşti un diavol. Chiar l-ai lăsat să... vadă tot subiectul?

— O, din punctul lui de vedere a fost un fel de... licență poetică. Am discutat doar ideea a două portrete. Nu agreezi ideea?

— Aş zice că unchiul tău şi... tatăl tău, dacă ar auzi de o idee atît de năstruşnică, ar sări în sus pînă-n nori, sau dacă cumva portretele ar nimeri în mîinile cui nu trebuie.

— Tai-Pan, le-ai cumpăra?

— Ca să le ascund?

— Ca să te bucuri de ele.

— Shevaun, eşti o fată foarte ciudată.

— Poate pentru că mi-e silă de ipocrizie, şi-l privi cercetătoare. Ca şi ție.

— Da, dar tu eşti o fată într-o lume stăpînită de bărbați, şi unele lucruri n-ar trebui să le faci.

— Există o mulțime de „anumite lucruri" pe care aş vrea să le fac! Izbucniră urale şi începu parada cailor. Shevaun se hotărî definitiv. Cred că am să părăsesc Asia. În două luni.

— Sună ca o amenințare.

— Nu, Tai-Pan. M-am îndrăgostit, asta-i... dar mi-e dragă şi viața. Şi sînt de aceeaşi părere cu tine: momentul cel mai nimerit ca să-ți alegi calul cîştigător e atunci cînd sînt la poarta de pornire. Se jucă nervos cu evantaiul, rugîndu-se ca miza să justifice riscul. Tu pe care îl alegi?

Struan nici nu se uită spre cai.

— Mînza, Shevaun, spuse el calm.

— Cum o cheamă? întrebă ea.

— May-may, îi răspunse el, cu o lumină blîndă în priviri.

Evantaiul şovăi o clipă, apoi începu să se agite ca mai înainte.

— Cursa nu-i niciodată pierdută decît atunci cînd cîştigătorul e acceptat de juriu şi i se pune ghirlanda după gît.

Fata zîmbi şi se îndepărtă cu capul sus, mai frumoasă ca oricînd. Mînza pierdu cursa. Doar la un fir de păr. Dar o pierdu totuşi.

— Aşa de repede te-ai întors, Tai-Pan? îl întîmpină May-may slăbită.

— Da, cursa asta m-a cam obosit, şi eram îngrijorat din pricina ta.

— Am cîştigat?

El clătină din cap. Ea oftă şi zîmbi.

— Ei bine, nu conteşte.

Albul ochilor ei era roşu, fața cenuşie.

— A fost doctorul? o întrebă Struan.

— Încă nu.

May-may se făcu covrig pe-o parte, dar poziția asta nu-i uşură prea mult durerile. Dădu perna la o parte, dar nici asta nu o ajută prea mult, aşa că o aşeză din nou la loc.

— Sărmana ta bătrînă mamă e... bătrînă, asta-i, spuse ea cu un zîmbet disperat.

— Ce te doare, unde?

— Nicăieri anume, peste tot. Dar dacă trag un somn bun, mă vindec de toate, nu conteşte.

Îi masă gîtul şi spatele şi îşi interzise să se gîndească la ceea ce nu trebuia să se gîndească. Porunci să i se aducă ceai proaspăt, mîncare uşoară şi încercă s-o convingă să mănînce cît de cît, dar nu avea nici o poftă. La apusul soarelui intră Ah Sam şi-i spuse iute ceva.

— Doctorul vine. Şi Gordon Chen, îi spuse May-may lui Struan.

— Bun! făcu Struan, se ridică şi se întinse.

Ah Sam se duse pînă la o lădiță cu bijuterii şi scoase la iveală o statuetă de fildeş ce reprezenta o femeie goală aşezată pe-o parte. Spre uimirea lui Struan, May-may arătă spre diverse părți ale statuetei şi-i vorbi pe îndelete lui Ah Sam. Aceasta dădu din cap că a înțeles şi ieşi. Struan se luă după ea uimit.

Doctorul era un bătrînel cu o coadă lungă şi bine unsă cu ulei, cu o robă neagră şi uzată, nişte ochi limpezi şi cîteva fire de păr cărunte ce-i apăruseră dintr-un neg pe față, degete lungi şi subțiri, dosul mîinilor slabe pline de vine vineții.

— Tai-Pan, îmi pare atît de rău, începu Gordon şi se înclină dinaintea lui o dată cu doctorul. Dumnealui e Kee Fa Tan, cel mai bun doctor din Tai Ping Shan. Am venit cît de repede s-a putut.

— Mulțumesc. Atunci s-o luăm pe aici...

Struan se opri brusc. Ah Sam se dusese la doctor, se înclinase adînc dinaintea lui şi-i arătă statueta, indicînd anumite părți ale ei, aşa cum făcuse May-may. Şi acum răspundea iute la întrebările doctorului.

— Ce naiba fac acum?

— Pune diagnosticul, îi spuse Gordon Chen, ascultînd atent ce vorbeau Ah Sam şi doctorul.

— Pe statuetă?

— Da. N-ar fi cuviincios să o consulte pe doamnă dacă nu e absolut necesar, Tai-Pan. Ah Sam îi arată unde au apărut durerile. Te rog, ai răbdare, sînt sigur că nu e ceva grav.

Doctorul rămase tăcut cu ochii la statuetă. În cele din urmă ridica privirile spre Gordon şi-i spuse încet ceva.

— Spune că nu e uşor de pus diagnosticul în cazul ăsta. Cu îngăduința dumneavoastră, ar vrea s-o examineze pe doamna.

Arzînd de nerăbdare, Struan îi conduse în dormitor. May-may lăsase draperiile care înconjurau patul şi nu se mai vedea decît ca o umbră discretă în spatele lor. Doctorul se duse la patul lui May-may şi din nou rămase tăcut. După cîteva minute vorbi încet. Ascultătoare, May-may scoase mîna stîngă printre draperii. Doctorul îi luă mîna şi o

cercetă foarte atent. Apoi puse degetele pe arteră să ia pulsul şi închise ochii. Începu s-o lovească uşor pe mînă cu degetele. Minutele treceau. Degetele loveau uşor mai departe, ca şi cum ar fi căutat ceva aproape imposibil de găsit.

— Acum ce-i mai face? întrebă Struan nerăbdător.

— Îi ascultă pulsul, sir, îi şopti Gordon. Trebuie să păstrăm foarte multă linişte. La fiecare încheietură a mîinii sînt nouă feluri de puls. Trei la suprafață, trei mai înăuntru şi trei adînc de tot. Acestea îi spun doctorului care-i cauza bolii. Tai-Pan, te rog fii liniştit. E tare greu să asculți cu degetele.

Degetele continuau să lovească uşor pielea. Altceva nu se mai auzea în întreaga cabină. Ah Sam şi Gordon urmăreau vrăjiți. Struan se foia neliniştit, dar nu făcea nici un zgomot. Doctorul părea să fi căzut într-o transă mistică. Apoi deodată, de parcă ar fi dat de o pradă care se ascunsese pînă atunci, degetele încetară să mai lovească şi apăsară puternic. Preț de un minut rămase încremenit ca o statuie. Apoi aşează mîna lui May-may pe cuvertură şi luă încheietura dreptei şi repetă acelaşi ritual. Iar după alte lungi minute, degetele îşi încetară bătăile deodată. Doctorul deschise ochii, oftă şi lăsă şi mîna asta pe cuvertură. Le făcu semn lui Gordon Chen şi lui Struan. Gordon închise uşa în urma lor. Apoi doctorul rîse stăpînit şi începu să vorbească iute şi liniştit. Gordon Chen făcu ochii mari.

— Ce-i? spuse Struan tăios.

— Tai-Pan, n-am ştiut că mama are un prunc în ea.

Gordon se întoarse din nou spre doctor, puse o întrebare, doctorul îi răspunse pe îndelete. Apoi se lăsă linişte.

— Ei, ce naiba spune?

Gordon îl privi şi încercă să pară liniştit, dar fără nici un succes.

— Spune că mama e foarte bolnavă, Tai-Pan. O otravă a intrat în sîngele ei prin mădularele de jos. Otrava asta s-a oprit la ficat, şi ficatul ei e acum... – căută cuvîntul – dereglat. În curînd o să apară şi febra, febră rea de tot. Tare rea. Apoi o să vină trei, patru zile liniştite şi iar febră. Şi iar.

— Malarie? Frigurile din Happy Valley

Gordon se întoarse şi-l întrebă pe doctor.

— Zice că da.

— Toată lumea ştie că de vină-s miasmele nopții, nu otrăvuri care să pătrundă prin piele, Cristoase! se repezi Struan la el. De săptămîni de zile e plecată de acolo!

Gordon ridică din umeri.

— Tai-Pan, nu-ți spun decît ce spune el. Eu nu-s doctor. Dar aş avea mare încredere în doctorul ăsta... cred că ar trebui să ai încredere în el.

— Şi care-i leacul?

Gordon îl întrebă pe doctor

— Tai-Pan, uite ce spune: Am tratat cîțiva din cei care au suferit de frigurile din Happy Valley. Cei care şi-au revenit au fost toți bărbați puternici, care au luat un anumit leac înainte de cea de-a treia criză de friguri. Dar pacienta, e femeie şi deşi are numai douăzeci şi unu de ani şi e puternică, cu un spirit aprins, toată vlaga ei se duce în pruncul care-i de şase luni în pîntecele ei. Gordon se opri stînjenit. Se teme pentru viața doamnei şi a copilului.

— Spune-i să aducă leacul şi s-o trateze acum. Nu după alte crize.

— Sir, aici e necazul. Nu poate. Nu mai are nici un pic din leacul acela.

— Cristoase, atunci spune-i să se ducă şi să facă rost.

— Tai-Pan, nu se mai găseşte deloc în Hong Kong, e convins de asta.

Struan se întunecă la față.

— Trebuie să mai fie. Spune-i să facă rost... indiferent cît ar costa.

— Tai-Pan, doar a...

— Cristoase! Spune-i!

Urmă din nou un schimb de replici.

— Zice că în Hong Kong nu se mai găseşte deloc. Nu se găseşte nici în Macao şi nici la Canton. Leacul acesta e făcut din scoarța unui copac ce se găseşte foarte rar şi creşte pe undeva în Mările Sudului, sau pe tărîmurile de dincolo de ocean. Puținul leac pe care-l avea i-a rămas de la tatăl lui, care era tot doctor, şi care l-a dobîndit şi el de la tatăl lui. Gordon adăugă disperat: E convins că nu se mai găseşte nicăieri.

— Douăzeci de mii de taeli de argint dacă o vindecă.

Gordon făcu ochii mari. Rămase o clipă pe gînduri şi apoi îi vorbi agitat doctorului. Amîndoi făcură o plecăciune şi ieşiră în grabă. Struan îşi scoase batista. Îşi şterse sudoarea de pe față şi se întoarse în dormitor.

— Heya, Tai-Pan, îi spuse May-may cu o voce şi mai pierită. Ei, care-i *joss*-ul meu de-acum?

— S-au dus să aducă un leac anume care are să te vindece. Nu trebuie să-ți mai faci nici un fel de griji.

O aşează cum se pricepu el mai bine între aşternuturi, cu mintea chinuită de îngrijorare. Apoi dădu o fugă pînă la nava amiral ca să-l întrebe pe principalul medic maritim despre scoarța aceea de copac.

— Dragul meu domn Struan, e vorba doar de un vechi leac băbesc. Există o poveste despre contesa Cinchon, soția viceregelui spaniol din Peru, care ar fi adus în Europa o scoarță de copac din America de Sud, în secolul al şaptesprezecelea. Era cunoscută sub denumirea de scoarța iezuiților, şi uneori de scoarță de cinchona. Se zicea că dacă era măcinată şi luată cu apă putea vindeca frigurile. S-a încercat în India şi n-a dat rezultate deloc. N-are nici o valoare. Afurisiții de papistaşi ar fi în stare să zică orice, numai să mai dobîndească nişte convertiți.

— De unde naiba să fac eu rost de nişte scoarță din asta?

— Dragul meu domn, chiar nu ştiu deloc. Din Peru bănuiesc. Dar de ce sînteți atît de alarmat? Queen's Town a fost abandonat. Şi dacă nu respiri miasmele nopții de acolo nu e nici un pericol.

— Un prieten s-a îmbolnăvit de malarie.

— Ah, atunci recomand o severă curățire a intestinelor cu calomel. Cît mai repede posibil. Eu nu pot să promit nimic. Dar să-i luăm imediat sînge cu lipitori.

Struan încercă apoi la principalul medic al armatei, şi apoi pe rînd şi la rînd ceilalți doctori mai mici în grad atît din cadrul militarilor cît şi civili. Şi toți i-au spus acelaşi lucru. Apoi Struan îşi aminti că Wilf Tillman mai era încă în viață. Se grăbi să ajungă la nava depozit a firmei Cooper şi Tillman.

Şi în vreme ce Struan întreba din doctor în doctor, Gordon Chen se grăbi să ajungă la Tai Ping Shan, unde-i convocă pe cei zece conducători ai Triadei subalterni ai lui. Apoi aceştia se duseră la rîndul lor la cartierele lor generale şi-i convocară pe cei zece conducători din subordinea lor. Şi vestea se răspîndi cu o viteză de necrezut: vestea că trebuia să se găsească scoarța unui anumit copac. Prin sampane, prin jonci, se lăți vestea pînă în portul Wowloon şi curînd se întinse prin cătune şi sate, prin orăşele şi mari aşezări. În susul coastei, în josul coastei, în interiorul continentului. Curînd toți chinezii din Hong Kong, ce aparțineau Triadei sau nu, ştiau că avea mare căutare o anumită coajă de copac rar. Nu ştiau cine are nevoie de ea, şi nici pentru ce, ci numai că se oferea o mare recompensă pentru asta. Şi vestea asta ajunse şi la agenții ce erau împotriva Triadei, agenți ai mandarinilor. Şi ei începură să caute scoarța aceea, şi nu numai din dorința de a obține răsplata: ştiau acum că o bucățică din coaja aceea de copac îi putea da de gol pe conducătorii Triadei.

— Iartă-mă, Wilf, că am venit neinvitat. Am... Struan se opri, alarmat de înfățişarea lui Tillman.

Tillman era rezemat de o pernă pătată de sudoare, cu o față de mort, aducînd la culoare cu o cîrpă veche şi nespălată, cu albul ochilor de un galben murdar.

— Intră, îngăimă el cu o voce abia auzită.

Şi Struan băgă de seamă că Tillman, care avusese nişte dinți sănătoşi, puternici şi albi, era acum ştirb de tot.

— Ce-ai pățit, de ce ți-au căzut dinții?

— Calomelul. Pe unii îi dărîmă în chipul ăsta...

Vocea-i fonfăită abia se înțelegea. În ochi îi apăru o lucire ciudată.

— Te aşteptam. Răspunsul meu e nu!

— Cum?

— Nu. Pur şi simplu nu! Glasul îi răsună mai puternic. Eu sînt tutorele ei şi n-o să se mărite niciodată cu tine.

— N-am venit să-ți cer mîna fetei. Am venit doar să văd cum te mai simți şi cum ai suportat malaria.

— Nu te cred! şi Tillman ridică glasul cuprins de isterie. Speri tu că am să mor, dar degeaba!

— E ridicol! De ce să-ți doresc moartea?

Sleit de puteri, Tillman izbuti să ridice clopoțelul ce zăcea pe aşternut şi sună din el. Uşa se deschise şi intră un negru uriaş, sclavul personal al lui Tillman, în picioarele goale.

— Jebidiah, roagă-l pe conaşul Cooper şi pe domnişoara să vină imediat aici.

Jebidiah dădu din cap şi ieşi.

— Wilf, tot te mai ocupi cu negoțul de oameni?

— Jebidiah e mulțumit aşa cum e, blestemat să fii tu! Tu ai căile tale, noi ale noastre, bătu-te-ar Dumnezeu de porc!

— Pe tine să te bată şi apucăturile voastre, negustor afurisit de oameni ce eşti!

În amintirea lui Struan apăru deodată cea de-a doua navă pe care fusese îmbarcat, şi chiar şi acum din cînd în cînd, mai avea coşmaruri şi visa că e tot la bordul ei. Cu banii cîştigați din indemnizațiile primite după Trafalgar, reuşise să se răscumpere din armată, şi se angajase ca băiat de cabină pe o navă comercială engleză care făcea Atlanticul. Abia cînd ajunseseră departe în larg descoperise el că era vorba de o navă care se ocupa cu traficul ilicit de sclavi, şi se îndrepta spre Dakar pentru a lua sclavi; urmînd apoi a naviga prin Atlanticul de Sud, latitudinea cailor pînă la Savannah purtînd în cală bărbați, femei şi

copii claie peste grămadă ca nişte viermi. Strigătele şi gemetele muribunzilor îi împuiau urechile, duhoarea de acolo îl înăbuşea, şi asta săptămîni în şir. Era doar un puşti de opt ani, neajutorat. La Savannah a fugit de pe navă. A fost singura navă de pe care a fugit vreodată in toată viața lui.

— Eşti mai rău decît negustorii ceilalți de sclavi, îi spuse el cu voce răguşită, îi cumperi ca un negustor de carne vie, îi scoți la mezat şi aduni profiturile. Am văzut şi eu cum arată o piață de sclavi.

— Îi tratăm bine! strigă pițigăiat Tillman. Sînt doar nişte amărîți de sălbatici, iar noi le înlesnim o viață mai bună. Aşa facem! Fața i se schimonosi, se lăsă pe spate şi se chinui să-şi adune puterile, cu atît mai disperat cînd vedea vitalitatea şi sănătatea lui Struan. În vreme ce el trăgea să moară. Dar n-ai să profiți şi tu de moartea mea, Dumnezeu să te pedepsească pentru veşnicie.

Struan se întoarse spre uşă.

— Mai bine stai şi tu. Ceea ce am eu de spus te priveşte şi pe tine.

— Nimic din ce-ai putea să spui nu mă priveşte!

— Îmi spui tu mie că-s negustor de negri? Dar tu cum ți-ai cumpărat amanta aia a ta, ipocrit blestemat ce eşti.

Uşa se deschise brusc şi Cooper dădu buzna înăuntru.

— Ah, hello, Tai-Pan. N-am ştiut că eşti la bord.

— Hello, Jeff, spuse Struan, abia putîndu-şi stăpîni enervarea.

Cooper se uită la Tillman.

— Wilf, ce s-a întîmplat?

— Am vrut să vă văd pe tine şi pe nepoată-mea.

Shevaun intră în încăpere şi se opri brusc, surprinsă.

— Hello, Tai-Pan. Unchiule, te simți bine?

— Nu, copile. Mă simt foarte rău.

— Wilf, ce s-a întîmplat? întrebă din nou Cooper.

Tillman tuşi sfîrşit.

— Tai-Panul a venit să ne viziteze. Am socotit că a venit vremea să rezolvăm o problemă importantă. Mîine o să am alt atac de friguri şi cred că... da, privirile lui fără vlagă se întoarseră spre Shevaun – sînt onorat să-ți comunic că Jeff ți-a cerut în mod oficial mîna şi eu am acceptat cererea lui bucuros.

Shevaun se albi la față.

— Deocamdată nu vreau să mă mărit.

— Am cîntărit totul cu mare grijă...

— Nu mă mărit!

Cu mare efort, Tillman se ridică într-un cot.

— Ei, doar o să mă asculți o dată! țipă el, mînia dîndu-i parcă puteri. Sînt tutorele tău legal. De luni de zile corespondez cu tatăl tău. Tatăl tău a fost în mod oficial de acord cu această căsătorie dacă şi eu sînt de acord în mod oficial că aceasta e în folosul tău. Iar eu am hotărît că e în folosul tău! Aşa că...

— Dar eu n-am hotărît acelaşi lucru, unchiule. Sîntem în secolul nouăsprezece, nu în Evul Mediu. Deocamdată nu doresc să mă căsătoresc.

— Dorințele tale nu mă privesc, şi ai dreptate: sîntem în secolul al nouăsprezecelea. Eşti logodită de-acum! Şi te vei mărita! Speranțele tatălui tău şi ale mele au fost că în timpul vizitei tale aici în Asia, Jeff ne va face onoarea să te ceară. Şi te-a cerut! Tillman se lăsă pe spate sfîrşit. E cea mai bună căsătorie. Şi cu asta am terminat!

Cooper se apropie de Shevaun.

— Shevaun, dragă. Doar cunoşti sentimentele mele. Dar n-am ştiut că Wilf a... am sperat că, ei...

Fata se trase înapoi şi atunci dădu cu ochii iar de Struan.

— Tai-Pan! Spune-i unchiului meu şi tu! Spune-i că nu poate face una ca asta... nu mă poate logodi aşa, spune-i că nu poate!

— Shevaun, cîți ani ai? o întrebă Struan.

— Douăzeci.

— Dacă tatăl tău e de acord şi unchiul tău la fel, atunci n-ai de ales! Se uită la Tillman. Presupun că ai acordul acesta în scris, da?

Tillman făcu semn spre birou.

— Scrisoarea e acolo. Deşi pe tine nu te priveşte, la naiba!

— Shevaun, aşa-i legea. Eşti minoră şi trebuie să te supui voinței tatălui tău. Struan se întoarse mîhnit spre uşă să plece, dar Shevaun îl opri.

— Dar ştii tu de ce mă vînd ei în felul ăsta? izbucni ea.

— Fato, ține-ți gura! țipă Tillman. De cînd ai venit aici numai necazuri ai adus cu tine, dar a venit timpul să înveți şi tu bunele purtări şi respectul pentru cei mai în vîrstă decît tine şi mai înțelepți ca tine.

— Sînt vîndută pentru nişte acțiuni! spuse ea cu amărăciune. Acțiuni ale firmei Cooper-Tillman.

— Nu-i adevărat! îngăimă Tillman cu o față cadaverică.

— Shevaun, eşti surmenată, începu Cooper disperat. Poate din cauză că totul s-a întîmplat aşa pe neaşteptate...

Struan dădu să treacă de ea, dar Shevaun se agață de el.

— Tai-Pan, aşteaptă puțin. A fost o înțelegere între ei. Eu ştiu cum îi merge mintea unui politician. Politica e o afacere costisitoare!

— Ține-ți gura! țipă Tillman, apoi gemu de durere şi se prăbuşi pe pernă.

— Fără veniturile de aici, se grăbi ea să adauge, tata nu şi-ar mai putea îngădui să fie senator. Unchiul e fratele cel mai mare, şi dacă unchiul moare, atunci Cooper poate să cumpere toate acțiunile la valoarea lor nominală şi atunci...

— Shevaun, o întrerupse Cooper tăios. Asta n-are nici o legătură cu dragostea mea pentru tine. Ce-ți închipui că sînt?

— Jeff, fii cinstit. E adevărat ce-am spus, da? În legătură cu valoarea nominală?

— Da, răspunse, Cooper după o pauză stînjenită. Pot să cumpăr acțiunile Tillman în aceste condiții. Dar n-am făcut o înțelegere în ce te priveşte. Doar nu cumpăr sclavi. Te iubesc. Vreau să fii soția mea.

— Şi dacă nu voi fi soția ta, atunci n-ai să răscumperi acțiunile unchiului?

— Nu ştiu. Am să hotărăsc asta cînd va fi momentul. Şi unchiul tău putea să cumpere acțiunile mele dacă eu muream înaintea lui.

Shevaun se întoarse spre Struan.

— Tai-Pan, te rog cumpără-mă tu!

— Fetițo, nu pot. Şi nu cred că Jeff te cumpără. Ştiu că te iubeşte.

— Te rog, cumpără-mă! spuse ea disperată.

— Fetițo, nu pot. E împotriva legii.

— Nu, nu e! începu să plîngă nestăpînit.

Chinuit, Cooper o cuprinse cu brațul.

Cînd se întoarse pe *Resting Cloud,* văzu că May-may se zvîrcolea prin somn. În timp ce o privea, se întrebă chinuit ce să facă în privința lui Gorth şi a lui Culum. Ştia că trebuia să plece la Macao imediat. Dar nu înainte ca May-may să se facă bine... O, Doamne, vindec-o! Să trimit *China Cloud* şi pe Orlov, poate pe Mauss? Sau să aştept? I-am spus lui Culum să fie atent şi să se păzească, dar o să mă asculte? O, Dumnezeule Cristoase, ajut-o pe May-may!

La miezul nopții se auzi o bătaie în uşă.

— Da?

Lim Din intră neauzit. Se uită la May-may şi apoi oftă.

— Una stapin mare umflat vine la Tai-Pan, vede la el, poate? Heya?

Pe Struan îl dureau umerii şi spatele. Îşi simțea capul greu în vreme ce urca scara spre cabina lui de pe puntea de deasupra.

— Tai-Pan, iartă-mă că vin şi neinvitat, şi atît de tîrziu, îl întîmpină Morley Skinner, ridicîndu-se masiv şi gras de pe fotoliu. Dar e destul de important motivul care mă aduce acum.

— Totdeauna am fost încîntat să întîlnesc presa, domnule Skinner. Ia loc. Bei ceva?

Încercă să nu se mai gîndească la May-may şi făcu un efort să-şi adune gîndurile, ştiind că nu era vorba de o vizită protocolară.

— Mulțumesc. Whisky.

Skinner reținu imediat interiorul luxos al acelei cabine spațioase: covoare verzi, chinezeşti, podeaua curată şi proaspăt spălată, fotolii şi canapele, mirosul de piele bine întreținută, de sare şi cînepă, ca şi izul dulceag de opiu din calele de dedesubt. Lămpile cu ulei, bine potrivite, împrăştiau o lumină puternică, lăsînd în umbră grinzile punții principale de deasupra. Şi o compară în gînd cu vizuina lui din Hong Kong – o cămăruță neîngrijită, murdară şi împuțită, aflată deasupra sălii mari ce adăpostea tipografia ziarului.

— Frumos din partea ta că mă primeşti atît de tîrziu.

Struan ridică paharul:

— Sănătate.

— Da, sănătate. O urare cît se poate de potrivită în aceste zile nenorocite. Cu malaria asta şi cu toate celelalte! Ochii lui mici de purcel luciră tăios. Am auzit că ai un prieten bolnav de malarie.

— Ştii de unde aş putea găsi nişte cinchona?

Skinner clătină din cap.

— Nu, Tai-Pan. Din tot ce-am citit reiese că e o poveste leacul ăsta. O legendă. Scoase un şpalt din săptămînalul *Oriental Times* şi i-l întinse lui Struan. Am socotit că poate vrei să citeşti editorialul cu întrecerile de azi. Mîine scot o ediție specială.

— Mulțumesc. De asta ai venit să mă vezi?

— Nu, sir! Skinner dădu însetat pe gît whisky-ul şi se uită lung la paharul gol.

— Dacă mai vrei unul, serveşte-te singur.

— Mulțumesc! Skinner se îndreptă greoi spre sticla cu băutură, fesele de elefant tremurîndu-i. Domnule Struan, aş vrea şi eu să arăt ca tine.

— Atunci nu mai mînca atît de mult.

Skinner rîse.

— Mîncatul n-are nici o legătură cu îngrăşatul. Ori eşti din fire gras, ori nu eşti. Unul dintre lucrurile acelea pe care bunul Dumnezeu le hotărăşte încă de la naştere. Totdeauna am fost dolofan. Îşi umplu

paharul şi se întoarse la locui lui. Aseară am intrat în posesia unei informații. Nu pot să dezvălui sursa, dar vreau să discut problema înainte de a o publica.

Ce stîrv ai mai adulmecat, prietenul meu? se gîndi Struan. Şi sînt atîtea prin preajmă. Sper însă să fie vorba de cel nimerit.

— Mda, eu sînt proprietarul ziarului *Oriental Times*. Din cîte cunosc pînă acum, numai eu şi cu tine ştim treaba asta. Dar nu ți-am condiționat niciodată ce să publici şi ce nu. Tu eşti redactorul şef, ba chiar şi redactorul său. Eşti pe deplin răspunzător de ce faci, şi dacă publici o calomnie, atunci vei fi dat numai tu în judecată. De cel pe care l-ai calomniat.

— Da, domnule Struan. Şi apreciez în mod deosebit totala libertate pe care mi-ai acordat-o, şi ochii păreau să se scufunde şi mai mult în grăsimea ființei lui. Şi libertatea înseamnă responsabilitate... față de tine însuți, față de ziar, față de societate. Şi nu neapărat în ordinea asta. Dar de data asta e vorba de ceva cu totul deosebit... cum să zic?... implicațiile sînt cu bătaie lungă.

Scoase la iveală un petec de hîrtie. Era acoperit cu hieroglifele unui scris în mare viteză pe care numai ei le putea descifra. Ridică ochii.

— Tratatul de la Chuenpi a fost repudiat de Coroană, şi o dată cu el şi Hong Kong-ul.

— Domnule Skinner, e o glumă? şi Struan se întrebă cît de convingător reuşise să fie Blore.

Flăcăule, ai jucat mizînd corect? se întrebă el. Băiatul ăsta ştiu că are simțul umorului: *armăsarul a muşcat zăbala! Gloaba* ar fi fost mai corect.

— Nu, sir, replică Skinner. Mai bine ar fi să citesc.

Şi citi, aproape cuvînt cu cuvînt, ce scrisese Sir Charles Crosse, adică ceea ce-i spusese Struan lui Blore să-i şoptească la ureche lui Skinner. Struan hotărîse că Skinner era omul nimerit să-i stîrnească pe toți negustorii, făcîndu-i să se indigneze aşa încît, toți, fiecare în felul său, să refuze ca Hong Kong-ul să piară, şi să se agite aşa cum se agitaseră cu ani în urmă, reuşind în cele din urmă să copleşească cu totul Compania Indiilor de Est.

— Nu cred o iotă.

— Tai-Pan, eu aş zice că trebuie să crezi, şi Skinner îşi goli din nou paharul. Pot să-mi mai torn?

— Bineînțeles. Ia sticla lîngă tine. În felul ăsta nu mai eşti nevoit să te duci şi să te întorci. Cine ți-a vîndut informația asta?

— Nu pot să-ți spun.

— Şi dacă totuşi insist?

— Nici aşa n-am să-ți spun. Asta ar însemna să-mi distrug viitorul carierei mele de gazetar. În meseria asta etica e foarte importantă.

Struan îl puse la încercare.

— Un gazetar trebuie să aibă şi o gazetă, îi spuse el de-a dreptul.

— Adevărat. Asta-i miza pentru care mi-am permis să risc... destăinuindu-ți ce-am aflat. Dar chiar dacă pui problema în felul ăsta, tot nu-ți spun.

— Eşti sigur că e adevărat?

— Nu. Dar cred că este.

— Cînd a fost expediată scrisoarea asta? îl întrebă Struan.

— 27 aprilie.

— Şi tu chiar crezi că putea ajunge aici atît de repede? Ridicol!

— Şi eu am spus la fel. Şi totuşi cred că informația e adevărată.

— Dacă e adevărată sîntem ruinați!

— S-ar putea, replică Skinner.

— Nu s-ar putea, cu siguranță.

— Ai uitat puterea pe care o au presa şi forța unită a negustorilor?

— Împotriva secretarului cu probleme externe nu avem nici o putere. Iar timpul lucrează împotriva noastră. Ai de gînd să publici povestea asta?

— Da. La momentul potrivit.

Struan mişcă paharul şi urmări cum scăpăra lumina pe marginea lui răsfrîntă.

— Eu îți spun că atunci cînd o să publici vestea o să se declanşeze o panică cumplită. Iar Longstaff o să te zgîlțîie bine de tot.

— Domnule Struan, asta nu mă sperie deloc.

Skinner era descumpănit: Struan nu reacționa aşa cum se aştepta el. Doar dacă nu cumva Tai-Panul ştie de tărăşenia asta dinainte, îşi spuse el pentru a suta oară. Dar n-ar fi avut nici un rost să-l trimită el pe Blore la mine. Blore a sosit acum o săptămînă, iar în timpul ăsta Tai-Panul a investit mii de taeli de argint cu nemiluita în Hong Kong. Ar fi gestul unui maniac dacă ar fi aşa. Atunci pentru cine servise Blore drept curier? Brock? Nu prea. Fiindcă şi el a cheltuit pe insula asta la fel de generos ca şi Tai-Pan. S-ar putea să fie vorba de amiral, sau de general... sau de Monsey. Cine în afară de Monsey poate avea legături atît de suspuse? Cine, în afară de Monsey, îl urăşte pe Longstaff şi-i vînează postul? Dar cine în afară de Monsey e interesat ca Hong Kong-ul să iasă la lumină? Pentru că fără un Hong Kong prosper, Monsey nu poate avea nici un viitor în corpul diplomatic.

— Pare că Hong Kong-ul e îngropat de-acum. Şi toți banii şi tot efortul pe care le-ai investit în Hong Kong... toți le-am investit... s-au dus de rîpă.

— Hong Kong-ul nu poate fi terminat aşa. Fără insula asta, toate celelalte porturi de pe continent pe care o să le stăpînim n-au nici o valoare.

— Ştiu, sir. Ştim cu toții asta.

— Mda. Dar secretarul cu afaceri externe crede cu totul altfel. De ce? Mă întreb de ce. Şi noi ce-am mai putea face? Cum să-l convingi de adevăr? Cum?

Skinner era un partizan la fel de zelos ca şi Struan în privința Hong Kong-ului. Fără Hong Kong nu există Nobila Casă. Iar fără Nobila Casă n-ar exista *Oriental Times* şi nici redactorul său şef.

— Poate că nici nu trebuie să ne chinuim să-l convingem pe amărîtul ăla, spuse el scurt, cu o lucire tăioasă în priviri.

— Cum?

— Amărîtul ăla n-o să rămînă nici el la putere în vecii vecilor.

Struan deveni şi mai interesat de ce auzea. O idee nouă şi neaşteptată. Skinner citea ca un apucat totul, toate ziarele şi periodicele, unul dintre cei mai informați în domeniul celor publicate despre viața parlamentară. În acelaşi timp, avînd o memorie extraordinară şi fiind vital interesat să afle amănunte din viața oamenilor, Skinner avea multiple surse de informații.

— Crezi că există vreo şansă ca acest guvern să se remanieze?

— Pun pariu pe bani buni că Sir Robert Peel şi conservatorii au să-i dea peste cap pe cei din partidul whigi-lor încă anul ăsta.

— E un pariu al naibii de periculos. Eu aş paria cu tine.

— Aveți curajul să pariați pe dreptul de proprietate asupra ziarului *Oriental Times* susținînd că cei din partidul whigilor nu vor cădea încă anul ăsta şi că nici Coroana nu va păstra Hong Kong-ul?

Struan înțelese că un astfel de pariu îl va face pe Skinner să treacă cu totul de partea ideilor lui, iar ziarul ar fi un preț mic pentru atingerea acestui scop. Dar dacă ar fi acceptat prea iute s-ar fi dat în vileag.

— Nu ai nici o şansă să cîştigi pariul ăsta.

— Domnule Struan, ba am. Iarna trecută, în țară, a fost una dintre cele mai nenorocite din cîte s-au cunoscut, atît economic, cît şi industrial. Şomajul s-a întins ceva de necrezut. Recoltele au fost groaznice. Ştii că pîinea a ajuns la un şiling şi doi penny, după cum reiese din ziarele aduse cu ultima poştă? Zahărul cubic costă opt penny o livră, ceaiul şapte şilingi şi opt penny, un calup de săpun nouă penny,

ouăle patru şilingi duzina, cartofii un şiling livra, şunca trei şilingi şi şase penny livra. Şi acum să luăm salariile. Meşteşugarii de toate felurile, cărămidarii, cei ce toarnă plumb, dulgherii – cel mult şaptesprezece şilingi şi şase pennny pe săptămînă după şaizeci şi patru de ore de muncă; cei ce muncesc în agricultură – nouă şilingi pe săptămînă, şi numai Dumnezeu mai ştie cîte ore muncesc; muncitorii din fabrici, în jur de cincisprezece şilingi, şi toate astea doar atunci cînd găsesc de lucru. Dumnezeule, domnule Struan, trăieşti în creierul munților, departe, şi ai parte de o avere de necrezut, încît îți poți îngădui să arunci o mie de guinee unei fetițe doar pentru că şi-a făcut o rochiță drăguță. Aşa că nu ştii, nu poți să ştii, dar unul din unsprezece oameni în Anglia e sărac lipit. La Stockton aproape o mie de persoane cîştigau mai puțin de doi şilingi pe săptămînă anul trecut. Treizeci de mii în Leeds mai puțin de un şiling. Aproape toată lumea moare de foame şi sîntem națiunea cea mai bogată din lume. Cei din partidul whigilor stau cu capetele vîrîte în nădragi şi nu vor să vadă ceea ce vede toată lumea – că e groaznic de nedrept. În privința chartiştilor n-au făcut nimic, decît au tot ținut-o sus şi tare că sînt nişte anarhişti. Nu vor să ştie de condițiile cumplite din întreprinderi şi fabrici. Dumnezeule Cristoase, copii de şase şi şapte ani muncesc cîte douăsprezece ore pe zi, la fel ca şi femeile, iar mîna lor de lucru e ieftină, şi din cauza lor bărbații nu au de lucru. De ce-ar face whigii ceva pentru ei? Doar ale lor sînt cele mai multe întreprinderi şi fabrici. Iar banul e Dumnezeul lor, să adune mulți, cît mai mulți mereu, şi ducă-se la dracu' toți ceilalți. Whigii nu vor să vadă nici problema irlandeză. Dumnezeule, acolo anul trecut a dat peste ei foametea şi dacă mai au parte de una la fel şi anul ăsta, se scoală toată Irlanda din nou, şi ar cam fi vremea. Whigii n-au ridicat un deget pentru reformarea sistemului bancar. Şi de ce-ar face-o? Ale lor sînt şi băncile! Aminteşte-ți ce ghinion te-a păscut cu banca! Dacă am avea o lege ca lumea, care să ne apere depunerile în fața blestematelor de maşinațiuni ale blestemaților de whigi! Skinner se opri cu un efort, bărbia îi tremura, se înroşise la față. Iartă-mă, nu aveam de gînd să țin un discurs. Bineînțeles că whigii trebuie să renunțe şi să plece. Aş spune că dacă nu pleacă de la cîrmă în următoarele şase luni de zile, în Anglia va fi o baie de sînge față de care Revoluția franceză o să arate doar ca o plimbare la iarbă verde. Şi singurul om care ne poate salva e Sir Robert Peel, pe ce am eu mai sfînt!

Struan îşi aminti ce-i spusese Culum despre condițiile din Anglia. El şi Robb nu luaseră în seamă spusele lui, socotindu-le drept aiureli ale

unui student idealist. Şi nu luase în seamă nici măcar ce-i scrisese propriul său tată.

— Dacă lordul Cunnington cade, cine va fi următorul secretar al afacerilor externe?

— Chiar Sir Robert. Dacă nu el, atunci Aberdeen.

— Dar amîndoi sînt împotriva liberalizării comerțului.

— Da, dar amîndoi sînt liberali şi pacifişti. Şi odată ajunşi la putere, vor trebui să-şi schimbe vederile. Ori de cîte ori opoziția ajunge la putere, asumîndu-şi răspunderea conducerii, se schimbă. Anglia nu poate supraviețui decît prin liberalizarea comerțului, doar ştii bine, aşa că vor fi nevoiți să sprijine ideea asta. Şi vor avea ei înşişi nevoie de sprijin din partea celor puternici şi cu bani.

— Vrei să spui că eu ar trebui pe ei să-i sprijin?

— Pune atunci pariu că whigii nu vor cădea anul ăsta şi că vom pierde Hong Kong-ul! Pune la bătaie *Oriental Times,* cu tot cu tipografie.

— Crezi că poți să-i ajuți să cadă?

— Hong Kong-ul îl salvez, da, cu siguranță.

Struan îşi slăbi cizma stîngă şi se lăsă pe spate în fotoliu. O vreme nu tulbură liniştea.

— Cincizeci la sută din acțiuni şi facem afacerea, spuse el.

— Totul sau nimic.

— Poate că ar fi mai bine să te dau afară şi să termin cu povestea asta.

— Poate că aşa ar trebui să faci. Eşti destul de avut ca să ai să-ți ajungă şi pentru tine şi pentru ai tăi o veşnicie. Eu te întreb doar cît de mult doreşti ca Hong Kong-ul să prospere... şi Anglia în viitor. Cred că eu am cheia rezolvării.

Struan îşi mai turnă şi el nişte whisky şi-i turnă şi lui Skinner.

— S-a făcut. Totul sau nimic. Vrei să-mi ții tovărăşie la cină? Mie mi-e cam foame.

— A, cum să nu! Mulțumesc. Cînd vorbeşti, ți se face foame. Mulțumesc tare mult.

Struan făcu clopoțelul să sune şi-şi binecuvîntă norocul că riscase pariul ăsta. Sosi Lim Din şi i se porunci să aducă de mîncare. Skinner dădu băutura peste cap şi mulțumi Domnului că-l cîntărise bine pe Struan.

— Tai-Pan, nu vei regreta niciodată. Acum ascultă-mă şi pe mine o clipă. Pierderea lui Longstaff – ştiu că ți-e prieten, dar acum discut politică – e o imensă binecuvîntare pentru Hong Kong. Mai întîi face parte din înalta nobilime, al doilea e whig, iar al treilea – e un prost. Sir

Clyde Whalen e fiu de proprietar de pămînt, în al doilea rînd nu e prost, al treilea – e om de acțiune. În al patrulea rînd omul cunoaşte India – a fost vreme de treizeci de ani în serviciul Companiei Indiilor de Est. Înainte de asta a fost în marina regală. Şi la urmă, dar şi mai important decît toate, deşi pe față e whig, sînt convins că în taină îl urăşte pe Cunnington şi guvernul actual şi ar face tot ce-i stă în putință să le provoace căderea.

— De ce?

— E irlandez. Cunnington a fost vîrful de lance al celor mai multe din legile ce privesc Irlanda, în ultimii cincisprezece ani, şi deci direct răspunzător – cel puțin aşa simt toți irlandezii – pentru dezastruoasa noastră politică față de Irlanda. Asta-i cheia spre Whalen, dacă vom găsi o cale de a o folosi.

Şi Skinner începu să-şi roadă unghia unui deget pătat de cerneală.

Lim Din şi un alt servitor se întoarseră cu farfurii pline de friptură rece, cîrnați picanți şi prăjituri, plăcinte, tarte cu fructe, căni uriaşe de metal cu bere rece, şi şampanie în găleți cu gheață. Skinner zîmbi, prins de lăcomie.

— O agapă demnă de proprietarul unei tipografii.

— Demnă de proprietarul unui ziar. Serveşte-te.

Mintea lui Struan lucra febril. Cum să-l convingă pe Whalen să facă ce voia el? Whigii vor cădea de la putere? Acum ar trebui să trec de partea conservatorilor? Să nu-i mai sprijin pe unii ca Crosse? La vremea asta trebuie să fi ajuns şi în Anglia vestea că Nobila Casă e din nou Nobila Casă şi mai puternică decît oricînd. Să joc pe mîna lui Sir Robert Peel?

— Cînd vei publica scrisoarea asta, pe toți îi va apuca panica, spuse el, pregătindu-se să dea lovitura de grație.

— Da, domnule Struan. Doar dacă n-aş fi cu totul adversarul distrugerii Hong Kong-ului, dar şi atunci aş avea de apărat viitorul ziarului meu la care trebuie să mă gîndesc. Skinner îşi umplu gura cu mîncare şi vorbi în vreme ce mesteca. Dar există feluri şi feluri de a prezenta o ştire în presă. Şi de aceea meseria asta de gazetar e atît de atrăgătoare, rîse el şi pe bărbie i se scurseră resturi de mîncare. Da, da, trebuie să mă gîndesc şi la viitorul ziarului meu!

Se concentră asupra felurilor de mîncare şi începu să înfulece cu o înspăimîntătoare lăcomie. Struan abia ciugulea, adîncit în gînduri. În cele din urmă, cînd pînă şi Skinner simți că s-a săturat, Struan se ridică în picioare şi-i mulțumi pentru informații şi sfaturi.

— Înainte de a publica ştirea, am să te informez personal, spuse Skinner ghiftuit. În cîteva zile doar, am nevoie de ceva timp ca să pun totul la cale. Tai-Pan, îți mulțumesc.

Şi ieşi. Struan coborî pe puntea inferioară. May-may se zvîrcolea mai departe în somn. Porunci să i se pregătească şi lui o cuşetă în cabina ei şi se cufundă într-un somn iepuresc. Spre dimineață, May-may începu să tremure. Prin vinele ei curgeau sloiuri de gheață, prin țeastă, prin măruntaie. Era în cea de-a cincisprezecea zi.

Capitolul treizeci şi trei

May-may zăcea neajutorată şi plăpîndă ca un prunc sub povara unei duzini de pături. Avea chipul cenuşiu, ochii goi. Patru ceasuri în şir clănțăni din dinți. Apoi brusc frigurile se transformară în febră. Struan îi şterse fața cu apă de la gheață, dar nici asta nu-i aduse alinare. May-may începu să delireze. Se zvîrcolea în pat, gemînd şi țipînd într-un amestec de chineză şi engleză, chinuită de fierbințeala cumplită a bolii. Struan încercă s-o liniştească, ținînd-o şi mîngîind-o, dar ea nu-l mai recunoştea, nu-l mai auzea.

Febra dispăru la fel de brusc precum apăruse. Din trupul ei țîşniră deodată sudorile, udîndu-i veşmintele şi aşternuturile. Întredeschise buzele şi slobozi un geamăt extaziat de uşurare. Clipi din ochi şi, încet-încet, privirile-i începură să vadă.

— Mă simt atît de obosită, dar atît de bine, spuse ea sleită.

Struan o ajută pe Ah Sam să schimbe pernele şi aşternuturile ude de sudoare, veşmintele bolnavei. Apoi May-may adormi, un somn de moarte. Struan se aşează pe un scaun şi o veghe. După şase ceasuri se trezi senină, dar sleită de puteri.

— Hello, Tai-Pan. Am friguri, friguri din Happy Valley?

— Da, dar doctorul tău o să aducă leacuri ca să te vindece. Într-o zi-două vine cu ele.

— Bun, foarte bun, nu conteşte.

— De ce zîmbeşti aşa, fetițo?

— Ah, făcu ea şi închise mulțumită ochii, căutîndu-şi un loc mai confortabil în aşternuturile şi pernele schimbate şi curate. Cum altfel să stăpîneşti *joss*-ul? Dacă zîmbeşti chiar şi cînd eşti pierdut, atunci ai să izbuteşti să cîştigi în viață.

— O să te faci bine, îi spuse el. Te faci bine, nu-ți fă griji.

— Nu pentru mine îmi fac griji. Numai pentru tine.

— Ce vrei să spui? Struan era epuizat de ceasurile lungi de veghe şi îngrijorat că May-may arăta mai slăbită decît oricînd ca o stafie, cu cearcăne mari sub ochi, şi îmbătrînită.

— Nimic. Vreau nişte supă. Nişte supă de pasăre.

— Medicul ți-a trimis nişte medicamente. Să te mai întărească.

— Bun. Mă simt fantastic de slăbită. Iau medicamentul după ce mănînc supa.

El porunci să se aducă supa. May-may înghiți puțin, apoi se lăsă epuizată pe spate.

— Tai-Pan, acum odihneşte-te şi tu, spuse ea, apoi se încruntă. Cîte zile vor trece pînă la următoarea criză de friguri?

— Trei sau patru, spuse el amărît.

— Tai-Pan, nu te îngrijora. Patru zile-s o veşnicie, nu conteşte. Du-te şi odihneşte-te, te rog şi mai încolo o să stăm de vorbă.

Se duse în cabina lui şi dormi somn agitat, trezindu-se mai după fiecare cîteva minute, apoi adormind şi visînd că de fapt era treaz, sau pe cale să adoarmă, şi în felul ăsta somnul nu-i aduse tihnă.

Cînd se trezi, soarele în amurg scăpătase la orizont. Făcu o baie, se bărbieri, cu mintea încă începțoşată şi îngălată. Îşi contemplă fața în oglindă şi nu-i plăcu ce văzu. Pentru că privirile lui spuneau că May-may nu va rezista la trei astfel de bătălii. În cel mai bun caz nu-i rămîneau decît douăsprezece zile de trăit. Cineva ciocăni la uşă.

— Da?

— Tai-Pan?

— Ah, salut. Gordon. Ce se mai aude?

— N-am găsit. Îmi pare rău. Fac tot ce pot. Ce mai face doamna?

— Prima criză a venit şi a trecut. Băiete, nu-i bine deloc.

— Facem tot ce se poate. Doctorul a trimis nişte medicamente ca s-o mai întărească şi nişte mîncare specială. Ah Sam ştie ce are de făcut.

— Mulțumesc.

Gordon plecă, şi Struan se întoarse iar la gîndurile sale. Căuta cu disperare o soluție. De unde să găsesc eu cinchona? Trebuie să se afle pe undeva, nu se poate. Unde să găseşti în Asia nişte scoarță de copac din Peru? Nu scoarță peruviană... scoarța iezuiților! Şi gîndul acesta nesigur explodă dintr-o dată în mintea lui... „Pentru numele lui Dumnezeu!” strigă el cu voce tare, speranța înviorîndu-l. „Dacă vrei să afli muscă de cal te duci la cal. Dacă vrei scoarță iezuită atunci unde o cauți, zăpăcitule!”

În numai două ceasuri *China Cloud* țîşni ca o Valchirie din portul înmuiat în culorile amurgului, cu toate velele ridicate, dar cu terțarolele luate, răzbind împotriva musonului care se întărea. Cînd ieşi din canalul de vest şi primi în plin toată forța hulei şi vîntului Pacificului, nava se aplecă pe-o parte şi arborada începu să cînte exaltat.

— Sud prin sud-est! urlă Struan, acoperind vuietul vîntului.

— Sud prin sud-est, repetă timonierul ca un ecou.

Struan ridică privirile şi cercetă arborada, văzu şarturile limpede desenate pe cerul ce se întuneca o dată cu venirea implacabilă a nopții, şi îl încercă un fel de mîhnire zărind atît de multe vele cu terțarolele luate. Ştia totuşi că pe un astfel de vînt şi cu valurile ce se ridicau împotrivă, terțarolele trebuiau să rămînă. *China Cloud* o apucă pe noul curs şi cîştigă mai multă viteză, luptîndu-se mai departe cu vîntul şi valurile. Curînd va schimba din nou drumul, va primi vîntul din pupa şi atunci va putea fugi în voie. După un ceas Struan strigă:

— Tot echipajul pe punte la manevre!

Din teugă oamenii dădură buzna pe punte şi se suiră în beznă la parîme, brațe şi fungi.

— Vest prin sud-vest, comandă el, timonierul răsuci roata timonei pînă cînd ajunse la noul drum şi cliperul țîşni cu vîntul din spate.

Vergile trosniră, îndoindu-se în partea de sub vînt, fungile începură să şuiere şi se întinseră coardă şi îndată cliperul veni la noul drum.

— Dați drumul terțarolelor la vela mare şi zburători.

Nava începu să despice iute talazurile, cu vîntul mult înapoia traversului şi etrava într-o cascadă de spume.

— Ține drept aşa!

— 'Țeles, sir! răspunse timonierul, mijindu-şi ochii să zărească la lumina chioară a habitaclului compasul şi să mențină drumul drept, luptîndu-se cu timona.

— Căpitane Orlov, preia comanda!

— A cam venit timpul, Ochi Verzi!

— Poate că tu ai să reuşeşti să scoți chiar mai multă viteză de la ea, spuse Struan. Vreau să ajung la Macao cît mai iute.

Şi coborî sub punte. Orlov mulțumi lui Dumnezeu că avusese atîta minte să se pregătească, aşa cum făcea de obicei, pentru plecare în orice clipă. Numai cînd văzuse chipul Tai-Panului, şi ştiuse că ar face bine ca *China Cloud* să părăsească portul în timp record, altfel el rămînea fără navă. Şi cu toate că înțelepciunea lui de marinar îi spunea că e primejdios să poarte atîta velatură pe o noapte ca aceea, într-o zonă plină cu bancuri de nisip şi stînci ascunse, el porunci prins de exaltare:

— Dați drumul terțarolelor rîndunicii trinchet şi contrazburătorilor, şi trăi sălbatic bucuria de a fi din nou pe mare, la comandă, după atîtea zile de stat la ancoră.

Orientă nava doar cu cîțiva inci mai mult spre babord, porunci să se desfacă şi alte terțarole şi mînă nava fără milă.

— Domnule Cudahy, pregăteşte cuterul prova. Numai Dumnezeu ştie, dar mai bine să-l avem pregătit cînd o sosi patronul pe punte,... şi ridică felinarul pentru pilot

— 'Țeles, sir!

— Uită de felinar! reveni el asupra comenzii. La ceasul ăsta de noapte nici nu vine careva, spuse Orlov. N-am de gînd să aştept pînă se arată zorile şi nici pînă se mişcă vreun şmecher de pilot. O s-o bag în port cu mîna mea! Avem la bord marfă ce nu suferă întîrziere!

Cudahy se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

— Sir, asta-i aia? Aia după care s-a dus s-o cumpere cu greutatea ei în aur? Ai zărit-o la față?

— Tule-o la prova, altfel mă şterg cu mațele tale! Şi ține-ți fleanca, şi porunceşte la toți acelaşi lucru! Cristoase Dumnezeule! Cînd ajungem la Macao, toată lumea-i consemnată la bord!

— 'Țeles, bunul meu căpitan, sir! spuse Cuhady rîzînd şi se îndreptă de spinare cît era de lung, dominîndu-l pe mărunțelul la care ținea şi pe care îl admira atît. Ne ținem gura-nchisă ca o scoică, pe barba Sfîntului Patrick. N-ai teamă din partea asta.

Sări pe scara dunetei şi coborî pornind spre prova. Orlov porni să bată puntea dunetei, întrebîndu-se ce taină o fi fost la mijloc şi ce păție fata aceea mică, pe care o ridicase înfăşurată în văluri Tai-Panul în brațe la bord. Îl văzu pe chinezul îndesat Fong ce se ținea pe urmele lui Cuhady ca un cîine supus, şi iar se întrebă de ce fusese adus individul acela la bord pentru a fi ucenicit să învețe să ajungă şi el căpitan, şi de ce pusese Tai-Panul cîte un păgîn pe fiecare dintre cliperele sale.

Aş vrea să fi zărit măcar chipul fetei, îşi spuse el. Auzi, greutatea ei în aur, mda, aşa se vorbeşte. Aş vrea... tare aş fi vrut să nu fiu aşa cum sînt, să mă pot şi eu uita în ochii unui om, ai unei femei şi să nu citesc silă şi să nu trebuiască să dovedesc că sînt şi eu bărbat ca oricare altul, ba chiar mai dihai decît oricare alt marinar. M-am săturat să tot fiu Orlov Crăcănatul, Cocoşatul. Oare de asta m-a cuprins un fel de teamă cînd Tai-Panul mi-a spus: „În octombrie pleci spre nord, singur”?

Privi mohorît peste balustradă, la talazurile întunecate ce zburau pe lîngă navă. Eşti ceea ce eşti şi marea te aşteaptă. Şi eşti căpitanul celui mai minunat cliper din lume. Şi o dată în viața ta ai avut şansa de a

privi în ochii unui bărbat şi ai văzut că ochii aceia verzi te cercetau ca pe un bărbat adevărat. Ei, Ochi Verzi, se gîndi el, simțind cum supărarea îl mai lasă, pentru clipa aceea pe care mi-ai dăruit-o, mă duc şi în iad!

— Atenție, marinari de uscat ce sînteți! Întindeți bine contrazburătorii! urlă el.

Ordinul lui îi făcu pe marinari să se repeadă la arboradă din nou, să orienteze mai bine velele şi să prindă mai multă viteză de la vîntul care-i mîna. Iar cînd în zare desluşi luminile din Macao, porunci să se terțaroleze velele, din prudență, dar menținu maximă viteză şi se strecură în portul Macao, ce avea adîncimi mici, în vreme ce matelotul însărcinat cu măsurarea adîncimii striga de la funia cu plumb cîte brațe aveau sub navă.

— Bună marinărie, căpitane, îl felicită Struan.

Orlov se răsuci pe călcîie surprins.

— Nu te-am simțit cînd ai urcat. Te strecori spre om ca o fantomă. Cuterul e pregătit pentru lansare, după care adăugă nonşalant: Am socotit, că mai bine o aduc singur în port decît să stau pînă dimineață să aştept să vină un pilot.

— Căpitane, ştii să citeşti gîndurile omului! Struan privi spre luminile din zare ale oraşului ce nu se vedea încă, aflate la dunga zării, dar ridicîndu-se mereu. Ancorezi la locul nostru obişnuit. Păzeşti personal cabina mea. Nu intri înăuntru nici tu, nici altcineva. Toată lumea-i consemnată la bord. Şi nimeni nu spune o vorbă!

— Am şi dat ordinele astea.

— Cînd autoritățile portugheze sosesc la bord, cere-le iertare că n-am aşteptat ca de obicei să vină pilotul şi plăteşte-le ce li se cuvine. Şi tributul către chinezi. Le spui că eu am coborît la țărm.

Orlov ştia cu cine are de-a face, aşa că nu mai întrebă cîtă vreme avea să fie plecat Tai-Panul.

Zorii se chinuiau să se arate cînd *China Cloud* ancoră la jumătate de milă de cheurile din sud-vestul portului ce încă nu se zăreau. Nu se puteau apropia mai mult fără riscuri. Golful avea periculos de mică adîncime şi din pricina asta era aproape de nefolosit, alt motiv pentru care Hong Kong-ul era necesar chiar şi din punct de vedere economic. În vreme ce îndemna vîslaşii să se opintească pentru a ajunge mai iute la țărm, Struan observă luminile de drum ale altui cuter mai spre sud: *White Witch.* La ancoră se mai zăreau cîteva nave europene mai mici, sute de sampane şi jonci care-şi croiau tăcute drum.

Struan o porni grăbit de-a lungul debarcaderului ce era deocamdată închiriat tot de Nobila Casă. În clădirea imensă a companiei, închiriată tot de la portughezi, nu se arăta nici o lumină. Era o clădire cu coloane, patru etaje, la capătul unei *praia* mărginită de copaci de-o parte şi de alta. O luă spre nord, de-a lungul acelei *praia* ce trecea pe lîngă punctul vamal chinezesc. Traversă o stradă lată şi începu să urce panta spre biserica São Francisco. Era bucuros că e din nou la Macao. În mijlocul civilizației, cu străzi pavate, catedrale mîndre, case elegante, în stil mediteranean, cu piațete pline de arteziene, grădini mari ce împrăştiau mireasma plăcută a florilor cultivate din belşug. Şi Hong Kong-ul va arăta într-o zi la fel, îşi spuse el. Cu puțin... noroc. Apoi îşi aminti de Skinner şi Whalen, de malarie şi de May-may, aflată la bord pe *China Cloud,* atît de sleită şi de gingaşă, aşteptînd următoarea criză de friguri ce va veni în două, trei zile. Şi ce-o fi cu *Blue Cloud?* Ar trebui să ajungă curînd în țară. Va ajunge înainte de *Gray Witch?* Sau o fi la o mie de mile în urma ei, la fundul oceanului? Dă Doamne ca *Blue Cloud* să ajungă prima! Ce-o fi făcînd Winifred? Culum n-o fi pățit nimic? Unde o fi Gorth? Azi o fi ziua socotelilor?

Oraşul încă nu se trezise în lumina slabă a zorilor. Struan simți însă că era urmărit de ochii chinezilor. Urcă colina şi traversă frumoasa piațetă, Praça de São Francisco. Dincolo de *praça* pe cel mai înalt punct al istmului, se ridicau zidurile vechiului fort São Paulo do Monte. Iar mai departe, se întindea cartierul chinezesc al oraşului Macao: uliție înguste, cocioabe lîngă cocioabe, înşirate pe panta de nord a colinei şi pierzîndu-se de cealaltă parte. Jumătate de milă mai departe, se întindea un teren drept, istmul se îngusta pînă la o sută cincizeci de iarzi. Pe întinsura aceea erau grădini, alei, verdele de smarald al pistei de alergări a micului hipodrom, terenul de cricket construit de englezi şi întreținut tot de ei de-a lungul veacurilor. Portughezii nu erau de acord cu întrecerile curselor de cai şi nici nu jucau cricket. Iar la o sută de iarzi de terenul de cricket se ridica zidul unde se sfîrşea Macao şi începea China. Zidul avea douăzeci de picioare înălțime, zece grosime şi se întindea de la un țărm la celălalt. Numai după ce ridicase acest zid cu trei sute de ani mai înainte, fusese împăratul de acord să închirieze istmul portughezilor, îngăduindu-le să se aşeze acolo.

În centrul zidului se înălța un turn de pază impozant, străjuind singura poartă maiestuoasă. Poarta spre China era permanent deschisă, dar nici unui european nu-i era îngăduit să treacă de ea.

Cizmele lui Struan răsunau pe caldarîmul *praiei* în vreme ce mergea grăbit, apoi el deschise o poartă înaltă, din fier forjat, ce dădea spre

palatul episcopului, traversă grădina îngrijită vreme de trei veacuri. Într-o bună zi o să am şi eu o grădină ca asta, îşi promise el. Traversă curtea pavată pe care cizmele răsunau şi se opri dinaintea uşii impunătoare. Trase de clopotul de la intrare, auzi ecoul său înăuntru, şi smuci de cordonul său de mai multe ori, insistent. În cele din urmă, se zări lumina şovăitoare a unui felinar pe geamurile scărilor, auzi paşi apropiindu-se şi un potop de cuvinte mînioase în portugheză. Uşa se deschise.

— *Bom dia.* Doresc să-l văd pe episcop.

Servitorul ce-l întîmpină, pe jumătate adormit, pe jumătate îmbrăcat, se uită la el fără să-l recunoască şi fără să priceapă ce spune, apoi slobozi alt potop de vorbe în portugheză, dînd să închidă uşa. Dar Struan îşi strecură piciorul în deschizătura uşii, se propti în ea deschizînd-o şi pătrunse înăuntru. Ajunse în prima încăpere, un birou elegant, încărcat de cărți, şi se aşeză pe un scaun cu speteaza înaltă, sculptat. Abia atunci îl privi pe servitorul care rămăsese cu gura căscată.

— Episcopul, repetă el.

După jumătate de ceas păşi maiestuos în încăperea în care pătrunsese Struan cu forța Falarian Guineppa, Episcop de Macao, general al bisericii Romei. Un patrician înalt, care-şi purta cu un aer tineresc cei cincizeci de ani. cu un nas coroiat tipic roman, o frunte înaltă, trăsături obosite. Pe cap purta o tichie de un roşu închis, anteriul era de aceeaşi culoare, iar de gîtul puternic îi atîrna un crucifix bătut în pietre scumpe. Intră cu o privire adormită şi mînioasă. Dar cînd îl văzu pe Struan, şi supărarea şi somnul îi dispărură ca prin farmec. Episcopul se opri în uşă, cu toată fibra ființei lui la pîndă. Struan se ridică în picioare.

— Bună dimineața, Înalt Preasfinția voastră. Îmi cer iertare că am venit neinvitat şi încă atît de devreme.

— Senhor, fii bine venit, în numele Domnului, spuse episcopul binevoitor, apoi îi făcu semn să se aşeze. Ce zici de un mic dejun? Iei masa cu mine?

— Mulțumesc.

Episcopul dădu scurt nişte porunci în portugheză servitorului care se înclină şi dispăru în grabă. Apoi se îndreptă alene spre fereastră, ținînd crucifixul în mină, şi privi îndelung răsăritul soarelui. Văzu *China Cloud,* aflată departe la ancoră, şi mulțimea sampanelor din jurul ei. Oare ce grabă l-a mînat pe Tai-Panul Nobilei Case să vină la mine?

— Îți mulțumesc că m-ai trezit. E un răsărit de soare minunat.

— Da.

Fiecare se purta cu o amabilitate pe care, de fapt nici unul nici celălalt nu o împărtăşeau. Pentru episcop, Struan îi reprezenta pe englezii protestanți, materialişti, fanatici, răi, ce rupseseră cu legile Domnului, care spre veşnica lor damnare la iad, nesocotiseră pe papă, aşa cum evreii îl nesocotiseră pe Cristos, iar omul acesta era căpetenia lor, cel care aproape numai cu mîna lui distrusese Macao, şi o dată cu Macao şi dominația catolică asupra păgînilor asiatici. Pentru Struan, episcopul însemna tot ce disprețuia el la catolici – fanatismul dogmatic al unora care s-au jugănit singuri, ahtiați de putere, care sugeau averi pe spinarea poporului în numele Dumnezeului lor catolic, picătură cu picătură, iar din aceste picături ridicaseră atotputernice catedrale spre gloria felului în care vedeau ei divinitatea, şi, ca nişte păgîni idolatri, ridicaseră pe Scaunul Romei drept papă pe unul de-al lor, îl declaraseră infailibil şi îl puseseră să hotărască soarta celorlalți oameni.

Umili servitori în livrele începură să aducă platouri de argint, ciocolată fierbinte, chifle uşoare ca pana, unt proaspăt, jeleul de *kumquat*[1] care făcea faima mănăstirii. Episcopul spuse rugăciunea, iar euforia cuvintelor latine îl făcu pe Struan să se simtă şi mai stînjenit, dar nu spuse nimic. Amîndoi mîncară în tăcere. Clopotele din mulțimea turlelor marcară cu sunetul lor începutul rugăciunii de dimineață, şi tăcerea fu alungată de litania adîncă, ce se auzea voalat, a corului călugărilor din catedrală. După ciocolată, urmă cafeaua din Brazilia portugheză: dulce, tare, delicioasă.

La un gest al episcopului, servitorul deschise o cutie bătută în nestemate în care ținea trabucurile, şi-l invită pe Struan să se servească.

— Sînt din Havana, nu ştiu dacă îți plac. După micul dejun mă bucur şi eu de darul pe care Sir Walter Raleigh l-a făcut omenirii.

— Mulțumesc.

Struan alese o havană, servitorii le oferiră foc, iar la alt semn al episcopului se făcură nevăzuți. Episcopul începu să admire rotocoalele de fum.

— De ce-ar avea nevoie de ajutorul meu Tai-Panul Nobilei Case? De ajutorul papistaşilor? întrebă el cu un zîmbet maliții os.

1 Varietate de citrice (N.T)

— Înalt Preasfinția voastră, puteți paria la sigur că nu mi-a venit deloc uşor. Ați auzit vreodată de scoarța de cinchona? De scoarța iezuiților?

— Aha, te-a ajuns malaria. Frigurile din Happy Valley, spuse el abia auzit.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc. Nu, nu eu am malarie. Cineva la care țin foarte mult. Cinchona vindecă malaria?

Degetele prelatului începură să se joace cu inelul imens de pe degetul mijlociu, apoi apucă crucifixul de la gît.

— Da. Dacă malaria din Happy Valley e aceeaşi cu malaria ce dăinuie în America de Sud.

Îl ținti pe Struan cu o privire pătrunzătoare, acesta simți puterea acelor ochi dar, la rîndul lui, îi răspunse cu aceeaşi privire, la fel de neînduplecată.

— Cu mulți ani în urmă, eram misionar în Brazilia. Am luat şi eu malarie acolo. Şi cinchona m-a vindecat.

— Aveți cinchona aici? În Macao?

Se lăsă tăcere, tulburată numai de clinchetul pe care-l făceau degetele prelatului pianotînd pe crucea din aur, amintindu-i lui Struan de felul în care doctorul chinez o consultase pe May-may. Se întrebă dacă-l cîntărise corect... pe episcop.

— Nu ştiu, senhor Struan.

— Dacă cinchona vindecă şi malaria asta, sînt dispus să plătesc. Dacă vreți bani, vă stau la dispoziție. Putere? V-o ofer. Dacă vreți sufletul meu, poftim, eu nu împărtăşesc vederile dumneavoastră, aşa că va fi un schimb cinstit. Aş accepta cu bucurie chiar să trec prin toate ritualurile pentru a deveni catolic, dar, după cum bine ştiți şi dumneavoastră şi eu, ar fi cu totul inutil şi fără sens. Va ofer orice doriți şi-mi stă în putere. Dar vreau nişte scoarță de copac din aceea. Vreau să vindec pe cineva de malarie. Spuneți care-i prețul.

— Pentru unul care vine să cerşească, purtările dumitale sînt curioase.

— Da. Dar bănuiesc că, indiferent care-or fi purtările mele, indiferent de ce gîndiți despre mine sau eu despre dumneavoastră, putem încă să negociem. Aveți cinchona? Dacă aveți, asta vindecă malaria din Happy Valley? Şi dacă vindecă, spuneți care-i prețul.

În încăpere se lăsă tăcere, o tăcere în care se simțea apăsarea gîndurilor, a voințelor celor doi.

— Nu pot să răspund la nici una dintre întrebări deocamdată, spuse episcopul.

Struan se ridică.

— Voi reveni diseară.

— N-are nici un rost să vii diseară, senhor.

— Vreți să ziceți că nu cădem la învoială?

— Vreau să spun că diseară ar fi prea curînd. Va fi nevoie de ceva timp ca să trimit vorbă tuturor celor ce se îndeletnicesc cu vindecarea bolilor şi să primesc răspuns. De îndată ce am răspuns, îți dau de veste. La toate întrebările pe care le-ai pus. Unde vei fi de găsit? Pe *China Cloud?* La reşedința dumitale?

— Am să trimit un om care o să stea la uşa dumneavoastră şi să aştepte.

— Nu-i nevoie. Îți trimit eu veste.

Episcopul rămase pe scaun, apoi, văzînd îngrijorarea adîncă a lui Struan, îi spuse cu compătimire:

— Nu fi îngrijorat, senhor. Am să trimit vorbă şi într-o parte şi-n cealaltă, prin mila lui Cristos.

— Mulțumesc.

În vreme ce se îndrepta spre uşă, Struan îl auzi pe episcop spunînd:

— Mergi cu Dumnezeu! dar nu se opri.

În urma lui uşa cea mare se închise cu un sunet metalic.

Rămînînd singur în încăperea tăcută, episcopul oftă din adînc, dădu cu ochii de crucifixul de la gît, se rugă în tăcere. Apoi trimise după secretarul său şi porunci să se înceapă căutarea acelui leac. Şi, rămînînd din nou singur, se împărți în cele trei personalități ce existau în toți înalții prelați ai bisericii. Întîi deveni Petru, unsul lui Dumnezeu, primul episcop al Domnului pe pămînt, cu tot ceea ce însemna asta din punct de vedere spiritual. În al doilea rînd, temporarul păzitor al bisericii, cu toate cele ce se cuprindeau în asta. Şi, în cele din urma, un simplu muritor ce credea în învățăturile unui simplu muritor ce era fiul Domnului.

Se aşează mai bine, rezemîndu-se de spătarul scaunului şi lăsă cele trei fațete ale eului său să dezbată între ele. Iar el doar asculta.

Capitolul treizeci şi patru

Struan începu să urce scara de marmură a reşedinței companiei, se simțea obosit, dar ciudat de împăcat. Am făcut tot ce se putea, se gîndi el. Înainte de a apuca să pună mîna pe clanță, uşa se deschise larg. Şi dinaintea lui îşi arătă fața încîntată şi gura ştirbă Lo Chum, majordomul servitorilor Nobilei Case din Macao, un bătrîn mărunțel, cu

un ten ca fildeşul învechit şi un zîmbet de spiriduş. Era în slujba lui Struan din clipa în care Struan îşi putuse permite să aibă un servitor. Avea pe el un halat alb, îngrijit, pantaloni negri şi sandale de sfoară împletită.

— Hallo-ah, Tai-Pan. Baie gata, mancam gata, hainele gata, ce Tai-Pan vrei alt poate? Nu conteşte.

— Heya, Lo Chum.

Struan niciodată nu reuşise să nu se mai mire de rapiditatea cu care circulau veştile. Ştia că dacă imediat ce coborîse la țărm ar fi parcurs doar cheul şi s-ar fi îndreptat drept spre reşedință, uşa s-ar fi deschis la fel de larg în fața lui, Lo Chum ar fi apărut dinainte exact ca acum.

— Baie, haine poate, îi răspunse Struan.

— Compradore Chen Sheng fost. Spus vine iar ceas noua, poate?

— Poate, îi răspunse Struan obosit,

Lo Chum închise uşa şi o luă repede înaintea lui Struan, urcînd scara de marmură, şi-i deschise uşa dormitorului stăpînului. Cada de fier, mare în care se stătea în şezut, era plină ochi cu apă aburindă, ca de obicei, pe măsuță, tot ca de obicei, se afla un pahar cu lapte, ustensilele de bărbierit erau la îndemînă, o cămaşă curată şi haine stăteau întinse pe pat, tot ca de obicei. Ce bine-i să fii din nou acasă, se gîndi Struan.

— Tai-Pan vrei fata la baie, heya? spuse celălalt nechezînd.

— Aiii iaaa, Lo Chum! Mereu vorbeşte prostii şi aduce necaz, mereu vorbeşte fata hîț-hîț la baie, nu conteşte. Trezeşte la stapin Culum... spune la el eu venit! adăugă Struan dezbrăcîndu-se de hainele îmbîcsite de pe el.

— Stapin Culum nu doarme doarme.

— Unde stapin Culum plecat-ah? îl întrebă Struan.

Lo Chum adună veşmintele şi ridică din umeri.

— Tot noapte plecat, stapin.

Struan se întunecă la față.

— Şi fiecare noapte la fel, heya?

Lo Chum clătină din cap.

— Nu stapin. Unu doi noapte doarme doarme aici.

Ieşi în goană din încăpere. Struan se cufundă în apa căzii, îngrijorat de vestea că fiul său nu era acasă. Dumnezeule Cristoase, sper că băiatul ăsta are destulă minte să nu se aventureze prin cartierul chinezesc.

Exact la ora nouă, o lectică luxoasă se opri dinaintea reşedinţei. Din ea coborî, cu o greoaie importanţă, Chen Sheng, comprador al Nobilei Case. Purta o robă purpurie, o tichie plină de pietre scumpe, şi era conştient de importanţa lui. Începu să urce scările şi uşa-i fu deschisă de Lo Chum personal, ca de obicei. Asta însemna mare cinste pentru obrazul lui Chen Sheng, pentru că Lo Chum nu deschidea uşa cu mîna lui decît pentru Tai-Pan şi pentru el.

— Mă aşteaptă? îl întrebă el în dialectul cantonez.

— Bineînţeles, Excelenţă. Îmi paie rău că am stabilit întîlnirea asta atît de devreme, dar am socotit că o să vreţi să fiţi cel dintîi.

— Am auzit că a plecat din Hong Kong într-o grabă nebună. Ştii cumva din care pricină?

— S-a dus direct la Tai-Panul fustelor lungi şi...

— Atîta lucru ştiu şi eu, îi replică Chen Sheng arţăgos, nefiind în stare să priceapă de ce Struan se dusese fuga, fuga la mănăstire. Lo Chum, nu ştiu zău de ce am atîta răbdare cu tine, şi de ce continui să-ţi plătesc în fiecare lună ca să-mi spui ce mai afli, şi asta în nişte vremuri atît de grele. Am ştiut că nava e în port înainte de a-mi trimite tu vorbă. Dovedeşti o supărătoare indiferenţă faţă de afacerile mele.

— Înălţimea ta, îmi pare tare rău, începu Lo Chum. Bineînţeles că Tai-Pan a adus-o cu el pe navă şi pe concubina lui.

— A!

Bun, se gîndi el. Sînt bucuros să-i pot da copiii înapoi şi să nu mai răspund eu de ei.

— Aşa-i ceva mai bine, deşi într-un ceas aş fi aflat asta şi de la alţii. Şi ce alte perle de informaţii mai ai care să merite atîţia bani cît ai dobîndit tu de la mine în toţi aceşti ani?

Lo Chun îşi arătă albul ochilor cînd se uită spre cer.

— Ce trecere să am eu, un josnic sclav, în faţa unui mandarin ca dumneavoastră, glăsui el plin de întristare. Şi sînt vremuri grele, înălţimea ta, nevestele mele mă sîcîie să le dau bani, băieţii mei aruncă şi ei cu taeli la jocurile de noroc de parcă argintul ar creşte ca orezul. Nenorocire. Numai ştiind dinainte lucruri de mare importanţă se mai poate apăra omul dinaintea sorţii. E îngrozitor cînd te gîndeşti că astfel de taine pot ajunge la urechile cui nu trebuie.

Chen Sheng începu să se joace cu coada părului, dîndu-şi seama imediat că Lo Chum are nişte informaţii cu totul deosebite.

— De aceeaşi părere. În nişte vremuri atît de grele e foarte important – după cum au stabilit şi zeii – să-i ajuţi pe cei sărmani, reluă el plin de gravitate. Mă gîndeam chiar acum să-ţi trimit un neînsemnat

dar în cinstea iluştrilor tăi strămoşi – trei porci prăjiți, paisprezece găini ouătoare, două cupoane de mătase de Shantung, o perlă care face zece taeli din cel mai curat argint, o cataramă frumoasă din jad de pe vremea primei dinastii Ch'ing, care face cincizeci de taeli, şi nişte dulciuri şi prăjituri ce se mai găsesc pe la mine, care nu-s pe măsura gustului tău, dar poate le dai servitorilor.

— Nu pot să primesc un dar atît de generos, răspunse Lo Chum cu adînc respect. Cu asta m-aş îndatora pe vecie.

— Dacă mă refuzi, atunci am să mă gîndesc că darul nu e pe măsura iluştrilor tăi strămoşi şi atunci pierd mult din cinstea obrazului meu.

În cele din urmă, Lo Chum îşi îngădui să se lase înduplecat, iar Chen Sheng îşi îngădui să se lase convins că darul său era demn de un mare mandarin.

— Am auzit că Tai-Panul e în căutarea unui anumit lucru, îi şopti Lo Chum, pentru că e tare bolnavă concubina lui. Bolnavă de otrava aceea din Hong Kong.

— Cum? Chen Sheng fu îngrozit de veste, şi bucuros doar pentru că darul lui părea să nu fi fost degeaba. Te rog, spune mai departe.

Lo Chum îi povesti de doctor, de leacul acela ciudat, tot ceea ce îi şoptise Ah Sam proprietarului unui sampan pe care-l trimisese în dimineața aceea la ea.

— Se mai vorbeşte că Tai-Panul a oferit douăzeci de mii de taeli răsplată. Băiatul lui, ilustrul fecior al celei de-a treia neveste a dumneavoastră şi fiul dumneavoastră adoptiv, au pornit o disperată căutare a leacului în tot Hong Kong-ul.

Mintea lui Chen Sheng începu să lucreze cu febrilitate, cîntărind urmările acestei situații. Îi făcu semn lui Lo Chum şi acesta îl conduse spre biroul lui Struan.

— Hallo-ah, Tai-Pan, începu el încîntat. Bun vede la tine la Macao, nu conteşte.

— Hallo-ah, Chen Sheng, îi răspunse Struan, şi-i făcu semn spre scaun. Stea jos!

— Barca tău, *Blue Cloud,* ajunge acasă numaru unu, heya?

— Nu ştie. Dar cînd ştie spune la tine iute-iute. Chen Sheng vrea vorbeşte la mine, heya?

Chen Sheng era acum îngrijorat. El, conducătorul Triadei la Macao, fusese personal făcut răspunzător de Jin-qua pentru viața lui T'chung May-may şi a copiilor ei. Dintre toți partenerii de afaceri ai lui Jin-qua, numai el ştia că fata era nepoata lui, iar în calitate de concubină a lui

Struan, pentru ei personal fata avea o valoare enormă, iar pentru cauza Triadei în viitor – cauza Chinei – valoarea ei era neprețuită. Numai ştirea că flota se întorcea imediat la Canton în loc să pornească spre Pekin direct le salvase aproape patru milioane de taeli, de o sută de ori valoarea cheltuielilor pentru educația lui May-may. Îşi binecuvîntă *joss*-ul că aveau parte de May-may: dacă nu era ea, o mare parte din valoarea acelor despăgubiri ar fi trebuit să o caute el. Iar acum femeia aceea, tîmpită şi fără nici o valoare a avut *joss*-ul nenorocit să nimerească boala asta fără leac. Fără leac, îşi corectă el iute gîndurile, dacă nu găsim cumva scoarța aceea. Dar dacă reuşim s-o găsim, atunci fata se face bine, iar investițiile noastre în ea şi în Tai-Pan sînt asigurate şi mai sînt de încasat şi douăzeci de mii de taeli. Apoi altă informație îşi găsi locul în mintea lui şi se gîndi; „Ah, asta explică de ce Gordon Chen a trimis patruzeci de membri ai Triadei din Hong Kong la Macao în mare taină ieri. Trebuie să mai fie ceva din leacul ăla pe aici. Se întrebă ce-ar fi zis Gordon Chen dacă i-ar fi dezvăluit că tainicul „învățător" i se trimisese la ordinul lui Jin-qua, că Jin-qua era căpetenia Triadei din întregul Kwantung, şi că el, Chen Sheng, era adjunctul lui Jin-qua. Ah, îşi spuse el, e atît de înțelept să păstrezi atîtea lucruri în mare taină. Niciodată nu poți şti cînd unul scapă o vorbă.

— Copii la Tai-Pan bine-bine la mine în casa, fericit mult, spuse el încîntat. Tu vrei vede la ei? Iei la ei la Hong Kong?

— Îi văd azi. Am să-i iau curînd. Eu spune cînd.

Struan se întrebă dacă să-i spună vreo vorbă despre May-may lui Chen Sheng.

— Tai-Pan, copii la tine bine, începu Chen Sheng. Eu crede mai bine aduce mama femeie la malu'. Face femeie mama fericit poate. Numer unu doctor vine poate. Nu grija. Eu crede găsit leac aici Macao poate. Chen Sheng rezolve poate bine mult.

— De unde ştii că e aici, şi mai ales că are malarie?

— Cum? Nu înțelege la mine.

— Cum tu ştie poate femeie la mine bolnav mult?

Chen Sheng rîse în sinea lui şi ridică din umeri.

— Eu ştie, nu conteşte.

— Leac aici poate? Adevăr?

— Dacă afle poate. Eu trimite jonca iute iute la *China Cloud* poate. Aduce femeie mama la malu'. Chen Sheng rezolve.

Se înclină cu politețe dinaintea lui şi plecă. Struan se duse pe *China Cloud* şi le îngădui marinarilor să coboare la țărm după carturi. Nu trecu mult şi jonca lui Chen Sheng se lipi de navă. May-may fu

transportată cu mare grijă la țărm, un doctor o supraveghe, şi fu dusă la locuința ei de pe colina São Antonio. Casa arăta îngrijit, o mulțime de servitori îi stăteau la îndemînă, ceaiul fusese pregătit. Ah Sam se învîrtea peste tot plină de importanță, îmbrățişă copiii ce fuseseră aduşi şi aşteptau sosirea mamei, fiecare însoțit de cîte o amah, apoi o aşeză cît mai confortabil pe May-may în patul imens şi-i aduse copiii la căpătîi. Urmară lacrimi de fericire, vînzoleală şi gălăgie. Ah Sam şi May-may erau în fine răsplătite că veniseră acasă. Doctorul aduse mâncăruri speciale şi leacuri ca s-o întărească pe bolnavă şi pe pruncul din pîntecele ei, şi-i porunci să nu se ridice din pat.

— Eu mă întorc curînd, îi spuse Struan.

— Bun. Mulțumesc, Tai-Pan. Mulțumesc mult.

— Mă duc pînă la reşedință... apoi poate trec şi pe la familia Brock.

— Sînt în Macao?

— Da. Toți în afară de Tyler. Credeam că ți-am mai spus. Nu-ți aduci aminte? Sînt aici şi Culum şi Tess.

— A, da, îi răspunse ea, şi îşi aminti de cele puse la cale cu Gordon Chen. Iartă-mă. Am uitat. Mintea mea e ca o strecurătoare. Acum, sigur, îmi aduc aminte. Sînt fantastic de bucuroasă că am coborît de pe nava aia şi sînt acasă. Mulțumesc.

Struan se duse la reşedință. Culum nu se întorsese încă, aşa că porni din nou pe *praia* către locuința lui Brock. Dar nici Tess, nici Liza nu ştiau unde se află Culum. Gorth îi destăinuise că în seara precedentă se duseseră să joace cărți la Clubul Englez, dar el, Gorth, plecase de acolo mai devreme.

— Să te însoțesc pînă la uşă, îi spuse Gorth la plecare, iar cînd rămaseră singuri, zîmbi sardonic, îmbătat de dulceața răzbunării. Doa' ştii cum se-ntîmplă... io m-am dus la o muiere. Poa' că şi el o fi făcut la fel. Da' nu-i nici un necaz, nu? El cam cîştiga la cărți cînd l-am lăsat acolo, dacă asta te îngrijorează.

— Gorth, nu asta. Nu asta mă îngrijorează pe mine. Dar ştii că Anglia are nişte legi foarte bune cînd e vorba de crimă – o judecată de urgență, şi un ştreang tot de urgență, indiferent de cine-i vorba. Chiar şi de o prostituată.

Gorth se făcu alb ca varul.

— Ce vrei să zici cu asta, ei?

— Dacă o să avem vreun candidat la spînzurătoare, am să fiu bucuros gîde, pe Dumnezeul meu!

— Tot nu pricep ce vrei să zici! izbucni Gorth. Mă acuzi pe nedrept.

— Nu te acuz de nimic, Gorth. Doar îți aduc aminte nişte lucruri. Mda. Aud că există doi martori eventuali la o eventuală crimă... care-s dispuşi să pună mărturii la tribunal.

Gorth îşi stăpîni panica. Trebuie să fie vorba de afurisitul ăla de Quance şi de blestemata aia de scroafă Fortheringill. Doar a fost plătită îndestul ca să-şi țină gura. Dacă-i nevoie, mă socotesc io şi cu ei, da' n-o să fie. Cățeaua aia mică n-o să dea ea ortu' popii.

— Io nu mi-s plăpînd să mă tem de unul ca tine şi de blestematele tale de învinuiri mincinoase.

— Gorth, eu nu te acuz în nici un fel, îi replică Struan.

Era teribil de tentat să provoace acum cearta care să-i ducă la o confruntare. Dar ştia că mai trebuia să aştepte ca Gorth să facă prima greşeală, să-l insulte în public, într-un mod de neiertat. Numai atunci îi va putea trimite pe față şi fără nici o reținere secundanții cu o provocare oficială ca să-l ucidă dinaintea martorilor. Numai în felul acesta putea evita o ruptură a nunții dintre Culum şi Tess şi putea evita să-i ofere lui Brock prilejul de a-l distruge prin tribunale. Şi May-may avea dreptate, toată lumea în Asia ştia că ardea de nerăbdare să-l ucidă pe Gorth.

— Dacă-l vezi pe Culum cumva, te rog spune-i că îl caut.

— N-ai decît să te îngrijeşti singur să-ți trimiți mesagerii. Io nu-s servitorul tău. N-o să mai fii tu Tai-Pan al Nobilei Case multă vreme, Cristoase Dumnezeule!

— Vezi, fii cu băgare de seamă, îi spuse Struan. Mie nu mi-e teamă de tine.

Gorth muşcă momeala.

— Nici mie de tine, Dirk. Io ț-o spun aşa de la obraz, fi cu băgare de seamă să nu viu io după tine!

Struan se întoarse la reşedință încîntat de ispravă. Gorth, te-am prins.

Culum nu se întorsese nici acum. De la episcop nici o veste. Struan îi spuse lui Lo Chum să încerce să dea de Culum. Ieşi din nou pe *praia* şi porni spre colină, către catedrală, apoi o luă pe ulițe mai puțin cunoscute, pe lîngă restaurantele cochete cu umbrele colorate înşirate pe trotuar. Traversă o largă *praga* şi pătrunse pe o uşă imensă, călugărița de la măsuța de la intrare se uită la el.

— 'Neața. Cunoaşteți engleza? o întrebă Struan.

— Puțin, senhor.

— Aveți o bolnavă. Domnişoara Mary Sinclair. Sînt un prieten.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Doriți s-o vizitați?

— Vă rog.

Îi făcu semn unei călugărițe chinezoaice şi vorbi iute cu ea în portugheză. Struan porni pe coridor în urma călugăriței, apoi urcă vreo cîteva trepte pînă la camera unde era Mary. O încăpere mică, murdară, cu iz de mucegai, ferestre închise. Deasupra patului atîrna un crucifix. Mary era trasă la față, zîmbea sfîrşită. Suferința o îmbătrînise.

— Hello, Tai-Pan.

— Ce-ai pățit, Mary? o întrebă el blînd.

— Numai ce-am meritat.

— Te scot eu din locul ăsta blestemat, îi spuse Struan.

— Tai-Pan, mă simt bine aici. Sînt foarte buni cu mine.

— Mda, dar nu e locul cel mai nimerit pentru o protestantă ca tine.

În cameră intră un călugăr sfrijit, cu tonsură. Purta un veşmînt simplu, pătat şi bățos de sînge şi medicamente, cu un crucifix modest de lemn la gît.

— Bună dimineața, spuse călugărul într-o engleză cultivată şi fără accent. Sînt părintele Sebastian, doctorul bolnavei.

— Bună dimineața. Cred că am s-o scot de aici, de sub îngrijirea dumitale.

— Domnule Struan, eu nu v-aş sfătui. N-ar trebui transportată în altă parte cel puțin o lună de acum încolo.

— Ce-a pățit?

— Măruntaiele i-s tulburate.

— Eşti englez?

— Vi se pare atît de ciudat, domnule Struan? Sînt o mulțime de englezi, şi chiar scoțieni, care împărtăşesc credința adevăratei biserici a lui Cristos. Dar chiar dacă sînt catolic, asta nu mă face să fiu mai puțin doctor.

— Aveți pe aici scoarță de cinchona?

— Ce anume?

— Scoarță de cinchona. Scoarța iezuiților.

— Nu. Şi n-am folosit-o niciodată. Nici n-am văzut aşa ceva. De ce?

— N-are importanță. Ce-a pățit domnişoara Sinclair?

— E destul de greu de spus. Dar domnişoara Sinclair n-ar trebui mişcată de aici o lună... poate mai bine chiar două.

— Fetițo, te simți destul de întremată ca să te luăm de-aci?

— Fratele dumneaei, domnul Sinclair, n-are nimic împotrivă să rămînă aici. Şi cred că şi domnul Culum e de acord cu recomandarea mea.

— Culum a fost azi pe aici? o întrebă Struan pe Mary.

Ea clătină din cap şi apoi, cu o expresie tragică, îi spuse călugărului:

— Te rog, spune-i Tai-Panului. Despre... despre ce-am făcut.

Părintele Sebastian replică grav:

— Cred că e înțelept ce faceți. Cineva trebuie să ştie adevărul. Domnule Struan, domnişoara Sinclair e foarte bolnavă. A băut un leac, o fiertură de ierburi chinezească... poate ar fi mai bine să-i spunem otravă... care să provoace un avort. Otrava a desprins fătul, dar a provocat şi o hemoragie pe care, cu voia Domnului, am reuşit s-o stăpînim aproape.

Struan simți cum brusc îl ia cu sudori.

— Mary, cine mai ştie de povestea asta? Horatio? Culum?

Fata clătină din cap. Struan se întoarse din nou spre călugăr.

— Ați reuşit aproape s-o stăpîniți? Asta înseamnă că fata e în afară de pericol? Că într-o lună sau cam aşa e bine?

— Fizic da. Dacă nu apare vreo cangrenă. Şi dacă aşa e voia Domnului.

— Ce înțelegi prin „fizic”?

— Domnule Struan, vreau să spun că e imposibil să iei în considerare doar fizicul fără să ții seama de spirit. Dumneaei a păcătuit groaznic împotriva legilor Domnului... Împotriva legilor bisericii catolice, ba chiar şi împotriva legilor bisericii dumneavoastră. Aşa că trebuie să se împace, să se împărtăşească dinaintea Domnului pentru ca să se poată vindeca cu adevărat. Asta-i tot ce-am vrut să vă spun.

— Şi... şi cum de-a ajuns aici?

— A fost adusă aici de o amah, care e catolică. Am obținut o aprobare specială ca s-o pot trata şi, ei bine, am adus-o aici şi am tratat-o cum ne-am priceput mai bine. Maica stareță a insistat ca cineva din familie să fie înştiințat pentru că am socotit că o s-o pierdem. Şi i-am trimis vorbă căpitanului Glessing. Am crezut că el e tatăl... dar domnişoara Sinclair jură că nu. Şi ne-a rugat să nu dezvăluim cauza bolii. Fratele Sebastian făcu o pauză. Criza, prin milostenia Domnului, a trecut.

— O să păstrați taina? Şi... şi ce-a pățit de fapt, da?

— Numai eu şi dumneavoastră şi surorile ştiu. Noi avem un jurămînt dinaintea Domnului şi nu-l putem încălca. Din partea noastră nu aveți a vă teme. Dar eu ştiu că această biată păcătoasă nu are şanse de vindecare dacă nu se împacă cu Domnul şi nu ispăşeşte. Pentru că Domnul ştie!

Părintele Sebastian părăsi încăperea.

— Părintele... părintele copilului era unul dintre prietenii tăi, Mary?

— Da. Eu... eu nu regret viața pe care am dus-o, Tai-Pan. Nu... nu pot. Nici... nici ce-am făcut. E un *joss.* Mary privi pe fereastră. *Joss,* repetă ea. Pe cînd eram încă foarte mică am... am fost violată... cel puțin... nu-i chiar aşa. Nu ştiu cum a fost... nu pricepeam, dar am fost oarecum silită prima oară. Apoi... apoi n-a mai fost nevoie să mă silească nimeni. Am făcut-o pentru că aşa am vrut.

— Cine te-a silit?

— Unul dintre băieții de la şcoală. A murit. E atît de mult de atunci.

Struan îşi cercetă memoria, dar nu-şi putu aduce aminte de nici un băiat care să fi murit. Nici unul dintre cei care veneau prin casa familiei Sinclair.

— Şi după asta, continuă Mary poticnindu-se, am simțit nevoia s-o fac. Horatio... Horatio era plecat în Anglia, aşa că am rugat-o pe o amah să-mi găsească un iubit. Ea mi-a explicat că... că aş putea să am un iubit, mulți iubiți, că, dacă sînt deşteaptă şi e şi ea deşteaptă, aş putea să am o viață tainică şi o mulțime de lucruri frumoase. Adevărata mea viață n-a fost niciodată prea plăcută. Doar ştii de ce fel de tată am avut parte. Şi acea amah mi-a arătat ce am de făcut. Ea... ea îmi făcea rost de iubiți. Amîndouă am început să ne căpătuim şi am ajuns... am ajuns bogate şi-mi pare bine. Am cumpărat cele două case, ea îmi aducea întotdeauna numai oameni bogați, foarte bogați. Mary se opri şi după o lungă pauză şopti scîncit: Ah, Tai-Pan, mi-e atît de teamă!

Struan se aşează lîngă ea, îşi aminti ce-i spusese doar în urmă cu numai cîteva luni de zile fetei. Şi răspunsul ei plin de încredere în sine.

Capitolul treizeci şi cinci

Struan stătea în dreptul ferestrei deschise, privind mohorît spre *praia* aglomerată de dedesubt. Soarele scăpătase spre amurg. Toți portughezii îşi puseseră haine de seară şi se plimbau încoace şi-ncolo, făcîndu-şi plecăciuni unii altora, discutînd aprins, tinerii hidalgo şi fetele flirtînd cu măsură sub ochii atenți ai părinților şi guvernantelor. Nişte culi şi cîteva lectici umblau de colo-colo în căutare de clienți, sau aduceau întîrziații la promenadă. În seara aceea la palatul guvernatorului avea loc un bal, Struan fusese şi el invitat, dar nu ştia dacă are să se ducă sau nu. Culum încă nu se întorsese. De la episcop nu primise nici o vorbă.

În după-amiaza aceea îl întîlnise pe Horatio. Acesta era furios fiindcă Ah Tat, slujnica lui Mary, dispăruse.

— Sînt sigur că ea e cea care i-a dat bietei Mary otrava, Tai-Pan, îi spusese el.

Mary îi mărturisise că din greşeală băuse nişte ceai de ierburi găsit în bucătărie, nimic altceva nu se întîmplase.

— Horatio, n-are nici o noimă ce spui tu. Ah Tat a stat cu voi amîndoi de ani de zile. De ce-ar fi făcut una ca asta? A fost doar un accident.

După plecarea lui Horatio, Struan porni în căutarea celor cu care îşi petrecuseră noaptea Culum şi Gorth. Cei mai mulţi erau tovarăşi de chefuri de-ai lui Gorth şi mărturiseau cu toţii că la cîteva ceasuri după plecarea lui Gorth, Culum plecase şi el, că băuse şi el, dar nu arătase a fi mai beat decît ceilalţi, mai beat decît de obicei. Culum, mucos idiot ce eşti, îşi spuse Struan, ar fi trebuit să ştii să te păzeşti mai bine. Deodată zări un servitor în livrea imaculată, cu perucă pe cap, şi recunoscu îndată însemnele episcopului. Omul mergea fără să se grăbească pe *praia,* dar trecu de reşedinţă, fără să se oprească, şi dispăru. De-acum lumina scădea iute, şi felinarele cu ulei ale promenadei începură să împrăştie întunericul. Struan zări o lectică cu perdelele trase oprind în faţa reşedinţei. Culii pe care abia de reuşi să-i desluşească, părăsiră lectica acolo şi dispărură pe o uliţă. Struan dădu buzna afară din încăpere, şi pe scări la vale. Pe scaunul din spate al lecticii, Culum zăcea inconştient, cu braţele în lături, hainele sfîşiate, pătate de vomă. Duhnea a băutură.

Struan fu mai degrabă amuzat decît supărat, îl trase afară pe Culum, îl săltă pe umeri şi, fără să ia în seamă privirile trecătorilor, îl duse în casă.

— Lo Chum, baie, iute-iute!

Struan îl trînti pe Culum pe pat şi-l dezbrăcă pînă la piele. Pe piept şi pe spate nu se vedeau răni, îl mai răsuci o dată. Pe burtă zgîrieturi de cuie, vînătăi de pe urma muşcăturilor „de dragoste”.

— Idiotul! spuse el cercetîndu-l iute, dar fără să-i scape nimic.

Nici un os frînt, nici un dinte lipsă. Ceasul şi inelul cu sigiliu dispărute. Buzunarele goale.

— Ţi-au făcut festa, flăcăule. Poate că a fost prima oară, dar sigur că nu e şi ultima.

Struan ştia că la bordeluri era un vechi truc de a turna în băutura ageamiului nişte drog. Servitorii aduseră găleţi de apă fierbinte şi umplură cada de fier. Struan îl săltă pe Culum şi-l puse în cadă, îl săpuni şi-l frecă cu buretele. Lo Chum ţinea capul nevolnic al băiatului.

— Stapin mult nebun beutur, mult nebun hîţ-hîţ, heya!

— Aiii iaaa, făcu Struan.

Cînd îl ridică pe Culum, Struan simți cum îl săgeată în piciorul stîng şi pricepu că umblatul din ziua aceea îi obosise încheietura bolnavă a piciorului mai mult decît îşi dăduse seama. Ar trebui s-o strîng bine cu o faşă cîteva zile, se gîndi el. Îl şterse pe Culum şi-l puse în pat. Îl plesni uşor peste față, dar nu izbuti să-l facă să se dezmeticească, aşa că luă masa şi începu să aştepte. O dată cu trecerea ceasurilor, îngrijorarea lui spori, fiindcă ştia că, indiferent cît de mult băuse, Culum ar fi trebuit să-şi revină de acum. Culum respira adînc şi regulat. Inima îi bătea puternic. Struan se ridică şi se întinse. Nu era nimic de făcut, decît să aştepte.

— Eu merge la doamna număru unu. Tu stai veghează bine-bine, heya?

— Lo Chum veghează ca un mama!

— Trimiți vorbă, savvy? Nu conteşte care oră, stapin trezeşte, tu trimite vorba, savvy?

— De ce Tai-Pan tu spune savvy? Heya? Lo Chum savvy bine-bine, nu conteşte. Heya?

Dar în noaptea aceea Lo Chum nu-i trimise nici o vorbă. Spre dimineață, Struan părăsi casa lui May-may şi se întoarse la reşedința companiei. May-may dormise liniştită, dar Struan auzise paşii fiecărui trecător şi fiecare lectică ce trecuse pe stradă, ca şi o mulțime de alte zgomote, închipuiri ale propriei lui imaginații.

Lo Chum îi deschise uşa de la intrare.

— De ce Tai-Pan venit atît devreme, heya? Mancare gata, baie gata, ce vrei Tai-Pan, heya?

— Stapin trezit, heya?

— De ce intrebe, heya? Dacă trezit, Lo Chum trimite vorb. Eu savvy bine-bine tot, Tai-Pan, îi răspunse Lo Chum lovit în demnitatea lui.

Struan se duse sus. Culum dormea somn greu mai departe.

— Stapin face unu două ori aşa, şi Lo Chum gemu şi se lovi cu pumnii în bărbie, sforăi, căscă şi gemu din rărunchi.

După micul dejun, Struan le trimise vorbă Lizei şi lui Tess că băiatul s-a întors, dar nu le transmise şi în ce hal se întorsese. Apoi încercă să se ocupe de afaceri ca să aibă ceva de făcut. Semnă hîrtii, aprobă cheltuieli şi mai importante pentru construcțiile de la Hong Kong, indignat de costurile sporite ale cherestelei, cărămizilor şi mîinii de lucru, ca şi a tuturor celor necesare pentru aprovizionarea navelor, repararea şi echiparea lor.

Dar-ar frenția în toate astea. Toate prețurile au crescut cu cincizeci la sută, şi nici un semn că au de gînd să coboare. Pun chile pentru noi clipere în anul care vine sau mai bine mizăm totul pe cele pe care le avem? Şi să mizăm şi pe faptul că marea n-o să ne înghită nici una? Trebuie să cumperi mai multe! Drept urmare porunci să se mai construiască un nou cliper. Avea să-i spună *Tessan Cloud,* numele lui Tess, şi va fi darul lui Culum de ziua lui. Dar nici măcar perspectiva unui cliper nou, frumos, nu reuşi să-l emoționeze aşa cum ar fi trebuit. Asta îi aduse aminte de *Lotus Cloud* care avea să fie construit curînd la Glasgow, şi lupta pe mare ce-l aştepta cu Wu Kwok, dacă mai era în viață, sau cu Wu Fang Choi, tatăl, şi pirații lui. Se mai întrebă dacă băieții lui Scragger or ajunge acasă în Anglia teferi şi nevătămați. Avea să mai treacă cel puțin încă o lună înainte de a ajunge el în Anglia şi încă trei luni înainte de a afla el.

Închise biroul şi se duse la Clubul Englez şi pălăvrăgi o vreme cu Horatio, apoi cu vreo cîțiva negustori, jucă un biliard, dar nici tovărăşia, nici jocul nu-i făcură nici o plăcere. Nu se vorbea decît de afaceri, toți neliniştiți de semnele dezastrului pe plan internațional şi de mizele uriaşe ale negoțului din acel sezon.

Se aşează pe un fotoliu în încăperea mare de lectură în care dăinuia liniştea, şi luă ziarele sosite cu ultimul vas poştal, vechi de trei luni de zile.

Cu mare efort reuşi să se concentreze asupra editorialului. Se vorbea de mişcările larg răspîndite în ramurile industriale din Midlands şi se afirma că era imperativ necesar să se plătească un salariu ca lumea pentru munca de o zi întreagă. Într-un alt articol, cineva se lamenta că imensa maşină industrială a Angliei era folosită doar la jumătate din capacitate şi striga sus şi tare că trebuia găsită o nouă piață mai mare pentru abundența producției pe care aceasta o putea revărsa, iar o producție mai mare însemna bunuri la un preț mai scăzut, creşterea folosirii mîinii de lucru şi salarii mai mari. Erau alte articole care vorbeau despre tensiunile şi norii de război ce se strîngeau pe cerul Franței şi Spaniei din cauza succesiunii la tronul Spaniei. Prusia îşi întindea tentaculele asupra tuturor statelor germane pentru a le domina, aşa că o viitoare confruntare franco-prusacă era iminentă, nori de război se strîngeau şi deasupra Rusiei şi asupra Sfîntului Imperiu German al Habsburgilor. Nori de război se adunaseră şi asupra statelor italiene care voiau să-l înlăture pe parvenitul de rege francez al Neapolelui, să se unească laolaltă, sau eventual să nu se unească, iar papa, sprijinit de francezi, se amesteca pe arena politică. Nori de război

se adunaseră şi deasupra Africii de Sud din cauza burilor care în ultimii patru ani se întinseseră din Colonia Capului şi întemeiaseră statele Transvaal şi Orange, iar acum ameninţau colonia engleză Natal, aşa că, cu următorul vas poştal, puteau veni veşti că războiul începuse. Prin toată Europa se vorbea de răscoale evreieşti şi pogromuri, catolicii luptau împotriva protestanţilor, mahomedanii împotriva hinduşilor, împotriva catolicilor, a protestanţilor, şi se îndîrjeau unii contra celorlalţi, în America se declanşaseră războaiele pieilor roşii, duşmănii între statele din Nord şi cele din Sud, duşmănii între America şi Marea Britanie din pricina Canadei, tulburări în Irlanda, Suedia, Finlanda, India, Egipt, în Balcani…

— Nu contează ce citeşti! explodă Struan fără să se adreseze cuiva anume. Toată lumea-i cuprinsă de nebunie. Doamne!

— Ce s-a întîmplat, Tai-Pan? îl întrebă Horatio, descumpănit de izbucnirea aceasta de mînie.

— Toată lumea-i nebună, uite, asta e! De ce naiba oamenii nu se opresc odată să se mai hăcuie unii pe alţii şi nu trăiesc în pace?

— De acord, strigă Masterson din celălalt capăt al încăperii. În totalitate. Doamne, groaznică lumea asta în care aducem noi copiii la lumină, Dumnezeule. Toată lumea asta va ajunge să fie sfîşiată de cîini. A ajuns deja. Ehei, ce ani frumoşi altădată! Dezgustător!

— Mda, îngăimă Roach. Lumea a început s-o pornească prea repede din loc. Afurisitul ăsta de guvern a ajuns să gîndească cu curu', taman cum sună proverbul. Cristoase, noi ne închipuim că mai învaţă şi ei ceva, dar n-or să înveţe niciodată. În fiecare zi blestemată de la Dumnezeu citeşti că primul ministru a spus: „Să ne mai strîngem şi noi cureaua!” Pentru numele lui Dumnezeu, aţi auzit pe careva spunînd că mai putem şi da drumul la curea?

— Am auzit că taxele pentru importul de ceai s-au dublat, adăugă Masterson. Şi dacă ajunge cumva la putere şi maniacul ăla de Peel, ticălosul o să introducă sigur şi taxele pe venit. Invenţia diavolului!

Se stîrni un vacarm general şi asupra capului lui Peel se strînse şi mai mult venin.

— Individul e un anarhist afurisit! întări Masterson.

— E o prostie. Nu taxele-s de vină, interveni Roach. Sîntem prea mulţi, asta e. Singura salvare e controlul naşterilor.

-— Cum? urlă Masterson. Nu începe iar cu ideea aia afurisită şi greţoasă. Pentru numele lui Dumnezeu, eşti cumva Anticrist?

— Nu, pen' Dumnezeu. Dar ne-au copleşit cei din clasele de jos. N-am zis că *noi* ar trebui să fim supuşi controlului naşterilor, ci ei. Candidaţi la spînzurătoare, ori mai mulţi dintre ticăloşii ăştia!

Struan aruncă ziarele la o parte şi se duse la Hotelul Englez, o clădire impozantă, cu colonade, ca şi clubul. În frizerie se tunse şi-şi spălă părul cu şampon. Mai apoi trimise după Svenson, maseurul suedez, un fost marinar. Bătrînul noduros îl frămîntă cu nişte mîini de fier, îl frecă apoi cu gheaţă peste tot, la urmă îl şterse cu un prosop aspru pînă cînd simţi că pielea îi frige.

— Svenson, pentru numele lui Dumnezeu, mă simt alt om.

Svenson rîse, dar nu scoase nici o vorbă. Limba îi fusese smulsă de piraţi pe Mediterana, cu mulţi ani în urmă. Îi făcu semn lui Struan să se odihnească pe masa acoperită cu o saltea şi-l înfăşură bine în cearşafuri, apoi îl lăsă să moţăie.

— Tai-Pan!

Era Lo Chum. Struan se trezi pe dată.

— Stapin Culum?

Lo Chum clătină din cap şi zîmbi cu gura lui ştirba.

— Stapin Fusta Lung.

Struan porni după călugărul iezuit ce nu scotea o vorbă şi merseră de-a lungul chiliilor ce înconjurau curtea interioară şi frumoasa grădină. Clopotul catedralei bătu ora patru. La capătul aleii, călugărul schimbă direcţia şi îl conduse pe o uşă imensă din lemn de tec într-o anticameră impozantă. Pereţii erau îmbrăcaţi în tapiserii, podeaua de marmură, mîncată de paşi, era acoperită cu covoare. Bătu cu adînc respect la uşa din fund şi intrară. Falarian Guineppa, impunător şi princiar, stătea într-un scaun cu spetеaza înaltă ce aducea cu un tron. Îi făcu mohorît semn călugărului să plece, acesta făcu o plecăciune şi dispăru.

— Senhor, te rog să iei loc.

Struan se aşează pe scaunul indicat. Era puţin mai jos decît cel al episcopului, simţi asupra lui puterea voinţei celuilalt ce voia să-l domine.

— Aţi trimis după mine?

— Am trimis să te cheme, da. Cinchona. În Macao nu există deloc, dar cred că avem ceva la misiunea noastră de la Lo Ting.

— Unde-i asta?

— Pe continent. Episcopul îndreptă o încreţitură a sutanei lui roşii. La o sută cincizeci de mile nord-vest de aici.

Struan se ridică în picioare.

— Trimit pe cineva imediat într-acolo.

— Senhor, am şi făcut asta. Te rog ia loc! Episcopul arăta solemn. Curierul nostru a pornit o dată cu zorile cu poruncă să facă drumul în timp record. Şi cred că aşa va face. E chinez şi provine din regiunea aceea.

— Şi cam cîte zile credeți că o să-i trebuiască? Şapte zile? Şase zile?

— Asta mă îngrijorează şi pe mine. Fata cîte crize de friguri a avut pînă acum?

Struan ar fi voit să-l întrebe pe episcop de unde ştia el de May-may dar se stăpîni. Pricepuse că aceşti catolici aveau nenumărate surse de informații secrete, iar pentru un om atît de isteț ca episcopul nu fusese mare lucru să ghicească că era vorba de *fată.*

— Una singură. Transpirația a cuprins-o acum două zile, cam la vremea asta.

— Atunci înseamnă că va avea o nouă criză mîine, cu siguranță în următoarele patruzeci şi opt de ore. Ca să ajungă la Lo Ting şi să se întoarcă, curierului îi trebuiesc cel puțin şapte zile... dacă totul merge bine şi nu se întîmplă nimic neprevăzut.

— Nu cred că o să mai reziste la încă două crize.

— Aud că e tînără şi în putere. Trebuie să fie în stare să mai îndure încă opt zile.

— E însărcinată în luna a şasea.

— Mmm, tare rău.

— Da. Unde-i Lo Ting? Dați-mi o hartă. Poate că eu reuşesc să reduc timpul ăsta cu o zi.

— Legăturile mele sînt mai bune decît ale dumitale de o mie de ori în privința acestui drum, îi spuse, episcopul. Poate că va dura doar şapte zile. Voia Domnului.

Da, se gîndi Struan. De o mie de ori. Aş vrea să am şi eu tezaurul de cunoştințe pe care le-au adunat catolicii de-a lungul secolelor tot sondînd China. Care Lo Ting? Trebuie să fie cincizeci de localități cu numele ăsta pe o întindere de două sute de mile.

— Da, spuse el în cele din urmă, voia Domnului.

— Senhor, sînteți un om cam ciudat. Sînt bucuros că am avut prilejul de a vă cunoaşte. Serviți un pahar de Madeira?

— Şi care-i prețul scoarței de cinchona? Dacă există şi dacă ajunge la vreme şi vindecă malaria?

— Vreți să serviți un pahar de Madeira?

— Mulțumesc.

Episcopul sună dintr-un clopoțel şi de îndată la uşă se ivi un slujitor în livrea, purtînd o tavă de argint gravată, pe care tronau o sticlă şi pahare.

— Senhor, pentru o mai bună înțelegere a multor lucruri.

Băură şi se cîntăriră din ochi.

— Eminența voastră, prețul?

— Deocamdată sînt încă mulți de dacă. Răspunsul acesta mai poate să aştepte. Dar două lucruri nu pot aştepta. Episcopul îşi savură vinul. Madeira e un aperitiv excelent. Îşi adună gîndurile. Sînt foarte îngrijorat în privința senhoritei Sinclair.

— Şi eu, spuse Struan.

— Părintele Sebastian e un vindecător miraculos. Dar m-a făcut să cred că dacă senhorita nu e ajutată şi spiritual ar putea să-şi ia viața cu mîna ei.

— Mary nu! E puternică. N-o să facă ea una ca asta.

Falarian Guineppa îşi împreună degetele fine, de parcă ar fi vrut să facă cruce. O rază de soare fulgeră pe rubinul imens de pe mînă şi păru să-l topească.

— Dacă se va lăsa cu totul pe mîinile părintelui Sebastian, şi în mîinile bisericii lui Cristos, am putea să transformăm condamnarea în binecuvântare. Ar fi cel mai bine pentru ea. Cred din toată inima că asta e singura soluție adevărată. Dar dacă nu se poate, va trebui să trec răspunderea ei cuiva care doreşte s-o accepte.

— Accept.

— Prea bine. Dar nu socotesc că de data asta ai fost foarte înțelept, senhor. Dar şi aşa, viața şi sufletul dumitale, ca şi ale ei, sînt tot în mîinile Domnului. Mă rog Domnului ca şi dumneata şi ea să dobîndiți darul înțelegerii. Prea bine. Înainte de a ne părăsi, am să fac tot ce-mi stă în putință pentru a încerca să-i salvez sufletul, dar de îndată ce va fi suficient de întremată ca să părăsească mănăstirea, am să vă trimit vorbă.

Clopotul catedralei bătu ora cinci.

— Ce mai face rana arhiducelui Sergheiev?

Struan se încruntă.

— Acesta e al doilea lucru ce nu suferă amînare?

— Pentru voi britanicii, poate.

Falarian Guineppa deschise un dulap şi scoase de acolo o cutie de piele sigilată cu sigilii mari.

— Mi s-a cerut să-ți înmînez cu precauție asta. Se pare că unele autorități diplomatice sînt deosebit de îngrijorate de prezența arhiducelui în Asia.

— Autorități bisericeşti?

— Nu, senhor. Mi s-a transmis că dacă doreşti poți transmite documentele mai departe. Am înțeles că anumite sigilii le dovedesc autenticitatea, şi pe chipul lui trecu un zîmbet uşor. Şi caseta e sigilată.

Struan recunoscu sigiliul biroului guvernatorului general.

— De ce mi s-ar da mie pe mînă documente diplomatice? Există canale diplomatice consacrate. Domnul Monsey se află la jumătate de milă de aici, iar Excelența sa e la Hong Kong. Amîndoi sînt familiarizați cu uzanțele protocolului.

— *Eu* nu îți dau dumitale nimic. Nu fac decît să împlinesc ce mi s-a spus. Senhor, nu uita, în ciuda faptului că eu personal detest ceea ce reprezinți dumneata, eşti totuşi o putere la curtea palatului St. James, iar legăturile dumitale comerciale se întind în lumea întreagă. Trăim în nişte vremuri nesigure, iar Portugalia şi Anglia sînt vechi aliați. Marea Britanie s-a dovedit un bun prieten față de Portugalia şi e înțelept ca prietenii să se ajute între ei, nu? Probabil că lucrurile sînt la fel de simple.

Struan luă caseta oferită.

— Îți dau de veste îndată ce se întoarce curierul trimis la Lo Ting, îi spuse Falarian Guineppa. Indiferent la ce oră. Nu vrei ca părintele Sebastian s-o consulte pe doamnă?

— Nu ştiu, spuse Struan ridicîndu-se. Poate. Eminența voastră, lăsați-mă să mă gîndesc.

— Cum pofteşti, senhor. Episcopul şovăi o clipă. Mergi cu Domnul!

— Mergeți cu Domnul, Eminența voastră, răspunse Struan.

— Hello, Tai-Pan, îl întîmpină Culum, simțind că-i plesneşte capul şi limba îi era ca un bălegar uscat.

— Hello, fiule.

Struan puse jos caseta nedeschisă încă, ce păruse să-l ardă tot drumul pînă acasă. Se duse la dulap şi turnă într-un pahar o măsură zdravănă de brandy.

— Mancam, stapin Culum? interveni Lo Chum cu chipul strălucind de fericire. Porcu? Cartofu? Zeama carne? Heya?

Culum clătină din cap neajutorat şi Struan îl expedie pe Lo Chum.

— Ia de aici, îi spuse el lui Culum, întinzîndu-i paharul cu brandy.

— Nu pot! răspunse Culum prins de greață.

— Bea!

Culum dădu paharul pe gît. Se înecă şi bău iute nişte ceai ce se afla lîngă patul lui.

Se lăsă pe spate cu tîmplele zvîcnind.

— Vrei să stăm de vorbă? Să-mi spui ce s-a întîmplat?

Culum avea un chip cenuşiu, albul ochilor de un roşu murdar.

— Nu-mi amintesc nimic. Dumnezeule, mă simt groaznic.

— Începe cu începutul.

— Jucam whist cu Gorth şi cîțiva prieteni, spuse Culum cu evident efort. Îmi amintesc doar că atunci cîştigasem vreo sută de guinee. Cam băusem. Dar îmi amintesc că am pus banii cîştigați în buzunar. Apoi... apoi nu-mi mai amintesc nimic.

— Îți aminteşti unde te-ai dus?

— Nu. Nu prea! Bău cu sete ceai, îşi şterse fața cu palma, căutînd să îndepărteze durerea care-l chinuia. Dumnezeule, groaznic mă simt!

— Îți aminteşti la care bordel ai ajuns?

Culum clătină din cap.

— Ai unul anume pe care-l frecventezi?

— Doamne Dumnezeule, nu!

— Flăcăule, n-are nici un rost s-o faci acum pe fecioara. Ai fost la un bordel, e sigur. Ți s-a jucat festa, şi asta-i clar. Ți-au turnat vreun drog în băutură, e clar.

— M-au drogat?

— Cea mai veche şmecherie din lume. De aia ți-am şi spus eu să nu te duci la nici un stabiliment dacă nu ți-l recomandă un om de încredere. E pentru prima dată cînd te duci la un bordel în Macao?

— Da, da. Dumnezeule, m-au drogat!

— Ei, pune-ți capul la muncă. Gîndeşte-te! Îți aminteşti cum arăta bordelul acela?

— Nu... nimic. În mintea mea-i un gol.

— Cine a ales bordelul şi ți l-a recomandat, ei?

Culum se ridică pe pat în capul oaselor.

— Beam şi jucam. Eram... cam făcut. Apoi da, toată lumea a început să vorbească despre... fete. Despre bordeluri. Şi, ei... – se uită la Struan, pe chipul lui se citeau limpede şi ruşinea şi suferința – eram cam... cu... cu băutura aia în cap şi... am simțit aşa... parcă am luat foc deodată şi mueam după o fată. Şi atunci am hotărît aşa deodată că... că trebuie să mă duc la un bordel.

— Flăcăule, nu-i nici un necaz că te-ai dus. Cine ți-a dat adresa?

— Cred... nu ştiu, dar cred că toți îmi spuneau cîte o adresă, nu-mi aduc aminte. Scriau adrese, îmi spuneau adrese, îmi amintesc că ieşisem de la club. În față era o lectică ce aştepta şi am urcat. Stai puțin... acum îmi amintesc. I-am spus să mă ducă la „S.F”!

— Flăcăule, acolo ăia nu-ți fac festa asta. Sau să-ți pună drog în băutură. Sau să te aducă înapoi în halul ăsta. Asta le-ar distruge cu totul reputația.

— Nu. Sînt sigur. Asta i-am spus omului. Da. Sînt absolut sigur.

— Şi încotro te-au dus? În cartierul chinezesc?

— Nu ştiu. Parcă îmi amintesc... nu, nu ştiu.

— Spuneai că ai simțit cum că parcă ai luat foc. Ce fel de foc?

— Păi, era cam aşa... Îmi amintesc că mi s-a făcut cald tare şi... ăăă, Cristoase, parcă am înnebunit de dorul lui Tess, şi cu băutura şi toate alea... nu mai aveam stare, şi... şi m-am dus la bordelul ăla! Cuvintele veneau tărăgănat. Dumnezeule, îmi plesneşte capul. Te rog, lasă-mă în pace acum.

— Ai folosit vreun fel de prezervativ?

Culum clătină dm cap.

— Focul acela, pofta aia. A fost altfel în noaptea aia?

Culum clătină din nou din cap.

— De săptămîni în şir tot aşa o duc, dar... cred că într-un fel a fost... nu, nu chiar la fel. Eram ca o bucată de fier, coapsele parcă luaseră foc şi am simțit că nu mai pot dacă nu mă culc cu o fată şi... ah, nu mai ştiu nimic. Acum lasă-mă în pace. Te rog... Îmi pare rău... dar te rog...

Struan se duse la uşă.

— Lo Chum!

— Da, stapin.

— Duci la casa la Chen Sheng, iei doctor fete bolnav numer unu, iute iute, aici gata! Savvy?

— Savvy mult bine! răspunse Lo Chum țîfnos. Mult doctor venit la intrare aflam aia la cap bum-bum bolnav mult bolnav. Tiner stapin la fel ca Tai-Pan eram la fel, nu conteşte!

Jos în hol, Struan stătu de vorbă cu doctorul prin intermediul lui Lo Chum. Doctorul îi spuse că va trimite doctoriile şi nişte mîncare specială de îndată, şi acceptă o răsplată generoasă. Struan se duse înapoi la etaj.

— Flăcăule, nu reuşeşti să-ți mai aminteşti nimic?

— Nu... nimic. Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

— Flăcăule, te rog, ascultă-mă. Haide, Culum, e foarte important.

— Te rog, tată, nu mai vorbi atît de tare, spuse Culum deschizînd nişte ochi amărîți. Ce?

— Se pare că ți-au strecurat în pahar un afrodiziac.

— Cum?

— Da, un afrodiziac. Există zeci pe care ți le poate cineva turna în pahar.

— Imposibil. N-am băut decît băutura aia şi... şi am simțit... e imposibil!

— Nu există decît două explicații. Prima: culii te-au dus la un bordel, şi nu e vorba de unul din rețeaua firmei „S.F.", unde au stors mai mult de la un client bogat şi pe deasupra şi ceva din ce te-au jefuit. Acolo fata sau fetele te-au drogat, ți-au făcut festa, te-au jefuit şi te-au expediat acasă. De dragul tău, sper că doar atîta ți-au făcut. Cealaltă posibilitate e ca nu cumva unul dintre prietenii tăi să-ți fi dat afrodiziacul la club, să fi aranjat ca lectica aceea să te aştepte pentru ca să te ducă... la o anumită casă.

— Dar e o prostie. De ce-ar fi vrut careva să-mi facă figura asta? Pentru o sută de guinee, un inel şi un ceas? Unul dintre prietenii mei? E o nebunie!

— Dar ia să zicem că vreunul dintre ei te urăşte, Culum. Să zicem că planul a fost conceput ca să te dea pe mîna unei fete bolnave... una care are frenție!

— Cum?

— Da. Uite asta mi-e tare teamă că s-a întîmplat!

O clipă Culum simți că moare.

— Vrei să mă sperii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, nu mă joc. Dar e una dintre posibilitățile foarte aproape de adevăr. Ba chiar aş zice că mai degrabă asta s-a întîmplat şi nu ce am crezut noi la început, fiindcă te-au adus înapoi.

— Şi cine mi-ar fi putut face mie una ca asta?

— Flăcăule, tu singur trebuie să-ți răspunzi. Dar chiar dacă s-a întîmplat una ca asta, nu e totul pierdut. Deocamdată. Am trimis să ți se aducă nişte leacuri chinezeşti. Trebuie să le bei pe toate, fără greş.

— Dar frenția n-are leac!

— Da. Odată boala instalată nu. Dar chinezii cred că poți distruge otrava frenției sau ce-o fi provocînd boala dacă iei de îndată măsuri ca să-ți purifici sîngele. Cînd am venit eu prima dată aici cu ani în urmă, mi s-a întîmplat şi mie acelaşi lucru. Aristotle m-a găsit într-un şanț în cartierul chinezesc, a adus un medic chinez şi n-am avut nimic. Aşa l-

am întîlnit prima oară, de aia am rămas prieteni atîta amar de vreme. Nu pot să fiu sigur dacă bordelul... fata aceea era bolnavă sau nu, dar n-am făcut niciodată frenție.

— Oh, Dumnezeu să mă ajute!

— Da. O săptămînă n-o să ştim sigur nimic. Dacă nu apar umflături sau dureri sau scurgere pînă atunci, de data asta ai scăpat! Văzu groaza din privirile fiului său şi simți că inima i se umple de milă. Te aşteaptă o săptămînă de iad, fiule. O să tot aştepți un semn. Ştii ce te aşteaptă, şi nu trebuie să te mai şi chinui singur. Am să te ajut cît pot. La fel cum m-a ajutat şi pe mine Aristotle.

— Mă omor! Mă omor dacă... o, Doamne, cum am putut să fiu atît de idiot? Tess! O, Doamne, mai bine aş mărturisi...

— Să nu care cumva să faci una ca asta! Îi spui doar că ai fost atacat de bandiți pe cînd te întorceai acasă. Aşa vom spune la toată lumea. Şi prietenilor tăi le spui acelaşi lucru. Că socoți că ai băut cam mult... după ce-ai avut de-a face cu fata. Că nu-ți mai aminteşti nimic decît că te-ai distrat de minune şi te-ai trezit aici. Şi vreme de-o săptămînă de acum încolo te porți absolut normal.

— Dar Tess! Cum am să pot...

— Fiule, asta ai să faci! Asta ai să faci, Cristoase Dumnezeule.

— Nu pot, tată, mi-e impo...

— Şi sub nici un motiv nu spui nimănui de leacurile chinezeşti. Şi nu te mai duci la nici un bordel pînă nu ştim sigur dacă eşti sau nu bolnav, iar de Tess nu te atingi pînă nu te căsătoreşti cu ea.

— Mi-e atît de ruşine!

— Flăcăule, n-are de ce să-ți fie ruşine. E tare greu să fii tînăr. Dar pe lumea asta un bărbat trebuie să ştie să se păzească. Sînt o mulțime de ticăloşi turbați prin preajmă.

— Vrei să spui că Gorth a pus-o la cale?

— Eu nu zic nimic. Tu crezi asta?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar tu aşa crezi, nu-i aşa?

— Şi nu uita: trebuie să te porți ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, altfel ai pierdut-o pe Tess.

— De ce?

— Crezi că Liza sau Brock îți vor mai îngădui ție să te căsătoreşti cu Tess dacă or să afle că eşti atît de necopt şi idiot ca să te apuci să umbli beat după curve prin Macao, şi încă să mai şi ajungi într-un bordel neştiut de nimeni şi să te umple ăia cu băuturi de dragoste şi să te jefuiască? Dacă eu aş fi în locul lui Brock aş zice că n-ai destulă minte ca să-mi fii ginere.

— Iartă-mă.

— Acum, flăcăule, odihneşte-te. Mai tîrziu mă întorc.

Şi tot drumul pînă la casa lui May-may, Struan se strădui să se hotărască în ce fel să-l ucidă pe Gorth... dacă se îmbolnăveşte Culum de frenție. În chipul cel mai crunt cu putință. Da, se gîndi el cu răceală, pot să fiu uneori foarte crunt. N-o să-l omor pur şi simplu... sau repede. Nu, Dumnezeule!

— Culum, dragule, arăți îngrozitor, îl întîmpină Tess. Precis că ai stat pînă în zori.

— Mda.

Se plimbau împreună pe *praia* în liniştea nopții. Abia luaseră cina, se limpezise la minte, dar suferința era de neîndurat aproape.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea, simțind că el se chinuie.

— Nimic, dragă. Am băut prea mult, doar atît. Iar tîlharii ăia nu s-au purtat prea drăguț cu mine. Pe Dumnezeul meu, jur să nu mai pun gura pe băutură un an de zile.

Te rog, Doamne, fă să nu mi se întîmple nimic. Fă să treacă săptămînă asta mai repede... şi să nu se întîmple nimic.

— Hai să ne întoarcem, îi spuse ea şi, apucîndu-l hotărîtă de mînă, îl sili să se întoarcă spre reşedința familiei Brock. O noapte bună de somn o să-ți facă nespus de bine.

Se simțea foarte maternă cu el, şi nu se putea abține să nu fie fericită cînd îl vedea atît de neajutorat.

— Dragul meu, sînt fericită că ai jurat să nu mai bei. Tata uneori se îmbată groaznic... iar Gorth, o, să-l vezi, de cîte ori nu l-am văzt io matol!

— Nu l-am văzut, draga mea, o corectă el.

— Nu l-am văzut io matol. Ah, îs atît de fericită că o să ne căsătorim curînd.

Ce motiv ar fi avut Gorth să-mi facă una ca asta? se întrebă Culum. Tai-Panul exagerează. Poate că exagerează.

— V-ați întors aşa de iute, iubiților? îi întîmpină Liza.

— Mamă, sînt cam obosită.

— Ei, atunci eu o şterg, spuse Culum. Ne vedem mîine. Te duci la meciul de cricket?

— Da, da, hai, mamă!

— Culum, flăcăule, poa' că ne-ntovărăşeşti, ei?

— Mulțumesc. Voi fi fericit. Ne vedem mîine. Culum îi sărută mîna lui Tess. Noapte bună, doamnă Brock.

— Noapte bună, flăcăule.

Culum se întoarse să iasă exact cînd Gorth dădea să intre.

— Ei, salutare, Gorth.

— Salutare, Culum. Te aşteptam şi io. Tocmai mă duceam să trag şi io o duşcă la club. Hai şi tu.

— Nu, în seara asta nu. Gorth, mulțumesc. Ne vedem mîine.

— Cum vrei tu, bătrîne. Dar vezi şi ai grijă de tine, spuse el închizînd uşa în urma lui.

— Gorth, ce s-a-ntîmplat azi noapte? îl cercetă Liza atentă.

— Bietul băiat. L-a luat băutura la vale. Cum ți-am spus, io plecasem de la club înaintea lui, aşa că habar n-am. Tess, ție ce ți-a spus?

— Că a băut cam mult şi că au tăbărît pe el nişte tîlhari, rîse ea. Sărmanul Culum, cred că s-a vindecat el de data asta de diavolul băutului pen' lungă vreme.

— Tess dragă, vrei să-mi aduci şi mie trabucurile? o rugă Gorth, îs în dulapul de haine.

— Bineînțeles, spuse Tess şi porni în fugă.

— Am auzit, începu Gorth, am auzit că ăsta Culum al nostru a început să cam adulmece după fuste.

— Ce zici? se opri Liza din cusutul ei de mînă.

— Ei, n-a făcut nici un pocinog, adăugă Gorth. Poa' că nici nu trebuia să-ți spun. Dacă omu-i atent, nu se-ntîmplă nimic, Cristoase. Doa' ştii tu cum e bărbatul.

— Dar se mărită cu Tess a noastră! Nu vreau să se mărite cu un stricat.

— Mda, cre' că trebuie să stau de vorbă cu flăcăul ăsta. Măcar în Macao să fie cu băgare de seamă, şi aici nu încape nici o tîrguială. Dacă tata ar fi fost aici, se schimbau lucrurile. Da' acum io trebuie să apăr familia... şi pe bietul băiat de slăbiciunile lui. Şi să nu scoți o vorbă despre asta!

— Bineînțeles că nu.

Lizei îi era silă de latura aceea brutală a bărbaților. De ce nu-s în stare să se stăpînească? Poa' c-ar trebui să se mai gîndească cum e cu nunta asta.

— Tess nu se căsătoreşte cu un stricat. Da' Culum nu e din ăştia. Eşti precis că-i aşa cum zici?

— Da, răspunse Gorth. Cel puțin aşa zic unii băieți.

— Mai bine ar fi tac-tu aici.

— Da, făcu Gorth şi apoi adăugă de parcă atunci ar fi luat o hotărîre. Cred că am să mă duc la Hong Kong pentru o zi-două. O să

vorbesc cu tata. Aşa-i mai bine. Şi după aia stau io de vorbă cu Culum aşa cum se cuvine. Plec o dată cu mareea.

Capitolul treizeci şi şase

Struan termină de citit şi ultima pagină a traducerii în engleză a documentelor ruseşti. Legă încet paginile la loc şi le puse în casetă, rămînînd cu ea în poală.

— Ei? îl iscodi May-may. Ce-ai căzut într-o tăcere aşa de fantastică, heya?

Fata stătea în pat, rezemată de perne, sub un polog contra ţînţarilor, roba lungă de mătase aurie făcîndu-i pielea şi mai albă.

— Nimic, fetiţo!

— Lasă afacerile la o parte şi vorbeşte cu mine. De un ceas parcă eşti un savant.

— Lasă-mă să mă gîndesc vreo cinci minute. După aia vorbesc şi cu tine, da?

— Ha! exclamă ea. Dacă nu eram eu bolnavă, te ţineam în pat tot timpul.

— A, da, fetiţo!

Struan se duse la uşa care dădea spre grădină şi se uită îndelung spre cerul nopţii. Stelele luceau puternic şi din înalturi se prevestea o vreme bună. May-may se aşează mai comod în pat şi se uită la el. Arată foarte obosit, se gîndi ea. Săracul Tai-Pan, are atîtea belele pe cap!

El îi spusese despre Culum şi temerile lui în ce-l priveşte, dar nu-i scăpă nici o vorbă despre Gorth. Îi mai spusese că în cîteva zile aveau şi scoarţa aceea contra frigurilor. Şi-i mai spusese şi despre Mary şi blestemata ei de Ah Tat.

— Nebună de legat şi criminală acum. Ar fi trebuit să ştie ce o aşteaptă. Dacă Mary mi-ar fi spus mie, sau ţie, am fi putut s-o trimitem departe de aici ca să nască în deplină siguranţă şi taină, în America sau în altă parte. Copilul putea fi adoptat şi...

— Şi omul acela Glessing? întrebă ea. S-ar mai fi căsătorit el cu ea? Peste nouă luni?

— Cu Glessing povestea s-a terminat oricum!

— Şi cine-i tatăl copilului? îl întrebă May-may.

— N-a vrut să-mi spună, îi răspunse Struan, şi May-may zîmbi în sinea ei.

— Sărmana Mary, adăugă el. S-a terminat, s-a dus de rîpă.

— Tai-Pan, e o prostie ce spui. Căsătoria poate să se facă... dacă Glessing şi Horatio n-or să afle niciodată.

— Ce, ți-ai pierdut mințile? Bineînțeles că totu-i încheiat... şi ce zici tu e imposibil. Necinstit, foarte necinstit.

— Da, aşa-i. Dar ceea ce nu ştii nu contează, şi-s motive tare temeinice să se ascundă adevărul şi nimeni nu are de suferit din pricina asta, nu conteşte.

— Dumnezeule Cristoase, şi cum să faci ca el să nu afle niciodată? Cum să nu afle? Bineînțeles că o să afle de la început. O să descopere că nu e virgină,

Oh, Tai-Pan, sînt atîtea căi, se gîndi May-may. Atîtea căi de a păcăli un bărbat. Voi bărbații sînteți uneori atît de prostuți în anumite privințe. Femeile sînt atît de deştepte în unele privințe, în cele mai multe privințe, cînd e vorba de ceva cu adevărat important.

Şi se hotărî să trimită la Ma-ree pe cineva care să-i explice ce trebuia să facă şi în felul ăsta să pună capăt la toată aiureala asta cu sinuciderea. Pe cine? Bineînțeles că pe Sora cea Mare, a treia soție a lui Chen Sheng, care a fost pe vremuri într-un bordel şi ştie ea lucrurile astea. O s-o trimit mîine! O să ştie ea ce să-i spună lui Ma-ree. Aşa că Ma-ree a scăpat de necazuri de-acum.

Cu puțin *joss.* Dar cum rămîne cu Tess şi Culum şi Gorth? Curînd n-o să mai fie nici cu ei necazuri fiindcă o să fie un asasinat şi se termină. Atunci rămîne necazul cu frigurile mele? Astea or să se rezolve după cum îmi va fi *joss*-ul. Toate se rezolvă după cum e *joss*-ul, aşa că de ce să ne mai facem griji? E mai bine să-l primeşti aşa cum vine. Tai-Pan, mi-e milă de tine. Te gîndeşti atît de mult şi pui la cale atîtea, şi încerci să înfrunți mereu *joss*-ul după chefurile tale, dar degeaba, aşa-i? se întrebă ea. Bineînțeles că el nu face decît ce faci şi tu, ce fac toți chinezii. Rîde de soartă, de *joss* şi de zei, şi încearcă să se folosească de bărbați şi de femei pentru scopurile lui. Şi să mai schimbe *joss*-ul. Mda, bineînțeles că-i drept aşa. În multe privințe, Tai-Pan, tu eşti mai chinez chiar decît mine. Şi se lăsă să se afunde şi mai mult în aşternuturile ce miroseau atît de frumos şi începu să aştepte ca Struan să stea de vorbă cu ea.

Dar Struan era cu totul prins de ceea ce aflase din hîrtiile casetei. Printre ele se găsea şi traducerea unui raport secret pregătit pentru țarul Nicolae I, în iulie, anul de dinainte, adică 1340, şi conținea nişte hărți, de neimaginat, ale întinderilor dintre Rusia şi China. Chiar şi numai hărțile, primele pe care în fine le vedea şi Struan, şi erau neprețuite. Dar mai era şi o analiză a implicațiilor documentelor.

Raportul secret fusese pregătit de prințul Tergin, şef al departamentului secret al planificării afacerilor externe. În el se spunea:

„Respectuoasa noastră părere e că, în jumătate de secol, țarul va cîrmui de la Baltică la Pacific, de la Oceanul înghețat de Nord la Oceanul Indian şi va fi în situația de a domina lumea, dacă în următorii trei ani se va adopta următoarea strategie.

Cheia dominației lumii sînt Asia şi America de Nord. America de Nord se află aproape în mîinile noastre. Dacă Marea Britanie şi Statele Unite ne îngăduie zece ani să ne mişcăm în deplină libertate în Alaska rusească, toată America de Nord ne aparține. Poziția noastră acolo e solidă şi amicală. Statele Unite nu socotesc în nici un fel că ar constitui vreo amenințare la adresa lor imensa noastră întindere teritorială în nord-estul pustiu. Consolidarea poziției noastre din Alaska pînă la cel mai nordic «fort pentru schimburi comerciale» din nordul Californiei şi de acolo peste continent pînă la Atlantic poate fi împlinită după metoda obişnuită: imigrație imediată pe o scară vastă. În momentul de față cele mai multe dintre statele americane vestice şi cea mai mare parte din Canada. În afara unor zone restrînse din partea de est, sînt aproape lipsite de populație. În felul acesta amploarea imigrației noastre în pustietățile din nord poate rămîne un secret, aşa cum şi trebuie să fie. De acolo, emigranții noştri – triburile noastre curajoase de eurasieni: uzbeci, turcmeni, siberieni, kirkizi, tadjici şi uiguri, dintre care în mod deliberat multe vor fi formate din popoare nomade – se vor răspîndi peste tot şi vor revendica dreptul asupra întregului teritoriu după voia lor. Trebuie să păstrăm relații cordiale cu Marea Britanie şi Statele Unite în următorii zece ani. Pînă atunci, această emigrație va face din Rusia cea mai mare putere în America, iar triburile noastre, care în vremurile vechi formau masa hoardelor lui Tamerlan şi Genghis-Han, înarmate cu armament modern şi comandate de ofițeri ruşi, vor putea, la dorința noastră, să-i măture pe anglo-saxoni în mare.

Dar de o mie de ori mai importantă e Asia. Putem renunța la America, dar niciodată la Asia. Iar cheia Asiei e China. Iar China se află la picioarele noastre. Avem aproape cinci mii de mile de graniță comună pe uscat cu China. Trebuie să o dominăm noi, altfel nu vom fi niciodată în siguranță. Nu ne putem îngădui să-i permitem să devină puternică, sau să fie controlată de altă mare putere, pentru că am fi prinşi în capcană între est şi vest, şi nevoiți să purtăm război pe două fronturi. Politica noastră asiatică trebuie să fie axiomatică: China trebuie să rămînă o țară slabă, vasală, în sfera de influență rusească.

Numai o singură putere ne barează drumul spre succes: Marea Britanie. Dacă putem s-o împiedicăm prin abilitate sau prin forță să dobîndească şi să-şi consolideze stăpînirea permanentă asupra unei insule fortificate în largul Chinei, atunci Asia e a noastră.

Bineînțeles că în tot acest timp nu ne putem îngădui să ne îndepărtăm aliatul nostru Marea Britanie. Franța, Polonia, Prusia şi Habsburgii nu sînt deloc mulțumiți de destinderea realizată prin înțelegerea asupra Dardanelelor, cum nu este nici Rusia şi trebuie să fim permanent în gardă în fața hărțuielilor lor continue. Fără sprijinul Marii Britanii, pămîntul sfînt al patriei ar fi ținta unei invazii. În condițiile în care britanicii îşi vor menține poziția declarată în privința Chinei – şi anume că doresc să stabilească doar relații comerciale, centre comerciale, de care să se poată bucura toate țările occidentale, fără deosebire – atunci noi putem înainta în Sinkiang, Turkestan şi Mongolia, şi să controlăm toate drumurile pe uscat spre China. (Deja controlăm drumurile de invazie, ce ne stau la îndemînă, către trecătoarea Hiber şi Kaşmir, iar pe acolo în India Britanică.) Dacă va răsufla vreo vorbă despre teritoriile ocupate de noi, poziția noastră oficială trebuie să fie asta: «Rusia supune doar nişte triburi sălbatice ostile de pe teritoriul patriei». În interval de cinci ani de zile va trebui să ne consolidăm poziția în pragul inimii Chinei, la nord-vest de Pekin. Apoi, doar prin simple presiuni diplomatice, vom fi în situația de a impune consilieri împăratului manciurian şi, prin el, să controlăm Imperiul Chinez pînă cînd va veni momentul potrivit de a-l împărți în state vasale. Ostilitatea dintre stăpînii manchu şi supuşii chinezi este imens de importantă şi în favoarea noastră, şi vom continua, bineînțeles, să o încurajăm.

Cu orice preț, noi trebuie să încurajăm şi să sprijinim relațiile comerciale ale Marii Britanii şi stabilirea negustorilor în porturile continentale ale Chinei, unde vor fi împiedicați să-şi dezvolte inițiativele datorită presiunilor directe ale chinezilor, care, în timp, vor fi controlate de diplomația noastră. Şi cu orice preț trebuie să descurajăm inițiativa engleză de a fortifica şi coloniza vreuna din insule – aşa cum au făcut la Singapore, Malta şi Cipru (sau cu poziția de necucerit de la Gibraltar) – care nu va mai putea fi astfel supusă presiunilor noastre, şi va putea sluji drept bastion permanent al puterii sale militare şi navale. Va fi deosebit de avantajos să inițiem de îndată relații comerciale strînse cu anumite firme din regiune.

Piatra fundamentală a politicii noastre externe trebuie să fie: «Anglia să stăpînească mările şi căile comerciale, şi să ajungă prima națiune

industrializată a lumii. Rusia să stăpînească pămîntul»! Pentru că, odată puterea pe uscat fiind asigurată – şi e testamentul nostru sfînt, dreptul nostru dat de la Dumnezeu să civilizăm uscatul – mările vor deveni şi ele mări ruseşti. Şi în felul acesta ţarul întregii Rusii va stăpîni lumea."

Sergheiev ar putea fi cu uşurinţă o cheie a acestui plan, se gîndi Struan. El să fie omul trimis cu misiunea de a afla care este puterea noastră în China? Să „iniţieze relaţii comerciale cu anumite firme"? Face parte din misiunea lui să informeze prin constatări directe asupra atitudinii americane faţă de Alaska rusă? El să fie omul trimis să pregătească Alaska pentru invazia hoardelor? Adu-ţi aminte ce ţi-a spus: „Uscatul e al nostru, marea e a voastră!"

Comentariul asupra acestui raport era la fel de îndrăzneţ şi pătrunzător: „Pe baza acestui document secret şi a hărţilor ce-l însoţesc, iar asupra autenticităţii lor nu există nici o îndoială, trebuie trase cîteva concluzii importante cu bătaie lungă. Întîi cea privind strategia nord-americană. Trebuie observat că, deşi Statele Unite sînt deosebit de îngrijorate de disputa dintre ele şi Canada britanică asupra frontierelor, se pare că nu doresc să dobîndească noi teritorii pe continentul nord-american. Şi, datorită relaţiilor de prietenie care există între Statele Unite şi Rusia – bine alimentate pentru împlinirea acestui ţel, după cum se crede –, sentimentul politic general la Washington e acela că amestecul rusesc în Alaska şi spre sud, de-a lungul coastei vestice a continentului, nu atentează la suveranitatea lor. Pe scurt, Statele Unite ale Americii nu vor invoca doctrina Monroe împotriva Rusiei şi, în acest fel, în chip uimitor, vor lăsa uşa din spate a propriei ţări deschise în faţa unei puteri străine, contrar celor mai evidente interese. Cu siguranţă, contrar intereselor Canadei britanice. Dacă vor fi introduşi în linişte în nordul continentului cinci sute de mii de oameni, din triburile eurasiene, după cum e perfect posibil, atît englezii cît şi americanii vor fi într-o situaţie căreia nu-i vor putea face faţă.

Trebuie notat că, deşi prezentul ţar priveşte cu dispreţ problema Americii ruseşti, acest teritoriu reprezintă cheia continentului. Şi dacă, din pricina controversei asupra sclaviei, va izbucni cumva un război civil în Statele Unite, după cum pare de altfel inevitabil, aceste triburi ruseşti vor fi în situaţia de a domina conflictul. Şi în acest caz Anglia şi Franţa vor fi în situaţia de a intra în război. Hoardele nomade ruseşti, avînd căi de comunicaţii foarte scurte peste Marea Bering, şi cu abilitate primitivă de a trăi din ce le pune la dispoziţie natura, vor avea însemnate avantaje. Şi cum multe dintre întinderile din vest şi sud-vest sînt prea

puțin populate, aceşti colonişti, sau mai degrabă războinici, pot năvăli spre sud cu mare uşurință.

Aşa că, dacă Marea Britanie doreşte să-şi mențină poziția de putere mondială şi să oprească încercările permanente ale Rusiei de a domina lumea, trebuie mai întîi să înlăture amenințarea rusească din Alaska îndreptată împotriva Canadei şi a neajutoratelor State Unite. Ea ar trebui ca, prin toate mijloacele ce-i stau la dispoziție, să convingă Statele Unite să invoce doctrina Monroe şi să înlăture amenințarea rusească. Sau să exercite presiuni diplomatice şi să răscumpere acest teritoriu, sau să-l ocupe prin forță. Pentru că, dacă Rusia nu e de îndată înlăturată de aici, în jumătate de secol întreaga Americă de Nord va ajunge sub puterea Rusiei.

În al doilea rînd, Anglia trebuie să-şi păstreze dominația absolută în China. Trebuie să se urmărească felul în care s-au întins cuceririle ruseşti dincolo de Urali pentru a se vedea cît de departe au şi ajuns deja în zone aflate, de-a lungul istoriei, dependente într-o mai mică măsură de împăratul Chinei.

Întregul tablou al înaintării Rusiei către est era documentat cu o serie de hărți şi cu date şi locuri, cu copii traduse ale unor tratate.

„În ultimele trei sute de ani, din 1552, armatele Moscovei au pătruns continuu către est, în căutarea unei «frontiere finale». La 1640 au ajuns la Ohoțk, la Marea Ohoțk, la nord de Manciuria, la Oceanul Pacific. De îndată armatele s-au întors către sud şi, pentru prima dată, s-au încleştat cu hoardele chinezo-manciuriene. Tratatul de la Nercinsk, din 1689, semnat între Rusia şi China, a stabilit ca graniță de nord între cele două țări frontiera de-a lungul rîului Argun şi Munții Stanoi. Rusiei i-a fost cedată întreaga Siberie manciuriană de est. Pînă în prezent, această linie a constituit granița finală a Rusiei în nordul Chinei.

Cam la acea dată, 1690, un rus cu numele Zaterev a fost trimis la Pekin pe uscat, în calitate de ambasador. Pe drum, acesta a stabilit direcțiile unei posibile invazii a zonei interioare a Chinei, zonă neînchipuit de bogată. Cel mai bun drum descoperit de el urmează coridorul natural al rîului Selenga, ce curge prin cîmpia de la nord de Pekin.

Cheia acestui drum e stăpînirea Turkestanului, Mongoliei Superioare şi provinciei chineze Sinkiang.

Iar după cum arată raportul prințului Tergin, armatele lor deja domină Eurasia, nordul Manciuriei, pînă la Pacific, şi se află la granițele provinciei Sinkiang, Turkestanului şi Mongoliei Superioare. De aici va

veni invazia rusească a Chinei, şi va continua să se mențină această amenințare multă vreme.”

Raportul mai adăuga: „Dacă Marea Britanie nu-şi va menține ferm poziția, afirmînd că China şi Asia constituie sfera ei de influență, consilierii ruşi vor fi la Pekin în următoarea generație. Armatele ruseşti vor controla toate căile de acces din Turkestan, Afganistan, Kaşmir şi India britanică, şi întregul Imperiu britanic din India va putea fi invadat şi înghițit după poftă.

Dacă Marea Britanie mai doreşte să continue a fi o mare putere mondială, e vital ca China să devină un zid de apărare împotriva Rusiei. Este vital ca înaintarea ruşilor să fie oprită în provincia Sinkiang. Este vital ca în China să se ridice o fortăreață britanică dominantă, pentru că, lăsată singură, China este neajutorată. Dacă China este lăsată să mai şovăie în vechile ei canoane şi nu este ajutată să se ridice la nivelul epocii moderne, va fi uşor cucerită de Rusia, iar echilibrul Asiei va fi distrus.

În concluzie: e un motiv de mare regret că Portugalia nu mai este destul de puternică pentru a stăvili foamea de noi cuceriri a ruşilor. Singura noastră speranță e aceea că vechii noştri aliați, britanicii, vor reuşi ca prin forță şi superioritate să preîntâmpine ceea ce pare inevitabil.

Numai din acest considerent am pregătit în mod ilegal acest dosar, fără nici un fel de încuviințare oficială sau neoficială. Raportul prințului Tergin şi hărțile au fost obținute la Petersburg şi au ajuns în mîini amicale şi neoficiale în Portugalia. Iar de acolo aici.

Am rugat-o pe Înălțimea sa, care nu cunoaşte nimic din miezul acestor informații, să le depună în mîna Tai-Panului Nobilei Case, care, credem noi, va face totul pentru ca acestea să ajungă la destinația cuvenită, pentru ca să se ia măsuri înainte de a fi prea tîrziu. Şi, ca o dovadă a sincerității noastre, ne-am semnat cu numele noastre, rugîndu-ne ca atît cariera noastră, cît şi viețile noastre să se dovedească a fi în mîini la fel de sigure.”

Raportul era semnat de doi neînsemnați experți portughezi în domeniul afacerilor externe pe care Struan îi cunoştea foarte puțin. Struan aruncă chiştocul trabucului în grădină şi-l urmări cum arde pînă se făcu tot scrum. Mda, îşi spuse el, e inevitabil. Dar nu şi dacă vom păstra Hong Kong-ul. Doamne, pedepseşte-l pe lordul Cunnington. Cum să folosesc informațiile astea? E cît se poate de uşor. De îndată ce mă întorc la Hong Kong, e destul să strecor o vorbă la urechile lui Longstaff şi la cele ale lui Cooper. Şi ce-am să cîştig eu din asta? De ce

nu mă duc în țară personal? O dată în viață ai şansa de a deține astfel de informații. Cum rămîne cu Sergheiev? Acum mai avem noi motive să discutăm amănunte? Să mă tîrguiesc cu el?

— Tai-Pan!

— Da, fetițo?

— Vrei să închizi uşa dinspre grădină? Pentru că se face gingaş de frig.

Afară era o noapte caldă.

Capitolul treizeci şi şapte

Frigurile o făcură pe May-may să se zvîrcolească în toate felurile. Fierbințeala o măcina. În timpul delirului, May-may simți că pîntecele i se desface în bucăți şi urlă. Viața care ar fi trebuit să se nască fu expulzată afară şi, părăsind-o, aproape că îi luă totul în afară de o fărîmă de viață şi putere. Apoi febra dispăru, şi o dulce alinare veni, eliberînd-o de coşmar. Patru ceasuri s-a clătinat la hotarul dintre viață şi moarte. Dar aşa hotărî acel *joss* al ei ca să-şi revină.

— Hello, Tai-Pan! Ea simțea hemoragia continuă care o sleia. Rău *joss* să pierzi un copil, murmură ea.

— Nu te mai chinui şi cu asta. Întremează-te tu şi ajunge. De-acum scoarța de cinchona trebuie să sosească din clipă în clipă.

May-may îşi adună toate puterile ca să ridice din umeri cu o umbră din vechiul ei dispreț.

— Frenția în Fuste Lungi! Cum o să se grăbească un bărbat care umblă cu fuste, heya?

Dar efortul o slei şi fata căzu în inconştiență. După două zile părea mult mai întremată.

— Neața, fetițo. Ei, cum te mai simți astăzi?

— Fantastic de bine, răspunse May-may. E o zi frumoasă, heya? Ai văzut-o pe Ma-ree?

— Da. Arată mult mai bine. O schimbare uluitoare la ea. Aproape miraculoasă.

— Şi de ce s-a schimbat aşa de mult, heya? îl întrebă ea nevinovată, ştiind bine că Sora cea Mare se dusese s-o viziteze cu o zi mai înainte.

— Nu ştiu, îi răspunse el. Chiar înainte de a pleca l-am văzut pe Horatio. I-a dus nişte flori. Apropo, mi-a zis că-ți mulțumeşte pentru cele trimise. Ce i-ai trimis?

— Nişte fructe de mango şi buruieni pentru ceai recomandate de doctorul meu. A fost şi Ah Sam acum trei zile.

May-may se odihni puțin să-şi revină. Chiar şi numai dacă vorbea şi era un efort prea mare pentru ea. În ziua aceea trebuia să fie foarte tare, îşi spuse ea cu convingere, în ziua aceea avea o mulțime de lucruri de făcut, iar a doua zi o aştepta din nou febra. A, da, cel puțin cu Ma-ree nu mai sînt probleme de acum, de-acum e salvată. E atît de uşor acum după ce Sora cea Mare i-a explicat tot ceea ce sînt învățate tinerele fete în casele plăcerii, că încet, cu grijă, purtîndu-se aşa cum se cere şi nişte lacrimi acolo de prefăcută durere şi teamă, aşezînd dinainte o pată doveditoare acolo unde trebuie, o fată poate, dacă e nevoie, să fie virgină de zece ori, cu zece bărbați diferiți. Ah Sam apăru şi ea şi se prosternă dinainte, apoi îi spuse ceva. May-may se lumină la față.

— A, foarte bine, Ah Sam, acum poți să te duci! Apoi către Struan: Tai-Pan, am şi eu nevoie de nişte taeli de argint, te rog.

— Cît de mulți?

— O mulțime. Sînt săracă de tot. Bătrînă ta mamă e foarte îndrăgostită de tine. Atunci de ce o mai întrebi asta?

— Dacă te grăbeşti să te faci bine mai repede, am să-ți dau toți taelii de argint de care ai tu nevoie.

— Tai-Pan, mare cinste faci tu obrazului meu. Imensă cinste obrazului meu, Tai-Pan. Douăzeci de mii de taeli pentru leacul ce aduce vindecare! Aiii iaaa, sînt de mai mare valoare decît o împărătească pentru tine.

— Gordon Chen ți-a spus?

— Nu. Am ascultat la uşă. Bineînțeles! Tu crezi că bătrînei tale mame nu-i place să ştie şi ea ce spune doctorul, ce spui tu, heya?

Ea se întoarse şi se uită spre uşă. Se întoarse şi Struan şi văzu o fată ce se înclină grațios. Păru-i era împletit într-un şarpe gros, întunecat, răsucit în vîrful capului ei perfect, şi împodobit cu ornamente de jad şi flori. Fața ei, în formă de migdală, părea făcută din cel mai curat alabastru.

— Yin-hsi o cheamă, spuse May-may. E sora mea.

— Nu ştiam că ai o soră, fetițo. E foarte drăguță.

— Aşa e, dar, ei, nu e chiar sora mea adevărată, Tai-Pan. Doamnele chineze îşi spun adesea „soră” una alteia. E o formă de politețe. Yin-hsi e darul meu de ziua ta.

— Cum?

— Am cumpărat-o pentru ziua ta.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Oh, Tai-Pan, uneori eşti tare rău şi obositor, spuse May-may şi începu să plîngă. Ziua ta de naştere e peste patru luni. La vremea aceea

aş fi fost grea cu copilul, aşa că am pus la cale căutarea unei „surori”. Tare greu mi-a fost să aleg ce-a fost mai bun şi mai bun. Ea e cel mai bun şi mai bun. Şi pentru că acum eu sînt bolnavă, ți-o dau chiar acum şi nu mai aştept. Nu-ți place de ea?

— Fetițo, Doamne Dumnezeule! Nu mai plînge, May-may. Ascultă, nu mai plînge. Bineînțeles că-mi place sora ta. Dar nu se cade să cumperi fete şi să le faci cadou de ziua cuiva. Pentru numele lui Dumnezeu.

— De ce nu?

— Păi... pentru că nu se cade.

— E foarte drăguță, mi-a plăcut mie să-mi fie soră. Trebuia s-o învăț ce are de făcut în cele patru luni. Dar acum..., şi May-may izbucni din nou în hohote de plîns.

Yin-hsi veni fuga de la uşă şi îngenunche lîngă May-may, o apucă de mînă şi-i şterse îndatoritoare lacrimile, apoi o ajută să mai bea puțin ceai. May-may o prevenise că barbarii erau uneori ciudați şi-şi manifestă fericirea prin strigăte şi blesteme, dar asta nu trebuia să o îngrijoreze.

— Ascultă, Tai-Pan, uită-te ce drăguță e! spuse May-may. Aşa-i că-ți place de ea?

— May-may, nu asta-i problema. Bineînțeles că-mi place.

— Ei, atunci s-a rezolvat! May-may închise ochii şi se lăsă pe spate în cuibul ei de perne.

— Ba nu-i rezolvat deloc.

Atunci May-may lansă ultima salvă:

— Ba s-a rezolvat. Şi nu mă mai cert cu tine deloc, Cristoase! Am plătit pentru ea o sumă imensă şi e cea mai minunată şi n-o pot trimite acasă pentru că atunci şi-ar pierde toată cinstea obrazului şi nu i-ar mai rămîne decît să se spînzure cu mîna ei.

— Nu fi caraghioasă!

— Îți promit eu că aşa va face, Tai-Pan. Toată lumea a aflat că am căutat o nouă soră pentru mine şi pentru tine, iar dacă o trimiți acum înapoi s-a terminat cu cinstea obrazului ei. Fantastic de tot s-a terminat. Şi o să se spînzure.

— Fetițo, te rog nu mai plînge.

— Dar nici tu nu vrei să-mi primeşti cadoul de ziua ta.

— Îmi place de ea şi nu-i nevoie s-o trimiți înapoi, îi spuse el iute, orice, numai să nu o mai vadă că plînge. Ține-o aici. O să fie... o să fie sora ta, şi atunci cînd o să te faci tu bine... atunci o să-i găsim şi ei un

bărbat bun. Da? Nu trebuie să mai plîngi de-acum. Haide, fetițo, nu mai plînge.

În cele din urmă, May-may se opri din plîns şi se întinse din nou pe spate. Plînsul îi consumase prea mult din puterile atît de prețioase acum. Dar meritase, se bucură ea în sinea ei. Acum Yin-hsi o să rămînă. Dacă eu mor, el rămîne pe mîini bune. Dacă trăiesc, ea o să-mi fie soră, a doua soră în gospodărie, pentru că, sigur, pînă la urmă o s-o vrea el, îşi spunea ea în vreme ce luneca în somn sfîrşită. E atît de drăguță.

Ah Sam intră în cameră.

— Stapin, tiner stapin afară aştepte, poate vede?

Struan era alarmat de paloarea groaznică a lui May-may.

— Cheamă doctor iute iute, savvy?

— Savvy, stapin.

Struan părăsi încăperea mohorît. Ah Sam închise uşa după el şi îngenunche lîngă pat şi-i spuse lui Yin-hsi:

— A doua mamă, eu aş schimba veşmintele Supremei Doamne înainte de venirea doctorului.

— Da, am să te ajut, Ah Sam, îi spuse Yin-hsi. Tata e un uriaş ciudat, cu siguranță. Dacă Suprema Doamnă şi cu tine nu m-ați fi prevenit, aş fi fost tare înspăimîntată.

— Tata e un om foarte drăguț, dar barbar, ce să-i faci. Bineînțeles că Suprema Doamnă şi cu mine l-am mai învățat cîte ceva. Ah Sam se încruntă uitîndu-se la May-may care dormea adînc. Arată tare rău!

— Da, dar astrologul meu a prezis veşti bune, aşa că trebuie să avem răbdare.

— Hello, Culum, îi spuse Tai-Panul cînd ieşi în frumoasa grădină din față, înconjurată de zid.

— Hello, Tai-Pan. Sper să nu te superi că am venit aici, şi Culum se ridică de pe banca de la umbra sălciei şi scoase o scrisoare. Acum a sosit şi... în loc să i-o trimit lui Lo Chum am socotit că mai bine viu eu şi văd ce mai faci. Şi să aflu cum o mai duce şi ea.

Struan luă scrisoarea. Pe ea scria: „Personal, în mînă, urgent”. Era de la Morley Skinner.

— A pierdut pruncul alaltăieri, îi spuse el.

— Groaznic! făcu Culum. A sosit cinchona?

Struan clătină din cap.

— Stai jos, fiule.

Deschise scrisoarea. Morley Skinner scria că intenționase să mai păstreze secretul repudierii pînă la sosirea lui Struan, fiindcă i se păruse a fi periculos să o facă publică în absența sa, dar acum devenise absolut imperativ să publice raportul de îndată.

„În dimineața asta a sosit din Anglia o fregată. Informatorul meu de pe nava amiral mi-a spus că amiralul a fost încîntat cu scrisoarea personală primită din partea amiralității şi a fost auzit spunînd: Pe Dumnezeul meu, a venit în fine şi timpul, fir-ar să fie! Dacă avem puțin noroc, într-o lună sîntem în nord. Asta nu poate însemna nimic altceva decît că i s-a adus şi lui la cunoştință vestea şi că sosirea lui Whalen e iminentă. Nu pot să subliniez pe cît aş vrea necesitatea întoarcerii dumitale. Apropo, am auzit că la înțelegerea dintre Longstaff şi Ching-so există un ciudat adaos cu privire la despăgubirile pe care trebuie să le plătească cei din Canton. Şi acum, la urmă, trebuie să spun că sper că ai fost în stare să dovedeşti, într-un fel sau altul, efectele scoarței de cinchona. Îmi pare rău că, din cîte ştiu eu, pe aici nu e de găsit. Sir, cei mai umil servitor al tău, Morley Skinner."

May-may n-o să reziste la încă o criză de friguri, se gîndi Struan cu îngrijorare. Asta-i adevărul şi trebuie să-l înfrunți. Mîine e moartă... dacă nu soseşte cinchona. Şi cine ştie dacă asta chiar şi vindecă!

Dacă moare, trebuie să salvezi Hong Kong-ul. Dacă trăieşte, trebuie să salvezi Hong Kong-ul. Dar de ce? De ce nu laşi tu blestemata aia de insulă aşa cum a fost şi înainte? S-ar putea să greşeşti – Anglia n-are nevoie de Hong Kong. Şi ce vrei să dovedeşti prin cruciada asta aiurită de a deschide China spre lume, şi a o aduce spre civilizație aşa cum vrei tu, aşa cum înțelegi tu s-o faci? Lasă China în plata propriului ei *joss* şi du-te în țară, acasă. Cu May-may, dacă supraviețuieşte. Lasă-l pe Culum să-şi găsească propriul său drum ca Tai-Pan. Odată şi odată tot ai să mori şi Nobila Casă o să-şi găsească ea propriul ei drum. Asta-i legea, legea lui Dumnezeu, şi legea soartei. Du-te în țară şi te bucură de ceea ce ai dobîndit, asudînd şi sacrificîndu-te. Eliberează-l pe Culum de jurămîntul de a sluji cinci ani de zile. Ai adunat destul, mai mult decît destul să-ți ajungă şi ție şi lui şi copiilor copiilor lui. Lasă-l pe Culum să hotărască singur dacă mai vrea să rămînă, sau dacă nu mai vrea. Du-te în țară şi uită totul. Eşti bogat şi puternic şi, dacă vrei, poți să te arăți şi la curțile regilor. Da. Eşti Tai-Pan. Şi acum pleacă exact ca un Tai-Pan, şi la naiba cu toată China. Renunță la China. China... e o iubită care-ți stoarce sîngele.

— Ai primit şi alte veşti proaste?

— Ah, iartă-mă, Culum, fiule, de tine am şi uitat. Ce ziceai?

— Iar ai primit veşti proaste?

— Nu, dar cele care sunt, sînt importante.

Struan observă că ultimele şapte zile îşi lăsaseră urmele asupra lui Culum. Flăcăule, de acum nu mai străluceşte doar tinerețea pe fața ta. Eşti bărbat de-acum. Apoi îşi aminti de Gorth şi înțelese că nu putea pleca din Asia fără să încheie socotelile... cu Gorth şi cu Brock.

— Ei, flăcăule, azi e cea de-a şaptea zi, ultima, nu-i aşa?

— Mda, făcu la rîndul lui Culum.

O, Doamne, se rugă Culum, fereşte-mă de o astfel de săptămînă, să nu mai trăiesc niciodată ce-am trăit. De două ori fusese înspăimîntat de moarte. O dată simțise dureri cînd urina, iar altă dată i se păruse că apăruseră o umflătură şi o scurgere. Dar taică-său îl sprijinise permanent în tot acest timp, aşa încît Struan şi Culum se apropiaseră mult unul de celălalt. Struan îi vorbise de May-may. Iar în lungile ore de veghe de noapte, Struan îi vorbise cum numai un tată îi poate vorbi fiului său uneori, atunci cînd suferința sau fericirea deschide zăgazurile. Au dezbătut planuri de viitor, probleme din trecut. Cît de greu e uneori să iubeşti pe cineva şi să trăieşti cu el ani şi ani de zile. Struan se ridică.

— Vreau să pleci la Hong Kong de îndată, îi spuse el lui Culum. O să pleci o dată cu mareea, pe *China Cloud.* Căpitanul Orlov va fi în mod oficial sub comanda ta. În acest voiaj tu vei fi comandantul navei.

Lui Culum îi surîse ideea de a comanda un cliper adevărat. Sigur.

— De îndată ce ajungi la Hong Kong îl trimiți pe căpitanul Orlov să-l aducă pe Skinner la bord. Îi vei înmîna personal o scrisoare pe care am să ți-o dau eu. Apoi faci acelaşi lucru cu Gordon. Sub nici un motiv tu nu cobori la țărm, şi nici nu îngădui cuiva să coboare. De îndată ce Skinner şi Gordon şi-au scris răspunsurile îi trimiți la țărm şi te întorci aici imediat. Mîine noapte ar trebui să fii înapoi. Pleci cu mareea de amiază.

— Prea bine. Nu pot să-ți mulțumesc îndestul pentru... pentru tot!

— Fiule, cine ştie! Poate că nici pe departe n-a fost vreodată vorba de frenție.

— Da. Dar chiar şi aşa... mulțumesc.

— Peste un ceas te văd la birou.

— Bun. Atunci o să am timp să-i spun la revedere lui Tess.

— V-ați gîndit vreodată să vă luați soarta în propriile mîini? Şi să nu mai aşteptați cele trei luni?

— Vrei să spui să fugim?

— Nu te-am întrebat decît dacă v-a trecut vreodată ideea asta prin minte, doar atît. Nu vreau să zic că asta ar trebui să faceți.

— Aş vrea să o pot... să o putem face. Asta ar rezolva... dar nu e posibil, şi nici n-aş vrea. Nimeni nu s-ar încumeta să ne căsătorească.

— Brock ar fi furios nevoie mare, Gorth nu mai spun. Eu nu te-aş sfătui să faci una ca asta. Gorth s-a întors? îl întrebă el, deşi ştia bine că nu se întorsese.

— Nu. Trebuie să vină în noaptea asta.

— Trimite-i vorbă căpitanului Orlov să vină să ne vedem cu toții în biroul meu, peste o oră.

— Şi o să-l pui sub comanda mea să-mi execute absolut toate ordinele? îl întrebă Culum.

— Nu şi în privința măsurilor de navigație. Dar în toate celelalte privințe, da. De ce întrebi?

— Aşa, Tai-Pan, îi răspunse Culum. Ne vedem peste o oră.

— Bună seara, Dirk, spuse Liza cînd intră cu paşi mari în sufrageria reşedinței companiei lui Struan. Iartă-mă că te deranjez de la cină.

— Nu face nimic, Liza, spuse Struan ridicîndu-se în picioare. Te rog, ia loc. Nu vrei să serveşti masa cu mine?

— Nu, mulțumesc. Ăia tineri îs aici?

— Ce? Cum să fie aici?

— Îi aştept de mai bine de-un ceas cu cina şi ei n-au apărut, spuse Liza enervată. Am crezut că tîndălesc pe aici. Se întoarse să plece. Iartă-mă că te-am deranjat de la masă.

— Nu pricep. Culum a plecat cu *China Cloud* o dată cu mareea de prînz. Cum să-l aştepți pe el la masă?

— Ce zici?

— Culum a plecat din Macao, o dată cu mareea de prînz, repetă Struan calm.

— Dar Tess... io am gîndit că-i cu el. La meciul de cricket, toată după-amiaza.

— Am fost nevoit să-l trimit pe neaşteptate imediat, în dimineața asta. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost că se duce să-şi ia la revedere de la Tess. Cred că treaba asta a fost exact înainte de amiază.

— Nici unu' din ei n-a scos o vorbă că el o să plece azi, doar că o să ne vedem mai tîrziu. Da, era taman înainte de amiază. Da' atunci unde-o fi Tess? Toată ziua a lipsit de acasă.

— Nu te îngrijora, că n-ai de ce. Probabil că e cu prietenii ei... doar ştii că ăştia tineri nici nu bagă de seamă că trece vremea.

Liza îşi muşcă buzele îngrijorată.

— Pînă acum n-a întîrziat niciodată. Nu atît de tîrziu. Ea e om de casă, nu umblă brambura ca alții. Dacă a pățit ceva, Tyler o să... Dacă s-a dus cu Culum pe navă, o să plătească el al naibii de scump!

— De ce-ar fi făcut una ca asta, doamnă Brock? o întrebă Struan.

— Dumnezeu să aibă milă de ei dacă au făcut una ca asta. Şi de dumneata dacă i-ai ajutat cumva.

După plecarea Lizei, Struan îşi turnă un pahar de brandy, se duse la fereastră şi se uită pe *praia* şi în port. Cînd văzu că *White Witch* aproape ajunsese la locul ei de ancoraj, se duse în hol.

— Eu pleacă la Club, Lo Chum.

— Da, stapin!

Capitolul treizeci şi opt

Gorth dădu buzna în foaierul clubului ca un taur înfuriat, cu o pisică cu nouă cozi în mînă. Îi mătură la o parte pe servitorii şi clienții uluiți şi năvăli în sala de jocuri.

— Unde-i Struan?

— Cred că e la bar, îi răspunse Horatio, şocat de figura lui Gorth şi de pisica cu nouă cozi pe care o mînuia amenințător.

Gorth se răsuci pe călcîie, țîşni prin foaier şi-şi croi drum spre bar. Îl zări pe Struan la o masă împreună cu un grup de negustori. Toți se dădură la o parte cînd îl văzură îndreptîndu-se amenințător spre Struan.

— Unde-i Tess, pui de cățea ce eşti?

În încăpere se lăsă o linişte mormîntală. Horatio şi ceilalți se înghesuiră în uşă.

— Nu ştiu, şi dacă-mi mai spui o dată aşa, te ucid!

Gorth îl înşfăcă pe Struan, obligîndu-l să se ridice în picioare.

— E pe *China Cloud?*

Struan se eliberă din strînsoarea lui Gorth.

— Nu ştiu. Şi dacă e, ce importanță are asta? Nu văd nimic rău dacă doi tineri...

— Tu ai pus la cale chestia asta! Tu ai pus-o la cale, ticălosule! Tu i-ai dat ordin lui Orlov să-i căsătorească!

Gorth se făcu spre Struan cu biciul. Unul din şfichiurile cu fier la capăt îl plesni pe Struan peste față, rănindu-l.

— Tess a noastră măritată cu un stricat bolnav de frenție ca ăla! strigă el. Pui împuțit de cățea!

Deci am avut dreptate, îşi spuse Struan. Tu eşti cel care a pus totul la cale! Se repezi spre Gorth şi apucă mînerul biciului, dar ceilalți din încăpere se aruncară asupra lor şi-i despărțiră. În învălmăşeală, unul dintre candelabrele de la o masă se prăbuşi şi Horatio se repezi să stingă flăcările care aprinseseră,covorul mițos. Struan se smulse şi se eliberă din mîinile celorlalți şi-i aruncă o privire cumplită lui Gorth.

— Diseară am să-ți trimit secundanții.

— Cristoşii! Io n-am nevoie de secundanți. Acum! Alege-ți ce arme împuțite pofteşti. Haide. Şi după ce mă socotesc cu tine, urmează şi Culum. Jur pe Dumnezeu!

— Gorth, de ce mă provoci? Şi de ce-l amenințI pe Culum?

— Doa' ştii bine, pui de cățea. E atins de frenție, Cristoase!

— Trebuie să fii nebun!

— Cristoşii! Nu-l mai acoperi acum! Gorth încercă să se smulgă din mîinile celorlalți patru care-l țineau, dar nu izbuti. Pentru numele lui Dumnezeu, dați-mi drumul!

— Doar ştii bine că nici poveste. Culum nu e atins de frenție. De ce zici atunci că este?

— Toată lumea ştie. A fost în cartierul chinezesc. Doar ştii bine şi de aia i-ai pus să fugă. Înainte ca boala să-şi arate semnele cumplite.

Struan apucă pisica cu nouă cozi în mîna dreaptă.

— Băieți, dați-i drumul!

Toată lumea se trase înapoi. Gorth dădu să-şi scoată cuțitul şi se pregăti să se repeadă, dar, ca prin farmec, în stînga lui Struan apăru un cuțit. Gorth se repezi să lovească, dar Struan nici nu se clinti şi rămase ca o stîncă, îngăduindu-i lui Gorth să zărească preț de o secundă toată dorința primitivă de a ucide care părea să-l stăpînească pe Struan cu totul. Şi pofta de a-l ucide. Gorth se opri brusc, toate simțurile lui urlînd şi avertizîndu-l că e în mare pericol.

— Aici nu e locul nimerit să ne înfruntăm, spuse Struan. Nu eu am provocat acest duel. Dar nu mai pot să fac nimic acum. Horatio, vrei să-mi fii secundant?

— Da, da, bineînțeles, îi răspunse Horatio, simțindu-se cu conştiința încărcată din cauza semințelor de ceai pe care le obținuse pentru Longstaff. Aşa se plăteşte oare pentru că ai beneficiat o viață întreagă de ajutorul şi prietenia celuilalt? Tai-Panul ți-a trimis doar vorbă despre situația lui Mary şi ți-a pus la dispoziție o lorce ca să vii la Macao. Ți-a fost ca un tată şi ție şi ei, iar acum îl înjunghii pe la spate.

Da... dar pentru el nu însemni nimic. Nu faci decît să distrugi un mare rău. Dacă reuşeşti să împlineşti fapta asta, atunci mai răscumperi ceva din păcatele tale cînd vei fi în faţa Domnului, aşa cum se va întîmpla.

— Voi fi onorat să-ţi slujesc drept al doilea secundant, Tai-Pan, spuse Masterson.

— Atunci poate binevoiţi să veniţi cu mine, domnilor.

Struan îşi şterse firul de sînge ce-i curgea pe bărbie, aruncă pisica cu nouă cozi pe tejgheaua barului şi se îndreptă spre uşă.

— Eşti un om mort! îi strigă Gorth, din nou încrezător în sine. Grăbeşte-te, pui de curvă de căţea.

Struan nu se mai opri decît după ce ieşi din club şi se simţi în siguranţă pe *praia.*

— Eu aleg fiarele de luptă!

— Dumnezeule Cristoase, dar nu e... nu se folosesc de obicei în duel, spuse Horatio. El e un tip vînjos şi tu... tu... în ultima săptămînă ai fost încercat mai greu decît îţi închipui.

— Şi eu sînt de acord, interveni Masterson. Un glonte în frunte e mai înţelept. Da, Tai-Pan.

— Întoarceţi-vă şi-i spuneţi acum! Nu mai discutaţi. Eu sînt definitiv hotărît.

— Şi unde... unde o să... bineînţeles toată povestea nu trebuie să facă prea mult zgomot, da? Poate că portughezii o să încerce să ne oprească.

— Bineînţeles. Închiriază o joncă. Voi doi, eu şi Gorth, împreună cu secundanţii lui o să plecăm la răsăritul soarelui. Doresc să avem martori şi să fie un duel cinstit. Pe puntea unei jonci va fi loc mai mult decît e chiar nevoie.

Gorth, n-am să te ucid, îşi spuse Struan jubilînd în sinea lui. Nu, chiar deloc, ar fi prea uşor. Dar pentru numele lui Dumnezeu, de mîine încolo n-ai să mai mergi pe picioarele tale, n-o să te mai hrăneşti tu cu mîna ta, şi nici n-ai să mai vezi lumina soarelui, şi nici n-ai să te mai culci vreodată cu vreo femeie. Am să-ţi arăt eu ţie ce înseamnă răzbunare.

Pînă la căderea serii, vestea duelului se duse din gură în gură, şi o dată cu vestea începură şi pariurile. Mulţi erau de partea lui Gorth: era în floarea puterii şi, la urma urmei, avea toate motivele să-l provoace pe Tai-Pan dacă era cît de cît adevărat zvonul că el îi trimisese pe Culum şi pe Tess pe mare cu un căpitan care-i putea cununa dincolo de limita celor trei mile spre larg, în condiţiile în care Culum era bolnav de frenţie.

Cei care-şi riscau banii pe Tai-Pan o făceau pentru că sperau, fără a fi convinşi, că totuşi va cîştiga. Toată lumea ştia cît de îngrijorat şi chinuit fusese în ultima vreme ca să caute scoarța de cinchona, pentru legendara lui iubită care acum era pe moarte. Şi toată lumea vedea ravagiile pe care suferințele astea le lăsaseră asupra lui Struan. Numai Lo Chum, Chen Sheng, Ah Sam şi Yin-hsi au împrumutat cît au putut mai mult şi au pariat încrezători pe Tai-Pan, şi le-au solicitat zeilor să aibă grijă de ei. Pentru că fără Tai-Pan erau oricum pierduți.

Nimeni nu-i spuse o vorbă lui May-may despre duel. Struan plecă devreme de la ea şi se întoarse la reşedință. Voia să doarmă şi să se odihnească bine. Duelul nu-l îngrijora. Era convins că-l putea juca pe Gorth cum voia. Şi nici nu-i păsa dacă în cursul duelului va fi desfigurat, dar ştia că trebuie să fie foarte puternic şi foarte iute. Calm, porni pe străzile liniştite, învăluit de căldura unei alte nopți minunate, plină de stele. Lo Chum îi deschise uşa.

— Seara, stapin.

Făcu semn politicos spre antecameră. Îl aştepta Liza Brock.

— Bună seara.

— Culum are frenție?

— Cum o să aibă? Bineînțeles că nu! Cristoase Dumnezeule! Noi nici habar nu avem dacă s-au cununat sau nu. Probabil că s-au aventurat şi ei într-o călătorie tainică.

— Da' el o fost la bordel... cine ştie la care. În noaptea aia cînd cu tîlharii.

— Liza, Culum nu are frenție.

— Atunci de ce zic aşa ceilalți?

— Întreabă-l pe Gorth.

— L-am întrebat şi mi-a zis că aşa i-or zis şi lui.

— Liza, îți repet. Culum nu are frenție.

Umerii largi ai Lizei începură să tresalte de hohote.

— Ah, Doamne Dumnezeule, cu ce-am păcătuit?

Ar fi vrut să izbutească să oprească duelul. Ținea la Gorth chiar dacă nu era fiul ei. Ştia că şi mîinile ei vor fi mînjite de sîngele ce se va vărsa, fie al lui Gorth, fie al lui Struan, sau Culum, sau chiar al propriului ei bărbat. Dacă nu s-ar fi silit ea să-l forțeze pe Tyler s-o lase pe Tess la bal, atunci nu s-ar mai fi întîmplat ce se întîmplă acum.

— Liza, nu fi îngrijorată, îi spuse Struan blînd. Tess nu a pățit nimic, sînt sigur. Dacă s-au cununat, atunci oricum nu ai de ce te teme.

— Cînd se întoarce *China Cloud?*

— Mîine noapte.

— O să-i îngădui doctorului nostru să-l consulte?

— Asta depinde numai de Culum. Dar eu n-am să-i interzic s-o facă. Liza, n-are frenție. Dacă ar fi avut, crezi că aş fi îngăduit eu căsătoria asta?

— Ba io cred că da! îi spuse Liza chinuită. Eşti un diavol, şi numai diavolul ştie ce-i în mintea ta, Dirk Struan! Da' jur pe Dumnezeu, daca minţeşti, io te omor, dacă bărbaţii din familia mea nu izbutesc.

Se îndreptă împleticindu-se spre uşă. Lo Chum i-o deschise dinainte şi o închise în urma ei.

— Stapin mai bine doarme doarme! îi spuse Lo Chum cu mutra lui încîntată. Mîine devreme scoale, heya?

— Du-te dracului!

Ciocanul de fier de la uşa de la intrare făcu să reverbereze toată reşedinţa adormită. Struan ascultă cu atenţie, învăluit de căldura şi întunericul moale din dormitor, apoi auzi paşii înăbuşiţi ai lui Lo Chum. Sări din pat, cu cuţitul în mînă, şi înşfăcă halatul de mătase. Ieşi pe balcon iute, fără zgomot, şi privi peste balustradă. Două etaje mai jos, Lo Chum punea felinarul jos ca să deschidă uşa. Bătrînul orologiu bătu ora unu şi un sfert, în prag stătea părintele Sebastian.

— Tai-Pan poate vede la mine, poate?

Lo Chum încuviinţă din cap, şi puse deoparte satîrul pe care-l ţinuse ascuns la spate. Porni pe scări în sus, dar se opri cînd auzi glasul Tai-Panului.

— Da?

Părintele Sebastian întinse gîtul cît putu de mult în întuneric, simţind cum, luat pe nepregătite de strigătul lui Struan, părul i se zbîrlise la spate.

— Domnule Struan!

— Da? făcu Struan cu glasul gîtuit.

— M-a trimis Eminenţa Sa. Am găsit scoarţa de cinchona.

— Unde se află?

Călugărul ridică un săculeţ murdar.

— Aici. Eminenţa sa spunea că veţi aştepta un trimis al său.

— Şi care-i preţul?

— Domnule Struan, eu nu ştiu nimic despre asta, strigă părintele Sebastian nevolnic. Eminenţa Sa mi-a spus doar să tratez pe indiferent cine o să-mi spuneţi dumneavoastră. Doar atît.

— Cobor într-o secundă, îi strigă Struan, repezindu-se în dormitor.

Îşi aruncă pe el veşmintele, îşi trase cizmele în grabă, se repezi la uşă şi se opri. După o secundă de gîndire, luă un fier de luptă şi coborî

cîte patru trepte odată. Părintele Sebastian văzu fierul de luptă şi se trase înapoi.

— 'Neața, părinte, îi spuse Struan.

Îşi ascunse sila cînd văzu veşmintele jegoase ale călugărului, şi din nou simți că-i urăşte pe toți doctorii.

— Lo Chum, cînd stapin Sinclair aici, tu aduci la el, savvy?

— Savvy, stapin!

— Haide, părinte Sebastian.

— Doar o secundă, domnule Struan. Înainte de a merge vreau să vă explic ceva. N-am mai folosit niciodată cinchona pînă acum, nimeni dintre noi n-a folosit-o.

— Ei, acum nu mai contează, aşa-i?

— Ba contează! replică călugărul cel sfrijit. Ştiu doar atît, că trebuie să fac un ceai din scoarța asta punînd-o la fiert. Necazul e că nu ştiu precis cît s-o fierbem şi cît de tare să facem ceaiul. Şi nici cît de mult trebuie să dăm pacientei. Şi nici cît de des trebuie să-i dăm leacul ăsta. Singurele indicații medicale asupra cinchonei sînt arhaice, foarte vechi, în latină... şi nu prea precise.

— Episcopul a spus că şi el a avut malarie. Cît a luat el atunci?

— Eminența Sa nu-şi mai aminteşte. Doar că avea un gust foarte amar care-i stîrnea silă. A băut din licoarea aceea patru zile la rînd, după cum socoate el acum. Eminența Sa mi-a spus să vă transmit cît se poate de limpede că o tratăm pe riscul dumneavoastră.

— Da. Înțeleg prea bine. Haide!

Struan ieşi pe uşă ca din puşcă, părintele Sebastian lîngă el. O luară pe *praia* o vreme şi apoi pe o stradă mărginită de copaci.

— Domnule Struan, vă rog, nu aşa de iute, îl imploră părintele Sebastian, cu sufletul la gură.

— Mîine urmează criza de friguri. Trebuie să ne grăbim.

Struan traversă Praca de São Paulo, şi se grăbi nerăbdător să intre pe altă stradă. Brusc, instinctul îl preveni, se opri pe loc, şi se aruncă într-o parte. În zidul de lîngă el se strivi un glonte de muschetă. Îl trase jos şi pe preotul îngrozit. Altă împuşcătură răsună. Proiectilul îl şterse pe Struan la un umăr, şi el se blestemă că nu luase şi pistoalele cu el.

— Fugi cît poți să-ți salvezi viața! zise el săltîndu-l pe călugăr în picioare şi făcîndu-i vînt să traverseze strada ca să ajungă la adăpostul portalului unei uşi. La casele din jur se aprinseră luminile.

— Pe aici, şuieră el, şi țîşni înainte.

Brusc schimbă direcția şi alt proiectil trecu pe lîngă el, doar la o fracțiune de inci cînd ajunse la adăpostul altei străzi, cu părintele Sebastian gîfîind din greu lîngă el.

— Mai ai săculețul cu cinchona? îl întrebă Struan.

— Da. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmplă?

— Tîlhari.

Struan îl apucă pe călugărul îngrozit de mînă şi porni cu el în fugă spre celălalt capăt al străzii şi apoi în piațeta din fața fortului São Paulo do Monte. La adăpostul zidurilor fortului îşi trase sufletul.

— Unde-i cinchona?

Părintele Sebastian îi întinse sfîrşit punga.

Lumina palidă a lunii se plimbă pe urma lividă de rană lăsată de pisica cu nouă cozi pe bărbia lui Struan, şi apoi îi sticli în ochi, ceea ce îl făcu să arate şi mai diavoleşte şi mai înalt în mintea călugărului.

— Cine a tras? Cine a tras în noi? întrebă el.

— Tîlhari, repetă Struan.

El ştia foarte bine că, de fapt, oamenii lui Gorth, sau chiar Gorth în persoană pusese la cale atacul ăsta. Se întrebă o clipă dacă nu cumva părintele Sebastian fusese trimis drept momeală. Nu pare probabil. Şi în orice caz, n-ar fi fost trimis de episcop şi nu avînd la el şi cinchona. Ei bine, o sa ştiu eu curînd, se gîndi el. Şi dacă sînt şi ei amestecați, atunci am să retez şi nişte beregăți de papistaşi. Cercetă îngrijorat întunericul înainte. Îşi trase cuțitul din carîmbul cizmei, şi plasă fierul de luptă în aşa fel ca să-i fie mai la îndemînă. Cînd îl auzi pe părinte că suflă mai uşor, o luă înainte peste creasta colinei, prin fața bisericii São Antonio şi coborî panta pînă la zidul locuinței lui May-may. În zidul înalt, gros, de granit era o uşă. Lovi puternic cu ciocanul în ea. În cîteva secunde Lim Din era cu ochiul la gaura prin care putea spiona să vadă cine-i. Uşa se deschise imediat. Intrară în curtea din față, poarta fu închisă în urma lor.

— Acum sîntem în siguranță, îi spuse Struan. Lim Din, ceai, băutură mult mult. Îi făcu semn părintelui Sebastian să se aşeze pe un scaun şi puse fierul de luptă pe masă. Mai întîi să ne tragem sufletul.

Călugărul îşi desprinse mîinile încleştate pe crucifix şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Chiar a încercat cineva să ne omoare?

— Mie aşa mi se pare, îi răspunse Struan.

Îşi scoase haina şi se uită la umăr. Glontele doar ce-i atinsese pielea.

— Lasă-mă să mă uit şi eu la rană, spuse călugărul.

— Nu-i nimic! Struan se îmbrăcă la loc. Nici o grijă, părinte. O s-o tratezi pe bolnavă pe riscul meu. Ți-ai revenit?

— Da. Călugărul avea buzele uscate ca pergamentul şi un gust metalic în gură. Mai întîi să pregătesc ceaiul de cinchona.

— Bun. Dar înainte de a începe jură pe sfînta cruce că nu vei spune nimănui vreo vorbă despre locuința asta sau despre cine locuieşte în ea sau despre ce se întîmplă aici.

— Bineînțeles, dar nu e nevoie să jur. Nimic...

— Ba e nevoie! Eu țin la liniştea mea. Dacă nu juri, atunci o s-o tratez eu personal. Se pare că şi eu ştiu cam la fel de mult ca şi dumneata despre felul în care trebuie folosită cinchona. Hai. hotărăşte-te.

Călugărul se simțea umilit de puținătatea cunoştințelor sale în privința tratamentului şi dorea cu disperare să o vindece pe bolnavă, în numele Domnului.

— Prea bine. Jur pe sfînta cruce că gura mi-e pecetluită.

— Mulțumesc.

Struan o luă înainte, arătîndu-i drumui, pe uşa din față, apoi pe coridor. Ah Sam ieşi din camera ei, dădu să se încline, strîngîndu-şi mai bine pijamaua verde pe ea. Avea părul răvăşit, fața umflată de somn. Porni după ei cu felinarul spre bucătărie. Bucătăria era mică, cu o vatră, un vas cu mangal şi un talmeş-balmeş ca în grădina din spate unde se aruncă de toate. Încăperea era plină cu tot felul de oale şi crătiți şi ceainice. Sute de mănunchiuri de zarzavaturi uscate şi ciuperci şi ierburi, măruntaie şi cîrnați atîrnau de pereții înnegriți de fum. Saci împletiți, plini cu orez, acopereau podeaua murdară. Două bucătărese amețite încă de somn se ridicară pe jumătate din paturile lor murdare, uitîndu-se aiurite la Struan. Dar cînd acesta mătură fără multe mofturi dintr-o mişcare toate cratițele şi farfuriile soioase de pe masă ca să facă loc, acestea săriră din paturi şi o zbughiră pe uşă afară.

— Ceai stapin doreşte? întrebă Ah Sam mirată.

Struan clătină din cap. Luă din mîna călugărului speriat săculețul cu scoarța de copac şi-l deschise. Scoarța era maronie şi cu totul obişnuită, spartă în bucățele. O mirosi, dar nu simți nici un miros.

— Acum ce facem?

— Ne trebuie ceva în care să fierbem, şi părintele Sebastian luă la întîmplare o oală destul de curată.

— Mai întîi, te rog, spală-te pe mîini! îi arată Struan spre un butoi mic cu apă şi un săpun alături.

— Cum?

— Te rog, întîi spală-te pe mîini. Struan luă apă cu o cană şi-i întinse preotului săpunul. Nu te apuci de nimic pînă cînd nu te speli pe mîini.

— Dar de ce e nevoie?

— Nu ştiu. O veche superstiție chinezească. Te rog... haide, părinte, te rog.

În vreme ce Struan spăla din nou oala şi o punea pe masă, Ah Sam îl urmărea cu ochi mari şi strălucitori pe preot cum îşi frecă mîinile cu săpun, apoi şi le clăti, şi se şterse cu un prosop curat. Apoi călugărul închise ochii, împreună mîinile şi murmură o rugăciune.

— Acum ceva cu care să măsurăm, spuse el întorcîndu-se iar pe pămînt, şi luînd tot la întîmplare o cană şi umplînd-o cu scoarță de cinchona.

Vărsă scoarța în oală şi apoi încet şi metodic adăugă zece măsuri de apă. Apoi puse oala la fiert pe vasul cu mangal.

— Pentru început, zece măsuri la una, spuse el cu voce dogită, şi se şterse nervos de sutană. Acum vreau s-o văd pe bolnavă.

Struan îi făcu semn lui Ah Sam şi-i spuse:

— Nu atinge!

— Nu atinge, stapin! spuse Ah-Sam energic. Acum, după ce trecuse cu bine de şocul inițial, începuseră să-i placă toate ciudățeniile pe care le vedea petrecîndu-se sub ochii ei. Nu atinge, stapin, nu conteşte!

Struan şi călugărul ieşiră din bucătărie şi se duseră în dormitorul lui May-may. Ah Sam se luă după ei. În întunericul dormitorului un felinar arunca o pată de lumină, Yin-hsi îşi pieptăna părul răvăşit dinaintea unei oglinzi. Se opri şi se înclină în grabă. Lîngă patul cel mare cu patru stîlpi al lui May-may se vedea pe jos un culcuş încropit pe o saltea. Sub numeroase pături, May-may tremura sfîrşită.

— Hello, fetițo, avem cinchona, îi spuse Struan, apropiindu-se de ea. În fine! De-acum totul e bine.

— Tai-Pan, mi-e atît de frig, îi spuse ea neajutorată, mi-e atît de frig. Ce-ai pățit la obraz?

— Nimic, fetițo.

— Te-ai tăiat. Ea începu să tremure, închise ochii şi lunecă din nou în viscolul care-o înghiți pe dată. E atît de frig!

Struan se întoarse şi se uită la părintele Sebastian. Văzu şocul de pe chipul crispat al călugărului.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic, nimic!

Călugărul puse pe masă alături o mică clepsidră şi, îngenunchind lîngă pat, apucă încheietura mîinii lui May-may şi porni să numere bătăile inimii. Cum poate o chinezoaică să vorbească englezeşte? se întrebă el. Cealaltă e a doua lui amantă? Am ajuns oare în haremul diavolului? O, Doamne, apără-mă şi mă păzeşte, şi dă-mi puterea tămăduirii tale şi îngăduie-mi să fiu unealta ta în noaptea asta.

Pulsul lui May-may bătea slab şi rar, încît numai cu mare străduinţă reuşi să-l simtă. Cu multă grijă, el îi întoarse faţa spre sine şi se uită în ochii ei.

— Nu te teme, îi spuse el. Nu ai de ce te teme. Te afli în mîinile Domnului acum. Trebuie doar să mă uit în ochii tăi. Nu te teme, eşti în mîinile Domnului.

Neajutorată şi încremenită, May-may se supuse după cum i se spusese. Yin-hsi şi Ah Sam stăteau deoparte şi priveau pline de teamă.

— Ce-i face? Cine-i ăsta? îi şopti Yin-hsi

— Un diavol de vraci şi medic barbar, murmură Ah Sam. Un călugăr din aceia cu fuste lungi al omului Dumnezeu pe care l-au bătut în cuie în pielea goală pe cruce.

— Hm, făcu Yin-hsi cutremurîndu-se. Am auzit şi eu de ei. Groaznic să faci una ca asta. Sînt nişte adevăraţi diavoli. De ce nu-i aduci tatei nişte ceai? E foarte bun cînd eşti neliniştit.

— A doua mamă, Lim Din aduce ceaiul, îi şopti Ah Sam, jurîndu-se să nu se mişte din loc pentru nimic în lume, pentru că s-ar putea să se întîmple ceva de mare importanţă şi ea să nu fie de faţă. Aş vrea tare mult să pot înţelege limba lor cumplită.

Călugărul aşează mîna fetei pe aşternut şi ridică privirea spre Struan.

— Eminenţa Sa mi-a spus că malaria a provocat un avort bolnavei. Trebuie s-o examinez.

— Atunci continuă.

Cînd călugărul dădu aşternuturile şi păturile la o parte, May-may încercă să-l oprească, iar Yin-hsi şi Ah Sam se grăbiră îngrijorate s-o ajute.

— Nu! exclamă Struan scurt. Staţi acolo! Se aşează lîngă May-may şi-i apucă mîinile. Fetiţa mea, totu-i în regulă. Continuă, îi spuse el preotului.

Părintele Sebastian o consultă şi apoi o aşează din nou confortabil între perne.

— Hemoragia aproape că s-a oprit. E semn foarte bun.

Cu degetele lui lungi o examină la baza craniului şi o pipăi îndelung. May-may simți că degetele lui parcă îi luară o bună parte din durere. Dar simțea cum în ea iar începe totul să înghețe şi dinții porniră să-i clănțăne.

— Tai-Pan, mi-e atît de frig. Poți să spui să-mi dea o sticlă cu apă caldă sau nişte aşternuturi mai groase? Te rog. Mi-e atît de frig.

— Da, fetițo, o clipă doar.

La spatele ei era o sticlă cu apă fierbinte, şi zăcea sub patru rînduri de pături groase.

— Domnule Struan, aveți un ceas? îl întrebă părintele Sebastian.

— Da.

— Vă rog să vă duceți la bucătărie. De îndată ce apa dă în clocot, rețineți ora. După ce a fiert încet un ceas..., ochii părintelui Sebastian trădară cumplita disperare în care se zbătea. Sau două? Jumătate de oră? O, Doamne, te rog ajută-mă în ceasul ăsta de nevolnicie!

— O oră, spuse Struan hotărît şi încrezător. Punem apoi aceeaşi cantitate la fiert pentru două ore. Dacă prima fiertură nu dă rezultate, încercăm cu a doua!

— Da, da!

Struan îşi verifică ceasul la lumina felinarului din bucătărie. Luă oala cu fiertură de pe foc şi o puse să se răcească într-un hîrdău cu apă. A doua oală deja dădu în fiert.

— Cum se simte? îl întrebă pe preot cînd acesta veni în bucătărie, cu Ah Sam şi Yin-hsi pe urmele lui.

— Are o criză puternică de friguri. Inima bate foarte slab. Vă puteți aminti data trecută cît timp a tremurat înainte s-o apuce căldurile?

— Patru ceasuri, poate cinci. Nu ştiu exact. Struan turnă o parte din licoarea aceea fierbinte într-o ceaşcă mică, şi gustă. Doamne Dumnezeule, e groaznic de amară.

Preotul gustă şi el şi se strîmbă.

— Ei bine, haideți să începem. Sper să poată înghiți fără să vomite după aceea. Cîte o ceaşcă la fiecare oră.

Alese la întîmplare o ceaşcă de pe un raft înnegrit de funingine, luă o bucată de cîrpă murdară.

— Asta la ce-ți serveşte?

— Trebuie să strecor să nu mai rămînă resturi de scoarță în ceai. Asta e numai bună. Țesătura e destul de deasă.

— Lasă că fac eu treaba asta, îi spuse Struan.

Luă o strecurătoare de argint pe care o pregătise, o şterse încă o dată cu o batistă curată.

— De ce faceți treaba asta?

— Chinezii au întotdeauna mare grijă să fie ceainicele şi ceştile curate. Spun că în felul ăsta ceaiul e mai sănătos.

Începu să toarne ceaiul acela cu miros dezgustător din coajă de copac într-un ceainic imaculat de porțelan. Se rugă ca tăria ceaiului să fie cea necesară.

— Şi atunci de ce să nu facem la fel şi de data asta, ei?

Duse ceainicul şi ceaşca în dormitor. May-may vomită prima ceaşcă de ceai. Şi pe a doua. În ciuda pateticelor ei rugăminți, Struan o forță să bea din nou. De data asta May-may se sili să nu mai dea ceaiul afară, numai să nu fie nevoită să mai înghită iar altă ceaşcă. Şi totuşi nu se întîmplă nimic. Doar că frigurile deveniră şi mai severe. După un ceas, Struan o sili să mai bea o ceaşcă. Nu mai vărsă nici ceaiul acesta, dar frigurile se accentuară şi mai mult.

— O să-i dăm de-acum cîte două ceşti, spuse Struan, străduindu-se să-şi învingă panica.

Şi o sili să înghită o doză dublă. Şi scena se repetă ceas de ceas. Se făcu dimineață. Struan se uită la ceas. Ora şase. Şi nici o îmbunătățire a situației. Frigurile o făceau pe May-may să tremure ca o rămurică în vîntul toamnei.

— Pentru numele lui Cristos, izbucni Struan, trebuie să-şi facă efectul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar îşi face efectul, domnule Struan, spuse părintele Sebastian, care ținea încheietura mîinii lui May-may. Fierbințeala trebuia să apară de acum două ceasuri. Dacă nu mai apare, are o şansă. Pulsul ei e abia perceptibil, mda, dar cinchona lucrează.

— Fetițo, fii tare, îi spuse Struan, ținînd-o pe May-may de mînă. Doar încă vreo cîteva ceasuri. Fii tare.

Mai tîrziu se auzi un ciocănit la poartă. Struan ieşi din casă cu ochii împăienjeniți şi deschise poarta.

— Hello, Horatio, heya, Lo Chum.

— A murit?

— Nu, băiete. Cred că a scăpat, prin mila Domnului.

— Ai găsit cinchona?

— Da.

— Masterson e la joncă. A venit vremea pentru Gorth. O să-i rog pe secundanții lui să amîne întîlnirea pînă mîine. Acum nu eşti în stare să te duelezi cu nimeni.

— Nu trebuie să vă îngrijorați. Există mai multe căi de a ucide un şarpe blestemat, nu doar fiind nevoit să-i striveşti căpățîna sub picior. Într-o oră sînt acolo.

— Bine, precum zici, Tai-Pan.

Horatio plecă în grabă, Lo Chum se duse cu el.

Struan închise poarta şi se întoarse la May-may. Zăcea în pat perfect nemişcată. Iar părintele Sebastian îi lua pulsul. Chipul lui era încremenit de încordare. Se aplecă şi-i ascultă inima. Trecură secunde. Ridică încet capul şi se uită cercetător la Struan.

— O clipă am crezut că... dar fata e bine. Inima îi bate groaznic de rar, dar, ei bine, e tînără. Cu mila Domnului, febra s-a oprit, domnule Struan. Cinchona din Peru vindecă şi frigurile din Happy Valley. Cît de minunate sînt căile Domnului.

Struan se simți ciudat de străin de toate acum.

— Febra o să se mai întoarcă? întrebă el.

— Poate. Din vreme în vreme. Dar nişte cinchona o să o oprească... acum nu mai aveți de ce vă îngrijora. Frigurile au fost învinse. Nu pricepeți? S-a vindecat de malarie.

— O să trăiască? Spuneai că inima îi e tare slăbită. O să trăiască?

— Voia Domnului, şansele sînt bune. Foarte bune. Dar sigur nu ştiu!

— Acum eu trebuie să plec, spuse Struan ridicîndu-se. Vrei te rog să stai aici pînă mă întorc?

— Da. Părintele Sebastian dădu să facă semnul crucii asupra lui, dar se răzgîndi. Domnule Struan, nu vă pot binecuvînta la plecare. Vă duceți să omorîți pe cineva, aşa-i?

— Omul e născut ca să moară, părinte. Mă străduiesc să mă apăr pe mine şi pe ai mei cît pot mai bine şi, dacă-i vorba să mor, cel puțin să-mi aleg singur momentul, asta-i tot.

Îşi luă fierul de luptă şi-l legă la încheietura mîinii, apoi părăsi locuința. În timp ce parcurgea străzile, văzu privirile care-l urmăreau, dar nu le dădu nici o importanță. Acum îşi trăgea puterea de la prospețimea dimineții şi de la soare, de la priveliştea şi izul mării. E o zi numai bună ca să striveşti un şarpe, se gîndi el. Dar cel mort eşti tu. Acum n-ai putere îndestulă ca să te ridici împotriva lui Gorth cu un fier de luptă. Cel puțin nu azi.

Capitolul treizeci şi nouă

Lîngă joncă se adunase o mare mulțime. Negustori, un detaşament de soldați portughezi conduşi de un tînăr ofițer, marinari. Jonca era amarată de un ponton în largul *praiei.* Cînd apăru Struan, cei care pariaseră pe el fură consternați. Cei care pariaseră pe Gorth erau în al nouălea cer. Ofițerul portughez îl întîmpină cu politețe.

— Bună dimineața, senhor.

— 'Neața, căpitane Machado, îi răspunse Struan.

— Guvernatorul general doreşte să vă aducă la cunoştință că în Macao duelurile sînt interzise.

— Cunosc prea bine acest lucru, spuse Struan. Poate că veți fi atît de amabil să-i transmiteți mulțumirile mele şi să-i spuneți că eu sînt ultimul care va încălca legile portugheze. Ştim bine că sîntem cu toții doar musafiri aici, iar musafirii au şi ei răspunderile lor față de gazdă.

Mişcă articulația fierului de luptă şi se îndreptă spre joncă. Mulțimea îi făcu loc şi văzu duşmănia pe chipurile oamenilor lui Gorth şi ale celor care-i doreau moartea. Şi erau mulți. Lo Chum îl aştepta pe duneta înaltă, lîngă Horatio.

— Bun 'mneța, stapin, şi îi întinse ustensilele de bărbierit. Tu vrei?

— Horatio, unde-i Gorth?

— Secundanții lui s-au dus să-l caute.

Struan se rugă ca Gorth să zacă beat mort pe undeva prin vreun bordel. Doamne, fă să ne duelăm abia mîine! începu să se bărbierească. Gloata îl urmări în tăcere şi mulți dintre privitori îşi făcură cruce, îngroziți de seninătatea ce se citea pe chipul lui. După ce se bărbieri, se simți mai bine. Se uită spre cer. Firişoare de nori cirus se deşirau în tării, iar fața mării era oglindă, ca un lac. Îl strigă pe Cudahy pe care-l adusese de pe *China Cloud.*

— Păzeşte-mă!

— Da, sir.

Struan se întinse pe capacul unei magazii şi adormi pe loc.

— Dumnezeule Doamne, ăsta nu e om! exclamă Roach.

— Da, răspunse Vivien, e diavolul în carne şi oase.

— Dacă eşti aşa de încrezător în el, hai să dublăm pariul, da?

— Nu. În orice caz, nu pînă cînd soseşte şi Gorth beat.

— Ei, ia zi, dacă-l ucide pe Gorth, cum rămîne cu Tyler?

— O să lupte pe viață şi pe moarte, aşa socot eu.

— Dar Culum ce-o să facă? Dacă Gorth va fi azi cel care învinge?

— Nimic. Ce poate el face? Poate doar să-l urască. Bietul băiat, mi-e simpatic. Dar pe Tai-Pan îl urăşte oricum... aşa că poate că o să-l binecuvînteze pe Gorth, nu? El devine Tai-Pan, nu-i aşa? Dar unde naiba-i Gorth?

Soarele se ridica implacabil tot mai mult pe cer. De pe o stradă lăturalnică veni în fugă un soldat portughez şi-i comunică ceva plin de însufleţire ofiţerului, care de îndată îşi porni oamenii în pas vioi de-a lungul *praiei.* Cei ce căscau gura se luară după ei. Struan se trezi la dureroasa realitate, fiecare fibră a fiinţei lui urlînd după somn şi odihnă. Se ridică în picioare simţindu-se ca de plumb. Horatio se uita ciudat la el.

Corpul groaznic mutilat al lui Gorth zăcea în gunoaiele unei uliţi lîngă debarcaderul cartierului chinezesc, iar în jurul lui erau şi corpurile neînsufleţite a trei chinezi. Un alt chinez, mai mult mort decît viu, cu mînerul unei suliţe rupte înfipte în măruntaie, zăcea gemînd la picioarele unei patrule portugheze.

Negustorii englezi şi portughezi se strînseră mai aproape ca să vadă mai bine. Cei care izbutiră să arunce o privire asupra lui Gorth îşi întoarseră capul prinşi de greaţă.

— Oamenii din patrulă spun că au auzit strigăte şi zgomote de luptă, îi spuse ofiţerul portughez lui Struan şi celorlalţi din jur. Cînd au sosit în fugă aici, l-au văzut pe senhor Brock la pămînt cum e şi acum. Trei sau patru chinezi îl împungeau cu suliţele. Cînd diavolii de criminali au văzut oamenii noştri, s-au topit într-acolo, şi arătă cu mîna un şir de colibe tăcute şi uliţe întortocheate. Soldaţii s-au luat pe urmele lor dar..., şi ofiţerul ridică din umeri.

Struan înţelese că fusese salvat de către asasini.

— Ofer o despăgubire pe capul celor care au scăpat, spuse Struan. O sută de taeli dacă-s morţi, cinci sute dacă-s prinşi vii.

— Senhor, cruţaţi-vă banii pentru cei morţi. Păgînii or să vă aducă trei cadavre, primele pe care vor putea să le găsească. Cît despre prinderea lor vii..., ofiţerul făcu un semn disprepuitor cu degetul spre prizonier – dacă nu cumva acest *basturdo degenerado* ne spune cine erau ceilalţi, banii dumneavoastră se află la adăpost. Dar dacă mă gîndesc mai bine, cred că autorităţile chineze vor fi mai abile, să spunem, la acest interogatoriu.

Dădu o comandă scurtă în portugheză şi soldaţii îl puseră pe rănit pe o uşă ruptă şi plecară cu el. Ofiţerul mătură un gunoi de pe uniformă.

— O crimă stupidă şi inutilă. Senhor Brock ar fi trebuit să ştie că nu are ce căuta în zona asta. Se pare că prin asta n-a fost salvată onoarea nimănui.

— Tai-Pan, eşti tare norocos, mîrîi unul dintre prietenii lui Gorth. Mare băftos.

— Da. Sînt fericit că nu mi-am mînjit mîinile cu sîngele lui.

Struan se întoarse cu spatele spre cadavru şi porni încet, îndepărtîndu-se. Ieşi de pe strada aceea şi porni să urce colina vechiului fort. Odată ajuns pe culme, înconjurat numai de cer şi de marea din zare, se aşeză pe o bancă şi mulţumi Celui Infinit pentru binecuvîntarea din noaptea aceea pentru binecuvîntarea din ziua de acum. Nici nu băgă în seamă pe cei care mai treceau, nici pe soldaţii de la porţile fortului, nici bătaia clopotelor bisericii. Nici ciripitul păsărilor, nici vîntul blînd, nici soarele vindecător. Nici timpul. După o vreme se întrebă ce mai are de făcut, dar mintea refuza să funcţioneze.

— Trezeşte-te, îşi spuse el cu voce tare.

O luă la vale, spre reşedinţa episcopului, dar episcopul nu era acolo. Se duse la catedrală şi îl căută. Un călugăr îi spuse să aştepte în grădina înconjurată de ziduri. Struan se aşeză pe o bancă, la umbră, şi ascultă susurul fîntînilor arteziene. Acum florile i se păreau mai strălucitoare decît oricînd, parfumul lor mai ales. Şi bătăile inimii, puterea mădularelor lui şi chiar durerea permanentă de la gleznă erau adevărate, nu erau vis. O, Doamne, îţi mulţumesc că mi-ai dăruit viaţă!

Episcopul îl privea de pe aleea cuprinsă între ziduri.

— Hello, Eminenţa Voastră, îl întîmpină Struan, înviorat ca niciodată. Am venit să vă mulţumesc

Episcopul îşi ţuguie buzele subţiri.

— La ce te uitai mai înainte, senhor?

— Nu ştiu, îi răspunse Struan. Mă uitam la grădină. Mă bucuram că există. Mă bucuram de viaţă. Nu ştiu exact.

— Cred că erai foarte aproape de Domnul, senhor. S-ar putea să nu-ţi vină să crezi, dar eu ştiu că aşa este.

Struan clătină din cap.

— Nu, Eminenţă. Eram doar fericit într-o zi minunată, într-o grădină frumoasă. Asta-i tot.

Dar expresia de pe faţa lui Falarian Guineppa nu se schimbă. Degetele lui subţiri atinseră crucifixul.

— Te urmăresc de multă vreme. Şi am simţit că erai aproape de Domnul. Dumneata! E o greşeală, cu siguranţă! Oftă. Dar de unde să

ştim noi, nişte bieţi păcătoşi, care-s căile Domnului? Senhor, te invidiez. Ai vrut să mă vezi?

— Da, Eminenţă. Cinchona vindecă frigurile.

— *Deo gratias!* Dar e minunat ce spui! Cît de minunate sînt căile Domnului.

— Am de gînd să trimit o navă imediat în Peru cu ordinul de a încărca scoarţă de cinchona, îi spuse Struan. Cu voia dumneavoastră, l-aş trimite pe părintele Sebastian pentru ca el să afle cum adună cei de acolo scoarţa asta, de unde provine, cum tratează ei malaria – în fine, tot ce poate afla. Şi cînd se va întoarce, încărcătura o vom împărţi pe din două. Şi aş vrea ca, sub autoritatea dumneavoastră, părintele să scrie de îndată o scrisoare pentru Lancet în Anglia şi chiar şi Times, despre tratamentul cu succes al malariei cu cinchona.

— Un tratat medical oficial trebuie trimis prin canalele oficiale ale Vaticanului. Dar am să-i poruncesc s-o facă. Dar cît priveşte trimiterea lui în Peru, ei bine, la asta trebuie să mai chibzuiesc. Oricum, am să trimit pe cineva cu nava aceea. Cînd va pleca?

— Peste trei zile.

— Prea bine. Vom împărţi şi cunoştinţele şi încărcătura pe din două. Foarte generos din partea dumitale.

— Dar n-am fixat un preţ pentru vindecarea asta. Bolnava s-a vindecat. Aşa că acum veţi fi atît de bun să-mi spuneţi şi preţul?

— Nimic, senhor.

— Nu pricep.

— O mînă de cinchona care a salvat viaţa unei singure femei nu poate avea un preţ.

— Ba trebuie să existe un preţ, indiferent ce veţi dori, aşa cum am spus! Sînt gata să plătesc. La Hong Kong am oferit douăzeci de mii de taeli de argint. Am să vă trimit o poliţă la vedere.

— Nu, senhor, îi răspunse preotul. Dacă mi-o trimiţi am s-o rup în bucăţele. Pentru scoarţa asta nu doresc nici un fel de plată.

— Am să înzestrez o biserică catolică la Hong Kong, spuse Struan. O mănăstire, dacă veţi dori aşa. Nu vă jucaţi cu mine, Eminenţa Voastră. Înţelegerea-i înţelegere. Spuneţi numai care e preţul.

— Senhor, nu-mi datorezi mie nimic. Nici bisericii nu-i datorezi nimic. Dar lui Dumnezeu îi datorezi foarte mult. Îşi ridică mîinile şi făcu semnul crucii. *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti,* spuse el încet şi plecă.

Capitolul patruzeci

May-may îşi recăpătă cunoştinţa cînd se trezi, braţele lui Struan o susţineau, şi la buze i se dusese o ceaşcă. Îi auzi vag pe Struan şi părintele Sebastian vorbind între ei, dar nu făcu efortul de a înţelege cuvintele, în engleză, bineînţeles. Ascultătoare, înghiţi ceaiul de cinchona şi se scufundă din nou în semiconştienţă. Îl auzi pe călugăr că pleacă, lucru care-i făcu plăcere. Îl simţi pe Struan că o ridică din nou şi bău şi a doua ceaşcă de cinchona, gustul greţos aproape făcînd-o să vomeze. Prin ceaţa aceea plăcută îl auzi pe Struan lăsîndu-se în fotoliul de bambus, curînd se auzi răsuflarea lui grea, regulată, şi îşi dădu seama că el trebuia să fi adormit. Se simţi deodată în deplină siguranţă. Zarva făcută de servitoarele ce sporovăiau în bucătărie, rîsul agresiv şi tăios al lui Ah Sam, parfumul lui Yin-hsi, toate la un loc o bucurau atît de mult pe May-may încît somnul nu era în stare s-o cuprindă cu totul. Stătea nemişcată şi simţea cum prinde puteri cu fiecare minut ce trecea. Şi mai ştia că de acum avea să trăiască. Am să ard tămîie zeilor pentru *joss*-ul pe care mi l-au hărăzit. Poate şi o lumînare Dumnezeului fustelor lungi. La urma urmei, călugărul a adus scoarţa, nu-i aşa? Nu conteşte cît de greţoasă e la gust. Poate că ar trebui acum să devin, şi eu o creştină de-a celor cu fuste lungi. Cu asta călugărul o să dobîndească mare cinste la obrazul lui. Dar Tai-Panul meu nu ar fi de acord cu una ca asta. Chiar şi aşa, aş putea s-o fac. Pentru că dacă nu există Dumnezeul fustelor lungi, atunci nu-i nici o nenorocire, dar dacă există, înseamnă că am fost foarte înţeleaptă. Mă întreb dacă Dumnezeul barbarilor e la fel ca zeii chinezi. Şi dacă stai şi te gîndeşti, sînt cam prostuţi. Dar nu e chiar aşa. Sînt şi ei la fel ca fiinţele omeneşti, înzestraţi cu toate păcatele şi calităţile noastre. Şi aşa e mult mai înţelept, decît să te prefaci, aşa cum fac barbarii, că zeul lor e perfect, că aude totul şi vede totul, că-i judecă pe toţi şi-i pedepseşte pe toţi. Sînt tare fericită că nu-s dintre ei. Auzi foşnetul veşmintelor lui Yin-hsi, şi-i simţi şi parfumul. Deschise ochii.

— Supremă Doamnă, arăţi mai bine, şopti Yin-hsi îngenunchind lîngă ea. Uite, ţi-am adus nişte flori.

Buchetelul era foarte frumos. May-may dădu din cap slăbită, dar simţi cum îi revin puterile. Struan zăcea răsturnat pe fotoliu, dormind adînc, somnul îi împrumuta chipului său tinereţe, cearcăne se insinuau sub ochi, iar pe bărbie se vedea urma încă proaspătă a unei răni.

— Tata doarme acolo de vreun ceas şi mai bine, spuse Yin-hsi.

Fata se îmbrăcase cu nişte pantaloni de mătase de un albastru pal, o tunică la două rînduri care-i ajungea pînă la genunchi, de un verde ca

al oceanului, iar în păr avea flori. May-may zîmbi, îşi mişcă încet capul şi văzu că afară era întuneric.

— Soră, de cîte zile a început febra asta?

— Azi-noapte. Tata a venit cu un călugăr cu fuste. Ei au adus băutura aceea minunată, nu-ți mai aminteşti? Am trimis-o pe mizerabila de sclavă Ah Sam de dimineață la capela *joss*-ului să aducă mulțumiri zeilor. De ce nu mă laşi să te spăl? Şi să-ți aranjez părul. O să te simți atît de bine după aceea.

— Soră, chiar te rog, îi spuse May-may. Cred că arăt groaznic.

— Da, Supremă Doamnă, dar asta pentru că era aproape să mori. Dar în zece minute o să fii la fel de frumoasă cum ai fost întotdeauna, îți promit eu.

— Soră, să umbli la fel de uşor ca un fluturaş, îi spuse May-may. Să nu-l trezeşti pe tata, orice-ai face, şi spune-le nenorociților de sclavi că dacă tata se scoală înainte ca să arăt ca lumea, tu, personal, din porunca mea, o să le striveşti degetele la menghină.

Yin-hsi se îndepărtă încîntată. Asupra casei se lăsă o linişte deplină. Yin-hsi şi Ah Sam veniră în vîrful degetelor în cameră, o spălară pe May-may cu apă bine mirositoare, îi aduseră pantaloni aerisiți la soare, din cel mai fin şantung, de un roşu aprins, şi o tunică la fel şi o ajutară să le îmbrace. Îi spălară şi picioarele şi-i schimbară bandajele, o sprijiniră să-şi spele dinții şi să-şi clătească gura cu urină de copil mic. În cele din urmă May-may mestecă nişte frunze parfumate de ceai şi se simți purificată.

Îi periară şi pieptănară părul, i-l împletiră şi-l aranjară la urmă frumos, punîndu-i în păr flori plăcut mirositoare, schimbară aşternuturile şi pernele, stropiră totul cu parfum şi sub pernă puseră ierburi aromate. Şi, deşi toată vînzoleala asta o cam secătuise de puteri, May-may se simți renăscută.

— Supremă Doamnă, acum puțină supă. Şi după aceea un fruct proaspăt de mango, îi spuse Yin-hsi.

— Şi după aia, interveni Ah Sam plină de importanță, făcînd să-i sune cerceii de argint, avem pentru tine nişte minunate veşti.

— Cum?

— Mamă, numai după ce mănînci, îi spuse Ah Sam, iar cînd May-may începu să protesteze, Ah Sam clătină din cap hotărîtă. Întîi trebuie să avem grijă de tine, eşti încă bolnavă. Apoi digestia. Dar ar trebui să ai ce digera.

May-may înghiți nişte supă, mîncă o bucățică de mango. Celelalte o încurajară să mai mănînce.

— Supremă Doamnă, trebuie să-ți recapeți forțele.

— Dacă-mi spuneți veştile acum, am să mănînc fructul de mango.

Yin-hsi se încruntă, apoi dădu din cap în semn de încuviințare către Ah Sam.

— Haide, Ah Sam. Dar începe cu ce ți-a spus Lo Chum... cum a pornit totul.

— Nu aşa de tare! le preveni May-may. Nu-l treziți pe tata.

— Ei bine, începu Ah Sam, cu o seară înainte de a ajunge noi aici, acum şapte zile nenorocite, fiul barbar al tatălui nostru a ajuns pe mîna încarnării diavolului pe pămînt, alt barbar. Barbarul ăsta groaznic a pus la cale un complot atît de parşiv, de ticălos pentru a-l distruge pe fiul iubit al tatălui nostru încît nici nu pot să vorbesc despre el... Şi noaptea trecută şi azi, în vreme ce băutura asta drăcească şi fermecată dobora boala ta de friguri, lucrurile au ajuns la sfîrşitul lor groaznic după cum a hotărît soarta. Noaptea asta am vegheat în genunchi rugîndu-ne zeilor. Dar fără nici o urmare. Tata era pierdut, tu erai pierdută, noi eram pierduți şi ce era mai rău, duşmanul nostru cîştigase.

Ah Sam se opri şi, cu studiată oboseală, se duse poticnindu-se pînă la măsuță, luă păhărelul cu vinul adus de Yin-hsi în dar lui May-may, bău puțin, copleşită de emoție. Cînd se mai întremă, povesti toată istoria, făcînd mereu pauze de efect, presărîndu-şi relatarea cu oftaturi şi gestică plină de importanță.

— Şi acolo, pe gunoaiele pămîntului, încheie Ah Sam povestirea în şoaptă, gîtuită de emoție, arătînd cu degetul spre podea, zăcea corpul barbarului, hăcuit în patruzeci de bucăți şi înconjurat de cadavrele a cincisprezece asasini. Gorth! Şi în chipul ăsta a fost tata salvat!

May-may bătu din palme încîntată şi se felicită pentru că fusese atît de prevăzătoare. Zeii au grijă ei de noi, sigur! Mulțumesc zeilor că am apucat să vorbesc cu Gordon Chen la vreme. Că fără el...

— Ah, ce minunat! Ah, Ah Sam şi ai povestit atît de frumos. Aproape că era să-mi dau sufletul cînd te auzeam cum povesteai tu despre tata care a plecat azi dimineață de acasă. Dacă nu mi-ai fi spus încă de la început că veştile sînt minunate, cred că mi-aş fi dat sufletul cu adevărat.

— Heya, fetițo.

Struan se trezise la bătaia din palme a lui May-may. Yin-hsi şi Ah Sam se ridicară iute şi se înclinară.

— Tai-Pan, mă simt fantastic de bine, îi spuse May-may.

— Arăți fantastic de bine.

— Tai-Pan, trebuie să mănînci şi tu ceva, îi spuse May-may. Poate că nici nu ai pus nimic în gură toată ziua.

— Mulţumesc, fetiţo, dar nu mi-e foame. Mai tîrziu mănînc eu ceva la reşedinţă, zise el ridicîndu-se în picioare şi întinzîndu-se.

— Te rog, mănîncă aici, insistă May-may. Şi rămîi aici în seara asta. Te rog. Nu vreau să.... ei, te rog rămîi. O să fiu fantastic de fericită dacă rămîi.

— Bineînţeles, fetiţo, acceptă Struan. În următoarele patru zile trebuie să iei mai departe cinchona. De trei ori pe zi.

— Dar, Tai-Pan, mă simt binecuvîntat de bine. Te rog, nu mai vreau.

— May-may, de trei ori pe zi. Următoarele patru zile.

— Cristoase! Dar are un gust de găinaţ amestecat cu oţet şi fiere de şarpe.

În dormitor fu adusă o măsuţă cu mîncăruri. Yin-hsi îi servi, apoi se retrase, lăsîndu-i singuri. May-may luă cu delicateţe cîteva bucăţele de crevetă prăjită.

— Azi ce-ai făcut? îl întrebă ea.

— Mai nimic de seamă. O singură problemă-i rezolvată: Gorth e mort!

— Ah, cum se poate? se minună May-may, arătîndu-se uimită şi şocată, aşa cum se cuvenea, în vreme ce el îi relata cum se întîmplase. Tai-Pan, eşti foarte deştept. Dar ai parte de un *joss* fantastic de bun.

Struan împinse farfuria de dinaintea lui şi îşi înăbuşi un căscat, în vreme ce se gîndea la acel *joss.*

— Mda.

— Brock o să fie groaznic de furios, aşa-i?

— Gorth n-a murit de mîna mea. Chiar dacă ar fi fost aşa, merita să moară. Într-o anumită privinţă, chiar îmi pare rău că a murit cum a murit.

Moartea lui Gorth şi fuga lui Tess cu Culum o să-l facă pe Brock să-şi piardă firea cu totul, se gîndi Struan. Ar trebui să fiu pregătit, cu arma sau cuţitul la îndemînă.

O să vină după mine ca un asasin în timpul nopţii? Sau o să mă înfrunte deschis? Dar grijile astea-s pentru mîine.

— Culum ar trebui să se întoarcă curînd.

— De ce nu te culci? Eşti aşa de obosit. Cînd Lo Chum o să trimită vorbă, Ah Sam o să te trezească, heya? Acum cred că am să mă culc şi eu.

— Cred că aşa am să fac, fetiţo. Struan îi sărută mîna cu dragoste şi o cuprinse uşor în braţe. Ei, fetiţo, fetiţo. Mi-a fost atît de teamă pentru viaţa ta.

— Mulţumesc, Tai-Pan. Acum du-te şi te culcă, iar mîine am să fiu cu mult mai bine, şi tu la fel.

— Fetiţo, trebuie să mă duc la Hong Kong. Cît mai curînd. Numai pentru cîteva zile.

May-may rămase o clipă nemişcată.

— Cînd pleci?

— Mîine, dacă te simţi mai bine.

— Tai-Pan, vrei să faci ceva pentru mine?

— Bineînţeles.

— Ia-mă cu tine. Nu vreau să rămîn... să rămîn singură aici, dacă tu te duci acolo.

— Fetiţo, nu eşti încă destul de întremată ca să mergi, şi eu trebuie să mă duc.

— Ah, dar mîine voi fi bine. Promit. Pe navă am să stau tot în pat şi putem pleca cu *Resting Cloud* aşa cum am făcut la venire. Te rog.

— Fetiţo, nu lipsesc decît cîteva zile, şi ar fi mai bine ca tu să rămîi aici. Cu mult mai bine.

Dar May-may se cuibări în el, tot îmboldindu-l.

— Te rog. Am să mă simt foarte bine şi am să înghit toate cănile cu leacul ăla, fără mofturi, şi am să stau în pat şi am să mă fac bine şi am să mănînc şi am să mănînc şi am să tot mănînc şi am să fiu fantastic de foarte bine. Promit. Te rog nu mă lăsa singură pînă cînd nu m-am înzdrăvenit de-a binelea.

— Bine, dormi acum şi o să hotărîm mîine.

Ea îl sărută.

— Nu hotărîm mîine. Dacă pleci, n-am să mai mănînc nimic, n-am să iau doctoria, pe Dumnezeu! Uite aşa! spuse ea, maimuţărindu-se ca să arate cum va fi ea îmbufnată. Bătrînă ta mamă n-o să clintească nici un deget şi o să stea aşa!

Struan o strînse tare în braţe. Simţea cum, cu fiecare minut, ea se întrema tot mai mult. Dumnezeu să binecuvînteze cinchona!

— Bine, bine, dar nu plecăm atunci mîine. Poimîine, în zori. Dacă ai să te simţi destul de bine. Dacă...

— Tai-Pan, mulţumesc mult. Am să fiu foarte bine.

Struan o ţinu la oarecare distanţă de el şi o măsură cu atenţie. Ştia că va avea nevoie de luni de zile ca să se întremeze ca lumea, să-şi

redobîndească vechea frumusețe. Dar nu numai fața face farmecul unui om, îşi spuse el. Ci, mai ales, ce se află dedesubt, în ochi, în inimă.

— Fetițo, eşti atît de frumoasă. Te iubesc!

Îi atinse nasul cu degetul ei minuscul.

— Ce ți-a venit să-i spui astfel de vorbe bătrînei tale mame? şi se vîrî în el. Şi eu socot că eşti groaznic de frumos.

Apoi Struan o făcu să bea două căni de cinchona, ea se ținu de nas şi le bău. Îşi băgă în gură cîteva frunze de ceai bine mirositoare ca să-i dispară gustul acela neplăcut. El o aşeză în aşternuturi ca pe un copil, o sărută din nou şi se duse în camera lui.

Îşi aruncă veşmintele de pe el, se băgă în pat şi se întinse încîntat în aşternuturile răcoroase. Somnul îl ajunse iute. Şi în vreme ce el dormea, chinezul asasin era interogat mai departe. Cei care-l torturau aveau multă răbdare, şi erau foarte pricepuți în arta de a smulge informații.

Capitolul patruzeci şi unu

China Cloud se întoarse în portul Macao imediat după răsăritul soarelui. Pe cînd se apropia de locul de ancoraj, Struan se grăbea de-a lungul cheului. Barca îl aştepta.

— Dirk!

Ridică intrigat privirea.

— 'Neața, Liza.

Liza Brock era trasă la față şi adusă de spate.

— Vin şi io cu tine.

— Bineînțeles! Struan îi întinse mîna s-o ajute să sară în barcă, dar ea refuză să i-o atingă. Mola! porunci el.

Vîslaşii se opintiră din greu în vîsle. Se arăta a fi o zi minunată, marea era calmă. Pe duneta navei, Struan zări silueta pirpirie a căpitanului Orlov şi ştiu că fusese văzut. Bun, îşi spuse el.

— Mîne îl duc pe Gorth mort la Hong Kong! spuse Liza.

Struan nu-i răspunse. Doar dădu din cap şi se uită spre cliper. Cînd ajunseră la scară, o lăsă pe Liza să se urce prima pe punte.

— 'Neața, îi întîmpină căpitanul Orlov.

— Domnişoara Brock e la bord? îl întrebă scurt Struan.

— Da.

— I-ai... i-ai cununat? Pe Culum şi Tess? îl întrebă Liza.

— Da! Orlov se întoarse spre Struan. M-ai pus sub ordinele lui. Mi-a poruncit să-l căsătoresc. Stăpînul e stăpîn, asta-i legea pe care ai impus-o. Am urmat întocmai ordinele.

— Mda, ai dreptate, îi spuse Struan blînd. Nu aveai deplină răspundere decît în problemele de navigație. I-am spus limpede lui Culum.

Liza se răsuci furioasă spre Struan.

— Atunci tu ai aranjat într-adins lucrurile aşa! Tu ai pus la cale treaba asta! Ştiai că au fugit împreună!

— Nu, n-a ştiut, doamnă Brock! Culum se arătă pe scara de acces, încrezător în sine, dar încordat. A fost ideea mea. Hello, Tai-Pan. Eu i-am poruncit lui Orlov să ne cunune. Eram în drepturile mele s-o fac.

— Da. Hai să coborîm sub punte, fiule.

Liza, cenuşie la față, îl apucă pe Culum de umăr.

— Eşti frențit?

— Cum am să fiu! Cine ți-a băgat în cap una ca asta? Crezi că dacă aş fi avut frenție m-aş mai fi căsătorit cu Tess?

— Mă rog lu' Dumnezeu să fie adevărat ce spui. Unde-i Tess?

— În cabină. Sîntem... haideți!

— Ea e... e teafără?

— Bineînțeles, doamnă Brock.

— Aici nu e loc potrivit ca să discutăm probleme de familie, spuse Struan, o luă pe scară în jos şi Liza porni după el.

— Hello, spuse Tess sfioasă, ieşind din cabina principală. Hello, mamă!

— Dragoste, eşti teafără?

— Da, sigur că da, sigur că da.

Şi fiica şi mama se aruncară una în brațele celeilalte. Struan îi făcu semn lui Culum să iasă din cabină.

— Îmi pare rău, Tai-Pan, dar noi am socotit că e mai bine aşa.

— Ascultă, fiule. În timp ce erai plecat s-au întîmplat şi lucruri neplăcute! şi-i spuse despre Gorth. Nu mai e nici o îndoială că el a pus la cale treaba cu bordelul. El a complotat totul aşa cum am zis.

— Nu mai e nici o posibilitate ca după şapte zile... adică... să mai apară ceva?

— Nu. Dar, cel mai bine, arată-te şi medicului lui Brock. Cu asta o liniştești pe Liza.

— Din nou ai avut dreptate. Şi doar m-ai prevenit. Doamne Dumnezeule, şi doar m-ai prevenit. De ce-o fi făcut Gorth una ca asta?

Cum poate un om să pună la cale un lucru atît de nenorocit, se întrebă el în sinea lui.

— Nu ştiu. Între tine şi Tess totu-i în regulă?

— O, da. Blestemat să fie Gorth! A stricat totul! Culum scoase două scrisori din buzunar. Uite răspunsurile de la Skinner şi Gordon.

— Mulțumesc, fiule, şi nu te mai îngrijora în privința...

— Noi coborîm la mal, spuse Liza, arătîndu-se impozantă în uşă. O iau pe Tess cu mine şi...

Culum o întrerupse.

— Doamnă Brock, n-o s-o luați pe soția mea nicăieri. Cît despre zvonurile alea cu frenția, o să mă las consultat de medicul vostru pe dată şi să terminăm cu treaba asta pe loc.

— Tyler o să rupă căsătoria asta. S-a făcut fără încuviințarea lui.

— Sîntem cununați dinaintea lui Dumnezeu, legal, şi cu asta basta! Culum recita ce stabiliseră el cu Tess să spună, dar curajul lui suna acum cam găunos din pricina morții lui Gorth. Îmi pare rău că a trebuit să fugim ca să ne căsătorim... nu, nu-mi pare rău. Sîntem căsătoriți şi am să fac tot ce-mi stă mie în puteri să fiu un bun ginere, dar Tess rămîne la mine şi face ce îi spun eu să facă.

— Tyler o să te ia cu biciul din urmă!

— Ah, mamă, nu! izbucni Tess, alergînd spre Culum. Sîntem căsătoriți la fel cum am fi fost peste trei luni şi cu asta s-a terminat. Tai-Pan, spune-i, spune-i că nu are dreptate.

— Sînt sigur că tatăl tău va fi tare supărat, Tess. Şi pe bună dreptate. Dar sînt la fel de sigur că o să vă ierte pe amîndoi. Liza, de ce nu-i ierți tu întîi, chiar aici, acum?

— Nu contează ce fac io, Dirk Struan, nu io trebuie să-i iert.

— Mamă, haide, te rog, începu Tess.

De-acum nu se mai poate pune nimeni curmeziş, îşi spuse ea. Acum că sîntem soț şi soție, şi a făcut dragoste cu mine, şi m-a durut ca atunci de mult, dar mai altfel. Şi-i atît de încîntat, de blînd, de minunat. Şi cu asta şi-l scoase din minte pe Nagrek pentru totdeauna.

— Haideți să luăm micul dejun împreună.

Liza îşi şterse sudoarea din jurul gurii.

— Mai bine ai veni acasă. O să-i trimit vorbă lu' tac-tu.

— O să locuim la Hotelul Englez, spuse Culum.

— Culum, nu-i nevoie, interveni Struan. La reşedința companiei e un apartament şi pentru tine.

— Mulțumesc, dar noi aşa am hotărît că e mai bine. Cred că trebuie să ne întoarcem la Hong Kong îndată şi să-l întîlnim pe domnul Brock ca să-l rugăm să ne ierte. Vă rog, doamnă Brock, haideți să fim prieteni. Tata mi-a spus ce s-a întîmplat cu Gorth. Nu el e de vină.

— Ba cred că da, băiete. Şi nu poți să te duci îndată înapoi fincă mîine luăm coşciugul cu noi.

— Cum? întrebă Tess.

— Dragă, Gorth a fost ucis, îi spuse Culum. Ieri.

— Cum?

— A fost omorît mişeleşte de nişte asasini! țipă Liza.

— O, Doamne, nu se poate!

Struan îi relată totul aşa cum se întîmplase. În afară de ceea ce pusese la cale Gorth împotriva lui Culum.

— Eu n-am avut de ales şi l-am provocat la duel, spuse Struan în încheiere. Dar mîinile mele nu-s pătate cu sîngele lui. Cred că acum ar fi mai bine să coborîm la țărm.

Tess plîngea abia auzit, Culum o ținea cu brațul de mijloc.

— Haide, iubito, şterge-ți ochii. Noi nu sîntem cu nimic de vină, nici tata, şi o conduse afară din cabină.

Struan rupse tăcerea care se lăsă după plecarea lor.

— Copiii sînt căsătoriți şi-s fericiți, Liza. De ce să nu rămînă lucrurile aşa?

— De-ar fi după mine, io aş zice da îndată. Dacă ce zice Culum i-adevărat. Da' Tyler n-o să fie de aceeaşi părere... şi doar îl ştii bine aşa cum te ştie şi el. Io ştiu că tu ai pus totul la cale, Dirk. Şi o să ştie şi el. O să te omoare... sau o să încerce să te omoare şi io aşa cred, că şi asta tot tu ai pus-o la cale să se-ntîmple aşa. Tu şi cu Tyler o să vă omorîți unu pe celălalt cînd o să vină el după tine sau o să te duci tu după el. De ce n-ați lăsat lucrurile să-şi urmeze calea lor... şi trei luni nu erau mare lucru de aşteptat. Şi acu... ah, Dumnezeule Doamne.

Struan ridică privirile de pe scrisorile pe care le citea în clipa în care Culum intră abătut în birou şi se aşează.

— Totu-i în regulă?

— Da. Doctorul a spus că n-am nimic.

— Ai mîncat de prînz?

— Nu. Nimeni n-a mai avut chef de mîncare. Ah, Doamne, şi totul mergea atît de bine. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe Gorth cu nebunia lui afurisită!

— Ce face doamna Brock?

— Atît cît se poate de bine în situația asta, cum ar scrie în ziare. Ce mai face... a sosit cinchona?

— Da. Se simte bine acum.

— Ah, e minunat atunci.

— Mda.

Dar în ciuda senzației lui de bună dispoziție, Struan era tulburat de o vagă, dar pătrunzătoare teamă. Nu era ceva precis, ci doar sentimentul unei primejdii care plana de undeva. Scrisorile nu-i oferiseră nici o idee cam despre ce-ar fi putut fi vorba. Gordon Chen îi scria că el încă mai speră să găsească cinchona. Iar Skinner îi spunea că avea să dea drumul de îndată ştirilor şi că-l aştepta pe Struan încă în ziua aceea. Dar acum nu mai poate fi vorba de ziua de azi. Aş vrea, Doamne, să fi fost destul de tare şi să-i fi spus lui May-may să rămînă.

— Mîine mă întorc şi eu la Hong Kong. Mai bine voi doi ați veni cu mine.

— Cred că e mai nimerit să mergem cu *White Witch,* cu doamna Brock şi Lillibet, îi răspunse Culum. În dimineața asta doamna Brock i-a trimis vorbă lui Brock cu o lorce. Să-i zică de noi... şi de Gorth.

— Fiule, nu-ți face griji. Liza o să-şi revină ea la sentimente mai bune, şi Tyler n-o să vă facă nimic. A jurat doar jurămînt, îți aduci aminte?

Culum îl cercetă pe Tai-Pan cîteva momente.

— Ai ştiut că am să o iau pe Tess cu mine pe *China Cloud?*

— Ei, fiule, cînd am auzit că a dispărut, mi-am zis că mai bine să fi fugit cu tine, îi răspunse Struan prudent.

Culum luă de pe masă un prespapier. Din jad alb şi greu.

— Am fost un prost.

— Nu cred. Cel mai bun lucru pe care ai fi putut să-l faci. Acum pentru tine totu-i rezolvat.

— Am fost un prost pentru că şi de data asta am fost doar ca o păpuşă de cîrpă....

— Cum?

— Acum sînt convins că tu mi-ai băgat în cap ideea asta cu răpirea miresei. Sînt convins că într-adins l-ai pus pe Orlov sub comanda mea, ştiind bine că am să-i poruncesc să ne cunune. Sînt convins că tu ne-ai îmboldit pe mine şi pe Tess să fugim, ştiind bine că asta o să-l facă pe Gorth să turbeze şi o să te atace în public, dîndu-ți ocazia să-l ucizi sub ochii martorilor. Aşa-i?

Struan rămase nemişcat pe scaun. Şi cu privirile ațintite în ochii lui Culum, fără să clipească.

— Nu ştiu exact cum să-ți răspund, Culum. Şi nici nu ştiu sigur dacă tu aştepți cu adevărat un răspuns de la mine. Adevăru-i că tu ai dorit să te căsătoreşti cu Tess cît mai repede posibil şi că eşti căsătorit de-acum. Adevăru-i că Gorth a încercat să te ucidă în cel mai ticălos fel

pe care-l poate gîndi o minte de om. Adevăru-i că el e mort. Adevăru-i că regret că n-am avut plăcerea de a-l ucide cu mîna mea, cum la fel de adevărat e că mîinile mele nu-s pătate acum de sîngele lui. Adevăru-i că din pricină că el e mort, tu eşti în viaţă, şi tu şi Tess. Şi adevăru-i că, indiferent ce-o să vrea să mai facă Brock, el a jurat jurămînt sfînt că o să vă ofere un loc adăpostit într-un port sigur. Şi ultimul lucru la fel de adevărat: în curînd ai să poţi să-mi iei locul. Ca Tai-Pan.

Culum puse prespapierul jos pe birou.

— Nu-s încă pregătit ca să fiu Tai-Pan.

— Ştiu şi asta. Dar în curînd vei fi. În cîteva luni mă întorc în ţară, spuse Struan. Peste un an aduc cliperul *Lotus Cloud* şi-mi închei socotelile cu Wu Kwok. Restul însă vor fi problemele tale.

Culum rămase pe gînduri, meditînd la ideea de a fi Tai-Pan, de a fi singur stăpîn. Ştia că, deocamdată, nu era stăpîn să facă ce vrea. Acum o avea şi pe Tess.

— Cred că am să pot face pace cu Brock... dacă nu încerci tu să te amesteci şi să acţionezi în locul meu, reluă el. Spune-mi totuşi, tu ai calculat şi ai pus totul la cale? Pot să-mi răspunzi doar „da” sau „nu”?

Şi aşteptă, aşteptă cu disperare să audă un „nu”.

— Da, îi răspunse Struan calm. Am folosit anumite fapte pentru a atinge un anumit ţel.

— Cînd am să fiu Tai-Pan am să unesc firma Struan şi Compania cu firma Brock şi Fiii, îi replică Culum. Brock va fi primul ei Tai-Pan, eu îi voi urma.

Struan fu în picioare.

— Ticălosul ăla nu va fi niciodată Tai-Pan al Nobilei Case. N-o să comande el navele mele!

— Nu-s navele tale. Sînt ale companiei. Şi Brock nu-i cumva doar un pion pentru tine pe care-l foloseşti şi-l rişti după cum ţi-e voia?

— Jur pe Dumnezeu, Culum, că nu te înţeleg deloc. Acum ai în mînă propria ta viaţă, să faci ce vrei cu ea şi tu ai de gînd să faci singura greşeală care te poate distruge.

Culum îl văzu deodată pe taică-său limpede de tot, omul din el. Îl văzu cît era de înalt şi de puternic, chipul neîndurător şi încercat, părul roşu auriu şi verdele intens al privirii care te făcea să tresari. Şi înţelese că totdeauna va fi doar o unealtă în mîna acestui om. Pricepu că nu se va putea lupta niciodată cu el, şi nici nu-l va putea convinge că unica lui şansă de a supravieţui singur ca Tai-Pan e să se unească cu Brock şi să rişte, sperînd că acesta îi va lăsa pe el şi pe Tess în pace.

— N-am să pot fi niciodată Tai-Pan al Nobilei Case. Eu nu sînt ca tine, spuse el cu un calm care trăda o hotărîre definitivă. Şi nici nu doresc să fiu, şi nici n-am să fiu vreodată.

Cineva ciocăni la uşă. Lo Chum deschise uşa.

— Soldat stapin vede poate?

— Încă un minut.

Culum se ridică.

— Cred că e mai bine să plec...

— Stai o clipă, Culum. Struan se întoarse spre Lo Chum. Vede la el acum, savvy?

Lo Chum ieşi furios şi apoi deschise larg uşa. Se arătă tînărul ofițer portughez.

— Senhor, bună ziua.

— Te rog ia loc, căpitane Machado. L-ai cunoscut pe fiul meu Culum?

Cei doi dădură mîna şi ofițerul se aşează.

— Ca lider al conaționalilor dumneavoastră englezii, şefii mei mi-au ordonat să vă comunic oficial rezultatul investigațiilor cu privire la uciderea domnului Brock, începu el.

— I-ați prins şi pe ceilalți? îl întrerupse Struan.

Ofițerul zîmbi şi clătină din cap.

— Nu, senhor. Şi mă îndoiesc că-i vom prinde vreodată. L-am dat pe asasin pe mîna autorităților chinezeşti aşa cum sîntem obligați s-o facem. Şi l-au cercetat aşa cum numai ei o pot face. A recunoscut că e membru al unei societăți secrete, Hung Mun. Triazi, după cum cred că le spuneți dumneavoastră. Se pare că a venit aici de la Hong Kong acum cîteva zile. După spusele lui există o lojă a Triadei care e foarte prosperă la Tai Ping Shan, spuse ofițerul zîmbind. Domnule Struan, se pare că aveți şi mulți duşmani. Acest *cabrao* a pretins că... fiul dumneavoastră natural, Gordon Chen, e conducătorul acestei loji.

— E cea mai bună glumă pe care am auzit-o în ultimii ani, îi replică Struan amuzat vizibil.

Dar începu să se gîndească foarte atent, cîntărind dacă nu cumva s-ar fi putut ca cele auzite să fie adevărate. Şi dacă sînt? se întrebă el. Nu ştiu. Ar fi bine să afli iute care-i adevărul, într-un fel sau altul.

— Se zice că şi mandarinii s-au amuzat la vestea asta, continuă Machado. În orice caz, nenorocitul de ticălos păgîn a murit înainte de a putea scoate de la el numele adevăratului conducător! apoi adăugă disprețuitor: A pretins că a fost trimis aici ca să-l asasineze pe senhor Brock din dispoziția conducătorului lor. Bineînțeles că a spus cum îi

cheamă şi pe acoliții lui, dar numele lor n-au nici un sens, ca şi restul acestei poveşti. A fost de fapt un simplu jaf. Triazii ăştia blestemați nu-s decît nişte tîlhari de drumul mare. Sau s-ar putea să fie vorba de o răzbunare, adăugă el cu subînțeles.

— Cum?

— Ei, senhor! Tînărul senhor Brock se pare că a fost... cum să zic... nu chiar admirat în anumite cercuri rău famate. Se pare că frecventa un bordel în apropierea căruia a şi fost găsit. Acum o săptămînă sau aproape, ar fi atacat o prostituată. Nenorocita a murit alaltăieri. Tocmai am primit o plîngere împotriva lui din partea mandarinilor. Cine ştie? Poate că tocmai mandarinii au hotărît să se răzbune, dinte pentru dinte, iar tot restul e doar o diversiune. Doar ştiți bine cît de ocolite căi adoptă ei. Poate că e mai bine că e mort, pentru că noi am fi fost obligați să luăm măsuri, treabă care ar fi stînjenit pe toată lumea. Se ridică în picioare. Superiorii mei, bineînțeles, au să trimită un raport oficial către Excelența sa. Întrucît în evenimente e amestecat unul dintre conaționalii dumneavoastră.

Struan întinse mîna.

— Vreți să fiți amabil şi să le transmiteți mulțumiri din partea mea? Şi mă întreb dacă toată povestea asta urîtă n-ar putea să fie înăbuşită. Chestiunea cu prostituata. Fiul meu s-a căsătorit cu sora lui şi doresc să apăr pe cît pot numele de Brock. Tyler Brock e un vechi tovarăş de afaceri.

— A, înțeleg, făcu ofițerul uşor ironic, şi se uită la Culum. Felicitările mele, senhor.

— Mulțumesc.

— Am să transmit rugămintea dumneavoastră superiorilor mei, senhor Struan. Cred că vor aprecia şi ei situația dumneavoastră delicată.

— Mulțumesc, îi spuse Struan. Dacă-i prindeți pe ceilalți, răsplata încă rămîne în picioare.

Ofițerul salută şi ieşi.

— Îți mulțumesc pentru sugestia pe care i-ai făcut-o, spuse Culum. Ce-ar fi pățit Gorth?

— Ar fi fost spînzurat. În privința crimei, există nişte legi englezeşti foarte bune.

— Ar fi chiar o ironie dacă povestea aceea ar fi adevărată.

— Care?

— Gordon Chen şi societatea secretă. Dacă de fapt n-ai premeditat provocarea la duel a lui Gorth pentru că aranjaseşi în taină să fie asasinat.

— Ceea ce spui e o acuzație groaznică! Groaznică.

— Nu te acuz, reluă Culum. Spun doar că ar fi mare ironie. Eu ştiu că eşti exact ceea ce eşti. Orice crimă ai să faci ai s-o faci legal, față-n față. Numai aşa trebuie să funcționeze mintea unui Tai-Pan. Dar mintea mea nu-i făcută pentru una ca asta. Şi nici nu va fi în stare de aşa ceva vreodată. Am obosit să-i tot atrag în capcană pe unii şi pe alții şi să mă folosesc de ei. Eu nu-s ca tine şi nu voi ajunge niciodată să fiu astfel. Încearcă să te mulțumeşti cu mine aşa cum sînt. Şi dacă va fi ca Nobila Casă să moară în mîinile mele, ei bine, ca să folosesc propriile tale cuvinte, ăsta-i *joss.* Tu scapi cu fața curată. Indiferent ce se va întîmpla după aceea, tu ieşi din scenă ca Tai-Pan. N-am să te pricep niciodată şi nici tu n-ai să mă pricepi pe mine, dar chiar şi aşa tot putem fi prieteni.

— Bineînțeles că sîntem prieteni, întări şi Struan. Dar un singur lucru: promite-mi că nu te vei uni niciodată cu Brock.

— Cînd am să fiu eu Tai-Pan am să fac aşa cum socot eu că e mai bine. Nu mai hotărăşti tu atunci. Asta-i legea pe care chiar tu ai întărit-o, legea pe care am jurat să o respect.

Nu se auziră decît zvonurile de pe *praia.* Undeva în depărtare, băteau nişte clopote.

— În seara asta iei cina cu noi la club?

— Da.

Culum plecă. Struan rămase nemişcat la biroul lui. Cum să toarne mai multă vlagă în Culum? se întreba el. Nu putea găsi un răspuns. Trimise după secretarul său şi puse totul la cale în aşa fel încît toate socotelile companiei să fie încheiate înainte, de a se reîntoarce el la Hong Kong. Părăsi biroul, şi în drum spre locuința lui May-may se gîndi la Brock. O să se arate cumva în noaptea asta la club ca o furtună, aşa cum făcuse şi Gorth.

Struan se opri o clipă şi se uită departe, în largul mării. În lumina acelui soare de după-amiază, *China Cloud* şi *White Witch* arătau minunat. Privirile îi lunecară spre Macao şi zări catedrala. De ce diavolul acela de episcop nu pusese şi el un preț cinstit pentru scoarța de cinchona? Dar fii şi tu cinstit, Dirk. Omu' nu-i diavol. Mda, dar te-a prins la ananghie. De-acum n-ai să-l mai uiți cîte zile vei avea. Şi vei face o mulțime de servicii bisericii. Şi pentru diavolii de catolici. Dar oare chiar sînt diavoli? Acum spune adevărul! Nu! Singurul diavol pe

care l-ai cunoscut e Gorth. Şi Gorth e mort, s-a isprăvit cu el. Mulțumesc Domnului.

Mda. Gorth e mort. Dar încă nu e uitat.

CARTEA A ŞASEA

Capitolul patruzeci şi doi

China Cloud se molă de la geamandurile de ancorare în zori. Marea era liniştită, iar vîntul de est bătea statornic. Dar după două ore de la ieşirea în larg, briza se întări iar Struan fu nevoit s-o părăsească pe May-may în cabina cea mare, şi ieşi pe punte. Orlov scruta cerul. Era senin, fără un nor pînă la orizont, dar undeva, departe, cîțiva cumuluşi se adunau grămadă.

— Nu din partea aia e primejdie, spuse el.

— Nici dintr-acolo, adăugă Struan arătînd către larg.

Porni cu paşi mari de-a lungul punții, apoi se săltă în arborada catargului prova. Porni să urce cu uşurință, vîntul trăgea de el în chip plăcut, şi nu se opri decît atunci cînd ajunse să se sprijine de fungile zburătorului, în vîrful trinchetului. Cercetă marea şi cerul cu atenție, căutînd semnele vreunei vîntoase sau furtuni care s-ar fi putut să pîndească de undeva, sau vreun recif ascuns, sau vreun banc de nisip netrecut pe hartă. Dar, pînă la orizont, nu se zăreau nici un fel de semne de primejdie. O vreme se lăsă în voia acelor clipe, bucurîndu-se de senzația vitezei, de vînt, de nemărginire, binecuvîntîndu-şi *joss*-ul care l-a călăuzit în viață, care i-a dăruit-o pe May-may. Acum ea arăta mult mai bine, deşi era încă slăbită, dar întremată în comparație cu ziua de dinainte.

Cercetă arborada cît putea cuprinde din acel punct, căutînd să găsească locuri slăbite, stricăciuni, după care coborî şi se întoarse pe dunetă. Peste un ceas, vîntul se întări şi mai mult, cliperul se bandă şi mai mult, stropii împroşcați de valuri ajungînd pînă la velele de jos.

— Dacă ajung în seara asta în port sînt fericit! spuse Orlov cam nelinişti.

— Mda. Şi tu simți ceva în aer?

— Nu simt nimic. Decît că am să fiu fericit dacă mă prinde noaptea într-un port. Orlov trimise un scuipat în partea de sub vînt, şi-şi trecu îmbucătura de tutun dintr-o parte în cealaltă a gurii. Marea-i în regulă, vîntu-i în regulă, ceru-i senin... da, chiar şi aşa, pe undeva şi-a vîrît dracul coada şi coace ceva.

— Prin apele astea totdeauna coace cîte ceva.

— Cu îngăduința dumneavoastră eu am să mai terțarolez velele şi pun dinainte un om cu sonda de plumb să strige adîncimile. S-ar putea să fie pe undeva, prin față doar vreun banc, sau vreo împuțită de stîncă gata să-ți spintece pîntecul navei.

Orlov se cutremură şi-şi strînse pe el mai bine jacheta marinărească, deşi era cald şi bătea un vînt plăcut.

— În regulă.

Cel cu sonda apăru la prova de îndată, măsurînd adîncimile, marinarii se cățărară în arboradă şi fu redusă presiunea vîntului pe velele cliperului *China Cloud.* După-amiază, tîrziu, nava intra teafără pe gîtuitura canalului de vest. Hong Kong-ul era în babord, continentul în tribord. Fusese o călătorie perfectă, fără nici un incident.

— Poate că am mai îmbătrânit şi noi, asta-i, îi spuse Struan rîzînd scurt.

— Cu cît eşti mai bătrîn, cu atît mai mult vrea marea să te soarbă în adînc, îi replică Orlov fără răutate, uitîndu-se la fața oceanului ce se întindea în urmă. Dacă nu m-aş poticni de nava mea cea frumoasă, astăzi m-aş debarca.

Struan se îndreptă spre timonă.

— Timonierule, te înlocuiesc eu o vreme. Du-te la prova.

— 'Țeles, sir!

Şi marinarul se îndepărtă, lăsîndu-i singuri pe dunetă,

— De ce? îl întrebă Struan pe Orlov.

— Simt marea cum nu mă slăbeşte din ochi. Ea totdeauna îl urmăreşte pe marinar, îl încearcă. Dar vine şi o vreme cînd îl urmăreşte şi în alt chip – geloasă, da, ca o femeie geloasă. Şi la fel de primejdioasă! Orlov scuipă zeama de tutun şi bucata de tutun peste bord, îşi clăti gura cu ceai rece din punga de pînză de lîngă habitaclu. Pînă acum n-am mai făcut-o niciodată pe preotul şi nici n-am mai cununat pe nimeni. Ochi Verzi, a fost... a fost al naibii de ciudat să mă uit la cei doi, atît de tineri, atît de dornici să se vadă căsătoriți şi atît de încrezători. Şi ascultîndu-l, auzeam ecoul glasului tău, cum se înfiora ca un păun: „Pe Dumnezeul meu, Orlov, o să ne cununi. Pe Dumnezeu. Eu sînt acum stăpîn pe *China Cloud,* pe Dumnezeu. Doar cunoşti legea Tai-Panului, pe Dumnezeu." Şi să mă vezi pe mine cum mă puneam curmeziş şi blestemam şi nu voiam deloc, numai ca să-i dau prilejul să simtă şi mai mare cinste pentru obrazul lui, ştiind în tot acest timp că cel care trăgea sforile păpuşilor era tot Ochi Verzi! Orlov chicoti şi se uită pieziş la Struan. Dar am jucat bine scena şi l-am lăsat ca pînă la urmă pe el să

mă comande, aşa cum ai vrut tu de fapt. A fost, cum să zic, ca un fel de cadou de nuntă din partea mea pentru flăcăul ăla. Ți-a spus ce tîrg am făcut?

— Nu!

— ”Pentru Dumnezeu, cunună-ne, şi-ți păstrezi nava. Dacă nu ne cununi, am să fac să nu mai ajungi să pui piciorul pe o navă, pe Dumnezeu!” relată Orlov şi zîmbi. I-aş fi căsătorit oricum.

— Mă gîndeam şi eu să-ți iau nava.

Lui Orlov îi dispăru zîmbetul de pe față.

— Cum?

— Mă gîndesc să reorganizez compania, să pun întreaga flotă sub comanda unui singur om. Ți-ar plăcea slujba asta?

— La țărm?

— Bineînțeles că la țărm. Se poate conduce o flotă întreagă de pe dunetă unui singur cliper?

Orlov îşi strînse mîna pumn şi-l flutură în fața lui Struan.

— Eşti un diavol ieşit din iad, direct! Mă ispiteşti oferindu-mi puteri ce întrec chiar visurile mele, pentru ca să-mi iei singura dragoste ce mi-a mai rămas pe pămînt. Pe dunetă uit chiar şi eu ceea ce sînt – pe Dumnezeu! Doar ştii şi tu. Pe țărm ce mai sînt, ei? Orlov, crăcănatul de cocoşat!

— Ai putea fi Orlov crăcănatul, tai-pan al flotei celei mai nobile din lume. Eu aş zice că asta-i meserie pentru un bărbat adevărat! şi privirile lui Struan nu se dezlipiră de pe chipul piticului.

Orlov se răsuci pe călcîie şi se duse la balustrada din vînt, de unde dădu drumul unui torent furios de murdării şi blesteme în norvegiană şi rusă care nu se termină minute întregi. Apoi se întoarse înapoi cu paşi mari şi apăsați.

— Şi cînd va fi asta?

— La sfîrşitul anului. Poate ceva mai tîrziu.

— Şi cu călătoria mea în nord cum rămîne? După blănuri, ei? De ea ai uitat?

— Vrei s-o anulezi?

— Cine-ți dă ție dreptul să te joci cu toată lumea de parcă ar fi doar nişte păpuşi? Ei?

— Timonier! Vino pe dunetă!

Struan îl lăsă iar pe timonier la cîrma navei cînd *China Cloud* țîşni din canal, ieşind în apele calme ale portului. La o milă mai în față se vedea Peninsula Kowloon înaintînd spre larg. Şi de-o parte şi de cealaltă a navei, pămînturile care se vedeau erau golaşe, arse de soare, şi

rămaseră curînd în urmă. În babord, la vreo milă şi ceva se zărea promontoriul stîncos al insulei ce fusese denumit Promontoriul de Nord. Dincolo de acest promontoriu, urma Happy Valley ce nu se zărea din punctul unde se aflau acum, apoi Promontoriul Glessing, şi acea redusă parte de acvatoriu ce fusese folosită pînă acum.

— Nord prin nord-vest, ordonă Struan.

— Nord prin nord-vest, sir! răspunse ca un ecou timonierul.

— Ține drept aşa! spuse Struan şi apoi se uită înapoi peste umăr la Orlov. Ei?

— N-am de ales. Eu ştiu cînd eşti hotărît în mintea ta. Eşti în stare să mă debarci fără să te mai gîndeşti a doua oară. Dar am şi eu nişte condiții.

— Care?

— Prima, vreau *China Cloud.* Pentru sase luni. Vreau să fac o călătorie pînă în țară. Pentru ultima dată.

Şi nevasta şi băieții ori vin cu tine, ori rămîn acolo, îşi spuse Orlov. Mai degrabă o să rămînă şi o să te scuipe în ochi şi o să te blesteme să ajungi în iad, şi aşa o să prăduieşti şase luni din viața unei nave.

— De acord. De îndată ce am alt cliper aici la îndemînă, *China Cloud* îți aparține. O să aduci o încărcătură de blănuri. Al doilea.

— Al doilea. Ochi Verzi, să se respecte legea ta: cînd eşti la bord tu eşti căpitan. Dar de data asta legea-i pentru mine!

— De acord!

— Nu mai există alta.

— Dar n-am vorbit nimic de bani.

— Dar-ar frenția-n bani! Am să fiu tai-pan al flotei Nobilei Case. Ce-şi poate dori un bărbat mai mult?

Struan cunoştea răspunsul. May-may. Dar nu spuse nimic. Îşi strînseră mîna drept încheiere a înțelegerii, iar cînd nava ajunse, la un sfert de milă în largul Peninsulei Kowloon, Struan ordonă schimbarea de drum spre sud- vest prin sud şi se îndreptă spre portul propriu-zis.

— Tot echipajul pe punte! Treceți în prova! Căpitane, preia comanda! Te opreşti lîngă *Resting Cloud.* Întîi sunt transbordați pasagerii. Apoi te îndrepți spre locul de ancorare pentru furtună!

— Mulțumesc, căpitane, mîrii Orlov. Ce bine-i să fii în port, pe Dumnezeul meu!

Struan cercetă țărmul prin binoclu. Acum putea vedea pînă în adîncul zonei de la Happy Valley: clădiri abandonate, nici o mişcare. Deplasă încet binoclul şi-l regla ca să vadă mai bine, şi se văzură distinct terenurile de construcție ale noului oraş Queen's Town, de

dincolo de Promontoriul Glessing. Schelele noii sale factorii imense erau de pe acum ridicate şi vedea culii mişunînd ca furnicile, transportînd, construind, săpînd. Schele erau ridicate şi pe colină, unde poruncise să se ridice Casa cea Mare. Vedea de aici chiar şi tăietura subțire a drumului care şerpuia spre vîrful colinei.

Tai Ping Shan crescuse apreciabil. Acolo unde mai înainte erau doar cîteva sute de sampane brăzdînd apele încoace şi-ncolo între insulă şi continent, acum erau o mie. La ancoră stăteau legănîndu-se mai multe nave de transport, mai multe nave comerciale. De-a lungul panglicii Drumului Reginei în apropierea țărmului se ridicaseră case, cocioabe şi tot felul de şandramale temporare. Toată plaja pulsa de viață. *China Cloud* salută nava amiral de îndată ce depăşi promontoriul, iar de acolo i se răspunse cu o lovitură de tun.

— Mesaj de pe nava amiral, sir! strigă omul de veghe.

Struan şi Orlov îşi îndreptară binoclurile într-acolo şi din semnalizarea pavilioanelor citiră: „Căpitanul e chemat să se prezinte la bord de îndată".

— Să venim cu nava lîngă ei? întrebă Orlov.

— Nu. Cînd ajungem la două lungimi de lanț, laşi barca la apă. Răspunzi personal ca pasagerii mei să ajungă la bordul lui *Resting Cloud* teferi şi nevătămați. Fără ca să-şi bage nasul cineva pe acolo.

— Lasă-mă pe mine..

Struan coborî sub punte şi-i spuse lui May-may că avea să revină curînd şi să se pregătească şi ea şi Ah Sam şi Yin-hsi să treacă pe cealaltă navă. Orlov începu să fulgere cu privirea de jur împrejurul navei. O slujbă la țărm, da? Ei bine, am să văd eu. Mai e mult de mers pînă atunci, îşi spuse el. Naiba să-l ia! Da, dar aş fi în stare să mă iau de piept cu dracul în persoană pentru Ochi Verzi, plodul lui Odin. Are nevoie de un bărbat ca mine! Dar şi de data asta are dreptate. Asta-i treabă de bărbat adevărat! Gîndul ăsta îl încălzi foarte tare.

— Mai vioi! urlă el la echipaj, ştiind bine că asupra lor se îndreptau acum o mulțime de ocheane.

Păstră toate velele ridicate şi se îndreptă, despicînd în viteză valurile, spre nava amiral. Inima lui cînta o dată cu vuietul arboradei şi, în ultima secundă, urlă:

— Cîrma banda!

Nava se răsuci şi rămase neclintită ca un copoi dinaintea unui stol de prepelițe. Cuterul fu lăsat la apă, Struan coborî pe frînghiile de abordaj, cuterul se desprinse de navă şi *China Cloud* se lăsă cîteva puncte sub vînt şi se lipi perfect de *Resting Cloud.*

— Tot echipajul sub punte! porunci Orlov. Domnule Cudahy, să nu mai văd pe nimeni pe punți. Nici la noi, nici pe cealaltă navă. Avem de transbordat o încărcătură pe care nu-i cazul să o cîntărească nimeni, Dumnezeule Cristoase!

Struan deschise uşa cabinei principale de pe nava amiral.

— Dumnezeule Doamne, iată-te, Dirk! Sîntem cu toții ruinați, spuse Longstaff agitat, îndreptîndu-se spre el şi vînturînd o copie din *Oriental Times* pe dinaintea nasului său. Ai văzut chestia asta? Ruinați! Ruinați!

Struan luă ziarul. Titlul editorialului de pagină interioară îți scotea ochii: SECRETARUL AFACERILOR EXTERNE ÎI REPUDIAZĂ PE NEGUSTORII CU CHINA.

— Nu se poate, Will, spuse el.

— Pe ce-am mai sfînt, cum de îndrăzneşte tipul să facă un gest atît de idiot, ce? Nebunul dracului! Şi noi ce facem?

— Will, îngăduie-mi să citesc şi eu. După aia am să văd despre ce e vorba.

— Idiotul de Cunnington a respins tratatul nostru. Despre asta-i vorba. Iar eu sînt destituit, înlocuit! Eu! Cum de îndrăzneşte?

Struan ridică din sprîncene şi scoase un şuierat de uimire.

— Tu încă n-ai fost informat oficial prin vreo depeşă?

— Bineînțeles că nu! Cine naiba mai stă să informeze şi un plenipotențiar, ce?

— Poate că e o alarmă falsă.

— Individul ăla de Skinner jură că e adevărat. Ar face bine să fie aşa pentru că altfel îl jupoi pentru calomnie. Cristoase!

— Şi cînd a ajuns vestea aici, Will?

— Ieri. Cum naiba de împuțitul ăla de papagal şi-a pus mîinile lui dolofane şi murdare pe un mesaj secret pe care eu încă nu l-am primit? Ar merita să fie bătut cu biciul! Îşi turnă alt pahar cu porto, îl dădu pe gît şi-şi mai turnă unul. Azi noapte n-am închis ochii o clipă, îngrijorat de moarte în privința viitorului nostru în Asia. Ia citeşte. Bată-l Dumnezeu să-l bată de Cunnington!

Struan începu să citească şi descoperi că pînă şi el parcă lua foc. Cu toate că articolul în esență prezenta doar faptele în mare şi reda cuvînt cu cuvînt aproape scrisoarea pe care Crosse i-o scrisese, editorialul lui Skinner sugera că Cunnington, faimos pentru modul tiranic în care se îndeletnicea cu afacerile externe, nu numai că repudiase în totalitate tratatul, dar pe deasupra şi toată experiența comunității de negustori, a marinei regale şi a armatei de uscat: „Lordul

Cunnington, care n-a trecut niciodată la est de Canalul de Suez, se arată a fi un expert în privința importanței Hong Kong-ului. Mai mult ca sigur, habar nu are dacă Hong Kong-ul e la nord sau la sud de Macao, la est sau la vest de Pekin. Şi atunci de unde îndrăzneala de a sugera că amiralul nostru e un fanfaron care habar nu are o iotă despre marinărie şi despre valoarea istorică a celui mai mare port al nostru din Asia? Unde am fi noi acum dacă n-am avea Marina Regală? Sau fără Armata de Uscat, care e la fel de minimalizată, ba nu, insultată, printr-o prostească interpretare a intereselor noastre? Dacă n-ar fi Hong Kong-ul, unde şi-ar mai găsi soldații noştri un refugiu, sau navele noastre adăpost? Şi cum îndrăzneşte acest om, care a ocupat acel post prea îndelungă vreme, să spună că încercații noştri negustori, care, pe bună dreptate, şi-au investit şi viitorul şi toată averea în Hong Kong, sînt nişte nebuni? Şi de unde îndrăzneala asta de a sugera că cei ce şi-au petrecut o viață întreagă în China pentru gloria Angliei habar nu au de problemele chinezeşti, nici de valoarea imensă a unui port liber, a unui centru comercial, a unei insule fortificate…" Şi articolul zugrăvea insula şi importanța ei, arătînd cum, cu riscuri mari pentru ei, negustorii au ridicat Happy Valley, şi cînd au fost nevoiți să părăsească oraşul, fără să se descurajeze, au început să clădească un altul, pentru gloria Marii Britanii. În fine, o capodoperă de manipulare a informației. Struan îşi ascunse încîntarea. Ştia că dacă pînă şi el, care făcuse să transpire aceste veşti, putea fi răscolit de editorial, atunci ceilalți trebuiau să fie stîrniți rău de tot.

— Sînt cutremurat! Cum de-a îndrăznit! Cunnington ar trebui pus sub acuzare!

— Exact ce gîndeam şi eu! Longstaff îşi goli paharul şi-l trînti de masă. Ei bine, şi eu sînt destituit! După toată munca, sudoarea mea, după atîtea tratative şi război, şi asta numai pentru că maniacul acela de maimuțoi tiranic îşi închipuie că el e buricul pămîntului!

— Will, fir-ar afurisit să fie, de data asta nu scapă! Trebuie să facem ceva cu individul! Nu scapă el de data asta.

— Ba da, Cristoase Dumnezeule! Longstaff se ridică în picioare şi porni să bată cabina în lung şi-n lat, iar Struan simți o umbră de milă pentru el. Şi acum ce-o să se întîmple? Cariera mea e terminată… sîntem ruinați cu toții.

— Will, ce-ai făcut în direcția asta?

— Nimic! Longstaff se uită furios afară, pe fereastra cabinei. Insula asta blestemată e cauza nenorocirilor mele. Stînca asta ieşită din iad m-a distrus. Ne-a distrus pe toți. Se aşează mohorît pe scaun. Ieri mai-mai

să izbucnească o revoltă. O delegație de negustori a venit aici şi mi-a cerut să refuz să plec. O altă delegație, condusă de Brock, mi-a cerut să plec din Asia de îndată, cu toată flota, să mă prezint la Londra şi să cer punerea sub acuzare a lui Cunnington şi, dacă e necesar, să declar blocada portului Londrei! Se aşează cu bărbia în palme. Ei, e vina mea. Ar fi trebuit să urmez toate instrucțiunile literă cu literă. Dar n-ar fi fost bine. Eu nu sînt un cuceritor ahtiat de putere, dornic să pună mîna pe noi teritorii. La naiba cu toate! Ridică privirea şi chipul i se schimonosi de umilință. Amiralul şi generalul sînt încîntați, bineînțeles. Bei ceva?

— Mulțumesc! Struan îşi turnă un pahar de brandy. Will nu e totul pierdut. Ba din contra. Odată ajuns în țară, îți poți pune la treabă toată trecerea de care te bucuri.

— Cum?

— Tot ce-ai făcut aici e bine. Vei avea ocazia să-l convingi şi pe Cunnington dacă va mai deține postul. Cînd veți fi față în față, vei avea o poziție foarte puternică. Ai de partea ta dreptatea. Cu siguranță.

— L-ai întîlnit vreodată pe Cunnington? îl întrebă amărît Longstaff. Cu monstrul ăla nu poți discuta.

— De acord. Dar mai am şi eu cîțiva prieteni. Să zicem că ai dovada că tu ai avut dreptate şi el a greşit. Ei?

Lui Longstaff îi luciră ochii. Dacă Struan nu-i îngrijorat de veştile cutremurătoare pe care i le dăduse, atunci înseamnă că nu e totul pierdut.

— Ce fel de dovadă, dragul meu prieten? întrebă el.

Struan gustă băutura, desfătîndu-se.

— Diplomații rămîn, guvernele trec. Înainte de a ajunge tu în țară Peel va fi prim-ministru.

— Imposibil!

— Ba-i posibil. Să zicem că duci cu tine nişte informații de cea mai mare importanță, care dovedesc că Cunnington e un idiot. Cum te vor primi Peel şi conservatorii?

— Minunat! P'onoarea mea! Ce fel de informații, prietenul meu Dirk?

Afară la uşă se stîrni zarvă, Brock dădu buzna înăuntru, santinela, cu o mutră nenorocită, încercînd zadarnic să-l oprească. Într-o clipire, Struan fu în picioare, gata să scoată cuțitul. Fața lui Brock părea să radieze ură.

— Îs cununați?

— Da.

— Gorth îi mort?

— Da.

— Cînd o să vină *White Witch?*

— Cred că înainte de lăsarea serii. Se pregătea de plecare pentru jumătatea dimineții.

— Întîi şed de vorbă cu Liza. Apoi cu ăia doi. Şi dup-aia, Cristoase Dumnezeule, vorbesc io şi cu tine.

Şi ieşi ca o furtună din încăpere.

— Ticălos prost crescut! pufni Longstaff. Măcar să fi bătut la uşă.

Struan se relaxă aşa cum se întinde o pisică după ce trece pericolul, cu muşchii destinşi uşor, dar gata să se încordeze iar, la cea mai mică amenințare, ochii însă atenți mai departe, ațintiți în partea de unde poate să se ivească pericolul.

— Will, din partea lui Cunnington nu ai a te teme. E terminat.

— Dirk, bun înțeles c-aşa-i. Călătorie sprîncenată! Se uită spre uşă, îşi aminti de rivalitatea şi confruntarea dintre campionii marinei şi armatei, şi aprecie că lupta dintre Dirk şi Brock va fi la fel de parşivă. Ce-i în mintea lui Brock, ei? Are de gînd să te provoace la duel? Am auzit şi noi, bun înțeles, de frecuşurile tale cu Gorth. Veştile proaste au darul de a circula foarte iute, aşa-i? Groaznică treabă. Mare şi afurisit noroc că a fost omorît de alții.

— Mda, mîrîi Struan.

Acum că primejdia trecuse, se simți deodată sleit şi îngrețoşat.

— Ce i-a apucat pe idioții ăia necopți să fugă să se căsătorească? Era la mintea cocoşului că Brock o să turbeze. Tîmpită treabă.

— Deloc tîmpită, Will. Cel mai bun lucru pe care-l puteau face.

— Bun înțeles, dacă zici tu aşa.

Şi Longstaff se întrebă dacă erau adevărate zvonurile că Tai-Panul într-adins a grăbit căsătoria şi duelul. Tai-Panul era mult prea deştept ca să nu pună la cale una ca asta, îşi spuse el. Deci Tai-Pan contra Brock.

— Ce ziceai de Peel, Dirk?

— Will, tu eşti diplomat de carieră. Diplomații nu trebuie să se implice în anumite legături de partid. Cel puțin ar trebui să se bucure de bunăvoința tuturor partidelor.

— Exact ce gîndesc eu, şi Longstaff făcu deodată ochii mari. Vrei să spui că aş putea deveni conservator şi... să-l susțin pe Peel?

— Susține-i pe whigi şi pe conservatori în aceeaşi măsură. Hong Kong-ul e ceea ce-i trebuie Angliei. Will, tu eşti Hong Kong-ul. Poate că ăsta – şi Struan vîntură ziarul – e un imens noroc pentru tine. Dovedeşte nu nu mai că Lord Cunnington e un nebun, dar e şi gură

spartă. E tare ciudat să ajungi să citeşti un document secret tocmai într-un jurnal.

Apoi îi povesti despre caseta cu documente, dar numai atît cît era nevoie să-l zăpăcească pe Longstaff.

— Doamne Dumnezeule mare! Dacă, aşa cum spunea Tai-Panul, exista o copie a adevăratului raport secret cu hărți ale frontierelor dintre Rusia şi China, şi a restului interiorului țării, atunci binecuvîntat fie sufletul meu, astea sînt ca un paşaport pentru funcția de ambasador şi pasul spre a deveni lord. De unde le-ai găsit?

— Dintr-o sursă demnă de toată încrederea. Struan se ridică în picioare. Înainte de a pleca spre țară am să-ți dau documentele în mînă. Foloseşte-le aşa cum crezi de cuviință. Ele vor dovedi fără nici o îndoială că ai avut dreptate, iar Cunnington nu, în afară de celelalte implicații.

— Dirk, iei masa cu mine în seara asta? Longstaff se simțea minunat, cum nu se mai simțise de ani de zile. Putem să mai sporovăim şi noi despre vremurile de odinioară.

— Dacă eşti bun să mă ierți, nu pot în seara asta. Mîine?

— Minunat. Mulțumesc. Şi sînt atît de bucuros că se răzbună dreptatea noastră.

— În fine, o ultimă problemă căreia trebuie să i se acorde atenție de îndată. Triazii.

— Cum?

— Gorth Brock a fost ucis de triazii din Hong Kong. Din Tai Ping Shan.

— P'onoarea mea, de ce?

— Nu ştiu.

Struan îi povesti ce-i spusese ofițerul portughez despre triazi. Şi despre Gordon Chen. Ştia că trebuia să-i ofere lui Longstaff şi informația asta, altfel ar fi părut că încerca să-şi protejeze fiul atunci cînd ar fi ieşit la iveală în mod oficial adevărul ăsta. Dacă Gordon Chen era amestecat cu ei, asta avea să-l mănture cu totul. Dacă nu, atunci n-ar fi avut nimic de suferit.

— Caraghioşenia naibii, spuse Longstaff izbucnind în rîs. Afurisită poveste.

— Mda. Răspîndită de duşmanii mei, fără îndoială. Dar dă un decret cu privire la triazi şi ordonă-i maiorului Trent să-i zdrobească. Altfel ne trezim cu toți mandarinii pe cap.

— Bună idee. Excelentă, pe Zeus! Am să-l trimit pe Horatio..., fir-ar să fie, i-am dat învoire pe două săptămîni să plece la Macao. Pot să-l iau pe Mauss de la tine?

— Bineînțeles. Îl trimit eu la tine.

După ce plecă Struan, Longstaff se aşeză încîntat la birou.

— Dragul meu Sir William, se adresă el propriului pahar. Mă simt chiar minunat. Dacă se va afla adevărul, sînt al naibii de bucuros să scap de insula asta împuțită. Şi nu mă sinchisesc nici cît negrul sub unghie ce-o să se întîmple cu insula asta, cu... cu negustorii, cu chinezii sau frențiții ăia de triazi! Se duse la fereastră şi începu să chicotească. O să vedem noi ce conține caseta aia. Şi cînd o să ajungem în Anglia o să hotărîm. Dacă a ieşit din joc Cunnington, atunci, putem susține Hong Kong-ul fără primejdii. Dacă mai e la post tot Cunington, pot să fiu de acord cu el că are dreptate şi să las insula asta să se ducă la fund. Pentru că voi avea documentele, cheia ce duce la dormitorul oricărui secretar pentru afacerile externe, şi pe deasupra şi o groază de ceai! Izbucni în hohote de rîs: cu cîteva zile înainte sosise un emisar din partea lui Ching-so ca să-i spună că semințele cerute de Horatio vor fi încărcate pe navă în două săptămîni. Excelența Voastră, aş zice că ați avut o zi fructuoasă!

Cînd ajunse pe *Resting Cloud*, Struan o găsi pe May-may deja în pat, în apartamentul ei, arătînd întremată şi foarte bine.

— Sînt gingaş de fericită că-s din nou acasă, Tai-Pan. Uite, bătrîna ta mamă ascultă ca un marinar sadea. Am băut două căni de cinchona şi m-am pregătit să mai beau încă trei.

— Hm? făcu el, trezindu-i-se bănuieli.

— Păi, sigur că da! Şi nu te mai uita aşa. Vorbesc adevărul adevărat. Sînt eu o curvă Hoklo? Un cerşetor de cîine? Mint eu de la obraz? Promisiunea-i promisiune şi eu nu uit. Bineînțeles, adăugă ea blînd, acum beau zeamă de asta de bălegar cu suc de mango la care s-ar gîndi orice femeie fuga-fuga, dar nu nişte bărbați, ah dragă, nu, e prea simplu! şi-şi aruncă pe spate capul cu vechiul ei gest imperios. Ei, bărbații!

Struan îşi ascunse zîmbetul şi bucuria de a o vedea că începea să semene tot mai mult cu cea de pe vremuri.

— Acum rămîi în pat, eu mă întorc mai tîrziu.

— Ha! Am călcat eu vreodată făgăduiala? Ce-s eu, o căcărează de țestoasă? îi întinse mîna ca o împărătească. Tai-Pan!

El îi sărută galant mîna, ea izbucni în hohote de rîs şi-l luă în brațe.

— Hai, ia-o din loc, fiule, şi să nu te prind prin bordeluri murdare.

Struan se duse în cabina lui. Deschise safeul şi scoase un rînd de copii din cele două pe care le făcuse cu toată meticulozitatea după

documentele şi hărțile din casetă. Le puse în buzunar, laolaltă cu săculețul în care mai erau nişte resturi de scoarță de cinchona. Se urcă din nou în barca lui.

— *Boston Princess!* porunci el, numind nava depozit a firmei Cooper-Tillman.

Soarele părea că se leagănă deasupra orizontului, dar lucea şters, de parcă un văl ar fi acoperit cerurile,

— Nostromule, ce zici de vremea asta?

— Nu ştiu, sir. Am mai văzut io din asta în Mările Sudului, 'nainte de vreme frumoasă, da' şi de vreme păcătoasă. Dacă şi luna are cerc în juru' ei la noapte, poa' c-o s-avem niscaiva ploaie.

Sau şi mai rău, adăugă Struan. Se ridică în picioare şi se uită spre canalul de vest. Nu se vedea nici urmă de *White Witch*. Ei, îşi spuse el poate că au rămas în larg şi or să intre în port o dată cu zorile, mîine. Tyler, deocamdată nu mă gîndesc la asta. Cuterul se lipi de *Boston Princess,* o navă comercială cu trei punți, imensă, care stătea permanent la ancoră. Struan urcă în fugă scara de acces.

— Cer permisiunea de a urca la bord, îi spuse el ofițerului american de vardie. Poate că domnul Cooper poate să mă primească. E urgent.

— Un minut, domnule Struan.

Ofițerul coborî sub punte. Struan îşi aprinse un trabuc şi aruncă chibritul peste bord. *China Cloud,* se îndepărta spre locul ei de ancoraj, la apă adîncă, în dreptul coastei de la Happy Valley.

— Hello, Tai-Pan, îl salută Jeff Cooper, venind grăbit pe punte. Bănuiesc că ai auzit ce-a făcut tîmpitul ăla de pui de cățea, Cunnington! Ne-a părut groaznic de rău cînd am auzit de duel şi de toate celelalte. Chiar au fugit să se căsătorească cei doi zăpăciți?

— Da. Ce face Wilf?

— A murit.

— Fir-ar să fie! Cînd a murit?

— Acum trei zile.

— Să mergem în cabină, ce zici?

— În regulă. Ce-i cu povestea asta că Longstaff e demis, iar tratatul respins?

— Nu înseamnă nimic. Doar o idioată stîngăcie politică. Sînt sigur că greşeala va fi îndreptată.

Cooper o luă înainte să-i arate drumul spre cabină. Cabina principală era deosebit de luxoasă.

— Brandy?

— Mulțumesc! Struan luă paharul. Sănătate!

— Sănătate!

Struan deschise săculeţul şi scoase de acolo nişte cinchona.

— Jeff, vezi ce-i aici? E o scoarţă de copac. Scoarţă de cinchona. Uneori numită şi Scoarţa Iezuiţilor. Faci un ceai din scoarţa asta şi-ţi vindecă malaria.

— Eşti sigur?

— Da. Mi-a vindecat iubita. Treaba asta rămîne numai între noi. Sigur e că vindecă malaria.

Cooper luă o bucăţică de scoarţă, cu degetele tremurînd.

— Cristoase Dumnezeule! Îţi dai seama ce-ai făcut? Îţi dai seama ce spui?

— Da. Malaria e peste tot în toată lumea. Aveţi malarie şi în Statele Unite, peste tot în Florida, în colonia Louisiana. Ştiu care-i leacul şi cum se poate face rost de scoarţă. Ce-ţi spune ţie chestia asta?

— Un enorm serviciu făcut omenirii, o avere pentru cel care pune primul mîna pe leacul ăsta.

— Da, flăcăule. Îţi propun să fim tovarăşi la afacerea asta. Struan puse restul de scoarţă din nou în punguliţă, întristat dintr-o dată. Ironie, nu-i aşa? Cu cîteva săptămîni în urmă ar fi putut să-i salveze pe Robb şi micuţa Karen. Pe toţi ceilalţi, chiar şi pe Wilf, deşi pe el l-am cam disprețuit.

— S-a chinuit rău cînd a murit, spuse Cooper.

— Îmi pare rău. Struan gustă băutura. Propunerea mea e simplă. Formăm o nouă companie specializată în exploatarea acestei scoarţe. Punem amîndoi părţi egale de capital. Patru directori: tu şi cel numit de tine, eu şi Culum. Tu conduci compania. Eu îţi furnizez de unde se obţine scoarţa şi cum se procedează cu ea de îndată, iar tu te apuci de pus lucrurile la cale de mîine.

Cooper îi întinse mîna.

— S-a făcut!

Struan îi relată de unde obţinuse scoarţa şi de la cine, despre nava pe care o închiriase şi urma ca a doua zi să plece din Macao îndreptîndu-se spre Peru.

— Episcopul a trimis vorbă că părintele Sebastian merge şi el cu nava asta. Propun să dublăm mijloacele de procurare şi să nu riscăm. Companiei i se va restitui costul navei, iar noi trimitem o altă navă, dar direct din America. Angajăm doi doctori şi doi oameni de afaceri care să meargă cu nava asta şi să afle tot ce se poate afla despre cinchona. În ziua în care pleacă nava americană, lansăm în Statele Unite vestea prin

mijlocitorii tăi... Vom fi cu un pas înaintea competitorilor celorlalți şi acoperim în felul ăsta şi înțelegerea mea cu episcopul. Şi lansăm în acelaşi timp vestea şi aici, pentru a înlătura blestemul de la Happy Valley. Şi, îndată ce vom putea, vom face acelaşi lucru şi în Europa. La vremea cînd se vor întoarce navele noastre, medicii din toată lumea vor urla după cinchona. Navele mele vor transporta leacul în Imperiul Britanic, tu te ocupi de continentul american, iar restul lumii îl împărțim. În sudul Italiei, putem vinde cu tonele.

— Cine mai ştie de asta?

— Numai tu. Astăzi. Dacă reuşesc să-l găsesc, îi vînd povestea şi lui Skinner. Şi cu asta am terminat cu afacerile. Şi acum spune-mi ce face Shevaun.

— Şi bine şi rău. Se pare că s-a împăcat cu ideea că e logodită. Dar, indiferent cît de mult o iubesc eu, trebuie să recunosc că ea nu mă iubeşte.

— Vei răscumpăra acțiunile lui Tillman?

— Dacă Shevaun se căsătoreşte cu mine, nu. Dacă nu e de acord, ei bine, ar fi o afacere tare proastă să n-o fac. Acum, că Wilf e mort, trebuie să-mi găsesc alt partener. Asta înseamnă că va trebui să-i ofer şi acestuia un stoc de acțiuni... doar ştii foarte bine cum stau lucrurile astea.

— Da. Şi ce mai face Sergheiev?

— E încă aici. Şoldul nu-l mai deranjează atît de mult. Ne vedem destul de des. Luăm cina împreună de două, trei ori pe săptămînă. Cooper zîmbi trist. E foarte ataşat de Shevaun, iar ea pare să țină la el. Chiar acum e pe nava lui în vizită.

Struan îşi frecă gînditor bărbia.

— Ei, atunci mai am o afacere pentru tine. Mai periculoasă decît cinchona.

— Care?

— Pentru un an de zile, trimite-o în țară pe Shevaun. Las-o să gîndească şi ea cu capul ei, doar e o fată bine crescută. Dacă după un an mai doreşte să se întoarcă înapoi, te vei căsători cu ea şi veți fi fericiți. Dacă se hotărăşte să nu se căsătorească cu tine, atunci îi redai libertatea. În orice situație spune-i că-i vei plăti mai departe partea tatălui ei atît cît va trăi el. Frații ei n-au decît să se spînzure. Nu uita, nouă ne pot folosi imens legăturile senatorului Tillman chiar şi pentru afacerile noastre cu cinchona. Banii pe care ai să-i dai lui vor fi compensați cu vîrf în felul ăsta.

Cooper se duse pînă la birou ca să-şi ia un trabuc şi să mai cîştige timp. De ce făcea Tai-Panul propunerea asta? Voia să o cucerească pe Shevaun pentru sine? Nu, n-avea nici un rost să o ia pe căi atît de ocolite. Dacă-i făcea cu degetul, Shevaun venea în fugă.

— Tai-Pan, trebuie să mă mai gîndesc la asta, îi spuse el. Un trabuc?

— Nu, mulțumesc. Şi în vreme ce te gîndeşti la asta mai adaugă un factor de risc. Roagă-l pe Sergheiev să-i facă invitația de a o conduce cu nava lui pînă în țară, însoțită de bona ei.

— Ai înnebunit!

— Nu, flăcăule, spuse Struan şi scoase la iveală documentele, legate frumos cu panglică verde. Citeşte!

Cooper luă documentele.

— Ce-i aici?

— Citeşte. Citeşte pe îndelete.

Cooper se aşează la birou şi desfăcu panglica. Ei bine, îşi spuse Struan, afacerea cu cinchona e lansată. Acum ce facem cu Culum? Poate că flăcăul are dreptate: îi trebuie un partener. Răspunsul e Jeff. Firma Struan-Cooper-Tillman. Sau cel puțin Struan-Cooper. De-acum putem să uităm de Tillman. Şi de ce nu? Pentru Jeff asta înseamnă un imens avantaj. Avem un avantaj imens şi cu continentul american. Jeff e priceput şi dur. Gîndeşte-te cu grijă la asta. E o soluție bună. Longstaff? De Longstaff trebuie să avem grijă aşa cum am făcut-o întotdeauna. De îndată ce nu mai e sub ochii tăi, o să facă ce-i spune următorul individ cu suficientă tărie de caracter. Cum rămîne cu Skinner? Pînă acum s-a descurcat bine. Blore? Trebuie să-l mai verificăm. Şi Mauss. Ce mai rămîne? Plecarea în țară şi May-may. Poate că Orlov a avut dreptate. Poate că ceea ce ai simțit a fost doar privirea cu care te urmărea marea, şi pentru cît ai investit ai dus-o bine pe mare. Şi nu glumi cu simțămintele astea.

Şi, implacabil, gîndul i se întoarse la Brock. Da. Mai trebuie o crimă. Liza avea dreptate. Cînd se pornesc, şirul lor nu se mai opreşte. Sau se va încheia o dată cu sfîrşitul vostru al amîndurora.

— Cît de adevărate sînt documentele astea? Cooper terminase de cercetat dosarul.

— Sursa s-ar putea numi „dincolo de orice îndoială”. Tu ce părere ai?

— Planu-i diabolic. Evident că Sergheiev e chiar omul, cu siguranță unul din ei, trimişi să investigheze sfera de influență britanică în Asia şi să cerceteze care-s mijloacele de emigrare în Alaska rusă. Un moment

Cooper rămase pe gînduri, apoi continuă, Ce-i de făcut? Să continuăm ideile dumitale – Shevaun. Sergheiev va fi cît se poate de încîntat s-o însoțească pînă în America. Îl atrage spre ea fie în mod deliberat sau poate fără să-şi dea seama şi-l duce la Washington. Tatăl ei, care-i în mod evident cel mai nimerit să-i încredințăm documentele, îi spune lui Sergheiev în patru ochi că Statele Unite sînt dezamăgite de Rusia şi doreşte să-i vadă pe ruşi ieşiți de pe continent. Despre doctrina Monroe şi toate celelalte. La asta te-ai gîndit?

— Jeff, eşti băiat deştept.

— Informațiile astea îl compromit pe lordul Cunnington făcîndu-l să arate ca un idiot.

— Exact.

— Şi demonstrează în mod absolut necesitatea păstrării şi importanța vitală a Hong Kong-ului.

— Exact.

— Şi acum singurul lucru pe care trebuie să-l mai hotărîm e cum să facem să ajungă aceste informații imediat şi sigur în mîinile domnului senator. Cu treaba asta îi vor creşte imens acțiunile în cercurile politice, şi o să le folosească la justa lor valoare. Putem risca să o facem pe Shevaun părtaşă la toată intriga asta? Sau pur şi simplu să-i dăm o copie să o ducă tatălui ei?

— Eu nu aş lăsa-o să citească un rînd din dosar şi nici nu i-aş spune o vorbă. La urma urmei e tot femeie. Iar femeile pot deveni imprevizibile. S-ar putea îndrăgosti de Sergheiev. Şi atunci va trimite la fund Statele Unite ale Americii pentru că logica femeii spune că ea trebuie să-şi apere bărbatul, indiferent de ce zestre are ea şi tot restul. Şi ar fi dezastruos dacă Sergheiev ar afla că noi ştim toate manevrele şi tot ce e în dosarul acela.

— Aş vrea să mă mai gîndesc la toate astea, spuse Cooper, legă dosarul şi i-l înmînă lui Struan. S-ar putea să sune cam pompos, dar țara mea va trebui să-ți rămînă recunoscătoare.

— N-am nevoie de recunoştință, Jeff. Poate că toate astea să ne ajute dacă senatorul Tillman şi ceilalți diplomați vor începe să ia peste picior felul idiot în care lordul Cunnington se preocupă de afacerile noastre din această zonă.

— Da. Socoteşte treaba ca şi făcută. Apropo, îmi datorezi douăzeci de guinee.

— Pentru ce?

— Nu-ți mai aminteşti rămăşagul nostru? Cine anume e modelul nudului? În prima zi la Hong Kong? Din pariu făcea parte şi tabloul lui Aristotle cu cedarea insulei, nu-ți mai aminteşti, Dirk?

— Da. Cine-i modelul? întrebă Struan.

Douăzeci de guinee nu e mare lucru în comparație cu onoarea unei doamne, se gîndi el. Mda, dar fir-ar al naibii să fie, vreau tabloul ăla.

— Shevaun. Mi-a spus acum două zile, mi-a zis că o să pozeze pentru un astfel de tablou. În chip de ducesă de Alba.

— Şi ai să-i îngădui?

— Nu ştiu! Chipul lui Cooper se boți într-un zîmbet palid şi pentru o clipă îşi pierdu aerul mohorît. Călătoria pe mare va împiedica povestea cu tabloul, aşa-i?

— Nu cînd e vorba de fata asta. Mîine îți trimit punga cu bani la bord. Fiindcă mi-am adus aminte, cel care pierde îl pune pe Aristotle să-l picteze în tabloul cu insula pe cîştigător. S-a făcut.

— Poate că vei primi totuşi tabloul. Cadou. Şi am să-l pun pe Aristotle să ne picteze pe amîndoi în tablou, ce zici?

— Ei, mulțumesc. Totdeauna m-a atras tabloul acela.

Cooper făcu semn spre documente.

— Şi despre astea mai vorbim mîine. Mă gîndesc la noapte şi am să văd dacă o trimit pe Shevaun.

Struan se gîndi la ziua următoare. Îi întinse documentele lui Cooper.

— Pune-le în safeul tău. Pentru siguranță.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc, Tai-Pan, pentru încrederea ta.

Struan se duse la țărm, la biroul provizoriu pe care-l ridicase pe terenul lor de pe plajă. Vargas îl aştepta.

— Vargas, întîi spune toate veştile proaste.

— Senhor, avem un raport de la agenții noştri din Calcutta. Se pare că *Grey Witch* e cu trei zile înaintea navei noastre *Blue Cloud,* după ultimele informații.

— Alta?

— Cheltuielile de construcție sînt uriaşe, senhor. Iar după veştile din ziarul de ieri, ei, am oprit cu totul lucrările. Poate că ar trebui să reducem cu totul pierderile.

— Reia de îndată lucrul şi de mîine dublează numărul muncitorilor.

— Da, senhor. Veştile de pe piața Angliei sînt proaste. Piața e foarte nestabilă. Bugetul nu e echilibrat şi se aşteaptă tot felul de necazuri financiare.

— E normal. Nu mai ai nici un fel de dezastre deosebite de relatat?

— Nu, senhor. Bineînțeles s-au înmulțit de necrezut furturile, de cînd ați plecat au fost şi nişte atacuri piratereşti, trei, şi vreo duzină de încercări. Au fost capturate două jonci de pirați şi echipajele în întregime au fost spînzurate în public. În fiecare marți, cîte patruzeci, cincizeci de hoți, tîlhari şi criminali sînt supuşi caznei bătutului cu biciul. Nu trece o noapte să nu fie jefuită o casă. Trist. Ah, fiindcă veni vorba, maiorul Trent a ordonat restricții de circulație pentru toți chinezii după apusul soarelui. Pare să fie singura cale de a-i mai stăpîni.

— Unde-i doamna Quance?

— Tot pe nava cea mică, senhor. Şi-a anulat plecarea spre Anglia, se pare că circulă un zvon că domnul Quance mai este încă în Hong Kong.

— Şi este?

— Senhor, nu mi-ar place să ştiu că l-am pierdut pe nemuritorul Quance.

— Domnul Blore ce-a mai făcut?

— Cheltuieşte banii de parcă bolovanii din Hong Kong ar fi din aur. Bineînțeles, nu e vorba de banii noştri, spuse Vargas încercînd să-şi ascundă dezaprobarea, ci fondurile Jockey Clubului. Am înțeles că acest club este o instituție neprofitabilă, orice profit fiind investit în beneficiul curselor de cai, pentru cai, şi aşa mai departe! Îşi şterse mîna cu batista, ziua se arăta plină de umezeală. Am auzit că domnul Blore a mai organizat şi o luptă de cocoşi. Sub auspiciile Jockey Clubului.

Struan se lumină la față.

— Bun! Şi cînd va avea loc?

— Senhor, nu ştiu.

— Glessing ce mai face?

— Tot ce trebuie să facă un comandant al portului. Dar am auzit că e tare furios pe Longstaff pentru că nu i-a îngăduit să se ducă pînă la Macao. Circulă zvonul că va fi trimis în țară.

— Mauss?

— Ah, pastorul Mauss. S-a întors de la Canton şi şi-a luat camere la hotel.

— De ce-ai făcut *ah*, Vargas?

— Nimic, senhor. Doar că umblă alt zvon, îi răspunse Vargas, supărat pe sine pentru că-l luase gura pe dinainte. Se pare că... noi, catolicii, bineînțeles că nu-l aprobăm şi ne întristează cînd vedem că toți protestanții nu împărtăşesc credința noastră, pentru a-şi salva sufletul.

În orice caz, el s-a ales cu un ucenic îndrăgit, un chinez botezat din neamul Hakka, pe care-l cheamă Hung Hsiu-ch'uan.

— Hung Hsiu-ch'uan are vreo legătură cu Hung Mun – triazii?

— Nu, senhor. Numele acesta e foarte obişnuit.

— Mda, acum îmi aduc aminte. Un bărbat înalt, care arată foarte ciudat. Continuă.

— Mare lucru nu mai e de spus. Acesta a început să predice printre chinezii din Canton. Fără ca reverendul Mauss să ştie, acesta îşi zice a fi frate cu Isus Cristos, le spune că el vorbeşte noaptea cu tatăl lui – Domnul. Că el e noul Mesia, că, la fel ca şi fratele lui, şi el se va apuca să curețe templele şi o mulțime de alte aiureli idolatrice. Cu siguranță că omu-i nebun. Dacă n-ar fi un sacrilegiu atît de mare ce zice el, ar fi altfel amuzant.

Struan se gîndi la Mauss. Ca om ținea la el, şi-i era milă de el totodată. Apoi îşi aminti din nou de cuvintele lui Sarah. Mda, îşi spuse el, te-ai folosit de Mauss în multe feluri. În schimb i-ai dat ce dorea el – şansa de a converti păgîni. Fără tine el ar fi fost mort de multă vreme Fără tine... dar să lăsăm astea. Mauss trebuie să-şi afle singur mîntuirea. Căile Domnului sînt tare ciudate.

— Vargas, cine ştie? Poate că Hung Hsiu-ch'uan e chiar ceea ce spune el a fi. În orice caz, adăugă el iute văzîndu-l pe Vargas cum se zburleşte, sînt de acord. Nu e deloc amuzant. Am să vorbesc cu Wolfgang Mauss. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Vargas îşi drese glasul.

— Credeți că săptămînă viitoare pot fi liber? Căldura asta şi... ar fi tare bine să-mi mai văd şi eu familia.

— Mda, ia-ți două zile, Vargas. Şi cred că ar fi bine ca de acum colonia portugheză să aiba propriul ei club. Eu am şi pornit o subscripție. Eşti numit provizoriu secretar şi vistiernic al clubului. Scrise ceva pe o foaie de carnet, o rupse şi i-o întinse. Poți să ridici banii ăştia imediat.

Era o poliță la vedere de o mie de guinee. Vargas era copleşit.

— Mulțumesc, senhor.

— Nu e nevoie de mulțumiri, Vargas, îl opri Struan. Fără sprijinul comunității portugheze, n-ar fi aici nici un fel de comunitate.

— Senhor, dar veştile astea... ziarul! Hong Kong-ul e terminat. Coroana a respins tratatul. Şi să mai şi dublez numărul muncitorilor? Şi acum o mie de guinee? Nu pricep.

— Atîta vreme cît mai rămîne un negustor în Hong Kong, atîta vreme cît mai e o navă în port, Hong Kong-ul există. Nu-ți face griji. Ai vreun mesaj pentru mine?

— Domnul Skinner a lăsat vorbă. Ar vrea să vă vadă imediat ce puteți să-l primiți. La fel şi domnul Gordon Chen.

— Trimite-i vorbă lui Skinner că am să trec pe la ziar în seara asta. Iar lui Gordon că îl aştept la bordul lui *Resting Cloud* la ora opt.

— Am înțeles, senhor. Ah, mi-am amintit, mai e ceva. Îl țineți minte pe Ramsey? Marinarul care a dezertat? Ei bine, a hălăduit prin munți în toată vremea asta, într-o peşteră, ca un sihastru. La Pisc, mai exact. A supraviețuit furînd mîncare din satul pescăresc Aberdeen. Se pare că s-a dat la cîteva femei de pe acolo, chinezii l-au legat fedeleş şi l-au predat autorităților. A fost judecat ieri. O sută de lovituri de bici şi doi ani de închisoare.

— Ar fi fost mai bine să-l fi spînzurat, spuse Struan. Nu rezistă el doi ani acolo. Puşcăria asta e o capcană a morții, neînchipuit de crudă.

— Da, groaznică. Senhor, mulțumesc încă o dată. Comunitatea noastră vă va fi recunoscătoare, încheie Vargas.

Dădu să plece, dar se întoarse îndată.

— Tai-Pan, vă rog iertare. E aici unul dintre marinarii dumneavoastră. Chinezul Fong.

— Trimite-l înăuntru.

Fong intră singur şi se înclină tăcut. Struan îl cîntări pe chinezul bine legat, cu fața mîncată de vărsat. În cele trei luni de cînd era îmbarcat se schimbase în multe feluri. Purta veşmîntul marinarului european cu un aer firesc, coada şi-o răsucise frumos şi o purta sub şapca împletită. Şi vorbea o engleză suportabilă. Marinar excelent. Ascultător, neguraliv, care prindea repede.

— De ce nu eşti pe navă?

— Tai-Pan, capitan spune poate la țărm coboare. Cart meu la țărm.

— Fong, ce doreşti de la mine?

Fong îi întinse un petec de hîrtie boțită. Pe el un scris ca de copil: „Aberdeen. Acelaşi loc, camarad. Opt bătăi de clopot, cartul de mijloc. Singur”. Era semnat „tatăl lui Fred şi Bert”.

— De unde-l ai?

— Culi oprit la mine. Dat la mine.

— Ştii ce scrie aici?

— Da, citit. Nu citit uşor. Nu conteşte.

Struan cîntări petecul de hîrtie.

— Ai văzut cerul?

— Da, Tai-Pan.

— Şi ce-ți spune ție cerul ăsta?

Fong pricepu că era pus la încercare.

— Tai-fung, răspunse el.

— Cînd?

— Nu ştie. Trei zilele, patru zilele, cam atit. Da tai-fung, nu conteşte.

Soarele scăpătase sub orizont, lumina împuținîndu-se iute. Țărmul era punctat de luminițele felinarelor, la fel ca şi terenurile de construcții. Vălul care acoperea cerul se îngroşă şi mai tare. O lumină imensă şi sîngerie se ridică cu vreo zece grade deasupra orizontului.

— Fong, zic că ai un nas bun.

— Mulțumesc, Tai-Pan.

Struan ridică biletul.

— Despre asta ce spune nasul tău?

— Nu merge singura, răspunse Fong.

Capitolul patruzeci şi trei

O dată cu lăsarea serii, cerul începu să se acopere de nori, iar umezeala spori simțitor. Cei care făceau negoț cu China de multă vreme şi erau hîrşiți în ale vîntului şi mării ştiau că în curînd vor începe şi ploile. Norii aceia prevesteau doar cea dintîi dintre ploile acestui sezon, ce va mai domoli puțin zăpuşeala o vreme şi va mai astîmpăra praful. Dacă *joss*-ul va fi cu ei, atunci va veni doar o ploaie trecătoare. Dacă era împotriva lor, vor avea parte de o furtună. Şi numai *joss*-ul va hotărî dacă furtuna se va transforma sau nu în taifun.

— Tai-Pan, mi-e cald, spuse May-may, făcîndu-şi vînt cu evantaiul în vreme ce stătea în pat.

— Şi mie, îi răspunse Struan în vreme ce se schimba, scoțîndu-şi cămaşa leoarcă de pe el ca să-şi pună alta. Doar ți-am spus că ar fi fost mai bine să rămîi în Macao. Acolo e mult mai răcoare.

— S-ar putea, dar acolo n-aş avea plăcerea să-ți spun că mi-e cald, Cristoase Dumnezeule!

— Îmi plăcea mai mult de tine cînd erai bolnavă. Nu erai nici obraznică şi nici nu blestemai atît de urît.

— Ha! pufni ea. Nu fi amăgitor cu mine!

— Cum să nu fiu cu tine?

— Amăgitor, Tai-Pan, amăgitor. Ce, nu mai ştii engleză? În vreme ce tu ai umblat toată ziua, fără să-ți pese de bătrînă ta mamă, eu am fost

fantastic de ocupată citind cartea de cuvinte a doctorului Johnson, ca să-mi îmbogățesc mintea cu noi cuvinte din limba barbarilor. Toată lumea cunoaşte cuvîntul „amăgitor”. Şi înseamnă „mincinos”. Uite, asta eşti, Cristoase! Se chinui să se arate bosumflată, ceea ce o făcu să arate şi mai drăguță. Nu mă mai adori deloc.

— Uite, mă bate pe mine gîndul să te amăgesc cu vreo două la fund.

May-may se chinui să scoată un geamăt de mare suferință.

— Tai-Pan, vrei fetiț copil hîț-hîț, heya, stapin? Poate, oh ko, nu conteşte.

Struan se apropie de pat, iar May-may se trase îndărăt.

— Tai-Pan, am glumit, nu!

El o prinse în brațe şi o strînse uşor.

— Ah, fetițo, fă-te bine, e singurul lucru important. Ea îşi pusese o tunică de mătase de un albastru moale, îşi coafase părul elegant, iar parfumul ei te amețea.

— Să nu te prind că te duci pe la vreo casă de curve! Da?

— Nu te prosti!

O sărută şi isprăvi cu îmbrăcatul. Îşi puse cuțitul în tocul de la şold şi pumnalul în carîmbul cizmei stîngi, îşi legă din nou părul cu o panglică la spate.

— Tai-Pan, de ce-ți tot tai părul? De ce nu-l laşi să-ți crească ca să-l împleteşti coadă ca orice persoană civilizată?! Foarte frumos.

Lim Din bătu la uşă şi intră.

— Stapin, stapin Chen aici. Poate?

— Vede cabina de sus.

— Tai-Pan, te întorci?

— Nu, fetițo, mă duc direct la țărm.

— Spune-i lui Gordon să treacă să mă vadă, da?

— Da, fetițo.

— Unde te duci?

— În lume, Cristoase! Şi ai grijă să te porți frumos cît sînt plecat. Nu mă întorc decît după miezul nopții. Dar cum urc la bord vin şi te văd.

— Bun, toarse ea ca o pisică. Dar dacă dorm să mă scoli. Bătrîna ta mamă vrea să ştie că amăgitorescul ei băiat s-a întors teafăr şi nevătămat.

O bătu duios cu palma pe obraz şi urcă în cabina lui de pe puntea superioară.

— Hello, Gordon.

Gordon Chen purta o robă lungă de mătase albastră şi pantaloni de mătase subțiri. Îi era cald şi părea foarte îngrijorat.

— Bună seara, Tai-Pan. Bine te-ai întors. Sînt atît de bucuros că am auzit că ai găsit cinchona. Ce mai face doamna T'chung?

— Foarte bine, mulțumesc.

— Îmi pare rău că strădaniile mele s-au dovedit zadarnice.

— Îți mulțumesc că ai încercat.

Gordon Chen era cam supărat că în eforturile astea se duseseră şi mulți taeli de argint, dar supărarea asta nu însemna nimic pe lîngă îngrijorarea lui cu privire la soarta Hong Kong-ului. Toată suflarea din vîrful ierarhiei Triadei din Kwantung era în plină răscoală în urma veştilor primite din Anglia. Fusese chemat de Jin-qua, care-i poruncise să-l tatoneze pe Tai-Pan, să folosească toate puterile Triadei, orice mijloace necesare – argint, tribut, sporirea comerțului – pentru a-i împiedica pe barbari să părăsească insula şi să-i încurajeze să rămînă.

— Tai-Pan, e o problemă de cea mai mare importanță, altfel nu te-aş fi deranjat. Hong Kong-ul. Ziarul ăsta. E adevărat? Dacă-i adevărat, atunci sîntem pierduți, ruinați.

— Aud că tu eşti Tai-Panul Triadei din Hong Kong.

— Cum?

— Tai-Pan al Triadei din Hong Kong, repetă Struan fără menajamente, şi-i aduse la cunoştință cele spuse de ofițerul portughez. Idioată poveste, da?

— Nu-i idioată, Tai-Pan, e groaznică. O minciună sfruntată!

Dacă ar fi fost singur, şi-ar fi smuls părul din cap şi şi-ar fi sfîşiat hainele, urlînd de furie.

— De ce-ar fi dorit cei din Triadă să-l ucidă pe Gorth?

— De unde să ştiu? De unde să ştiu eu ce-au de gînd anarhiştii ăia? Tai-Pan al Triadei? Eu? Ce învinuire murdară!

Viața mea nu mai face nici cît rahatul unui culi, îşi strigă el neauzit sieşi. Trădătorul ăla căcăcios! Cum de-a îndrăznit să divulge astfel de secrete! Haide, adună-ți mințile. Tai-Panul barbarilor se uită la tine şi ai face bine să-i răspunzi înțelept.

— Pur şi simplu habar n-am. Dumnezeule. Şi triazii în Tai Ping Shan, sub nasul meu! Groaznic.

— Ai duşmani interesați să se întindă o astfel de poveste?

— Tai-Pan, bineînțeles că trebuie să am. Dumnezeule. Mă întreb dacă... şi ridicîndu-şi privirile în sus lăsă să i se vadă albul ochilor.

— Dacă ce?

— Păi, eu sînt... eşti tatăl meu. Nu s-ar putea ca cineva să încerce să te atace pe dumneata prin mine?

— Gordon, s-ar putea şi asta. Cum s-ar putea la fel de bine ca tu să fii şeful triazilor.

— Şi anarhist? Eu?

Oh, zei, de ce m-aţi abandonat? Şi doar am cheltuit cincizeci de taeli de argint pe tămîie şi prinoase şi am plătit rugăciuni doar săptămînă trecută. Nu sînt eu cel care sprijină toate templele cu dărnicie, fără deosebire? N-am înzestrat eu pînă acum personal trei temple şi patru cimitire, şi nu întreţin pe banii mei patruzeci şi trei de călugări budişti?

— De ce m-aş amesteca şi eu cu ticăloşii ăia? Cu ajutorul tău am ajuns om bogat. Eu n-am nevoie nici să fur, nici să jefuiesc pe nimeni.

— Dar n-ai vrea tu să-i vezi pe manciurieni înlăturaţi de pe tronul Chinei?

— Tai-Pan, pentru mine ori manciurieni ori chinezi, mi-e totuna. De ce să-mi pese? N-au nici o treabă cu mine! Oh, zei, nu mai trageţi cu urechea la spusele mele o scurtă vreme. Eu nici nu sînt chinez... sînt englez. Şi eu aş fi ultimul om în care să aibă încredere o societate secretă chinezească. Ar fi prea primejdios, nu crezi?

— Poate, nu ştiu. Gordon, cred că n-ai face rău să mai cheltuieşti şi tu nişte taeli. Şi pune şi tu nişte spioni să afle. Şi descoperă cine-s oamenii ăştia, cine-s conducătorii lor.

— Tai-Pan, de îndată o şi fac.

— Pentru un om cu iscusinţa ta, trei luni ar trebui să fie îndestul pentru a afla cine-s conducătorii.

— Trei luni, repetă automat Gordon Chen, străduindu-se cu disperare să găsească o ieşire din cursa asta.

Şi deodată avu o inspiraţie. Bineînţeles! N-au decît barbarii să se socotească după voia lor cu gunoaiele ce-s împotriva triazilor. Dintre ei o să năimim spioni şi o să facem aşa fel ca să se unească în nişte loji mai mici şi să-i iniţiem cu nişte false ceremonii. Minunată idee! Apoi... să vedem. O să lăsăm să răsufle că adevăratul conducător al Triadei este... cine-i? Cînd o să vină vremea am să mă gîndesc eu atunci la unul dintre duşmanii mei. Apoi îi dăm în vileag barbarilor ca fiind adevăraţii triazi şi hîc! jos cu capetele lor.

— Da, da, Tai-Pan, mă apuc de treaba asta imediat.

— Cred că aşa ar trebui să faci. Fiindcă într-un fel sau altul am de gînd să zdrobesc mişcarea triazilor.

— Şi am să te ajut cît îmi va sta în puteri, replică Gordon înfierbîntat.

Tai-Pan, zece capete au să te mulțumească chiar şi pe tine. Păcat că Chen Sheng face parte din familie, altfel ar fi cel mai nimerit să-l dăm drept capul Triadei. Cu puțin *joss,* aş fi al doilea om nimerit să ajung comprador al Nobilei Case. Nu te îngrijora, Jin-qua o să te ajute să găseşti momeala cea mai nimerită.

— Tai-Pan, şi acum cel mai important lucru. Ce-i cu articolul acela? Hong Kong-ul e terminat? Sîntem pe cale de a pierde o avere întreagă. Va fi un dezastru dacă pierdem insula.

— Sînt unele probleme mărunte. Dar o să se aranjeze. Hong Kong-ul rămîne mai departe în picioare. Nu peste multă vreme, actualul guvern va fi schimbat. Nu-ți face griji. Nobila Casă şi Hong Kong-ul sînt una!

Neliniştea lui Gordon Chen dispăru.

— Eşti sigur? Cunnington va fi înlăturat?

— Într-un fel sau altul. Da.

Îşi privi tatăl cu admirație. Ah, îi trecu lui prin minte, chiar şi printr-un asasinat! Excelent. I-ar fi plăcut să-i mărturisească Tai-Panului că el îl înlăturase pe Gorth şi astfel îi salvase viața. Dar putea să mai aştepte cu vestea asta pînă vor veni vremuri mai potrivite, îşi spuse el plin de încîntare.

— Atunci e minunat, Tai-Pan. Mi-ai redat încrederea în chip minunat. Sînt de acord şi eu. Nobila Casă şi Hong Kong-ul sînt una!

Dacă n-ar fi aşa, ai fi o biată rață moartă, se gîndi el. Dar ar fi bine să nu mai pui piciorul pe continent vreodată. Nu din pricina poveştii ăsteia cu Triada care se vîntură acum. Nu. Eşti condamnat să rămîi la Hong Kong. E locul tău, mormîntul tău.

— Atunci să ne mai întindem afacerile, să riscăm acum din plin. Am să muncesc din greu ca să fac Hong Kong-ul puternic. Da, da. Poți avea încredere în mine. Mulțumesc, Tai-Pan, fiindcă mi-ai redat încrederea.

— Doamna mea vrea să te salute şi ea. Te duci în cabina ei, da?

— Mulțumesc. Şi îți mulțumesc şi pentru că m-ai prevenit în legătură cu povestea aia idioată, dar periculoasă, cu triazii.

Gordon Chen se înclină şi ieşi. Struan îşi urmărise fiul cu mare atenție tot timpul. Este sau nu? se întrebă el. Mirarea lui s-ar fi putut să fie autentică, iar ceea ce a spus pare destul de întemeiat. Nu ştiu. Dar dacă Gordon este capul triazilor, va trebui să fii foarte priceput ca să-l prinzi. Şi atunci ce-ai să faci?

Struan îl găsi pe Skinner în hala tipografiei publicației *Oriental Times*. Înăuntru era zgomot asurzitor şi un aer înăbuşitor. Îl felicită pe ziarist pentru felul în care dăduse drumul veştilor.

— Tai-Pan, nu-ți fă probleme. Mîine iese un alt număr, spuse Skinner şi-i înmînă şpalturile. Voi fi fericit să scap odată de vara asta afurisită.

Era îmbrăcat în veşnicul surtuc negru din țesătură rară şi nădragi groşi. Struan citi articolul. Era plin de sarcasm şi invective, şi sublinia că toți negustorii ar trebui să se unească şi să bombardeze parlamentul pentru a-l distruge pe Cunnington.

— Cred că articolul ăsta o să-i facă pe unii s-o şi pornească în grabă! spuse Struan încuviințînd.

— Şi eu sper. Skinner stătea cu brațele depărtate de trup să-şi mai aline arsurile de la subraț. Afurisită zăpuşeală. Tai-Pan, îți pui viața în pericol dacă te plimbi de unul singur pe o noapte ca asta.

— Nu mai pomeni de molima asta blestemată. N-are nici o legătură cu zăpuşeala. O dizenterie de vară. Omul e făcut să asude.

— Da. Şi să fie curios. În articolul tău spuneai ceva despre un ciudat paragraf din înțelegerea lui Longstaff cu viceregele Ching-so. Despre ce-i vorba?

— Taman una dintre informațiile acelea ciudate pe care un gazetar se străduie să le adune. Skinner îşi şterse fața cu o cîrpă murdară care lăsă în urmă dîre de cerneală, se rezemă de spătarul scaunului, şi-i spuse lui Struan despre semințe. De dud, camelii, orez, ceai, tot felul de flori.

Struan rămase o vreme pe gînduri.

— Mda, e foarte ciudat ce spui.

— Din cîte ştiu eu, Longstaff nu-i un entuziast grădinar. Poate că a fost ideea lui Sinclair... el are înclinații spre grădinărit. Sau cel puțin sora lui, Skinner îi urmări pe culii chinezi care lucrau în jurul tiparniței. Am auzit că fata-i cam bolnavă.

— Acum e spre vindecare, şi-s fericit că pot s-o spun. Doctorul spunea că a fost vorba de un fel de diaree de la stomac.

— Am auzit că azi dimineață Brock a fost la bordul navei amiral.

— Informație corectă.

— Mă întrebam pe cînd va trebui să pregătesc un necrolog.

— Uneori nu găsesc umorul tău prea amuzant.

Sudoarea se scurgea pe fața lui Skinner şi picăturile cădeau pe cămaşa lui pătată.

— Tai-Pan, n-am spus-o în glumă.

— Eu o iau drept glumă, îi replică Struan calm. *Joss* nenorocit să vorbeşti de necrolog, spuse el, urmărind cum tiparnița arunca afară ziarul de a doua zi. M-am gîndit la Whalen. Longstaff i-a pus vechiului oraş numele de Queen's Town. Acum avem un oraş nou. Poate că Whalen o să ne facă onoarea să aleagă alt nume.

Skinner chicoti.

— Cu asta se implică şi el frumuşel. Tai-Pan, la ce nume te-ai gîndit?

— Victoria.

— Îmi place. Victoria, ei? Dintr-o singură mişcare, Longstaff e ras cu totul. Tai-Pan, socoteşte că s-a şi făcut sugestia asta. Lasă-mă pe mine. Nici Whalen n-o să bage de seamă că n-a fost ideea lui, îți garantez. Skinner se scărpină pe burtă mulțumit. De cînd sînt stăpînul ziarului?

— Din ziua în care Hong Kong-ul e acceptat de Coroană şi tratatul e ratificat de ambele guverne! Struan îi întinse un document. Totul e trecut aici. Sigiliul meu e pe document. Bineînțeles cu condiția ca, la vremea respectivă, *Oriental Times* să mai fie un subiect tentant.

— Tai-Pan, te mai îndoieşti? îi replică Skinner pe loc.

Vedea de-acum limpede viitorul. Zece ani, îşi spuse el. Apoi voi fi bogat, apoi mă voi întoarce în țară şi mă voi căsători cu fata vreunui proprietar de pămînturi şi o să-mi cumpăr un conac la țară, în Kent, şi o să pun pe picioare un ziar la Londra. Da, Morley, bătrîne, se gîndi el, ai făcut drum lung de la ulițele din Limehouse şi orfelinatul acela lovit de frenție şi de la ăia care căutau gunoaie prin şanțuri. Dumnezeu să-i bată pe ăia de m-au făcut şi m-au părăsit acolo.

— Tai-Pan, mulțumesc. Nu te teme, eu nu voi abandona.

— Apropo, poate ți-ar surîde o veste în exclusivitate. Cinchona vindecă malaria din Happy Valley,

Skinner rămase o clipă fără glas.

— Cristoase Dumnezeule, asta nu-i veste, e... nemurire, Tai-Pan, apoi izbucni: În exclusivitate zici! E cea mai mare veste de pe lumea asta. Bineînțeles, adăugă el intrînd în pielea ziaristului, miezul istoriei e tocmai ăla sau aia care s-a vindecat astfel.

— Scrie ce vrei, dar nu mă amesteca pe mine sau pe ai mei în povestea asta.

— Nimeni nu va crede o iotă decît dacă vor vedea minunea cu ochii lor. Doctorii vor zice că sînt gogoşi.

— Lasă-i în pace. Pacienții lor vor muri. Aşa să scrii! îi spuse Struan fără menajamente. Cred în povestea asta atît de mult încît am investit

destul de mult în ea. Eu şi Cooper sîntem parteneri într-o afacere cu cinchona. În şase luni de zile vom avea marfă disponibilă.

— Pot să scriu şi asta?

Struan rîse scurt.

— Dacă ar fi fost un secret nu ți-aş fi spus nimic.

Cînd ieşi pe Drumul Reginei, Struan fu întîmpinat de răsuflarea fierbinte a nopții. În înaltul cerului se ivise o lună începătoşată, aproape dispărînd cu totul în pătura norilor. Dar, deocamdată, nu se vedeau nici un fel de nori nimbus. O porni la vale şi nu se mai opri pînă cînd ajunse la docuri. Acolo o luă din nou spre interiorul insulei pe o uliță sărăcăcioasă, cu aspect de văgăună. Urcă vreo cîteva trepte şi intră într-o casă.

— Doamne Dumnezeule! exclamă doamna Fortheringill, dinții falşi împrumutînd un aer grotesc zîmbetului ei; era în salon, tocmai lua cina, peşte afumat, pîine neagră, o cană mare de bere. Doamnelor, strigă ea şi făcu să răsune clopoțelul legat la brîu. Pe o noapte cu o zăpuşeală ca asta, nimic nu-i mai nimerit decît o petrecere pe cinste, aşa cum am spus eu întotdeauna! Băgă de seamă că Struan era numai în cămaşă. Tai-Pan, te-ai gîndit cumva că nu mai e cazul să pierdem timpul cu dezbrăcatul?

— Am venit să-l văd pe... oaspetele vostru.

Ea zîmbi insidios.

— Ticălosul ăsta şi-a mîncat ospitalitatea.

Patru fete se arătară în salon. Chimonourile lor groase, împodobite cu pene, erau pătate şi duhneau a parfum şi sudoare stătută. Abia trecute de douăzeci de ani, arătau agresive, dure, hîrşite cu felul de viață pe care-l duceau. Aşteptau ca Struan să aleagă una din ele.

— Tai-Pan, doar Nelly e pe măsura ta, spuse doamna Fortheringill. Doar optsprezece ani, picioare zdravene, țapănă.

— Mulțumesc, doamnă! Nelly făcu o plecăciune şi sînii mari se bălăngăniră, ieşindu-i din chimono, o blondă împlinită, cu o privire versată. Tai-Pan, dragostea mea, vii cu mine?

Struan îi dădu fiecăreia cîte o guinee şi le expedie.

— Unde-i domnul Quance?

— Etajul doi, în spate, la stînga. Camera Albastră. Doamna Fortheringill se uită pe deasupra ochelarilor la el. Tai-Pan, vremurile sînt tare grele. Domnul Quance al tău mănîncă cît un cal şi înjură ceva de groază. Cumplit pentru tinerele doamne. Nota lui de plată e demult depăşită.

— De unde ai făcut rost de fete, ei?

O lucire metalică se ivi în privirea bătrînei.

— Oriunde e o piață care cere, se găsesc întotdeaunn fete care s-o slujească, nu? Din Anglia. Cîteva din Australia. De ici, de colo. De ce?

— Şi cît de mult te costă pe tine o fată din asta?

— Secret comercial, Tai-Pan. Tu le ai pe ale tale, noi pe ale noastre. Făcu semn cu capul spre masă şi schimbă subiectul. Vrei să iei cina? Peştele afumat e o delicatețe din țară. Sosită cu nava poştală de săptămîna asta.

— Mulțumesc, am mîncat.

— Şi cine o să plătească nota domnului Quance, drăguțul de el?

— Cît?

— Are el socoteala. Am auzit că doamna Quance e pe bună dreptate supărată pe el.

— O să discut atunci cu el nota de plată.

— Tai-Pan, nimeni nu pune la îndoială creditul de care te bucuri.

— Fata lui Gorth a murit? o întrebă Struan deodată.

Bătrînă deveni brusc un model de discreție.

— Cum? Nu pricep ce vrei să spui. În stabilimentul meu nu se petrec nici un fel de lucruri necurate.

Cuțitul lui Struan apăru ca din senin în mîna lui, şi vîrful lui se lipi de cutele veştejite ce atîrnau la gîtul bătrînei.

— A murit?

— Nu, n-a murit aici. A fost luată de aici. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te apuca să...

— A murit sau nu?

— Am auzit că ar fi murit, dar eu n-am nici o vină...

— Cît te-a plătit Gorth ca să-ți ții gura?

— Două sute de guinee.

— Ce s-a întîmplat cu fata?

— Nu ştiu. Numai Dumnezeu ştie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu! Au venit rudele după ea. El le-a plătit o sută de mardei şi au plecat mulțumiți. Au luat-o cu ei. Era doar o păgînă.

Struan puse cuțitul la locul lui.

— S-ar putea să fii nevoită să repeți toate astea la tribunal.

— Nenorocitu-i mort, din cîte am auzit, aşa că nu mai e nimic de zis. Şi ce să mai zic? Habar n-am cum îi zicea, nu există nici un cadavru din cîte cunosc. Tai-Pan, doar ştii cum e cu lucrurile astea. Dar am să jur pe Biblie în fața lui Brock, dacă la asta te gîndeşti.

— Mulțumesc, doamnă Fortheringill.

Porni pe scări spre Camera Albastră. Pereții, dați la început cu var alb, erau acum de un cenuşiu murdar, iar prin crăpături şuiera vîntul. Pe un perete trona o imensă oglindă, iar în jurul patului mare cu baldachin se înşirau faldurile draperiilor de un roşu închis. Pe jos erau îngrămădite tablouri, ca şi pe pereți, podeaua era pătată de vopsele de ulei şi acuarele. În mijlocul încăperii se ridica un şevalet, iar în jur stăteau împrăştiate borcane de vopsele şi peneluri. În pat sforăia de zor Aristotle Quance. Nu i se zăreau decît vîrful nasului şi scufia de noapte. Struan apucă un ulcior plesnit şi-l izbi de perete. Quance se mişcă şi deschise ochii.

— Pe Dumnezeul meu! Diavolul în persoană, Sfinte Sisoe!

Țîşni din pat şi-l îmbrățişă pe Struan.

— Tai-Pan, iubitul meu stăpîn! Te ador! Cînd ai sosit?

— Şterge-o, îi replică Struan. Am ajuns azi.

— Am auzit că Gorth e mort.

— Da.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Acum trei zile, mîncătorul ăla de rahat a venit aici şi a jurat că dacă scot o vorbă de fata aia îmi taie gîtul.

— Cîți bani ți-a dat ca să-ți ții gura?

— Nici un penny, zgîrcitul naibii. Şi doar, pe boaşele de foc, nu i-am cerut decît o sută.

— Tu cum te mai descurci?

— Îs amărît rău de tot, dragul meu prieten. Individa e încă aici. Doamne, apără-mă. Aşa că trebuie să zac în văgăuna asta. Nu pot să mă mişc, nu îndrăznesc. Quance se săltă din nou în pat, şi, luînd un băț zdravăn, izbi de trei ori în podea. Comand micul dejun, îl lămuri el. Vrei să iei masa cu mine? Şi acum spune-mi ce noutăți mai ai.

— Tu iei micul dejun la ora nouă seara?

— Dragul meu prieten, cînd eşti într-o casă de curve, trebuie să te porți ca o curvă! şi izbucni în hohote de rîs, după care se apucă cu mîinile de piept. Cristoşii mă-sii, Tai-Pan, sînt cam şubred. Ai dinaintea ta doar umbra unui om, veritabilă fantomă a celui care a fost odată nemuritorul Quance.

Struan se aşează pe marginea patului.

— Doamna Fortheringill mi-a spus ceva în legătură cu o notă de plată. Pentru Dumnezeu, ți-am dat o pungă de galbeni.

— Nota de plată? Quance scormoni pe sub perne şi scoase la iveală un sandviş doar pe jumătate mîncat, două cărți, cîteva pensule şi mai multe articole de lenjerie intimă de damă, pe care le dădu la o parte, şi

găsi pînă la urmă hîrtia; i-o băgă lui Struan în mînă, strigînd cu suflarea tăiată: Uite şi tu cu cît te-a încărcat cămătăreasa asta!

— Pe tine te-a încărcat, vrei să spui! îl corectă Struan, apoi citi totalul. Doamne Dumnezeule atotputernic!

Nota de plată se ridica la patru sute şaisprezece lire patru penny şi un sfert. Şapte lire şase penny pe zi, mîncare şi locuință. O sută şapte lire pentru vopsele, pensule, pînză de tablouri. În fruntea socotelilor era scris: Cheltuieli diverse.

— Ce naiba înseamnă asta?

Quance îşi țuguie buzele.

— P'noarea mea, asta am vrut să aflu şi eu de la bătrîna hoaşcă.

Struan se duse la uşă şi de acolo urlă spre scări în jos:

— Doamnă Fortheringill!

— M-ai chemat, Tai-Pan? întrebă ea dulce din josul casei scărilor.

— Da. Vrei să fii bună să vii pînă aici?

— Ai nevoie de mine? se interesă ea cu un glas şi mai dulce cînd intră în cameră.

— Ce naiba-i asta? împunse Struan furios hîrtia cu degetul. Cheltuieli diverse – aproape trei sute douăzeci de lire!

— Ah, începu ea vicleană. Negustorie, Tai-Pan.

— Cum?

— Domnului Quance îi place tovărăşia în toate ceasurile, şi cam la atîta se ridică negustoria noastră de cînd e dumnealui în grija noastră, pufni disprețuitoare. Noi aici ținem registrele în bună rînduială. Totul e cinstit notat pînă la minut.

— Minciuni, urlă Quance. Tai-Pan, a măsluit registrele. E şantaj.

— Şantaj? țipă doamna Fortheringill. Cum spui una ca asta tu, un... un... cînd eu şi fetele mele te-am scăpat de la ceva mai rău decît moartea, şi-i a doua oară cînd te salvăm.

— Dar să ajungeți la mai bine de trei sute de lire? spuse Struan.

— Totu-i corect, pînă la fiecare minut, pe Dumnezeu. Îi place să le picteze în chip de... hmmm, contabilul meu e cel mai bun din toată Asia. Aici la mine trebuie să fie!

— Dar e imposibil, insistă Struan.

Quance se ridică în picioare în pat, duse mîna în dreptul inimii şi cu cealaltă arătă spre patroană.

— Tai-Pan, în numele tău eu refuz nota de plată! şi se umflă ca un păun. E cămătărie curată.

— Da, aşa spui? Atunci să ți-o trîntesc drept în fată, ghiuj flecar şi băşinos ce eşti – să ieşi afară din casa mea! Şi am să trimit vorbă femeii

tale încă în seara asta. Bătrîna sfrijită se răsuci pe călcîie şi strigă: Doamnelor!

— Ei, doamnă Fortheringill, nu e nevoie să ne facem nervi, interveni Quance mieros.

Fetele dădură buzna înăuntru, opt, grămadă.

— Luați-le de aici şi depozitați-le în camera mea, porunci ea arătînd spre tablouri, pensule şi vopsele. Nu mai acordăm nici un credit, şi toate astea-s ale mele pînă cînd nota va fi plătită pînă la ultimul penny!

Şi ieşi din cameră ofensată. Quance țîşni din pat, cu cămaşa de noapte fluturînd în jurul lui.

— Doamnelor, nu vă atingeți de nimic, Cristoase Dumnezeule!

— Ei, fii băiat cuminte acum, îi spuse Nelly calmă. Dacă madama zice să le luăm, atunci le luăm, chiar dacă ar veni Dumnezeu în persoană.

— Asta-i, caraghios drăguț ce eşti, se băgă în vorbă alta, Nelly a zis-o pe bune.

— Doamnelor, stați o clipă, interveni Struan. Domnul Quance a primit o notă de plată. De aici tot balamucul ăsta. Domnişoară Nelly, ți s-a întîmplat vreodată să... să-ți petreci timpul cu dumnealui?

Nelly se uită lung la Struan.

— Timpul zici? Tai-Pan, drăguțul nostru de domn Quance are o poftă de timp cum n-am pomenit nici în Biblie.

— Tai-Pan, fii sigur că-i aşa, chicoti alta. Uneori îi place să venim cîte două odată. Ah, ce mai puşlama mi-e tipul!

— Să le pictez, asta mi-e crucea! urlă Quance.

— Ei, haide, haide, domnule Quance, spuse Nelly. Doar sîntem prieteni cu toții.

— O vreme da, ne pictează, spuse alta înveselită.

— Cînd? strigă alta. Eu n-am fost pictată niciodată.

— Minciuni, minciuni, asta mi-e crucea! protestă Quance în fața lui Struan, iar cînd văzu expresia de pe chipul Tai-Panului, se cutremură şi se făcu mic în patul lui. Tai-Pan, haide, haide, îl imploră el. Nu e nevoie să te arunci la om. Dacă intri în grațiile fetelor, nu mai poți să dai înapoi.

— Dacă-ți închipui că eu am să plătesc pentru *quent*-ul tău, atunci înseamnă că eşti bolnav la minte!

— Ce-i aia *quent?* întrebă Nelly indignată. Noi sîntem doamne respectabile, să ştii că da. Să fie al naibii cine nu-i şi nouă nu ne plac cuvintele murdare!

— Dragă domnişoară Nelly, e în latină şi înseamnă „un fel de petrecere a timpului” spuse Quance răguşit.

— Ah, făcu ea şi se înclină cu o reverență. Îți cer iertare, Tai-Pan.

Quance se prinse cu mîna de inimă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Tai-Pan, dacă mă părăseşti, sînt terminat. Mă aşteaptă închisoarea datornicilor. Te implor..., se repezi din pat şi se trînti în genunchi dinaintea lui, nu-ți întoarce spatele spre un vechi prieten!

— Am să sting datoria asta, dar am să iau toate tablourile în schimbul împrumutului. Dar e ultimul penny pe care-l mai vezi. Înțelegi, Aristotle? De-acum nu mai plătesc nimic.

— Binecuvîntat fii, Tai-Pan. Eşti un prinț.

— Aşa-i, spuse şi Nelly şi o luă pieziş spre Struan. Haide, iubire. Îi plăteşti nota doamnei şi cu mine face cinste casa.

— Şi cu mine cum rămîne? întrebă alta. Bineînțeles, tot Nelly ştie mai multe şmecherii!

Toate celelalte încuviințară dînd din cap şi aşteptară.

— Îți recomand, începu Quance, dar privirea tăioasă a lui Struan îl făcu să se oprească brusc. De cîte ori te uiți la mine aşa, mă simt un om aproape mort, Tai-Pan. Părăsit, pierdut, alungat.

— Să te ia dracul! şi porni cu paşi mari spre uşă, dar un gînd, venit pe neaşteptate, îl făcu să se oprească. De ce i se spune camerei ăsteia albastră?

Nelly se aplecă şi luă de sub pat oala de noapte. Era albastră.

— Tai-Pan, doamna a scos o modă nouă. În fiecare cameră e de altă culoare. A mea e verde.

— Eu m-am ales cu cea veche, aurie şi crăpată, interveni alta pufnind. Nu e deloc pentru o doamnă!

Struan clătina din cap disperat şi dispăru.

— Şi acum, doamnele mele, spuse Quance în şoaptă pătimaş, şi se lăsă o linişte plină de aşteptare –, pentru că am şters tăblița, după micul dejun eu propun o mică sărbătorire.

— Ah, sigur! spuseră ele şi se strînseră ciotcă în jurul patului.

Capitolul patruzeci şi patru

La miezul nopții, lorcea puse prova pe țărmul de la Aberdeen, şi Struan sări în apa scăzută de la mal, cu Fong lîngă el. Mai devreme, îşi coborîse în taină oamenii lui mai spre vest, şi-i aşezase în apropierea fîntînii. Porni pe mal spre fîntînă şi spre răspîntie. Fong ducea felinarul şi arăta cam speriat. Luna dispăruse sub o pătură de nori joşi, doar o

bănuială de lumină se prefira printre nori. Un aer greu dăinuia pe plajă, duhnind de putreziciune, ca de obicei cînd se retrăgea refluxul, iar sutele de sampane din golful îngust păreau ca nişte gîngănii, înghesuite unele în altele ca să hiberneze. În afară de felinarul lui Fong, nu se mai zărea nici o luminiță care să spargă întunericul. Nu se auzea nici un sunet în afară de cel al cîinilor porniți să-şi caute hrana prin gunoaie. Satul părea amenințător. Cum ajunse la răspîntia potecii, Struan începu să cerceteze bezna. Simțea cum dinspre sampane îl urmăreau mulțime de priviri. Îşi aşează la brîu, mai la îndemînă, pistolul şi se dădu indiferent mai la o parte din bătaia felinarului pe care Fong îl plasase pe buza fîntînii. Tăcerea păru să se facă şi mai apăsătoare. Deodată, Fong încremeni, apoi arătă cutremurat cu mîna. Exact dincolo de răspîntie, aruncat de-a curmezişul potecii, se desluşea un sac. Arăta ca un sac de orez. Cu pistolul pregătit în mînă, Struan îi făcu semn lui Fong s-o ia înainte, neavînd suficientă încredere în el. Fong înaintă cuprins de groază. Cînd ajunseră lîngă sac, Struan îi întinse lui Fong un pumnal cu mînerul înainte.

— Spintecă-l.

Fong îngenunche şi spintecă iute cînepa sacului. Scoase imediat un geamăt îngrozit şi se trase înapoi. În sac era Scragger. Nu mai avea nici mîini, nici picioare, nici limbă şi nici ochi, iar cioturile mădularelor erau cauterizate cu catran.

— Seara bun, camarad! izbucni vocea lui Wu Kwok şi rîsul lui se lăți cutremurător în noapte. Struan țîşni în picioare.

Rîsul părea să vină dinspre sampane.

— Ce vrei, diavol al iadului? îi strigă Struan drept răspuns.

Urmă un potop de vorbe guturale în chineză şi Fong îngălbeni cu totul. Strigă şi el ceva înapoi, cu voce chinuită.

— Ce zice?

— El, Wu Kwok... spune că eu trebuie merge acolo.

— Rămîi pe loc! îi porunci Struan. Ce vrei, Kwok? strigă el către sampane.

— Pe tine vie! Pentru ala Quemoy, Cristose! Tu cu fregatele la tine căcăcios!

Dinspre sampane ieşi la iveală o gloată care porni turbată pe pantă la deal, cu sulițe şi săbii de abordaj în mîini. Struan aşteptă pînă cînd reuşi să-l vadă bine pe cel dintîi dintre pirați, şi-l doborî cu un foc de pistol. Oamenii din ambuscada lui Struan deschiseră foc de muschete imediat. Izbucniră vaiete, şi primul val de douăzeci, treizeci de asediatori fu anihilat. Alt val de bandiți se aruncară pe potecă la deal, din nou

muschetele prinseră glas, totuşi patru dintre piraţi ajunseră la fîntînă. Unul fu spintecat de Struan, altul de Fong, iar muschetele îi culcară pe ceilalţi doi. Se lăsă tăcere.

— Boala-n tine să dai, camarad!

— Şi-n tine, Wu Kwok! urlă Struan.

— Flota mea porneşte contra navele cu Leu şi Dragon!

— Ieşi şi arată-te la faţă din gaura ta de şobolan, vino dinaintea mea şi am să te omor acum. Ticălosule!

— Chind eu prinde la tine, camarad, va fi ziua la tine se moare. Chite unu picior şi mana la saptamana, jurat la mine! Vedem noi faţa la faţa la un an daca nu mai curind!

Din nou răsună rîsul acela drăcesc, apoi se lăsă tăcere. Struan se simţi îmboldit să tragă asupra sampanelor, dar ştia că la bordul lor erau sute de bărbaţi, femei şi copii. Se uită mohorît la sacul spintecat.

— Fong, trage-l după tine, apoi strigă oamenilor săi adăpostiţi de întuneric: Înapoi la lorce, flăcăi!

Îl acoperi cu pistolul pe Fong în vreme ce se retrăgeau. După ce ieşiră departe în larg, legă sacul cu un lanţ, citi un scurt prohod şi apoi îl aruncă în mare. Urmări sacul cum dispare în adînc, formînd un mic cerc de spumă. Struan ar fi vrut să-i spună lui Scragger despre despărţirea lui de cei doi băieţi. Îi dăduse la Whampoa pe mîna unui căpitan, cu scrisori pentru agenţii din Londra ai Nobilei Case pe care-i făcea răspunzători pentru soarta copiilor şi a felului în care aveau să înveţe. „Ei, mult noroc, băieţi, cînd mă întorc în ţară am să vin să vă văd.” „Pot să vorbesc la dumneavoastră singur, Înălţimea ta?” îl întrebase Fred cel mic, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. „Sigur, flăcăule. Vino cu mine!” Struan îl luase în cabină, iar Bert, eurasianul, se simţise stînjenit să rămînă singur, aşa că Wu Pak îl apucase de mînă. „Da, Fred, zi! îi spusese el cînd rămăseseră singuri. „Taica mi-o zis că o să avem şi noi un nume curat 'nain' să plecăm din apele astea, Înălţimea ta”. „Sigur, flăcăule. E trecut în hîrtiile voastre. Ţi-am spus doar aseară. Nu-ţi aduci aminte?” „Cer iertare, Înălţimea ta, da' nu-mi amintesc. Am uitat. O să le putem afla din nou, vă rog mult?” „Tu eşti Frederick MacStruan,” îi spusese el, pentru că ţîncul începuse să-i placă, iar numele clanului era bun şi pentru el. „Iar pe Bert îl cheamă Bert Chen.” „Ah”, făcuse ţîncul, „da' acu mi-aduc aminte. Da' de ce nu ne cheamă la fel? Pe mine şi pe frate-meu?” „Păi”, începuse Struan în vreme ce-i ciufulea ţîncului părul, amintindu-şi cu durere vie suferinţa produsă de moartea fiilor lui, „fiindcă aţi avut mame diferite, nu-i aşa? Din pricina asta.” „Mda, da' noi tot fraţi sîntem, Înălţimea ta”, spusese

Fred şi-i dăduseră lacrimile. „Vă cerem iertare, da' putem să avem acelaşi nume, Înălțimea ta? Chen e un nume bun. Tai-Pan, ar fi bine şi Frederick Chen." Aşa că Struan modificase din nou actele şi căpitanul slujise de martor la semnarea lor. „Uitați, flăcăi, acum sînteți amîndoi MacStruan." După care amîndoi izbucniseră fericiți în plîns şi-l strînseseră cu mînuțele lor în brațe.

Struan coborî sub punte şi încercă să doarmă. Dar somnul nu voia să vină. Sfîrşitul de care avusese parte Scragger îl îmbolnăvise. Ştia că acesta era tortura preferată a lui Wu Fang Choi, a tatălui lui Wu Kwok şi a bunicului micului Wu Pak. Victima ce urma să fie schiloditǎ avea la dispoziție trei zile ca să se hotărască singură care dintre mădulare să-i fie tăiat mai întîi. În cea de-a treia noapte, unul din prietenii condamnatului era trimis să-i spună în taină că cei ce aveau să-l salveze erau pe drum. Aşa că victima alegea mădularul fără de care socotea că se poată descurca mai bine pînă venea salvarea. După ce catranul ajuta la vindecarea ciotului, omul era obligat să aleagă alt mădular pentru a fi retezat şi din nou, într-un fel sau altul, i se promitea că va fi salvat, salvare ce nu avea să vină niciodată. Numai cei foarte zdraveni rezistau la tortura asta a amputării succesive. Struan se ridică din cuşetă şi ieşi pe punte. Se simțea o hulă uşoară, stratul de nori se îngroşase şi mai mult. De acum nu se mai vedea nici un fel de lună. Valurile erau destul de mari, dar nu prezentau deocamdată nici un pericol.

— Mîine va ploua, domnule Struan, îi spuse Cudahy.

— Mda, îi răspunse el.

Se uită lung spre est, în direcția de unde venea vîntul. Simțea cum îl pîndeşte marea.

— Supremă Doamnă, şopti Ah Sam, atingînd-o pe May-may ca s-o scoale. Cuterul tatei se apropie.

— Lim Din i-a pregătit baia?

— Da, mamă. S-a dus pe punte să-l întîmpine.

— Ah Sam, poți să te duci să te culci.

— S-o scol şi pe a doua mamă?

Yin-hsi dormea făcută covrig pe un pat aşezat într-o latură a cabinei.

— Nu. Du-te şi te culcă. Dar întîi perie-mi şi piaptănă-mi părul, şi ai grijă ca Lim Din să fi pregătit dejunul, dacă tata o să vrea să mănînce.

May-may se lăsă din nou în perne pentru o clipă, amintindu-şi ce-i spusese Gordon Chen. Căcăciosul acela nenorocit de ucigaş! Auzi, să-l

acuze pe fiul meu că are legături cu o societate secretă. Şi doar a fost plătit cu vîrf şi îndesat ca să-şi țină gura şi să moară fără să scoată o vorbă. Ce tîmpenie! Coborî uşurel din pat, cu prudență. Cîteva secunde îşi simți picioarele slăbite şi neajutorate, apoi nu se mai clătină şi rămase dreaptă în picioare.

— Ah, spuse ea cu glas tare, acum e mai bine! Se apropie de oglindă şi se cercetă cu un ochi critic. Arăți bătrînă, vorbi ea imaginii din oglindă.

— Ba deloc! N-ar fi trebuit să te dai jos din pat, îi spuse Yin-hsi, ridicîndu-se în capul oaselor. Lasă-mă pe mine să-ți perii părul. Tata s-a întors? Mă bucur atît de mult că te simți mai bine. Arăți foarte bine.

— Mulțumesc, soră. Barca lui se apropie. May-may o lăsă pe Yin-hsi să-i perie părul şi să i-l împletească. Mulțumesc, dragă.

Se dădu cu parfum şi apoi se urcă în pat, simțindu-se înviorată. Uşa se deschise şi Struan intră în vîrful picioarelor.

— De ce eşti trează şi nu dormi? o întrebă el.

— Am vrut să văd că te întorci teafăr înapoi. Baia e gata. Şi dejunul. Sînt bucuroasă că te-ai întors teafăr şi nevătămat.

— Cred că am să mă culc şi eu cîteva ceasuri. Fetițo, du-te şi te culcă înapoi, şi o să luăm micul dejun cînd mă trezesc şi eu. I-am spus lui Lim Din să mă lase să dorm cît pot şi să nu mă trezească decît dacă e ceva ce nu suferă amînare.

O sărută în fugă, oarecum stînjenit de prezența lui Yin-hsi. May-may băgă de seamă şi zîmbi în sinea ei. Ce ciudați sînt barbarii ăştia! Struan făcu vag un semn spre Yin-hsi şi ieşi din cameră.

— Dragă soră, ascultă-mă, începu May-may cînd fu sigură că Struan se îndepărtase destul ca să nu audă ce vorbesc ele. Îmbăiază-te în apă parfumată şi, după ce tata adoarme adînc, bagă-te în patul lui şi dormi alături de el,

— Dar, Supremă Doamnă, tata nu a arătat în nici un fel că mă doreşte. L-am urmărit foarte atentă. Dacă mă duc nechemată, eu... el s-ar putea să se supere foarte tare şi să mă dea afară, şi atunci îmi pierd toată cinstea obrazului dinaintea lui.

— Trebuie să înțelegi că barbarii ăştia sînt foarte deosebiți față de noi, Yin-hsi. Ei nu au aceeaşi idee despre cinstea obrazului. Acum fă cum ți-am spus eu. El o să facă o baie şi apoi se culcă. Aşteaptă o oră. Apoi te bagi lîngă el. Dacă se trezeşte şi-ți porunceşte să pleci, fii supusă şi spune-i – aici May-may trecu la engleză – Suprema Doamnă m-a trimis.

Yin-hsi repetă cuvintele englezeşti de mai multe ori ca să le țină minte.

— Dacă nici asta nu foloseşte, atunci te întorci aici, continuă May-may. Îți promit eu că n-o să pierzi nimic din cinstea obrazului. Nu-ți fie teamă. Doar n-o să-l lăsăm să ajungă să se ducă la casele alea de curve îngrozitoare. Azi-noapte păcătosul s-a şi dus sfoară la una din ele.

— Nu, strigă Yin-hsi. Înseamnă că ne-am pierdut cinstea obrazului rău de tot. Ah, draga mea. Probabil că tatei îi e tare silă de mine. Poate că ar fi mai bine să mă vinzi unui gropar.

— Ha! exclamă May-may. Dacă aş fi eu teafără i-aş da eu lui ce-i trebuie! Yin-hsi, nu fi îngrijorată. Cred că nici nu te-a văzut bine deocamdată. Eu ce-ți tot spun. E un barbar. Dezgustător să se ducă la o casă de curve cînd tu eşti aici, şi mai e şi Ah Sam.

— Aşa zic şi eu. Ah, rău bărbat!

— Draga mea, cu toții sînt răi, spuse May-may. Dar sper că e atît de obosit că n-o să vrea să te mai alunge cum bănuiesc că o s-o facă. Doar dormi alături de el. Cu tata trebuie să folosim şiretlicuri. Chiar şi la vîrsta lui, încă e timid cînd e vorba de dragoste.

— Ştie că nu-s virgină? o întrebă Yin-hsi în vreme ce o mîngîia pe păr.

— Dragă soră, e încă prea tînăr ca să aibă nevoie de virgine care să-l excite. Dar şi prea bătrîn ca să aibă răbdare să învețe o virgină care sînt căile dragostei. Nu-i spui decît atît: Suprema Doamnă m-a trimis.

Yin-hsi repetă cuvintele englezeşti.

— Soră, eşti tare drăguță!

— Hai, fugi acum. Aşteaptă o oră şi apoi du-te la el.

May-may închise ochii şi se culcuşi mulțumită în pat.

Yin-hsi se uită lung la Struan. Dormea adînc, cu o mînă aruncată la întîmplare pe pernă. Perdelele de la hublouri erau trase bine să nu intre lumina dimineții. Desăvîrşită linişte. Yin-hsi îşi scoase pijamaua şi se strecură uşurel în aşternut, lîngă Struan. Căldura patului o tulbură. Aşteptă încordată, cu sufletul la gură, să vadă ce-o să se întîmple, dar el nu se trezi. Se vîrî mai aproape în el, puse o mînă pe brațul lui şi aşteptă. Nu se trezi nici acum. Se lipi de el, îi cuprinse pieptul cu brațul şi rămase aşa. Aşteptă.

Prin ceața visurilor, Struan ştiu că May-may era acum lîngă el în pat. Îi simți parfumul, o simți aproape, şi era mulțumit că frigurile rămăseseră departe, undeva in trecut, că se făcuse bine. Stăteau amîndoi în bătaia soarelui şi o ştia mulțumită alături de el. O întrebă ce-şi dorea de ziua ei de naştere, dar ea rîse şi se lipi şi mai mult de el în

bătaia soarelui care arăta curios de întunecat, ireal, totuşi frumos. Se lipiră unul de celălalt şi el asculta sporovăiala ei, apoi porniră să înoate amîndoi, ceea ce i se păru tare ciudat, fiindcă ştia că ea habar nu avea de înot, de aceea se întrebă cînd oare învățase. Rămaseră apoi amîndoi goi pe plajă, unul lîngă celălalt, ea lipită de el de la cap la picioare. Apoi ea începu să tremure, el se îngrozi că reveniseră frigurile şi iată-l şi pe călugărul cu anteriul pătat de sînge şi cu ceaşca în mînă, leacul îndepărtă febra lui May-may, după care se făcu întuneric. Deasupra goneau norii, era beznă, deşi ar fi trebuit să se vadă lumina zilei, iar Fong striga din valuri: Tai-fung! Atunci fugiră să scape de nori şi se băgară în pat amîndoi.

Struan se mişcă prin somn, se trezi pe jumătate şi simți căldura, trupul delicat lipit de el, mîna lui căută, prinse sînul în palmă, un fior trecu prin trupul ei şi al lui. Rămase aşa în semiobscuritatea cabinei, la marginea dintre vis şi realitate. Apoi deschise ochii. Yin-hsi îi zîmbi timid, Struan se săltă într-un cot.

— Cristoase Dumnezeule! ce naiba cauți aici?

Yin-hsi clipi din ochi fără să priceapă ce spune.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne.

— Cum? făcu Struan încercînd să-şi limpezească mintea.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne!

— Cum? May-may? Şi-a pierdut mințile? Şi arătă uşa. Şterge-o!

Yin-hsi clătină din cap.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mine!

— Nu-mi pasă nici dacă ai fi trimisă de regina Angliei. Şterge-o.

Yin-hsi se bosumflă.

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mine!

Şi se înfipse îndărătnică cu capul în pernă, aruncîndu-i priviri furioase. Struan începu să rîdă. Yin-hsi rămase descumpănită. O, zei, Suprema Doamnă avea dreptate. Barbarii ăştia sînt uimitori. Dar nu mă mişc din patul ăsta. Cum de îndrăzneşti să te duci la o casă de curve şi să mă faci pe mine să-mi pierd cinstea obrazului dinaintea lui Tai-tai? Am ajuns o babă atît de putredă că nu-ți trebuiesc, o, fir-ar să fie, a, nu, Tai-Pan! Nu mă mişc de aici. Sînt drăguță, sînt a doua soră şi a doua doamnă în casa ta şi cu asta basta.

— O, Dumnezeule! îngăimă Struan adunîndu-şi toată răbdarea. Am să mă căsătoresc cu May-may chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face pe lumea asta. Şi să dea boala-n toți ceilalți.

Struan se lăsă pe spate şi se abandonă în voia gîndului, încercînd să-şi imagineze ce vor face el şi May-may în Anglia. Va fi cea mai

frumoasă din Londra... dacă n-o să se îmbrace în veşmînt european. Şi amîndoi or să zguduie societatea din Anglia. Acum va trebui să mă grăbesc să mă întorc cît mai repede în țară. Poate că am să reuşesc să-l distrug pe secretarul cu afacerile externe şi singur. Sau să-l contracarez pe Whalen. Da. Cheia Hong Kong-ului se află de acum la Londra. Aşa că – acasă, cu cît mai repede cu atît mai bine. Îşi răsuci capul pe pernă şi se uită la Yin-hsi şi o văzu cu adevărat pentru prima dată. Era foarte ispititoare. Şi parfumul era la fel de incitant ca şi atingerea pielii.

— Ah, fetițo, sînt al naibii de ispitit, spuse el.

Şi ea se lipi şi mai tare de el.

Capitolul patruzeci şi cinci

Chiar înainte de prînz, *White Witch* intră cu chiu cu vai în port. Pierduse catargul trinchet şi pe puntea principală era un haos de vergi rupte, parîme încurcate. Brock veni de îndată cu un cuter pe cînd nava încă îşi mai căuta un loc de ancoraj.

— Pe Dumnezeul meu, cineva o să plătească pentru toate astea, urlă el cînd ajunse pe punte, ştiind instinctiv, după velele sfîşiate, fără să fi avut terțarole, înşirate printre şarturi, că cliperul avusese prea multe vele ridicate. Ce naiba s-a-ntîmplat aici?

— Bună ziua, sir, îl întîmpină Michaelmas, secundul, un bărbat zdravăn, cu fața ciupită de vărsat. Eu am preluat comanda în locul domnului Gorth. Asta pînă cînd o să hotărîți dumneavoastră ce-i de făcut. Secundul ținea în mînă un bici. După două ore de la plecarea din Macao am fost prinşi de o furtună. Afurisită furtună, aproape ne-a dat peste cap. Ne-a smuls catargul, şi ne-a abătut de la drum cu cincizeci de leghe.

Brock îi băgă pumnul strîns sub nas.

— N-ai învățat destule ca să ştii cînd vine furtuna? N-ai învățat că în perioada asta a anului se merge cu velele terțarolate?

— Da, dom' Brock, îi răspunse Michaelmas fără să arate nici o teamă. Numai că furtuna a venit de data asta din partea de sub vînt. Dumnezeule, nu mă înjura pe mine pentru furtuna asta.

Pumnul lui Brock îl făcu să se izbească de balustradă, omul se prăbuşi pe punte fără cunoştință.

— Pennyworth! urlă Brock către cel de-al doilea secund, o matahală de om tînăr. Pînă la noi ordine, tu eşti căpitan pe nava asta. Pune ancorele de furtună la apă. O să avem parte de o vreme tare afurisită.

Atunci îl văzu pe Culum pe dunetă. Marinarii se împrăştiară care încotro cînd îl văzură repezindu-se peste harababura de pe punte, urcînd scara de acces. Îl domina cu statura pe Culum.

— 'Neața, domnule Brock, am vrut...

— Unde-i doamna Brock?

— În cabină, sir. Domnul Michaelmas nu e vinovat cu nimic. Şi am vrut...

— Ține-ți fleanca! mîrîi Brock şi-i întoarse spatele cu dispreț.

Culum simți că fierbe în fața acestei insulte. Brock nu va mai avea niciodată ocazia să întoarcă spatele unui Tai-Pan.

— Nimeni nu are permisiunea să coboare la țărm, urlă Brock. Puneți rînduială în harababura asta, Pennyworth, altfel ai să ajungi şi tu pe mal ca ticălosul de Michaelmas. Să nu-l mai văd pe nava mea! Se întoarse spre Culum. Şi vorbesc eu şi cu tine imediat!

— Aş vrea să vorbim chiar acum!

— Scoate tu doar o vorbă înainte de a-ți îngădui eu şi te zdrobesc de te fac pulbere.

Culum porni după Brock spre cabină şi dori ca Tai-Panul să fie şi el aici. Ah, Dumnezeule, cum să mă descurc eu cu Brock? De ce naiba am avut ghinionul să intrăm în furtuna aia?

Tess era în uşa cabinei ei. Zîmbi să-l îmbuneze şi îi făcu o reverență, dar Brock trecu pe lîngă ea furios, deschise uşa cabinei principale şi trînti uşa în urma lui.

— Ah, Dumnezeu să ne aibă în pază, dragule, îi strigă ea lui Culum.

— Nu fi îngrijorată. O să fie bine.

Culum se strădui să nu-i tremure glasul, şi-şi dori cu disperare să fi avut măcar un pistol la el. Se îndreptă spre un rastel şi luă de acolo o cavilă, după care-i făcu semn lui Tess să intre în cabină.

— Nu fi îngrijorată. A făcut un jurămînt sfînt. Aşa a promis.

— Hai să fugim acum cît mai putem s-o facem.

— Dragă, nu putem fugi, îi spuse Culum. Nu fi îngrijorată. Acum e mai bine să spargem buba. Aşa trebuie.

— Aşa deci, ai lăsat-o pe Tess să-ți scape din mînă şi ticălosul ăla te-a îmbrobodit, da? mîrîi Brock.

— Îhî! spuse Liza, străduindu-se să-şi alunge spaima. Am avut mare grijă cu ea şi nu mi-a trecut nici prin minte una ca asta, dar au făcut-o şi io mi-s de vină. Da' s-au cununat, şi noi nu mai avem...

— Io hotărăsc, Cristoşii! Cu Gorth ce s-a-ntîmplat?

Îi spuse tot ce ştia.

— Gorth l-a provocat pe Struan, spuse ea.

Era îngrozită nu numai pentru soarta ei, ci şi pentru Tess şi Culum, ba chiar pentru bărbatul ei. Dacă Tyler se duce să se răzbune pe diavolul ăla, e pierdut.

— Tyler, Gorth a fost de vină. I-a aruncat Tai-Panului vorbe groaznice în obraz. Şi l-a plesnit cu biciul. În public a făcut-o. I-am zis lu' Gorth să aibă răbdare... să ajungă aici şi să vină la tine..., dar m-a lovit şi pe mine şi s-a dus.

Îşi dădu la o parte părul de lîngă urechea dreaptă. Locul era umflat şi vînăt, înăuntrul urechii se vedea sînge închegat.

— Şi acum mă doare groaznic! Îşi desfăcu bluza: pieptul îi era zgîriat sălbatic. El mi-a făcut şi astea. Băiatul tău. E un diavol şi tu doar ştii bine.

— Dumnezeule, Liza. Dacă ar mai fi... dacă aş fi avut habar... mai bine că-i mort atunci.

Avea o expresie îngrozitoare pe față, îşi turnă o cană mare de bere de la butoiaş, şi Liza mulțumi Domnului că avusese atîta minte să aibă la îndemînă un butoiaş cu bere proaspătă.

— Doctoru-i sigur că nu-i vorba de frenție? La ticălosul ăla mic?

— Nu are frenție şi nu-i ticălos. E ginerele tău!

— Ştiu şi io atîta lucru. Blestemat să fie.

— Tyler, iartă-i pe cei doi. Te implor io. E băiat bun şi tare o mai iubeşte pe Tess, iar ea-i fericită şi...

— Ține-ți fleanca! Dădu berea peste cap cu lăcomie şi trînti cana de masă. Dirk a pus totul la cale. Ştiu io bine! Întîi şi-a pus în minte să-mi omoare fiul cel mare apoi să-mi ia fata căsătorind-o. Bată-l Dumnezeu să-l bată pe Struan. Mi-a luat-o de-a binelea! Izbi cana de perete. Îl înmormîntăm pe Gorth azi, în mare.

— Tyler, dragul meu, începu Liza şi-l atinse pe braț. Tyler, dragul meu, mai e ceva. Trebuie să-ți spun. Trebuie să ierți... e mult de iertat. Cu Nagrek.

— Ce?

— Gorth mi-a zis ce i-ați făcut tu şi cu el lui Nagrek. Groaznic..., dar a meritat-o. Fiindcă s-a culcat cu Tess. Da, a făcut-o şi pe asta. Da' Culum habar n-are. Aşa că fata ta a fost salvată de la o soartă cumplită.

Muşchii din jurul ochilor lui Brock începură să tremure înfiorător.

— Ce vorbeşti tu acolo?

— Tyler, i-adevărul adevărat, spuse Liza, şi în clipa aceea tot chinul ei ieşi la suprafață. Măcar lasă-le o şansă. Şi ai jurat dinaintea lu' Dumnezeu. Şi Dumnezeu ne-a ajutat în privința lu' Tess. Iartă-i.

Îşi îngropă faţa în mîini şi începu să plîngă scuturată de hohote. Brock îşi mişcă buzele, dar nu ieşi nici un sunet din gura lui. Se ridică clătinîndu-se în picioare, traversă coridorul şi se arătă dinaintea lui Culum şi Tess. Văzu spaima din ochii fetei. Asta îl răni şi mai rău şi-l făcu să fie crud.

— Ai ales mai bine să te pui împotriva voinţei mele. Doar trei luni ţi-am cerut. Da' tu...

— Tată, tată, ah...

— Domnule Brock, pot să...

— Ţine-ţi fleanca. Are să-ţi vie şi ţie rîndul să vorbeşti acuş' imediat. Da' tu, Tess, ai preferat să fugi de la mine ca o fată de stradă ieftină. Prea bine atunci. Du-te şi spune-i la revedere lu' alde mă-ta. Şi să dispari din casa mea, şi pleacă la ţărm cu bărbatu' tău cu tot.

— Tată, te rog, ascultă-mă.

— Pleacă. Vreau să vorbesc acum cu el.

— Nu plec! strigă Tess isterizată, şi se repezi şi luă cavila. Să nu te atingi de el că te omor!

Îi smulse cavila din mînă înainte de a apuca ea să-şi dea seama că taică-său a mişcat un deget.

— Dispari acum şi plecaţi la ţărm.

Brock se vedea pe sine ca într-un coşmar: ar fi vrut să ierte, ar fi vrut s-o vadă cu braţele de gîtul lui, dar un alt Brock, înrăit, îl îmboldea din urmă şi el nu putea rezista acestuia.

— Afară, Cristoşii şi Dumnezeii!

— Nu-i nimic, dragă, spuse Culum. Du-te şi strînge-ţi lucrurile.

Fata ieşi din cabină cu spatele înainte şi o luă la fugă. Brock izbi cu piciorul în uşă.

— Am jurat să-ţi dau adăpost şi un port sigur. Dar asta cînd aveaţi să vă căsătoriţi cum se cuvine.

— Domnule Brock, ascultă...

— Tu să mă asculţi, Dumnezeii şi Cristoşii, altfel te strivesc ca pe o ploşniţă. Un fir de salivă i se scurse pe la colţul gurii. Şi doar am vorbit cu tine cinstit, ca de la bărbat la bărbat, dacă îţi convin trei luni. Şi ai zis că da. Da' tu ţi-ai călcat cuvîntul. Ţi-am zis: fii cinstit, băiete.

Culum nu-i răspunse nimic. Se ruga să-i dea Dumnezeu putere să îndure şi ştiu că era învins. Dar va încerca, Dumnezeule!

— Ai zis sau n-ai zis?

— Da.

— Atunci bănui că sînt iertat de jurămînt.

— Acum pot să spun şi eu ceva?

— Încă n-am terminat io. Da' chiar dacă m-ai înşelat, eşti acum cununat. Ai să-mi răspunzi cinstit la o întrebare? Dinaintea lu' Dumnezeu? Şi după aia sîntem chit.

— Da.

Culum voia să-i spună lui Brock de frenție şi de bordel şi cum a ajuns el acolo.

— Dinaintea lu' Dumnezeu?

— Da. N-am nimic de ascuns şi...

Brock i-o reteză.

— Taică-tu a pus la cale toate astea? Ți-a băgat în cap ideea cu fuga? Ştiind că aşa o să-l facă pe Gorth să înnebunească? Ştiind bine că în chipul ăsta Gorth o să-şi piardă mințile în aşa hal c-o să-l provoace la duel în public ca tac-tu să-l poată înfrunta în văzul tuturor? Te-ai dus sau nu te-ai dus beat la o casă de curve, fără să ai habar unde te afli şi cu ce muiere te culci? Nici nu trebuie să-mi mai spui. Răspunsul se vede pe mutra ta.

— Da. Dar trebuie să mă asculți şi pe mine. Sînt o mulțime...

— Din partea mea ți-ai cîştigat dreptul la un port adăpostit. Dar să ți-o spun pe-aia dreaptă: sînt pornit contra lu' tac-tu. Sînt pornit contra Nobilei Case. Şi n-am să am linişte pînă nu le şterg de pe fața pămîntului. Singurul tău port adăpostit o să fie în firma Brock şi Fiii. Numai acolo, Culum Struan, fie numele ăsta de la urmă blestemat. Şi pînă în ziua aia, pentru mine eşti ca şi mort. Tu şi cu Tess.

Şi trînti uşa de perete.

— Dar nu m-ai ascultat şi pe mine! strigă Culum. Nu e cinstit.

— Să nu-mi vorbeşti tu mie de cinste, răcni Brock. Te-am întrebat în față. Trei luni. Şi ți-am spus: fii cinstit, băiete... Dar ți-ai călcat cuvîntul. N-ai nici o cinste dinaintea mea, Cristoşii şi Dumnezeii!

Ieşi cu paşi mari din cabină, Culum se uită în urma lui, suferința, uşurarea, ruşinea şi ura chinuindu-i sufletul.

— Nu eşti cinstit, îngăimă el, pînă şi propria lui voce rănindu-l.

Brock ieşi pe punte, oamenii echipajului se ațină departe de el, cu fereală.

— Pennyworth!

Al doilea secund renunță să mai supravegheze punerea rînduielii în resturile de arboradă şi vergi frînte şi urcă îngrijorat pe dunetă, unde se afla Brock.

— Să-l afli pe Struan, îi spuse Brock. Să-i zici că-l aştept la Happy Valley. Între cheiul lui şi al meu! Se opri, şi chipul i se schimonosi într-un zîmbet diavolesc. Nu. Pe gorganul de la Happy Valley. Mda. Unde i-o

fost lui gorganul. Spune-i că am să-l aştept la gorganul de la Happy Valley aşa cum voia el să-l aştepte pe Gorth. Ai priceput?

— Da, sir, spuse Pennyworth muşcîndu-şi buzele. Da, sir.

— Şi dacă scapi o vorbă altcuiva decît lui, pe Dumnezeul meu cel sfînt, o să-ți tai boaşele cu mîna mea.

Brock porni pe scară în jos.

— Şi cine o să se îngrijească de rînduiala de pe navă, sir?

— Tu. Eşti căpitan pe *White Witch!* Da' numai după ce-i spui ce ți-am zis.

Struan o contempla pe Yin-hsi. Fata dormea adînc lîngă el. O compară cu May-may, şi May-may cu iubita lui chinezoaică din urmă cu mulți ani. Şi pe toate trei cu Ronalda, singura lui nevastă. Atît de asemănătoare în atîtea feluri şi totuşi atît de diferite. Şi se întrebă de ce cele trei orientale îl excitau mai mult decît Ronalda pe care o iubise... pînă o cunoscuse pe May-may. Şi se întrebă ce era aceea dragoste.

Ştia că cele trei chinezoaice aveau multe lucruri în comun: o piele neînchipuit de mătăsoasă, un ataşament şi o pasiune care întreceau tot ceea ce cunoscuse el înainte. Dar May-may le depăşea cu mult pe celelalte două. Era perfecțiunea.

O atinse pe Yin-hsi cu dragoste. Fata se mişcă în somn fără să se trezească. Se strecură cu grijă afară din pat, se uită pe hublou să vadă cum mai arăta cerul. Pătura de nori era mai groasă. Se îmbrăcă şi coborî la cealaltă punte.

— Deci aşa, făcu May-may, care se ridicase în capul oaselor în pat, gătită elegant.

— Deci aşa, răspunse el.

— Unde-i sora mea?

— Su-prem-dom-na-tri-mis-mi-ne!

— Ha! exclamă May-may şi-şi aruncă sfidătoare capul pe spate. Tu eşti curvar obrăznicos şi nu mai iubeşti pe bătrînă ta mamă.

— Aşa-i, îi replică Struan aţîţînd-o.

May-may era mai frumoasă ca oricînd, şi-i stătea bine şi aşa cum arăta acum, trasă la față.

— Cred că am să-ți fac bagajele.

— Aiii iaaa! Să crezi tu că-mi pasă!

Struan rîse şi o săltă în brațe.

— Tai-Pan, fii cu băgare de seamă. Ți-a plăcut de Yin-hsi? Mă bucur că ți-a plăcut. Ştiu eu bine.

— Ei, ți-ar place să fii Tai-tai?

— Cum?

— Păi dacă nu te interesează, atunci nu mai vorbim niciodată de treaba asta.

— Nu se poate, Tai-Pan. Chiar vrei să zici Tai-tai? Adică o Tai-tai adevărată, după cum e obiceiul? Ah, sper că nu vrei să rîzi de mine, nu? Te rog să nu rîzi de mine despre cel mai important lucru pe lume.

— May-may, nu rîd de tine. Se aşează pe fotoliu cu ea în braţe. Plecăm în ţară. Împreună. Luăm primul cliper care va fi disponibil şi în drum spre ţară ne căsătorim, în cîteva luni.

— Ah, minunat, îl îmbrăţişă May-may. Acum lasă-mă un minut.

El îi dădu drumul, ea merse împleticindu-se pînă la pat.

— Aşa. Acum aproape că m-am făcut iar bine.

— Te bagi în pat acum, îi spuse el.

— Chiar vrei să ne căsătorim de-adevăratelea? După obiceiul vostru? Şi după al meu?

— Da. După amîndouă dacă aşa pofteşti.

Ea se aşează graţioasă dinaintea lui, atinse cu fruntea covorul, prosternîndu-se.

— Jur că am să fiu demnă de Tai-tai.

El o ridică iute de jos şi o puse în pat.

— Fetiţo, nu fă una ca asta.

— Mă prostern pentru că mi-ai făcut cea mai mare cinste obrazului din toate cîte sînt pe faţa pămîntului! Îl cuprinse din nou cu braţele, apoi îl împinse puţin la o parte şi rîse. Cum ţi-a plăcut cadoul meu de ziua ta, heya? De asta te căsătoreşti cu sărmana ta mamă?

— Şi da şi nu. Aşa m-am gîndit eu.

— E drăguţă. O iubesc fantastic de mult. Mă bucur că şi ţie ţi-a plăcut.

— De unde ai găsit-o?

— Era concubină în casa unui mandarin care a murit acum şase luni. Ţi-am spus că are optsprezece ani? Casa lor a decăzut din pricina vremurilor grele, şi Tai-tai a ei l-a rugat pe un mijlocitor de căsătorii să-i găsească o partidă bună. Am auzit de ea şi am chemat-o să stau de vorbă.

— Cînd? În Macao?

— Nu, acum două sau trei luni. May-may se cuibări mai aproape de el. Am vorbit cu ea la Canton. Tai-tai a lui Jin-qua mi-a vorbit de ea. Cînd am rămas grea m-am gîndit, ah, foarte bine, şi am trimis după ea. Pentru că omul meu e curvar şi în loc să stea acasă o să se ducă la

bordel. Promiți că n-ai să te duci, dar aseară ai fost la bordel. Căcăreze de țestoasă!

— Nu m-am dus după vreuna dintre fetele alea. Doar să-l văd pe Aristotle.

— Ha! exclamă May-may făcîndu-i cu degetul. Asta-i povestea ta. Mie nu-mi pasă de curve, dar nu vreau să ai de-a face cu alea. Bine bine, de data asta te cred.

— Mulțumesc mult.

— Yin-hsi e foarte special de drăguță, aşa că nu ai nevoie de bordel. Ah, sînt atît de fericită. Şi cîntă frumos şi se pricepe la multe instrumente, coase frumos, şi învață iute. Eu o învăț engleză. Vine şi ea în Anglia cu noi. Şi Ah Sam şi Lim Din! Se încruntă uşor. Dar ne mai întoarcem în China. Foarte des?

— Da. Poate.

— Bun. O să ne întoarcem, bineînțeles, şi din nou zîmbi uşor. Yin-hsi e foarte perfectă, da? E drăguță în pat?

Amuzat, Struan făcu crețuri în jurul ochilor.

— Să ştii că n-am făcut dragoste, dacă asta vrei să afli.

— Ha!

— Îmi place să aleg eu pe cine iau în pat şi cînd vreau eu.

— A stat în pat cu tine şi n-ai făcut dragoste?

— Da.

— Tai-Pan, mă jur pe Dumnezeu. Nu te înțeleg niciodată. N-ai avut chef de ea?

— Ba da. Dar am socotit că nu e potrivit acum. Poate diseară. Sau mîine. Cînd am să socot eu. Nu înainte. Dar apreciez grija ta pentru mine.

— Jur pe Dumnezeu, Tai-Pan, eşti ciudat. Sau poate erai atît de sfîrşit după curva aia murdară că n-ai mai fost în stare de nimic, da?

— Hai, pleacă de-aici.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da?

Lim Din intră cu mersul lui tîrşit.

— Tai-Pan, stapin aici. Vede Tai-Pan poate?

— Care stapin?

— Stapin Penneewort.

Capitolul patruzeci şi şase

Brock îl urmări pe Struan în vreme ce urca poteca ce ducea spre gorgan, stînd în umbra bisericii abandonate, fără acoperiş. Se uită la fierul de luptă, strîns grămadă, şi simți că i se face greață. Era totuşi fericit că, în cele din urmă, aveau să încheie socotelile. Îşi mişcă propriul lui fier de luptă, se ridică în picioare şi ieşi la vedere. Cu stînga apucă cuțitul. Struan îl zări pe Brock în secunda în care ieşi din umbra bisericii şi pentru moment uită de planul pe care-l concepuse. Se opri pe loc. Nu-şi mai aminti decît că în fața lui se afla duşmanul pe care trebuia să-l distrugă. Cu un efort, îşi limpezi mintea şi porni mai departe să urce poteca, simțind cum muşchii îi tremură de nerăbdare să înceapă odată confruntarea. În cele din urmă, cei doi bărbați se treziră față în față.

— Tu ai pus la cale răpirea fetei şi duelul, aşa-i? mîrîi Brock.

— Da.

Struan lăsă fierul de luptă pînă atunci strîns în mînă să se desfăşoare. Zornăi amenințător. Din nou fu nevoit să facă un efort ca să-şi amintească ce se hotărîse să-i zică. Brock apucă mînerul fierului de luptă, făcu un pas înainte şi aşteptă. Struan nu-şi mai mişca decît globii ochilor.

— Îmi pare rău că Gorth a murit aşa cum a murit, spuse el. Mi-ar fi făcut o mare plăcere să-l omor eu.

Brock nu-i răspunse. Dar îşi schimbă abia perceptibil greutatea de pe un picior pe celălalt, vîntul de est zburlindu-i părul. Pumnalul apăru în stînga lui Struan, şi în clipa aceea şi el se încordă abia vizibil.

— Tess e infectată de frenție.

Brock se opri scurt.

— Nu-i. Doctorul a spus că băiatul n-are nimic.

— Şi doctorii pot fi cumpărați, spuse Struan, simțind cum îl năpădeşte patima sîngelui. A fost îmbolnăvită de frenție într-adins.

— Ah, tu...

Brock făcu vînt fierului de luptă şi se repezi la Struan. Gheara de fier trecu doar la o fracțiune de inci de ochiul lui Struan. Acesta se trase înapoi şi răspunse făcînd fierul de luptă să vîjîie prin aer, dar Brock se feri lateral, după care începură să-şi dea tîrcoale ca două fiare.

— De către Gorth. Asta Gorth a pus-o la cale, îi aruncă Struan voind să termine odată de spus ceea ce avea de spus. Mă auzi? Asta Gorth a pus la cale.

Brock simțea că-i plesneşte capul. Nu se putea gîndi decît cum să se apropie mai mult de duşmanul lui şi să-l omoare. Urmă altă rundă violentă în care fiecare pe rînd îşi repezi arma spre adversar. Brock pară

o lovitură de pumnal a lui Struan care se răsuci, ieşind din raza fierului său de luptă, şi înțelese că nu se va putea împotrivi multă vreme şi se trase mai înapoi.

— Gorth a pus treaba asta la cale!

— Blestemate fie minciunile tale! îl încolți Brock pe Struan.

— Gorth i-a dat lui Culum băutură prefăcută. Cu afrodiziac. Gorth a plătit la un bordel ca să-i dea lui Culum o fată bolnavă de frenție. Voia să-l vadă pe Culum bolnav. Asta-i blestematul tău de fecior. Ai priceput?

— Eşti un mincinos!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Culum nu-i bolnav. Ți-am spus doar ca să te fac să înțelegi de ce-am vrut să-l omor pe Gorth. Culum n-are frenție. Nici Tess.

— Cum?

— Asta-i adevărul adevărat, jur dinaintea lui Dumnezeu.

— Diavole. Hulitor al celor sfinte. Minți dinaintea lui Dumnezeu!

Struan se feri de lovitură, Brock se trase înapoi şi se pregăti să primească replica. Dar Struan nu lovi. O porni pe uşa deschisă a bisericii dărăpănate şi se opri dinaintea altarului.

— Dinaintea lui Dumnezeu jur că e adevărat ce-am spus.

Se întoarse şi toată stăpînirea de sine dispăru. Păru să nu mai audă nici un sunet, toată lumea se concentrase asupra lui Brock şi a dorinței lui de a-l ucide. Porni încet de-a lungul stranelor.

— Gorth a omorît o biată prostituată la Macao şi una aici la Hong Kong, şuieră el. Şi asta-i la fel de adevărat. Sîngele lui nu-i pe mîinile mele, dar va fi al tău.

Brock se trase din uşa bisericii, privindu-l pe Struan fără să şovăie. Vîntul căzu cu totul, ceea ce i se păru ciudat, nefiresc. Dar nu-i mai dădu atenție.

— Atunci... atunci ai avut pricină, spuse Brock. Io... io retrag ce-am zis. Înseamnă că ai avut pricină. Cristoşii! mîrîi Brock. Acum era afară şi se opri încolțit. Retrag tot ce-am zis de Gorth. Da' asta nu-nseamnă că s-au încheiat socotelile între noi.

Simți cum îl arde furia împotriva lui Gorth, lui Struan, şi tuturor anilor care trecuseră, şi nu mai ştia acum decît că trebuia să se lupte, să zdrobească şi să ucidă. Ca să rămînă în viață. Apoi deodată simți în față un alt fel de vînt. Brusc mintea i se limpezi. Se uită spre continent. O clipă Struan fu descumpănit de manevra lui Brock şi ezită.

— Se schimbă vîntul, mîrîi Brock.

— Cum? Struan făcu un efort să se concentreze şi se trase înapoi, neavînd încredere în Brock.

Acum amîndoi se uitau spre China continentală, ascultînd încordaţi, adulmecînd vîntul. Bătea dinspre nord. Deocamdată destul de blînd, dar nu mai era nici o îndoială.

— Poa' să fie vo vijelie, spuse Brock, dar chiar şi vocea părea să-l facă să sufere, inima îi bătea nebuneşte, toată vlaga din el se scursese.

— Nu cînd vîntul bate din nord! spuse Struan, simţindu-se şi el sleit de puteri.

O, Doamne, o clipă m-am simţit ca un animal. Dacă nu era schimbarea asta a vîntului...

— Taifun!

Priviră amîndoi spre port. Joncile şi sampanele se îndreptau grăbite spre ţărm.

— Mda! întări Struan. Dar ce ţi-am spus a fost adevărul adevărat. Despre Gorth.

Brock simţi gustul fierii în gură, scuipă.

— Îmi cer io iertare pen' Gorth. Îhî. A fost provocare, e mort şi cu atît mai bine. (Unde am greşit io, se întrebă el.) Ce-a fost a fost. Io ţ-am spus ce-am avut de spus cîn' eram în colonie la Canton. Îhî, am greş't că te-am provocat az' da' ce-am avut de spus ţ-am spus la Canton şi nu schimb nimic. Şi nu mă schimb nici io mai mult decît tine. În ziua în care ai să vii contra mea cu pisica cu nouă cozi în mîini, în ziua aia n-o să ne mai oprească nimeni. Tu alege ziua, aşa cum am zis şi mai 'nainte,

Struan se simţi ciudat de sfîrşit.

— S-a făcut.

Se trase mai departe de adversarul lui, îşi desfăcu fierul de luptă, băgă cuţitul în teacă, urmărindu-l pe Brock bănuitor. Şi Brock îşi scoase arma de pe mînă şi puse cuţitul la loc.

— Şi ai să-i ierţi pe Culum şi Tess?

— Dinaintea mea îs ca şi morţi, aşa cum am zis. Pînă cîn' Culum nu va fi parte din firma Brock şi Fiii şi Brock şi Fiii va fi Nobila Casă, iar io Tai-Pan al Nobilei Case.

Struan lăsă biciul de fier să cadă la pămînt şi la fel procedă şi Brock. Amîndoi părăsiră iute gorganul pe căi diferite.

Capitolul patruzeci şi şapte

Vîntul continuă să se întărească în toată ziua aceea. La căderea nopții, Queen's Town era pregătit pentru furtună aşa cum trebuia. Ferestrele fură închise, uşile blocate, iar cei care avuseseră prevederea de a-şi construi şi cîte un beci îşi binecuvîntau gîndul cel bun. Cei ce-şi încropiseră cîte un adăpost provizoriu sau locuințe improvizate se refugiară în case mai solid construite. Numai că puține clădiri fuseseră construite destul de temeinic, în afara celor din Happy Valley. Şi puțini erau cei care aveau de gînd să rişte expunîndu-se la otrăvitele miasme ale nopții de acolo, cu toate că citiseră în *Oriental Times* despre leacul malariei. Deocamdată, în ziua aceea, nu aveai de unde să faci rost de cinchona. Toate navele se pregătiseră şi ele, închizînd bine gurile de magazii şi intrările, şi toate ancorele fuseseră înfipte bine la adînc. Între nave se lăsase suficient spațiu liber pentru cazul în care vîntul îşi va schimba direcția.

Erau şi unii care ziceau că, deoarece vîntul bătea constant dinspre nord, era un semn că în nici un caz nu prevestea taifun. Nimeni nu auzise ca un taifun să vină pe un vînt care sufla numai din nord. Un taifun îşi rotea mereu direcția din care bătea. Chiar şi Struan era înclinat să creadă la fel. Şi niciodată barometrul nu rămăsese atît de constant la un nivel ridicat ca acum. Nu se pomenise taifun fără ca barometrul să coboare drastic. Spre seară, din plafonul jos de nori se porni o burniță care mai domoli zăpuşeala.

Struan cîntărise pericolul cu mare atenție. Dacă ar fi fost vorba să se îngrijească numai de sine, ar fi pornit pe mare în *China Cloud* şi ar fi fugit spre sud pînă cînd vîntul ar fi pornit din direcția opusă sau s-ar fi rotit spre altă parte. După care ar fi ținut cea mai favorabilă direcție şi ar fi scăpat. Dar un instinct pe care nu-l înțelegea nici el îi spunea să nu rişte fuga pe mare. Aşa că îi luă pe May-may, Yin-hsi, Ah Sam şi Lim Din şi-i duse în clădirea imensă şi pustie a factoriei din Happy Valley, în apartamentul lui de la etajul trei. Socoti că ploaia şi vîntul vor îndepărta miasmele nopții. May-may avea să fie mai apărată în clădirea de cărămidă şi piatră decît pe mare sau într-un beci în pămînt, şi asta conta în momentul acela.

Culum îi mulțumi lui Struan pentru adăpostul oferit în factorie, dar spuse că prefera s-o ducă pe Tess în clădirea comandantului portului. Era o clădire joasă, din granit, şi Glessing le puse la dispoziție lui Culum şi Tess spațiul din apartamentul lui ce făcea parte din aceeaşi clădire. Struan le spuse ce se întîmplase pe gorgan şi că se încheiase astfel un armistițiu. Şi în tot cursul acelei zile, în care se pregătea

pentru un taifun ce s-ar fi putut să nu se abată pe acolo niciodată, Struan se gîndi îndelung la agresivitatea ce zace în om.

— Bărbate, ce gînduri te chinuie? îl iscodi May-may.

— Nu ştiu. Brock, eu, taifunul... nu ştiu. Poate pentru că plafonul de nori e prea jos.

— Am 'să-ți spun eu ce nu-i în regulă. Te gîndeşti prea mult la ce s-a întîmplat şi, şi mai rău, îți faci prea multe griji pentru ce s-ar putea întîmplă. Ha! E o prostie. Fii chinez! Îți poruncesc! Trecutu-i trecut. Ai făcut pace cu Brock. Nu-ți mai pierde vremea umblînd de colo-colo ca o găină constipată. Mănîncă şi tu ceva, bea nişte ceai şi fă dragoste cu Yin-hsi.

Ea rîse şi o strigă pe Yin-hsi, care se grăbi să traverseze dormitorul imens, se aşează pe pat şi-i apucă mîna.

— Uită-te la ea! Dumnezeule! Am avut noi nişte vorbe împreună.

Struan rîse şi se simți parcă mai uşurat.

— Uite, aşa-i mai bine, spuse ea.

Struah rîse mai tare şi May-may îi spuse iute ceva în chineză fetei. Yin-hsi era numai urechi, bătu din palme încîntată, se uită fericită la Struan şi ieşi iute din încăpere.

— May-may, ce i-ai spus? o întrebă el bănuitor.

— I-am spus cum faci tu dragoste. Şi cum să te facă să te simți fantastic de excitat: Şi să nu-i fie frică cînd, la urmă, o să te vadă că te tîngui.

— Naiba să te ia. Chiar nu eşti în stare să păstrezi unele lucruri mai delicate numai pentru tine?

— Tai-tai ştie ce-i mai bine pentru un băiețel care şi-a pierdut stăpînirea de sine. Yin-hsi te aşteaptă.

— Cum?

— Yin-hsi te aşteaptă. I-am spus să se pregătească. E tare plăcută dragostea seara, nu conteşte. Ai uitat?

Struan gemu şi se îndreptă spre uşă.

— Mulțumesc tare mult, dar am treabă.

Coborî la parter şi, brusc, descoperi că se simțea mult mai bine. Sigur, nu are nici un rost să-ți faci griji pentru trecut. Şi din nou îşi binecuvîntă *joss*-ul că avusese parte de May-may.

Brock puse echipajul să dea jos catargul trinchet rupt de pe *White Witch* şi să-l lege de-a lungul punții pentru mai multă siguranță. Se puse rînduială în toate vergile rupte şi arborada doborîtă, şi toate gurile de magazie şi acces fură închise etanş. La prova lăsă trei ancore, şi o

ancoră de furtună din pînză tare la pupa să țină nava cu botul în vînt. Toată ziua se simțise năuc. Îl dureau capul şi pieptul, şi simți că în noaptea aceea va avea visuri rele. Ar fi dorit să se îmbete, să se mai uşureze. Dar ştia că se apropia primejdia. Mai făcu cu felinarul în mînă un tur de inspecție pe puntea bătută de ploaie, apoi coborî în cabină să vadă ce fac Liza şi Lillibet.

— Dragule, io-te ceaiu', te-aşteaptă. Schimbă-ți mai bine hainele şi ia unele uscate. Ți le-am pregătit.

Arătă spre cuşetă unde erau puse haina de ploaie, pantaloni, pălăria impermeabilă şi cizmele.

— Mulțam, dragoste.

Se aşeză la masă şi bău ceai.

— Tati, începu Lillibet, joci un joc cu mine? Iar cînd văzu că Brock nu răspunse pentru că n-o auzise îl trase de pulpana hainei ude. Tati, joci un joc cu mine, te rog?

— Lasă-l în pace pe tac-tu, interveni Liza. Joc io cu tine.

O luă pe Lillibet în cealaltă cabină şi-i mulțumi lui Dumnezeu că se făcuse pace între omul ei şi Struan. Brock îi povestise cum se întîmplase, şi-i mulțumi Domnului pentru că-i ascultase rugăciunile. Vîntu' ăsta-i minune, îşi spuse ea. Acum nu mai avea nevoie decît de răbdare. O să ajungă ei să-i dea binecuvîntarea şi lu' Tess. Liza se rugă Domnului s-o aibă în pază pe Tess, şi pe Culum, şi nava şi pe ei toți, apoi se aşeză şi începu să joace cine-taie cu Lillibet.

În după-amiaza aceea, sicriul cu Gorth fusese coborît într-un cuter. Liza şi Brock însoțiseră barca spre larg, Brock spusese un scurt prohod. Cînd termină, îşi blestemă fiul şi dădu drumul sicriului în adînc. Se întorseseră la *White Witch,* Brock se retrăsese în cabina lui. Închisese uşa şi, singur înăuntru, îşi plînse băiatul şi fata. Plîngea pentru prima oară de cînd era el bărbat, şi o dată cu asta îşi înecă orice bucurie de viață.

Noaptea vîntul şi ploaia îşi făcură tot mai rău de cap. O dată cu dimineața începu să toarne mai tare, dar nu înspăimîntător, valurile se făcură mai mari, fără a fi amenințătoare. Brock dormise îmbrăcat şi ieşi pe punte cu ochii cîrpiți. Cercetă barometrul... Tot 29,8 inci, staționar. Lovi în barometru cu degetul, dar nu se schimbă nimic.

— 'Neața, sir, îi spuse Pennyworth.

Brock dădu din cap fără vlagă.

— Vă bate gîndul că o să fie o furtună cu ploaie, adăugă Pennyworth, tulburat de lipsa de vlagă a lui Brock.

Acesta se uită lung la mare şi la cer. Pătura de nori era doar la cîteva sute de picioare deasupra lor, înghiţise munţii insulei şi Piscul, dar nu era ceva neobişnuit. Brock se sili să facă vreo cîţiva paşi şi verifică parîmele ancorelor. Ţineau bine: trei ancore şi trei parîme groase cît un mijloc de om. Suficient să facă faţă oricărei furtuni, se gîndi el. Dar nici asta nu-i plăcu. Îi era indiferent.

China Cloud ţinea perfect marea în mijlocul portului, echipajul de cart stînd grămadă la adăpost, în partea de sub vînt, a dunetei. Toate celelalte nave stăteau la ancoră, făcînd faţă valurilor fără probleme, imensa navă amiral dominînd portul. Cîteva sampane şi jonci întîrziate îşi căutau loc de ancorare lîngă satul de bărci în partea de sub vînt a golfuleţului de lîngă Promontoriul Glessing. Brock coborî sub punte, iar Pennyworth şi restul celor din cart simţiră o vizibilă uşurare cînd îl văzură plecat.

— De ieri parcă a îmbătrînit mult, spuse Pennyworth. Arată de parcă moare de-a-npicioarelea.

În lumina zorilor, Struan se duse să verifice obloanele improvizate de la primul etaj. Apoi coborî la parter şi le cercetă şi pe celelalte. Citi barometrul: 29,8, staţionar.

— Dumnezeule Cristoase, spuse el, şi vocea îi răsună în toată clădirea. Ori începe să coboare, ori se termină cu ploaia asta afurisită şi să isprăvim odată.

— Ce s-a întîmplat, Tai-Pan? strigă May-may de pe palier.

Arăta dichisită şi drăguţă.

— Nimic, fetiţo. Du-te în pat, îi strigă el.

May-may ascultă darabana ploii şi-şi dori să fi rămas în Macao, unde zgomotul ploii pe acoperiş era mult mai plăcut.

— Nu-mi place ploaia asta, spuse ea. Sper să fie sănătoşi copiii. Mi-e dor de ei tare de tot.

— Sigur. Du-te în pat, fii fată cuminte. Eu am să ies puţin.

Îi făcu degajată semn cu mîna.

— Să ai grijă.

Struan îşi trase pe el haina groasă marinărească şi plecă. Afară ploaia bătea pieziş. În ultimul ceas nu se întărise nici ploaia de fapt, îi trecu lui prin minte, parcă s-a mai domolit chiar. Norii coborîseră foarte jos. Se uită să vadă cum stătea *China Cloud.* E o navă frumoasă şi sigură, îşi spuse el. Se întoarse şi se uită din nou la barometru – nici o schimbare. Mîncă bine şi se pregăti să iasă din nou.

— Sus, jos! De ce eşti atît de neliniştit? Acum unde te duci, heya? îl întrebă May-may.

— La biroul căpitanului portului. Vreau să văd dacă s-a aranjat Culum ca lumea. Sub nici un motiv nu ieşi de aici şi nu deschizi nici o fereastră sau uşă, fie că eşti Supremă Doamnă Tai-tai sau nu eşti Supremă Doamnă Tai-tai.

— Da, bărbate! şi May-may îl sărută.

Drumul Reginei era o mocirlă adîncă şi aproape pustie, însă vîntul şi ploaia te înviorau, şi era mai bine afară decît zăvorit în cutia factoriei. Era ca vîntul primăvăratic de nord-est în Anglia, se gîndi el. Nu, nu chiar aşa de puternic ca ăsta. Intră în biroul căpitanului portului şi se scuturã de ploaie. Glessing se ridică în picioare de la masa de lucru.

— 'Neața, tare ciudată ploaie şi furtună, nu-i aşa? Un ceai? Îi arătă un scaun. Cred că pe Culum şi pe doamna Struan îi cauți. S-au dus la slujba de dimineață.

— Cum?

— Se întorc acum. E duminică.

— Ah, am uitat.

Glessing turnă ceai dintr-un ceainic imens, apoi îl aşeză la loc pe marginea plitei cu cărbuni. Încăperea aceea mare era plină cu hărți. Prin tavanul sprijinit de căpriori trecea un catarg, iar lîngă acesta era practicat un capac de ieşire. Pavilioanele de semnalizare stăteau frumos rînduite în căsuțe, muschetele la rastel, în întreaga încăpere domneau ordinea şi desăvîrşita rînduială marinărească.

— Ce părere ai despre furtuna asta?

— Dacă e un taifun, atunci sîntem taman în drumul lui. E singurul răspuns. Dacă vîntul nu se-ntoarce sau nu se roteşte, atunci centrul lui o să treacă exact peste noi.

— Dumnezeu să ne aibă în pază dacă e adevărat ce spui.

— Da.

— M-a prins pe mine un taifun o dată în largul Formosei. Nu-mi mai doresc să am parte de valurile de atunci, şi eram hăt, departe de centrul lui. Dacă o fi existînd acest centru.

O rafală puternică de vînt şi ploaie zgîlțîi obloanele de furtună. Se uitară la indicatorul direcției vîntului: neclintit din nord. Glessing puse jos ceaşca de ceai.

— Domnule Struan, îți sînt foarte îndatorat. Alaltăieri am primit o scrisoare de la Mary. Mi-a spus cît de buni ați fost cu ea, şi dumneata şi Culum. Mai ales dumneata. Pare să fie cu mult mai bine.

— Am văzut-o chiar înainte de a pleca. Cu siguranță că arăta de zece ori mai bine decît prima dată.

— Spune că în două luni o să iasă de acolo. Şi că le-ai zis papistaşilor că-ți asumi răspunderea pentru ea. Bineînțeles, de-acum asta îmi revine mie.

— Cum doreşti. E doar o formalitate.

Struan se întrebă ce-o să facă Glessing dacă o să afle vreodată adevărul despre Mary. Bineînțeles că trebuia să afle. Cum poate crede May-may că el n-o să afle?

— Doctorii au spus din ce cauză a doborît-o boala asta?

— Un deranjament la stomac.

— Asta mi-a scris şi ea. Din nou, mulțumesc. Glessing mută o hartă de pe birou şi şterse o pată de ceai de pe tecul blatului. Culum a pomenit odată că pe cînd erai copil ai fost în Marina Regală. La Trafalgar. Sper că nu te supără dacă te întreb, dar şi tatăl meu a avut cinstea să-şi slujească țara acolo. Şi mă întrebam pe care navă ai fost. El era locotenent de navă amiral, alături de Lordul amiral Collingwood pe...

— *Royal Sovereign,* îi spuse Struan. Da. Eram şi eu la bordul navei amiral.

— Pe Zeus! reuşi Glessing să îngaime.

Struan păstrase doar pentru el amănuntul acesta în mod intenționat, ştiind că asta însemna că în orice discuție cu Glessing el va avea un atu în plus dacă va fi nevoie să-l joace.

— Bineînțeles, nu-mi amintesc de tatăl dumitale, eram doar un țînc mînuitor de pulbere de tun şi speriat de moarte. Dar amiralul era la bord şi eu trudeam pe *Royal Sovereign.*

— Pe Zeus! repetă Glessing, care văzuse nava aceea de linie cu o sută zece tunuri în largul capului Spithead, o singură dată, pe cînd era copil. O navă cu opt sute treizeci şi şase de oameni, şi cu viitorul Tai-Pan al Nobilei Case la bord. Nu-i de mirare că am cîştigat, pe Zeus.

— Mulțumesc, spuse Struan. Numai că eu am avut prea puțin de-a face cu bătălia propriu-zisă.

— Tai-Pan, dacă-mi dai voie să-ți spun aşa, la naiba, a fost minunat. Şi-s tare bucuros. Da, să ştii. Pe cuvîntul meu. A fost o vreme cînd îți purtam pică, după cum ştii. Dar acum deloc. Şi acum socot că hotărîrea mea a fost corectă în bătălia de la Chuenpi, dar acum înțeleg că bastardul ăla păduchios de Longstaff a avut dreptate cînd spunea că, dacă eram eu în locul dumitale, sau dumneata în locul meu, atitudinea noastră ar fi fost aceeaşi.

— De ce-ai fost supărat pe Longstaff?

De pe chipul lui dispăru orice urmă de simpatie.

— Idiotul naibii a avut obrăznicia să se amestece în problemele navale! I-a sugerat amiralului ca eu să fiu expediat în țară. Mulțumesc lui Dumnezeu că amiralul e ofițer al Marinei Regale, iar nenorocitul ăsta a fost măturat din funcție. Şi fiindcă tot vorbim de neghiobi, sînt sigur că ai citit ziarul de ieri seară. Bastardul ăla de Cunnington! Cum de îndrăzneşte el să spună că Hong Kong-ul e o stîncă uitată de Dumnezeu pe care nu se poate ridica nici măcar o casă! Auzi ce obrăznicie nemaipomenită. Cînd are cel mai bun port din lume! Şi cum de îndrăzneşte să spună că habar nu avem de mare!

Struan îşi aminti de prima zi la Hong Kong – o, Doamne, n-au trecut decît vreo şase luni de zile de atunci? – şi îşi dădu seama că avusese dreptate. Glessing o fi el apropiat de Hong Kong, dar pentru Promontoriul Glessing se va lupta pe viață şi pe moarte pentru a-l apăra.

— Poate că noul guvernator, Whalen, va fi de acord cu Cunnington.

— Nu atîta vreme cît mai sînt şi eu pe aici. Nici amiralul nu se va da uşor bătut. A fost aproape să facă o criză de apoplexie cînd a citit. Şi e la mintea cocoşului de ce. Uită-te la flotă. E în perfectă siguranță, ca în portul Portsmouth. Fără Hong Kong, unde am fi noi într-o zi ca asta? Doamne Dumnezeule! Aş muri de teamă dacă pe o astfel de vreme aş sta ancorat la Macao. Trebuie să păstrăm Hong Kong-ul, şi cu asta basta! Chiar pînă şi idiotul acela de general a priceput şi el odată cum stau lucrurile şi a fost întru totul de acord.

Şi continuă să boscorodească mai departe, blestemîndu-i pe Cunnington şi pe Longstaff, spre distracția lui Struan. Uşa se deschise într-o rafală şi ploaia şi vîntul dădură buzna peste hărți. Culum şi Tess intrară iute, bine dispuşi, în ciuda vremii de afară.

— Hello, Tai-Pan, spuse Culum. Te înduri să ne dai şi nouă un ceai, bătrîne? Am spus şi o rugăciune în cinstea ta.

— Mulțumesc, şi făcu semn cu mîna la ceainicul de pe sobă. Serviți-vă.

Tess făcu o plecăciune către Struan şi îşi scoase pelerina udă.

— Bună dimineața, Tai-Pan.

— Eşti foarte drăguță în dimineața asta, doamnă Struan, îi replică Struan.

Femeia se roşi toată şi-şi făcu de treabă cu turnatul ceaiului.

— Arătați amîndoi tare fericiți, continuă el.

— Da, sîntem fericiți, îi răspunse Culum. I-am mulțumit Domnului pentru asta. Şi pentru că a trimis această schimbare a vîntului.

— Fiule, nu vrei să-ți schimbi hotărîrea? Nu vrei să vii dincolo, la factorie?

— Nu, mulțumesc, sîntem în siguranță aici.

Struan băgă de seamă un pandantiv în chip de cutiuță din argint bătută cu pietre atîrnînd de lanțul de la ceas.

— Culum, ce-i aia?

— Un suvenir. Mi l-a dat Tess.

În cutiuța aceea se aflau cele douăzeci de guinee, şi pe Culum îl încercă un sentiment de vinovăție pentru că nu-i pomenise niciodată lui Tess despre semnificația lor.

Pusese monedele în cutiuță după ce el şi Tess coborîseră ultima oară de pe *White Witch,* ca să-şi aducă aminte de Tyler Brock, să nu uite că Brock nu se purtase cinstit cu el, nu-i dăduse prilejul să spună şi ce avea el de spus.

— A fost a bunicii. Ca dar de nuntă nu-i mare lucru, îi spuse Tess lui Struan. Dar cum nu am nici un fel de zestre acum, cerşetorii culeg ce pot, nu mai aleg.

— Fetițo, nu-ți fă griji în privința asta. Faci parte din Nobila Casă acum. Cînd vă mutați în casa voastră?

— În trei săptămîni, spuseră şi Culum şi Tess în acelaşi timp, şi rîseră, fericiți din nou.

— Bun. O să facem aşa ca ziua aceea să rămînă de pomină. Ei, ne vedem mai tîrziu.

— Tai-Pan, uită-te la nebunul ăla! spuse Glessing, care scosese ocheanul printr-un hublou şi se uita la o lorce care se bălăcea ca un butoi în canalul de est, cu toate velele terțarolate.

— Ce naiba caută ăla acolo? Nu e o zi nimerită să se plimbe taman acolo, spuse Struan.

— Cu permisiunea dumitale, domnule Struan, am să le semnalizez să amareze la pontonul dumitale de la Happy Valley. Altfel va avea necazuri mari dacă va ancora la Răspîntii. Iar pontonul dumitale-i liber.

— Da, cu plăcere. Dar a cui e nava?

— O lorce navală... purtînd pavilionul adjunctului căpitanului superintendent! şi, cu gest scurt, strînse ocheanul. Căpitanului ei ar trebui să i se facă un consult la cap dacă a avut atîta minte ca să părăsească Macao pe o vreme ca asta. Ori o fi domnul Monsey afurisit de grăbit. Ce zici de asta?

Struan zîmbi.

— Nu ştiu să ghicesc într-un glob de cristal, căpitane Glessing.

Glessing îi dădu ordinele corespunzătoare unui marinar, care legă imediat pavilioanele de semnalizare de fungă.

Deschise apoi capacul din tavan. În vreme ce erau ridicate pavilioanele, ploaia năvăli peste ei.

— Unde-i Longstaff? întrebă Struan.

— La bordul navei amiral, îi răspunse Glessing. Trebuie să-ți mărturisesc că şi eu m-aş simți mai fericit dacă aş fi pe mare.

— Ba eu n-aş fi, îi replică Culum.

— O, dragă, precis nu! întări şi Tess.

Struan îşi termină de băut ceaiul.

— Ei, o şterg acum. Dacă e nevoie de mine, ştiți unde mă găsiți.

— Io mi-s... ăăă, vreau să zic că nu cred să fie cu primejdie atît de mare, Tai-Pan, nu-i aşa? făcu Tess. Adică cu frigurile alea din Happy Valley şi celelalte? Dacă stați acolo, vreau să zic, nu?

— Vîntul şi ploaia or să măture miasmele nopții, îi răspunse cu o convingere pe care el n-o prea simțea.

— Tess, nu uita, mai există nişte cinchona, şi curînd vom avea din belşug, interveni Culum. Tai-Pan, socot că e minunată noua afacere. Facem un bine întregii omeniri.

Struan îi spusese lui Culum despre înțelegerile lui cu Cooper înainte ca lucrurile să fie date în vileag în gazetă. De asemenea îl încurajase pe Culum să-şi petreacă mai mult timp în anturajul americanului. Cu cît se gîndea mai mult la ideea de a-i face asociați pe Cooper şi Culum, cu atît îi plăcea mai mult.

— Fiule, să ştii că Jeff e foarte deştept. O să-ți placă să lucrezi cu el. Îşi trase pe el haina de ploaie. Ei, acum plec. Şi ascultați amîndoi la mine. Nu vă faceți griji în ce-l priveşte pe Brock. Fetițo, nu-ți fă griji în privința lui taică-tău. Sînt sigur că o să-i treacă dacă-i dați timp. Doar atît, dați-i timp îndestul.

— Aşa sper şi io, spuse Tess. Ah, aşa sper şi eu.

Înainte de a ieşi îşi aruncă ochii la barometru.

— Dumnezeule, Doamne Cristoase. A coborît la 29,5 inci.

Glessing se uită nelinişti la ceas, era aproape ora zece.

— Aproape jumătate de inci în jumătate de oră, fir-ar să fie al naibii.

Însemnă datele pe harta presiunilor şi apoi ieşi şi el în urma lui Struan, care o luase la fugă. Un sfert din orizontul dinspre est era negru, nu se mai vedea cerul de mare. Vîntul sufla şi mai amarnic, tot dinspre nord curat, iar ploaia devenise şi mai afurisită.

— Ăsta-i taifunul, strigă el încordat. Închide-te bine înăuntru dacă vrei să scapi cu viață.

Apoi o luă la goană spre Happy Valley.

— Culum, Tess, înăuntru! porunci Glessing, trînti apoi uşa şi o zăvorî bine. Faceți ce vreți, numai nu deschideți vreo uşă pînă cînd nu vă dau eu voie.

Trase apărătoarea hubloului peste obloanele de furtună, verifică toate legăturile şi-şi dădu seama că Struan avusese dreptate. Centrul taifunului avea să treacă exact peste ei.

— Culum, mă bucur că te-ai împăcat cu tatăl tău. Ei, şi acum să ne gîndim la micul dejun, spuse el ca să-i mai liniştească. Doamnă Struan, poate că o să fiți bună să preluați comanda, da?

Capitolul patruzeci şi opt

Struan alergă din răsputeri. Cîțiva culi cu lectici se grăbeau spre Tai Ping Shan, iar nişte europeni goneau să-şi găsească adăpost. Prin perdelele de ploaie, Struan reuşi să vadă că lorcea ajunsese în dreptul lui în largul portului, alergînd iute spre Happy Valley, cu velele numai terțarolate. Marea agitată era acum de un verde cenuşiu. Linia întunecată a unei rafale puternice zbură cu o viteză de necrezut pe fața valurilor din port, prinse şi lorcea, îi smulse catargul cel mare şi o plecă mult pe o parte. Struan se înțepeni bine pe picioare, şi fu şi el într-o clipită cuprins de vîntoasă. Rafala dură doar cîteva secunde, dar simți din plin şfichiul ploii orbitoare, biciuite de vînt, şi fu aproape doborît. Cînd reuşi să deschidă iar ochii, se uită spre larg. De mirare, dar lorcea încă mai plutea, mergînd poticnit doar cu o randă artimon, cu punțile spălate de valuri şi resturile velei celei mari fluturînd.

Struan o luă din nou la fugă. Ajunse la pontonul de la Happy Valley exact la timp pentru a vedea deferlanții albiți de spumă înşfăcînd nava şi izbind-o de şirul piloților pontonului. De pe punte, un marinar îşi făcu vînt să sară cu parîma de prova în mînă, dar lunecă şi căzu între ponton şi navă, se prinse cu mîinile de marginea pontonului, şi slobozi un urlet cînd lorcea se izbi de ponton şi-l frînse în două. Cînd valurile îndepărtară nava de ponton, marinarul dispăru. Struan strigă celor înspăimîntați de pe punte şi fugi în față. Un marinar îi aruncă o amară pe care o legă la o baba, altul, riscîndu-şi şi el viața, sări pe ponton şi ajunse cu bine pe cheu cu parîma de la pupa. Marea se încrîncenă şi mai tare, iar nava şi pontonul gemură din toate încheieturile, apoi lorcea fu legată zdravăn şi oamenii porniră să sară ca iepurii pe mal.

— Fugiți spre factorie! le făcu Struan semn să-l urmeze şi porni în goană spre intrarea din față, o deschise cu mari eforturi, în vreme ce vîntul se opintea în ea.

Opt oameni din echipaj dădură buzna înăuntru, blestemînd şi binecuvîntîndu-şi norocul de a fi scăpat cu viață. Struan îşi scoase veşmintele îmbibate de apă, şi abia atunci îi observă pe Horatio şi pe Monsey.

— Doamne Dumnezeule mare, ce faceți aici, Horatio? Hello, domnule Monsey.

— N-am crezut că o să mai vedem vreodată țărmul, şuieră Monsey.

Horatio se rezemă de un perete, pieptul i se zbătea spasmodic, şi vomită. Uşa se deschise iar şi îmbrîncit de o rafală de vînt şi ploaie, căpitanul, tînărul locotenent, intră furios şi se scutură de apă ca un cîine. Struan se duse şi trînti uşa.

— Pe Dumnezeul lui Moise! exclamă individul adresîndu-i-se lui Struan. Ai văzut cum arată cerul?

— Ce naiba căutați în largul mării pe o zi ca asta? N-ați avut destulă minte să vă uitați cum arăta cerul încă de la Macao?

— Ba da, pentru Dumnezeu. Dar mi s-a poruncit să mă îndrept spre Hong Kong, aşa că am pornit spre Hong Kong. Am ajuns pe mîinile unui maniac.

— Cum?

— Afurisitul ăla însetat de sînge, căpitanul superintendent pentru comerț, Sir Clyde Beau-sînge Whalen, fir-ar să fie! Ticălosul ăla de irlandez mai-mai să-mi trimită nava la fund cu tot echipajul. I-am spus că vremea e proastă, dar el s-a uitat o dată la cer şi mi-a spus: „Ai timp berechet să ajungi acolo. Porneşti pe mare cum ți s-a poruncit!" Mulțumesc, Doamne, că există Hong Kong-ul.

— Cum e marea în larg?

— Dacă mai întîrziam un ceas nu mai izbuteam să mai intrăm aici. Valuri de douăzeci, treizeci de picioare... Şi ce vînt blestemat! N-a vrut cu nici un chip nici să se rotească, nici să se întoarcă. E de necrezut. E taifun, nu-i aşa? Dar cum e cu putință?

— Pentru că taifunul se îndreaptă spre est şi noi sîntem exact în drumul lui.

— Doamne, ai milă de noi!

— Fă-te comod. Am să spun să se pună de ceai şi să se aducă grog pentru toată lumea.

— Mulțumesc, spuse tînărul. Iartă-mă că am izbucnit aşa mai înainte.

Struan se îndreptă spre mijlocul încăperii unde erau Monsey şi Horatio.

— Domnule Monsey, poți să urci la etaj?

— Da. Mulțumesc, Tai-Pan. Eşti foarte îndatoritor.

— Dă-mi o mînă de ajutor să-l înviem pe Horatio.

— Bineînțeles. Nu ştiu ce l-a picnit pe sărmanul băiat. De cînd am plecat din Macao geme şi vorbeşte fără şir întruna. Tare ciudat.

— Din pricina spaimei, îi spuse Struan.

Îl ajutară pe Horatio să se dezbrace de haina îmbibată de apă; chipul îi era de un cenuşiu murdar şi arăta sfîrşit după atîta vomă. Îl cărară mai mult pe sus amîndoi la etaj, îl întinseră pe o canapea, în aripa de vest a apartamentelor care aparținuseră înainte lui Robb. Struan se duse la un bufet şi turnă brandy în nişte pahare. Monsey luă un pahar cu mîinile tremurînde şi-l dădu pe gît. Nu se opuse să-i mai toarne unul.

— Mulțumesc.

— Încearcă să-i dai şi lui Horatio, îi spuse Struan. Mă întorc într-o clipită.

O luă de-a lungul coridorului pînă ajunse la palier, apoi o apucă pe coridorul de est. Apartamentul lui era în aripa de sud a etajului.

May-may, Yin-hsi, Ah Sam şi Lim Din jucau *mah-jongg*[2] pe o măsuță din sufragerie. Felinarele erau aprinse şi lumina lor dansa vesel.

— Hello, Tai-Pan, îi spuse May-may, şi luă încă o piatră făcută din fildeş şi bambus şi o plesni de masă blestemînd. Împuțită zi, Tai-Pan, am un *joss* fantastic de prost. N-am cîştigat nici măcar un singur joc. Am pierdut patru sute bani gheață, şi jucăm doar de patru ore. Aiii iaa, dar mă bucur că te văd, nu conteşte.

Ploaia răpăi în obloane, vîntul se înteți.

— Afurisit tărăboi! Poți să-mi împrumuți şi mie nişte taeli? Am rămas cu totul săracă.

— Am să-ți dau din banii ce ți se cuvin. Hai, joacă mai departe, fetițo, îi zîmbi Struan. Avem musafiri la parter, şi cam peste tot, aşa că nu ieşi de aici.

— De ce să ies?

Se întoarse în aripa locuinței lui Robb. Monsey arăta acum mai bine. Îşi scosese veşmintele ude şi se înfăşurase într-o pătură. Horatio adormise şi acum se zvîrcolea în somn.

2 Joc chinezesc asemănător dominoului (N.T)

— Dumnezeu, numai el ne-a salvat de data asta, Tai-Pan, îi spuse Monsey.

— De ce naiba ați plecat din Macao? Ați căutat-o cu lumînarea. Ar fi trebuit să vă dați seama ce vreme vă aşteaptă.

— Misiune oficială, Tai-Pan, mîrîi Monsey. Excelența sa imperială Whalen a sosit cu fregata ieri noapte. Mi-a poruncit să mă îndrept spre Hong Kong cu o misivă oficială pentru ex-plenipotențiarul de aici. Pe o vreme ca asta, dacă-ți place şi dumitale. Ca şi cum o zi sau două contează cine ştie ce! N-am avut inima să-i spun că vestea cea mare a şi fost tipărită în ziarul de aici.

— Cum arată?

— Aş zice că e un om dificil. A ajuns în Macao cam pe la miezul nopții, la bordul unei fregate, fără să se fi anunțat. În patru minute eram chemat la bordul navei. Şi-a prezentat scrisorile de acreditare, mi-a înmînat scrisoarea secretarului cu afaceri externe s-o citesc – corespunde cuvînt cu cuvînt cu relatarea lui Skinner. Cum naiba fac gazetarii ăştia de pun mîna pe documente secrete? Şi mi-a poruncit ca, o dată cu zorii, să purced la drum să-i înmînez lui Longstaff scrisoarea imediat. Mi-a mai spus că va sosi şi el la Hong Kong îndată, aşa că Longstaff trebuie să părăsească insula în grabă. Apoi că trebuie să mă întîlnesc cu generalul şi amiralul şi să le spun să aibă totul pregătit pentru a se îndrepta cît mai iute spre nord. Monsey se lăsă să se prăbuşească într-un scaun. Irlandez. Ce să-ți spun mai mult?

— De ce n-a venit chiar el imediat?

— Nu pot exista aici doi plenipotențiari în acelaşi timp – total contrar uzanțelor, domnule Struan. Mulțumesc cerului că mai există încă protocol. Şi trebuie să preiau de la Longstaff totul pe loc. Cînd a părăsit portul, abia atunci trebuie să-l informez pe Excelența sa de îndată. Şi numai atunci va sosi şi el.

O rafală de vînt se izbi în obloane şi le făcu să tremure.

— Afurisit să fie individul! Mai-mai să mă omoare. Cu el la conducere, o să fie zarvă multă în Asia. Primul lucru pe care l-a spus: „Din partea mea, insula aceea n-are decît să se ducă la fund.” Ah, fir-ar să fie. Dacă n-ai nimic împotrivă, am să mă culc şi eu cîteva minute.

Horatio începu iar să geamă şi iar vomită.

— Mai dă-i nişte brandy, îi spuse Struan lui Monsey. Dincolo e un dormitor.

Coborî la parter să vadă ce mai fac cei din echipajul lorcei. Găsiseră şi singuri proviziile şi băuturile. Cei care nici nu mîncau, nici nu beau,

dormeau sau se chinuiau să doarmă. Barometrul arăta 29,1 şi cobora în continuare.

— Dumnezeule mare, mai mult de trei zecimi de inci într-un ceas, spuse tînărul locotenent, un bărbat înalt şi blond. Apropo, domnule Struan, sînt locotenentul Vasserly-Smythe, marina regală.

Struan îi strînse mîna.

— Vă mulțumesc că ne-ați dat adăpost.

Un geam dinspre nord cedă, se deschise, şi ploaia şi vîntul năvăliră în salon. Trei marinari se chinuiră să închidă fereastra şi apoi ferecară obloanele.

— Am să mă duc să-mi arunc o privire la navă, spuse ofițerul.

— Atunci mai bine s-o luăm pe aici, îl conduse Struan pe coridor pînă la un geam lateral, cu nişte obloane zdravene, ferit de rafalele vîntului din nord.

Întredeschise puțin obloanele şi se uită afară. Văzu că *China Cloud* şi *Resting Cloud* făceau față cu uşurință asaltului furtunii. Lorcea locotenentului sălta şi se prăbuşea cu fiecare val trosnind şi frecîndu-se de ponton. Spre est nu mai exista orizont. Doar beznă. Şi bezna se îndrepta exact spre ei.

— Locotenente, nava dumitale e în siguranță, aşa cum trebuie.

— Mda! Tînărul ofițer mai aruncă o ultimă privire înspăimîntată spre est şi zăvori obloanele. E prima navă pe care o comand. Nu-s prin apele astea decît de vreo cîteva luni. Ce se întîmplă pe taifun?

— Asupra ta, din mijlocul furtunii, se reped Supremele Vînturi.

— Ce-s astea?

— Vîntoase, rafale. Uneori sînt denumite Vînturile Diavolului.

Capitolul patruzeci şi nouă

O oră mai tîrziu, pe deasupra portului trecu cel dintîi dintre Supremele Vînturi şi se abătu asupra navei *Resting Cloud.* Parîmele sale de ancorare plesniră şi nava porni neajutorată în derivă, la voia vîntului, prin beznă. Aflat într-una din cabine, Mauss ridică ochii din Biblie şi mulțumi Domnului pentru mila lui şi pentru că i-l trimisese pe Hung Hsiu-ch'uan. Vîntul aplecă nava puternic pe-o parte, izbindu-l pe Mauss de un perele şi lăsîndu-l fără cunoştință, şi o mînă, mai-mai s-o răstoarne, cu totul spre țărm. *Boston Princess* se nimeri în drumul ei, nava firmei Cooper-Tillman. Cele două nave se izbiră una de alta cu violență, bompresul lui *Resting Cloud* mătură o parte din suprastructura celeilalte nave, apoi se desprinse de ea şi porni aplecată pe-o parte mai

departe, în derivă, cu pupa spre țărm. Furtuna o aruncă drept peste satul plutitor, scufundînd zeci de sampane mai mici, şi o izbi parşiv de pămînt. Sute de chinezi se înecară, iar cei care scăpară tremurau sub acoperişurile lor firave de bambus. Dar a doua suflare a unui Vînt Suprem smulse şi acoperişurile şi, o dată cu ele şi multe familii.

La bordul navei *Boston Princess* Jeff Cooper se chinui să se ridice în picioare de pe podeaua cabinei principale şi apoi o ajută şi pe Shevaun să se scoale. Furtuna devenise şi mai groaznică, se repezise asupra navei, dar parîmele groase țineau încă.

— N-ai pățit nimic? strigă Cooper, acoperind vuietul de-afară.

— Nu cred. O. Doamne, ajută-ne!

— Stai aici.

Cooper deschise uşa cabinei, se chinui să-şi croiască drum spre punte, totul în jur fiind un adevărat infern. Dar rafalele furtunii, ploaia orizontală îl goniră din nou înăuntru. Coborî cinci punți, o luă de-a lungul unui coridor şi pătrunse în cală. Se uită înăuntru să vadă la lumina unui felinar ce se întîmplase. Acolo unde îi lovise *Resting Cloud,* lemnul bordajului plesnise şi pe la încheieturi, începuse să pătrundă apa. Cooper se întoarse la Shevaun.

— Totu-i în regulă, o minți el. Atîta vreme cît parîmele de ancoră rezistă.

Un Vînt Suprem se abătu asupra Promontoriului Glessing, smulse lemnul catargului şi-l aruncă exact ca pe o suliță asupra clădirii căpitanului portului. Catargul străpunse peretele de granit, îi smulse lui Glessing un braț de la cot. Îşi croi drum mai departe, aruncîndu-l pe Culum într-o parte, provocînd o adevărată avalanşă de cărămizi, resturi şi cărbuni aprinşi asupra lui Tess înainte de a se opri. Prin spărtura din perete se repeziră urlînd ploaia şi furtuna, veşmintele de pe Tess luara foc. Culum se dezmetici, străduindu-se să se ridice în picioare, şi porni să stingă flăcările cu mîinile goale. După ce izbuti să le stingă, o cuprinse pe Tess în brațe. Fata îşi pierduse cunoştința, era albă la față, îşi pîrlise părul în cîteva locuri. Îi sfîşie hainele şi o cercetă să vadă dacă era rănită. Pe spinare avea arsuri. Culum auzi nişte țipete disperate în spatele lui. Cînd se întoarse, îl zări pe Glessing, sîngele îi țîşnea din ciotul de mînă rămas. Iar mai departe de el văzu şi bucata de mînă smulsă. Culum se ridică, dar picioarele nu voiau să se mişte.

— Culum, fă ceva, strigă din răsputeri Glessing, să acopere urletul vîntului.

În fine muşchii îl ascultară, înşfăcă funga unui pavilion şi improviză cu el un garou în jurul ciotului, ca să oprească hemoragia. Se chinui apoi să se hotărască ce avea de făcut mai departe, şi îşi aduse aminte ce făcuse taică-său cînd fusese împuşcat Sergheiev.

— Curăță rana, îşi spuse el cu voce tare. Asta trebuie să faci. Şi apoi cauterizează rana.

Reuşi să găsească ceainicul. Mai avea încă nişte apă aşa că îngenunche lîngă Glessing şi începu să tamponeze şi să şteargă rana.

— Îndură, bătrîne, îndură, îngăimă el, suferința lui Glessing provocîndu-i greață.

Cînd îşi veni în fire, Tess porni să geamă. Se ridică cu greu în picioare, vîntul împrăştia hîrtiile, pavilioanele şi praful, aproape orbindo. Reuşi să deschidă ochii ca lumea şi începu să țipe isteric. Culum se răsuci pe dată cuprins de panică şi o văzu uitîndu-se fix la brațul retezat.

— Vino şi ajută-mă, caută cleştele de foc! urlă el la ea ca să acopere vuietul furtunii.

Ea clătină din cap şi se trase isterizată înapoi, apoi i se făcu rău de tot şi vomă.

— Caută cleştele ăla afurisit! urlă el, simțind cum îi ard mîinile. N-are decît să-ți fie rău mai tîrziu!

Tess se strădui să se țină în picioare, cutremurată de duşmănia din vocea lui Culum. Începu să caute cleştele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai iute!

Îl găsi şi, ca într-un coşmar, i-l întinse lui Culum. Acesta luă un cărbune încins şi-i lipi de ciotul brațului. Glessing urlă de durere şi leşină din nou. Carnea arsă împrăştia o duhoare insuportabilă. Culum se chinui să-şi stăpînească greața pînă cînd isprăvi de cauterizat cu grijă tot ciotul. Apoi întoarse capul şi vărsă din răsputeri.

Brock se uită la barometru, în vreme ce toată nava vibra, schelăria ei urla.

— Liza, 28,2 inci. N-am văzut niciodată barometrul atît de coborît.

Liza o ținea pe Lillibet în brațe, încercînd să-şi stăpînească spaima.

— Mă întreb unde-o fi Tess. O, Doamne, ai milă şi păzeşte-o!

— Mda, mîrîi Brock.

Apoi de afară se auzi un trosnet imens de lemnărie, toată nava se aplecă rău pe-o parte, dar apoi îşi reveni.

— Mă duc pe punte!

— Stai aici, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ți pune viața în primejdie.

Femeia se opri pentru că el nu mai era în cabină.

— Mami, cînd o să se oprească? spuse printre suspine Lillibet.

— Dragoste, acuş-acuş.

Brock îşi scoase cu prudență capul pe un spirai din partea de sub vînt a dunetei. Îşi lăsă capul pe spate să se uite la catarge. Erau îndoite ca nişte rămurele. Se auzi un trosnet groaznic cînd plesni straiul gabierului mare.

— Atenție! urlă Brock pe gura tambuchiului. Cartul tribord pe punte!

Un Vînt Suprem veni vuind din nord şi alt sart plesni, şi apoi altul, catargul cel mare se răsuci, plesnind chiar deasupra punții şi se prăbuşi peste artimon, pentru ca ambele catarge şi toată arborada să se prăvălească pe punte, zdrobind scara dunetei. *White Witch* se aplecă cumplit pe-o parte. Brock se eliberă de resturi şi răcni la echipajul împietrit:

— Pe punte, ticăloşilor! Viața voastră-i în joc! Tăiați parîmele şi aruncați catargele peste bord, altfel sîntem pierduți!

Îşi îmboldi oamenii să iasă pe punte şi, ținîndu-se cu o mînă, în vreme ce vîntul încerca să-l ia cu totul iar ploaia îl orbea, lovi cu disperare să taie cu un topor straiurile catargului mare şi îşi aminti de celălalt taifun care-l costase un ochi, se rugă să scape de data asta cu celălalt ochi teafăr, ca Tess să fie la adăpost şi Liza şi Lillibet să nu se înece.

Schelele construcțiilor din noul oraş de multă vreme fuseseră spulberate. Un Vînt Suprem dădu năvală asupra țărmului, rase de pe fața pămîntului ce mai rămăsese din corturile militarilor, distrugînd totodată şi şantierul naval. Sorbi dintr-o dată crîşmele şi restaurantele, laolaltă cu bordelurile de lîngă şantier, strivi stabilimentul doamnei Fortheringill, pulverizînd tablourile şi îngropîndu-l pe Aristotle Quance sub dărîmături. Apoi îşi croi drum drept ca o săgeată peste cocioabele din Tai Ping Shan, făcînd să dispară o sută de familii dintr-o dată, şi zvîrli resturile la o milă depărtare pe panta Piscului.

Adînc în coasta oraşului Tai Ping Shan, Gordon Chen stătea ghemuit în pivnița sa tainică pe care şi-o construise şi se felicită pentru prevederea de care dăduse dovadă. Pivnița era căptuşită cu piatră şi solidă şi, cu toate că ştia că locuința de deasupra dispăruse, îşi aminti cu bucurie că tot ce avea el mai de valoare fusese adus aici, în

siguranță, iar casa putea fi ridicată din nou la loc. Îşi plimbă privirile peste maldărul de registre, dosare cu acte de proprietate, cambii, chitanțe şi chezaşuri, peste lăzile în care ținea lingouri, jaduri, cupoane de mătăsuri prețioase şi butoiaşe din cele mai fine vinuri. Apoi se uită şi la concubina lui, Floarea de Preț. Aceasta stătea în capul oaselor, sub aşternuturi fine, în patul aşezat lîngă unul din pereți. Gordon Chen îşi mai turnă o ceşcuță de ceai, şi se vîrî în pat lîngă ea. Eşti un tip foarte deştept, îşi spuse el.

Vîntul şi ploaia băteau fără cruțare în partea de nord a factoriei lui Struan de la Happy Valley şi, din cînd în cînd, un Vînt al Diavolului o zgîlțîia din răsputeri. Dar construcția rezista cu curaj, doar uneori se cutremura pînă-n fundații, iar vuietul devenea cumplit. Struan îşi aprinse un trabuc. Îl făcea să turbeze faptul că stătea prizonier în casă fără să poată face nimic.

— Fumezi prea mult, strigă la el May-may, ca s-o audă prin urletul furtunii.

— Fumatul face bine la nervi.

— Urît obicei. Puturos!

El nu-i răspunse, se uită din nou la barometru.

— De ce te uiți la aia la fiecare zece minute?

— Îmi arată unde se află furtuna. Cînd n-o să mai coboare, centrul taifunului va fi chiar peste noi. Apoi barometrul o să urce. Aşa cred.

— Tai-Pan, eu nu-s încîntat de fericită că sîntem aici. La Macao era şi mai bine.

— Nu cred.

— Cum?

— Eu nu cred.

— Şi în noaptea asta trebuie să dormim tot aici? întrebă ea, sătulă să tot strige ca să se facă auzită. N-aş vrea ca tu sau Yin-hsi, sau gunoiul ăsta de Ah Sam să vă alegeți cu friguri.

— Eu cred că sîntem la adăpost de friguri.

— Cum, ce zici?

— Cred că sîntem la adăpost.

Se uită la ceas. Două şi douăzeci. Dar cînd se uită printr-o crăpătură a oblonului, nu reuşi să zărească nimic afară. Doar un fel de învăluire a beznei şi şiroaielor orizontale ale ploii. Era mulțumit că se adăpostiseră în partea ferită de vînt. Aripa aceasta a clădirii dădea într-o parte spre est, apoi spre sud şi vest, fiind protejată de furia directă a taifunului. Şi era bucuros şi pentru faptul că se refugiase la țărm. Nici o

navă nu va ieşi întreagă din încercarea asta, îşi spuse el. Nu există port pe faţa pămîntului care să protejeze flotele multă vreme de urgia asta a Domnului. Pariu că şi Macao va avea partea lui din taifunul ăsta. Şi acolo nu există nici un fel de adăpost. Pariu că jumătate din nave vor ajunge nişte biete epave, aşa cum vor păţi şi zece mii de jonci şi sampane aflate pe cinci sute de mile în susul şi josul coastei. Sigur. Şi nava trimisă spre Peru? Pun pariu că a intrat şi ea în taifun şi s-a dus la fund, laolaltă cu părintele Sebastian cu tot.

— Mă duc să văd ce fac ceilalţi.

— Tai-Pan, să nu întîrzii multă vreme.

Porni de-a lungul coridorului şi verifică obloanele. Cînd trecu pe palier, îndreptă, cu gîndul aiurea, un tablou de-al lui Quance, apoi intră în apartamentul lui Robb. Horatio stătea în penumbră, pe fotoliul de bambus pe care o văzuse pe Sarah nu cu multă vreme înainte şi, preţ de cîteva secunde, în lumina şovăielnică a felinarelor, lui Struan chiar i se păru că o vede pe Sarah.

— Hello, Horatio, unde-i Monsey?

Horatio ridică ochii spre Struan fără să-l recunoască la început.

— Am găsit-o eu pe Ah Tat, spuse Horatio cu o voce foarte ciudată.

— Flăcăule, nu te aud. Trebuie să strigi mai tare.

— Ah Tat. Da, da, am găsit-o eu.

— Şi?

Horatio începu să rîdă cu o expresie groaznică, de parcă Struan nici n-ar fi existat în încăpere.

— Mary a făcut un avort. E o curvă împuţită care s-a culcat cu păgînii ăştia murdari şi o face de ani şi ani de zile.

— E o prostie, trebuie să fie o prostie, flăcăule. Să nu crezi una ca asta, îi spuse Struan.

— Am dat eu de Ah Tat şi am bătut-o cu biciul pînă am scos adevărul de la ea. Mary e o curvă blestemată care s-a înhăitat cu toţi chinezii şi a rămas grea purtînd în ea un bastard pe jumate corcitură. Ah Tat i-a dat o otravă să omoare fătul! Din nou rîse strident. Dar am pus eu mîna pe Ah Tat şi am bătut-o pînă a scuipat tot adevărul. Ah Tat a fost codoaşa lui Mary. Şi Mary s-a vîndut păgînilor! îşi aţinti privirile în flacăra felinarului. Glessing nu se mai căsătoreşte de acum cu una care a fost curva chinejilor. Şi o să-mi rămînă mie. O să fie numai a mea. Am s-o iert dacă o să se tîrască dinaintea mea şi o să mă implore.

— Horatio! Horatio!

— Va fi numai a mea. Ca atunci cînd eram mici. O să fie din nou numai a mea. Şi am s-o iert.

O altă Răsuflare a Diavolului zgîlțîi clădirea, apoi alta, apoi a treia, încît păreau să fi nimerit chiar în inima a zece mii de vîrtejuri turbate, iar Struan auzi geamuri şi obloane smulse din țîțîni. O porni la goană pe coridor spre apartamentul lui. May-may şi Yin-hsi scînceau ghemuite în pat, Ah Sam gemea împietrită de groază. Struan se repezi spre pat şi o luă pe May-may în brațe. Vuietul în care se amesteca strigătul tuturor celor însuflețite şi neînsuflețite atinse apogeul. Deodată toată zarva urganului încetă.

Rămase numai tăcerea.

Prin crăpăturile obloanelor se strecurau fire de lumină care deveneau tot mai puternice cu fiecare secundă.

— Ce se-ntîmplă? îngăimă May-may, şi vocea îi sună cu totul nefiresc în liniştea aceea copleşitoare.

Struan o aşează pe May-may jos şi se îndreptă spre fereastră. Se uită printr-una din crăpături, apoi, cu grijă, deschise fereastra şi deszăvorî oblonul. Se înfioră cînd în încăpere pătrunse un aer fierbinte, uscat. Se uită spre port şi nu-i veni să creadă. *China Cloud,* se afla încă la ancorajul ei. *White Witch* rămăsese fără catarge, capetele fungilor se bălăbăneau peste balustrade. *Resting Cloud* fusese aruncată pe țărm pe Promontoriul Glessing. Lorcea stătea întreagă la ponton unde fusese amarată. Una dintre fregate zăcea aruncată pe țărm, dincolo de limita valurilor. În schimb, restul flotei, navele corpului expediționar şi cele comerciale se aflau la ancoră, neatinse.

În crucea cerului goneau fîşii de nori şi se zărea cerul albastru. Dar în port marea înnebunise cu totul. Valuri piramidale țîşneau drept în sus, pentru a se arunca unu împotriva celuilalt, văzu *China Cloud* ambarcînd talazurile şi printr-un bord şi prin celălalt în acelaşi timp. Dincolo de port, departe, din mare crescuse un zid nepătruns de nori ce se ridica neasemuit pînă la şaizeci de mii de picioare. Iar peste toate, în afară de valurile ce se băteau cap în cap, se prăbuşise o tăcere nepămînteană.

— Sîntem în mijlocul vîrtejului.

— Cum?

— În ochiul taifunului. Acesta-i centrul lui.

May-may, Yin-hsi şi Ah Sam se grăbiră şi ele într-acolo.

— Dumnezeule mare, flota-i salvată! spuse Struan exultînd de bucurie. Navele sînt în siguranță. Sînt salvate!

Deodată, toată bucuria îi dispăru ca prin farmec, trînti obloanele şi ferestrele şi le zăvori.

— Haideți! strigă el, deschizînd cu un gest alarmat uşa, iar ceilalți o luară pe urmele lui, uluiți.

Goni de-a lungul coridorului, trecu de palierul casei scărilor spre aripa opusă şi deschise uşa apartamentului cel mai nordic. Obloanele erau parțial smulse, o fereastră era spartă, sticla împrăştiată peste tot.

— Rămîneți aici, le spuse el.

— Tai-Pan, ce s-a întîmplat? Furtuna a trecut.

— Fă cum îți spun.

Struan ieşi în goană. May-may ridică nedumerită din umeri şi se aşează pe un scaun rupt.

— Ce-a pățit tata? întrebă Yin-hsi.

— Nu ştiu. Uneori nu-l înțeleg deloc. Mulțumesc zeilor că s-a terminat cu vuietul acela îngrozitor. Ce linişte, nu-i aşa? E atît de linişte că simți că te face să suferi.

Yin-hsi se duse la fereastră şi o deschise.

— Uitați-vă. Nu-i aşa că-i frumos? Sînt atît de bucuroasă că a trecut furtuna.

May-may şi Ah Sam se îngrămădiră lîngă ea.

Brock rămase în picioare pe punte paralizat. Văzu talazurile repezindu-se spre el din toate direcțiile, dar aici, la adăpostul țărmului, erau destul de mici. Fu învăluit de razele fierbinți ale soarelui. Picăturile de apă cădeau cu zgomot nefiresc. Norii de furtună întunecați se ridicau precum zidurile unei catedrale imense, late de cinci mile. Dar zidurile acestea se mişcau amenințător. Cel dinspre răsărit se îndrepta spre ei.

— Dragule, ce se-ntîmplă? spuse Liza, venind pe punte cu Lillibet. Ah, ce frumos.

— E atît de minunat, adăugă Lillibet.

— Sîntem în ochiul uraganului. E vîrtejul! izbucni Brock.

Marinarii care ieşiseră pe punte se întoarseră şi se uitară la el.

— Ah, uite, spuse Lillibet, arătînd spre insulă. Ce caraghios!

Copacii care împînzeau insula se vedeau acum albi pe fundalul maroniu al pămîntului: crengile nu mai aveau nici o frunză pe ele. Noul Queen's Town dispăruse, iar Tai Ping Shan era un haos. Pe țărm începuseră să apară nişte siluete minuscule.

— Duceți-vă înăuntru sub punte, spuse Brock cu voce hîrîită.

Uimiți, se supuseră, după cum li se poruncise.

— Căpitane Pennyworth!

— Da, sir?

— Împacă-te cu Atoatefăcătorul! îi spuse Brock. Numai el ştie ce se află dincolo de aceşti nori ai diavolului. Intrați toți sub punte.

Îşi luă ocheanul şi-l îndreptă spre clădirea Nobilei Case. Îl văzu pe Struan stînd în mijlocul unui grup format dinaintea uşii principale. De la etajul al treilea se vedeau ițindu-se nişte capete. Strînse ocheanul cu o mişcare scurtă: „Mai bine ai intra înăuntru, Dirk", murmură el abia auzit. Fixă de bine de rău ce mai rămăsese din capacul tambuchiului de acces, îl etanşă cum putu mai bine şi coborî.

— Cred că e vremea să ne spunem rugăciunile, zise el calm.

— Bun, se vîrî Lillibet în vorbă. Pot să spun eu mai întîi? Ca la culcare?

Culum o cuprinsese pe Tess cu un brat.

— Dacă scăpăm de data asta cu viață, afurisit să fiu dacă mai stăm aici, spuse el. Am plecat spre țară, şi la naiba cu locul ăsta.

— Da, îngăimă Tess, căreia i se făcuse rău privind distrugerile din jur.

Se uita cu groază la zidul de nori care se apropia. Acesta înghițise Peninsula Kowloon.

— Haide mai bine să intrăm, spuse ea.

Culum închise uşa în urma ei, arsurile de la mîini îl chinuiau groaznic. Reuşi totuşi să baricadeze uşa. Tess îşi croi drum prin vălmăşagul din cameră şi îngenunche lîngă Glessing. Acesta era cadaveric la față, dar inima îi bătea încă.

— Sărmanul George.

Struan aprecie din ochi distanța de la ponton la *China Cloud* şi apoi pînă la norii dinspre est. Ştia că nu mai era timp să dea o barcă la apă, aşa că alergă pînă la capătul pontonului şi-şi puse mîinile pîlnie la gură.

— Orlov! urlă el din răsputeri. *China Cloud,* ahoy!

Glasul lui stîrni ciudate ecouri peste portul de la Happy Valley şi-l zări pe Orlov făcîndu-i semne cu mîna şi-l auzi răspunzîndu-i slab:

— Da?

— Îndreapt-o cu prova spre sud. Acum vîntul o să vină din sud! Îndreaptă nava spre sud!

— Da! îl auzi el pe Orlov răspunzîndu-i.

Într-o clipă îi văzu pe marinari alergînd la prova, se lăsă o barcă la apă, oamenii începură să tragă înnebuniți la vîsle, ca să răsucească nava. Struan se grăbi să se întoarcă la grupul celor din fața uşii principale.

— Intrați înăuntru!

Cîțiva porniră, dar tînărul locotenent se zgîia mai departe la lorcea lui şi la port şi nu-i venea să creadă.

— Sfinte Dumnezeule din ceruri! Încă mai pluteşte. Uită-te la flotă, uită-te la nave! Socoteam că toate sînt acum spulberate, la naiba, dar numai o singură fregată a fost aruncată pe țărm, şi cliperul ăla şi-a pierdut doar catargele. De necrezut. Pe Dumnezeul meu. Din sud ziceai? De ce?

— Haide, îi spuse Struan, trăgîndu-l de mînecă. Intră înăuntru... şi ia-ți şi oamenii.

— Ce s-a întîmplat?

— Pentru Dumnezeu, pricepe odată că în cîteva minute ieşim din vîrtej şi atunci taifunul va lovi din direcția opusă... cred că o să se întoarcă şi o să lovească din direcția opusă. Ia-ți oamenii...

Struan mai-mai să fie dărîmat cînd Horatio se repezi pe lîngă el şi țîşni pe Drumul Reginei către şantierul naval.

— Înapoi, nebunule, o să fii ucis! urlă Struan în urma lui, dar Horatio nu-i mai dădu nici o atenție.

Struan goni după el.

— Horatio, ce naiba te-a apucat? îi spuse el cînd îl ajunse din urmă şi-l prinse de umeri.

— Trebuie să-i spun şi lui Glessing. Să isprăvim cu povestea căsniciei ăsteia murdare, țipă Horatio la el. Lasă-mă în pace, ucigaşule! Tu şi cu curva ta ucigaşă şi grețoasă! Am să am grijă să fiți spînzurați amîndoi!

Se smulse din încleştarea lui şi o luă la fugă. Struan porni din nou după el în goană, dar îl ajunse ploaia şi se opri scurt. Zidul de nori ajunsese la jumătatea portului, şi la picioarele sale marea fierbea. Struan văzu echipajul bărcii de pe *China Cloud* repezindu-se la bord şi apoi dispărînd sub punte. Orlov mai făcu o ultimă dată semn cu mîna, apoi se făcu nevăzut şi el. Struan se întoarse şi alergă din răsputeri să ajungă la adăpostul clădirii. O rafală de vînt îl prinse în mrejele sale şi el îşi dublă eforturile. Cînd ajunse în uşă, ploua cu găleata, se opri şi se uită înapoi.

Horatio gonea nebuneşte dincolo de Happy Valley, de-a lungul țărmului. Zidul de nori înghițise şantierul naval, Horatio începu să dispară în ceață. Îl mai văzu o dată cum se opreşte şi priveşte în sus, apoi silueta aceea neînsemnată fu luată pe sus ca o frunză. Struan deschise cu brutalitate uşa şi o trînti la loc, dar înainte de a apuca s-o ferece ca lumea, se făcu beznă şi un Vînt Suprem se izbi în uşă şi-l

aruncă departe în hol. Dintr-o suflare, mătură toate ferestrele de la parter şi ucise trei marinari. Apoi dispăru. Struan se ridică, cu efort, în picioare, uimit că mai era în viață. Dădu buzna la uşă şi, opintindu-se cu toată puterea de care era în stare, o închise şi o zăvorî.

Vîrtejul trecu prin ferestre, supse cu el resturi de toate felurile, hîrtii, felinare, şi le aruncă afară, tot ce nu era prins în cuie. Pe cînd urca în goană scările, Struan dădu peste trupul zdrobit al tînărului locotenent. Se opri, dar o altă rafală îl îmbrînci la o parte şi-i smulse cadavrul din mîini, apoi Struan se trezi că se chinuia să nu fie absorbit de vîrtej, înaintînd trudnic pe scări să ajungă la adăpost.

Cînd taifunul se repezi dinspre sud, *White Witch* se aplecă beată pe o parte. Săltă prova şi apoi pupa, smuci de parîmele din față, printr-un miracol reveni pe chilă dreaptă şi se aşează în vînt. Brock le luă pe Liza şi Lillibet în brațe şi le aşeză în cuşetă. Striga la ele cuvinte de încurajare, dar nu-l auzeau, se țineau toți disperați laolaltă să scape cu viață. Apa dădu năvală pe scări la vale, se repezi în uşa cabinei ferecate, se strecură pe sub ea. Un Vînt al Diavolului se înverşună împotriva navei. Se auzi un trosnet ca de fulger, toată nava se cutremură şi Brock înțelese că plesnise una dintre parîmele ancorelor.

La bordul navei *Boston Princess,* Shevaun îşi ținea cu mîinile urechile ca să nu mai audă vaietele vîntului care se repezea asupra navei. Cooper simți cînd plesni şi ultima parîmă ce mai ținea ancora, îi strigă lui Shevaun să se proptească bine, dar ea nu-l auzi. El se rostogoli spre ea şi o cuprinse cu tot cu stîlpul de susținere din apropiere, şi-şi adună toate puterile. Nava se clătină ca beată. Bordul tribord țîşni să ia o gură de aer, apoi fu înecat sub talazuri, după care nava porni să ia apă şi să se scufunde. Taifunul se jucă încîntat cu ea şi o aruncă izbind-o de nava rusească.

În cabina principală a imensei brigantine, o vitrină din cristal se făcu țăndări, împrăştiind peste tot sticle, cristaluri şi tacîmuri. Sergheiev se ținu de ce-i veni la îndemînă, blestemă şi îngăimă o rugăciune. Cînd nava lui reveni la poziția normală cu prova în vînt, mătură cu piciorul resturile care se adunaseră sub tălpile lui, spuse încă o rugăciune şi mai bău un pahar de brandy. Dar-ar frenția-n Asia, îi trecu lui prin gînd. Aş vrea să fiu acasă acum. Frenția-n uraganul ăsta drăcesc. Frenția-n englezi. Ba şi-n insula asta parşivă. Dar-ar frenția în toate! Şi în prințul Tergin că m-a trimis tocmai aici. Frenția-n

Alaska şi în ideea emigrației. Ba şi în America şi în americani. Binecuvîntată fie doar Shevaun.

Da, îşi spuse el cînd nava se aplecă iar pe o parte şi gemu sub lovitura taifunului. Binecuvîntată fie Maica Rusia cea sfîntă, şi locul ei în istorie. Planul prințului Tergin e minunat şi corect, bineînțeles că este, şi am să-l ajut să-l pună în aplicare. Mda. Afurisit să fie glontele ăla blestemat, afurisită şi durerea asta. De-acum nu mai pup eu călărie peste nesfîrşitele stepe. Cu asta s-a terminat. De-acum trebuie să uit joaca! Alexei, priveşte-te în față. Glontele a fost norocul tău... ce cuvînt folosea Tai-Panul pentru asta? A, da, *joss.* Glontele a fost *joss.* Un bun *joss.* De-acum pot să-mi dăruiesc toată energia numai în slujba Rusiei.

Ce am de făcut? Acum trebuie să părăsesc Hong Kong-ul. E terminat. Tîmpitul de lord Cunnington a sugrumat Anglia şi ne-a dăruit cheia Asiei. Bun. Fă un tratat comercial cu Tai-Pan sau cu Brock, apoi pleacă de aici cît mai repede şi du-te în Alaska. Fă toate pregătirile în privința triburilor. După aia acasă. Nu, mai bine... du-te şi la Washington. Priveşte, ascultă, dumireşte-te, şi împlineşte menirea pentru care ai fost născut – să-ți serveşti Maica Rusie pînă la capătul fruntariilor. Fruntariilor ei.

Sergheiev simți că-l supără iar durerea de la şold şi pentru prima dată durerea îi aduse un fel de bucurie. Foarte bun *joss,* se gîndi el. Deci e hotărît. Dacă supraviețuim, plecăm de aici.

Şi cu Shevaun ce facem? Fata asta merită să te gîndeşti la ea, pe crucea mea. Politic are importanță, ei?

Şi fizic, sigur. Dar nu e destul de bună ca să te gîndeşti la o căsătorie, chiar dacă taică-său e senator. Ba poate că este. S-ar putea să fie o mişcare foarte deşteaptă. Alexei, gîndeşte-te la asta! O să avem nevoie de conducători pentru America rusească. Continentul va fi împărțit în principate. Căsătoriile între neamuri diferite au fost întotdeauna o formă de cucerire, nu? Poate ai putea grăbi ziua aceea. Pe Sfîntul Petru! Tare mi-ar place să-mi fie iubită. Cum să pun totul la cale? O să vrea? De ce nu? Cooper, tîmpitul ăsta! Tare plicticoasă treabă că e logodită. Păcat. Mi-a spus doar că nu-l iubeşte.

Taifunul ajunse la paroxism, dar şirul de munți slei mare parte din violența lui, punînd portul la adăpost. *Boston Princess* se bălăbănea ca beată în mijlocul portului, cu un bord intrat în apă şi luînd valurile în plin. Cooper ştia că sfîrşitul era aproape, o ținea pe Shevaun strîns lîngă el şi-i striga că totul va fi bine.

Nava se afundă şi mai mult în apă şi se repezi spre Peninsula Kowloon. Apoi se prăvăli greoaie pe țărm. Stîncile îi sfîşiară trupul, talazurile dădură buzna în cale, apoi un Vînt Suprem o săltă de pe stânci, salvînd-o de la distrugere şi o aruncă dincolo de linia surfului.

Uraganul porni să sufle dinspre sud. Se ridicase peste şirul de munți şi se prăvălea peste continent. Iar pe hornul format de Happy Valley îşi spori puterile la dimensiuni de neînchipuit. Şi se aruncă asupra Nobilei Case, căutîndu-i punctul slab. Struan o ținea pe May-may, ca pe un prunc în brațe în apartamentul din aripa de nord, pentru moment sigur. Un felinar îşi tremura lumina şi arunca umbre bizare ce dansau nervos. Dincolo de ferestrele distruse în partea oarecum mai protejată de uraganul ce urla amestecîndu-se cu ploaie, dăinuia numai bezna. Ah Sam stătea îngenuncheată pe podea, Yin-hsi se trăsese lîngă Struan căutînd apărare. May-may se întoarse şi-şi lipi gura de urechea lui Struan strigînd:

— Tai-Pan, sînt fantastic de nefericită din pricina acestui întreg tărăboi.

El rîse şi o strînse şi mai tare în brațe, iar ea îi cuprinse gîtul cu brațele. El ştia că de acum nimic nu-i mai putea atinge. Ce fusese mai rău trecuse.

— Încă trei sau patru ceasuri, şi se termină, fetițo.

— Împuțită furtună. Nu ți-am spus eu că aici e un dragon? Un monstru dragon de mare?

— Da.

— Dumnezeule Cristoase!

— Ce s-a întîmplat?

— Am uitat să iau ultima cană de otravă cu bălegar de cinchona. Azi era ultima zi de luat, nu conteşte.

— O s-o iei peste cîteva ceasuri, nu conteşte.

— Da, bărbate! May-may se simți fericită şi foarte întremată, se jucă cu părul ei lung plimbîndu-l pe gîtul lui Struan. Sper că n-au pățit nimic copiii.

— Sigur. Nu-ți face griji, Chen Sheng are el grijă de ei.

— Cînd plecăm, heya? Sînt fantastic de nerăbdătoare în privința căsătoriei.

— În trei luni. Sigur înainte de Crăciun.

— Eu cred că ar trebui să-ți mai iei o nevastă dintre femeile barbare ca să fie a treia soră.

El rîse.

— E foarte important să ai o mulțime de băieți. Nu rîde, Dumnezeule!

— Fetițo, s-ar putea să fi avut un gînd bun tu, continuă el. Poate ar trebui să-mi iau trei femei barbare. Şi mai sînteți şi tu şi Yin-hsi. Şi cred că e fantastic de important să mai luăm o soră dintre chinezoaice înainte de a pleca.

— Ha! Dacă strădaniile tale cu cea de-a doua soră sînt un semnal, atunci ne luăm şi noi nişte iubiți, pe Dumnezeul meu! Apoi îl sărută lîngă ureche şi-i strigă: Tai-Pan, sînt fantastic de bucuroasă că am avut un *joss* bun şi mi te-a dăruit mie.

O canonadă de Vînturi Supreme făcu să zboare ferestrele din partea de sud şi toată clădirea se clătină ca la un cutremur. Cuiele din scîndura acoperişului țipară împotrivindu-se forței nefireşti care voia să le smulgă, apoi o rafală drăcească înşfăcă tot acoperişul şi-l aruncă în mare.

Struan simți că Yin-hsi e suptă de vîrtejul de deasupra. Întinse mîna s-o apuce, dar fata dispăruse.

Struan şi May-may se țineau strîns unul de altul.

— Tai-tai, nu te da învinsă!

— Niciodată! Te iubesc, bărbate!

Şi Vînturile Supreme se prăbuşiră asupra lor.

Capitolul cincizeci

Pe cer se arătă un soare curajos ce-şi răspîndi căldura asupra oraşului distrus şi a portului cruțat. Culum îşi descoperise tatăl în mijlocul dezastrului clădirii factoriei. Struan zăcea zdrobit într-un colț al apartamentului din nord, iar în brațe ținea o chinezoaică firavă. Culum se întrebă cum de putuse tatăl său s-o iubească, pentru că lui nu i se părea deloc frumoasă. Dar moartea nu le împrumutase aerul ei groaznic. Aveau amîndoi chipurile liniştite, de parcă ar fi fost doar adormiți.

Culum plecă din încăpere, coborî scările devastate şi ieşi afară, lăsîndu-se învăluit de uşoara briză de est. Tess îl aştepta. Iar cînd îl văzu clătinînd din cap neajutorat, ochii i se umplură de lacrimi şi-l apucă de mînă. Plecară din Happy Valley, pe Drumul Reginei, dar nu vedeau nimic în jurul lor.

Zona noului oraş era numai ruine, resturi împrăştiate peste tot. Doar ici şi colo cîte o clădire care rămăsese încă în picioare, unele ca o cochilie goală, altele doar uşor avariate. Plaja era plină de oameni

mişunînd încolo şi încoace, sau adunaţi în grupuri, contemplînd dezastrul prin care trecuseră locuinţele sau sediul întreprinderilor lor. Mulţi supravegheau echipele de culi care se străduiau să salveze ce se mai putea salva din bunurile lor acoperite de apă sau încercînd să repare cîte ceva. Culii cu lectici îşi vedeau nestingheriţi de treburile lor. La fel şi cerşetorii. În poziţiile strategice fuseseră plasaţi militari, ca măsură de prevedere împotriva inevitabilelor jafuri. Dar, în mod ciudat, puţini erau cei care se dedaseră la furturi.

Sampane şi jonci ieşiseră la pescuit în rada liniştită a portului, printre resturile bărcilor distruse. Alte bărci abia acum soseau, aducînd noi colonişti, şi astfel procesiunea chinezilor dinspre ţărm spre aşezarea de la Tai Ping Shan începu din nou.

Pe pantele dealului dăinuiau fuioare de fum. Doar cîteva incendii izbucniseră printre dărîmăturile colibelor. Dar sub această perdea de fum se pornise zarva obişnuită. Restaurantele, prăvăliile de ceai şi băuturi, negustorii ambulanţi îşi vedeau netulburaţi de afacerile lor, în vreme ce ceilalţi locuitori băteau cuie, tăiau cu fierăstraiele, săpau şi trăncăneau în timp ce-şi cîrpeau locuinţele, le refăceau, binecuvîntîndu-şi *joss*-ul că se mai aflau în viaţă.

— Uite, Culum, dragoste, îi spuse Tess.

Se aflau lîngă şantierul naval. Culum era năucit, mintea abia de-i mai funcţiona. Se uită în direcţia în care-i arătase nevastă-sa. Pe o colină mică, casa lor aproape terminată rămăsese fără nici un fel de acoperiş, smulsă din fundaţii.

— Ah, dragul meu, îngăimă ea. Ce ne facem?

El nu-i răspunse. Spaima ei crescu şi mai mult cînd simţi panica ce-l cuprinsese şi pe el.

— Dragoste, haide. Hai... hai să mergem la hotel, apoi... apoi la bord pe *White Witch.* Haide, iubire.

Skinner se îndrepta grăbit spre ei. Avea chipul întunecat, hainele sfîşiate şi murdare.

— Iartă-mă, domnule Culum. Unde-i Tai-Panul?

— Cum?

— Tai-Panul. Ştii cumva unde se află? Trebuie să-l văd imediat.

Culum nu-i răspunse, aşa că Tess spuse:

— E... e mort!

— Cum?

— Domnule Skinner, e mort. Noi... Culum l-a văzut. E mort. În factorie.

— Doamne Dumnezeule, nu se poate! spuse Skinner cu voce gîtuită.

Ah, afurisit *joss* mai am! Îngăimă cîteva condoleanțe şi se îndreptă spre redacția şi tipografia lui acum distruse.

— Ei, acum eşti proprietarul ziarului, strigă el. Nu? Nu ai nici tiparniță, nici bani să-ți cumperi alta, iar Tai-Panul e şi el mort, aşa că de la el nu mai poți împrumuta nimic, aşa că eşti proprietar peste nimic, la pămînt! La pămînt! Şi ce naiba ai să mai faci de acum încolo? Dădu cu piciorul în nişte moloz, fără să-i bage în seamă pe culii săi ce stăteau la o parte, aşteptînd liniştiți. De ce naiba i-a fost dat să moară chiar într-un moment ca ăsta? continuă să vorbească mai departe singur şi se aşează apoi pe un scaun. Ce-ai să te faci? Haide, adună-te! Gîndeşte-te!

Ei, îşi spuse el, primul lucru pe care-l ai de făcut e să scoți ziarul. Ediție specială. Cum? Cu presa de mînă.

— Da, presa de mînă, strigă el tare. Ai priceperea şi poți s-o faci. După aia?

Îi băgă de seamă pe culii care-l priveau. Şi apoi să-ți mai ții gura, se puse el în gardă. Scoți mai întîi gazeta şi după aia te duci la tînărul idiot de Culum şi-i vorbeşti pînă-l convingi să dea banii pentru noua tiparniță. Îl poți manevra uşor. Da. Şi să-ți mai ții gura. Blore îşi făcu şi el apariția înăuntru. Avea un chip lipsit de viață.

— 'Neața, spuse el. Doamne, ce nenorocire afurisită. Grajdurile s-au evaporat, şi padocul. Totul. Am pierdut patru cai. Şi juganul, fir-ar afurisit să fie.

— Tai-Panul e mort.

— O, Dumnezeule! Blore se rezemă de canatul rupt al uşii. Cu asta s-a terminat totul. Asta-i, era prea frumos ca să dureze.

— Cum?

— Hong Kong-ul... Jockey Clubul... totul. Cu asta s-a bătut capacul la sicriu. La mintea cocoşului. Colonia e o ruină. Şi păduchele ăla de Whalen o să-şi arunce doar o dată ochii şi o să rîdă ca un idiot. Fără Tai-Pan, nu mai avem nici o speranță. Fir-ar al naibii să fie, țineam la el.

— El te-a trimis la mine, aşa-i? Ca să-mi transmiți conținutul misivei oficiale?

— Nu! îi răspunse Blore. Tai-Panul îl pusese să jure că va păstra secretul, iar secretul e secret. Sărmanul de el. Mai bine de el că n-a trăit să vadă sfîrşitul coloniei.

Skinner îl luă de braț şi-i arătă spre port.

— Ce vezi tu acolo?

— Cum? Portul, ce naiba vrei să văd!

— Asta-i necazul cu oamenii. Nu-şi pun mintea la contribuție, nici măcar ochii. Flota se află în siguranță... toate navele comerciale! Am pierdut doar o singură fregată aruncată pe mal, care şi ea o să fie reparată şi dată la apă într-o săptămînă. La fel şi *Resting Cloud. Boston Princess* zdrobită pe Kowloon. Şi doar atît. Nu pricepi nici acum? Cel mai cumplit taifun din istorie a supus Hong Kong-ul unui adevărat examen... şi a ieşit din această încercare cu toate flamurile sus, pe Dumnezeul meu! Taifunul ăsta a fost un imens *joss.* Crezi că amiralul n-o să priceapă? Crezi că Cunnington ăla greu de cap nu-şi dă şi el seama că puterea noastră stă în flotă, indiferent ce-o crede tîmpitul de general? Puterea asupra mărilor, pe Dumnezeu!

— Doamne Dumnezeule! Chiar crezi una ca asta?

Skinner intrase înăuntru şi se apucase să arunce resturile din drumul lui. Se aşează la masă, dibui de undeva o pană de gîscă şi cerneală, luă hîrtie şi se apucă de scris.

— Chiar crezi că aşa va fi?

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş apuca să fac planurile pentru noile grajduri. Vrei să tipăresc că întrecerile au loc aşa cum au fost programate?

— Absolut! Ah, minunat! Blore rămase o clipă pe gînduri. Ar trebui să ne facem un obicei... ştiu, o să punem la cale o cursă specială. Cel mai mare pariu al anului, ultima cursă din sezon. O să-i spunem Pariul Tai-Panului.

— Bun. O să citeşti despre asta în ziarul de seară.

Blore îl urmări pe Skinner care scria.

— Îi scrii necrologul?

Skinner deschise un sertar şi-i întinse un teanc de hîrtii.

— L-am scris de acum cîteva zile. Citeşte-l. Şi după aia o să mă ajuți să tragem ediția la presa de mînă.

Culum şi Tess rămăseseră tot unde-i lăsase Skinner.

— Dragoste, haide, îi spuse ea, trăgîndu-l chinuită de braț.

Cu un efort, Culum încercă să-şi adune gîndurile.

— De ce nu te duci la bord pe *White Witch?* Sînt... sînt sigur că ai tăi îs îngrijorați... să ştie că n-ai pățit ceva. Vin şi eu mai tîrziu. Lasă-mă acum singur puțin, bine, dragă? Am... ei, lasă-mă acum singur.

— Culum, ce-o să te faci?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu deloc.

O văzu cum îl priveşte, după care Tess se îndepărtă. Culum porni spre Promontoriul Glessing, fără să vadă, fără să audă ce se întîmplă în

jurul lui, pentru el timpul încetase să mai existe. O Doamne, Dumnezeule din ceruri, ce să fac acum?

— Domnule Struan?

Culum simți că-l trage cineva de mînecă şi se dezmetici din amorțeala aceea. Băgă de seamă că soarele se ridicase sus în tării şi el stătea rezemat de piciorul rupt al catargului de la Promontoriul Glessing. Căpitanul de arme se uita la el.

— Domnule Struan, omagiile Excelenței sale. Vreți să fiți bun să veniți la bord?

— Da, da, bineînțeles, glăsui Culum, simțindu-se sfîrşit şi cu mintea începețoşată.

Porni pe urmele căpitanului de arme către cuterul care-i aştepta. Păşi pe schela de acces la bord pe nava amiral şi apoi coborî sub punte.

— Dragul meu Culum, începu Longstaff, groaznice veşti. Groaznice. Porto?

— Nu, nu, mulțumesc, Excelență.

— Stai jos. Da, groaznic. Cutremurător. Îndată ce am auzit trista veste am trimis după tine să-ți transmit condoleanțe.

— Mulțumesc.

— Mîine, o dată cu fluxul, plec şi eu. Noul plenipotențiar mi-a trimis vorbă prin Monsey că se află la Macao.

Afurisit fie Whalen! De ce naiba nu mai are răbdare şi el să aştepte? Afurisit fie şi taifunul! Afurisit fie şi Dirk! Fie toate afurisite.

— L-ai întîlnit pe Monsey?

— Nu... nu, sir.

— Nu contează. P'onoarea mea, afurisit de plicticoasă treabă. Monsey era şi el în factorie şi nu s-a ales nici măcar cu o zgîrietură. Da, da, groaznic. Să nu mai luăm în socoteală şi *joss*-ul. Longstaff trase o priză de tutun şi strănută. Ai auzit că şi Horatio a fost ucis?

— Nu... nu, sir. Ultima dată era... era la Macao.

Afurisit nebun, de ce naiba a trebuit să se lase ucis şi el? Asta complică toate lucrurile.

— Ah, mi-am adus aminte, tatăl tău avea să-mi dea nişte documente. Trebuie să ajungă în mîna mea înainte de a pleca.

Culum îşi răscoli memoria. Dar efortul îl epuiză şi mai tare.

— Excelența voastră, mie nu mi-a spus nimic de ele. Habar n-am de documentele astea.

— Ei, sînt sigur că le ținea la păstrare în loc sigur, spuse Longstaff, încîntat că nici Culum nu ştia nimic de conținutul lor. Culum, în vreun safe, acolo trebuie să fie. Unde era safeul lui personal?

— Sir, eu... eu nu ştiu. Am să-l întreb pe Vargas.

— Haide, Culum, adună-te, fiule. Viaţa merge înainte. Morţii cu morţii, şi celelalte. Nu trebuie să ne dăm bătuţi, ei? Unde-i safeul lui? Gîndeşte-te. La reşedinţă? La bordul navei *Resting Cloud?*

— Nu ştiu.

— Atunci îţi sugerez să vezi, şi foarte repede. Vocea lui Longstaff deveni tăioasă. Documentele sînt de o importanţă capitală. Şi nu spui nici o vorbă nimănui. Ştii care-i pedeapsa pentru trădare?

— Da... da, sigur, răspunse Culum, înspăimîntat de atitudinea lui Longstaff.

— Bun. Şi nu uita că deocamdată eşti încă adjunct al secretarului colonial, şi sub prestare de jurămînt faţă de Coroană. I-am dat hîrtiile tatălui tău să le păstreze în siguranţă. Documente diplomatice de cea mai mare importanţă şi cel mai mare secret privind o putere prietenă. Hărţi, documente în ruseşte şi cu traducerea lor în engleză. Găseşte-le. De îndată ce le afli te prezinţi la bord. La apusul soarelui te prezinţi la bord oricum. Dacă tu nu izbuteşti să împlineşti misiunea asta, atunci am s-o fac eu. Da, bun înţeles, şi-ţi mai încredinţez şi nişte seminţe. Vor sosi în cîteva zile. O să mi le trimiţi mie şi vei trata şi chestiunea asta ca fiind de mare secret. Ordonanţă! strigă el.

Uşa se deschise de îndată.

— Da, sir.

— Condu-l pe domnul Culum la ţărm.

Culum se întoarse la barcă cuprins de panică. Se îndreptă în grabă spre *Resting Cloud.* Nava stătea în mijlocul satului de sampane aproape pe chilă dreaptă. În jurul ei fuseseră postaţi soldaţi pentru a împiedica orice încercare de jaf. Se urcă cu greu la bord şi coborî sub punte. În faţa cabinelor lui Struan făcea de pază Lim Din cu un satîr în mînă.

— Stapin murit?

— Da.

Lim Din nu scoase o vorbă. Nici măcar expresia de pe chip nu suferi nici o schimbare.

— Cînd Tai-Pan avea hîrtii... hîrtii importante, unde el pune? îl întrebă Culum.

— Heya?

— Hîrtii, pune siguranţă. Safe unde? Cutie safe?

Lim Din îi făcu semn să intre înăuntru şi-i arătă safeul din peretele cabinei lui Struan.

— Asta la el?

— Chei da?

— Chei eu nu. Tai-Pan are chei, nu conteşte.

Unde o fi ţinînd el cheile? se întrebă cu disperare Culum. La el! La el, bineînţeles. Trebuie să... o fi avînd Vargas şi el o cheie? Dumnezeule din ceruri, ajută-mă. O să urmeze înmormîntarea... sicriul. Eu cum să mă... şi da, cu fata aceea chinezoaică ce să fac? O s-o înmormîntăm şi pe ea laolaltă cu el? Nu, nu se cuvine. O fi avînd şi de la ea copii? N-a zis parcă chiar el că are? Unde or fi? Printre ruine? Culum, gîndeşte-te. Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu. Şi cu navele ce fac? Şi cu banii? O fi lăsat vreun testament? Lasă asta, nu are nici o importanţă acum... chiar deloc. Trebuie să găseşti hîrtiile acelea tainice. Ce spunea Longstaff? Hărţi şi un document în ruseşte.

În cabină intră neauzit Brock. Citi teama şi neajutorarea zugrăvite pe chipul băiatului, ca şi petele de sînge de pe mîinile şi hainele lui.

— 'Neaţa, fiule, spuse el cu blîndeţe. M-am pornit după tine cum am auzit cele întîmplate. Flăcăule, îmi pare tare rău, da' nu te mai amărî atît. Am să te ajut io, şi tu lasă...

— Ah, mulţumesc, domnule Brock, exclamă Culum cu evidentă uşurare. Tocmai..., şi se aşează sfîrşit pe scaun.

— Tess mi-a spus că fără tine era moartă şi ea, cum mort era şi Glessing. Tac-tu a avut tare rău *joss,* da' nu te mai frămînta. Am fost io la reşedinţă, flăcăule, şi am pus lucrurile la cale cum se cuvine. I-am ordonat lu' Orlov să lase Leul şi Dragonul la juma' de catarg şi pun io şi *Resting Cloud* din nou la apă cît ai zice peşte. Tu stai frumos şi trage-ţi şi tu sufletu'. Mă îngrijesc io de toate.

— Mulţumesc tare mult, domnule Brock. Ai văzut cumva vreo cheie la el? Trebuie să găsesc... Culum era pe punctul de a începe să-i explice ce-i cu documentele acelea, apoi îşi aminti deodată ce-i spusese Longstaff despre trădarea secretului şi se opri la vreme. M-am gîndit, reluă el poticnindu-se, ei, m-am gîndit că trebuie să mă uit şi eu prin hîrtiile lui.

— Io nu i-am umblat prin buzunare, spuse Brock cu o voce tăioasă. N-am făcut decît să-l întind şi pe el cum se cuvine şi s-o fac pe femeia aia să dispară.

Ei, Dirk, îşi spuse el, n-am să uit niciodată cum arătai tu în clipa aia, tu şi cu păgîna aia a ta. Împreună. Da' taman de dragu' tău, de dragu' copiilor, am să te înmormîntez creştineşte. Numai pe tine singur.

— Iar pen' ea am făcut io ce trebuie în linişte.

— Da, bineînţeles, îi răspunse Culum.

— Culum, şi acu' ne unim companiile. Brock şi Struan. E mai bine pen' toată lumea aşa. Fac io hîrtiile cum trebuie şi totu-i în regulă.

Mda, îşi spuse el. Dirk, nu te-am băgat cu nasul-n *joss*-ul tău, da' de-acu eu mi-s Tai-Panul. În fine a venit şi clipa asta. Culum o să-mi urmeze, dac-o să fie destul de bun, da' numa' după Morgan şi Tom.

— Şi să ştergem tot ce s-a-ntîmplat între mine şi tine şi Tess, flăcăule. Cel mai bine ia şi du-te la bord pe *White Witch,* Tess o fi avînd şi ea nevoie de o vorbă bună.

— Da, 'n regulă, domnule Brock. Mulțumesc. Da'... ştiți, dacă nu vă supărați, aş vrea să... mai întîi să mă duc la reşedință.

— Vii la bord înain' de-amurg, îi spuse Brock şi se îndepărtă.

Culum îşi şterse fața cu dosul mîinii. Da, e cel mai bine. Să ne unim companiile. Aşa ai şi spus întotdeauna. Culum, haide, adună-te. Şi du-te şi caută cheia!

— Stapin! Lim Din îi făcu semn cu degetul să vină după el, şi-l conduse într-o altă cabină.

Pe podea zăcea Mauss. Era groaznic aşa cum îl surprinsese moartea.

— *Joss,* nu conteşte, îngăimă Lim Din şi rîse isteric.

Culum îşi tîrî picioarele şi plecă de pe navă, simțind cum îl doare inima, sforțîndu-se să păşească precum în vis pe scîndurile schelelor de acces din satul de sampane şi se trezi lîngă Promontoriul Glessing. O luă pe Drumul Reginei, ocolind cu grijă dărîmăturile, resturile de mobilier, şi mormăind mulțumiri neinteligibile celor care veneau la el murmurînd cuvinte de condoleanțe. În mintea lui năucită nu rămăsese decît un singur gînd limpede: trebuie să cauți prin buzunarele lui!

— Culum!

Ca prin ceață, îi zări pe Cooper şi Shevaun alături, în mijlocul unui grup de negustori, adunați lîngă hotel. Ar fi vrut să treacă pe lîngă ei, dar aceştia se apropiară de el.

— Culum, tocmai am auzit vestea. Îmi pare tare rău, îi spuse Cooper. Putem să te ajutăm cu ceva? Groaznic *joss.*

— Groaznic, spuse şi Shevaun cu fața zgîriată rău de tot şi veşmintele sfîşiate. Groaznic. Noi tocmai ne-am întors de la Kowloon, unde am naufragiat. Socot că e tare cumplit ce s-a întîmplat şi atît de nedrept!

— Eu... ăăă, îmi pare rău, nu sînt în stare nici să vorbesc. Am... am... îl urmăriră cu privirea în vreme ce se îndepărta în grabă.

— Sărmanul de el, bietul băiat, murmură Cooper.

— E îngrozit de mai-mai să-şi iasă din minți.

— Nici nu-i de mirare. După toate cele întîmplate cu Tai-Pan şi cu Glessing.

— Dar o să scape, vreau să zic Glessing o să scape.

— Nu ştiu. Sper şi eu. Cooper privi peste rada portului, văzu epava navei *Boston Princess* şi-i mulţumi din nou Domnului că scăpaseră cu viaţă. Dacă aş fi în locul lui, nici eu nu aş arăta mai bine.

Sărmanul băiat o să aibă nevoie de ajutor din toate părţile, îşi spuse Cooper. Har Domnului că Tai-Panul a apucat să-mi dea documentele. Mă întreb dacă o fi avut vreo presimţire că se va întîmpla ce s-a întîmplat. Nu, precis nu. Cum rămîne cu Culum? Ce-o să facă? E neajutorat ca un prunc. Poate că ar trebui să am şi eu puţină grijă de el... Îi datorez Tai-Panului măcar atît, ba chiar şi mai mult. Acum sîntem combinaţi în afacerea cu cinchona. O să renunţăm la ceilalţi doi directori, aşa că rămînem în fruntea ei doar Culum şi cu mine. De ce să nu ne unim atunci şi forţele? Să fuzionăm de tot cele două companii? Noua Nobilă Casă... Cooper-Struan. Nu! Struan-Cooper. O să fii cinstit cu Culum. Următorul Tai-Pan va fi chiar el. Unirea asta poate oferi posibilităţi fantastice, bineînţeles. Dar ar trebui să te mişti cît mai iute, altfel Brock o să-l facă pe bietul băiat să-i ciugulească din palmă. Tai-Pan al Nobilei Case. Tai-Panul! Şi de ce nu?

— De ce zîmbeşti? îl întrebă Shevaun.

— Mi-a trecut aşa un gînd prin minte, îi răspunse el şi o prinse de mînă.

Dirk, prietene, ai fost foarte înţelept. În ceea ce priveşte ambele afaceri. Mda. O să am nevoie de un an întreg ca să pun totul pe picioare.

— Sînt atît de bucuros că mai sînt în viaţă. Hai să mergem la debarcader. Să vedem dacă Sergheiev n-a păţit nimic. Shevaun, te rog să mă asculţi. Am hotărît să te trimit înapoi în ţară, vreme de un an, cu următoarea navă.

— Cum? făcu Shevaun şi se opri.

— Aşa cum zic. Dacă la sfîrşitul acestui termen te vei convinge că mă iubeşti şi că vrei să te căsătoreşti cu mine, o să fiu cel mai fericit om de pe lumea asta. Nu, te rog, acum nu spune tu nimic, o opri el să intervină. Lasă-mă să termin ce am de spus. Dacă vei hotărî că nu e cazul, atunci vei fi liberă şi vei avea binecuvîntarea mea. Dar nici într-un caz, nici în celălalt eu nu voi cumpăra acţiunile Tillman, rupînd tovărăşia de pînă acum. Cît timp va trăi, tatăl tău va primi...

Shevaun se întoarse cu faţa în cealaltă parte şi amîndoi plecară braţ la braţ, în vreme ce el continua să-i vorbească. Dar ea nu mai auzea ce-i spunea. Un an întreg, se înfioră ea de bucurie, încercînd să nu-şi dea în vileag încîntarea. Şi liberă peste un an! Să scap şi de locurile astea

blestemate! Iar tata îşi va lua în continuare partea lui. O Doamne, mi-ai ascultat rugăciunile. Îți mulțumesc, îți mulțumesc, sărmane Dirk, dragostea mea. Acum sînt liberă, dar tu eşti mort.

Se uită la brigantina rusească. Mda, îi trecu ei prin minte, Tai-Panul a murit. Dar tu eşti liberă, iar arhiducele ar fi alegerea perfectă.

— Iartă-mă, Jeff. Ce-ai spus?

— Că aş vrea să-i duci nişte documente personale tatălui tău.

— Bineînțeles, dragul meu. Şi îți mulțumesc, îți mulțumesc. Un an trece repede.

Gordon Chen făcu plecăciuni dinaintea lui Budha, statuia din templul dărîmat, şi aprinse ultimul beţişor, ofrandă *joss*-ului. Vărsase lacrimi pentru tatăl său şi pentru May-may. Dar acum a trecut vremea plînsului, îşi spuse el. *Joss*-ul e *joss.* Acum e vremea să te gîndeşti bine. Nobila Casă a murit. Culum nu are vlagă s-o ducă mai departe. Brock o să-l domine cu totul şi o să unească cele două companii. Eu pe Brock nu-l pot manevra cum vreau. Dacă se uneşte cu Brock, Culum e terminat. Mda. Şi într-un fel şi în celălalt el nu mă poate ajuta. Eu îl pot ajuta pe el? Da. Dar cînd e vorba de barbari, eu nu-l mai pot ajuta, şi nici nu-l pot ajuta să ajungă Tai-Pan. Demnitatea asta şi-o cîştigă omul de unul singur.

Firul subțire de fum bine mirositor se răsuci delicat în aer. Gordon îl urmări, plăcîndu-i parfumul lăsat. Despre aranjamentele dintre noi nu ştia decît tata. Acum, un lac de argint se află în stăpînirea mea şi va deveni cincizeci, o sută de lac cu vremea. Sînt cel mai bogat chinez din Hong Kong şi cel mai puternic. Sînt Tai-Panul chinezilor.

Dar ia să fiu eu cinstit... nu-s chinez, nici englez. Nu. Dar sînt mulțumit de *joss*-ul de care am avut parte, şi sînt mai mult chinez decît englez. O să mă căsătoresc cu o chinezoaică, şi aşa vor face şi copiii mei şi copiii copiilor mei, nu conteşte. Hong Kong-ul? Am să ajut pe cît îmi stă în putință insula asta ca să ajungă puternică. Azi i-am oprit pe cei puşi pe jaf. În viitor vom avea din belşug mînă de lucru, oameni supuşi. Cred ce mi-a spus tata: guvernul britanic va cădea. Trebuie să cadă. O zei, pentru viitorul Chinei, vă implor eu, făceți-l să cadă.

Doar sînteți şi voi chinezi, ajutați China! Am să înzestrez cel mai mare templu din sudul Chinei... ei, cel puțin un templu potrivit cartierului general al ordinului triazilor şi pentru Tai Ping Shan, de îndată ce guvernul cade şi Hong Kong-ul devine cu adevărat englez.

Se prosternă dinaintea statuii, atinse podeaua cu fruntea pentru a pecetlui încheierea acestei înțelegeri. Mda, numai tata ştia cît de bogați

urma să devenim. Dar chiar si aşa, jumătate din ce vom dobîndi va fi a lui Culum. În fiecare lună am să-i prezint socotelile şi o să împărţim totul pe din două, atîta vreme cît el va împlini la rîndul lui ceea ce trebuia să împlinească tata din înţelegerea noastră: şi anume ca eu să conduc totul aşa cum cred, şi să nu mi se prea pună întrebări, sau chiar deloc, şi totul să rămînă doar între noi, fără să mai ştie cineva. Du-te şi-l caută, acum! Prezintă-i omagii. Păcat că băiatul s-a căsătorit cu fata lui Brock. Ăsta-i neajunsul lui. Păcat că nu are puterea să meargă singur mai departe. Mi-ar fi plăcut ca el şi cu mine să aranjăm toate afacerile. Le-aş fi arătat eu barbarilor cum se conduce Nobila Casă. Şi chiar şi împăratului, dacă-i vorba. Dacă ar avea Culum cît de cît vlagă în el şi ar fi în stare să asculte un sfat înţelept, Chen Sheng şi cu mine am fi fost în stare să-i ţinem piept companiei lui Brock şi tuturor celorlalţi şacali. Ei, nu conteşte. O să le fac Tai-Panului şi lui Tai-tai funeralii care să rămînă de legendă pentru o sută de ani. O să le fac şi lui şi ei cîte o tăbliţă şi o să-i jelesc o sută de zile. Apoi o să ard tăbliţele pentru ca să se poată renaşte cu siguranţă. Am să-i iau eu pe Duncan şi pruncul şi am să-i cresc ca şi cum ar fi copiii mei. Şi am să înfiinţez o dinastie.

Era aproape de apusul soarelui. Culum stătea cu capul rezemat în mîini pe treptele bisericii avariate rău de tot, cea ridicată pe gorganul de la Happy Valley. Se uita pierdut în depărtare. Trebuie să găseşti cheia, îşi spunea el mereu. N-ai de ce te teme. Trebuie doar să găseşti cheia şi hîrtiile alea. Haide, Culum.

De-acum trecuse dincolo de panică. Era chinuit însă de sila de sine... şi de singurătate. Se uită la clădirea reşedinţei care se afla mai la vale. Vargas şi Orlov stăteau dinaintea uşii. Îşi aminti vag că străbătuse întreaga vale, cu ceasuri în urmă, îi întîlnise tot acolo şi le strigase „lăsaţi-mă în pace”, după care se întorsese ca să-i evite cînd îi văzuse că se iau după el. Înainte parcă nu-l văzuse pe Gordon Chen, îşi aminti el. Dar acum băgă de seamă că era şi el cu ei. Asta ce mai vrea? Să-i rîdă în nas? Să-mi arate că-i este milă de mine ca toţi ceilalţi. Longstaff... Brock... Cooper... Shevaun... Skinner... Vargas... Orlov... Ba chiar şi Tess. Da, am citit gîndul ăsta pe faţa ta cînd te-ai oprit pe Drumul Reginei. Chiar şi tu gîndeşti la fel. Şi ai dreptate. Perfectă dreptate. Şi acum ce fac? Ce pot face? Eu nu sînt ca tata. I-am şi spus că nu sînt. Am fost cinstit cu el.

Caută cheia. Cheia, şi află documentele. Trebuie să dai documentele. Longstaff ți-a poruncit să te prezinți la bord. Aproape că a venit vremea. Ah, Doamne. Ah, Doamne.

Urmări cum se lungeau umbrele. I-am spus lui Brock despre monedele lui Jin-qua? Despre cele trei jumătăți de monedă care au mai rămas, despre cele trei servicii care trebuie făcute, despre jurământul solemn privind *Lotus Cloud?* Trebuie să-i spun. Doamne, şi cum rămîne cu Wu Kwok, şi cu ucenicii chinezi care urmează să ajungă căpitani, şi despre copiii luați sub tutelă de tata? Brock nu va onora jurămîntul meu, ştiu bine că n-o va face. Şi care-i diferența?

— Hello!

— Ah, hello, domnule Quance, spuse Culum uitîndu-se pe furiş cum se lungeau umbrele. Te rog, lasă-mă singur. Te rog.

Pe Aristotle Quance îl dureau toate mădularele. Cu numai un ceas înainte fusese scos de sub dărîmături. Părul şi fața îi erau năclăite de sînge uscat şi praf din dărîmături, iar hainele sfîşiate.

— Îmi pare tare rău, îi spuse el. *Joss,* ăsta-i *joss*-ul. Atît.

Quance citi pe chipul lui neajutorarea şi chinul şi ura față de sine născută din neputință, care semănau atît de bine cu ceea ce cunoştea el demult. Îşi aminti de prima dată cînd îl întîlnise pe Struan. Într-o fundătură din Macao, cînd acesta zăcea inconştient în noroi. La fel de neajutorat, exact la fel, îşi spuse el. Nu, nu chiar la fel, nu va fi niciodată la fel. Dirk era ca un zeu, cu toate că zăcea în mizerie. Ah, Dirk, totdeauna aveai un chip ca de zeu... cînd dormeai şi cînd erai treaz. Mda, şi chiar şi cînd eşti mort, pariu. Îți cinsteai obrazul. Asta-i. Cu totul altfel decît fiul tău. Mda, dar nu e o diferență chiar atît de mare. Culum a avut curajul să te înfrunte pentru gorganul ăsta. Şi a fost alături de tine contra lui Brock. Şi a dat mîna cu Gordon Chen dinaintea ta. Şi a avut curajul să fugă cu fata aia, afurisite fie urmările! Şi i-a salvat viața lui Glessing. Aşchia nu sare departe de trunchi. Îți mai aduci aminte ce mi-ai spus cînd ți-ai recăpătat cunoştința? „Nu ştiu cine eşti, dar îți mulțumesc pentru că mi-ai dat înapoi cinstea obrazului."

Dirk, prietene, niciodată nu ți-ai pierdut cinstea obrazului. „Da, dar vezi să-i dai şi fiului meu cinstea obrazului." Nu aşa ai spune dacă ai mai fi aici? Eşti aici? Flăcăule, tare mi-e dor de tine.

Aristotle Quance se scutură de propria lui tristețe şi se aşează pe aceeaşi treaptă lîngă Culum.

— Ştiu că acum nu e momentul potrivit să discut problema asta, dar ai putea să-mi împrumuți patru sute cincizeci de guinee, Tai-Pan?

— Cum? Ce-ai spus?

— Ai putea să-mi împrumuți patru sute cincizeci de guinee, Tai-Pan? Ştiu că e un moment greu pentru tine, dar bătrînă vrăjitoare, Fortheringill, e în viață, nici măcar un taifun nu îndrăzneşte să se atingă de ea, Dumnezeule mare! M-a amenințat că mă trimite în închisoarea datornicilor. Şi n-am pe nimeni la care să mă milogesc decît la tine.

— Ai spus „Tai-Pan". Mi-ai spus Tai-Pan.

— Păi eşti Tai-Pan, nu?

Atunci Culum îşi aminti ce-i spusese taică-său. Despre bucuria şi suferința de a fi Tai-Pan, despre chinul de a fi un bărbat adevărat, a fi singur, despre viață şi lupta pentru ea.

Deodată sentimentul de singurătate se spulberă. Se uită la cei trei oameni aflați în fața reşedinței, mai jos. Îl cuprinse din nou îngrijorarea. Pentru Aristotle e simplu să spună „Tai-Pan", îi trecu lui prin minte. Dar ăia ce-or să spună? Trebuie să-i cîştigi de partea ta. Cum? Ce spunea tata? „Îi stăpîneşti pe oameni cu mintea şi fascinația de care eşti în stare." Se ridică în picioare clătinîndu-se.

— Am... am să încerc. Pentru numele lui Dumnezeu, am să încerc din răsputeri. Aristotle Quance, n-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

O luă la vale, simțind cum i se zbate stomacul. Căpitanul de arme abia coborît din cuter se apropie de el şi se întîlniră chiar în fața uşii.

— Excelența sa doreşte să veniți de îndată la bord!

Culum îi răspunse cu un calm care nu era al lui.

— Te rog să-i spui că am să-l întîlnesc de îndată ce va fi posibil.

— Dar el doreşte să vă prezentați chiar acum.

— Acum am treabă. Spune-i că sînt ocupat.

Ofițerul se înroşi, salută şi se îndepărtă.

Ce naiba o fi în documentele acelea? se întrebă Culum. Se strădui să-şi adune toată voința şi-i înfruntă pe Orlov, Vargas şi Gordon Chen.

— Brock şi-a permis să dea ordine la bordul navei mele, începu Orlov, care văzu mîinile pline de sînge ale lui Culum, ca şi mînecile, şi se cutremură. A poruncit să cobor flamura la catarg, pe sufletul lui Odin! Treabă pe care am şi făcut-o de îndată ce am auzit ce s-a întîmplat. De-acum încolo eu primesc ordine de la el? Spune?

— Brock o să ne distrugă, domnule Culum. Ce-o să ne facem? începu Vargas, frîngîndu-şi mîinile.

— Vargas, du-te şi pregăteşte toate cele necesare funeraliilor. Tata şi femeia lui vor fi îngropați împreună.

— Cum?

— Cum ai auzit. Şi ea e creştină şi va fi îngropată împreună cu el. Gordon, aşteaptă-mă. Vreau să vorbesc cu tine. Orlov, du-te la bordul navei tale şi ridică flamura în vîrful catargului. Să fluture chiar în vîrful catargului. Apoi te duci la bordul navei *White Witch* şi-mi aduci soția la țărm.

— S-o aduc, ai spus?

— Exact. Aici.

Scoase din buzunar cele douăzeci de monede.

— Dă-i-le lui Brock împreună cu salutările mele. Şi spune-i să-şi cumpere cu ele un sicriu.

Cei trei bărbați se uitară ciudat la Culum. Apoi toți trei răspunseră:

— Da, Tai-Pan, şi se supuseră.

EDITURA MERIDIANE

Vol. I—II Lei 177
2 TL
Total 179

ISBN 973-33-0167-1
ISBN 973-33-0169-8

Schelele construcţiilor din noul oraş de multă vreme fuseseră spulberate. Un Vînt Suprem dădu năvală asupra ţărmului, rase de pe faţa pămîntului ce mai rămăsese din corturile militarilor, distrugînd totodată şi şantierul naval. Sorbi dintr-o dată crîşmele şi restaurantele, laolaltă cu bordelurile de lîngă şantier, strivi stabilimentul doamnei Fortheringill, pulverizînd tablourile şi îngropîndu-l pe Aristotle Quance sub dărîmături. Apoi îşi croi drum drept ca o săgeată peste cocioabele din Tai Ping Shan, făcînd să dispară o sută de familii dintr-o dată, şi zvîrli resturile la o milă depărtare de panta Piscului.